

הקדמות

במחר'ר יעקב בנמחר יום טוב אלגאזי ז"ל. כפי אשר נמצא בספר חמדת ימים הג' ע"ה
בקושטאגרינה ואיזמיר יע"א :

כל

סעם אשר נספר מניחן להם כלי חפ' זה סמך ראו הא' חנא דיון אשר הכיח אלה בידו אי כעית אימא קרא אי
 בעית אימא סברא ידו בכל . כל מקום שנתנו חכמים עינינו נותנין לו את הסבה בדרך שחלק מחכמתו את הכל
 ע"ס יפה בעתו לא נפל דבר אחד מכל . כל פילי דמר תלמוד גדול לזכות את הדברים ומעשה דכ לתת לאיש כדרכיו על חטאיו אשר
 חטא כי האתית כל . כל אדם קורא כדרכו אחד חכם ואחד פס תורה יוצאה לכל . כל המקורס מחברו שכבר קדמוהו סמים בכל מדות
 סתורס נדרס יודע רוי עולם ותעלופות סעדי כל . כל זמן שאדם הוגה תוניה כסס טעם בעיקר דאורייתא דברים העיתידים כדומו
 טל עולם הן הן מעשה מדכבה יביא בעשפט על כל . כל שהוא בא מטוס חטא אשר ל'ו הלך בעצם דשעים וכדרך חטאים וסות דשעי'
 וח' בר חכ'ר הוא לאיש אטחית לסחת כל . כל שהוא בכל חסיד לא יטוב מפני כל . כל האמור בפרשת מלך גלגל הוא סחור אחד טוגג
 וא' מויד יכול לכל . כל באים ל'ו יטובון מן יומא דכן ולעלם עשות מפסס ואהבה חסד ונסכח כל . כל אשר יעבור תחת השכ'ת רוח
 במקום טחם כיחני מאד מכל האדם פוהדקייסו דהני בטפסא דחלב' חנח והוא נכבר מכל . כל כי סאי מלת' עזיזיב איניס לאורדעי כי
 זה שנתים ימים עכדתי בכל כחי עומד וחטמס לרגל המלאכ' למען ידון הקורא סיכיו קורין כל . כל כתבי הקדש נמצא כתוב פנים ואחיר
 מה למעלה מה למטה הגדילו התעורבות והדבר צריך תלמוד למען דעת כל . כל הדוגה ליטול דברים ככתבן אינו אלא סופס כי
 הכתב יטן נישן והאותיות אשר תבאנה בנס היו עיפדין ונחקו כל . כל מן דין גרמא לבא מן סמאחר אל הקודם כי זה חלק סאדס
 הגדול סיו היתס לראש ראשון לכל . כל הנקדא בטעי גס אי לא אחסוך סי דרך יטסין חור לגבר אשר דדנו נסתרס גברא לא חו'י
 עמו אנכי בטורס להגיד לו כדח מה לעשות סן זכרון לראסוני' וגס לאחדונים למען דעת כל עמי סארן ודורסי ה' לא יחסרו כל טכ וס
 חלקי מכל . כל כנסים טסיו לסס פמי' פנות נבא קדוסיס רועמי טדי יחדי פטל'קכל' קדיסא פדדס כתר תורה אשר סיו כג'רס
 סמעלות להוניה לאור כל כתבי הקדש הדב זלס' כל יראס וכל ימא דנצרי אדח סכל כאשר לכל . כל הסעון בדכס א'כאחד יגסו ככרס'
 סמטולסס בתורה בכל מכל כל . כל סהוא עיקר דין הוא סדר מנחר פנמים תלא רוח חכסס די נסירו וסכלתסו אסחכסס ביה תורס
 וגדולה במקום אחד החכס התורסס הן גביר כמ'ר מנס לונגין ככס'ר הגביר החכס סמיוסס יסוטס לונגין ס' ידו פדס ט'ר ו' ו' על
 נדיבות הקדים מממנו הקדס דמים כמנס הדחויס להתכבד לסקים דגל סתורה לגדל ולחוק לכל . כל לגבי דידי ספליס לססוס לה'וס
 נסס מה ז'אין ססס יכולס לדבר קטונתי מכל . כל מלסא דמחאמרס עליס ידיס סדר יפנד אלהים עליון למעלה לפילס מכל . כל אשר
 לך מסכיב יחיו דגן וספרחו כגסן פוריס חסן וכניך וכנופיך וכל . כל סענה אמן בכל כחי על כל כרכ' וסהלס פרו זה משובח סדר סיו
 לכל . כל סמוכה לס הדכים דין גברא בגוברין אח'י ט'סס חורן כעלות מוכתר כמיוסו מורע סמליכס סחכס סמרוסס דודך לדקס
 וחסד אל כל היום כמ'ר מנס אכסלספיוס ס'י יסמח מנס כמחנת חלקו כי סס ביתו ללמוד וללמד בית חיעד לכל . כל חותמי ברכות
 יחולו על ראסו וחי לעולם מוסכ'ס וסומד כי בני סמיכי ונחלו לעולם סהלל וססמחס פסכיליס בכל . כל מרים תרועת כסף לקיח אס
 ספר ספורס הוס יסא כדכס מלסס ה' כרכס ס' בכל . כל סיטסו כעסיה ססיס כסכח לגופרס סל תורה גמרס גמור ומורסס תסא קיל
 קידס כעדכ'ר הכ'ל כ'ל . כל היום ססלסו כסי בריך רחמנא דסייען לקיכס אל סמלאכס לעשות חיתס בקועסס וכנכיונס וכמדתס
 לכל . כל מה דעכדין מסימא לטכ אין לי מועדות א'! אלאי סני סעדי דבי רב פקידים יסרים מסימא לכ הן הן סחורוני לגערוסי כי
 באלס חסנתי כל ימי היתי מנאסר חתי יבא לידי ואקיימנו ועכסיו סכא לידי אחותיו ולא ארסני בטמפי בקיני כזאס יכוסר עין יעקב
 לסוס נערס יסא כפרס עלי ע'כ דבר פסס ונסלח לכל . כל סמא דפילתס רחמים לפכסי קדס א'סא דסתיא יפרס עלינו רוח מפרוס
 להכין ולהורות את החוקים ואת סעורוס כל ססערו'ס ספולין וסיו לכרו'ס לראוס כפסמרים כסגלות כגלות ומכקסי' יביני כל . כל
 כל סדכרים סאלס פי סמדכר לסין הדיוט ואר'ס לא מוססרס גברא דלא ידע לביון אמר'ס כי נסני אלהים אס כל . כל לא ידענא ול'ס
 אין כל . אשר כירס פוכן לעכד'נור עווי ומעווי . מולעס יעקב ככס'ר יום טוב אלגאזי ז"ל .

מודעה רבא

לכל הקורא בספר הזה כי כל מקום שנובר שם עכרים גוים ע'א או ע'ז אדום או יש' ע'ז
הכל נאמר על האומות הקדמונים אשר היו עובדים כוכבים או מזלות ואנשים
מאמינים כלל בבורא יתברך ובהשגחתו כמו שזכר הרמב"ם בספרו יד החזקה בהלכות
ע'ז וגם בספרו מורה הנבוכים חלק ג' פ' כ"ט ול' והם הנקראים אצלו בת הצאנה ואין
זה נוגע לגמרי אל העמים אשר המה בזמן הזה ואנחנו בתוכם עומדים כי אדרבה הם
מכירים האל יתברך ועליהם נצטוונו מרזל הוי מתפלל בשלומה של מלכות באשר אנחנו
נוהגים עד היום להתפלל בכל שבת על שלומם ושובתם וכמו שציונו ירמיה הנביא
ע"ה ס' כט ו' ודרשו את שלום העיר אשר הגלית אתכם שמה והתפללו בעדה אלה'
כי בשלומה יהיה לכם שלום וה' יברך את עמו בשלום אביר:

~~~~~

תפלה זו נתקנה לעתור ולרצות לשובן בציון קודם התקון ליל הששי לעזר ולהועיל
להוסיף כחם לבא עד תכליתו.

רבנו של עולם גלוי וידוע לפניך שרצונינו לעשות רצונך ולשוב אליך בתשובה שלימה ולתקן את
כל אשר פגמנו במדות העליונות ובשמית הקודש ובפרט מה שפגמנו בכרית הקדש על ידי
הטאת נעורינו אמנם קצרה שכלינו והשגתנו לכיון כל הרברים בשורשם ועתה אתה ה' החפץ בתשובה
השבים אינית ליריני סדר רחמיך בליל הששי והוא לרתיקון רהסוד וגמרנו בלבנו ובנפשנו לקיים
כל הנמצא כתוב בספר ואמנם ידענו ה' אלהינו כי הבא לטהר מסייעים אותו ובלתי עורתך אין בנו יכולת
לעשות שום דבר לכן יהי רצון מלפניך ה' אלהינו ואלהי אבותינו שתהיה בעזרתנו ותתן בנו כח לעמוד כל
הלילה בלימוד תורתך ותבטל כל המקטרגים והמסטינים עלינו ואל יהיו עונותינו מברילים בינינו לבינך
ויקיים בנו מאמר דוד המלך עליו השלום ישלח עורך מקודש ומציון יסעך ארנ' שמעה ארני סלחה ארני
הקשיבה ועשה אל תאחר שיר למעלות וכו':

יהצ"בו

חמדת ימים

לשבת קודש

חמדת ימים אותו קראתי לתקון המלכות הנקרא חמדת הימים

דרך מבוא לשבת הקדש .

פרק ראשון

ובכמה מקראי קדש המשינו העליה ההיא כמו שצולה להר
 גבוה כמ"ס מי יעלה בהר ה' וכינח הדבה פסוקים והכל הוא
 לימוד לאיש הישראלי שצריך להכין ולהשכיל העבוינים
 המעבדים על דיו לעלות להר גבוה ומהם ילמד בעצם
 הדבר המעבדים על דיו לעלות בהר ה' להקביל פני שבת
 הקדש וית' קדושות כי מהעליה הגשמית ישכיל על העליה
 השכלית וזה כי כמו שבעליה הגשמית תמצא בכללם ג'
 דברים המעבדים העליה או האוכל מאכלות גסות עד אשר
 נתמלא בטנו וגופו כבד עליו או המושא עליו מלבושים
 כבדים . או המושא כסף וזהב וממון כל אלו הם דברים כבדים
 המעבדים העליה והם הם הדברים המכבדים על הנפש
 היפה לשלל תוכל לעלות אל מרום הר קדשו ולהקביל אור
 המופלא שבת רב הקדש מיד היות האדם בו ימי החול להוסיף
 בכולמום שלשתן לאסוף ולכנס ולעשו' לו כבד יקר לכבוד
 ולתפארה ולאכול ולשתות וית' מכדי ימורכו עד אשר בסיבת
 יהיה טרוד כל ימי חלדו ולא יוכל לעשות לביתו הנחמדים
 דרך ומסלול להכנס לטרקלין כי על פיהם כל חמדת וכל
 עון המכבדים על האדם . והחכם הגדול שלמה אברהם
 ע"ה היה מותן בהם סימנים בפסוק כי צונו עיני ראשי
 כמשא כבד יכבדו ממני . מש' אשה אר' ת' מ' מין ש' מלות
 א' כילה אשר המה אבות כוין המאדרי' את האר' מה' את
 שלימותו כי על פיהם יהיה כל פג' נחמ' ונחמ' א' מש' א'
 (ואכן)

תניכור המתקדש' והמטהרים' והמטהרים'
 אורחותם עם קונם ואת קדש ישראל
 יערינו בששת ימי המעש' נדיקים יושבים
 ועבודת הקדש עליהם תמיד לילה ויומם
 לא יסקוטו ולא ינוחו ידו ולא יגעו אחרי
 ה' ולב לא יעפן לאהבה אותו ולהסיר נד החומר
 מסדק כס כי הוא מקד מכבד כינס וכין הונד ב' ה' וישרים
 יעלו' לח' לש' חושי' עוד כל ימי הארץ להטיל חלש' יס על
 החומר העבד לכלתי מקום ודרך לפשפש הנפ' כי וחשוקיה'
 כס' ק' כסוף יכספו להסתופף בחזרות בית ה' יומם ולילה לא
 ישבותו מלכת מחיל אל חיל לחסות בגופם ה' בטולא
 דמיהימנותא ומורק ושוטף נד החומר שכם והיו למאחזת נפש'
 רחם ונשמתם והארץ האירה מכבודם והכבד' כי אז בא' רץ .
ואשרי הגבר אשר נוכח ה' דרכו וכל מצעו יהיו
 הלוך ונסוב לקרבה אל ה' בששת ימי
 המעשה להשפיע עליו אור שפע יום שבת קדש כי ששת ימי
 המעשה מקדושתו של שבת המה נשפעים כמו שיתבאר .
 חולם הקבלת הארה ההיא והקריבה זו אל ה' היא מתוך
 המעשים הנרנים אל ה' אשר מתוכם ידבק האיש השלם
 בצור עשהו וילך למשעו ממדריגה למדריג' עד אשר תדבק
 האפ' הזכה בו ית' . ואזי ראה גם ראה כי כל התורה אקרי'
 דרך כי היא המדריגה את האדם השלם לעלות בהר ה'
 ובכמה

פרק א' מעם שנקרא הרשבי שבת

ואכן נב' - והחיות אל לבועל כל דרכיו להשתמש בצורכי
ההכרחיים והמותר יחריס כי רוב בני תמותה ההולכי בחשך
ושטופים בקברות התאוו ויוצאים לפעלם ולעבודת כערי
ערב לאסוף ולכנוס ולהתערך כמותרות היא העצ' היעוב'
מפאת יגדס הרע המלפף ארחות כל בוגע בגע דרך נחש
עקלתון והוא נח' ש' יח' ש' כס ויתן כס את שטבתו ואחרית'
דרכי מות ודינס כרין הנותר אשר אינו אלף שר' וקעס
באש להבת של גיהנם לשרוף ולכלות כל המותרות ההמה
והיו דראון לכל בשר - והחכם עיניו בראשו ולא יפנה דרך
כרמי' סרמי הקומה גדועים ויתקדש עצמו במותר לו כימי
חיי הכלל ולא ידבק בידו מאומה מן האדם מתעבוגי העה'
אשר המה מזדוים וחרימים ובכן הדשעה כולה כעסן תכלה
בל' ירא' וכל ימצא וינסו משכאן מפניו וכל זר לא יאכל קדש -
במ' ש' בזהר תרומה דף ק' מ' גופיהו דנדיקייא דלא אתהנון
בהאי' ע' למא' אלף מתעבוגי דמזוה ושכתי וזמני ההוא רוח
מוסאבא לא יכיל למשלט עליהו דהא לא אתעבגו מדיליה
כלום והואיל ולא נטלו מדיליה לית ליה רשו עליהו כלל
זכאה איהו מאן דלא אתהכי מדיליה כלום ע' כ' - ואמות
הקודם יתבאר מאשר נצטוו בתורה כמה פעמים על
הקדושה כאמור והתקדשתם והייתם קדושים כי קדוש אני
ונאמר קדושים תהיו כי קדוש אני' אלהיכם וכן רבים -
והוא אזרה לאישי ישראל להיות קדושים ומופרשים מעבויני
אהבת העה' ולהתקדש ולהתקשר באהבתו ויתבר' לשרתו
ולברך בשמו ולשמור מצותיו ועדותיו בחשק ואהבה כי מה
לאדם כעה' ובטובותיו -

ובתב

הרב החסיד אליהו די וידאש ז"ל בפרקיו
הנחמדים כי מאחר שהשבת הוא שורש לכל
הקדושות - אם כן מה שנותה התורה קדושים תהיו כי קדוש
אני הוא להזהיר שנתקדש ונמשך עלינו בכל ששת ימי
המעשה מאור קדושת שבת כי שבת הוא נקודת המרכז
שעליו תסוב עגולת הו' ימים והיא נקראת נקודה אמצעית
כי כל נקודה יש לה ו' קדושות והנקודה קו האמצעית ועל
כן מ'זה לממני יומי ע' ש' השבת יום א' בשבת יום ב' בשבת
וע' כ' אמרו שההולך בדרך המדבר ואינו יודע מתי יום שבת
מוכה ז' ימים מיום שבת אל לבו שכחתו ומקדש הו' כי הותר
לו לקדש ולהבדיל בו כמו בשבת עצמו אעפ"י שלפי האמת
אינו שבת והיינו מטעם כי הנקודה האמצעית שהוא השבת
הולך ע' כ' כולם להשפיעם וכל יום יש בו מקנת שבת ולכן
בכל יום ויום אינו עושה מלאכה יותר מכדי פרנסתו מפני כי
כל יום ויום הוא ספק שבת ועליה אמרו רז"ל מעולם לא זזה
שכינה מיבדאל אפילו בשבתות כל חול ואמרו בנדרים
האומר שבת זו אסור כל ימי החול כי כולם קדושים ויוצאים
נוכח תנחומיה - וכוזהר פרשת נח דף ע' ה' פי' כל זה
הרשבי במלות קצרות ז"ל וכולהו יומין כללו את דרכון
ביוםא' רשבתא' ואתנו מתמן וכו' ובפרשת ויקהל ז"ל ישי' א'
קדישין

קדישין וכל אינון דמתעסקן בקדושה כל יומין דשבתא
אתאחדן כל אינון שית יומין באינון שית יומין דלגו
דאתאחדן בהאיא נקודה וכו' - ומטעם זה הרשבי ע' ה'
שהיה מתקדש בימות החול ככל קדושת יום שבת היו
קורין אותו חכרין שבת כמ' ש' בסוף אדרת' נשא אמר רבי
אבא אכן שיתא בוכיני דנאדן משכינהא אנת הוא ז' רכלא
דהא לית קיימא לשיתא בר משכינהא' רכלא תלי בז' ר' יקרי
ליה שבת רכוליה שתא דכתיב שבת לה' קדש לה' מה שבת
לה' קדש אופ' ר' ש' שבת לה' קדש ע' כ' - ואמר בר' מ' פ'
זו שהיה למדי חכמים הראים כימות החול יש להם נפש
האנילות מה שזוכין עמי הארץ בשבת ז"ל בקיעור ונפש
דתלמד חכם את קריאת שבת מלכתא נפש יתירה וסוד
זה רמזו בש' ש' באמרם תרי' ושבת מטרופים וכו' - ולא
באו לדי מרה זו כי אם בפעול פעולות הרוחניות כימות
החול להחזיק בקרבם נשמת שבת כל ימי השבוע על ידי
עסק תורתם בקדושה ובטהרה וקיום המעשה כמו שיתבאר
ועל זה נאמר ואת שבתותי תשמרו כלשון רבים והוא אזרה
תקון ימי המעשה היונקים שפע והארה משבת כמו שביארנו
ונר' ב' ימי המעשה לתקן מעשיו כרי שיוכל לקבל נשמת
הבאה ביום השבת שהיא מאנילות באופן כי ו' ימי המעשה
בין כ' שבתות יוצאים משבת ונכנסים לשבת ורבי האת לו'
ימים שבתים ועל זה רמזו ז"ל אלמלא שמרו ישראל כ' שבתות
לא שלטה בהם אומה ולשון ומיד היו עבאלין כי בהתקדש
עצמם בסדר הזה יהיה השראת שכנה על כל העולם
בתבורת גדול מאד ובכן בהאי' האו' אגדל והקדוש הוא
יתבער רוח הטומא' ויצא העולם מקללותיו ויתקן במלכות
שרי - כי על כל אלה יאותה ליראי' ומושבי שמו להשפיע
מקדושת שבת דבר יום ביומו בו ימות החול להיות זהו
בקדושות הגבוהות בשבת לנהוג בהמה בימות החול
וכמעשהו בחול כ' מעשהו בשבת כולן שוו בשעוריהן -
והנה בקדושת השבת נזכרו קדושו' והם קדושת המחשבה
כמ' ש' במכילתא שבות ממחשבת עבודה - וגם קדושת
הדיבור שהוזהרו בו בשבת כמ' ש' ודבר דבר - וגם קדושת
המעשה כאשר בא ביאורה בכמה מקראי קדש באיסור
המלאכות והאיש הקדוש יהיה לו מוסך מפ' קדושות הללו
יום יום כולו או בחובו או במקצתו וכל אדם אינו חייב אלף
כשיעורו - והנה מתבא' קדושת המחשכ' שיתקדש בה בו'
ימי החול הוא לחשוב מחשבות קדושות וכפרט בעתות
עסק התורה והתפללות ויהיו כל מעשיו לשם שמים ולייחד
הדודי' למעלה וכעסק התורה והמנוחות יחשוב כי אינו
פה עמנו עומד היום בע' הז' אפס בעולם הנשמות לפגי
השכינה ובכן ישהר מחשבותיו -

ועיקר

הדבר להיות חפץ בהתבודדות אשר בזה
מרא' נפשו כי אין לו קשר עם אנשי העה' ה'
כלל כמו שהוא אמת אחר פטירתו ולכן מראה אעת' גיר' ת'
בעה'

עבודתו יתכ' ובחנו רבים מהחמדים לטהר את המחשבה להעביר יד ימינם על מצחם שלשה פעמים ולשתוק מעט מלימודם ובכך יוסר מחשבתו הרעה ותתבטל גם מחשבה אחרת והמקובלים הראשונים כתבו לכיון בשם ע"כ שורש החכמה מחשבה עליונה ואמי שמעתי לכיון אותו בצורת עינין ובניקוד פתח - ומצא כתוב בשם רבינו הקדוש האר"י ז"ל לכיון בשם הוי"ה פשוט בניקוד בברית חיריק שבא חיריק שבא ומתחיל ז"ל הגיר בשמו לכיון במחשבתו ה' פעמים ריבוע מ"ה ושם רמז במחשבה אותיות חס"כ מ"ה ועל הראור אשה טוב שירוק ויכוין בשם גרשנא"ל אותיות גש"ן מיקוד שבא ודל"ת פתח ואל"ף צרי ולמ"ד בלי נקוד ואם יכתוב שם זה בקדושה ובטהרה בקלף כשר וישאלו עליו לא יסיתנו יצרו להתאוות לאשה כך מצאתי כתוב מכתבי גורי האר"י ז"ל והדמ"ק קיבל מפי אליהו ז"ל שיאמר הרבה פעמים פסוק אש תמיד תוקד על המזבח לא תכבה - ומתנאי הדבור שיתקדש בו האדם בו ימי החול הוא לשמור פיו ולשמו משיחה בטלה כמ"ס משוכבת חיקך שמור פתחי פיק שהשיחה היא חלק מהנפש שיוצא לחוץ ובכל דבור ודבור אם הוא שיחה דבר מנוה זעשה מלאך א' טוב ואם הוא של טומאה ח"ו נברא מלאך רע ואם הוא שיחה בטלה נברא מלאך בטלה - וזה הוא על כי התפלה והקדושה שאדם מוציא בשפתיו בוקצ את הרקיע ועולה למעלה כזכר בזהר ואם הוא דבר רע מטמא בשמתו והחלק הדבור של הקדש עולה למקום טומאה הדומה לו ונשאר אותו חלק הקדוש חבוש בבית האסורים וכמה מטרות לקונו כ"כ יכול עד שמוצאו משם - והוא מחלל ברית הפה שהוא טהור קדוש ומעולה מכרי' המעורר זעם הדבר כמ"ס החסיד הרא"ד כי יש כ"כ מוצאות בפה אח"ה בומ"ף זמשר"ץ נב"ק דטל"נת ושרשם למעלה מעלה והם שורש לכל הנמצאי' והאל יתברך מאהבתו את האדם קבע בפיו אותיות אלה כדי שיזכר להדבק בכוראו כי בהזכירו למטה אותיות אלה בתורתו ובתפלה מעבדו ומעורר למעלה השרשי' העליוני' כעין התוקע שלשלת א' ראשה במקום א' וראשה הב' במקום אחר ב' אע"פ שיהיה המקום ההוא רחוק בנענע האדם ראש השלשלת שברז מעבדו כל השלשלת וזה היתה מעלת הראשונים שהיתה תפלתם נשמעת מפני שהיו נוהגים שלא לפגום כ"כ אותיות שהם מוצאות הקבוצות בפיהם כשיחה בטלה ושאר הדברים הפוגמים את הלשון ולפיכך היתה תפלתם בוקעת רקיע השמים ועולה עד למעלה מעלה לעורר הרחמים וע"כ אמרו בזהר כי בשעה שהיה הרשכ"י ע"ה יושב ועוסק בתורה היו כמה אלפים ודרכות מלאכי מרום שומעים קולו והוא על כי מוצא שפתותיהם היו טהורים והיו קושרים ומייחדים כל העולמות כי קול דבור שיצא מפיה' היה נעשה נחת דוח רב למעלה לא כן כהיות פגם כה' עבודתו

בעה ואינו רוצה להתרבה מחשבתו כי אם בצורע שהו שבו עתיד להתרבה דבוק עצמי אם יזכה וכן הביא החסיד הקדוש בח"ה על פרוש אחד שנכנס לעיר א' להורות יושבי העיר והיה עבודת האלהית וימצא כולם נכבד אחד במלבושיהם וראוה קבריהם אלל פתחי בתייהם ולא ראה נשותיהם וטפם עמהם ושאל אותם והשיבו לו על כל דבר ודבר ואל השאלה יצ' שלא ראה אתם נשיות וטפם השיבו לו ומה שראית שפירשנו מן נשינו וטפנו רע כי יחדנו להן קריה קרובה מכאן וא' אמרו כשיצטק אל דבר מדבריהם ילך אליהם וישלים חפצו וישוב אלינו מפני שראינו מה שנכנס עלינו מטודת מחשבות הלב ורב ההפסד וגדול היגיעה והסורח בקרבתם והמכוחה מכל זה בהרחקתם לבחור במחשבת ענייני עה"כ ולמאוס במחשבות ענייני העה"ז - ואמר הן לו כסף ויש ספק בידו לעשות יבחר וידרכם דרך הקדש ליחד לו בית מיוחד מופרש מהבית שבה דרים עם נשותיהם ויזמינו פדננותם ופרנסת ביתו ויוס אחד בשבוע ובכך יוכל לקדש מחשבותיו כי כל זמן שאדם טרוד לנאת ולבא בדחובות קריה לא יוכל לקדש מחשבותיו ולא ימצא מלשון הרע או מכעס או לפחות יחטא בראות העין והפרסו' בבית מיוחד מניל לאדם מכל אלה ומה טוב ומה יזפיו ומה נעים גדולו :

והנה

שדי לא מצאנוהו שגיא כח ואינו בא בטרחות עם בריותיו ולא בא על האדם אלא לפי כחו כמ"ס ז"ל וכל אדם אינו חייב אלא כשיעורו אפס כי יסקיף וירא לטהר מחשבותיו וידחק מלרבר עם אשתו על עסקי תשמיש כי יבא לירי הדוד ויחטא ברי' הקדש ואין תפלתו נשמעת מ' יום ואין נשמעת עולה למעלה ובהכל כוהנו' הלאכים עם דמ"ה כתות מדין אותו ובגמ' אמרו המביא עגמו לירי הדוד אין מכניסים אותו במחיצתו של הקב"ה ודקדקו לומר המביא עגמו לומר שאף על פי שיראה אדם אשה אם לא יתור במחשבת לבו לא הזיקה לו הראיה שהדי ר"י בר אלעאי היה מרקר עם הכלה ודמיא עליה ככשורא וכן רבי גידל שאמר דמיין לי כקאקי חיוורי מפני פרישות מחשבות מענייני העה"ז ודבקותם לעולם בצור עושים ולא תרו אחרי לבבם ואם בא לאיש הדוד ודחה אותו מלבו אין כאן עון אשר חטא שהרי אמרו ג' דברים אין אדם נעזב בכל יום וא' מהם הדודי עבירה אבל המביא עגמו לירי הדוד רשע מאדך בדעתו והאורו הרע לא יאכה ה' סלוח לו ועל' אמרו הגוי מביא על העם הזה פרי מחשבות' מחשב' שעושה פירות הקב"ה מנרפה למעשה כמ"ס הראשונים ע"ה - ואחר שיסקיף וישיכל האיש הנלבב שכל גופו ואיבריו נכחו על סדר האצילות העליון ויראה שמחשבתו כעבר המחשב' העליונה יכוין להיו' אבריו מוחו ולבו שהם האבריו המשובחים שבו להיותם מכוונים ולחשב מחשבות הקדושה ויטבר מחשבותיו כדאוי ויתבוסס מלחשוב דבר שלא יהיה עבודתו

פרק א' קדושת הדבור והמעשה

כה' מוצאות שהכל הנמצא מפיו בתורה ובתפלה נמצא ע"י פגם ואי אפשר שיתייחד למעלה כי כל אשר בו מוס לא יקרא. וכוזהר פקודי' וז' ואית ממונים לאחדא מילה בישא או טינפא דאפיק ב' נאפומיה ולכתר אפיק מילין קדישין ווי לון ווי לחייהון ווי לון כהאי עלמא ווי לון לעלמא דאתי בגין דחילין רוחין מסאבין בטלן האי מילא מבאבא וכר אפיק ברנש לכתר מילא קדישא אקדמו חילין רוחי מבאבא ונטלי האי מלה מבאבא ומבאבין לההוא מלה קדישא ולא זכריה ברנש ע"כ. ואחר שיסקיף וירא האיש הידא כי חור הדיבור הוא הוי"ה וסוד הקול הוא ארנ"י יחדר האיש וילפת בבאו לדבר דבר שלא לפגל בקדשים ח"ו ויהיה פיו ולבו שוים לבלתי היות נרגן מפריד חלוק. ולמעט רכורו כל מאי דאפשר ואמר' בידושלמי אמר רבי לוי חילו הוציא על טורא דמיני בעינא ב' פיות כי כפה שהיא ראוייה לדבר דבריתורה ושכח והודאה אין ראוי סידבר בה בדברי העולם. ובהנו החסידים לתועלת כוונת התפלה לאחוז בפלך הכתיקה כי רוב ביטול הכוונה הוא בא מדברים בטלים הקבועים בלב ולא יתכן היות מוראת שמים בלב הדברה דברים וגם לא כוונת התפלה ודורשיר שומות שות בתו דמז בת' תפ"ל נוטריקון 'תחסום' פק' 'לתועלת' 'התפלה' (הנה וזה דומז בכל עז' כיהיה מותר ודכ' שאך למחר' וכן אמרו לתועלת התפלה להרגיל עצמו לדבר בלשון הקדש עם ריעין ויפכיל עשו כי כשיתפלל אדם בלשון הרגיל בו ומסתמש בו כל היום לכל דרכו יקל עליו לכיון וכשיתפלל בלשון אחר אע"פ שיכין מה שיאמר לא יקל עליו ולו שתו דמז זה בת' פלה נוטריקון 'תרגיל' פק' לשון הקדש.

ואני שמעתי על תועלת שמירת הלשון לטוונת התפל' נדמז כשם מ"כ כשם האחרון שקורית נוטריקון שתוק יית שבלשון תרגום בית הוא שמיעה והכוונה שהכתיבה ודרכ שמיעת התפלה. ומורי ז"ל היה דורס ברומר הדבור הוא היה אומר כי כל הדברים אשר יבין כל איש המה כגוסי' בלב כל איש וכשעולה בדומז של אדר לרגל יד נאיל הדבור מהלכ וזהו בחינת עולם החיילות רוד אית' שכמה הוי"ה וכהגיע הדבור לחזה הוא כהעת ב' ולח הכריאה רוד ה' א' שכשם וכשעולה הדבור ב' דון הוא בחינת האלם הייירה סוד אית' שכשם ויהי' הדבור לפה ויכטה בפפתים הוא בחינת עולם הכה הית בחינת אית' אחרונה שכשם הוי"ה. באופן כי בלדכ רכוז ד' עולמות ובכל דבור אשר יבטא בשפתיו מההי' הוי"ה. שמצוא חיוני. ודע קדש ברוכי ה' עד כמה מגיע פגם המכלל את פיו בדברים בטלים שמירף הכה הקדוש ב' הנהלותו הדבור שמוציא בשפתיו ועל זה היה מתרשס הוא יתהרף לאמר הוגעתם ל' ו' ב' בדברים וז' נמצא כוחות ולא יחדר לבו ויתר מקומו לשמור לפיו מחסום

מחסום ולאטום רסן לשונו ואל להם ימים דברתו פיו ודבר חכמות והגות לבו תכונות וכד' בר' הזה תאריכו ימים. ומתנאי קדושת המעשה שיתקדש בו האדם בששת ימי המעשה הוא להיות כל איש ממעט במלאכתו ויקבע עתים לתורה כמאמר החסיד הוי ממעט בעסק ועסוק בתורה ובעונה ההיא יפנה מחשבתו מעסקיו להגות בתורה ואם לאו בר הכי הוא יתבטל ממלאכתו לשמוע בלימודים או להתסק במזונות ובמילות חסידים כאשר יוכל שאת ואם אי אפשר לו לקבוע הדבר יום יום יפנה לעצמו ב' ימים או יום א' בשבוע להקדישו כולו לה' בקדושת שבת הן בדבור הן במחשבה הן במעשה ובכך אם לא יעבור חיל לקדש שאר הימים לא עיבב ודרך זה אוחזים בדרכים מהחדים לדבר ה' ויש להם על מה שיסמוכו מהמובא כזהר פרשת אחרי מות דרבי חייא היה מהלך בדרך ומצא ב' אנשים ואמר הם קריבנא גביהו אמינא לכו מאי עסקיכו באתר דא אמרו מזבניאנן ותרין יומין בשבתא בדילנא מישובא להתעסקא באוריית' בגין דלא שבקין לן בנינשא בכל יומא וימא אמינא זכאה חולקין. הנה כי שבח ר' חייא חלקתם על התקדש עצמם ב' ימים בלבד אך כי בשאר הימים היו קובצים עצמ' לעבודתם עדי ערב וקדוש' זו אפשר לאשר ולקיים אות' כל איש הידא ויתמיד בה מפני כי אם ירצה לפרוש עצמו פל ששת ימי המעשה לא יתכן להתמיד בה ונמצא בטל מהכל ולא זו הדרך לתפוס בקדושה מכלי המדרגה פי רוב השמן בנר הוא סבה לכבות אורו אפס כהתנהג' לאט לאט. אכן לא יעבור מלפנו איש איש ממלאכתו אשר המה עושים לעבוד עבודת יוצרם דבר יום כיומו כל אחד לפי שיעורו העשיר לו ירבה והדל לו ימעט. כי אין ראוי לאדם לנאת לפעלו ולעבודתו עדי ערב ויתר מכדי פרנסתו. רק כמודמן לדרך כי שמא אין לו חיים אלא אותו היום בלבד ואין ראוי שיטרח וידאג על עולם שאינו שלו ומה יתרון לו בכל עמלו שיעמול תחת השמש ואין לו בעולמו אלא מה שהוא מתקד' ופורש מעניני הע"ה ומתדבק בקונו צור עשהו. וישים כל דעתו ומחשבתו על חיי הע' הב פי שם ביתו. והוא כזה העולם סאדח נטח ללון במלון לילה א' או ב' שאין ראוי לו לתקן המלון ולהניע שם כלים נאים ולפיותה באופן שיאבד כל זמנו ולמחר יוצא ממנה. וכבר המשיל החסיד כח"ה זה שדומה למלך שהקימהו עליהם בעיר א' והיה שם חק שלא ימלך עליוהם מלך אלא שנה א' או ב' והמלך הסכל לא ידע דבר הזה ומיד שמלך הגדיל מעשו בבנין ההיכלות והיה כונס ממון הדכה באוצרות והניח את מקומו וארנו וישכח את שדהו ואת נחלתו ויבז בעיניו לשלוח מלאכים לכיתו לתקן מעשהו ובהגיע תור וזמן הקבוע קל מעמא נפק לך מלכא טפשא' טרדין מן מלכות' ואתיהיבת לבבר אחרא ויסע וילך לארע ולשרהו עדום ויחף והנה עלה כולו קמטונים ויעק נעקת גדולה

גדולה ומורה שהמח את שלו ואסף וקבץ לאחר לא עשה כן
המלך האחר שהיה כל כונתו להפגיש על ארצו והיה שולח
ממון הרבה ביד אוהביו וריעיו ואמר להם שיבנו לו שם
בית מנוחה ושליח פועל לחפש את שחתיו ולמזור את
כרמו וכאשר השלים עניו הלך לו בשטון ושמחה לארצו
ויצאו לקראתו כל באי שער עירו וקבלוהו בשמחה וגידלוהו
כיניהם וישב כמלך בגדוד. והנמשל הוא כן אדם אשר הולך
אחריו יצא הרע ומגדיל מעשיו ומאסף ומקבץ ממון הרבה
ואינו מסתכל באחריותו שיעזוב הכל וילך לע"ה ערום
מכל ויאבד מקומו שהיתה נשמתו חנוכה מתחת כסא
הכבוד והלך בתוך כף הקלע לבאר שחת ולרדאון עולם.
לא כן האיש אשר נגע אלהים בלבו שמוציא כל ימיו
ושנותיו בעבוד אלהי השמי וכלמוד תורתו ועשיית מצותיו
והוא פורש מהכלי העולם ומעל' על לבו שהוא שלוח מאת
הב' לע"ה לעבוד עבודה כמלך ששלח שלוחו אל עיר
על דבר מלכות ואם זה במקום שיש לו לעשות שליחותו
ילך לו לבתי משתאות ולשחק בקוביא הלא ענשו גדול
כשיחזור דיקס ולא שמר את מצות המלך אלא יש לו לילך
בזהירות ודאיות לקיים דבר מלכו ולא יאבד אפי' רגע
וכן יש לנו לירע שאנו שלוחים מאתו יתברך לשמור חקו
ועדותיו ואין אנו רשאים ליבטל מעבודתו אפילו שעה א'
כמים ספק בידים וכשאין ספק בידים למעט בעסק
ולקבוע עתים לתורה המעט הוא אם רב.

הנה

במוטב תלתא מחשבה ודכ' ור ומעשה
יתקדש כל איש הישראלי בששת ימי המעשה
להקדיש ולהעריץ הנשמה והרוח והנפש להמשיך עליו
מאורי אור קדושת שבת הגדול. ואף אנשי המלחמה
האכזרנים אשר עול המלחמה תכבד עליהם ואין הפגאי
מסכים אליהם מקונד רוח ומעבודת קשה על המחיה ועל
הכלכלה בגלות החיל הזה יאמרו בשעת התפלה שהם על
כרחם פנויים ממלחמתם יוצאו לקדש מחשבותם ודיבורם
ושאר חושיהם בעת ובעונה ההיא כדי שאותה השעה או חצי
שעה יהיו נקדשים בקדושת שבת ולא יפסיקו בתוך התפלה
ברבור כלל באופן שלא יהא שום יום משולל מקדוש שבת כי
בהתקדש עצמם בששת ימי החול יוכלו בקל לקבל אור פני
קדושת שבת הגדול ואי אפשר לקנות קדושת שבת אלא
יתקדשו עצמם גם בימי החול כי קדושת שבת היא קדושה
פלונית מאד אור האילנות ואי אפשר לאדם להשיגה מפני
שהוא מלוכס בו ימי החול שטולפים בו ל"ט מלאכה והמשיגו
זה לבד שגפלו בו כתמי' משמן וכחצא שאם לא יורחץ וילבש
בראיו לא יוכל לקבל שום נכבד וג' הוא משל לאדם היושב
במקום חשך וצלמות שאם כפתע פתאום יצא לאור ויקבל
אור השמש בתוקפו יחשכו עיניו ולא יבנה ממתיקו האור כן
הוא לקבל אור שבת וכעם מלוכלכת מזהמת כתמי פסגיו
צאין אור הנשמה שולטת בו כי איזה מקום מנוחה ולא

ב א מנאש

מנאש האנה מנוח לכך דגלה כמ"ס בתקוני זכאה איהו מאן
דמתקן לה דידה נאה בלכיה וכלים נאים באיברים דליה
ואשה נאה בגשמתיה דבנייה שריא שכי' עילאה איהי נשמת
כל חי' ע' כופי' החסיד בשער הקדושה כי פירוש דידה נאה
בלכיה הוא טהרת המחשבות בו ימי המעשה ואשה נאה
בגשמתיה היינו הנשמה שהיא בו ימי המעשה שלא תהא
פגומה ועל ידי זה זוכה שתשרה עליו נשמה יתירה בשבת
הנאה מהשכינה ויתקון המחשבה הוא על ידי התורה וכוונת
התפלה כי הנשמה היא מעולם המחשבה ותקונה וקישוטה
הוא מה שהאדם עושה על ידי מחשבתו וזה פירוש ששת
ימים תעבד' ד' כל לומר שיהיה במדרגת עבד לעבד את
דכו כתפלה הנקראת עבודה ובכל ימי עבודה שהם
המנו' ואז ביום הו' שבת לה' אלהיך וימצא בזה עוד כגדור
כי כבא יום השבת יהיה לו נקל טהרת מחשבה וכל הקדושו'
שזהו האדם ביום השבת וגם יהיו נקלי' לו לעשותם גם
אחר כך בימי החול.

ורבינו

הקדוש האר"י זלה"ה יחד סדר הכוונה
להכין כל איש עצמו לקבל כר' משבת
וביום ד' אזי הכנה לקבל הנפש ומתמנני' בו נציגי נפש שבת
הנאה וביום ה' הכנה לרח הקדוש וביום הו' אל הנשמת
הקדושה כי תמיד בהכנס האדם אל הקדושה מעלין בקדוה
ונכנס אל הקדוש מועטת ואחר כך אל שלמעלה ממנו ואחרי
כך אל הקדושה היתירה רוגמת לבישת הטלת ואחרי
תפלה של יד גאורא של ראש כבודע לחכמי המדע וכשיו' אל
האדם ממנו הוא בהפך אשר מתחלה ובראשו יוצא מקדושת
יתירה ואחריו מקדושה של מטה ממנה ואחריו מקדושה
הפחותה מכל' כי יציאתו מפנימי לחוץ. ועל כן ביום א'
אז מסתלקת הנשמה שקיבל בשבת ונדיק כל אדם לעשות
פעולו טובות להחזיקה שלא תלך מאתו. וביום ב' יעשה
פעולות להחזיק הרוח וביום הג' אל הנפש אשר מטעם זה
תשכיל טוב טעם את אשר הורשיט להבדיל עד יום ג' יצן
כי ג' ימים אלה נאחזים אחר שבת שצבר וכן אמרו בש"ס
אב"ג לבתר שבתא דהא לקמיה שבתא וכו'. והנה
הפעולות לקבל הנפש הוא בסגולת קדושת המעשה לטול
ממלאכתו ולעשות המצוות הכאות על ידי הולך הרגלים
ופעולות לקבל הרוח הוא בסגולת קדושת הדיבור כת' ת'
ולהרבות בעסק תורה בע"ס היום הזה. ופעולה לקבל
הנשמה הוא בסגולת קדושת המחשבה לטהר רעיוניו ולקדש
מחשבתו בידאית ה' כל היום וכן ביאתו מן הקדש פנימה
עם א' יבין עצמו בקדושת המחשבה להשוויר אתו קדושת
הנשמה יתירה שלא תסתלק ממנו כל אותו היום וביום ב'
יבין עצמו בקדושת הדיבור להשאיר אתו הרוח יתירה וביום
הג' יבין עצמו בקדושת המעשה להחזיק אתו ולהשאיר אתו
הנפש יתירה ולסוד הנכת' הזה תיקן עזרה לקרות בתורה
כב' וכת' להכין ולסעד הרוח ביום ה' לקבל הדבור וביום

הכ 2 1

1/14/

ברק א טעם התקדש בו ימי המעשה זכור ללמוד תורה

הב' להחזיקו כי אינו נקנה כי אם נכח הדבור שהוא בת'ת
וסימן רוח ממללא - ויסד הרב זלה"ה קריה נאמנה לקחת
מיריוס כיום מפסוקי פרש' השכוע להפאוד הארת נר'ן
ולקבלן וכיום א' יקרא שמו'ת'ו' פסוקים מתחלת הפרשה -
וכיום הב' ה' פסוקים שמו'ת' של אחר' פסוקים הראשו'
וכיום הג' ה' פסוקים שאחר' י' הראשונים - וכיום הד' ו'
פסוקים שמו'ת' של אחר' ט' הראשונים - וכיום הה' ה'
פסוקים שאחר' כ' הראשונים ואשר הריחו בסוד ה' יכין
לכוין בסוד שכוע הב' ו'מי מלא ימנו למו יום יום ידרסון
אות אחת ממנו ועושה אלה נקרא כ'ן להקב' ויתר פרטי
הכוונות הארוכות במכתב הקדש מהד'ו' זלה"ה בסוד
קריאה א' אנכי תקנתינופח תפלה דבר יום כימו כוללת
כל כוונת הרב הלא המה כתובים בספר חמדה גנוזה אשר
לי ע"ש באורך מים עמוקים ידלם איש תבונה -

ואשר י' אנוס יעשה זאת להאיר נפשו רוחו ונשמתו
לאור באור החיים בקדושת המאור הגדול
אור הא' ילות המאיר בשבת הקדוש בשפר התקונים האלה
להכין אותו ולסערו הן בי'איתו והן בפניכתו כהלו נר'ו
יבא ובהלו נר'ו יבא לחזו' בנוצם ה' ולבקר כהיכלו - ועתה
תחזה מוצ'ס דברותיו יתבדך בפרשת המן לאחר הוא אבר
דיכר ה' שבתון שבת קדש לה' ופסקו' אחר נאמ' שבת שבתון
שהוא כי שבת מורה על קדושת עצמו ושבתון מורה על
קדושה קטנה שכימי החול כמו איש איסון איסון הוא נורה
קטנה שבעין - ומה שנאמר שבת שבתון מורה פל'ימי אב'ג'
שהקדוש' באה משכ' שבערה ומס' שכל' שבתון שכ' קדש מורה
על ימי דה'ו' שהקדוש' באה קודם לשבת הכאה כמו שביארו
כת הקודמין ע"ה אשר משם יתבאר כי מן התורה נצטוונו
לנהוג בקדושות אלו ומקשה לכו יפול פרעה חס ושלום
ונפשו הלך חשיכו' ואין כונה לה - ומה נאמ' רבת מבני
עמינו אשר הפנו עורף ולא פנים ויקלו בתקף חסנא האחת
באהבה הנפש היפה ולא יזכרו ולא יפקדו ולא יעלו על לב
לעולם דרך הקדש מכא שבת הקדש כדוכ שרעפס בקרבם
איש איש ממלאכתו אשר המה עושי' כל האורח בישראל ישבו
בשו' קות ואיש אל עבר פניו ולכו סחור סחור לאוכלה ולו
לסחורה משעה שעלה עמוד השחר ותעבור המנחה עד
כוף האשמורת הראשונה דחופים ומטהלים מחוסקים כסף
וגם כלילה לא שכב לבם ויחלק עליהם לילה ויתחלפו להם
ספרי חנויותיה' בספרי התורה וישכחו צור עושה זאת פועל
ס' לא יכטו וימאסו בתורת ה' ולא יבזר מהם מותן טעם
בר מותן טעם לפגם כי לא עזרו חיל מפני חומר שכל
העשוי למלאכה על המחיה ועל הכלכלה קורא אני עליהם
למה תשקלו כסף בלא לחם ויניעכם בלא לשכעה כי אילו
היו מהדרים להיות להם כסף על הלחם לבד החרשתי אף
למה תשקלו כסף בלא לחם ואש ואמרו כי טוב להעשיר שלא
עשירי לבריות ולהשאיר אחריהם ברכה הנה חס היה
הצא

העומד דבר שיש קטפה חרשת יא' ויניעכ' בלא לשכעה
אין אדם מת ויני תאותו יסיון ואם כן למה יגעו כמה
שתמיד מסבב ערעב - וכוונתו בסלח אחרו כבונא דא' אענן
הלא מסבבנו יסיה בקב'ה לא בעאן לאסתכלא בארמון
ואינון בעאן לאסרח' גרמיהו כל זמא בטר תזנא ימא
ולילא דלמא לא סליק ביריהו פיתא דנהא ימאן גרים לון
בנין דלאו אינון בגי'ה ומנותא ע'כ' וזה יענה ליום פקודה
איש במשון בולו אומר בכור שקט בפיתו ורענן כהיכלו
אשר לא נדס והאלהים אלה גידו כסף וזהב לרוכ או עם
פרים זהב להם שחוחזים מעשה אבות יסיה ביריהם לא בחיל
ולא בכח בלא מחמת יהושת אביו דפאר על כנו וכפס לא
תשכע מטיס עקלקלותם כוכדו יחד לאסוף ולכנוס
עושר ולא כמשפט תמיד כל הימי' ויתנבנתן סוחרת בבאון
עווה של תורה ומיוותיה ועיטם להם ולא יראו מ'ר' י'
הנצפים לפניה אשר לחרב ואשר לרעב ואשר למות וכארח
איש ידד עליו ה' באש ועל עשנו ליוס עוד הלא מנער
יפרוש בפניו לבא בכלל חלי קבר ומה יתאזן העשיר
בעשרו או מה ישען על ביתו ועבדו ואמתו ורכשו אשר
דכס בלא כמותו יעשו שאל דמ'ו כו - יומת ואבר העושר
ההוא כענין רע אוי לה לאותה עושה אוי לה לאותה בלימה
בוסת הוא לו ודקיקה מק'ו עוונותיו ילכדו ותגלה ותראה
קלונו - ומסילות אלו ראוי לכל איש חיל ליתן עינו ולכו כל
הימים אליהם להיות ממעט לרגל המלאכה אשר לפניו כימי
המעש' לכבוד יוגרו ולהקדיש ולהעדין את הנשמה הטהורה
להכין אותה להיות כסא מושבה לקדושת השכ' כמו שביארנו -
ואשר לא שת לבואת דבר ה' עוד כל ימי המעשה לילה
יומם מקונר רוח - זו היא דרך יברה שיכור לו לתקן את אשר
עוותו בתפארת קדושת יום השישי אשר הוא כולל בו כל הה'
ימים כ'ל לו כל אליו ולא ללמד על עצמו יא אלא ללמד על
הכלל כולו יא יע' ה' הצדיק נאדר בקדשו כי על כן נכתם
ונחתם אות' זו בו יהי ערב ויהי בוקר יום השישי על כי נאזר
הוא באהבה כללות ה' הגדולה והגבורה והתפארת והנצח
וההוד אשר לעומתם המה ימי בראשית כדורע למביני מדע
ועל כן תפארת עטה להיות עליון ומתנשא לכל הה' ימים
זה' לילות באכרת'ו יסך על פגם שאר הימים ולילות
הכלולים בו לתמך נפילתם ופגמם ומה טוב חלקם ומה
נעים גורלם של עבדי ה' העומדים בבית ה' כליל ו'
ונגזלה פיתם כל הלילה להנות בתורה ולקדש מחשבותם
עם קונם להתקדש במוטבת לתא דפורענותא לו מתנה
פריצה לפרוע פרעות גדל פרע חובת קדושת מהשכה
ודיבור ומעש' אשר יחוייב כל איש להיות מושך בימי המעשה
מקדוש' שבת וכאשר יתקדשו מחשבתם ודיבורם ומעשיהם
כליל ו' מרת הכוללת ימאן בה כרי גאולתם וכופר להם
מאשר חטאו' ופגמו כיתר לילות עמל מינו למו בשאר ימות
השכוע - באשר יקדשו עצמם במדה הכוללת יקודשו גם
הנכללים

פרק א תוספת על ביטול תורה

ו

הנכללים בה באמור וכן בחסות תפארת הוא לענין שיש להענין
התשובה כולל כפד עליה מאשר חסות ופסם ביתר ימות השבוע
בהתקדש בו לפחות ביום ההוא בקדושת מחסבה ודכוס
ומעשה כאשר ביאדנו למעלה ודפא לן. ועל כיוצא
הוא סוד שלישי לשבת הגדולה כמו שבארנו לעיל ע"כ
הרמז נפלא בכתוב והיה אם לא יתחשב ביום הג' וביום ה'
לא יתקדש כי חף מי שעזב וסבא את ה' בכל ימות השבוע
הזמין לו האל יתברך פתח פתוח לפניו יום ה' שלישי על
כולו פרי נדרי קצץ חיים אשר פדיו למאכל ועלה לתרופת
הנפש היפה ולטהרה גמלה את חסות הנפש האל י' אד אשר
נתן בה את שוכתו וסמאה. והיה אם לא יתחשב ביום
הג' או ביום ה' לא יתקדש כי אחד שלא תיקן את נפשו
ומוס הן בה. לא יתקדש כי כל אשר בו מוס לא יקרב ואין אור
הנשמה שולטת בו כי איה מקום מנוחתה. ועל כן ראוי
להיות כל איש צורך בכיתו בדרת פגמיו ויתבדר קצת ליל
ו' וקצת היום גם כן וישפשם במעשי שגשג בו ימי החול
וגם את אשר פגם בסוד מחסבה ודיבור ומעשה כדו שישאל
מחילה וכפרה מאל החמון המרבה לסלוח ועל ידי הדבור
תשובה זו יהיה בזה הכנה שתשרה בו תוספת נשמה כדו
שיוכל אחר כך לשוכ במעשה ומה גם בהצדק עמו ללמוד
בתורה תמיד כל הלילה אשר אין ספק כי כל דברי התורה
אשר הם יהנה בלילה ההוא המה יעמדו למליץ עשר לכפר
עליו על שאר הימים ולעטרו בעטרות קדש להאיר את
נשמתו:

ומטעם

זה אמרו בירושלמי ר' אבין הזה צייס בכל
ערב שבת וכן בגמרא דאנשיא לן על המי
דבירכ דיתבי בתעניתא במעלי שבתא מהו לאשלומי
אשר משם למדו אנשי מעשה להכין ולהתענות בערב
שבת. כילא לבדו כאשר עלה על דוח רבים שטעם
תעניתם כדי שיכנס לשבת כשהוא תאב. כי הן לזה יספיק
מן המנחה ולמעלה. אכן טעם העיקרי על כיוצא הוא
מדה כוללת כל ימות השבוע וימלא כל איש בעצם היום
הזה עוד מעד' להכין ולהתענות וישפשם במעשיו ויתחדש
עליהם על כל עון אשמה אשר חטא על הנפש בימות
השבוע והן עתה בכח סגולת תעניתו הימים הראשונים
יפלו ורפא ירפא הנפש אשר בה הנבע והעמדה לפני ה'
ומה טוב וכעים מכהג אנשי הלכב המהנים להפסיק מבעוד
יום וימים לילה ויום כי ימלאו תקון נפשם עון פשעם על
הימים ואף הלילות של כל ימי השבוע והאיש המסביל יסית
לבבו בשתיים אלה תורה ותענית ביום זה כי בכח תורתו
כליל' הכולל ימות השבוע. אולי יכפר על שאר הלילות
אשר לא אמר איה אלוה עושי כותן ומידות כלילה שהאדם
בעונש הדבר חכמי הזהר הפלא ופלא והן בעו' רבת
מבני עמינו פנו אליה עורף ולא פנים אוהבי למוס על
עדותם מדוחים עד שכתב נשכחת תורה זו מישראל

ואין

ב

ב

ומנהג

חסידים הראשונים היה למנוע בשבוע ויין
כל ימות השבוע והטעם כמ"ס המקובלי
ביעונש חבוס הקבר אינו אלא בשביל השמחה ששמה בומן
שאין ראוי לשמחה ואין שמחה אלא בכשר ויין וכל הימים
המותרים בגפילת אפים אינם ימי שמחה ויש למנוע ממנו
עצמו בכשר ויין הרבה ועל זה נאמר חדשים ומועדיכם
שנאה נפשי והימי האסורים בגפילת אפים המה ימי שמחה
ומותר לשמח בהם בכשר ויין אך אמנם הם נחלקים לג'
חלקים יום מת' ועיה' כחובה גמורה לאדם לשמח בהם
בכשר ויין ויתר מדאי ובכל שאר ימות השנה ביום שיש בו
מוסף מזה עליו לשמח בהם בכשר ויין וביום שאין בו מוסף
אפס שאין בו גפילת אפים אין מזה לשמח בהם בכשר ויין
רק רשות ובשר ויין שקנאם לשם שבת או שהן מותרות של
שבת אוכלין בימות החול כי קדושת השבת חופפת עליהן
אכל כלל זה הוא נענש עליו בחבוס הקבר ולחכמי המדע

דוח

2

2

פרק א מאכל השבת לא יעשה בחול

רוח אחרת אתם נבחר בקרבן שהכהנים אוכלים ובעלים מתכפרים שש דשעים שבמותם יתגלגלו בבעלי חיים וכאשר באדם אוכל מהבהמה ההיא יתרחק המגלגל בגשמתו וכאשר ישן כלילה ותעלה גשמתו למעלה עם אותם הגזוזות והגשמות שבמאכל הוא חוזרת לבדה והמה בשארות למעלה וזם ובעלים מתכפרים המה הגזוזות והגשמות המגלגלים באכילה. ועל כיוצא בזה כל אדם מח לברר בירורים אלה בימי החול כמו ביום שבת ע"כ מהגים לפרוש עצמם מכשר בימות החול כי לפעמים ארדבא יסולק ממנו אותו מיעוש קדושה שיש לו ונמשך אחר הבהמה ח"ו. וזה היה דעת כ"ס כשראה בבהמה איז נימץ קדושה הכינה לשבת להעלותה בתקף חיסנה של קדושת שבת אלא שכ"ה מדה אחרת היתה לו כי הוא נאחד במדת חסד אל האדם ובכחו היה מוציא כל נצוה הקדושה אף בימות החול.

ומטעם

זה נהגו לאכול דגים בשבת כי שם דבוי הגזוזות לתקנם ולהעלות כח קדושת שבת. ובחול יפרוש מהם כי אין בדיעו כל כך כח להעלות ומורי זל"ה היה מקפיד מאד שלא לעשות שום תבשיל הנהוג לעשות בשבת בבין פישטוד"א וכיוצא בימות החול וכן נעמין המלכזשים שלא ללבוש שום בגד שבת בחול ומהר"ז היה מקפיד להיות לו חלוק מיוחד בשבת כמו שנבאר בפרקי' הראים כס"ד. והאיש הידא יטכיל לאטל כל חלין שלו על טהרת הקדש ויעשה לו מסגרת וגבול לאמר עד פה תבא ולא חסיף לראכה עוד על בקשת המותרו בימות החול שהשלח"ן נהפך לכח"ס ח"ו. ואם יעבור חיל לפרוש עצמו מבשר ויין כל ימות החול מה נעו' גורלו. ואם יתלושי המצוה הוא ואוכלה בימות החול הנה כליל ויומו יכרוש עצמה ממנה הן בשביל כבוד שבת והן לתקן שאר הימים הכלולים בו לענות נפש במקנת על אשר התעב בו החול במותרות וביותר נדיכים להזהר לתקן עון חטמה העם המתאין בגינתמותה אשר עושים כל ימיהם כחגים וכמועדים בקול מוחה על הין ותמיד כל הימים אצל כל פנה יארום לתקון אידא מקומן של זכאים וילכו להם גם אלה כיון שגו בשכר תעו מדרך השכל וישכחו את ה' ונתנו יקר תפארת לימות החול עודף על ימי שבתות וי"ט אחר אין מזור למחלתם כי אם להבין ולהתענות יום ו' לילה ויום אולי יכפרו על שאר הימים בחושכם מחשבה על שחטאו ויתנו לב לשוכ אלה' והאיש המטכיל יבין את זאת ממ"ש על המתעבה תעמי' חלום בשבת דבעי למיתב תעמי' לתעביתא אמרו בזוהר דף מ"ט דא בטיל ענוגא דשבתא יבטל ענוגא דחול ואי איזא מכטל עינוגא דשבתא וקא מתעבב בחול דמי כמאן דחשיב לאלהא אחרא יתיר ממה דחשיב ליה להכ"ה רוחא עלאה קדישא דקודשין דשריא עליה לא עניב וכטיל ביה מעייה רוחא אחרא דחול דשריא לבתר על עלמא

חשיב

חשיב וקא מענוגא ליה כדון מהדדין ומתפרעין מיניה כהא' עלמ' ועלמא דאיתי בבין כך אנטרין תעניתא אחרא כיומא קדמא דחול בזמנא דשריא על עלמא ההיא רוחא דחול וכהא' אית ליה אמותא כיון דלא חשיב לדחא דחול וסימניך והשיב את הגזל אשר גזל לא חשיב לקב"ה לא חשיב לבני נשא ב"כ לית ליה עונשא גנב דחשיב לבר נש יתיר מקב"ה אית ליה עונשא כהא' עלמא ובעלמא דאיתי ע"כ. כן הדבר הזה הדשנים והדעננים במיטב מערכים כל ימי החול במה יודע אצלם עובד קדושת שבת אחר כי כמעשהו בחול כך מעשהו בשבת והדכה מהם יאכלו עם ריעיהם בימות החול בשמחת מריעות הדכה יותר מראי מידי אוכלם בשבת ומאזא חושכים חס ושלום למלהאחרא יתיר מקב"ה אין אדוכה למחלתם כי אם בסגף עצמם יום ו' לחלש חושי' המעוננים בימים ההוא בתעמי' ותשובה וככן תיחא אדכא לשליוותם הואיל ולא מתו חשיבו' לדחא דחול והוא מתפאר התקונים לכל הנפש החוטא' במאכלו' בימי החול וכלכד שיכון בתעמיתו על זאת. ואף האנשים הנבשים אלה' יתקדשו להתענות יום ו' לתקן כל ימי החול ואשר נהנו מסעודות הדשות עתר מקיום הנפש שהוא תענוב והוא מדכה כשר לרימה ומתלבש בו החיצוני מדר האכל האא וכזוהר פרשת תרומה אמר גופיהו דרדוקיי' דלא מתעבגי כהא' עלמא אלא מתעבגי דמניה וסעודתי שבתין וחגיגין וזמנין ההוא רוח מסאכא לא יכיל לשלטה עליהו בתר דנפקא נשמתיה מיניה דהא לא מתעבגי מדיליה כלום וכאז איזא דלא אתהני מדיליה כלום עד כאן. הנה משם יתבאר שיש מעלה טמעת למי שאין לו אפילו הנאה מועטת מהקליפ' כל שכן התענוב יען כי כל מה שהאדם אוכל יותר מקיום הנפש הוא תענוב ואין כניסה לחצוני אלא מדר זה. ובמדרש הנעלם חיי שרה ולקחת אשה לבני משת אמר רבי יצחק אותו הגוף שנצטער עמי באותו עולם ולא היה לו הנאה וכיסוף בו מפני יראת קונו אותו הגוף תקח (בעת תחיית המתים) לינחק (פי' להנשמה שלי) כמבואר שם. וכזוהר פנחס כלולה בשמן כתית ודאי לאו אורייתא היא כלולה אלא למאן דסביל כמה מכתשין בגינה כמה דאזקמיה מכל מקום דלית אורייתא מתקיימא אלא במי שממית עלה. ועוד כלולה בשמן כתית דא הוא דמקיים פת במלח תאכל וכו'. ועוד כלולה בשמן כתית דה"ד והוא מחולל מפשעיו מדוכא בעונותיו פי' כי רוח אפינו משיח' עומתנו הוא סבלם והוא מחולל מפשעיו ומדוכא בעונותיו מקול מחרף ומגרף עד יא כטובה אור קדושתו וראו כל אפסי הרץ את יסועת אלהינו ארמון על משפטו בתלכות שד"י ודרך כל אדם לסבול ולרכא ביסורין ולמעט תענוגיו על עונותיו לקבל עליו יסורי משיח הקדוש כמ"ס בכפר החסידים על חכיד אחד שסכל יסודין מטעם זה. ב"י על כל אלה האנשים הניגשים אל

אל

הנכבד והנורא -

ובתפלות

ערכית ליל ו' יתקדשו בכוונה תורה
ונכון להיות כל איש נודד רוחו -
ונשמתי אליו יעזוב על פגם אשר פגעל בקדשי שמים ביתר
תפלות של שאר ימי המעשה באמור להם כלל לב ולב והן
עתה בכוונת התפלות כיום הזה אשר הוא ללמד על הכלל
כולו יצא המה יעלו לעלות להראות את פני האדון ה' כבאות
וכה יבין לבו לכון בתפלות שחרית וזמחה לבלתי ירח ממנו
כרח ויטעמו תפלות הפסולות עם תפלות היום אשר יכשר
לו בתשובה ומצטים טובים - וכסודותיו יהא זהיר להיות
אכילתו בקדושה אך למעט אכילה ושתיה מירי מחסורו אשר
יכשר לו אלא אוכל בפגם כלבד כי המאכל מכיל את השינה
ואין השנה נריכה לכך כי אם לעמוד יא לא ינום ולא יסן
לתקן את הנפש היפה ותנא חסידים העומדים בבית ה'
בלילות לקבוע זמן סעודתם מעבור יום להקל מצליהם
כוכר משא המאכל והחכם עיניו בדאשו וידור מדור רעים
ומריצים המתרועעים אל מקום הדשן ועונג שכר הכסף
קופרא טבא לפומא וטבא לפומא באור השישי ביתר
הלילות וכן לא יעשה כי לא זו הדרך ולא זו העיר להאיר
את נשמתו כמו שביארנו למעלה - ולפיכך כל ערס יעשה
ברעת ויודים בודיות מביאה לידו והירות לכבוד קונו
ולתקן את נשמתו ואליו יאסוף בעלי אספות ונאספו שמה
כל ההדרי'ם להדד ולפאר את יונרם ויכנסו מחשבותם אך
גבר ה' מתחלת הלילה להגות בתורת ה' ובמנוותיו תמיד
כל הליל לא יחשו זאול' כינין סדר הלימוד המשכילי יזהר
להגות בחי' לילה האשונ' בתורה שבעל פה כדברי מוסרי
הנפש כראשונה ואחרים כזוהר וכדברי אגדה ובמשניות
וכדברי השבת החמודה - דק השמר לך ולא תמדה את אשר
רבינו הקדוש האדי' מתתיה שלא ללמוד בחי' ליל' הראשונ'
מקרא כלל באשר המקרא הוא בחי' רינים והליל' גם הוא
רינים ויעזרוו הדיני' יותר תדאי חס ושלן ואזהרה זו בשאר
הלילות וכלה שיה בשערה - אכן כליל' אשתני למעלות
משאר הלילות באשר מחנות הלילה ואילך האלף ואור אור
קדושת שבת והאחמים מתעוררי ואין פחד הדינים בקדושת
שליטתה - ויבינו במקרא כי על כל אלה האנשים האלה
שלימים אשר כח בהם להבין ולהשכיל בתורה שכתב
ובתורה שבעל פה יאותה למו לקבוע חי' הלילה הראשונה
תורה שבעל פה ובחי' הלילה האחרונה יביט במקרא תורה
כביא' וכתובי' כל א' לפי שיעורו וכלכד שיתן כבוד ה' יסוד -
ואשר להיות אדם לרעת אכינו מעיט הדשכ' ע"ה כי הגות
בסוד תעלומי מדות העליונות מעורר עליונים למצלה
בשרשן ומאורות נתן סביבות עוזם וכמ"ס בארש לחברי'
אנא חמינא י"ג אילין בלשין קמאי ונהדין כבוננין וכד
אתפרש כל חד מימיו מפותיכון אסתלק ואתתקן ואתעטר
בטמירותא דתקוטי דדיקנא וכל אחרנין אשתארן ובעור
דכל

אלה' אשר לא נזכרו ולא נזכר באלה להתנהג בימי החול
במנהג זה באיזה סיבות על כל פנים יתנו לב לאחור
דרך אנשי מעשה להתענות יום ו' להטיל חלשים על החומר
הצבד ולזכך את נפשותם וטאד' ממקור דתיה אשר
הטמאה בחכמי ביתר הימים והאיש האדא לא ישליך דכרינו
אלה אחרינו אשר המה משופרי שופרי הנפש היפה
להקדים' ולהעדין' הן בקבוע הגמן תורתו כליל' ו' שאל יתן
דמי לו תמיד כל הלילה והן בזה תעניתו כיום שהוא כל
אחד ואחד באשר יוכל שאתו וכל אדם אינו חייב אלא
כשיעורו וכל' שלתקון פגם הכרית יהיה תועלת נפלא
להיות כל איש נעור תשינתו בכל ליל' ו' בשבת ויום שלפניו
ובכן יתא מזור לתכאובו מאשר פגם בכרית קדשו ולא
באמנה כבדיתו וגם יהיה תועלת עצום לכל ימות השבוע
שלא יטמאוהו במקרה אשר לא טהר - ומכאן טעם הדבר
לבאים בסוד ה' ומשכיל' בסוד הששי דדין יסוד עולם כמו
שביארנו בספר חמדה גנוזה באור אל יפסיע פסיעה גסה
שכחל א' מת' ק' מאור עיניו ומהררא ליה בקדושה דכי שמי
ע"ס - שסוד תיקון היסוד אור ברית קדש' יכון בעדכ שבת
באשר הוא פרי דדין עץ חיים ושלימים על כולו - ואיש חכם
יכפרנה להיות חס על הנפש האחת האובה אשר היא מר
להכיון פגם זה ביותר משאר הפגמים כאלה הארכמו
בפרקי השוככים במי אמרי'ם הממרים את כל הנפש
אשר הנבע הזה קרב באהלם בר מינן ובאשר בחטא
נסתלקו הה' חסדי'ם מדרין העליון והיה ששי עתה בכח
סגולת תורתו ימשק' הה' חסדי'ם אל מקומם ומכונם והיה
הששי - וכן אשר היה נדון מפדיר אלוף דדי' ק' מדרק והיה
ששי עתה בכח סגולת תורת ה' כלילה הזאת ישוב לחבר
את האהל להיות א' והיה הששי וכלה אליו הך' כי כלתו
היא - ועושה אלה יאותה להם להטהר עצמם מעבוד יום
במקוה טהרה אם לא נשמרו בימי החול אך מאשה וכל שבין
אם קרה להם מקרה אשר לא טהרו בימות החול שלא יגשו
עוד טומאתם במ לעשות תקון אור ברית קדש' כי קרוב
יהי' ל'גל קדשי שמי' ומדמע קדש וחול ומעוך וכתו' ק' חלף
התקו'ן חס ושלום ויכל' בן לא יעבור מלטהר עצמו לעשות
תקון ליל' ו' אף כי לא מסה באלה ביתר הימים - ובכן ימצא
עור משדי כנבדו להמלט מירי ינה' צ' בסוד והיה שד' י'
בדי'ך כאשר קבלנו מרבינו האדי' וזה"ה כי ממילוי
אותיות ינר יונא שס שדי כזה ח' ד' ד' רי' ש' ו'ס והשיג לכם
די' ש' אותיות שדיא' בדי' אותיות ינר באופן כי בדי' י'
יגע את ורע לקיים מצוות פריה ורביה כלכד וכונה זו יש
לכוין אותה באשר יצא תמיד מדלתי ביתו החונה בשם
שדי שכמוזה ויעיל הדבה להכפות ולהדחיק את היפוני
מעליו - וכיותר בעשות מעשה כליל' ו' וימו אשר מחה
שדי עליו דאה בתקון התשובה והתורה בו להיות נמלט
מסי' בר' והיה שדי כגור' ליראה ולאהבה את הכס

סנבד

פרק א כדר ליכוד ליל ו כחזה נרי

דגל חד מתפרש בפומיכו נהיר ואתעטר ויתכ כמלכא בגו
חיליה ע"כ:

על

כן נהגו פנות נבאות קדושים דוממי שד"י להגות
לכב תבונות בכור ה' ובדית'ו כוזהר ובתקונים
בלילה הזאת לעורר ולהאיר מדת נדיק העליון למעלה
בשורשו בחור השישי ואל אל שרי יתחננו להתקן בהגלות
לימודם מדת נדיק יכוד עול' את אשר עוותו בפגם אות
הברית ולא נאמנו בכדיהו ולחכות בזיו כתר עליון בגל
שרי כל הימים לבל יפקדו רע ח'ו במקרה אשר לא טהור
ואף גם ליעד ולתקן פגם הימים ומדותיה למעלה בשורש'
הכלולים בשישי במדובר למעלה. ועל כי ענייני חור
הנדיק באלו משוורים כוזהר ובתקונים בהדבה מקומות
על כן לדגל המלאכה אשר לפני בכפר הזה לזכות את
הרבים יראי ה' וחושבי שמו. אנכי אספתי בגאונים
הבאים כוזהר ובתקוני המדברים בכור הנדיק ואחלקם
לר' חלקים להגות בס' מידי חרש בחדשו חלק א' מידי שבת
בכתבו בכל חזי לילה הדאטונה אור השישי. ובחזי לילה
ההאדונה יבינו במקרא תורה נביאים וכתובים ולכוין בהם
ע"ד הסוד במקנת כנויים היכוד הידועים אלל עין רוגל
בכפר הזהר. וכה סידרן כדר סדר לכדו.

חלק

א' בשכוע א'. זוהר פרשת בראשית דף ה'
ע"א בכופר ר"א הוה אזיל וכו' עד קראן ליה
דוך דחמרי וכו'. וכדף ח' ע"א פתח ר"ש השמים מספרים
וכו' עד כי טוב ה'. וכדף כ"ט ע"א תנינן כלל שלמה וכו'.
עד באן סתימא דמילין. וכדף ל"ב ע"א ר"ש אמר על
ברית עלמא אתברי וכו' עד יהיה ה' א' ושמו א'. וכדף
מ"ז ע"ב ויכל אלהים עד אשרי העם שככה לו וכפ' נח דף
נ"ט ע"ב אלה תולדות נח וכו' עד דבגיני כך כתיב וכו'.
וכדף ס"ז ע"ב והקימותי את בריתי וכו' עד רוא דארחוי
דארעא. וכדף ע"א ע"ב ויאמר אלהים לנח כו' עד מקיוף
עלך וכו' וכפ' תולדות דף קמ"א ע"א ויעתק משם עד והא
אוקמוה. וכפ' וינא דף קמ"ט ע"א ויחלוס עד ורחל באה
עם הנאן וכדף קנ"ג ע"א ויאמר יעקב אל לבן וכו' עד א"ר
אבא הכי הוא ודאי. וכדף קנ"ד ע"ב הפעם אורה את ה'
כו' עד ביחורא חד. וכדף קס"ב ע"א ר' ייסא זוטא הוה
שכיח קמיה דר"ש וכו' עד אשריך ישראל וכדף קס"ד ע"א
כתח ר"י ואמר וכו' עד ועמך כולם נדיקים. וכפ' מקץ דף
ק"ז ע"ב וירא יעקב עד ואוקמוה. וכפ' ויגש דף ר"ה ע"א
זיגש אליו יהודה וכו' עד מתמן אתברכא. ר"ל ב'
בשכוע ב' ילמדו כפ' ויחי דף ר"ל ע"א המלאך הגואל וכו'.
עד הכי נמי אנהיב לכל עלמא. וכדף ר"מ ע"א פתח ואמ'
מהאוכל ינא מאכל וכו' עד וכך בחר ה' אלהיך. וכדף
רמ"ד ע"ב גר גרוד עד דף רת"ח ע"ב אשר כבדכנו כיוך
אותם. וכפ' בשלח דף נ"ה ע"ב ה' איש מלחמה וכו' עד
והתקדשתי וכדף ס"ג ע"א ראו כי ה' נתן לכם השבת עד
אוקימנא

אוקימנא מילי. וכפ' משפטים דף ק"ט ע"ב פתח ואמר
שמעו הריב את ריב ה' בכור המשכיל לפיכח הרב זלה ה'
שהוא יכוד העולה למעלה עד הדעת עד דף ק"א עד
חולקיה והחכמיה. וכדף קט"ז ע"א ר"מ כתר דא עד
לתו כלבו גארי מתיבתא. וכדף ק"ד ע"ב יהודה אתה
וכו' ר' כהן חבא. וכדף קכ"ב ע"ב תניא ברוא דריון
עד יטבו יבדים לת פניך. וכפ' תרומה דף קל"א ע"א
ת"ח ההוא י"ד. אה וכו'. עד דף קל"ח ע"ב אשרי העם
שככה לו. וכדף קע"ז ע"ב ספרא ריניעותא כולו.

החלק

הג' בשכוע ג' פ' ויקרא דף ה' ע"א ארס
כיוקריב עד אס עולה קרבו. וכדף ו'
ע"ב תו פתח ואמר הנה מה טוב ומה נעים וכו' עד אשר
כך התפאר וכדף ט' ע"ב תו פתח ואמר ברוך ה' מניין
עד וראו את כבודי וכדף י"ב ע"ב ר' חזקיה הוה יתיב וכו'
עד יכרך את עמו בשלו"ס. וכדף י"ז ע"א ר' אבא הוה
יתיב עד דף י"ז ע"א עד כתר על התיון. וכדף ל' ע"ב
זה קרבן אהרן וכו' עד אנהי דברתי. וכדף ל"ד ע"א קח
את אהרן וכו' עד אמן ואמן. וכפ' אחרי מות דף נ"ז ע"ב
ויאמר ה' אל משה דבר אל אהרן וכו' עד בידה מכיראן
ברכאן לעילא ותתא. וכדף נ"ט ע"ב תניא א"ר יוסי וכו'.
עד ורכ שלח כניך. וכדף ס"ד ע"ב וינא אל המזבח וכו'.
עד ס"ז ע"א אשרי העם שככה לו. וכדף ס"ח ע"ב רבי
אבא פתח עיר קטנה עד ועניתם את נפשותיכם. וכדף
ע"א ע"ב כמעשה ארץ מ'רים וכו' עד שמא קדישא כדקא
חזי וכפ' אמור דף נ"א ע"א ר"ח פתח עד ואתם הדבקים.
וכפ' בהר דף ק"ע ע"ב וכי תאמרו עד והא אתמר. וכפ'
בהקתי דף קט"ז ע"א ר' חייא ור' יוהא אזלי עד סוף הפרש'
וכפ' במדבר סני דף קי"ט ע"ב ונסע אהל מועד וכו' עד
אשר כך אתפאר.

החלק

הד' בשכוע ד' כפ' נשא דף קמ"א ע"ב
כר אתברי פרנפא דרישא וכו' עד סוף
האידרא וכפ' בהעלותך דף ק"ן ע"א ר' ינחק פתח וכו'
עד אתאחיד בכל סטרו וכו'. וכפ' שלח לך דף קס"ג ע"א
פתח ר' אלעאי וכו' עד דף קס"ז ע"א וע"ר חדי משוח.
וכר"מ דף קע"ד ע"ב ננית פקודא דא עד סוף הפ'. וכפ'
חקת דף קפ"א פתח ר"ש המשלח מעיני וכו' עד וזרקתי
עליכם וכפ' בלק דף ר"ג ע"ב אשורינו עד אתא ר' אבא
ונסקיה וכדף רי"ב ע"ב אראנו ולא עתה עד סוף הפ'.
וכפ' פנחס דף רי"ג ע"ב ר' פתח עד משאר בני עלמא.
וכדף רי"ד ע"ב פנחס בן אלעזר וכו' ודעיא מהימנא עד
נפרד מקין. וכדף ר"כ ע"א פנחס בן אלעזר וכו' עד
דאיהו כרי' וכר"מ דף רמ"ז ע"ב פתח ואמר לא הכיט און
עד דף רמ"ח ע"א ובראשי חדשיכם. וכר"מ דף רכ"ז ע"ב
פקודא קדמאה וכו' יגד ה' זוקף כפופים. וכפ' ואתחנן
דף רס"ה ע"ב ר' אבא הוה אתי עד ועמך כולם נדיקים
וכדף

ה

קידש

משה

יום

ב'

אודות

738

212

בְּקִרְיָאָה נֶאֱמַר

וכל לתקון ב

אֵינוֹ כִּי חָסַד בְּכֶ

מזה נאסרנו

15. 11. 1981

בפ' ויחי בן פ

בחקת

•

במקום כ"ו כה א

וְהַיְיחָדִים

תרי עשר גפנ

בא לך צדיק וכו'

לג' לסי' ג'

צדק מ' ה' ו'

וּבְדָף רִמָּטָה כִּפְתַּח רִא' עַד סוֹף הַפ' וּבִפ' עֲקֹב דָּף
רִע' ע"ב עַד דְּלִישׁוֹ לֶחֶם הַמִּזְמָא : וּבְדָף רַע' חֶע' א' בְּשִׁמּוֹ

תִּתֶּן שִׂכְחָה עַד הַלֵּכְךָ לְמַעַם מִסְעֵי יוֹבֵם וְיִלְכֶּךָ דָּף רַע הָעֹלָא

ח' יומי של אומות ערב בחלום מיד כל הלילה אני חונן ורחום

יחלקנו גם המה לך' חלמי' : חסלם הם' בשבוע א' בחסדמ'

אָמַר: וְכִדְרִי עֲלֵה וְהִמְשְׁכִילִים יִהְיוּ דַלִּין יִדְעֵי פִקּוּדֵי

עד ולדת' כפסין ועמוגין לכמיהו וכדף כ"ד ע"ב ו' כנח

החלק הב' כסבוע ב' מתחלת תקון י"ט עד דף

ובתקון ד' ק' מ' ע' א' ו' י' א' מ' ר' ה' ל' ר' ע' ס' התקון. ובתקון

דף כו ע"א מיד ותחמוס ענין. ובתקון כ כדף ס"ג ע"א
 סת"ב ש"ז א"ת בכתב יד. וסת"ב ב"ה בלונדון בכתב יד.

ד"א וקמסבילים חלינו מארזי מהרזא ע"ס.

ל'ט כולו) ותקון ל'ו וול'א וכן תקון ל'ט' ותקון מ'ז' וס'ח

ע"ס התקון -

ע"א ארץ אשר לא במסכנות. וברך קיד

מל מעלה. ובתקון ע' דף קי"ט ע"א ועוד כראשית עד

בדף קמ"ב ע"ה חתקו ו' ראשון ענין כדמכ ע"ס. וכך
בדמכ המלך המזרחי ודמכ המלך המזרחי

קול אל שדי בדרכי - וסס"ג פ"ז בראשון לח' ואברהם

וְיֹצֵר ויחדתי לך אתה דור. אחסה בזה סתר.

נמר ביום שישי את כל אשר עשה. ראה והגה טוב

למיחרי חסד נכז מאור טוב. מאיר כוזהר על

פורה בשלום את צדיק יסוד עולם - יתן כאל

כרית כרת מאז לאברהם. עחק ועמדה

קידש

פרק א התעוררות לב לצורך התיקון הזה

נחנו נדריקים בה' בסוד האמור כזה רזא דהשמים רחיה
נטייל ברישא ונחיר לכל שאר ולכתר ההוא נהר דנפיק ודא
איהו רננו נדריקים בבין דהאי נהר כניש ונטייל כלל מרזא
דהשמי' כרזא עלאה ובסי' ק' יענק' ה' זכו' יטלח עזרך
מקדש ומני' ז' וכו' ומז' ל' א' ול' ד' ול' ומז' סימן מ"ב נמאה
נפשי לשהי' לאל' ח' וחתו' בסוד כן ישי' ח' על האדמ' ה' סי'
מ' ג' וסי' מ' ה' ות' ח' ונ' ה' ונ' וסי' ע' כ' וע' ה' ונ' פ' ד' בסוד
ידנו אל' אל' ח' וסי' פ' ה' בסוד הייחוד נר' ק' וסלו' ס' נשקו
נסי' פ' שיר יסודתו ונ' א' וסי' ה' שער' זיון ובסי' ג' א' יושב
בסתר עליון בגל' שדי ותלונ' וכפחוק באכרתו יסך לך
יכונו בסוד האמור בתקונים י' ג' דף כ"ו באכרתו יסך לך
דא אכר מן הח' ודריק וכו' וסי' ז' כ' נדריק כתמר יפרח וסימן
ג' ויכונו בסוד אור זרוע לנדריק כמ' ס' הדכ זל' ה' ובסימן
קל' ג' וקל' ד' וסי' קמ' יסודתו בסכת היסוד לא בשוקי האיש
ידנה נח ויהוד כ' ידכין לבדן אפס בהצטרף עמהם היסוד .
וכן בסוד השולח אמרת' ז' אר"ץ סו' ד' היסוד השולח אמרתו
אר"ץ ואחר כך יגמור בסימן ק' ק' להשלים מספר הוי"ה
בחק' הוא .

ואחר

כך כדמאל' סימן י"א עד ומדריקין הדכים
ככבים וכו' ויגמור בפסוקי' דברי הימים
א' כ"ט ויבדק דוד את ה' וכו' עד ומהללים לשם תפארתך .
ויאמרו קדש בגילה וכרעדה וכנעימה קדושה . ואשר
אנוש יעשה בסדר הזה להמחיל לו נשלות שד' ולזהות מושק
לו משם אור טוב וחסד לפדות בשלו' ס' נפשו באכרתו יסך
לו נתחת כנפיו יחסה לחמול ולכפר מאשר אשם לו ולא
נאמרה בבריתו ופיגל באור ברית קדש פעמים רבים . וכל
האיש אשר נגע אלהים בלבו לכו' יחל בקדשו בהתקדש
עליו אור היום הן גור עור ונפל חתיתו עליו ויראת שר' י'
על פניו יחלוק בשומי' לנגד עיניו גודל פגמו אשר פגם
בעון זה בנדריק העליון ויראה ורעד יבא בו ותדרנה
דמעותיו במי' אמרים המררי' את הנפש לאמר אוי לי כי
נדמתיו כי ה' אלהים חתם בי אמת ברית קדש בגל' דמות
תבניתו לשומח בקדושה וטהרה ולא כן אנכי עמר' ואת
מקדש ה' חותמא דמלכא טמאתי וכשר קדש היצברתי
מעלי ביד עוני ופשי' צי' להאכיר ולהרוס שם הוי"ה מלבאו
גשרי מלכד ותחת שלש רגזה ארץ תחת עבר כי ימלוך
השטן עומד על מקום הוי"ה אל' הקדש פגימה ושפחה כי
תירש גבירתה סס המות רועץ מן החוץ והוא נח' ש' יכח' ש'
בו אוי לי אויה לי איה עלי איה חוליק את חרפתי איך אשא
פגים אל' פני הארץ ה' . ואנכי הלקלתי צינורות השפ' .
והפכתי אותם לבורות כשברים' אשר לא יוכלו המים וגם
כנפתי נח' אורס נפשות אבינים להביא חמץ אף ת' לעולם
ולאביא מגיפות ומיתות משוטות ביבולם ואם אנכי בראתי
מ' חתית לחבל אלה האין מה עשו אשכבה בבושתי ותכבתי
כליאתי מה אעשה כי יקום אל' וכי יפקוד מה אשיבם . ועל
איוש

איוה מהם אשיב ואצטרך . מה אשיבנו בעון שולחי את ידי
באות ברית קדש בסביבה גורמת ובאתי ליד חמיוס ומז'
החיותם שחתתי זרע קדש . ומה אומר לפני יושב מרחם
בשולחי את ידי בחותמא קדשא דמלכא לרננו בלי סיבת
גורמת . ומה אדבר לפני שוכן שחקים בהקשות עצמי
לדעת הן במחשבה הונקרה הטובה ממקומה והן בהרכו'
טיחה עם האשה על עסקי' תשמיש ומה אצטרך לפני יודע
תעלומות סתרי עולם על עון נטות את ידי בברית קדש
בכוונה מכוונת להשחית את זרעי למלאות את מאווי
גדול עוני מנשא . וכי יפקוד מה אשיבנו על כי לא
השכתי ידי תכלע בעון תשכב זכור ושאר עריות כי היא
זימה ועון פלילי לפני ה' אוי לי מיוס הדיון אוי לי מיוס
התוכחה על איוה מהם אתבע ועל איוה מהם אבקש
מחילה וסליחה וכפרה אחר היותי רע לשמים ורע לבריות
משחית למעלה משחית למטה פוגם למעלה פוגם למטה
אוי לי אוי לרוע מזלינות לי שנהפכה שיליתתי על פני ולא
א' לא אור העולם מחלי שיכרתו ידיו לא תכרת נפשי
בפועל כפי . ואכה ארס את ראשי ואיככה אוכל ואשתה
ואיכה אלכיש בגדים נאים והבגדים הזואים אשר עלי
לכלכו נפשי ורחמי ונשמת' היקרים . ואיככה אשתח ואגיל
ואשכ בסוד משחקים אחר עשותי כל אלה . וכמעט שכרה
דומה נפשי ושערי תשובה סגורים ומסוגרים לפני .

ובכן

בהתעוררות זה יתן את קולו בכבי וישפך
את נפשו לפני ה' חמון המרבה לסלוח
מחילה וכפרה על אשמתו בסגולת כח הלימוד בלילה
הזה אור השישי בסוד הנדריק אות ברית הוא לעולם וככל
נדקותיו יפליא להוציא ניצוצי הקדושה מתוך עמקי הקליפו'
להאמין יקר מאלף חיל בלע ויקיאונו מנשנו יודישטו אל' .
וכיפד עליו ככח תשובתו וחרטתו כפרה גמור והובלבד
שיקבל עליו שלא לשוכ עוד לכסלה מדעתו ונדרה לו לכפ'
עליו ולא עוד אלא כי בכח תיקון הלימוד בלילה הזה
ימצא עוד משרי' וכל יפקד רע כל הימים . וכיותר אם
יחזיק בסוד הלימוד במאמרי האהר והתקונים אשר הוא
תקון ושמירה רבה לעלולים כנוילות . ומורי נר' נתן
לאיש אחד שראה קרו ליל יום הכפורים ונפשו מרה ביגון
ודאגה רבה התקון הזה וכן היה אומר שאם יעשו בסדר
הזה בימי השובבי' יום יום לא יצטרך להתענות כי הוא
משפ' ר' התקונים לעון זה ושמעתי מפיו שאם יעשו בסדר
הזה בבית היולדת כל ח' הימים און' לפחות ד' ימים קודם
המילה תהיה התנוק ההוא נאמן בבריתו ולא יטמא את
מקדש ה' כל הימים ומוסף גם הוא תפארת התקון הזה
בשמים ממעל אשר בכח סגולת לימוד ה' בעוד הנדריק
מחזה שר' תחזה מכריק ומכהיק עד להפליא ושם
ומתפאר בבונין שלו לקרוא שנת דרוח מבלות הארוך
המר והנעדר זה כמה ימים רבים ודעים מר' מר מחמת

גלגולא דנשמתין איזא וכו' כי המשפט לאלהים הוא א'
לנדיקים גמורים לעלות לבן ערן עליון להיות כגור
החיים וא' של רשעים גמורים שדונין בביהמם גם כיום
השבת כמ"ס וינאו ודאו וגו' ואשם לא תכבה - וא' של
בינוניים שיוצאים והולכים לבן ערן התחתון כי בודאיכל
זה נעשה על פי הדין לרון מי הראוי לכך - וגם הוא יספוט
בעד החיים לרעת כל אנשי מעשה אם חטא איזה עון
המונע ממנו תוספת נשמה לגמרי או על אשר לא הכין
עצמו הכנה הגונה לקבל קדושת שבת וגם יהידן על
המנוה אשר ימצא בו אשר פעל ועשה אשר לשהן יזכה
לקבל תוספת נשם' ומה החלק המביע וראונו כי תוספת
נשמה הבאה אל בית ישראל בערכ שבת אין הכל כהשואה
א' אלא כל א' לפי זכותו ונדיכין לרן לכל א' מהו החלק
הראוי לו ונמצא כי ג' ספרים נפתחים בע"ג א' של נדיקים
גמורים הזוכים לתוספת נשמה היותר עליונה וא' של
רשעים גמורים שנאמר בהם ימחו מספר חיים לפי שאין
מקבלים קדושה ולג' שום תוספת וא' של בינוניים שמקבלים
תוספת נשמה כל אחד לפי שיעורו - והן על כל אלה צריך
בל אדם לעתור ולדנות לפניו אלהיט מרחם עניא לאר
משפטו ודינו בקום למשפט אלהים והשעה רטוה להתחנך
בתפלה זו כלל ו' - והנה מורעת זאת אשר חכמים הניחו
ראשני מעמד היו עשבים ד' תעניות בשבת בב' בשבת בב'
זכר' וזה' כשני על יודי הים בב' על הולכי מרכות סד'
על אהכרז שלא תפול על התנוקות בה' על עוכרות
ומניקות עוכרות שלא ישילו ממקות שיעקו את בניהם -
ותכן בפרק לו הן הגולין אמותיהן של כסבים היו מספיקות
מחיה וככות לרנח שגלה לער מקלט כדי שלא יתפלל
על בניהם שיימותו ואמרינן במדא טעמא דלא מילי הא
מילי מייתי והכתיב קללת חנם לא תבא א"ל ההוא מפרקים
דרכ שמיע לי שהיה להם לבקש דחמים על דורם ולא
ביקשו וכו' -

שמעו עתה וזה היו אנשי עמך מתעני ר'
תענית כסכת לבקש רחמים על רוח

ויתר על בן נחמ"א תועלת ענינם בסבולת לימוד
אור השמי להשיב אליו הנשמה אשר תאמר
אמנו בפנמי' ומי החל במ"ש. מנשמת אלום יאכרו כמ"ש
בזהר לך לך רץ כד' זכר יעתר אל אלום וידעה על פגמ
בב' קדושות ממשכה ודיבור ומעשה בששת ימי החול
ומנשמת אלה יאכרו כמו שביארו למעלה וכבן בכח סבול'
הלימוד הסוא ישוב אליו כאשר בתחלה ומה גם כי עטרף
עמו אהבת כללות היום והליל קדושת שבת אשר יציר
מחזת ליל ו' וכדאי היא שבת שתרחם במו סהנך על
אדמ"ר להשיב אליו אכרתו אשר אכר נשמת שדית כינס.
זמורי כד' היה אומר כי יום שבת אף על גב פהא יום
מנוחה ועוב עם כל זה הוא יום הדן אל החיים ואל המתים
זהכי מרגלא בפומיה דהרשב"י ע"ה לאמר מעלי דזהתא
ג ב א

וְחֵד קִכָּה וְשִׁכְעִתִּיה בְּרַחֲלֹו וְרַחֲמֵי וְרַחֲמֵי
 גְּדִחֵלֹ לְיִחְרָא יִרָה כִּרָּה כִּיחֻדָּא שְׁלִים בְּשֵׁם
 כֵּל

פרק א יז שרי

כל ישראל. הנה לנהנו באלים להצות בתורה כלילה הזה לקשר את נפשינו ולהדביקה אפודסה להסלים אלן העליון ולהסלים אדם העליון לתקנו ולהכיל כל אלה תחת יד ה' שכינת אלהים ולהכיל כל אלהים תחת רשות שכינה עליונה כדבר שגמר כי אלהים עליון על כל הארץ מאד בעלית על כל אלהים כי ה' עליון מכל גדול על כל הארץ. יחד גאה קעמך בנה קושרי קרשתי.

וידי רצון מלפניך **ידו וידו** אלהי אבותינו שכינות כל תעלומות חכמה אשר חתומים כבוד דרך חיי העולמים אשר כס מהנה כלילה הזה אור השמי בסוד הנדון בארצות. וגם בזכות כל פסוקי תורה נביאים וכתובים אשר בסוד הנדון הזנך יסודם אשר כס מהנה כלילה הזה ובזכות תיבותיה ואלותיה וקדושתיה וטעמיהם והטעמות היוצאים מהם. שתי הא שעה זו טענת רחמים טענת הקטנה והאזהרה להיות למחיצת דוח לפני כבא כבודך והיה עולה לפניך כאלו הסגנו כל הסודות והתעלומים בהם והיו למאורות כדקיי"ע השמי"ס להאיר על הארץ תרומת קרנות דרך ויכין כד"ק כבא יעמד ח"י על הארץ והעליה יניץ כדורו. ומשם יושפע עלינו שפע שועה ורחמים למחול ולכלות כל חטאותינו אשר חטאנו ופגמנו באות ברית קדש חותמא דמלכא וקלקלנו נעוונות הקדושה כימפני הדעה נענ"כ הודיק דרך וד"ע לו ואשר פגמנו ומנענו ה' חסדיו וה' גבורות מלהאיר אל עבר פני הנדון ופגמנו בכ"ח אלותיות דמילוי מלואו דשם ע"כ זכ"ח דס"ג זכ"ח דמ"ה. והיה בסוד שמי עתה ישוב להיות דשמי כלול באהבת ה' חסדיו וה' גבורות ואשר נוכלנו ואשר פגמנו והיינו מפרדיא לוף דרך מוד"ק והידין אחד והיה בסוד שמי עתה ישוב לחבר את האהל להיות א"נ דרך יסכים ועטודותיהם והיה דשמי מוכתר ככתר ה' כי כלתו היא:

ונוסף גם הוא לתקן ולהאיר כי יפול הנפול בעון פגם כדיתנו שפע או"א לנה"י ד"א לאחר ולא לפני"ס ופגמנו בטמאות הקדושים **ידו וידו** ה' א"ר ה' יוד ד"ר ואף מסיבות אחודיהן לא השב דעו מכליע והחטאנו מאור ד' עדין דגלוי ע"ב ואף דם אשר פגמנו בטמא יוד ד"א וא"א ד"א וא"א חסדנו בניאופים ופגמנו בסוד ד' שמות אלה"ה ואשר השלכנו אמ"ת ארצה אהיה פעמים אלה"ה העולם אמ"ת כי כלו דע אמ"ת ואף גם אשר פגמנו בטמא זוג דנשיקין דחיק וגרן שם אלה"ה ועתה ה' אלהינו ידענו כי חטאנו וכחכ אולתנו שגינו ואם תכנה לחטאותינו אברהם תקותנו ואם תשמור עונותינו הגנו כדעתנו ואם לא תחננו אמי נא למ על אחריתנו. ובטובך הגדול טוב נור ישועתנו ורואה בעין חמלתך ודת גופינו ונשמתינו וקכל כרחמים לימוד תורתך ותפוכותינו בבואים.

בבואינו לרפוק דלתי דחמך צועקים צדק לבוכד ועמך אלתטטנו כי אלה בוחן לבות וכליות וגלוי וידוע לפנך כי לא עלה על דעתנו להאדותך אפס כדעו עינינו סדע ופיתנו ויוכל לנו זמנע הטוב ממנו. ואלה ה' שופט מדין סחוק בדין ביתנו הדעושה ותקן כל אשר עזרתנו והעלה וזהו כל השמות שפגמנו בהם ויהי למאורות כמשתט האשון ותלקט כל אשר פגמו ותכדית ותשמך כל ילדי פשע דע שקד אשר בחטאותינו בניס גדלנו ורוממו ותשלך במחלות ים כל אשות הזימה אשר בעוננו כלכלנו והן הנה מלופפות בנו ותרדחיק מלתנו ומגבולינו. ולא יגעו כמו וכנפשותינו. ולא ילנו אלינו לקבדנו לאמר אבינו אלה. ולא תאונה אלעודע"ס וע"ע לא יקרב באהלינו ובכח קדושת שם הגדול והיוצא מפסוק ד"ל בלע ויקיאו בארצה תשאב לעומתם תוציא כלעם מפייהם והגשתם והאל תמל וישכ האל לאתנו האשון ולא ער

ובכן זהו רצון מלפניך ה' המתעלה על אופן הגדול הנקרא **ידו וידו** מקי' חזון החזוים שחכנו. ובטל ממנו הדגש הטבע הגופני ולא תנא ממנו שכתב דע בחמת קרי ופרשו עלינו חזון דרך חיי העולמים באחד ית"ק לנו ובכל שרי נחמה ונתלונן לכל נפקד ד"ע כל הימים ויקוייכ בנו מקדא שכתוב בכל עת יהי בדרך לבנים ושמען על דאשך אל יחסר ועתה מהד ועסה למען קדושת **סנוי סנוי וסמנלף** וזמנע הכהני קדושת

הקדושים הממונים עליהם **אג"ה** (כוד אלותיות אלה"ע בכוד פ"ד אלותיות שיש באה"ה פעמים אלה"ה) **ג"ה** (כוד ש"ע נהודין ו"ג מכילן דרחמי) **ל"ה** (כוד אלותיות גי"כק אלותיות החיק והא כוד ד' מילויים ע"כ ס"ג מ"ה כ"וד אלותיות הפשוט והכולל גי"כק כמנין שם זה.)

שנה ננה אנה ננה אנה שנה כן יהי רצון מלפניך ה' נבאות הנקדש בנדקו וקדשנו בקדושתך ולב טהור כדל לנו אהינו ורוח ככון חדש בקרבנו ואם פגמנו במחשבה ודיבור ומעשה בימי המעשה ומנשמת ורוח ונפש נאכדנו. אלה בטובך אל תשליכנו מלפניך ורוח קדשך א תקח ממנו הסיכה לנו ששון ישעך ורוח נדיבה תחמכנו וזכמ שתחזור לנו כיוח השכח הקדוש הכא עלינו וזכמו שהגין קדושת שבת על אלה"ה וינא כדמזוס כן יגן עלינו ואנחנו עברך הכאים לפני הדר כבודך הרדים ורואים על פגם נפשינו רוחינו ונשמתינו ותוציא לחור משפטינו להאיר נר' בשבת זה כתובס' מרובה על העיקר לעבוד באלות כל הימים:

ואתה ברחמך הרבים תחפון בנו ותרחמו ותחזק עינינו בטובך למיין כרחמים ונשמה ונרא' מחזה

פרק א וז טז

מחזה שר' משה ומהאק עד להפליא ונראתה הקסת שם
ומתפאר בבונין שלו דר' ונושע הוא וע"כ נקוה לך ה'
אלהינו לראות מהרה בתפארת עוז והאליהם כחית יכרתון
תאלמנה שפתי שקר הדוכרות על דר' עתק בבאה וכו'
ותקן עולם בתלכות שר' ויאמר אדם אף פרי לדר' אף
יש אלהים שופטי בארץ כי לעולם לא יתום לזכר עולם יהיה
דר' - וג' משרשין יפדה תשיח בן יוסף הדר' אשר הוא
יהיה תחלה וראש לפדיון נפשו ולבחינו ולהרים רגלנו על
כל הגוים - ובעבור קדושת שמך עשה ולא לנו וחוס וחמול
עלינו ואל תהיברה ויגון בבאולתינו שלא יהיה משיח בן
יוסף על ידי ארמילוס הדשע ואלא יקום כל הגוים עלינו
לאמר לכו ונכחידם מבויולא יזכר שם ישראל עוד וזכור כי
עפר אנחנו ואין בנו תורה ומצוות טובים אשר בהם נשען
להמלט מחבלי משיח ואין מי יעמוד בעדנו אלא שמך יעמוד
לנו בעת ההיא ואדם רגל משיחנו על ארמילוס הדשע ועל
כל אנפיו ישמח דר' כי מחזה נקם פעמיו ירחץ בדם הרשע -
ואת נחמד דוד מהרה תבאין וקרנו תרום ביושעתך וירום
הודו ותנשא מלכותו על כל העולם כולו וקנא לשם קדשך
המחולל בגוים ושארית האנך רוויים וסחופים בכל המקומות
אשר נפונם שמה כי גרשונו היום מהסתפח בבחלת ה' והשכ
ישראל אנוה וארמון על משפטו ישב וכאה הממשל הראשון
ממלכת לבת ירושלים ואלך מלך והשכיל ועשה משפט ודרקס
בארץ ועמד ורצה בצו ה' בגאון שם ה' אלהיו ונקוו אליו
כל הגוים לקרוא כולם בשם ה' לעבדו שכם ה' כי לך אנו
מחכים ולישועתך אנו מפיס ואל תבישנו משכרנו ה' אלהינו
מלך כיפיו תחזיקה עינינו תוכתר בכתרי כתרי' אמן עשה
למען שמך עשה למען יתיך עשה למען תורתך עשה
למען קדושתך יהיו לרצון כו' ויהי נועם ה' וכו' - ובהגיע
עת קריאת תורה נביאים וכתובים יכוון בסוד קריאתם
כת"ש כפ"ג דשבעות - ואחר קריאתם ישפכו שיחם
לפניה' בתחינה זו -

רב' שע

גלוי וידוע לפני כסא כבודך שכוון
שכית המקדש קיים אנשי מצמד היו לנו
לחמה ולמחסה במים ועם והיו באי' ככת מצשיהם ונומם
ותעניתם יום קום מימי המעשה לעמוד בפרץ ולרחות את
הגזרות וזועכים אף בלחשם חימה עצת בשועם טרם
קראוך עמיתם יורעים לעתור ולרצות וכאב רחמת למענ'
ולא השיבות פניה רחם - והן עתה חרבה עירנו ושומם
בית מקדשנו ומרחב עומנו אכרנום באספו מנו בחטאתינו
פשו גודרי גרד זמיתו תשיכי חימה וקמים בפרץ אין וראוי'
לרנותך אפסו - על כן אנחנו באים בקידה בכריצה
בהשתחויה ביראה וברעה לבקש רחמים ותחנונים מול
כסא רחמך על עדת ישראל בגירחומך - ואף כי אין אנו
רואים ולא הבונים ולא כדאי לעתור ולרמו' על עצמינו וכ"ס
על אחרי' אבל שמנו לבנו לנגדך רחמך ידענו ה' כי חטאנו

ג   ב   ואין

ואין מי יעמוד בעדנו אלא שמך הגדול יעמוד לנו בגלות
החיל הזה וכרחם אכ על בניס רחם ותראה לפניך זכות
תורה משם עבדך וזכות נביאך הקדושים וזכות חד נעים
ומיחתך אשר למרט בתורת קדשם כלילה הולת ולמען
זכות פסוקיהם ותיבותיהם ונקודותיהם וטעמיהם
ושמותיהם הקדושים הרמוזים והממלפים בהם ורמזיהם
וסודותיהם המלאים מהם - יכבשו רחמך את כעסק
מעלינו ותמחול ותסלח את כל אשר חטאנו ועונו ופשענו
לפניך והשיבנו אבינו לתורתך וקרכנו מלכנו לעבודתך
ותחזינו בתשובה שלמה לפניך תמיד כל הימים
ותדריכנו לעבודתך ותפתח לבנו בסוד תורתך ומאור
מתנת חנם תחון עלינו כבודל חסדך והכך פרמסתינו מידך
המלאה והרחבה ולא נטרכו עמך בית ישראל זה לזה ולא
לעם אחר ונהיה אנחנו ובני ביתנו בכלל הרחמים ובכלל
החן והחסד שתתן לנו מוונותינו במילוי ובריות ומשפ'ג
ברכה העליונה תברכנו ותשפיע טל העלמן מתדון מזלין
מזר ונקה דרך חך וגדון לאו' אומא' לו' א' ומז' א' לחקל
תפוחין קדישין ומהם ישתלשל ועיע ויראה השפע ההוא
בכל העולמות ורח' פני תכל ושכע את העולם כולו
מטובך ומלא ידנו מכרכותך ומועושר מתנות ידך ובימינו
תסעדינו הטדיפנו לחם חוקינו ולא ינוכה מזכיותנו מאופ'ה
ונשכע לחם ונהיה שוכים כי אתה אל פותח את ידך
ומשכע לכל חי רצון ושיש עין השבחתיך עלינו כמ"ס הנה
עין ה' אל יראין למיחלים לחסדך להציל ממות נפשם
ולחיותם ברעב ותמה פחדך על אויבנו ותמלנו בבח
בס' רתך מיד כל מחקשי רצתנו וכל הקמי' עלינו לרעה
מהרה הפך ענתם וקלקל מחשבותם יהיו כמון לפני רוח
ומלאך ה' רוחה' וכבבוד יצא באיש מלחמות יעיר קנאה
יריע אף יצונו על אויביו יתג' בר ובעוז תפאר'תך תפתח
לבנו בסוד עמקי תורתך התמימי' ונהיה אנחנו ונאצאנו
ונאצאי נאצאנו כולנו מרעי סוד שמך ולומדי תורתך לשמה
בקרש' וכטהרה וקדשם במנותך וקרכנו מלכנו לעבודתך
וטאר לבנו לעבדך באמת לא לבקשת גזלות ונפלאות
ממנו ולא לאהבת הצושר והכבוד אשר לכבוד קדושת שמך
וקיים בנו מקרא שכתוב ולתתך עליון על כל הגוים אשר
עשה לתהלה ולשם ולתפארת ולחיותך עם קדוש לה' אלהיך
כאשר דיבר - ואתה ה' נבאות מלטנו מירי צחתינו ותבאל
מצלינו ומעל כל עמך בית ישראל כל גזרות קשות ורעות
ותטה לב המלכות עלינו לטובה ושרש עלינו סוכת שלומך
וסגן בעדינו והסר מעלינו מכת אויב דבר חרב רעה רעה
רעב ויגון ומשחית ומנפח שטר והסר השגן מלפנינו
ומאחרינו ובגל כנפיק תסתירנו ושמר נאצתנו ונאצנו לחיי'
טובים ולשלום תוריענו ארח חיים שוכע שמחות את אפיך
בעימות וכו' - ונתת מא' דך על עמך ועל נחלתך הרוויים
וסחופים והרס נהפך עליהם למשחית בגלות המד והנמה'

ג   ב   ואין

פרק א נחלת עדי ופיזט לאשמורת ליל ו'

בצרות וכיעותי אלזה יערכם ואין יום שאין קללתו מרובה
מחברו ורכת שבעה לה נפשינו בקורות הזמן וכאכינו
נעכר. ובטובך הגדול שוב חרון אפך מעמך ומעידך
ומארכך ומחלתך והסר ממנו מכת שמות ואל תקחנו
מהעוה' בקונר שנים עד מלאת ימי שנותינו ע' שנה ואל
תדיחנו מפני שום אדם בעולם עד שמוכל לתקן שלימות
נפשותינו ומרעש ומרובז הילכו ולכלל השוכבים על ערש דוי
אשר מעמך בית ישראל המה העלם ארובה למחלתם וחוק'
ואמנם להיות בגדר הכריות לעבודתך וליראתך ואל
תמשול אסכרה ושדים ורוחו' רעות לכל ילד עמך בית
ישראל ותבדלם לתורתך ושלא יסמאו ברית קדשם כל
ימיה' ותפקוד לכל חסוכי בגים לעבודתך וליראתך ועובדו'
עמך בית ישראל תזילם שלא יפילו ולדותיהן הקדושים
מבטן ומן ההריון. והיו שכות על המשכר ברחמך ברכים
פתר להם חכלי הלידה והמליטו ולדותיהן שלימי' וכן עושים
אל יהי כפתקא של חוה לעבודתך להיות נמועות ונהגות
בדת יהודיות ולגדל כמיהם וכנותיהן בקדושה וכיראת ה'
ותקרא לשכונים דהר ולאסורים פקח קנה. ולכל בני ישראל
עמך יורדי הים כאניות פגם והזילם ממים רבים מיד בני
נכר הזילם מטיט ואל יטבעו יגלו משוכאיהם וממעמקי
מים אל תשטפם שכולת מים ואל תבלע מנולה ואל תאטר
עליהם באר פיה ובני ישראל האלכי כיבשה וכפרט אחימי
השלמים מארץ הקדושה הדריכם בדרך ישרה ללכת אל
עיר מושב והזילם מכף אויב ואורב בדרך יהי שוכאיה' כקס
לפני רוח ומלאך ה' דוחה תחשכנה עיניה' מראו' ומתניהם
תמיד המער שפוך עליהם ועמך וחרון אפך ישיגם תפול
עליה' אימתה ופחד גדול ורועך ידמו כאכז עד יעבור
עמך ה' עד יעבור עד א קמית וחוק בני רחומיך חלושי
תלאות הזמן ודו'ה לכם באכחות יגומהם וקרע רוע
גוד' והפוך יום דו'ה להוד והדר והקל מעלינו
ושכור עול גלות מעל נוארינו והאשיענו ה' לאינו וקבצנו
מן הגוי' להו' דות לשם קדשך להשתבח בתהלתך והק' שרי
יארך ושכיל דרכי הסתלל וכל הנשמה תהלל לשם הדרו
וכבודו ירכנו אל אל ח' ומזיו הדרו אתה תשוב תחיינו וכזר
משרשיו ישרה עוז מלך משיח בן יוסף להוציא מצרה נפשנו
ולהרים דגלנו על כל הגוים ותברכנו בברכת הורינו לאמר
מאל אבך ויעזרך ואל שרי ויכרך וכו' ועתה שלח הצו
את מקנך מהרה קוממיות לארצנו ותמלוך אתה הוא ה'
אלהינו מהרה על כל מעשך בירושלים עירך וכבר ציון
משכן כבוד ככתוב בדברי קדשך ימלוך ה' לעולם אלהיך
ציון לדור ודור הללויה ואת נמח דוד מהרה תגמל וקדו
תרום בישועתך ומלך כיופיו תחזיקה עינינו והיה ה' למלך
על כל הארץ כיום ההוא יהיה ה' א' ושמו אחד עשה למצן
שמן וכו' יהי לרצון אמרי פי וכו'. ויאמר קדיש יהא שלמא
גבא וכו'. ואז ישיר את העיר הזה לחן מה לך ירי.

מלאכי

מלאכי

שכבר

ועדו

תאור

האדירו

צעדו

עטרו

יעלה

זמן

זנבון

סלו"ס הדר צור השמיעו • מחלל מזמור
לתורה הריעו •

עבד ענן אד הפחד • שאפו זרחו באור
אל הופיעו • מלאכי •

עַתָּה קְהַלְכֶם נְשִׂיחַ • וְעָלוּ עָלֵיכֶם כְּבוֹד
אֵל הַבָּיִעַ • מֵלֵאכֵי •

דודים קחשים העירו. תחנן עם אל
עריהם הגיעו. מלאכי.

עוז להעלות קולנו • הממו משטין וכל
זר הכניעו • מלאכי •

כא על הדם כס מורעו זהנו וכנף רמים
הדקיעו. מלאכי.

מלאכי. השמים השכיבו.
 עזר נכתב. על המים.

מלאכי

הרצונו. מלאכיו. תם
לדחות כל הבא בסוד ישרים לבוין כלילה

וזאת כק"ט שעל המטה קוד' טיאל' בידך
מהעומרים בבית ה' בסוד ישרים וערה

עם כל זה יאות להם לכון בכוחה
בכוחה שזריך לכון בעת הכנסת כלה

ולא הכין מים ו' שהוא בחינת היסוד לוי'
ת המלכות כי בבא השבת כבוד הוא

ושת מחשבתו להעלות ג' ראשונות
יסוד רבידה על ידי ג' הכ"ז שבמזמור

נעלו רעשיה על ידי קונות שטוב
עלו בנה"ד רעשיה על ידי' באי כלה -

אחיה באצילות על ידי טו"כ להודו"ת. ואין

סכו בדג'ט ורפ'ה'י'ן'ד'ה'י'
רבוואה זה ח'י' בל איה דזכ'א וזו'א

ה'י ואו הי

כי הוא' הוא מור הת' דעירה
אני ויחיוני די אני

יְהוָה יִרְדּוּ הַ

ערכ וניכ יפה עומדים על רגליהם
וכן' ויבנו בסוד השמות ובשם השמי'

כמדוע ויכונו להעלות על יד כף הוד
ז"כ אם הפנאי מסכים יהגו במשנה

ואל אל הגמיה פעם במסכת טהרות
ופעם

להחיותנו חיים ארוכים ורעים ורעמים לעבודתך נזכה
למקום שהרחוץ והנשמות נחזכו' משם ולהיות מן העגלי
והזוחים לחיי העה"כ. ולמען שחק הקדוש **אאדל'ידה**
תבטל מעלינו כל גזרות קשות ורעות ותשביח עלינו
בעין חמלתך שנאמ' בו הנה לא ינום ולא ישן שומר
ישראל. ויהיה הצער שנודנו שינה מעינינו כלילה הזה
לתקון מעוותינו בפס הראו' שפגמו בעיניו עללאן
והרע בעיני' עשינו ונפטר מלהתגלגל בפשינו כעג
הנקרא **ראד** בעון פגם הראו'ת ופגמו והצילנו
מעונש חיבוט הקבר מהמלאך אכזרי המשכ' את
עיני הרשעים בקבר ובצער התגודר שינה מעינינו
נפטר מאותו הצער ותמח נפשינו במשכבות מבטחים.
ואם גרמו חטאתינו כל כך באופן שאינו מן הדין שנפטר
מאלה. הנה כל שמותיך הקדושים היוצאים מכל מה שקרינו
כלילה הזה יצאו יצאו בעדינו לקבלנו בתשובה שלום
ותקדש דוע גור דינו ונפטר מהם וכל המקטרגים נבראו
מכח עוונותינו ויחיו על קדושת למור תורתנו. אמר
הבט בעמלנו ואל תביט במעלינו ותבא לפמך שועתינו
ויצאו מים חיים מלובך העליון דרך רחובות הנה"ר לקו
האמצעי נהר פלגיו ישמחו עיר אלהים לטהרנו מכל
פשעינו ואם הגברנו הדימין הקשים בעולם אתה בסוכך
תעורר רחמך ויפן מנחל דא' א' רעוא רכל רעיון במנח זא
ועינא דא' א' כעינא דא' ובכך יתבטלו כל הדינים והם כלל
היו. כי אתה חפץ בתשובת הרשעים ולא במיתתן חננו
ועינינו ושמע תפלתנו ועשה למען שמך כו'. יהיו לדון
וכו'. ויהי נועם ה' אליהם עלינו כו'. ואיש התמים כינה
ביתו מלא צדק והידין אמונה במעשה הצדקה אחר
התפלה הזאת ויכוין בכוונת הצדקה מהדב ו'ל. גלוניא
הכוונה בשפתי' ואמר.

יחוד קב"ה וכו' הגמ' בא לקיים מצות מעט
הזדקק לתקן את שורשם במקום עליון.

והעומדים כליל' וכן בשאר כל הלילות
נעור' כל הלילה הם נפטרו מדי
כריתתן כמורע . ואנכי תקנתי אליהם כובח תפלה
נאה לעתור ולרצות עליהם ועל נפשם בעת קדרותא
דנפרא וזה תוארה .

[illegible]

פרק ב הכנת ערב שבת

הנזקה הזאת. וכמו כן יתחלקו כל הדיוקן הקטן מעלינו
וירקס תכלית אמות נפשותינו ולא יכרת כל כשר ויהי נועם
ס' וכו' יהיו לרנון וכו' :

דנה

נא ערכתי משפט זאת אמת הבחי' לשרים
בלבות' לנחותם הדרך לכו בה והמנוח
אשר כתבתי להוחתם והיו לסוספו' בקיעיהם ולכל איש
היורא היו תהיה למפען ולמשענה גם כי משה ליעול אס
עוד ידן מסויה יסלח ידו והחזיק בו יחזיק במעוזו ויעשה
שלום לו ונדיק באמונתו ויחיה.

פרק שני

יום

השמי' וכבוד הדרו נשגב מאד במעלליו
בשמי' ובמעשיו והיה משנהו על כל ימי הארץ
בשבת ימי בראשית אשר חכמים הגידו שכו' ימי
בראשית היו נעשים בכל יום שלשה דברים וכו' נעשו
ו' ב' כבוד יום ה' וג' כבוד יום השבת שלא נכרה בו דבר
ולפי' ביריד' האן היה מדומם ע"כ ברכה והיה משנה ע"כ
שאר הימים מעין מעשה בראשית ונוסף גם הוא היות
בראשית אד"ה ביום ו' אשר בעבור כראו כל מעשה
בראשית וגם היות יום זה סוכת קיום כל כלות מעשה
בראשית כי בו התחיל להאיר תוספת קדש' שבת והליך
הארת שבת על אבינו אדם הראשון שלא ימות בו ביום
ויתבטל כל מעשה בראשית שאלמלא זכות יום זה שהגין
נתבטלו כל הימים והיו כלא היו ועל כן נבחר שם השמי'
לרמוזו כי בשמי' זה נתקיימו הה' הימים הראשונים. ולפיכך
חק לשרא' הוא להקדיש ולהעריך היום הזה סלו לה'
ולגבול דלתותיה' איש איש ממלאכתו אשר המה עושי'
זריזים מקרימי' למנוות בבקר בבקר יום השמי' והכינו את
אשר יביאו לכבוד ולת' שבת קדש וכמו שבמעשה
בראשית אלמלא מס' זה ושבת הכלה עמו נתבטל כל
מעשה בראשי' והיו כלא היו כעון אדה"ר כן כדור' הבאים
זוהמת הנחם הוא כרוך אחריו כי אף שאמר ישראל
שעמדו על הד סיני פסקת וזהמתן ונתקן עון אדה"ר
חזרה להיות כבראשונה ע"י המעשה בלתי טהור כי עשו
להם עגל מסכה ועון אבינו הראשון סדוק אחריו והיה
לעת אור בקר יום השמי' אור קדשת שבת יעיר בבקר
בבקר ובהנרף אליו קדשת מצות הכנת שבת מדפא הגע
הוא באשר הוא יום בראשית אדם הראשון ואשר חטא בו
על הנפש באכילת עץ הדעת טוב ורע באותו פרק
ובאותו מקום ימצא כל איש ישראל להתכותו במעשיו
לתקון עונות ראשונים. כמו שביארו כת הקודמים כי
כל עפין השבת בא מטון לתקן עון אדם הראשון כי
מתחלה נאמר והיה ביום השמי' והכינו את אשר יביאו הוא
ענין מחליו ומשתיו לכבוד השבת לתקן האשכ אשר
אדם

אדם אדם הראשון ביום השמי' באכילת עץ הדעת טוב
ורע. וגם ביום השבת בא האוי במצות עשה ומצות לא
תעשה כמ"ש הרמב"ם לתקון אדם הראשון שפגם בו.
במ"ס ז' ויחזה וכו' עדין לעבדו ולשמרה חלו מצות
עשה ומצות לא תעשה ולפי שכללם והיו סתוים ערומים
ועם ה' לאדם ולאשתו כתנות עור ולבשם על כן בא
הציוו' לגבוש בגדי' באים בשבת אדם חטא כתשמיש כמ"ס
ז' לא התקרא נדק לומר חלל ויהיו שניהם ערומי' ועם
ה' לאדם כתנות עור ולמס' הפסוק בפסוק והנחם הים
ערום להודיעך מאיזה חטא קפץ עליו אותו רשע מתוך
פראה אותם עשוקים בדרך ארץ ולכן בא מצות עונה
לתקן הדבר כאשר יתבאר לקמן כל דבר במקומו.

ובבן

כמו שהגין היום השמי' בקדושת שבת כן
ען עלינו לכל יפקוד עלנו עונות אד"ה
ולא ימצא מקום העדר בעצמינו ותשרה עלינו קדושת
שבת ונשמש יתירה אשר נאכרה מאד"ה על עונו כמו
שביארו בזהר בענין ויהא עלילה שנאכרה ממנו וזה
רמז הכתוב והיה במס' השמי' והכינו את אשר יביאו והיה
משנה אותה' נשמי' לרמוז כי במעש' ההכנה ההיא יתקן
אשמת עון אדם הראשון ותשרה נשמה יתירה על כל איש
ישראל והסיו' את האכירה אשר אכר אדם הראשון. ואשר
הרצו בסוד ה' ותמונת ה' יכיש פנה למעלה בסוד יום
הו' מרומם על כל ברכה ותהלה והיה משנה על כל יום
ויס' נדק ונדק כחדא נפקין וכחדא שריין. וממ"ס בזהר
בראשית ר' עמי שאל ואמר הכי שבת ימי בראשית דקא
תנינן מאן אינון ח"ל היינו דכתיב ארזי לבנון אשר נטע
במה ראילין ארזים נפקי מלבנון הכי נמי אינון ו' יומין
נפקי מבראשית ואלין ו' יומין קא פריש לון דכתיב לך ה'
הגדולה והגבורה והתפארת והנחם וההוד כי כל בשמים
ובארץ כיכל דא נריק בשמים דא ת' ובארץ דא כנסת
ישראל כתרובו דאחיד בשמיא ובארעא. ויום הו' הוא
נגד היסוד ועל כן באה מצות עשה והיה ביום הו' והכינו
את אשר יביאו כי סוד הנדק מוכן לשבת כי כלתו היא.
ובפרשת בשלח ז' ב' כ' כל אינון ו' יומין שלטין ביומיהו
ואשתכח ביה מה דקבילו וממא' אשתכח ביה יתיר ואזלא
הא כהא דאמר ר' א' מ' יום הו' ולא אתמר הכי בשאר
יומין אבל השמי' דאזדווג ביה מסרומיתא לאתקנא
פתורא למלכא ובב' אשתכח זו ביה כ' חלקים חד ליומא
וחד לתקווא דמלכא בחדוותא למטרומיטא ע"כ. (הנה
וע"כ כל המשנה מל שון הכתוב השמי' בין בכתובה בין
בדינו' גור' פירו' ח"ו לא להזכיר יחד שישי עס' הו' לעול
בכתיבה ובדיבור ועיין בזהר פרשת וארא דף כ"ו וגם
הקיימותיאת בריתי אתם) ע"כ מהרב המחבר ז"ל. כי
ע"כ אלה קבלו וקיימו האנשים השלימים להיות זהירם
וזריזים במצוה זו בערב שבת להכין אותה ולשערה ולא
ב' ס

צום ה' כי אעפ"י שבאחר כל מנחות אחר זריח מקדשיון למנחות. במנחת הכנה שבת מאחרין ליום ה' ולא מקדשיון כ"ת ע"ה היום ה' סוד הכניח ליום המנוחה סוד נדק מלכותא קדישא כאמור. וא"ש התמים בונה ביתו מלא מדק יקום ויתעורר להכין אותה ולמערבה בשאן ומנוחה ונפש כי תש"כ בע לבטא בשפתים פרטי כוונה זו לאמר.

הנני מוכן ומזומן לקיים מצות עשה והיה ביום ה' והכינו את אשר יביא לשם יחוד קב"ה ושכינותיה וכו' לתקן את שורשה במקום עליון ליחוד צדיק חי העולמים במלכות כל עולמים יחדיו והיו תמים לחבר את האהל להיות א' ביום המיוחד וממציין הכרכות יתשפיע עלינו שפע ישועה ורחמים ופרנסה וכלכלה מידך המליאה והרחבה העמידה והפתוחה ואל יחסר לנו מזון תמיד ממך שפע קדושת שבת ותספיק לנו ספק בדינו לכבוד ולהרד ולהתעב בשבתות קדש ויקיים בנו מקרא שכתוב אז תתעב על ה' ויתן לך משאלות לבך ויהי נועם ה' אלהינו וכו' יסיו לרמז וכו'.

ומנה אכשי מעשה לבטא בשפתים בכל דבר שיקנו ולומר תן לינוזה לכבוד השבת. זכבן מתפשט קדושת השבת על הדבר האלו האתכיל ירחו סדף מעין רוחני וזה הוא מאמר תכלין יש לנו ושבת שמה הוא ענין מוכרת קדושת השבת במאכלים ומלחם במ"ס האשונים. זכתב החסיד ד"ס בן מכל ע"ס ונראה לי דכין דקפיד קרא והיה ביום הששי והכינו את אשר יביא נראה דעיקר המצוה וההשתדלות נדק להיות ביום ששי והמכין ביום ה' לא קיים מצות הכנה כדלוי ואף על פי שכיום הא"ש טורח לבקש הדברים מפני דרכי הקונים זכיום ה' מוצא הכל מתקן וקונה בדמיו לא יכין מיום ה' דלפוס נעדר אגרא חלת אש מה שמוצא ביום ה' אינו מוצא ביום ו' ואפי' ספק ימצא ספק לא ימצא וביום ה' ודאי ידחה הספק מפני אדאי ולא דוקא מיום ה' אלא אפילו מיום א' יכין לכבוד שבת כמו שהי' עושה שמהי האון והכבוד לכבוד שבת נדק לקנות ביום ו' חלת אש שלא ימצאם ביום ו' יקחם ביום ה' וכלבד שמוצא אותה ביום ה' שמן וטוב אכל אש מוצא ביום ה' דק בחוש ודוה ויש ספק שימצא אותה ביום ו' שמן וטוב ימתינן למס' ואף על פי שהוא ספק (הנ"ה א"ה הטעם זה קלוש רלא קפיד קרא להיות דוקא ביום ו' אלא שם לפי שלא היה אפשר בענין אחר משום שמה שנטאר ביום אחר הבאיש אבל לדורות אדרבא ודיו מקדשיון אלא עיקר הטעם כמו שכתב הדב שמחבר למעלה בסדרו. והן רבים עתה עמו הארץ אינן מטים און לשמוע דברי חכמים ומכונים הכנה שבת מיום ה' אף בגמרא ביום ה' שלא להטדיח את עצמם ולהקפיד בהוצאתם כי בשם ו' יעלה השגר מפני דרכי הקונים וא"ש בתמים

התמים אל יפן אל מכהם ויחזיק במענו יחזיק עין אמונה להכין הכנה שבת כוונה כי חכימה ממה בשעתה. וא"ש המחבר געתי פעמים רבות לכמה נשים הנוהגות לכבד הכתים במצוות וכלי שבת ביום ה' וזלזלו בכבוד השבת כי לא טרע כי מפני כבוד השבת הם עושות ולא הועילו כלום ולא עוד אלא אף אם יכינו המנוחות ביום ו' הבקר אור כיון שאפשר להן לתקן המנוחות לכבוד השבת משע"ס ה' ע"ש ואילך לא עשו ולא כלום. והפגמים האחרונים כתבו על דמית פנו ידיו ורגליו בחמין כערב שבת שדק להיות סמך לערב ואמרו דא"ש הלך למרחץ בעוד היום גדול נדק לחזור ולרחץ פניו ידיו ורגליו סמוך לערב כדי שיהא ניכר כי מפני כבוד השבת הוא עושה והא"ש שיש ספק בעדו למחות בידו ימחה לכבוד ולתפארת עם שבת הקדוש ולאשר ולקיים מצות עשה של הכנה שבת כמשפס' מטעם הנזכר בגמלה ובגמלת. זכבן עושה חלה יקיים מש"ס הולך תמים ופועל ד"ק כח"ס כוונה אמור ו' ל' מאן פועל נדק אלא אינן דמתתקני למטדומתא בתכשיטהא בלבושהא בעטרהא כל חד פועל נדק אקרי ע"כ.

ב' על כל אלה א"ש התמים בונה ביתו מלא נדק אפילו יש לו כמה עבדי' ומשרתים לשמש ולהכין לו מדכי שבת ישתדל להכין בעצמו מדכי שבת לכבוד המלך ה' נבוא' וממס בו יתר מבטלחו לשמח את המקום ברוך הוא ולעשות שלום בין כ' חדים ולגדום לוית חן בעיניהם במעשה המטה האלה ולקדוש ה' סבוכר ואל יחוש על כבודו לאמר איך אפגום את כבוד יקד אדרי למלת ולבא ולשאת משא מאמה באחר הדמים ברחובות קדים ואפגום כבוד תודתי. כי עבודת הקדש היא לקדש ה' מכוך ואל יתארד לפני מלך מלכו של עולם כי פיה נחם והכינו את אשר יביא וכבוד אמרו כל המדכה כבוד שמים ומעט כבוד עצמו כבוד שמים מתרבה וכבודו מתרבה וכל המעט כבוד שמים ומדכה כבוד עצמו כבוד שמים במקומו עומד וכבודו מתרבה.

וצא ולמר מאדומי דוד ס"ג"ס בפעם שהעלה את הארון הקדש לירושלים היה סבוכר בכל עוז לפני ה' זכום ביום עצמו לכבודו של הקב"ה כי מסר לו ה' ללחוד להיות מלך לפני הארון בתם במלך בכבוד אדר מלכותו והוא לא עשה כן אלא מפני ומכבוד ומשמח לפניו מה שאי אפשר לספר וכיון שבאו ישראל לירושלם היו כל הנשים מנימות בדרך מן האגות ומן החלוטות ודאו אחתו מרקר ומשמח ולא חס ואמר ומקלותי עוד מוצא' והייתי שפל כציני. וכבודם אגרה אמרו אמר ר' יוארד הלוי בר שלום אין מצטין של הקב"ה כמעשה בשר ודם עבד כ' ויש לו כלים נאים כשהוא יוצא לשוק לזכום אכל בפעם שהוא עומד לבשל פושט היפים ולזכום המקדשים ומטאנפים ועוד בשעה שהוא גורר את המרה ואת התמר הוא לזכום דעים מהם אכל

פרק ב מושב דבתיס להזת בערב זבת

הכל בפני הכ"ה בשעה שהכהן גורף את המזבח ומדשנו
 היה לובש כלים מעולים שנאמר ולבש הכהן מדו בד בשביל
 והדים את הדטן ולמה כן להודיע שאין גאה בפני המקום
 וכן אתה מוצא באלעזר שהיה כוהן בשפלות לפני ה' אריב"ל
 אלעזר היה דוכס על דוכסים ונשיא על נשיאים שנאמר
 ונשיא נשיאי הלוי אלעזר בן אהרן הכהן ראה שדרה שהיתה
 בידו ואת סכוד שמפני שהיה אדם גדול היה נותן לאחרים
 שיטאו את הכלים שהיה הוא עשוי לטעון אותם אלא הוא
 עצמו היה טוען אותם שנאמר ופקודת אלעזר בן אהרן
 הכהן והיה כעבד לפני קונו להודיע שאין גבהות לפני
 הקיום וכן לעמין הסבת מנינו בגמרא דועי ישראל אשר
 מעולם אנשים לא חשו לכבוד רבנותם ונשיאותם יופני
 כבוד הסבת איש איש במלאכתו אשר המה עושים ודכ נחמן
 בר יוחנן מכתף ועייל מכתף ונפיק ואמר אילו מקלעי לי
 רבי אמי ור' אחי לא מכתפינא קמייהו ועוד כמה מראשי לפי
 ישראל הזכירו בגמרא שהיו מכבדים ת"ת להתעסק במנות
 הכנת הסבת ואף על פי שהיה אפשר להם לעשות על ידי
 שליח אפילו הכי אמרו בריש פ' האיש מקדש מצוה בו יותר
 מכבולו כי הא דרב ספרא מחריק רישא דבא מלח שיכוסא
 וגם דבה ע"ה אמרו עליו שהיה יושב על כסאו מפני שהיה
 חסוד בעיניו ונפח האש מפני כבוד הסבת - ודכ עכ"ה
 היה לובש בגדים פחותים בערב סבת כדי שלא יטפנו בגדיו
 בביטול תבטיל סבת להודיע שהיום אינו כדאי להתגבגב
 בחשיבות ולהתעסק בצורכי תבטילי סבת הקדוש רב חסדא
 היה חותך התרדים ורבה ודכ חסדא היו בוקעים ענים דכ
 מפא היה עושה פתילות לרות סבת - ובימי רבינו הארי
 ז"ל היה החסיד מהד' אלהיו ז"ל מופלג בדודו והוא היה כל
 ימיו אפטרופוס גדול לסבת ומכ"יו ומזהיר את ישראל
 תמיד אנשים ונשים על שמירתו וכה משפטו כל ימי
 חייו מדי סבת בסבתו לכתת את רגליו בבורל רבנותו
 בסווקים וברחובות לגלות ולבא פעמים אין מספר להבין
 צורכי סבת הוא בכבודו ובעצמו וסאו תלמידיו את פיו על
 מההיה עושה ככה לגלות ולבא פעמים רבות על כל דבר
 ודבר בפני עצמו - והיה כמשיב שכר פגיעות איכא וכך
 ולגדתי מרב מחמן בר יוחנן שאמר עליו מכתף ועייל מכתף
 נפיק על דרך מסתם ועולה מטפס ומרד להורות על פעמים
 הרבה וכן תמיד מכתת רגליו בסווקים וברחובות ובבתים
 ובחצות לילה ויום מחמת גלו' ואילך לזרז את העם שיכינו
 את אשר יביאו ושתהא אשה משכמת ואופה ושיהיו נוצלים
 החנויות סמוך למכסה כדי שיהיה פנאי ביום להתקדש
 לקרית סבת בטבילה ודחצת ידיו פניו ורגליו בחמין וחילוף
 שוליותיו כל אחד ואחד :

ומי ראה את את אלו יונאים אנשים חכמים וידועים
 סלומי אמוני ישראל שלא חשו על כבוד גדולתם
 הק' נגד' ונגד סבת הקמורה והוא לא ינא לקרית כבוד
 המלך

המלך העליון וידון ק"ו מעצמו לאמר אם בארזים ארץ
 הלכנון הללו אשר קטנס עבה תמותנינו נפל החיוב מה
 יעשו איוני קיר אנחנו כדורות הללו כי אברה חכמת
 חכמים ובינת הנכונים כסתרה ואין מי שיביע לחצי שיעור
 ראוריותא - שראוי ונכון להיות כל איש שורד על יצר גאותו
 וישפיל עצמו לכבוד קונו אף בדבר שיפגום כבודו כגון וקן
 ואינו לפי כבודו שהרי אמרו על רבי נחמן מכתף ועייל
 אף שלא היה לפי כבודו וראוי לפי ג"ל נשיאותו דמקום
 מכה אפילו המלך דקיימא לן מלך שמחל על כבודו אין
 כבודו מחול אפילו הכי במקום מצוה שיש בה כבוד המקום
 כבודו מחול וכל שכן הדב דקיימא לן רב שמחל על כבודו
 כבודו מחול דפשיטא וראוי שנאה ואף למחול על כבודו מפני
 כבוד קונו וכבוד הסבת הקדוש - ואל יחוש ללעב המלעגים
 עליו ואפס אל יהיו מגמת פניו רק כגד' ה' תמיד ואין ראוי
 האיש הידא למנוע עצמו מדרכי ה' מפני לעב השאננים
 והכוז לגאומי כי לו ישימו כל בני אדם לבם ללעב הלועגים
 והרפה המחרפים לא היה אדם עושה טובה ולא מצוה ולא
 חסד ולא ימלט אדם מלסון הפריצים ודע לעבד וכו' כמ"ס
 שמו בשמים פיהם וכו' ואמרו הראשונים כי על כן קראו
 לרדפי מצוות ויראת ה' חסידים לשון בושות והלכנת פנים
 שמכ"י שין אותם ומלבינים פניהם ע"ד והחסירה שתרבות
 וחוריתא וכתיב ולא עתה פניו יחורו והוא לשון חרפה כמו
 חסד פן יחסדך שומע שהוא ענין בושות וחרפה והוא כחרש
 לא ישמע וכאלם לא יפתח פיו כי על כן האיש החסיד יחזיק
 מצעוזה ולא יעזוב מרתו וחסדותו מפני הליענס ושוטנים
 סקלקלו המה יאבדו ואתה תעמוד כהיכל המלך מלכו של
 עול - וכמלתו החוצה הוא איש מהיר במלאכתו וייתלהב לבו
 בקרבו בתתו לעומת פניו כי הוא עומד ומשמש מפני כבוד
 מלכו ת' שמ"ס סבת כלה וכבוד מלך העליון הפורס סבת
 שלום עלינו כיום הקדוש הזה וראוי שיאגר מהיכן זכיתי
 להיות עומד ומשמש לפני מלך הכבוד מה אני מה חני והלואי
 אצבור בכל כחיו גופי ותמוני וכבודי כיום וכלילה ואכע
 ד מה רצונו וחפצו שימצא נחת רוח בעבודתי ומעשה ידי
 אחר כל ההכעסות שאני מכעיסו בפועל כפי ובעלילותי
 בעבוד רצונו בכל דגע ובכל סעה והוא מאריך אפו ונותן
 לי חיים ושלום ואינו מקפח חזנותי מפני זה ואיך אני לא
 ארד בטובתו הגדולה ובגמולו השלם ובשכר לידי מצוה
 גדולה או קטנה אשתעבד עצמי ולא אחוש על כבודי
 לעשות המצוה ההיא בכל לב ובכל נפש ובפנות האיש
 התמים אל העין הזה לא יתרשל בשום מצוה להניחה
 שתיעשה ע"י אחרים אלא יאזור בבכר חלמיו ויעשה המצוה
 בכבודו ובעצמו כזהירות ובחירות דב ולא יסוב מפי כל

כופר :

ואמרו המקובלים הראשונים שהמתכוה עצמו
 ומפנה את טעמו מפני כבודו יתברך ימנא
 עז

פרק ב שלא לצמצם בחוצאת שבת

י

עור כגדו לגרש מעליו כח הסומאה ואסמכוהו אקרא
לחד בשמות ואת טעמו לפני אבי מלך ויגרשאו וילך -
ומורי זל היה דורש כשה דברים של קבול שבר הוא היה
אומר המאשר והמקיים מצוות שיש בהם בזמן כבוד וקבל
שכר על קיום מצוות שאין בהם כזוי כבוד וכבודו עליו
איה המקיים מצוות הכבדות עליו שיש בהם חסרון כיס
יקבל שכר על המצוות קלות שאין בהם חסרון כיס שמקיי
מצוות טהרת עצמו בחקיה בימי החורף יקבל שכר על
טהרתו בימי הקיץ וכן המקיים קיימת חזות להצות בתורת
ה' בימי הקיץ יקבל שכר על קיימת חזות בימות החורף -
וזהו הדין במצוות סעודה שלישית בשבת בימות החורף יקבל
שכר על קיימה בימות הקיץ - אך אם לא יקיימנה בחורף
גודע הדבר כי מה שסועד בקיץ סעודה ג' אינו רק להיותו
רעב - וכן כמה דברים שאיני זוכר עתה - ואמר שהעושה
כן להיות זהו בקיום המצוות ולא ימחם בשום ענין וחם
ושלום יפטר בחני ימיו בהשיב שלימותו כותמים לו שכר
כאילו היה שבעים שנה כח"ס שמתוקה שבת העובד אם
מעט ואם הדכה כמשל שהביאו בתנחומא ע"ס - וכבר
ירעת מ"ס כזהר על הדנים לרבר מצוה שמעוררים
למעלה מלאכים הנקראים תא הדנים שרנים להשגיח על
ישראל בזכותם להצילם משונאיהם וכל שכן את עצמו אם
בא חם ושלום לדי גדה וזוקה באים הרנים הקדושים להצילו
ולתפוק בזכותו וע"כ אז"ל הוי ר"ץ למצוה קלה כבחמורא -
ולפיכך האיש הירא ירוץ ולא יעקף בע"ס לצורכי שבת וישען
באלהיו כי כל אותה השבוע לא יאונה לנדיק כל און
ושאכן מפחד רעה - ומתוך כל מ"ס ברור הדבר דאפילו
ת"ח שתורתו אומנותו לא יקרא קודם שיכין צורכי שבת
זולת אם יהיה תורה דרכים אכן מי שמוהב לקרוא הפרשה
שמו"ת אחר התפל' יכול לקרותה דהוא דבר שיש לו קצבה
ומטע' גודל מצוה זו של הכב' שבת מוצאו היתר בכל הישיבו'
שלא לקבוע ישיבה בע"ס דאף על פי דהוי תורה דרכים
הו"ל לימוד שאין לו קצבה שימשך הלימוד על ידי פלפול ולא
יקט צורכי שבת אכן הת"ח שביוז בכבוד הדר מצות הכנת
שבת ומבטלים קביעות הישיבה אין להם על מה שיסמוכו
והתורה תובעת עלטון ביטולה - וכתבו הפוסקים דאף
שאסרו חכמים לעשות חפציו קודם תפלה אם רגילין
באותו מקום למכור קודם תפלה ואחר התפלה אין נמצא
דבר מותר לקנות צורכי שבת קודם שיתפלל שזו מצוה
דרכין וזו מצוה דאורייתא וזו זמנה עוברת וזו אין זמנה
עוברת וזה ברור - ולענין הוצאת שבת האיש הירא אפילו
אם הוא נדיק לאחרים אם יש לו מעט משלו נדיק לזר
עצמו לכבוד את השב' ולעבדו כי לא אמרו עשה שבתך חול
ואל תנטרך לבריות אלא למי שהעשה דחוקה ביותר ואז"ל
כל מצוותיו של אדם קצובים לו מר"ה חוץ ממה שמוציא
לכבוד שבתות וי"ט ור"ח ור"ט ורש"י רשומות אמרו הכל

קצוב

א

ד

קצוב מתשר יחזן מתשר יחזן תו"ר שבת ר"ח וי"ט
וכל אשר מציא לכבוד שבת הן מעט הן הרבה כל אחד לפי
שיעורו מן השמים כופלים לו ורבינו הקדוש האר"י זל נתן
סימן לרבר אותיות שבת שביא"ק בכ"ר שני אותיות
אחרונות הם כפל האות הראשונה ומורי זל היה מתן סי'
לרבר כלשון משנה יציאו"ת השבת שתיים שהן ארבע - שם
דמו כי השתיים שיוציאו יוכפלו לו לארבעה - ועל כן איש
התמי' יזהר שלא להניח עובד שבת בשביל ההנאה יתירה
כי הנה מצינו ביעקב אבינו ע"ה שהיה ציקני שנאמר ויותר
יעקב לבדו ואז"ל ששכח פכים קאנים שהנדיקים חביב
עליהם תמונם על שאין פושטי' כפיה' בעולה ומצינו במקום
אחר שהיה וותרן אין כתיבו כאשר חכמים זל הנדו בפ'
בקברו אשר בריתי לי תלמד שנטל יעקב כל כסף וזהב
שהביא מכית לבן ועשה כדו ואמר לעשו סול כדו זה בשביל
חלקך במערה ומה ילמוד כל אדם לנמנם עצמו בחול
בשאר הימים ולקבץ על יד מעט מעט כדי לכבד את
השבת ולעבדו - ועליהם אמרו המעבד את השבת כותמים לו
נחלה בלי מצרים שכ' והאכלתך נחלת יעקב אביך :

ור

חכמו ישכילו העולם מה ר"ל נחלה בלא מצרים
נחלת יעקב אבי' אלהיו מתפללים על גדולת
מוציא הוצאות לעבד את השבת והיו מדיקים סקיהם בכל
ע"ס לפזר בפאר רב - כי הנה כל איש ישראל ע"י מעשה
המצוות זוכה לקנות לעצמו תוספת נר"ץ כמ"ס בזהר
משפטים זכה יתיר יהבין ליה רוח מסטרא דחיות הקדש -
זכה יתיר יהבין ליה נשמתא מסטרא דבורא ואלום
הללו הם נחלה שיש לה מצרים והם הסט"א הנמצאים בכל
עולם מהם בבי"ע לפי כי זה לעומת זה עשה האלהים
סטרא דקדושה וסטרא מסאכא ולכן הם יבני המצר שלה
סט"א לסטרא דקדושה ומה גם כי יש תערוכת ט"א ורע
בכל העולמות כמ"ס בתקונים אכל בעול' האנילו' נאמ'
לא גורק רע ואז"ל נדיק אתה ואין להיות במגורך רע
וזה היתה נחלת יעקב שהיתה מטתו שלמה ונחל הנר"ץ
מעולם האנילות והוא נחלה בלא מצרים - ולכן המעבד
את השב' כותמין לו נחלה בלא מצרים מדה כנגד מדה לפי
שהוא מעבד את השבת שהוא רוגמא לעה"כ שממנו סוד
הנשמה לכן כותמין לו נחלה בלא מצרים דאילו בו' ימי
החול זוכה האדם ע"י מעשה המצוות והתפלה לקנות נר"ץ
מן העולמות שהם בבי"ע כדאיתא בתקונים מעשי' ג'
נפשי' ג' מיני' ר' רוחין מכריא' ג' נשמתין ג' אכל במצות קיו'
השבת כתקנה זוכה לקבל נר"ץ מצולם שמתנו כמ"ס
בתקונים דף י"ט בשבת וי"ט נחית עליהון נשמתין ורוחין
ונפשין מאדם דאנילות ע"כ וזהו סוד נחלה בלא מצרים
נר"ץ דאמי' כל א' וא' בזמנו כאשר יבא לקמן בפרקים
הבאים בס' דואו"ה לבריות מעלבוטה של שבת כעשות'
כל ימיהם כשבתות וי"ט ויכיוז כסף לרוב בסגודת

מרעות

4

I

פרק ב ע"ט ביאור מ"ש לזו עלי ואני פורע

מריעות ויין משתיהם הדוג בקרשחוט נאן בימות החול ויתנו בתף סודרת לקדושת יום שבת הקדוש והם קנים בהוצאת שבתות וי"ט עד שכל פחטה ופחטה של הוצאת שבת מצטרפת לעלכון גדול שהצותם בנשותיהם ובני ביתם עד שכל ימי החול שלום כינו ובין אזהביו וריעיו בשמחת מריעות ואין שלום באלהם בקדושת שבת הקדוש בקטטו ומריכות עד שתאחזו האור כרובן ואין הכרח בין שבת לט"ז בביתם אוי להם אלא עליהם מה יענו ליום פקודה וינאו וראו בפברי האנשים כו' ואמר פזוהר פקודי היכל ה' וז"ל באמצעותי דהאי היכלא הית דתא אחרא דאקרי נבע ומהאי נפקא רוחא אחרא דאקרי נבע נרעת וכלי ודאי נבע עילאה ממונה על כל איסור פתורי דשבת רכד עייל שבתא ולא אתכדו בעמגא דשבתא כדקאמרן וכד האי נטיל לאיסור פתורי כל איסור גרדמי נמוסין דקיימי ביה בלהו פתחי ואמרי ויאהב קללה ותבואה וכו' וההוא בר נש אתמכר לההוא סטור וזי ליה דאתגרע מההוא סטור קרינא סטור דמהימנותא ואתפקד בסט"א מכאבא ע"כ.

כ לא כפלאהי ולא רחוקה היא כי אל רעות ה' ולו נתכנו עלילות ועיניו פקוחות על כל דרכי בני אדם לתת לאיש כדרכיו כפרי מעלליו כי לאדם שטוב לפניו יתן לו שכרו ויקבל עולמו בחייו ולפעמים טוב פעימו לתת לו שכרו הראוי לו לכא לו בעה"ז וישמור אותו לכא לו בעה"ב והשופט כל הארץ הוא יבין לאיש סבה הוא טוב לאדם א' ליתן לו את שכרו בעה"ז ולא לעכבו ולא יש אחר הוא יותר טוב שלא ליתן שכרו בעה"ז ומי שזרע שבהו וכממוט חטאים יגבר מוכע לו הטוב לטוב לו ולאנשים אשר העניות קרובה להעבירם מדעת קונם מתן להם שכרן הראוי לכא בעה"ז. והמה יקחו חלקם בעה"ז וגם קרוב אלך הדבר מאד תשובת שאלה זו כי על כל פנים כל מזה ומזה אשר חכמי הניח מתן שכרה ביד הנה בעל הגמול ית"ש חפץ למען נדקו לתת לו שכרו השלם כסגול' הת' וההיא אך אמנה לפעמי' גורם החטא למנוע השכר ההוא ממנו ע"ד מש"ה וחסאתכס מכצו הטו' מכם וכת"ש גבי וירא יעקב סכר שמא יגרום ההטא והסטן צמוד על ימינו לשטנו למנוע השכר ההוא ממנו. וכן לענין העונשים אשר אמרו העושה כך יענש כך ופתאי' עברו ולא נענשו. אך ייבא מלתא כי מרת דינו ית' יחול על ראש העובר על דבריהם אכן לפעמים יש לאדם פרקלטין טובים או איזה זכות שתולה עונש כמ"ס בסוטה יש זכות תולה שנה ויש כ' שנים ולפעמים יש לו זכות שמכפרים מחצה וגורמים לכל יהיה נידון בחיותו העונש עצמו רק ממנו ולמטה וכן יש זכות שמכטלים אותו העונש מהחוט לגמרי כמו שביאר המפרשים באורך הלא בספרתם.

א האיש הירא יעשה הדברים לטב פעלן ולא יעשה לתשלום גמול כמ"ס אגרי איש ירא ה' במצוותיו חפץ מאד במצוותיו ולא בשכר מצוותיו וסוף הכבוד לכא הון וצוהר בביתו ימצא חיים נדקה וכבוד. וכסם שהשכר הרבה לקונים לכבוד שבת מהטוב והמוכר כק' השכר הרבה למוכרים בשכר אחר הם שוכרים ביום ה' ממאכלים הטובים ומחלביהן לכבוד הדר השבת הקדוש. ועד הממהר לדבר מעשה ר' חייא באותו קנב כי נתאכסן ר' ח' אלכו שבת א' וראה כבוד עוברו ושהלו כמה זכות לק' וא"ל קנב הייתי וכל בלמה שהיתה בלא ושמיעה מחבירתה אמרתי זו לשבת א"ל ר' ח' ברוך המקום שזיך לך. והטעם כמו שביארנו למעלה דהאיינא מתברכין

מריעות ויין משתיהם הדוג בקרשחוט נאן בימות החול ויתנו בתף סודרת לקדושת יום שבת הקדוש והם קנים בהוצאת שבתות וי"ט עד שכל פחטה ופחטה של הוצאת שבת מצטרפת לעלכון גדול שהצותם בנשותיהם ובני ביתם עד שכל ימי החול שלום כינו ובין אזהביו וריעיו בשמחת מריעות ואין שלום באלהם בקדושת שבת הקדוש בקטטו ומריכות עד שתאחזו האור כרובן ואין הכרח בין שבת לט"ז בביתם אוי להם אלא עליהם מה יענו ליום פקודה וינאו וראו בפברי האנשים כו' ואמר פזוהר פקודי היכל ה' וז"ל באמצעותי דהאי היכלא הית דתא אחרא דאקרי נבע ומהאי נפקא רוחא אחרא דאקרי נבע נרעת וכלי ודאי נבע עילאה ממונה על כל איסור פתורי דשבת רכד עייל שבתא ולא אתכדו בעמגא דשבתא כדקאמרן וכד האי נטיל לאיסור פתורי כל איסור גרדמי נמוסין דקיימי ביה בלהו פתחי ואמרי ויאהב קללה ותבואה וכו' וההוא בר נש אתמכר לההוא סטור וזי ליה דאתגרע מההוא סטור קרינא סטור דמהימנותא ואתפקד בסט"א מכאבא ע"כ.

ומי האיש הירא ודך הלכב ולא יתן אל לבו אל העונש הגדול הזה כי בעון נכלותו למצטם בהוצאתו להיות לאל ידו לעשות לכבוד הדר כבוד השבת החמורה ולא עשה כי לא די שאינו נפלל כבט' דקדושה לא כי בן נמי יתפקד והוא מנה בסט"א דה כנגד מדה הוא ביטל עונש שבת על כן נהפך לו לנצ"ע ונמכר צרעותו דחמנא ליצולן ועליה' יאמר כל המכטל את השבת מעושר סופו לבטלה מעוני ואכד העובר ההוא בענין רע וכל המקיים את השבת מעוני סופו לקיימה מעושר כאשר חכמים הגידו באמר הקב"ה לישראל האמינו ביוולו עלי ואני פורע ואמרו כת הקורמין כי על זה נאמר השלך על ה' יהבך והוא יכלכלך דלא הו' ידעי רבנן מהו יהבך עד דשמעי' לההוא טייבא דאמר שקול יהבך והוא הנדחה לענין השבת דאע"ג כי ימצא לך משא כבוד ללוות מעות מפני אדם לענג את השבת חל תאמר אקיים בעצמי עשה שבתך חול אלא השלך על ה' כמ"ס והתענג ע"ה' ואף ע"ג שהוא יהבך משא כבוד למצוא מעות לכבוד את יום השבת השלך משא כבוד על ה' כמ"ס לזו על גואני פורע והוא יכלכלך כי לא יתן לעול' מוט לנדחק אלא מתמוטטין וחורין ויבולין. ולפי חב הכבוד והעונש מוסיפין להם במדה גדושה. וטעם הדבר כמ"ס פאהר בשלח וטלהו' יומין מההוא שלימו מתברכין וכו' ואמאי לא אשכח מנא ביומא ז' משום דההוא יבא מתברכין מימיה כל ו' יומין עילאין וכל חד יהיף מונח לתתא כל חד ביומי מההוא ברכה דמתברכא ביומא ז' ע"כ וכך אמרו בשבת במעשה דיוסף מוקיר שבי דאשכחיה ההוא סבא וא"ל מאן דזיף שבתא שבתא פר גיה והיינו משום דמהימנא שלימו דשבתא נהררכין

פ"ק ב אזהרה לכוכרן לשבת שיכרו מן המוכר

יד

הכי אצטרך בר נס לתתא למיהו עתידא ומסכנ' כחכר' חרדא ולמיהב דא לרא ולחמלאה טובה דא לרא ויחדו בדנת היס וגו' רוא דנא חונא כס' דשלמה מלכא דכל מאן דחס על מסכני ברעות' דלכא לא משתני דיוקניה לעלם מדיוקניה דארה"ר וכיון דדיוקנא דאדם אחרשים ביה שליט על כל ברין דעלמא כהו' דיוקנא דה"ר ומוראכס וחתכס יהיה על כל חית הארץ כולהו וצין ודחלין מהו' דיוקנא דאחרשים ביה בגין דדא הוא פקודא מעליא לאסתלקא בר נס בדיוקני' דאדם על כל שאר פקודין וכו' ובג"כ כגשה אדם כתי' הכא עשים וכתוב התם שם האיש אר' עשיתי עמו היום כוצו צב"ל - הנה מזה מתבאר כי מאמדי כגשה אדם אתי בג"ש דשם האיש אשר עשיתי עמו מה להלן נדקה כך כגשה אדם זו היא נדקה וכך הוא שי בור הכתוב כגשה אדם כלומר כגשה עשה ובריה למצשה הנדקה כי במצשה הנדקה נודע אשר הוא אר'ס וככן יהיה בגלמנו עשיר בדמותינו עמי לבמול חסד זה עם זה - וזם עשיר ורש נפגשו עושה כולם ה' בגלמנו כדמותו ממס - ומטעם זה נכון להיות כל איש זהיר להתי' פזת ידו במצשה הנדקה בע"ש הואיל ועיקר בריאת האדם במצשה הנדקה התכוננה לכן ביום הששי יום בריאתו מתע' בנדקה יכוון ולמכיו מדע במעס עיון ישכילו סוד מצשה הנדק' כיום הששי סוד נדק' חי העולמים המכין לשב' האלח אמתו ארץ במצשה הנדק' - וצ"כ בעת הכריאה לא נדמה מזה הנדקה בכל הימים אפס כיום ה' כברי' אר'ר כי כן בדרגא שתיתא' סוד הנדק' שם סוד הנדקה בעצם נדק' ושלום נשקו והיה מצשה הנדק' שלום וכזהר פ' פקודי ביאח מטעם זה שבת ונדק' ששון בשיצוריהן ז' בתרין אילין אוזיק ברנש לקב"ה כד חיים לים למסכנ' וכר אפיק בשכתי' וזמני ריהא כלא אוזיק לקב"ה כד' א' מלוה ה' חונן דל וגמלו ישלם לו ע"כ יען כי שתיקן שון בשיצוריהן ובפצולותיהן לייחד הנדק' לייחד למעלה ונדק' ידשו אר'ץ וישכנו לע"ד עליה.

ובבר נתבאר למעלה בטעם הוצאת זהבנות נתיבותיו שלום וליסוד זה דמו בלשון המשכ' יציאות השבת שתיים שהן ד' כי כן יציאת השבת אשר יציא להכין לכבוד השבת והן יציאו' אשר יפוד מהונו לעניים בע"ש שון בסודן שתיקן ליחד שם כן ד' - ולפי שהיציאה של השבת היא מבוארת מאליה שהיא לייחד רוצים אהבים והדורים ביחודא שלים לחבר את האהל להיות א' והיו למאודות ד' אותיות שם הקדש - אכן יציאה האחרת היא נעלמת ולכן שאל עליה כינר והיה כמשיב הצני עומד בחוץ וכו' פשט בעה"כ את ידו - ועי' כוהיה מצשה הנדקה שלום ולעומת זה אמר יציאות השבת שתיים שהן ד' לייחד שם כן ד' ובס' חמדה בגוזה ביארתי סוד תעלומות חכמה במשנה זו ואין מקומו

מתבררין מניה כל' יומין וכולהו' יומין מהאי שליוח מתבררין - וככן תנוח ברכה במצשה ידיהם כל ימות הזבוע העתידה - לא כן בחזרות אלו דאיתי שערוריה בכמה מקומות שצברתי בהם ובכל ימות החול מוכחים באר שמן טוב לחב וכצ"ש שיודעים שעל כל פנים ידכו הקוין בעבוד כבוד השבת לא חשו המה לכבוד השבת ויביאו בשר כחוש ורזה אשר לא עבד בהויעין השומן עליה מצולם ואף אש יקר מקרה לשחט בקר כחאה וטובה בצ"ש לא תשודינה עין עני ואכיון וכל הולך על גחון אר' כביר מצאה ידו הוא וחבירו עמו יטלו כל נתח טוב ויתפול שיכא ותקחם והצני והאכיון כספה בלא משפא ליטול בשר תמותו' ולו חכמו ישכילו הקצבים ושאר ה' ובריה גורל עונשם מנשא שהשבת תתבע עלבונה כי שתיים רעות עשו כי נתנו הכח לחיכונים בו' ימי החול במאכלים טובים וכשר שמן וטוב ואל הקדש פנימה שבת לה' נתנו כתף סודרת בחושך כל וכפחותי הדברים ולא ישיכו את נפשם לאמר איזה עלינו לא תהיה כהנת כפונדקית ואף גם זאת כי מכעו האוב מכני אדם ואין איש חפץ לקנו' מהם כלום וכל א' אומר אקיים בצנמי עש' שבתך חל ולא אכית מצותי על קרן הצני על בשר דל' ורז וישנו בכל תזחית והקולר תלוי על כוואר הקיב'ים והן כצון זה כל אשר יפט ירשיצו ויהיו לאהר' ולא לצוים זבעון פשעם מדעה אל רעה יאלו והחזנים מטרפי' את בהמתם לנקום נקמת שבת לה' ונקמת רמצת הצשוקים עניי עמו ישראל מלבד עונשם החמור בדינם - ומורי זל' ה' מוח כי כרוכיא בתשוב' על הדיונים המייקרי' זאת הרג' בע"ש כעתר אשר לא טוב עשו למנוע טוב מכעלינו זאם מדע כי הים כנמא דגים מחכי' והמה מביאי' חלק מוצט לייקד את השצר יש לבזר על אנשי הציר שלא יקנו דגים איזה שבתות שלא יודו לעשות כן כמצשה שצמדו קינין בידושלים וכו' הכא במשנה -

וחייב כל אדם בהיות לאל ידו לעשות להרבות נדקה עם הצניים האומללים בצ"ש כי אין טוב לאדם להכין מאכליו וכל תצנונים בביתו ואחיו בני ישראל הצניים ואכיונים בערום וכחוסר כל ואינו מדרך הישר ולא דרך רחמי' וגומלי' חסדים כזרע אברהם אבינו ע"ה אלא לשים עיני השגחתו עליהם כל אחד לפי שצורו אם מעס ואם הרבה ואף כי החיוב הזה שוב בכל הימים הנה בע"ש מוסף החיוב ביותר במצשה הנדקה - כנגלה וכנסתר - והנה כוזהר בדאשית דף י"ג אמרו ז"ל פקודא צ' למיחן למסכני ולמיהב לון טרשא דכתיב כגשה אדם בגלמיכו בדמותנו כגשה אדם בשותפא כלל דכר ונוקבא בגלמיכו עתירי בדמותנו מסכני דוא דמשכני דהא מסטרא דדוכר עתירי ומשאר דניקב' מסכני כמה דאינון בשיתפ' חרדא וחסדא ע"ד ויהיב דא לרא וגמיל ליה סיבו

פרק ב הוכחת להבלתי כחויק להופשי ההורה

מקומו כאן. והן רבים עתה ע"ה שמים זהב להם הממלאי
בתיים כסף ומכבדים שבתות ה' ואינן חסים על ממונם
ויבזו כסף הרוב בקר ושחוט נאן וכרבורים חבוסים ומיני
מעדני למלאות תאנות יצרם הרע לאכול לשבעה בשבתו
ה' בבוכאי יין בזוללי כשר למן כולו לבופס הנגוף וימלאו
את כליהם כאשר יוכלון שאת ומנאו און להם לאמר כי
לכבוד השבת הם עושים.

ואני

אומר שקול טיבותיה ושרי אחיזרי אחד כי
נתנו כתף בוררת במעשה הנדק ועניי עמו
תבדק מוכים ומעוני העטופים במזוקות זלעפות הדחק
בקרב ביתם וכיותר נאחו האור ברוכן של הת"ח יראי ה'
ורוסכי שמו נטופים נטופי המה ואין איש שם על לב לחומל
עליהם ובערבי שבתות נדדו הלכו אלה מפה ואלה מפה
דווים וסחופים וינא לגם עד השג להביא טרף לביתם
במנור ובמזון מהי להם למשל כל ימי עני רעים הפילו
בשבתות וימים טובים וכמעשה בחול כך מעשה בשבת
וירוב הכושה והנמיעות לבס בקרבם אינו אלא שר"ף ולא
ידאו החוצה לעיני עין רחאה וימעשו וישחחו מעורר רעה
ויגון שוי לרוד שעלתה לו כך העל אלה לא תתאפק ה'
לאמר מי ביקש זאת מידכם לכבוד את שבתותי להנכות
בטן המליאה לה מתענוגי החול ותחללו את שם קדשי בני
ציון היקרים יראי שמי הוגי תמיד בתורת וחסדי בית
המדרש ואין מכס לא עוזר ולא סומך אל נפילתם ורחקם
כל הימים ועוד תוסיפו סדה בשבתות ה' כי כל העולם
דשנים ורעננים ובני הנאהבים והנעימים מאולגי ומעונים
בנער העוני ולו חכמו ישכילו את אשר חכמים הגידו
והלעיגו ואמרו כמה טפשי הכי בכלאי דקיימי קמיה ס'ת
גלא קיימי מקמי גברא רבה. וכל שכן שיש להלעיג על
עשירי עם הנכלים בנכלותם שרואים בכל יום ת"ח אשר
כל רואיהם יכידון כי הם זרע ברך ה' ביגון השגת פרנסתם
גלא יחוננו ואין משכיל דודש את אלהים ויבזו את הוד
התור וכבוד הדדה עד עפר הגיעו. ולו היו רואים ח'ו
ס'ת מגולל ארצה יצחקו נעקה גדולה ומרה ויקראו אכל
גדול וגוס וככי ומספר ליהודים. ולא יחדדו על השחרים
אשר ה' קורא כי רב שכנו בוז הלעב השאננים והמא
בכרום וכחומר כל ועל ידי כן חכמתם תתבזה ודבריהם
היכן נשמעים אשר המה גדולים וחשובים מכבוד הספר
הורה ענמו. ומי ומי מהשרים והחשובים אשר לא יחשו
לכבוד הדר השבת בכל אונם ומי ומי אשר לא יחוש לעונש
חילול שבת שזדונן בהקילה ועם לא יחדדו על עם ה' אלה
אשר עמלם בתורה לא לכבודם ולא לחילולם.

ובזה

ר"מ פר' נו דף כ"ט אמרו ז"ל תלמידי
חכמים בני דמלכא ומטרונית אתקריאו
שבתות וימים טובים ולית לון מריליהון דלאו אינון בני
גלאכה כדעבדין בני דחולין אגרא דילהון בעלמא דין
ובעלמא

ובעלמא דאתי לענגא לון בכל מיני מאכל ומשקה וליקרא
לון כלבוסין שפירין כגונא דשבת דאתמר ביה כבדוהי
בכסות נקיה כל מה דעבד בר נש לשבתות וימים טובים
אית למיבד לון ומאן דמחלל לון חייב סקילה הכי נמי
פאן דאשתמש בתבא חלף והכי הוא המשתמש במי ששנה
הלכות דמחלל תורתיה וכל שכן דמכזה ליה כאילו מכזה
שבתות ואוקמוה מכל מקום כל המכזה את המועדו כאילו
כופר בעיקר וכגונא דכל מאני בית המקדש אתקריאו
קדש הכי כל אינון דמשמשין ת"ח אתקריאו קדש ותלמידי
דרכ דאינון לקבל איברים דגופי אתקריאו קדש קדשים
ורא דמלה קא רמין להון והבדילה הפרוכ' לבס בין הקדש
ובין ק"ה עכ"ל. הגה כי גדול הת"ח מכבוד שבתות
וימים טובים ולענגא להון כגונא דשבת ואיכבה נוכל
וראינו כל העם ומקצה יחדדו על כבוד השבת והדרה
וישליכו אחרי גווס הוד הדד תפארת של תורה ולוג דיה
נע"ר בת רבים בני שוממה אין מנהל להם ואין מחזיק
בדם מכל בני גידלה והשכינה משגחת עליהם בזלעפות
דוחקם והיה בראותה בשבתות ויום טוב בתי עשירי עם
הממלאים בתיים ממי מעדנים ויכינו להם מערב שבת
בשובע שמחות ובשופע רב ע"י עבריהם ומשרתיהם זה
רץ לקראת זה וזה רץ לקראת זה זה נכנס טעון כל מיני
מגדים וזה יוצא בפזור רב ואולי לא יספיקו להם שהות
היום משעלה עמוד השחר ותעבור הנחה באלים
בכלמס תאנות תענוגי הגוף הנגוף ואם באולי זה עני
קרא אל קרב ביתם קול ברמ"ה נשמע כי ה' מחסהו ואף
גם זאת בראותה הכנים במיה מדוכאים בחוסר כל תחיל
ת"עק בחכליה ומה הלשון אומרת קלני מודעי כי עברו
כתיים ודאו וקדר שלחו והתכוננו מאד ודאו הן היתה כזא'
כי הגה עמי התועבות זנים ומפרנס' כהניה בכבוד והדר
כמ"ש כי חק לכהנים מאת פרעה ואכלו את חוקם. ואיך
לא תגלו הרפת מנדים מעליכם ומה הרפה גדולה יותר
מזו כי אתם ממלכת כהנים תגדעו מעמי התועבות למה
לי רוב זכייכם ואמר ה' שכעתי עולות אלים וחלב מריאי'
כי תבאו לראות פני בשבתות ובחגים ובמועדים מי בקש
זאת מידכם לא תוסיפו הכי מנחת שוא תועבה היא לי
חדשיכ' ומועדיכ' שנאה נפשי הן עלי לטורח כלאתי נשוא
ואיכב' אוכל וראיתי בעוני עמי אשר במצדי ואין עוזר ואין
סומך ואין תומך לתופשי התורה אשר ידעוני מנר' הלחץ
זה הדחק אשר לא נתנום השג רוחם להשיג כרי פרנסתם
וילכו בלא כח מפני זלעפות צרת דוחקם ושבת לחול
ישימו בחומר כל. ואתם תשכעו בתענוגי ולאכול לשובע'
למעדנים וצושה אלה כהיות לאל ידם לעשות ולא עשו
יהי שולחנם לפניה לפח ולשלומים למוקש אויה להם אהא
עליהם כי גמלו לרוחם רע אף כי לכבוד שבת יבזו הבטן
יהי להם שכר פרי הבטן לפתן וכריכס לקרן והמשתה
למשטה

למשטתה והמאכל למאכלת - אכן הא זה הדרך יסכון אור ליראי ה' וחושבי שמו כי הן לו בכח עבד איש להיות עניו פקוחות מדי שבת בשבתו על עני ישראל המדוכאים ומצוננים כימי החול וכיות' לעמי בני תורה להחזיק בידם בעין יפה לכבוד השבת ולשמחם מינונם ויש להקדים להם מה שיוציאו למדכי שבת.

ולענין

זה נהגו בקצת מקומות לגבות תמחוי מכל בית ובית לתת חלק מהתבשיל המוכן אצלנו ונותנים לעניים ובזה יצא י"ח ומי שאינו נותן תבשיל נותן לחם לחלק לעניים ואם אינו נותן לחם נותן מינות ביד הגזבר והגזבר נותן לכל עני וצמי שיקנה בהם צרכיו אבל היותר טוב ונכון ליתן חלק מהמוכן אצלנו כדי שיהיו שוין באכילה האל ועני כולן שוין לטובה וכדקה יחשב לו שלא להסריח את העני לחזור לבקש צרכיו ומי יודע אם ימצא או לא ימצא אחר שאין בידו אלא מעט מזער וכמה מיציאות' לכבוד את השב' אם בלח' אם בבשר אם ביוץ אם בפירות כי הוא אביון תאכל לכל דבר ולא יוכל למלאות תאותו מכל הצורך וחוששני לו אולי ישמר מעט דמיו בו להיות בידו לעתות הגדה מימי החול וכמעשה בחול כך מעשה בשבת שלא להצטוק לבריות - ונמצא בע"ה בחוץ שלא הועילו מעשי והדי הוא אוכל לשוכע נפש מצוננ ומפומק מדוב כל והעמי והאביון חסדים ואין כל כדעל כל אלה האיש הידא מושל בדוחו לא יעבור מירי ערב שבת בשבתו מליתן ומהפריש חלק אחד ממאכלו המוכן אצלנו ויחלק לעני בן טובים וישמח אותו בדברים טובים ונחומים כמ"ס ותפק לרעב מפסק ובכן יהיה למשיב נפש לעמי הה' ושכרו גדול ואל תהיה ככסילים המנבלים את עצמ' לאמר עניך ועני עירך עניך קודמים ואך אקח משל בני ואתן לאנשים זרים אשר לא ידעתי כי אין הענין שיקח חצי תבשילו או מאכלו ויתן אותם לעניים באופן שיחבר סעודת די מחסורם של בניו ובני ביתו רק שיטול חלק מהמתבשיל המוכן אצלנו ואפילו שיהיה א' חס' ואותו המעט ישלח אותו לעני להשיב נפש כיון שהוא עמי יותר ממנו עשיר מקרי אינא לגביה והמעט בעיניו הוא הרכה לגבי אותו העני - ופעם אחד נתאכסנתי אצל בע"ה ירא אלהים והיה נוהג כל הימים וכל שכן בשבתות וי"ט להפריש חלק אחד מהמוכר ממאכלו לעניים קודם סעודתו מטעם האמו' כוהר דלא לימא איניש אכול ואשבע ואדוי בקרמית' ומה דישתאר אתן למסכמי אלא רישא דכלא דמסכמי ושבת א' שבתה אשתו לעשות במנהגה והיה דואב על הדבר כי נראה כביוון לעניים לשלוח אליהם המתנות ומאן דכני לך לחברך לא תעביד -

ואני

אמרתיו לו כי גם זה לא טוב וזו היא דרך פיתוי היצר הרע לכמה בני אדם למונעם ממנה ולהמית לעניים ברעב באמור להם ואהב' לרועך כמין

כמין כתיב ואך תשא ותתן שיורי מאכלך לפני עניי עם ה' אלה - ואיש התמים לא יאכה לו ולא ישמע בקולו יען כי היותר מאכילתך הוא תחלת סעודת לעני וישיב את נפשו - וכן על זה הדרך כי תראה ערום וכיסיתו ואף כסחובי כלאות שכביתך שאם לפניך דבר קל ובחי לעני נדמה לו דבר גדול ומנה הראוייה להתכבד לכסות את בשדו - וככן נמצאו כל ישראל מרוחמים ומחוננים מזה לזה וכולם שלווים ושקטים ושמחים בשבת מזה לזה ומזה לזה ולמצלה מהם הזוכה להזמין עניים לסעודת שבת והא באוכלי שולחם ככל ג' סעודות דאף שכזהר הקלו בדבר וז"ל ת"ח דכולהו זמנין וחנין בעי בר כס למחרי ולמחרי למסכמי ואי אינא חרי כלחודוי ולא יהיב למסכמי עונס' סגי דהוא כלחודוי חרי ולא יהיב חירי לאחרא עליה כתיב ודתי פרש על פניכם פרש חניכם ואי אינא בשבתא חרי אצ"ג דלא יהיב לאחרא לא יהיבין ליה עונשא כשא' זמנין וחנין דכתיב פרש חניכם ולא פרש שבתכם וכולי - לא להקל מהחוב המוטל על כל איש ישראל לחום ולחמול על עניי עם ה' באו רק להקל מהעונש החמור והכי דיוק בלי שניה דקאמר לא יהיבין ליה עונשא כשא' זמנין וחנין וכולי משמע כשא' זמנין וחנין לא יהיבין ליה עונשא שיעונשן חמיר טפי אבל בעונש הקל נענש ג"כ בשב' ובזהר פר' עקב ביארו תקוני השלחן לילי שבת ואחר מהם להיות עניים באוכלי שלחם ע"ס וכל אשר יש הפך בידו לעשות יחוש על עונשו של דבר וישכיל גם על שכרה הגדול ויעש' הדברים לשם פעלן להחזיק לתופשי התורה מירי שבת בשבתו וזה יהיה הטעם הכתו' אשרי אנוש יעשה זאת ובן אדם יחזיק בה שדרו'ל על התורה וסיים הכתוב שומר שבת מחללו לרמוז שפיה כבוד ת"ח שנקראו שבתו' לכבוד השבת כמבאר בזהר הנו"ל :

ובבבב

זה ירא וזהיר כל אדם בכל ערב שבת גדל פרע שחר מלמדו תנוקות הבנים והילדום אשרחמם אלהים ויום הששי משתלמת שמירותם וישנו כעשה דביומו תתן שכרו ודורשי רשומ' אמרו שב"ת בוטריקון ביומו תתן שכרו לרמוז כי לא יעבור מלתת שכר המלמד מדי שבת בשבת כי השכיחות אינה משתלמת אלא לבסוף - והיה אומר מורי ז"ל בשם רבותיו כי עונש המבטל מ"ע דביומו תתן שכרו הוא שלא יזכה לקבל תוספת הנפש יתירה בשבת ואסכמויה אקרא ביומו תתן שכרו ולא תבא עליו השמש וכולי ואליו הוא נושא את נפ"שו ולא יקרא עליך אלה' והיה כך חטא לשון חמור ע"כ כדמוז בר"ת שבת לרמוז כי יענש עונש מגדע הנפש ובאיתה מדה של הפועל כי אליו הוא נושא את נפשו בזמן שמתוספת הנפש בשבת - ואז ז"ל היה נוהג לפרוע שכר הכובס או הכובכת ביום הכניסה בעצמו קודם למנחה כמנהג הדכזלה ורבים לא חשו על זה וירא אלהים

פֶּרֶק ב' לַהֲזַהֵר בַּטְהָרַת הַכֹּאֲבָלִים

אֱלֹהֵיכָם יוֹחֵם עַל נַפְשׁוֹ. וְאִי שֶׁאֵין יָדוֹ מַשְׁבֵּת לַקְּנוֹת כָּל הַכְּתוּב לַעֲוֹל וּלְעֵנֶב אֶת הַשִּׁבְתָּ כִּרְאוֹ לֹא אֵין לוֹ לַהֲטָרִיחַ עֲצָמוֹ מִפְּנֵי כֵךְ לַעֲשׂוֹת מִה שֶׁאֵין יָדוֹ מַשְׁבֵּת כִּדִּי לַעֲנֹב הַשִּׁבְתָּ וְאִחֲכָה לַהֲטָרֵךְ לַבְּרִיּוֹת וְאֵל יֵאמָר אִדָּם אֲטוּל בְּהַלְוֵאָה עֵתָהּ וּמִן הַשָּׁמַיִם יִרְחֲמוּ עָדָן לֹא עֲלִי וְאִנִּי פּוֹרֵעַ. כִּי לֹא אֵמָרוּ כֵן כִּי אֵם עַל מִי שִׁיכּוֹל וְאֵין כִּידוֹ כַּעֲתָ שֶׁרָאוּ לוֹ שִׁיכָקֵם וְאֵפִילוֹ בְּהַלְוֵאָה בִּי הַמָּקוֹם בִּ"ה יוֹמִין לוֹ לַפְּרֹעַ קִרְעוֹת אֲבָל מִי שֶׁאֵין יָדוֹ מַשְׁבֵּת וְחוּץ מִן הַטֹּבֵעַ הוּא לִמְנוֹחַ אֵין רָאוּ לוֹ. לְמִסּוֹךְ עַל הַנֶּסֶם וְלַהֲטִיל עֲצָמוֹ עַל הַכְּבוֹד כִּדִּי לַעֲנֹב אֶת הַשִּׁבְתוֹת וְעַל זֶה אֵמָרוּ עֲשֵׂה שִׁבְתֶּךָ חוֹל וְאֵל תַּטְטִיר לַבְּרִיּוֹת כִּי עֲנֵב גְּדוֹל הוּא שִׁיכָל מִשְׁלוֹ וְאִפִּי יִהְיֶה פֶת חֲרִיבָה וּבְכָל עֲמָה מִמֶּה שִׁיכָל מִשְׁמַמִּי וּמִמִּתְקִי וְהוּא אֲכֹל מִמּוֹן אֲחֵרִים וּגְדוֹל הַנִּהְיָה מִיַּעֲבֹד וְיִתֵּר מִיֵּדָא שָׁמַיִם וְלֹא יֵאמָר הָאִדָּם אֵין אֲכֹל עֲוֹנֵב שִׁבְתָּ מִפְּנֵי קוֹנֵד יָדִי כִי לֹא נִטְוֶה בַּעֲנֵב שִׁבְתָּ אֲלֵא מִי שִׁידוֹ מַשְׁבֵּת וְיֵשׁ לֹא לֹא יָדוֹ לַעֲנֹבוֹ וּלְכַבְּדוֹ אֲבָל מִי שֶׁקֹּנֵד קִצְרָה יָדוֹ אֵין כִּידוֹ חֲטָא הָרַבָּא לְמִזְבַּח כַּפֵּרָה יִחַשֵׁב לוֹ כִּי כָל הָעוֹלָם בַּשִּׁמְחָה וְהוּא בְּאִנְחָה וְהוּא יִתְבַּרֵךְ וְיִתְעַלֶּה שׁוֹקֵל בְּפֶלֶם וְיִוְרֵעַ כָּל תַּעֲלוּמוֹת וּלְנִקְיוֹת כִּמָּה חֲטָאוֹת וְאִשְׁמוֹת מִמֶּנּוּ הַנֶּפֶשׁ לוֹ תַעֲוֹנָה וְסוֹף כָּל סוֹף אֵל יֵדָא מִבִּטּוֹל הַמְּכֹזֶה כִּי אֵינוֹ מִכְּטֹל הַמְּכֹזֶה לְבִמְרִי כִי אֵפִילוֹ עֲבִי שִׁבְעִי יִכּוֹל לְקַיֵּם בַּעֲשׂוֹתוֹ דְּבַר מִה מוֹסֵף עַל דְּרַבּוֹ בְּחוֹל יִהְיֶה מִה שִׁיֵּהִיָּה וּכְיוֹן שִׁמְשִׁנָּה שׁוֹם שְׂכוֹי נִחַשֵׁב לוֹ לְכַבּוֹד שִׁבְתָּ וּלְעֵנֶב כִּי הַכָּל לְפִי דְרַבּוֹ שֶׁל אִישׁ וְה' יֵדָא לְלַבֵּב וְמָה לַעֲשׂוֹת לוֹ לַשִּׁבְתָּ וְלֹא עֲשֵׂה אֲדַרְבָּא חֲכִיכָה שִׁבְתָּ זוֹ לְפָנֵי בּוֹרָא עוֹלָם יוֹתֵר מִמִּי שֶׁמַּעֲבֵב אֹתוֹ בְּמֵאֲכָלֵי רֵכִים כִּי זֶה הֵבִיא מִנְחָה מִן הַבָּא כִידוֹ וְשִׁפְךָ נַפְשׁוֹ לְפָנֵי ה' וְהַכָּל הָעוֹלָה לָנוּ מִכָּל זֶה שֶׁאֵין לוֹ לְאִדָּם לַהֲטָרִי עֲצָמוֹ כִּמָּה שֶׁאֵין לוֹ לֹא כִידוֹ וְלֹא חוּץ מִיָּדוֹ וְהַמְּטָרִיחַ עֲצָמוֹ חֲסִיד שׁוֹטֵה הוּא וְאֵל וְלִמָּד מִזְוִי הַקִּרְבָּנוֹת כִּמָּה בַּמַּשְׁנֶה אֶחָד הַמְּרַבָּה וְאֶחָד הַמִּתְּצִיט וּפְלַכְרִי שִׁיכּוֹן לָנוּ לְשִׁמּוּסִים :

וּכְתַב

הַרְבֵּה הַקְּדוּשָׁה בְּכִי סִי' רַנ"א בַּשֶּׁם הַכָּלִכוֹ שִׁישְׁחִיּוֹ הַסִּכִּין בְּכָל ע"ס דִּתְנִיָּא בַּשְּׁפָרִי וְיָדַעַת כִּי שְׁלוֹם אֱהֵלְךָ וְהַשְׁחָזוֹת סִכִּין וּמִנְחָתִי כְּתוּ בַּשֶּׁם ס' חֵיוֹ עוֹלָם דְּמִיכָח לֵה מִדְּכִתִּיכָה וְהִכִּינוּ אֶת אֲשֶׁר יִבְיֹאוּ וְהוּא כִּמּוֹ לְאִתִּים וּלְמִזְמָרוֹת וְעַסִּים פְּשׁוּטוֹ לַהֲשִׁיחֹת הַסִּכִּין הוּא כִּמָּה וְיָדַעַת כִּי שְׁלוֹם אֱהֵלְךָ וְאִסְקָהּ הַכְּרוֹל אֵין זֶה שְׁלוֹם הַכִּתִּי וְאִסְ אֵל סוּדוֹ תַרְדּוּשׁ הִיָּה טַעֲמוֹ מִפְּנֵי כִי סוּד הַסִּכִּין פְּבוֹם הוּא ס' מ' וּפְבִימָת הַאֲגֵרָת הִיא אֲגֵרָת בֵּת מַחֲלַת וְע"כ נִדִּיק לַהֲשִׁיחֹת הַסִּכִּין פְּבוֹם בַּשִּׁבְתָּ יַעֲן בַּקְּדוּשָׁת חַס הַשִּׁבְתָּ יִשְׁתַּבְּחוּ וְיִתְבַּטְּלוּ פְּבִימָת הַסִּכִּין ס' מ' וְחִמְלִיו וְאֵין מִן הָרָאוֹ שִׁיֵּהִיָּה הַסִּכִּין בַּשִּׁבְתָּ פְּבוֹם הַמְּוֹרָה עַל שְׁלִטוֹת ס' ח' וְזֶה שֶׁאֵמָר וְיָדַעַת כִּי שְׁלוֹם אֱהֵלְךָ כִּי אֵין פֶּחַד הַחִיּוֹנוֹי בְּאֱהֵלְךָ וְהָיוּ כָּלֵא הַיּוֹכֵל יֵדָא אֱלֹהִים יֵהִי זֶה דְּבִקְרָב בֵּיתוֹ בַּע"ס לַעֲוֹר לַאֲשֶׁתוֹ כָּל תַּכְשִׁילֵי שִׁבְתָּ אִישׁ

אִישׁ אִישׁ לְפִי־שִׁיעוּחוֹ כִּמּוֹ שֶׁהִיָּה מִנְּהַג קְרִמוֹנוֹ רַב סִפְרָא מִחֲדִיק רִישָׁא רַבָּא מִלַּח שִׁיכּוֹטָא וְהַכָּל מִפְּנֵי כְבוֹד הַשִּׁבְתָּ לְהִיּוֹת תַּכְשִׁילִיו מוֹטַעֲמִים וּמִתּוֹכֵלִים וְגַם לַהֲזַהֵר לַאֲשֶׁר בְּיוֹתֵר לְהִיּוֹת יָדִיהָ מְקִיּוֹת מִכָּל טוֹמְאָה וּבִפְרָם בַּעֲנִין נְטִיל' יָדִים בַּשְּׁחִרְיָה נְדִיכּוֹת לַהֲשֵׁת כּוֹהֲלוֹת יוֹתֵר מִן הָאֲנָשִׁים לְיִטּוֹל יָדֵיהָ כְּדַת שֶׁל תּוֹרָה בַּשִּׁפְיכָתָה פ' יד אֵל יָד וְזֶה בְּכָל הַיָּמִים וְכָל שָׁכָן בַּעֲרֵב שִׁבְתָּ שְׂדֵחַ תִּיקוֹן מֵאֲכָלִים שֶׁלָּנוּ לְכָל הַשָּׁבוּעַ נַעֲשֶׂה עַל יְדֵיהֶן וּלְחַמְנוּ הֵן וְאִם לֹא יִגְרְשׁוּ רִיחַ הַטּוֹמְאָה מִעַל יְדֵיהֶן וְיִטְמְאוּ יְדֵיהֶן אֶת לְחַמְנוֹ וְאֶת מֵאֲכָלֵינוּ וְנֵאֲכָל אֶת לְחַמְנוֹ סָמָא כְּבוֹיִם וְאֵמָרוּ הַמִּתְקוֹכֵלִים כִּי הָאֲכֹל מֵאֲכָלֵינוּ אֵלֹא שֶׁנַּעֲשׂוּ בְּטוֹמְאָת יָדֵים יֵהִי עֲלֹל לַהֲכַשֵּׁל בְּדַבָּר עֲבִידָם עַל יְדֵי אֹתוֹ רִיחַ הַטּוֹמְאָה הַזֹּר' עֲלִיו וּמִסְמָטָס לָבוֹ וְלֵב הַכְּנִים כְּתוּרָה. וְע"כִּיֵּהִיָּה כָּל אִדָּם זְרִיו וְנִסְכָּר בְּכָל הַיָּמִים וּבְיוֹתֵר בַּעֲרֵב שִׁבְתָּ לַהֲזַהֵר לַאֲשֶׁתוֹ וּבְכִי בֵיתוֹ בְּדִין נְטִילַת יָדִים בְּדִין שֶׁל תּוֹרָה כִּי לֹא כְּנָשִׁים הַמְּטָרִיחַ הַעֲבָרִיּוֹת סְמִלְגָּלוֹת עַל דְּבָרֵי חֲכָמִים וְאֵכְלוּ וְהֵאֲכִילוּ אֶת לְחֶמֶס סָמָא כְּבוֹיִם כְּלִי נְטִילַת יָדִים וּבְכִי נִקְיוֹן כְּפִים אֲשֶׁר עַד מֵאִדָּה יוֹרֵן דְּבָרוֹ יִתְבַּרֵךְ לַעֲבֹד עַל נַפְשׁוֹתֵי הַמִּים הַזְּרוּמִים וְשׁוֹמֵעַ לָנוּ יִשְׁכֹּן בְּטוֹחַ לַעֲד :

וּמִצּוֹת

חֲלָה אֲצַפִּי' שְׁבוֹהֶנֶת בְּכָל פַּעַם שִׁיזְדַּמָּן עֵיקָר מֵאֲתָנוּ בַּע"ס וְאֵין מִי שֶׁאֵינוֹ כּוֹהֵל מַפֶּת שֶׁל גְּוִיִּם בִּימּוֹת הַחוֹל יֵשׁ לַהֲזַהֵר לָלוֹשׁ כִּדִּי שִׁיעוּר חֹל' בַּע"ס לַעֲשׂוֹת לְחֶם מַשְׁנֶה לְבָנוֹעַ עֲלֵיהֶן בַּשִּׁבְתָּ וְהוּא מִכְּבוֹ שִׁבְתָּ לְבָנוֹעַ מַפֶּת הַעֲשׂוֹי בַּקְּדוּשָׁה כִיד יִשְׂרָאֵל וְהִכִּי מַשְׁמַע מִדְּבָרֵי הַמְּרַדְכִי דִּישׁ מַסְכַּת ר"ה שִׁבְתָּ עַל מ"ס ר' חִיָּא לְתַלְמִידוֹ שִׁיכָל חוֹלִין בְּטַהֲרָה ז' יָמִים שִׁכִּין ר"ה לְיוֹהֵךְ דְּמִשָּׁה לֹא אֵמָר לוֹ ס' לְפִי שֶׁהִכ' י"ט שֶׁל ר"ה לֹא הִיָּה נִדִּיק לַהֲזַהֵר שֶׁהַכָּל לְשִׁין בְּכַתִּיָּהם לְכַבּוֹד יוֹם טוֹב ע"כ. וְלִכְן יֵשׁ לְנַחֵם נִמְלֵי לְכַבֵּר הַשִּׁבְתָּ לְזִי וְכָמָ"ס כָּל הָאֲחֵרִים ז' לְבַעַל נַפְשׁוֹ יִזְהַר כּוֹה לַהֲתַקְדֵּשׁ עֲצָמוֹ בַּקְּדוּשָׁת הַשִּׁבְתָּ לְאֲכֹל אֶת לְחֶמֶן טַהוֹר וְהַקְּדוּשָׁה. וּבְכַתְבִּי זֶה יַעֲן כִּי מִיֵּהִיָּה הַחֶסֶם נַפְשִׁי עַל מִנְּהַג רַבָּא מִכְּנִיעַ מִי הָאֲכֹלִים לְמַעַדְנִים בְּיוֹם שִׁבְתָּ קֹדֶשׁ וְיִקְחוּ לְהַסִּיף פֶת חֲמָה מִן הַפִּלְטָר גְּוִי בַּשִּׁבְתָּ וְנַעֲשִׂית לְהַסִּיף כְּהֵתֵר וְהַדְּסָכָא כְּתַב בְּתַשׁוּבוֹתֵינוּ דַּפֶּת שֶׁאֵפִהֲנוּ לַעֲצָמוֹ בַּשִּׁבְתָּ אֲסוּרָה וּבְהַגְהוֹ מִיּוֹמוֹנֵי פ'וֹ כְּתַב סְרַאבִּיָּה הִיָּה מִלְּקָה לְשִׁאֲכָלוֹ אֹתוֹ בַּשִּׁבְתָּ וְאֵין שְׁחָלְקוֹ עֲלֵיהֶם רֵכִים מִהַפּוֹם הֵיָּינוּ דְּוִקָא בַּשִּׁבְתָּ הַדְּחָק אֹל לְנוֹרֵךְ מְנוּחָה כְּבוֹן סְעוּדַת בְּרִית מִיֵּהִיָּה אֹל לְנוֹרֵךְ בְּרִית הַמְּוִיָּא אֹל שֶׁאֵין לוֹ מִה לְאֲכֹל מוֹתֵר דִּאֲפִילוֹ פֶת בַּע"ס שֶׁאֲסוּר בְּחוֹל מוֹתֵר לַשִּׁבְתָּ כִּדִּי שֶׁלֹּא יִתְעַנֶּה אֲבָל שֶׁלֹּא בַּשִּׁבְתָּ הַדְּחָק אֲסוּר וְאִפִּי אִם הֵבִיא הַגְּוִי פֶת חַס דְּחוּץ לְיִשְׂרָאֵל אֲסוּר דּוֹרָאֵי דִּאֲרַעְתָּא דְּיִשְׂרָאֵל עֲבִיד. וְרִכִּינוּ יְרוּחַס כְּתַב דִּאֲסוֹ לְכָ"ע לִיתֵן מִצְוֹת לְגוֹי מַע"ס וְשִׁיתֵן לוֹ הַפֶּת בַּשִּׁבְתָּ דּוֹרָאֵי דִּאֲרַעְתָּא דְּיִשְׂרָאֵל קָא עֲבִיד וְרִכִּים מִמְּכַשׁוֹלוֹת הִלְלוּ כְּשֶׁלָּנוּ וְנִפְּלוּ בְּחִילוֹל שִׁבְתָּ עַל תֵּאוֹ גְּרוֹנֵס הִדַּע וְיִמְאָסוּ כָּלֵחַס הַגְּוִדוֹת

פִּרְקַן קְרִיאַת הַפְּרָשָׁה שְׁמוֹת בַּעַשׁ הַבָּקָר אֹר

כָּל אִישׁ מִיִּשְׂרָאֵל שִׁשְׁלִים הַפְּרָשָׁה בְּכָל שָׁבוּעַ כִּי שִׁיחַ
בְּקִי בְּתוֹרָה וְיִשִּׁים לָבוּ וְעֵינָיו לְהִתְבָּטֵן כַּמָּה שְׁקוּרָא הֵן
בְּמַצּוֹת וְהֵן בְּמִצְוֹת הֵן בְּמִצְוֹת הַיּוֹנָאוֹת מִתּוֹךְ פְּרָשִׁיּוֹתֶיהָ
שֶׁל תוֹרָה אֲשֶׁר מִקְּבוֹ בְּשִׁמּוֹת וְעַכְשָׁי כִּי הָאִישׁ שׁוֹמֵעַ כָּל
הַתּוֹרָה כּוֹלֵה בְּשִׁבְתָּ בְּזָכוֹר חַיִּיב לִקְרוֹת לַעֲגֻמוֹ לְפִי כִי
זֹאת הַקְּרִיאָה הִיא לְתוֹעֵלַת אֲחֵר לְשׁוֹם שְׂכָל וְלִהְיוֹן שְׁעָמִי
הַמְקָרָאוֹת וּפִירוּשָׁם אֲשֶׁר מִתּוֹכָם יִלְמִד לְשִׁמּוֹר וְלַעֲשׂוֹת
אֶת חֻקֵּי הָאֱלֹהִים וְאֶת תּוֹחַתָיו לְכוֹלֵם שְׁמוֹת יִקְרָא.
וְאִלֵּם טַעַם הַיּוֹת כִּי מִקְרָאוֹ תַּרְגּוּם אֲמָרוּ הַרְשׁוּנוֹס
שֶׁזֶהוּ מִנְּד הַתּוֹרָה שְׁמִיתָנָה ג' פַּעֲמִי פַעַם א' בְּהַר שִׁמִּי
פַּעַם ב' בְּחֵל מוֹעֵד וּפַעַם ג' בְּמַשְׁנֵה תוֹרָה בְּאֵר הַיִּטֵּב
וְלִכְּנֵה תַּרְגּוּם נִגְדַּר בְּאֵר הַיִּטֵּב אֲשֶׁר חֲכָמִים הִגִּידוּ בְּאֵר
הַיִּטֵּב בַּעַל לְשׁוֹן וְלְפִי שְׂכַשְׂכָּעִים לְשׁוֹן אֵין כֵּהֵם שׁוֹם קְדוּשָׁה
אֵלֹא בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ וְאַחֲרָיו יִשְׁקֶנֶת קְדוּשָׁה בְּתַרְגּוּם שְׁלִכְךָ
נִתְחַבֵּר הַתַּרְגּוּם לְתוֹרָה. וְעוֹד טַעַם ב' כִּי הוּא הַכֶּנֶת
הַשְׁכָּת שְׁזוֹכָה כִּי לְתוֹסַפֶּת נֶפֶשׁ וְרוּחַ וְנִשְׁמָה וּבְנוֹקְבָה
שְׁשׁ הַנֶּפֶשׁ לֹו תִּמְלֵא כְּמוֹטָב תִּלְתָּא כְּחֵדָא תוֹסַפֶּת
נֶרָץ מִשְׁכָּ הַכֹּהֵן וְתִמְלֵא כְּדָה וְתַעֲלֵ תוֹסַפֶּת הַנֶּפֶשׁ תִּכְיִן
לֵה אֶת מִקּוּמָה בְּתַרְגּוֹ. וְתוֹסַפֶּת הַרְצָעִי ב' מִקְרָא.
אֲרִיכוּ הַקְּדוּשָׁה הָאֲרִי זֵלָה הַכְּתָב טַעַם לְדַבֵּר שֶׁהוּא
פֶּדֶר מִשְׁהָ וְהִיא כְּתוּבָה פְּרִים וְאַחֲרָיו הַלְשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ הוּא פְּנִי
לְשׁוֹן רִבִּים וְלִכְּנֵה ב' מִקְרָא וְאַחֲרָיו ל' יַחֲדָה וְהַמְקָרָא הוּא בְּאֵר
ב' שְׁמוֹת שֶׁם הוּא הַשְׁכָּת ת' סוֹד יַעֲקֹב וְשֶׁם שְׂדֵי שְׁבִיטוֹדוֹסָף
הַעוֹלָם כְּמִסְפֵּר מִקְרָא שְׁעוֹלָה שְׁסָרִית שְׁנִים מִקְרָא וְא'
תַּרְגּוּם הוּא סוֹד אַחֲרָיו שֶׁל הַמִּצְוֹת הַעֲלִיּוֹת שְׂכָל מִדָּה
וּמִדָּה מֵאִיר שֶׁם הוּא הַכְּרִיבָה הַעוֹלָה ע' כ' ו' ע' כ' י
בְּאַחֲרָיו טַבֵּר ו' בְּאַחֲרָיו חֲבִי' ו' בְּאַחֲרָיו נֵהִי סָךְ כּוֹלֵם
כְּמִסְפֵּר תַּרְגּוֹ וְעַל כִּי הוּא בְּסוֹד הַאֲחֲרָיו לְפִיכְךָ הַתַּרְגּוּם
א' כִּי כֵן דֶּרֶךְ הַאֲחֲרָיו לִהְיוֹת כָּל אֶת תְּכּוּפ' יַחֲדָה וּמִחוּבָר
בְּחִיבָתָהּ שֶׁלֹּא יִתְאַחֲזוּ בֵּהֶם הַחֲזִיזוֹנִים וְכֵן עוֹמֵד ז' א'
עַם נִוְקָבִי אַחֲרָיו בְּאַחֲרָיו כְּכֹתֵל א' וְאִינוּ נִסְתָּר אֵלֹא בְּנִפְאֵל
עֲלִיו תַּרְדֵּמָה שֶׁהוּא מִסְפֵּר תַּרְגּוּם וְהוּא הַלְשׁוֹן שֶׁהִיא
מִדְּבָרָה בֹו הַשֵּׁם לְכִיבִיאוֹ שֶׁאֵין לֵהֶם כֹּחַ לִקְבֹּל כְּבוֹאָתוֹ אֵלֹא
ע' תַּרְדֵּמָה. וּמוֹרִי זֵלָה הִיא אֹמֵר שְׁטַעַם ב' מִקְרָא הוּא
נִגְדַּר לְלַחַם מַשְׁנֵה שִׁירָה לְיִשְׂרָאֵל בְּכָל עַשְׂרֵה כַּמִּשְׁוִי הַיּוֹת כִּיּוֹם
הַשְּׁמִי לִקְטוֹ לַחַם מַשְׁנֵה וּסְמוּכוֹת שְׁלֹו מִמֶּנּוּ הַתוֹסַפֶּת
וְהָרָא ש' פ' ק' דְּבִרְכּוֹת דָּף ה' הִכִּיאוֹ מִדְּרַשׁ סְפָרִי שְׁנוֹר' אֶת
כִּיּוֹ אֵל תִּאֲכָלוּ לַחֵם בְּשִׁבְתָּ עַד שְׁתַּגְּמִרוּ הַפְּרָשָׁה שְׁדַקְרָק
בְּלִשׁוֹן הַזֵּהב לֵאמֹר אֵל תִּאֲכָלוּ לַחַם לְרִמּוֹז אֱלִיָּהֶם שְׁקִרְיָאָה
נִאֲמָנָה וְ שְׁנִים מִקְרָא הוּא נִגְדַּר לַחֵם מִשְׁכָּ בְּאַחֲרָיו. וּמִטַּעַם
זֶה הַמְקָרִי לִקְרוֹת הַפ' שְׁמוֹת בַּעַשׁ כְּבִיב הָרִי זֶה מְשׁוּבָח
כִּי כֵן יִלְקֻטוּ לַחֵם מַשְׁנֵה הַבָּקָר אֹר יוֹם הו'. וְזֶה הוּא
מְכַלֵּל מֵאֲמָר הַכְּתוּב וְהִיא בִּיּוֹם הַשְּׁמִי וְהִכִּיאוֹ אֶת אֲשֶׁר יִכִּיאוֹ
זְכָר מִפּוֹדֶשׁ כְּדִבְרֵי רִבִּי הַקָּדוֹשׁ זֵלָה סוֹד קִרְאָה שְׂכּוּב
הַבִּיב וְכָל הַכוֹנֹת כּוֹלֵם הֵם מִפְּסָק זֶה עֲגֻמוֹ וְהִכִּיאוֹ אֶת

שְׁמֵר

אֲשֶׁר יִכִּיאוֹ וְהִיא מַשְׁנֵה כְּכוֹדֵעַ לְמַשְׁכִּילִים כְּחִכְמָתוֹ הַנֶּפֶלֶא
וְלְפִיכְךָ כָּל הַקּוֹדֶשׁ בְּקִרְיָאָתָהּ בַּעַשׁ זֵלָה בְּהַכְנֵה דְּאֹרִיּוֹת.
אֵכֵן אִם הִיא לֹו אֹנֶס נִיכָר יִבְחָר לְהַשְׁלִים אֶתֶּה בְּדִרְכֵּים
אֲשֶׁר אֲמָרוּ הַפּוֹסְקִי לְהַשְׁלִים אֶתֶּה בְּשִׁבְתָּ קוֹדֶשׁ שִׁיִּאֲכָל
וְאִם לֹא הַשְׁלִים אֶתֶּה קוֹדֶשׁ יִשְׁלִי אֶתֶּה אֲחִיכ' וִי' א' עַד
הַמִּנְחָה וִי' א' עַד ד' בְּשִׁבְתָּ. וְהִיא הַמַּשְׁכָּל יִכְיִן כִּי כָּל זֶה
מוֹעִיל לְשִׁבְתָּ הַכֹּהֵן שֶׁלֹּא יִמְאָד הַעֲדָר הַשְׁלִימוֹת כְּדִי שִׁיזְכָּה
לְתוֹסַפֶּת שְׂכָת אֲכָל הַעֲדָר הַרְאָשׁוֹן שֶׁלֹּא קִרְאָה אֶתֶּה
בְּזִמְנָה עַל זֶה נִאֲמָר מַעֲשֵׂה לֹא יוֹכֵל לְתַקּוֹן וְהוּא אֹמֵרֶם זֶה
ת' הַפּוֹדֶשׁ מִן הַתּוֹרָה. וְהָרָא זֵלָה כְּתוּב זֵלָה מוֹרִי זֵלָה ה'
בִּיּוֹם הו' בְּשִׁבְתָּ תִּכְךָ אַחֲרָיו תִּפְלֵת שְׁחִירִי הִיא הוֹלֵךְ לְבִית
מִדְּרָשׁוֹ לְכָה זֵהִיא קוֹדֶשׁ בְּסָת כַּשֵּׁר מַעֲשֵׂה בְּטָלִית
וְתַפְלִינִין פ' הַשְׂכּוּבֵה וְהִיא קוֹדֶשׁ פְּסוּקָה כַּעַל פֶּה וְהִיא שֶׁם
תִּלְמִיד א' וְהִיא קוֹדֶשׁ תַּרְגּוּם שֶׁל אֹתוֹ פְּסוּקָה פַּעַם אַחֲרָיו
וּמוֹרִי זֵלָה הִיא הִיא שׁוֹמֵעַ אֹתוֹ. וּפְסוּקָה אַחֲרָיו שְׂכָר
קִרְאָה אֹתוֹ שְׁמוֹת הִיא חוֹדֵר לֵאמֹרֶם פַּעַם אַחֲרָיו מִקְרָא
בְּלִיתִי תַּרְגּוֹ. וְהֵן רִבִּים עֵתָה עַם הָאָרֶץ וְגַם רִבִּים מִתּוֹפְשֵׁי
הַתּוֹרָה נִהְיָו לְבִיבָה לְכַתְּחִילָה קוֹדֶשׁ אֲכִילָה בְּשִׁבְתָּ וְהֵעֵלּוּ
עַל רִחְתָּם דְּמִמָּה מִן הַמּוֹכָר לְבִיבָה קוֹדֶשׁ אֲכִילָה בְּשִׁבְתָּ
מִסְעָם מֵאֲמָר הַסְפָּרִי שְׁזִיּוֹה ר' אֶת כִּיּוֹ אֵל תִּאֲכָלוּ לַחַם
בְּשִׁבְתָּ עַד שְׁתַּגְּמִרוּ הַפְּרָשָׁה. וְלִדְרִי אֵין מִכֵּאן רִאשִׁי שְׁמִיָּה
דְּוִיקָה בְּשִׁבְתָּ אֵלֹא שְׁמִיָּה מִסָּר לֵהֶם שְׁקִרְיָאָה ב' מִקְרָא הוּא
נִגְדַּר לַחֵם כְּמוֹ שְׂבִיבָה לְעֵל דְּלִהְיִי רִיִּיק וְקִאֲמָר אֵל תִּאֲכָל
לַחֵם בְּשִׁבְתָּ וְכו' שְׂכַשְׂכָּעִים שְׁזִיּוֹהִי לֵאכָל לַחֵם מַשְׁנֵה בְּשִׁבְתָּ
כִּכָּה יִהְיוּ כִּזְהָרִים לִקְרוֹת שְׁנִים מִקְרָא וְלַעֲוֹלָם כִּי הַמְקָרִים
בַּעַשׁ הַזֶּה מְשׁוּבָח דְּוִיקָה הַלַּחֵם שִׁירָה בַּעַשׁ הַבָּקָר אֹר
וְהִיּוֹדֵעַ בְּטִיב לְשׁוֹן הַזֵּהב שֶׁל חֲכָמִים יִשְׁכִּילָהוּ מִתּוֹךְ הַלְשׁוֹן
אֵל תִּאֲכָלוּ בְּלִשׁוֹן שְׁלִילָה. וְגַם לֹא לְיִוִּדְעִים חֵן מִשְׁ רִבִּי
הַקְּדוּשָׁה הָאֲרִי זֵלָה הִיא בְּסוֹד קִרְיָאָה שְׁמוֹת בַּעַשׁ וְהוּא עַל
כִּי יֵשׁ ג' קְלִיפּוֹת סְבִיב הַקְּדוּשָׁה וְהוּא הִיא כּוֹנֵה פְּעָמִים הִיא
בְּקִרְיָאָה וּפְעָמִים חוֹדֵת לְקִלְפִּיהָ וְכַעֲשׂוֹר קְלִיפּוֹת וְכַתִּיב
וְכּוֹנֵה לֹו סְבִיב שֶׁהוּא סְבִיב הַקְּדוּשָׁה וְהָרִים מִקְבָּלִים מִזֹּאת
הַקְּלִיפָה שְׁלִפְצָמִים כּוֹטָה לְהַקְּדוּשָׁה וּפְעָמִים אֵל הַטּוֹמָאָה
וְאַנְקָלוֹם הַגֵּר שֶׁהִיא מְבַחֶנֶת כּוֹנֵה רָצָה לְתַקֵּן אֶתֶּה וְזֵה
תַּרְגּוּם שֶׁהוּא מִמִּדְּתוֹ לְכָלֹל אֶתֶּה בְּקִדּוּשָׁה. וְלְפִי שְׂכָל
ע' הִיא הַעוֹלָה לְהַכָּלֵל בְּקִדּוּשָׁה כְּמוֹ שְׂכָרָה לְהֵלֵךְ בְּסוֹד
מִי חֲמִין בַּעַשׁ. עַל כֵּן אִזּוּ רִאשִׁי לִקְרוֹת הַפְּרָשָׁה שְׁמוֹת
וְלֹא כִיּוֹם ה' וְלֹא כִיּוֹם שְׂכָת כְּדִי לְהַחֲזִיק אֶת כֹּחַ בְּתַחֲלֵת
עֲלִייתָהּ אֵל הַקְּדוּשָׁה שְׁעִיקָר תַּחֲלֵת עֲלִייתָהּ בַּעַשׁ
אִם לֹא בְּאֹנֶס נִיכָר יוֹכֵל לִקְרוֹתָהּ בְּשִׁבְתָּ שְׁנִים
בְּשִׁבְתָּ כּוֹנֵה עוֹלָה יוֹתֵר מִמָּה שְׁעֵלְתָהּ בַּעַשׁ. וְעֵתָה תַּחֲזוּהָ
כְּמָה שְׂבִיב בְּחִזּוּהָ הַסּוּמְכִים עַל סְבִרַת הָאֹמֵרִים שְׁלִימוֹר
הַעֲדָר כְּפִי רִשִׁי חֲשִׁיב כְּמוֹ תַּרְגּוּם. כִּי הֵם לֹא כִּיּוֹ לְרִי
מִדָּה זֹו אֵלֹא בְּהַשְׁכִּיל לְכּוֹתֵם פְּשׁוּטָן שֶׁל דְּבָרִים שְׁטַעַם
הַתַּרְגּוּם הוּא לְתַדְגָּם אֶת הַכְּתוּבִים וְלִהְיוֹן הַמְקָרָא וְזֵה
יִכְפִּין

ומפואר מכל הכנויים אים אנוס כמכואר בזוהר כי זה כל האדם. וסמניך ויקרא האר"ס שמו"ת וימשוך עליו הח טהרה מלמעלה מאדם העליון ת"ת ישראל שבו שם מ"ה העולה אדם כנודע למשכילים בתחלת החכמה: ועל כל אלה המשכילים יזהרו שלא להפסיק בעת קריאת הפרשה בשום שויה אפי' בדברי תורה שלא להפסיק החכל נמרץ להקדים ולהעריך את נשמתו כמ"ס בספר החסידים סימן קמ"ו וגם שתהא קריאתה בקבע ולא בערוא וישים לבו ועיניו להתכוון במה שקורא הן במנות ה' ביריעות בון במסד במדות הטובות היוצאות מן הפסוקים שזה עיקר הלימוד וגם כי הוא מכניס החינוכים אל מקום הקדש ח"ו וכוונתו בקריאה זו היא להעלות לקלופת נוגה ל' הקדש ואף ולמה תנתן כח לרשעי' אשר סביב לה בהפסיק בין הדברים בשיחת חולין ועל זה נאמר הוגעתם ה' בדברכי' ואני שמעתי שכבח סגולת קריאת הפרשת שמו"ת נברא מלאך א' והמפסיק בנתיים מערב במלאך הוא שם ושלום הקליפה וכן מרגלא בפומיהו דתלמידי בי רב ואחשבה פי שמעו כן מפי המקובלים המעלימים ומכנים הדברים במשלי' מושאלים והכוונה על קליפת נגה שהיא מתעלית עתה ל' הקדושה ונעשה ככריה חדשה בכח קריאת שמו"ת ואם יפסיק בשיחת חולין בנתיים הוא מערב בו ח"ו הקליפה והן השאר קליפות אשר סביב לה יתהלכו וחספנות להמשיך אחריה כמו שנבאר להלן ועל כן היה למשל בפס' כולם לאמר כי על ידי קריאת שמו"ת נברא מלאך א' והמפסיק מערב בו ח"ו הקליפות כאמור.

ומטעם האמור תשכיל טעם מה שכתב מהר"ח ז"ל בשם רבינו האר"י זל"ה שאין לקרוא התרגום בטעמים וכתב שלא נגלה אליו סוד הדבר ואם הולך רכיל מגלה סוד מפני מה שנודע מ"ס הדב בסוד הקריאה שהוא לברר בעזרין ראשיתיו במאמץ תברין סוד מלאכין קדמאין הנזכר באדרא ובספרא דנביעותא ושכירתן זו היא מיתתן ותקדן להם כל שה מפני שנסתלק מהם בחינת הטעמי' סוד החכמה בסוד ימותו ולא בחכמה עד שאחר כך בעולם התיקון בהתחבר עמהם החכמה בחינת הטעמים חיו בסוד והחכמה תחיה את בעליה ומה שלא הובראזו מבררין עתה על ידי תפלה ותורה ומעשים טובים והנה האותיות הן סוד המלאכים הזכרים ולפיכך אין טעמים בספר תורה ועל ידי הקריאה בטעמים ובגינה ממשיכים אנו להם חיות ועל ידי זה מתברר הדע מהטוב וזהו סוד מאמרם ז"ל הקור' בלא נגינה עליו הכתוב ואמר וגם אני נתתי להם חוקים לא טובים ומשפטים כל יחיו בהם. והיה טעמו כי הואיל ואין קורא בטעמים ובגינה המקרא הוא ואין מברר הדע מהטוב נאמרו החוקים לא טובים ומעורבי' ברע ובאותה מדה לא יחיה בהם כאשר עשה כן יעשה לו.

ועל

5

I

והפיק פי' רש"י ע"ה והם לא ידעו כי לא יתכן טעם הדבר כפי פשוטו שאם כן למה יחזור ראובן שמעון לוי ג' פעמים וגם בשאין בו תרגום אנקלום למה לנו לבקש תרגום ממקום אחר ולומר אותו בלי הבנה והשכלה כמו תרגום של עטרות ודיכון וכו' אלא עין המשכיל מבית ומחוץ תפכ"ו סוד התרגום וטעם שבו להשגיב כח קליפת נוגה להעלותה אל הקדושה כאמור ולא יעבור מלקרות אותה שמו"ת ועל כוונה זו הוזהרו חכמים בכ"ר פ' ע"ד אר"ש כ"ן אל תהי לשון ארמי קלה בעיניך שבתורה ובנביאים ובכתובים מנינו שהקב"ה חלק לו כבוד וכו'. דנו כזה לשלול כי אין טעם התרגום כלל לתרגם המקראות ואם יהיה סיבה להיות התרגום קל בעיניך וללמוד פירושי המקראות רק התכוון כי בתורה ובנביאים ובכתובי' חלק לו הקב"ה לכלול אותו בקדושת תורתו התמימה וירא שמי' יצא ידי שתייהם ויקרא פי' רש"י והתרגום אם הפנאי פסכי' ואם לאו התרגום עיקר.

ועתה

מתוך דברו רבינו זל"ה בטע' התרגום תבין טעם מאמר כל המשלי' פרשיותיו שמו"ת עם הצבור מאריכים לו ימיו וכו' שהוא באותה מדה שהעלה את קליפת נוגה שרגליה יורדות מות ל' מקום הקדוש באור החיים וכמדתו יאריכו לו ימים ושנים ודורשי רשומ' אמרו מ' פני ש"בה ת' קום ו' הדרת ר"ת שמו"ת להורות נתן כי הקורא שמו"ת יזכה לעטרת שיבה ומאריכין לו ימיו ושנותיו כמו שפייס והדרת פני זקן והכלתי נזהר בהם ולא עזר כח לטובה אתדבק בספר דמותא כרמוז בס"ת מפכ"י שיכ"ה תקו"ס והדר'ת אותיות מיתה כי המקל בקריאת שמו"ת בלי אונס רגליו יורדות מות ל' אתדבקא בספר דקל' סטרא דמותא כאשר עשה כן יעשה לו. ואשר אין לו יד במקרא או בתרגום יקנה לו חבר וישמע קריאתה ממנו ואם יבין במקרא יקרא ב' מקרא הוא וישמע התרגום מאחר וינא י"ח. ומורי ז"ל היה אומר שמסגולת המצוה הזאת לתקן הימים החסרים אשר נדחו בעון בצעו כמ"ס הרשב"י ע"ה בפרש' ויחי בארץ אשר רע וקשה הדבר מאד אפילו בתשובה ומעשים טובים לתקן הימים אשר עוותו. וכוסף גם הוא להביא ימי חייו הימים כל ימי חייו הלילות במסלול ודרך הקדש לעולם וגם כי נטה ליפול ביד יצר הרע לא יוטל ומצ' עזר משרי כנגדו להקימו ולהעריכו. וזה רמזו במאמרם כל המשלים פרשיותיו וכו' מאריכין לו ימיו ושנותיו רוצה לומר שמעלימין ומתקנים בתקון טוב ויפה שנותיו ולשון מאריכים כלשון הש"ס אלא אר"ך מגילת' וטעם הדבר פשוט ככל אשר ביארנו טעם קריאתה נאמנה זו מה טעם יש בה כנ"ל ועל כן באותה מדה אשר תקן עליונים למעלה גם אל עצמו ידרוש בספר התקונים הנז' ואמרו המקובלי' כי על ידי קריאת שמו"ת זוכה להכנת תובעת נשמה יתירה ונקראת אדם שהוא שם משוכח

ואכזר

א

ה

פרק נ מעב שאץ מעמים בתרגום

ועל

ועל כן אין לקחת התרגום בטעמים כי תואיל
והתרגום הוא סוד כונה שהוא חזי טוב וחזירע
ובכל ע"ש היא עולה להכלל בקדושה והרע נמשך אחריה
ג"כ להדבק שם ולפי שאין רצונו של מקום ברע מוריד
שלהובא דבורא מלמעלה ומפריד רע משוב כאמור לעיל
ולפיכך אם היינו קורין התרגום עם הטעמים היינו ח"ו
נותנים חיות ג"כ לבחינת הרע אשר שם והיונו מאמנים
כחו לעלות ולבחינת הטוב אשר שם אין צריך טעמים כי
קדושת הארת שבת גורם שיעב חיות לבחינת הטוב
כגודע ועל כן אינו מן הראוי לקרוא בטעמים וסימניך
אשה יפה וסדר טע"ס :

ומה טוב ומה נעים לפירות זה לקרוא הפרעה כס"ת
בכוונה זו במו שהיה מנהג הדב אל וכ"כ הרדב"ז

ח"ב ע"י קכ"ב ועל כי התדבוס הם סוד האחרונים ודרך
האחרים להיות כל אות תכופה יחד ומחוכרת בחכמתה
שלא יתאחו בהם החינוכי על כן נרץ להזהר שלא לקרוא
הפרשה שנים מקרא תחלה וכשיודמן לו ספר יתרגם פרטיו
ני כל כוונתו לחברו אל הקדש להיות א' ורוח לא יבא
בגיהם והרב ז"ל הקפיד אף בקריאתו לכל קרא פרשה
בפרשה ב' מקרא ואחד תרגום אלא פסוק בפסוק ולחבר
אליו תכף ומיד התרגום והכי משמע חלשון התלמוד שנים
מקרא וא' תרגום כלשון זכר דקאי אקרא דאילו קאי אכל
פרשה ופרשה יאמרו שנים מקרא כלשון נקבה - ואשר
בתעלומות חכמה סוכר הדוים ויונק מסוד תנחומיה יבין
לו לכיון סוד ב' מקרא וא' תרגום כמבואר למעלה ובסוד
קריאת התורה ואת כל כליו כאשר ביאר הרב ז"ל ובכללות
קריאת התקרא יבין להבין לנזקבא הנקרא שבת מיסוד
חיה העולמים והוא שהוא יום זה שבו נקוד שורק ג' ווי"ן
העולמי' מספר ח' ונרץ לאסיף בה' אותיות דמלוא הכ"ן
לנקוד כל א' מה' אותיות בוא"ו שורק והוא מאיר ככח
הכ"ו פסוקים הראשונים כי כן מלוי זה מספרו כ"ו ונקוד
השורק הוא נקוד הוא"ו של יציאו ומלוי הכ"ן שהם ה'
אותיות יהיו לארבעה בהנרץ וא"ו של מלוי היו"ד עם הדלת
ותעשה כמספר ו ותהיה ה"ה שלימה ומסודרים גם כן
בגירוף **וה' יד** ומנוקדים עם נקודות ביום הששי כי
החירק של השין שנים כיוון אותה
בקריאת הלילה כמבואר באורך במכתב הקדש הרב ז"ל
ונלפס כי תשבע לבטא בשפתים פרטיו הכוונות קהלה
אנכי תקנתי כוסח תפלה כוללת כל כוונת קריאת הפרשה
סמו"ת וזה נוסחתה -

לשם יחוד קב"ה ושכעתיה כרחיליו ורחימו ורחימו
ורחילו לייחדא **יהי ניה** כיחודא שלים

בשם כל ישראל הרעני קורא 'תורה שמו' בתורה שמו
בגדר ת"ת ד'א הנקרא תורה שמו ג' כלים דב' בחינות
בחי' חינוכה נפש שבו שם הוי"ה פשוטה ובחי' אמצעית

קו

רוח שבו שם רעבוע מ"ה ובחי' פנימיות נשמה שפז שם מ"ה
ובחי' מקיפיהן חיה ויחידה שבהם ב' שפז'ת הוי"ה בניקוד
חולם והיו למאורות שמות הקודש קס"א ס"ג מפולבים
אילו פר הדיי יו ואדוההיי

וּתְרִינָן עַל עֵצוֹ מִרְחֹל כַּח וְהֵאָרָה מִקְדוֹשׁ שַׁבָּת הַבֹּאֶה וְתֵאֵר
בְּבוֹהָרֵת תּוֹסֵפ׳ הַנֶּשְׁמָה יִתְיַדָּה כַּכּוֹ הַהֵאָרֶת הַרְאֵנוּהָ
דַּעַם הַיְיָ וְהֵאָרֶת פֶּסֶס׳ יוֹד הֵי וְאוֹ ^{מִקּוֹם} הֵי
וְאֵל שִׁדְרֵי שִׁבְרֵי

הנשמה ויחידה
מקודות ומלכנה והיו למאורות הם

פזיק וחות צ
רשם חכב יתן וחיות וחר
ר'הו ומצ'פ' כ' רמנלח

וְיִשְׂרָאֵל יִשְׁמַח בְּיְהוָה וְיִשְׂרָאֵל יִשְׁמַח בְּיְהוָה וְיִשְׂרָאֵל יִשְׁמַח בְּיְהוָה

מקרא כור הפנים כמספר שמו"ת שם הוי"ה שבת"ת ושם
שד"ג מביאוד הפולנים למחבר המהר"א וא' חרונם סוד

האחורים כמספר ג' שמות הוי"ה בריבוע העולים רי"ו
שכאחורי חכ"ד וג' שכאחורי חנ"ת וג' שכאחורי נה"ג פ

ר"ו סוד הנבטרה נמחכמה עד היסוד העולים כמספר
תרנוס והמה יכתבו אל המל' ועליה עיץ רוח תרדי' מה

ובכח סגולת קריאת המקרא זה הדרך שכון אור ולסלוס
אין קץ על כס' אור ועל ממלכתו להבין אותה ולסעד' מיס

השיקו יסוד חי העולמים ומלוי שם כ"ז **ורחוקה** יסוד
לאור באור **יורה יורה** שלמה בחטט

הוא יז של מיליון דולר עשרות דולר
וישוב להיות לזרוע ודירה משנה העולם למספר ב' ז

וענין תוספת שמות - הוי"ה שבמקדש ובתרגום
ברכיבועו עם מקודתו ש' מורק - ובכח חבולת התרגום כונה

יהיו כמנוח לפני רוח ומלאך ה' רוחה כי הגם איבקה' כי
היה איבדה ואברהם יחמדה כל פועלו אזו וברו בהמדה

הרמיה מהקדומה כמו כן הפך כל מעלינו נד הרע
והשנו בהקדומה וזה לבנו לעבוד באמת חמיר כל

הימים לומדי תורתך לשמסות ארץ ימינו ושנותינו בטוב
ובמצויים ואלת קחנו מהעזה קודם מלאות ימי שנותינו

שבעים שנה ואל תדחמו מפני שום אדם שבעולם יהי
לרצון וכו' ויהי נועם ה' וכו' :

וישוב אחר התפלה יתאמץ בכל כוונתו בקריאת הפ' וכל הוי"ה שבת' יכוין אותה בשם כ"ן

והתרצום מפני שהוא אחוריים יכוין בקראיתו לאחוריים
על מלוי כ"ן נקוד כולו עם נקודה שורק ואחרי גומרו כדד

הפרשה יקרא ההפסדה של הפרשה עצמה ולא ישנה בשבת
ור"ח או חמשה וד' פרשיות לקרוא המסודרת רק ספירת

השכונות

ששחזר יקרא ובע"ס וכיום השבת יקרא המהדרשת
עם המפטר וכך עשו רבותי ז"ל ואם רגיל לקרוא במה
השכנוע בנביאים פעם א' מקרא ופעם א' תרגום יקרא
ההפטר ג' כ' בע"ס א' מקרא וא' תרגום אכן לא ראיתי
לחברי ה"י נוהגים כן בע"ס בהפטר:

ואחר

כך אף אם הוא בע"ס יאמר מחזור שיר
ליום השבת שיש בו סוד עליית סנה וירידת
שאר הקליפות במ"ס בפרוח רשעים כמו עשב ויניחו כל
פועלי און וכו' וכן יתפרדו כל פועלי און שהם מתפרדים
נוגה אל הקדושה והם אל הנוקבא דתאומא רבה כמו
שנבאר בפרקים הבאים וכיון שסוד קריאת פ' שמ"ת היא
ההולכת קדמת אישור נוגה ואכרן הקליפות כנוכר
יאותה לנו לומר מזמור הנודק אל כוונה זו באומר וילוס
אליו מזמור ה' מלך וכולי שהוא מזמור היום
וגם להורות נתן ע"י מזמור שיר ליום השבת כי אחר
שקרא הפרשה כבר יש יכולת לקבל תוספת שבת משא"כ
קודם קריאתה כמ"ס רכינו הקדוש ולה"ה ואח"כ ילאמר
בספר יצירה שסגולת קריאתו בע"ס - ואחר כל אלה נכון
להיות כל איש צור"ר על אשמו ויתבודר שעה א' ויפשט
במעטיו שעה ב' הימים כדי שישוב בתפ"ו ולפחות ע"י
הרהורי חשבה יהיה בזה הכנה שתמדה בו תוספת נשמה
כדי שיוכל אח"כ לשוב במעשה המקום התעוררו התשובה
הואת מקומה אחר קריאת הפ' שמ"ת בהפטר הקליפה
מהקדושה בכח קריאת שמ"ת כמו שביארנו וכמו כן אם
יתעורר עצמו בהרהורי התשובה בעת ההיא להפליק
מעליו חלאת זוהמת - שומלת עונותיו ימנע עוד מעדי
בגדו וכאשר עשה להפריד הקליפה מהקדושה כן יעשה
לו לקבל הרהורי תשובתו הדמית ולתפריד מעליו כוקי
פדיק שומלת האמוני הנאחזים בסכך קדושת כפשו ודוח
בעון פשע ולהעלותו אל הר ה' במקום קדשו וגם לפי מ"ס
הדב כי אחר קריאת הפרשה שמ"ת אחרי הפרד לו"ס
מהקדושה הוא זמן להכין עצמו לקבל תוספת השבת כיון
הדבר להרהר בתשובה בעת ההיא ושב ורשא לו לחזות
בנוע"ה ולקבל תוספת הנשמה יתירה כי האר' השומד שבת
כהלכתו נעשה מרכב לש"ת ולפי' נקרא שבת מנוח דכתי'
זאת מנוחתנו עדי עד כאלו הוא יתברך שמו נח על האדם
ושוכן עליו כמלך על כסאו כמ"ס המפרשי והן הנס דברי
התקונים לעשות את השבת לדרתם זכאה איה מאן
דמתקן לה דירה בלבי וכו' דבני שרמא שכיב' עילא ראיא
כסמת כל חי ובן אהרן כוהן שלח לך ע"ס - ולתכלית זה
שכסמות יתירות המתוספות בשבת להסדות השכינה
עלינו וכמ"ס בתקונים ולא מנאה הזנה מנוח לא בשבתות
גו"ט וכמה נפשות יתידין קא נחתין עמה לרירה בישראל
ואין השראת שכינה על האדם הפגום בחטאתו דהוה לים
מאב דנשמתא וכל אשר בו מוס לא יקרב ומנשמת אלוה

ה ב יאבר

יאבר אכן כל ערום יעשה בידעת אחר קריאת שמ"ת
יאמר בתשובה בע"ס דהיינו שיפשט במעטיו ויתחדש
על חטאיו כלב שלם ויחלל על עצמו שלא יעבור מדעתו
מאז והלאה א' מנחת ה' אשר לא תעשה - וככן קדושת
שבת ותשובתו הדמית יהיו עוד כנגדו לכפר עליו ועל
זה אול"כ מלאכים מליון לו לאדם בע"ס כשאומר ויכולו
ומניחים ידיהם על ראשו ואומרים וסר עונך וחטאתך
תכופר וזה בהכנת הרהורי תשובה אשר תקדים אליו
מע"ס זכך תחול עליו הכרה ותיאור ליה כפרה - אך זה
לא יעלה על לב איש כי עודיו עומד בסומלתו ומזולתו
לא רוחן כי תכופר חטאתו על מנן - וגם לא יעבור כח
להשיג הארת קדושת שבת כמ"ס החסיד בפער הקדוש'
שהוא כמסל האדם שהוא בחשך שאם ינא לאור ויקבל
אור השמש בתוקפו יחשיך עיניו ולא יהנה ממתיקות האור
כן אור שבת וקדושתו היא קדושה עליזתה מפולס האיל"
שמאירים בו אורות עליונים ומי יוכל לקבל הקדושה ההיא
גדולה והוא מסל גם כן לבגר שנפלו בו כתמים משמן
וכיונא שאם לא ירחץ ויולבן כראוי לא יוכל לקבל שום
דבר כן הבא לקבל אור שבת והוא פגום מעונותיו ונפשו
מלוכלכת מכתמי עונותיו אז אין אור הנשמה שורה כי על
מי ישרה על העצם או על האברים אכן אם יתקדש וישופ
ויתחדש בחדשה גמורה על כל דבר פשע על קל על חמור
מערכ שכ' אזי ימנא כדי גאולתו לכפר בעדו ולהאיר באור
קדושת השבת ואז הן אור הנשמה שורה בו ולו תנאה היונה
מנוח לכך דגלה:

וזה

דמו השנה ג' דברים צדק אדם לומר בתוך
ביתו בע"ס עם חשיכה עשרתם ערבית"ס
הדליקו את הנר שסדמו לאיש אשר הלך חשיכים כל ימי
המעשה צדק לומר בתוך ביתו הוא הגוף ע"ד יוס שיוצא
שומח הסבת עשרתם ערביתם כלומר אם הביא מעשר
הימים בית ה' וכוונתו מעשר הצנע היום הזה ערב שבת
להתבודד בחדרו ולחשוב עם קונ"הו על כל מה שפעל
ועשה ערביתם דמו על התפלה ע"ר כי קולך ערב דהיינו
להתגפל לפני ה' חנון המרבה לסלוח בכל ערב שבת על
כל פשעיו ואשר חטא על האפש יערב עליו שיחו בקול
חמרמר ובקרינות תאכ' לכפר בעדו כדכחמו וחסדיו
ותפלתו תהיה לחטאה וימא אותם בחדש וערבה לה' וככן
אוימלא פיו לנזות ולומר הדליקו את הנר נר ה' נשמת
אדם להאיר בו תוספת אור הנשמה היתירה ולפיכך הזכיר
בשניהם לשון ערב עשרת"ס ערבית"ס וכענין הנר ה' אור
לסון מויו כלומ' הא בלא הא לא כניא אם עשרת' ויברכתם
אז בודאי מאורות נתן סמיכות ענין נפשו והדליק באור רב
והרלקה והנח"ס עושה תורה לנקות הפגם שפגם בענפי
השכנוע טרם חזרתם למקורם כי אם ח"ו חזרו הענפים
למקורם כשהם פגומים ותשובתו נשאר מעל ח"ו - וכבר

כתב

5

2

פרק ג הרהורי תשובה בע"ש וריצוי דברים

כתבו בפרק א' כי יום שבת אף על גב שהוא יום מנוחה ועבדים כל זה הוא יום דין אל החיים ואל המתים כמ"ס הרשב"י ע"ה מעלי שבתא בגולא דנשמתין איהו כי המטפט לאלהים הוא לדעת כל אנשי מעשהו אם חסא איזה עון המונע ממנו תוכפת נשמת שבת לבמרי או על אשר לא הכין עצמו הכנס הצונה לקבל קדושת שבת וגם יהידן על המצות אשר ימצא בו אשר לפיהן יזכה לקבל תוכפת נשמה הבאה אל בית ישראל ומהו החלק המגיע וראונו כנזכר לעל כי על כל אלה איש התמים צריך להתעורר עצמו כל ערב שבת בהרהורי תשובה להוציא לאור משפטו ודינו. ויום שבת בכללו הוא הערה ולימוד וזיוו על יום שכולו שבת מנוחה לחי העולמים כאשר מורגל בלשון האשכנזי ל' מי שלא טרח בערב שבת מה יאכל בשבת וא"כ יום שבת הוא הערה ליום שכולו שבת. וכבר יחדנו הדיבור בזה באורך במזמרים הללו לדרכי התשובה בפרקים הבאים בס"ד. **ועתה** אהובי קורא נעים ה' עמך גבור החיל עורה בא מתרדמ' שינת' קום קרא את אלהיך בדברי רבויים לפני קונך אולי תתרצה לפגיו לכפר בעדך לפני בא יום ה' הגדול והנורא. והא לך כדר הדינו והודיו לעתור ולרעות מדי ערב שבת בשבתו לעורר ערלת לבבך אחר קריאת פ' שמ' ות קודם שעת ה' וזה תוהו:

אלהי

בושתי ונכלמתי לעמוד לפניך בראוהי כי כפי עצמת גדולתך כן תכלית דלותי ושפלותי וכפי תוקף יכלתך כן חולש יכלתי וכפי שלמותך כן חסרונכי וגו' ורמה עפר מן האדמה כלי מלא בלשמה אכן דומה כל עובר רוח הולך ולא ישוכ חמת עכשוכ עקוב הלב ערל לב גדול חומה חורש און ומרמה גבה עינים קצר אפים טמא שפתים נעקש דרכים ואף בדגלים מה אני מה חיי ומה גבורותי ומה צדקתי ונחשכ לאין כל מי הייתי והף כי אחרי מותי מאין מובאין וכאין מוצאין:

ורנה

באתי לפניך אשר לא כדת בעזות מצח וטומאת רעיונים ויגד זונה. לגלולי פוסה תאזה מתבכרה ונפש לא מטוכרה ולב טמא אובד זמרים ובק גוהף מלא אכפסוף אלהי ידעתי כי עונותי עצמו ימכר והשמות עצמי מלוצור ועל זה אבקש מחילה וכלית' וכפרה אם על טומאת מקדש מעלה ומטה או על הריעות מזבחותי או על תתנו מוס בקדשי שמי וקלקלתי ציבורתי והפכתי אותם לבורות נשכרים אשר לא יכילו המי' וימנעו רביבי ההשפעה ומלך הצפון הרחיב את גבולו ושילח את בעידו וביער בשדה תפוחים וכין אהים יפריח אף לי כי רפעי אללי לי כי פשעתי בגטותי את ידי להטיל מוס בקדשי שמי. אזיה לי אהיה על נפשי כי עונותי עברו ראשי במה כבד יכבדו ממני טבעתי ביון מנולה ואין מעמד באתי במעמקי מים וטבולת טבכתי אל מי אשא עיני

עניו ולכי לבא עמי אל אחי ומי ילמוד עלי זכות ולא מצאתי מקום שתתישכ דעתי היות לי עוד תקוה כי אם בדלותי כי אני מלא פשעים ומרדים ואתה מלא רחמים והארכת אפך נתי לשוב מעומי ופשעי כי אתה אל חנון ורחום ארך אפים ורב חסד ורחם על הרעה כי לא תחפון במות הדש כי הם בשוכ מדרכיו וחי וברכ רחמיך וחסדיך חתור חתירה מתחת כסא כבודך לשוב אליך ולהתנווות לפניך ובכן חטאתי אודיעך ועומי לא כסיתי אמרתי אודה עלי פשעי לה' ואתה נשאת עון חטאתי סלה אלהינו ואלהי אבותינו תבא לפניך תפלתינו וכו' ויפרט כל חטאיו כפי ידיעתו בדמע ובשכרון מתנים. ואחר כך יאמר מה נאמר לפניך וכו'. ועתה ה' אלהי אחרי שוכי נחמתי ואחרי הודעי ספקתי על ידך בושתי וגם נכלמתי כי נשאתי חרפת בעורי ועל זאת אשא בשרי בשיני ונפשי אשי בכפי ובמה אקדם פניך ה' אלהי וכמה תתרצה ותכפר לי כל חטאתי אלה אשר חלפו ועברו ראשינו במים המוגרי ארצה אשר לא יאספו אם בתשובה ויודי תתרצה הנני שכ ומתור' לפניך חטאתי ופשעי ואם בתפלה ובתחנונים תמחול הנני מפיל תחנוני לפניך בעיני עבד אל יד אדוניו וכעניי שפחה אל יד גבירתה כן עיני נשואות אליך ואם בכני וזעקה תכלח הנה במתרים תבכה נפשי על רוב פשעי ואם בשכר רוח תכפר הנה שכר לבי בתלאו' חולפו וזכאות ואם רגע אצמוד בשלוח פתע תבוחני אזיה נגוע מוכה אלהים ומעונה ובכל פעות מאורעו' ועתה ה' אלהי הפותח יד בתשובה ומלך עוזר וסומך לבאי' לטהר. פתח ידך וקבלני בתשובה שלימה לפניך וסייעני להתחזק ביראתך ועזרני בגד ידני הדש הלוח' כי בתחבולו' רשע ומבקש כפא לספותה לכלתי ימשול בי ותרחיקהו מרמ' ח אחרי ותשליכהו במצלו' יסותגער בו לכלתי יעמוד על ימני לשטמי ועשית את אשר אלך בחוקיך והסירו' את לב האבן מקרבי ונתת לי לב בשר.

אנא

ה' אלהי שמע אל תפלת עבדך ואל תחנוניו וקבל תשובתי ואל יעכב שום חטא ועון את תפלתי ותשובתי ויעמדו לפני כסא כבודך מליצי יושר להמליץ בידי להכניס תפלתי לפניך ואם בחטאי הרב ועצוב הין לי מליץ יושר חתור לי מקום מתחת כסא כבודך וקבל תשובתי וקדשני בקדושתך ולב טהור ברא לי אלהים ורוח נכון חדש בקרבי וזה עבדתי במחשבה ודבור ומעש' ומנשמת אלוה באברתי אתה בטובך אל תשליכני מלפניך ורוח קדשך אל תקח ממני השיבה לי ששון ישע ורוח נדיב' תשמחני וזכני שתחדו לי כיום שבת קדשך וכמו שהגין קדושת שבת על אדם הראשון ביום הזה וינא בדימוס כן יגן עלי אני עבדך הבא לפני דרך כבודך חדר ורואג על פנים הכפש ורוח ונשמה ותנויא לאורן משפטי להאיר נפשי רוחי ונשמתי בשבת זה בתוספ' מרוכס לעבדך באמת ולהיות

זליות מוכן ומזומן מאותם הנחלים נחלה בלי מזרים לחיות בנועם ה' ולבקר בהיכלו וכמו שיערת ביום זה את אדם לעמוד ולשרת ולברך בשמך כן ברחמיך הרבים תתקני לעבודתך וליראתך ותיחד לבכי ולכל בית ישראל לעבוד באמת ותשר' שכינתך בימינו ותנחילנו שבת קדשית באהבה וברצון ולא תהיה ראגה ולא נדה ולא יגון ביום מנוחתנו ויטחו בה כל ישראל מקדשי שמך ותזכה אותנו וכל בית ישראל למנוח במנוחה שאין לה קץ ותכלי' לעה"כ עולם שכולנו טוב עולם שכולנו ארוך ותברכנו מכרבותיך אמן יהא לרצון אמרי פי וכו'. ומאחר עלית מתשובתנו הרמתי אחר ההכנעה הגדולה שקבל בעצמו על ידי דבריו וירוי והפריד הקליפה מהקדושה מאו יכון עצמו לקראת אלהיו לקבל קדוש' על דרך התקן עצמך בפרוודור כדי שתכנס לטורקלין וע' נאמר הכון לקראת אלהיך עראל והם כג' דברים תספורת וקנינת נפרטנו וטכילה ונכאר פרטן אחת לאחת :

הוא מכלל כבוד שבת כדי שלא יכנס לשבת כשהוא מנוול ואם בפני מלך בשר ודם כתי' זיגל' ח ויחלף שמלותיו ע"אכ"ו הבא לקבל פני שבת מלכת שהוא מקבל פני שכינה שטצון טהרה וגלוח כי אין לבא אל שער המלך בלבוש שק כי עוז וחזקה במקומו ופדיש פ' אלנו מגלחין אתמר ושאר כל אדם מ"ש כדי שלא יכנסו למשמרתם כשהם מנוולים ה"כ אסורין פי' שלא התירו לגלח בחולו של מועד אלא הבא ממדינת הים וכו' ומדוע לא התירו לכל אדם ומשני תלמודא כדתנן אנשי משמר ואנשי מעמד אסורין לספר ולכבסם ובחמישי מותרין משני כבוד השבת ואמר דבה בר כר חנא אמר ר' אלעזר מ"ס כדי שלא יכנסו לרגל כשהם מנוולים. ולפיכך המתדשל ולא גילח קודם הרגל החמישי עליו חכמים שלא לגלח בחולו של מועד שאם סיה היתר גילוח בחול המועד לא יהיה מגלח לפני המועד ונכנסים כולן כשהם מנוולים וכן לא יעשה. הנה כי כן נא ולמד לצנין כבודה של שבת שאם בי"ט הקל קנסוהו חכמים כדי שלא יכנסו לרגל כשהם מנוולים כי כדאי בזיון וקצף בעיניהם כ"ס שבת החמורה שראויים לעונש על יתר הכז אשר כזו אישלו ומתדשלים מלהגלח בע"ש ובאים לקראת כלה נאה וחמודה פני שבת לקבלה כשהם מנוולים ועליה נאמר וכוזי יקלו והמשכילים יזהרו לתת יקר לקדושה של שבת החמורה ויטנו לקראתו הסקר אור השישי לגלח את כל שערם להכנס לשבת כשהם מקושטין ויפין. ואף גם זאת כי כבואם לגלח את שער ראשם יכוונו את לבם לקיים מצות פיהת הראש וככל פ"ג שהוא מגלח ומניחה הוא מקיים המצוה ואם מתדשל שלא

שלא לגלח שבת א' ביטל מצוה. ומוסף גם הוא כי גורם דעה לעצמו כנודע לבאים בסוד ה' ליריאו סוד שמו במאמר הוהר פרשת תזריע ז"ל כתיב איש כי ימרט ראשו ת"ח רשע דהאי איש בוצינא דקדושתא ובגין כך גולגלתא דגישא דהאי סומקא באלו כוודא ושערי סומקי בגו סומקי ותליין מיניה כתרין תתאין דלתת' דמתערין דינים בעלמא וכד אתעבר מיניה שער' ואתגליש מרשא עילאה אתכסם כלל ואתקרי על שמיה וכולי ות"ח כל מאן דהיה מסטרא דרינא ודינן מתחזין ביה לא אתרכי עד דיתעבר מיניה שער' ע"כ.

הנה הדבר מבואר ממאמר זה כי שערות הראש הראש הם מורין על הדינין ובע"ש מורא לו יעלה על ראשו לסלק הדינים שבו קודם שבת כדי שלא יהא כח לחיזונים ומקום לינק מהשערות שבראשו בשבת והמתדשלים בע"ש כלל אינם מיכר גורמים דעה לעצמם לתת כח זרים לשלוט עליהם. ועיקר הדבר להיות מתכוין הסוד הנאמר בפרשה ויחי ז"ל עד לא גליש דא דישא דמאריה ועד לא מריט למטרוניתא אשר להשתמם ב"לם אלהים דוגמ' עלמנה הוזהרנו לגלחן דוגמת העבר' השערות שחורות שנאמר בהם קוותיו תלתלים שחורות כעורב כנודע לבאים בסוד ה' כי ע"כ נאמר וסכיבו נשער' המאד וברנו הנח"ה למדינות עשה (ח"ה) כ"ל שמסט זה המלך היה מסתפר בכל יום יבין המלך מסטרא דמלכות דינא דמלכותא דינא) - כי על כן יזהרו בעת התגלח' לבלתי יפול משערות התגלחת עליו ולנער אותם מעליו מיד וסימניך אם יפול משערות ראשו ארצה שם רמז שדרכו של שער להפיל אותו ארצה תכף ומיד ולפי כי בחינה כוונה זו לסלק את הדינים כל הימים ולא כב"ס כלבר נח בתגלחת שאר הימים ישנה לכוונה זו וכשחל ר"ח ע"ש יגלח את שער עס חמישי לפני המולד דחמדה סכנתא ואע"פ דראויה היא שבת שתגין עלינו שכ ואל תעשה עדיף וכן נהגתי וכן נהגו החכמים ה"י. ונכון להיות כל איש מהיר במלאכתו להקדי' ולא לאחר תגלחת שער עד אחר חנות שהוא עת מנחה גדולה אף אם התפלל מנחה משני כי בהגיע תור זמן המנחה הוא עת תגבורת הדינים כותר כי הוא עת בטוית השמש כמ"ס אזילנו כי פנה האור כי יבא צללי ערב כמ"ס כוזה פ' חיי שרה דף ע"ט ת"ח גלותא דמנחה אתקין ליה לינח וכו' עד ואתער דינא קשיא בעלמא וכו' והואיל וענין התגלחת הוא סילוק הדינים איכא משום לא תחסום שור בדישו. וכן כתב מהר"ו מורי ז"ל היה מזהג שלא לגלח אחר חצות שהוא עת מנחה גדולה ואפילו בע"ש היה נוהג מאד ע"כ ואם כשלא התפלל עדיין תפלת מנחה הדברים אמורי מאי אסדרתיה דמרח"ו והלא משנה שלימה שנינו לא ישב אדם לפני הספר במקל למנחה וכו'

תספורת בע"ש

הוא מכלל כבוד שבת כדי שלא יכנס לשבת כשהוא מנוול ואם בפני מלך בשר ודם כתי' זיגל' ח ויחלף שמלותיו ע"אכ"ו הבא לקבל פני שבת מלכת שהוא מקבל פני שכינה שטצון טהרה וגלוח כי אין לבא אל שער המלך בלבוש שק כי עוז וחזקה במקומו ופדיש פ' אלנו מגלחין אתמר ושאר כל אדם מ"ש כדי שלא יכנסו למשמרתם כשהם מנוולים ה"כ אסורין פי' שלא התירו לגלח בחולו של מועד אלא הבא ממדינת הים וכו' ומדוע לא התירו לכל אדם ומשני תלמודא כדתנן אנשי משמר ואנשי מעמד אסורין לספר ולכבסם ובחמישי מותרין משני כבוד השבת ואמר דבה בר כר חנא אמר ר' אלעזר מ"ס כדי שלא יכנסו לרגל כשהם מנוולים. ולפיכך המתדשל ולא גילח קודם הרגל החמישי עליו חכמים שלא לגלח בחולו של מועד שאם סיה היתר גילוח בחול המועד לא יהיה מגלח לפני המועד ונכנסים כולן כשהם מנוולים וכן לא יעשה. הנה כי כן נא ולמד לצנין כבודה של שבת שאם בי"ט הקל קנסוהו חכמים כדי שלא יכנסו לרגל כשהם מנוולים כי כדאי בזיון וקצף בעיניהם כ"ס שבת החמורה שראויים לעונש על יתר הכז אשר כזו אישלו ומתדשלים מלהגלח בע"ש ובאים לקראת כלה נאה וחמודה פני שבת לקבלה כשהם מנוולים ועליה נאמר וכוזי יקלו והמשכילים יזהרו לתת יקר לקדושה של שבת החמורה ויטנו לקראתו הסקר אור השישי לגלח את כל שערם להכנס לשבת כשהם מקושטין ויפין. ואף גם זאת כי כבואם לגלח את שער ראשם יכוונו את לבם לקיים מצות פיהת הראש וככל פ"ג שהוא מגלח ומניחה הוא מקיים המצוה ואם מתדשל שלא

פירק ג סוד תפפורת מ'ש קודם חצות

וכו' ומ'איריבותים אלא דכר גדול דזכר הנביא לאסור התגלחת אף בשכר התפלל מנחה והיה טעמו כטעם האמור והכי משתמע מדקא מסיק ותני ואפילו בע"ס היה כזה מאד לימוד כי אף בע"ס לא יעדר מלהיות תגבורת הדינים בעת ההיא קצת.

ועתה

תחזה טעם מנות הפא"ה למה היא באה על כי ענין תגלחת הראש לשלך הדינים וכדי שלא יתבטלו הדינים מכל וכל אלה"ס הבין דרכה כי על כן אין לאשה להכתפר משערו ראשה על אודות האשה שבעשיה ולעומתה אף אנו מניחין המלכות על השערות שהיא הפאה שמספרה אלה"ס והשלים עשה שיראו מלפניו. ושיעור דחכה מהאזן עד שליש המנח ושיעור גובה מלמעלה מעט יותר מגובה האזן אם התפשט מחפיפותה ומלמטה עד שלא תכנס בשערות הזקן כמ"ס סוד הדבר באידרא דנשא ע"ס. ואשר הריחו ביראת ה' בגשתו לגלח אל מקום הפאה ומניחה יכין לבו במחשבתו לקיים מצות בוראו כי בעשות האיש המצוה אין מספיקין לו כמה שיעשה אותה בלבד רק שיכוין את לבו ויבטח בשפתים בעשייתה ענין המנוה ההיא כלשון הכתוב בתורה ויאמר בעת הנחת סודר של ספרים על ברכיו. הנה אנכי בא לגלח שער ראשי לכבוד ולתפארת ושבת הקדוש ולהשליך משערות ראשי שורשי הדינים ארצה ככן ישליך ז"א שערות שחורות כעורב בתע"ר הסופ' שם

מצמצית

היוצא מפסוק קדוש יהיה והנני מוכן לקיים מצות פא"ה העולה כמספר אלהים להשאיר בחינת הדין. אלהים שופטים בארץ. ואשרי אנוש יעשה זאת לכוין הדברים לשם פעלן ולזכור את בוראו בעת ההיא אשר בחר בנו מכל עם והבדילנו מן העמים להיות ישראל מצויותם שם כאשר חכמים הגידו שהאל יתברך משבח את ישראל על זה ואומר זאנה וזאנה בנות ציון בנים המצויות לי בתגלחת לא תקיפו פא"ת ראשיכם לא תשחית פאת זקנך ע"כ. ואוי לעינים שכך דואות דבים מפריני בני ישראל אשר לא נכרו בחונות אם מבני ישראל המה או מעמי התועבות בנים משחיתים אשר אמרו נהיה ככל הגוים קצוני פא"ת וכל יצר מחשבות לבם רק רע עד להשחית גם הן הזקן להעבירן על חמם לאיין ורשעים עדומים שבהם מניחים פאה כמלא חוט השערה כי עליה הכורת לפניהם כשיעור חצי שעה במכפרים כעין תער עד עלות פאת ראשיהם ופאת זקנם כולו קמטוים דקה מן הדקה נדאה ואינו נדאה ורשעים מלאו רק רע להכרת ולהמעיט את הקדוש עדו גרו עד היכוד בה למעט את הדמות כלם אלהים קדוש וכל פנים קבצו פא"ת באלם אלהים אחרים. אלויה להם אלה עליהם כי נדדו ממנו. המעט מהם שאר עבירות חמורות אשר עוברים עליהם תמיד כל היום ביד רמה כי יבאו

יבאו להוסיף פשע רב בפרהסיא באימור חמור אשר כזה שאין בו לא משו' חסרון כיס ולא משום תאוה העל כל אלה לא תתאפק ה' והשכינה מקוננת עליהם אף להם כי נדדו ממני אם בגוי אשר כזה לא תתנקם נפשי העל אלה לא אפקוד כם כי אנכי נתתי כלם ודמות תבניתי על פניהם והמה הפכוה לרע"ה וזרתי פרש על פניה' ושתער עליה' מלך הנפול' ובשערה יטושם אף אלהים ימחץ ראש אויביו קרקר שער מתהלך באשמיו וכהתימותם שער הקדושה דקה מן הדקה כך תשכ נפשם עד דקה באש שלהבת אשה של גהינם עד דקדקה של חוט השערה וגם נשף בהם ויכשו :

ובתבו

המקובלי' שכפב' החטא הזה שבהשחת' פאת הראש או הזקן גומרי' חיבור ענבים לילית עם ס"מ ונולדות מהם קליפות דמות לפרות רעות שדים רעים הדורסים אחרי מות האדם המשחית הזה על ראשו ועל זקנו והוא כדי לשכנו' הקדושה הנקראת פ"ה תחת גבול' הרשעה ואמאכוהו הקר' לא תקיפו פאת ראשיכם ולא תשחית ד"ת פרות ובכתבי הקדש אשר במגדים מנאחי כתוב מעשה נפלא בענין זה בימי רבינו אור המזלאל האד"א ז"ל ואביאנו אל חדר תוכחתי בעבודתם שער' בשר פושעים וחטאי' : וז"ל יום א"כא לפני מורי ז"ל החכם רבי יעקב אבולעפייא וקרמו מורי ז"ל וא"ל כבודך חנה להלך למגדים ומבקש מאתי לכתוב לו כתב ואמר לו הין כן אדוני אמ' ילך אדוני לשלום ונכחה' דדכך ותועלת גדול יהיה בלכתך שמה כי הוא הכרח גדול : א"ל מהו ההכרח אחד כי הליכת הרשות הוא א"ל בשוכך לשלום ידוע תדע את דברי אשר אנכי מגיד לך ומיד כתב לו מורי את הכתב ונתן בידו וחזר להזהיר עוד על הדבר ולמהר בהליכתו : וכן עשה ויקם וילך מנדימה וכבוד עשו לו לכבוד הדב וכבודו ואחרי כן נשא את רגליו לשוכ אל ביתו נפ"ת תו"בב ונא בשירים וככל אשר הם עושים הוא היה עושה ויהי היום נחו בני ישראל במנהגם וגם החכם הנזכר עמהם ובדדתו מעל החמור מיד נפלה עליו תרדמה וישן שיעור שעה אחת ויקמו כלם ללכת ויקימו את החכם משינתו ויקם ויתר את חמורו וילך החמור והוא חזר לנפול עליו תרדמה וישן שיעור כ' שעות וכשקם לא ראה שום אדם ויחרד האיש וילפת ויחל לחץ אורח בחררה ונער גדול ובמקל לערב ראה לקאלתו חודשים שמח ואמר אלך עמה וירץ לקראת' ויבא אל המקום וישב שם מעט וראה שהחורש היה מכה בסוורים באכזריות ועוד מעט ראה שנהפך החורש לסור והסור נעשה אדם ואכדו בעול ויחל להכותו מכה רבה וכן על זה הדרך היו עושי' ונכהל החכ' ולא היה לו מקום לברו' כי לא ידע איזו הדרך ישכון אור והיה בנער גדול כי לא נעשת' מחשבתו ויהי כי בא השמש נעמו שלשתם בני אדם ונתנו

פרק ג מעשה רב למשחית פאה זקנים

כ

ודרסה ורמסה באפ' על פאות הזקן והביאה כלי א' מלא זפת וגפרית ומלח שריפה וקבל את נשמתו והניחה לתוכו ולא היתה יכולה לנא' משם וכאמלאך א' מכ"ד של מצלח ונצל מאותו השדר הכלי כאשר הוא שם ונשמתו בתוכו והעלו אותו לכ"ד הגדול של יוצר בראשית ואז יצאת ב"ק מפי ב"ד ואמר לי קרית ושנית ואני עמית קריתי ושנית חיד ציה להביא חמם ואמר לי קרא בו ומד כשפתחתי הספר מצאתי כתוב לא תשחית פאת זקן ולא ידעתי מה להשיב מיד שמעת קול א' שהיה מכריו תנו נשמתו של זה במדרגה התחתית שבאדרון תחתית ובעוד שהיו נושאים נשמתו להביאה במדרג' התחתית יצא ב"ק ואמר המתנינו לזה שיהוד' בני דרך לו לכקש מאתו מה נעש' בו מיד' זאת נפשו מגופו ולכן הדפו לו עתה ולא תורד נפשו שאלה עד ימלא את חפצו ע"כ :

דנה

כל העם מקצה נשתעו ויראו ולא יודין עוד לשלוח יד בפאת ראשם ולא בפאת זקנם ולמלט את נפשותם מהיות למדרך כף רגל השור והחמור רחמנא ליגלן. ואשרי האלכים בתמים להזהר שלא לעקר שום שער מהזקן כמ"ס הרב ז"ל כי הנה נמורות השפע ולכן אין לאחוז בזקן שלא יעקור שום שער וכיון להיות כל איש שורר על יצרו בעת התגלחת שלא לגלח בזקן כלל לא למעל' ולא למטה דק שער שעל השפה המעכב מלאכול וגלחנו במספרי' וטעם הדבר כמו שביארנו כי שערות הזקן הם כולם נמורות להשפיע חסדי' לעולמות הקדושי' עליוני' אבל אם מגלח שערות הזקן או הפאה הוא מקלקל הנמור' וגורם שהחסדים מתפשטי' לחיונים והפך עליו בלהות חסד **א"ל לא"ל** זועמא' :

והרב

הקדוש ב"י סי' קפ"א כת' בשם רבינו יונה והמרדקאס במנחות אפי' תחת גרונו אינן מסתפרים בתער אלא במספרי' שאסרו חכמים להעביר שער בתער בכל מקום בגוף ואפילו על זרועות לפי שדומה לתקון נשים ולפיכך אף שתחת הגרון איש אסור מן התורה לפי שאין שם פאה אבל אסרו חכמי' משום לא ילכש בבר וכו' אבל מותר להעביר במספרים ומורי' ז"ל קיבל מרביתו דהפאה ה' היא שכולת הזקן היוצאת מתחת מפיקה שלגרגרת ונראה לעין באותם הממולאים בזקן הרבה ושכל דין פאה יש לה והוא גזר בבני קהלתו שלא לגלח כלל אף תחת הגרון לא בתער מן הדין הנמור ולא במספרים כעין תער ליראי ה' ולחושבי שמו שלא לפגוע בעיקר פאה וכל זה מדר' דין אכן הבעל נפש היפה המלאה לה דעת ויראת ה' לא תגע בו יד אפילו בתלישת שער א' בידו כאשר ביארנו ובכן הארת קדושת עלמונה תשרה על פניהם וכל רואיהם יכירון כי הם זרע בך ה' יעוד זאת אדרש' א בית ישראל כי רבים מעמי הארץ המכסלה הזאת תחת ידם לעבור על לאו ואם שער לכן נמח

צתנו קולם בבכי ודברו עמו לאמר כרוך הבא כבודך מנפת א"ל הין אמרו לו הרב יצחק לוריא אשכנזי יושב בצפת אמר להם הן נפלו לפני רגליו וכבו וגם החכם בכה עמהם ויאמרו לו ראה ארני בענייני ובענייני ויאמר כן אמרו לו למען קדוש ישראל רחם נא עלינו כי מכני ישראל אנו והיה בלכתך לשוב לצפת מהדולך לפני הרב ונפול לפניו והתחנן לו לתקן את נפשותינו כי יראה כי אולת יד ואפם עזור ועזוב ויאמר החכם כדרככם כן לעשה והשביעוהו שבועה חמורה לאשר ולקיים כל תיקון שיאמר לו הרב שיעשוהו ואז נטלוהו ונתנוהו בשייר' כהרף עין ותשכ ויחיו עליו וכשבא לצפת תכף נתן עיניו לבא אל המלך להתחנן לו על עסקי העלובים ההם ויבא לפני הרב והרב קדמו וא"ל בשביל עסקי השוורי' ארני בא אלי ידעתי למחר תבא אלי וכן עשה ואמר לו מורי ז"ל עתה תדע ההכרח שאמרתי לך בהליכה זו. והוא שכבודך משרם נשמתם. והם פ' בן פ' ממקום פ' אגסאל החכם מה היה עונם א"ל בעון השחתת פאת ראשם א"ל וכימה שיכות ים לפאש בשוורים א"ל לא קרית א"ל ארני דבר זה אינו כתוב לא בגמרא ולא במדרש אמר לים מקרא מלא הוא אמר ליה פסוק זה לא יש בתורה אמר ליה כתוב לא תקיפו פאת ראשי' ולא תשחי' ר"ת פרו' לומר כי כל המקיף או משחית פאת הראש או הזקן מתגלב' כפר ונרק אתה לתקן אותם ולהתענות מחר ולכוין כך וכך לשם פ' וכן על זה הדרך כתב לו כל התקונ' והסגופי' שהיה צריך לעשות עד שנתקנו אותם האנשים ובאו אל החכם בחלום ויאמרו לו וברכך ה' תנוח רעתך כאשר נחה נפשינו מאותו היום שהתחלת לעשות התקונים שאמר לך הרב כי בתקון הא' שעשית הוציאנו מאותה העבור' הקשה אשר ראית והכניסונו לביהמם וכן ע"ז הדרך בכל תקון שהיית עושה היו מוכיאי' אותנו מעול כבוד ליותר קל ממנו עד שהכניסונו במחיצתנו ע"כ :

ובימי

הרב יהודה החסיד היה מעשה בעשיר א' שהיה בעירו והיה מגלח זקנו במספרים והיה החכם הנזכר מוחה בו ולא השגיח על דבריו אמר העשיר אסטנים אני ואיני יכול לסביל הזקן וא"ל החכם הכ' ידוע תרצ' כי מדה תהיה באחריתך כי אחרי מותך יבאו השדים הדומים לפרות ויהיו דורסים על פאת זקןך אשר זה עונש המשחית' פאת זקנם ובשנפטר אותו העשיר היו יושבי' אגלו כל גדולי עירו והחכם היה שמה וכתב שם א' וזרק על אותו עשיר המת ותכף קם על רגליו וכל היושבי' שם ברחו מפניו ורעדו אחותם שם חיל כילדה ויחל אותו המת למרוט ראשו ולתלוש בשערותיו א"ל החכם מה לך א"ל איני על שברי כי לא שמעתי לקול מורי ולמלמדי לא הטיתי אזני ולא שמעתיך א"ל החכם הנבירה נא לי מה נעשה בנשמתך א"ל כשינא נשמתו בא שר א' ודומה לפרה גדולה ודרסא

פרק נ' חכמת רח וקציצת הצפרנים בע"פ

יד ישראל גבן קדו"ש יהי"ה ואנכי שמעתי ממורי ז"ל תקון
לזה במקום דלא שכיחי ספר ישראל לכוין בעת התגלחת
בשם אלהים ברכוב **אל אלה אלהי**
אלהים ויאמר הפסוק ויברא אלהים את האדם
בצלמו בצלם אלהים ברא אותו ויכוין אותם ברכוב הכ"ל
ובכן לא ימוש כלם אלהי מעליו ובפניו יענה ואחר התגלח
יהא זהיר לטוב ידיו כי הוא מהדברים שנרבים נטילה עד
הפרק אלא שבשפיכה אחת סגי וצריך להיות כל איש זהיר
מאד בזה כי הוא גורם רעה לעצמו ואם ת"ח הוא משכח
תלמודו ואם אינו ת"ח יונא מרעתו וגם אמרו שמפחד על
זה ג' ימים ושומר נפשו יהא זהיר ונשכר.

וקציצת הצפרנים

גם הוא מכלל כבוד שבת כרי שלא יכנס לטב' כשהוא
מכונן שאין לך מנוול יותר מזה כמ"ש ועשתה את
צפרניה תגדלם כדי שתתנוול ולכבוד ולתפארת יום השבת
יקנים וגם הוא ע"ד פאמרו בזה פ' פנחס דף רמ"ח ע"ב
אנטיקית אתתא למיהב חולקא חדא בההוא זינא בשעת
דאתרבת לאתקרבא בבעלה ומאן איהו ההוא חולקא
טופרהא בטופא דלהון וזעיר מריש דשערא וכו' ולא יזיל
אבתרא ההוא כטרא ביטא לאבאש' לה ויתפרש מניה בכל
שטריז וכו' הנה מבואר במאמר כי בהסתלקות איזה דבר
טומאה מן האדם צריך לתת חלק לסט"א דומיא דשעיר
יוה"כ ולכן צריכה האשה לטון את צפרניה לתת חלק
החינוכים ותשת"ר היא בטרתה ולפי שכימו החול אנהנו
טמאים לנפש ונהי בטמא כולנו על כן מגלחין את שערינו
וקוצנים את צפרנינו ע"ש באשה המטהרת לבעלה לפי כי
בע"ש אנו יוצאים מטומאת המת ונכנסין בקדושת שבת
וכדי שלא יקטרב עלינו ההוא סטרא ביטא אנו נותנים לה
את חלקתא וז"ל תן חלק לטבע' אלו ז' ימי הפכת כי בבא
יום הז' השבת צריך לתת חלק לטט"א וגם לח' אלו ח'
ימי המילה שיש גם כן ליתן הערלה חלק לחנוכים והיה
טעמו כי לא תדע מה יהיה רע"ה על הארץ ר"ל אם נתת
חלק לחנוכים בטוח אתה שלא תדע שום דבר רע בארץ
כי המקטרב בקבלת חלקו הוא שותק דובמת כלב המכבד
כי בהשליך לפניו עצם הוא שותק וע"כ הוזהרנו מידיו ע"ש
בשבתו לגלח שער הראש והצפרני לטהר את נפשותינו
ורשע' כולה בעשן תכל' תוד' ורוח' תשאס והמתרשל בהם
גור רעה לעצמו ושוכן אתם בתוך טומאת' ואת מקדש ה'
טימ' במדרש מעש' בחסיד א' שנפט' ונתרא' לתלמידו בחלו'
וראה התלמיד שהיה לו כתם על מצחו ושאל לו מפני מה
היה לו כך ואמר לו מפני שלא הייתי כזה לגלח את
הצפרנים בכל ע"ש. וכוזהר פ' אחרי מות דף ע"ט אמרו
ז"ל תאנא מ"ד ואיכה אשית בינק ובין האשה כ"ד זיני
מסאבותא

זמח כס מלקטין אותו מתוך השחור ליפות את עצמם שלא
ידאו כזקנים והוא עון פלילי כמ"ש במ"ד ס' קפ"ב אסור
ללקט אפילו סער אחר לבן מתוך השחורות משום לא ילכש
גבר שמלת אשה שהנשים עושות כל אלה ליפות את יגמין
ומטע' זה אסור להסתכל במרא' בעת התגלח אף לאחר ואף
כי כמ"קנ"ו כתב הכ"י דמקום שרגיל'ם האנשים להסתכל
במראה כנשים דמותר מ"מ החברים ראוי למנוע עצמן
בכל מקום כמ"ש הרב שם וכמ"קפ"ב פסק סתם אסור
להסתכל במראה משום לא ילכש גבר שמלת אשה ועיין
בזהר פקודי היכלות היכל'ו מה שהאריך בעונש הדבר
הזה שקרוב להיות כיוון בחולי הנכפה וגם כלילה לא שכב
לבו ומראין לו דמות אשה בחלומו אשר ינטף אחריה לאבר
את כשמתו ח"ו ע"ש באורך ושומ' נפשו ורחק מאלה לשמור
מצוות נפשו. ואולם בני ישראל קדושים המה ולא באו
לידי מידה זו וגם לידי השחתת פאת הראש והזקן אלא על
כי התערכו בגוים בגלות החיל הזה וילמדו מעשיהם
ובפרט בארצות הפראנקיא אשר פשתה המספחת הזאת
ברבת בני עמינו ולא נכרו בחוצות להבדיל בין וכו' -
מלעג השאננים הכוזב לבאי יונים שלועגי' עליה' אחרים:
והאיש הירא בלכבו יסביל כי לא תספיק טענה זו להפטר
מיום הדין ומיום התוכח' כי לעת הדין והחשבון שיגורח
בחבלי' הכלבי' המרוחי' ההם אשר מהם כוש וכל' ויאמרו
לו האם מפני אלה רשע'כ לב' סחחים בושתם ומפני לא
בושתם ונכלמתם ועוד האם על זאת בלבד חידפו וגידפו
והלך רבת שבעה לה נפשו הלעג השאננים הכוזב
לבאי ונים ושחוק עשה אלהים לנו ולמולדתינו ואם על ה'
דברו תועה שנו בשמים פיהם דבר טוא ותפל על שוכן
בערפל: לא ידברו עלינו ולמולדתינו דין לעבד להיות
ברכו ויחזיק במעוזו האיש הירא לכל יחוש לכלימות ורוק
הנכרים ולא ישוב מפני כל כופר מעבוד עבודת רבו
אדוניו אינו שבשמים ואם אי איפשר להם יבחרו הרע
במיעוטו לגלח במספרים ולא בתער וה' הטוב יכפר בעד
ובאמצות אלו פשתה המספחת בקנת מפריני בני עמינו
עד להשחית מי במרד ובמעל ללכת בחוקי הגוים כמו
שביארנו למעלה ומי אשר יכשלו גם בלא דעת בהסתפר
עצמם ע"י הגוים ומהגים ביהודים כחוקותיהם להעבירם
על דת ולהעביר הכרת פניהם ענתה כס בפאה ובזקן
באשר אין מוחה בידם. ושומר נפשו ירחק מלהסתפר בה'
שלא להשחית את נחלתו נחלת עבדי ה' וצדקתם כלם
דמות תבניתו יתברך. ומוסף גם הוא כי תערו חרב
טמאה ואין להעביח על ראש קדוש דלא לאתערבא צולמ'
דידיה בצולמא דע"ז כמ"ש מהר"י זלה"ה וכוזהר ויחי
דף רי"ט ע"כ וענין הטבילה אשר יטבול אח"כ איננה מעל'
סטומאה ההיא כאשר עלה על רובים כי רוח הולך ולא
ישוב מפני כל כופר אלא הבעל נפש לא יגלח כי אם על

פרק ג' קציצת הצפ ז'ים בערב שבת

כא

מסאבותא חטיל חוילא במקבא כד אתחבר עמה כחשכין
ואב"ה וכו' ד זיכין לתתא ושערא רבא וטופרין סניאין וכדין
דעין מתערין ככלא - ותאכל כד בעא אתתא לאתדכא
בעיא לספרא ההוא דרבי ביומא דזיזיה מסאבה ולספרא
טופרהא וכל ההוא וזהמא דבהן דתאני ברזי דמסאבותא
זהמא דטופרין אתער וזהמא אחרא וכו' כן בעין גניזא
ומאן דאעבר לון לבמרי כאלו אתער חסד בעלמא דתניא
לא לכעי ליה לאיניס למיזב דוכתא לזיכין כיטין דתניא
חל"ף וד' מאות וחמש זיכין כיטין מתאחזין בההוא וזהמא
דאטיל חוילא תקיפא וכלהו מתאחזין בההוא וזהמא דטופרין
ואפי' מאן דבעי למיזב כהו חרשין עביד משום אינון
דתליין כהו ומאן דאעבר לון כאלו אסני חסד בעלמא
ודיכין כיטין לא משתכחין ויעבר ההוא וזהמא וטופרהא
דרשים ביה דתניא מאן דדריק ברבלי' או במסאבה עלייהו
יכיל לאתקא ח"ו ע"כ - וכפרשת ויקהל דף ר"ח אמר ז"ל
וכב"כ לא לכעי ליה לאיניס לרבא אינון טופרין דזהמא
דהא כמה דאסניא הכי נמי אסני לעילא קסטורא ויראב
ככל יומא ובעי לספרא לון ולא ירמי לון דלא יעבר קלנא
בההוא אתר דיכיל שהוא בר נש לאתקא וכולא כבוונא
עילאה ע"כ.

הנה

מבואר מדברי המאמרים כמה מועיל לארה
קנינת הנפרנים ועוד אמר וכלא כבוונא
עילאה וכו' ולפיכך אמרו שורפן חסיד קוברן נדריק מפוזרן
רשע לפי כי לכל הדברים יש שורש למעלה בקדוש וכתבו
המקובלים הראשונים שהמלכות שנתלבש אדם הראשון
היה נפוזרן ולא היה דבר דב יכול לקרב אליו וכיון שחטא
בסתלק ממנו אותו לבוש ולא נשתייר אלא מה שבראשי
נפרנים והזהמא סוכבת בהם ולפי שאין להביא טומאה
במקדש נדק כל אדם ליטול נפרניו בכל ערב שבת ולפיכך
לא יזרקם שלא לזלזל בהם כי הם דינים שבהם שלימו העול
כי האלהים עשה שיראיו מלפניו וע"כ השורפן שגורם
הלום ורחמים כעולם ומטיב לצמצו ולאחרים וזו היא מדת
חסידים וקוברן גם כן נדריק שגם אם לא הצביד הדין מן
העולם לבמרי מ"מ הדים מכשול והשקט הדין אבל לא
כמו החסיד ששורפן ומעבידן מכל וכל - וזורקן רשע שהוא
גורם שימשך הדין כעולם ואמרו בגמרא שמה תעבור
עליהן ותכיל ואולי היה זה עונשה מפני כי גרמה היא
שיתפשט אדם הראשון ממלבושו היקרים והיה סבה שמה
שנפאר בהם יהיה מקום אחיזה לזוהמא ולפיכך היה עונשה
בכך ור"י היה זורקן בבית המדרש דלא סכיחי נשי - והן
הן דברי רבינו הקדוש האר"י ז"ל בפ"י המאמר פרשת
ויקהל דטופרין הוא מה דאשתאר מאינון לבושים דנהורא
קדמא וכו' וכתב שלא תטעה ח"ו שהנפרנים הם מנד
הטומאה דאם כן מאי ריבותיה דאדם הראשון שהיה לבוש
בנפוזרן אלא שהם דינים קדושים ומר שהם דין יש אחיזה
לחנונים

לחנונים ליינקומה שהוא על הכבר הוא קדושה גמורה
ומה שיונא חוץ לבשר משם יונקים החנונים ולפיכך אסר
גד ליש בהנחתם כי גורם לקליפה לינק מהקדושה כל
הזר ע"י שורפם שהיא קליפה זכה של הנפוזרן הדכוקה
בכבר ענמו - ואם מוכי הראות הוא יראה בעת קנינת
הנפרנים כמה גרדיני טהדין ינאים מכל אנכי והם
כדמות הננונות הנפרדים מהנמר כמנפנים הנמר גפן
והם כדמות אנשים לבנים וכימי החול הארה בלהן מנד
הקליפה אך בערב שבת אחר הטביל הארתן מנד הקדוש
ער מ"ט וכו' כ נכרים בהם דבריה רבי - וכתב מהרד"ח ז"ל
היה נוטל נפרניו כדור ולא היה חושש להכרת האטוריהם
ז"ל דכל כיהא ארז"ל מאן דקפיד קפדי בהדיה וכו' ומי
שרוכ' לחוש יחוש והמקל לא הפכיד ולדעתו היא הדין ג"כ
שלא היה חושש כנטילת הנפרנים דיד ורגל כיום א' אכן
אני נוהג שלא לנטול כיום א' שיש סמך לזה בגמרא בנדה
דף ו' ארש"י ה' דברים העושה אותם דמו בראשו וכולי
והנוטל נפרניו וזורקן לרשות הרבים וכו' ולא אמרן אלא
דסקיל בקנוסטרין דהינו מספריו ולא אמרן אלא דסקיל
דידא ודכרעיה משמע דאיכא קפידא בדבר שלא ליטול דיד
ורגל יחד כיום א'.

וצריך

להזהר שלא ליטול נפרנים כימי החול רק
בע"ש מהטעם המבואר למעלה רק הם
חל ר"ח בע"ש או המולד או יטלם לפני המולד שבוה אין
חילוק בין תגלית הראש לתגלית הנפרניים - גם יהא
כוהר מאד בעת תגלית הנפרניים שלא תפול על בגדיו
מהם וכו' שלא לקוז אותן על בגדיו ולקולטן שם כי הוא
גורם רעה לעצמו ואם אשת נדה תעשה ככה כיום טהרתה
לקוז אותן על בגדיה מעולם לא תנא מידי דופנה של
טומאתה ותגרום להפיל ולדותיה ושומר נפשו ירחק מהן
ויקבץ קני' על הארץ כשהיה - ואחר קנינת נפרניו נדק
נטילה כי הוא א' מהדברים שנרחקים נטילה וכו' דלא די
בנקיין בעלמא אלא נטילה גמורה וצריך להזהר מאד כי
גורם רעה לעצמו ואם ת"ח הוא משכח תלמודו ואם איש
ת"ח יונא מדעתו וגם אמרו שמפחד על זה יוס א' ושומע
דברי חכמים ישכון בטח ושאלן משחד רע"ה:

והטבילה בע"ש

הוא

עיקר גדול שבו תלוי השגת קדושת השבת כדי
להעביר בגדי חול מעל הגשמה הנמשך מהט'
דחול ולקבל תוספת הארה על הגשמה כיעל ידיכך
בקבלת שבת ישרה עליו חלק הראוי לו מתוספת שבת
ובלת' איש לא ישיגנה - כי החפץ ליכנס לפי המקל דלי לתקן
עצמו מקודם להראות לפני המלך בלבוש נאה כי אין לבא
אל שער המלך בלבוש שק וכו' השלם התקן ענין
בשרוודר 6 1

פרק נ' טבילת ערב שבת

בפרוור כדו שתכנס לטרקלין ועל כן מנהג טוב להולכי בתמים להכין עצמם לקבל במורא ובשת פנים תוספת שב"ת שהמה אותיות בש"ת אחר עבוד ד' שעות כיום כי מתחלת שעה ה' מתחלת קדושת שבת להתגלות וטבל במים איש טהור בעת ההיא - וכן היה מנהג רב המכונה סבא לטבול בכל ערב שבת כמ"ס בזהר תרומה דף קל"ו ז"ל כדן בעי לאסתחאה מטימוס רחול וכו' ושם נאמר רב המכונה כד הזה סליק מנהרא במעלי שבתא הזה יתיב דנעא חדא וכוה אמר דהוה יתיב למחמי חדוה דמלאכי פילאי ע"כ ודומא לזה עושים הנשמו' למעלה בב"ע כמ"ס שם בזהר כדן ההוא רוח דנחמית במעלי שבתא נטיל ההיא נשמתא וסלקא לעילא ואסתחיא נשמתא בבושמי דג"ע וכן בפ' ויקהל דף ר"א וההוא נהר איהו תקווא דנשמתין לאתוישכ' ולאת זנא ולהתנא מאינון נחות וכפשיין אתה כן על ההו' נהר ומתיישב ביה ע"כ ועל כן לעומתם בנהר נעבוד בע"ס לאתהנא מאינון נחות ולהתקדש בקדושתם.

ואולם

לא נאמרו כל השיעורין הללו רק לשבח המתקדשי והמתטהרים ומהגים בטהרה עצמם כל הימים אשר יאותה להם אף שהם בחזקת טהרה וקדושה להכיף טהרה על טהרתן וקדושה על קדושתן לכבוד תפארת השבת ולהתענג בדשן את נפשותם לאור באור ה' - אכן אשר הלך חשיכים בכל ימות החול ולא נשמר מאשה וכ"ס הבלתי טהור וטומאתו עליו ממקרה הלילה ולא שת לבו להסיר טומאתו ממנו בימות החול חזק רמזא עליה לטהר עצמו על כל פנים במקוה טהר' להסיר טומאתו ממנו לבלתי יקרב אל הקדש פנימה קדושת שבת לה' עורמו מחזיק בטומאה ח"ו כי הו' מפגל בקדשי שמי' ורוחו ונשמתו אליו יאסוף יס"ף כתיב וימשש חושך ולא אור - והמקובלים אמרו כי טומאת הקרי היא גרמה לסלק הקדושה מגבל האדם והאף גם מנשמת אלוה יאבד כי כל אשר בו מוס לא יקרב וכל רוח אין בקרבו וכ"ס שלא יגש באהלו מאו' תוספ' נשמה יתירה כיום השבת - כי אפס מקום לה ולא מצאה היונה מוח לכף רגלה והן לזאת יחד לב כל איש ויתר ממקומו לאמר איכבה אוכל וראיתי ברע"ה אשר ימצא את נפשי ורוחי ועוד אין נשמתו כי עוד טומאתו כי טמא כבוי' - ואיך אשא פני לבא לפני המלך הקדוש לשרתו ולכרך בשמו נגוע וזב ומצורע כטומאת הנדה היתה דרכי לפניו מדמע קדש בחול וטמא בטהור מוסיף חיל ועוזו בגדול הרשעה ושפחה כי תירש גבירתה תכשיטין הן לה ח"ו וככן יסיר מכך הטומאה המבדלת בינו לבין אלהיו וכאשר יקרה לו מקרה בלתי טהור יחא זהיר מהיר בטהרתו תמיד בעצם היום ההוא אשר הוטמא בו ולא תבא עליו השמש וטומאתו עליו ח"ו ורוח עברה ותטהרה להיות כל הימים טהור עיני' מראות בר"ע - ואשר לא שת לבו אל דבר ה' עוד כל ימות החול

החול לא יעבור מלטהר עצמו בע"ס לפני בא יום ה' הגדול והמורא במקוה טהרה להעביר רע"ה מבשרו ויתלכש בו סוד הנשמה שנסתלקה הימנו בביאוש ומיאוש טומאתו בימות החול כמ"ס החסיד בשער אהבה כי הטבילה הוא סיוע גדול לקניית הנשמה ורומה דבר זה אל החזרת הכלים בכבשן כדו שיטהרו ויתלכשו ובעיאתם מן הכבשן הם חדשי ג' האדם בהכנסו אל המקוה הוא כדו להכלל ולחזור הנשמה הפגומה והאברים הפגומים למקום שניצאו ושם מתעלמים כעובר המתעלם בכבשן אמו ובעיאת האדם מן המקוה יאזי נתקמו אבריו ונשמתו ויחי הוא חדש ואין להחיותו חלק בו ויתגיש האדם בעצמו רוח חדשה מנינון הנשמה שחזרה אליו וכתב החסיד חסר לאברהם הטע' למה אין טהרה אלא במים והוא כי הטומאה היא רוח כמ"ס ואת רוח הטומאה לעביר מן הארץ והרוח אין בטבעו ליכנס תוך המים וכשהוא נכנס במים נשלף ממנו מעט מעט - ולכן אחז' שדריך שיכנס כל גופו במי' ואם ישאר חונה אפי' ראש שער ח' מגופו לא נטהר כי משם נאחות כל הטומאה וחזרת לטהרות פגוף - וער"ה מים רומזים לטהר כי שם סוד הטהרה מהפגם כמ"ס בחס"ד ואמת יכופר עון כי מומימי האחד נשפעים הם וכו' עיין שם באורך - וכתב עוד כי ת' כחות הטומא' שהם כסוד ות' איש עמו שורים על הטמא ועל ידי הטבילה במ' טאה יסורו מעליו כל ת' כחות הטומאה והו' סיוע גדול לדבק נפשו באלהיו ובעבודתו שכהיותו טמא הטומאה מטמטם לבו של אדם כי על ידי טהרת הגוף יתחדש טהרה בנפש ובהיות הגוף טמא ששורין עליו ת' כחות הטומאה הנשמה פגומה ואי אפשר שיכוין בתפלתו כראוי בלי שיכלכלו מחשבה אחרת ויפרידו מהשורש העליון שהרי הוא נפרד על ידי הפגם שנסמתו כמ"ס בתקוני' דאיהו לא שריא על נשמתה פגומה כמ"ס כל אשר בו מוס לא יקרב וכיון שהוא יתברך שמו אינו שורה עליו איך יתכן שיתדבק בו והטובל מטומאתו האדבק בה' ממש שסוד המקוה הוא סוד הו"ה כי המקוה יש מ' טאה וכן הו"ה יש בו ד' אותיות כל אות כוללת עשר וזהו שאמר מקוה ישראל ה' ואמח מה מקוה מטהרת טמאי' אף הקב"ה מטהר את ישראל דהיינו טהרת הנשמות הם הדכקי' בשמו נמצא הטובל הוא דבוק בה' ממש לטהר נפשו וגופו - גופו במים ונפשו ברוחניות קדושת ה' השורה שם וכזה לא יזיקוהו המים אפי' יהיו המים קרים כי מאחר שהוא דבוק בה' ח"א שיהיה לו איזק כמ"ס אומר לה' מחסי ומצודתי וכו' כיהנא ינילך מפח יקוש וכו' ודבר זה צריך כל אדם לכוין בטבילה כי הוא נכנס בבור נשמתו במים העליונים ההם שהם בסוד עה"ב וגם יכוין שנינון השכינה אשר מתלכש בו ג"כ נטהר מהפגם אשר קיבל.

כ על כל אלה אתם בני אדם המכשלה הזאת בידכם ונטמאת' בה תזהרו לטהר אתכם במי מקוה כדן וכדת

פרק ג חובת למחרשלים במבילה

כב

זכרת בלי עכוב וחלילה לכם שתקלו בזה כלל ואין טומאה
זאת דומה לשאר כל טומאות כי הוא מזדווג עם לילית
הרשעה ושאר כחות הטומאה והיא דבקה באיש הטמא
ומוכנת ליפרע ממנו אחרי מותו רחמנא ליצלן ממנה
ומכוננת בה ולפיכך כל הקודם בטהרתו זכה לתת ליוח
בין הדבקים הללו דבקי מיתה ולרחות מעליו הרוחות
סדעות והרי זה זריז ונשכר. וגם שיתן לבכם לחולה רעה
אשר על הארץ האדם כנל עובר היום כאן ומחר בקבר כי
לא ידע האדם את עתו ואינו בטוח ברגעו ושעתו כמ"ש
וכפרים הנאחזים בפח בהם יוקשים בני אדם וכדמים
הנאחזים במזודה רעה והועלו כחכה פתאום מרגע א' כן
כפתע פתאום בא עת פקודתם ותתהפך כחומר חותם
וכאשר שמתנו וראינו מיתות משונות פתאומיות בהרבה
והרבה מבני אדם או יחלו פתע פתאום ויכבר עליהם
חוליים ואז בעת ההיא כאשר יראה חוליים ומיתתם כי
קרבה אליהם בא עת פקודתם הכסיל יהא חובק את ידיו
ויאכל את בשרו בראות עצמן טמא כבויים וטומאתו עליו
כי מי נדה לא זורק עליו טמא הוא. ואילו הוא יתן בעת
ההיא את כל הון ביתו לקנות לו חיי שעה אך אם יום אז
יומים ועמוד לקום ולהתהלך בחוץ לטהר עצמו מטומאתו
לכלתו יכרת נפשו בטומאתו ולהשליך כחות הטומאה אשר
עליו לכלתו יתלוו אליו אחרי מותו כי מצא מין את מינו
ובעור אזי לא יועיל לו ובוז יבוז לו ואזי לו לבוף הכבוף בעת
ההיא שהוא מוטל כאבן דומם ואזיה לה לגפס היפה
שאין מעצור לה לטהר עצמה מטומאתה ואין מנהל לה
ואין מחזיק בידה תתיפח הפרש בפיה כאשר עזובה
מדודה נדרה על זה ידו כל הדווים ויכבו כל הסוכים על
כן כל איש הירא יעשה בדעת ויחוס על נפשו העלובה
לטהרה ממקור דמיה מירי יום ביומו ולא ישהה הטומאה
עליו פן ח"ו ימות וטומאתו עליו. וזכרתה הנפש ההיא כי
מי נדה לא זורק עליו כאמור וילבש חרדה כמדו מהמלך
הצליון המזוה על מצות הטהרה וראוי שלא יעבור דגונו
וישית אל לבו אילו מלך ב"ו היה מצוה אותה כינר היה זהיר
לעשות שלא לעבור על מצות המלך וכל כך צריך להיות
אהבת המלך שראוי מפני אהבתו שאפילו היה מצוה לו
שיפיל עצמו לכבשן האש באכרהם אע"ה שישליך עצמו
וכ"ש כי כל מצוות המלך הם לתועלתו להנחילנו עולם
שכולו טוב כמ"ס ונדקה תהיה לנו כי נסמור לעשות ומה
גם מצוה זו שאף היא תוסיף תת כחה בעול הזה כדאמרינן
בשלהי דברכות א"ר ינאי שמעתי שמחמירין בה ושמעתי
שמקלין בה וכל המחמיר בה מאריכין לו ימיו ושמתינו ואם
יכבר עליו הדבר מאד בימות החורף לא יתרשל כי אף זאת
מבחות הטומא אשר עליו שמראה לו החיצוני הדבר כמכא
כבר. והאיש התמים יגבר בארי כנגדו לא יאבה לו ולא
יחמץ בקולו ויתן לו כי עה"כ אינו מושג רק ע"יבורין
והטבילה

והטבילה היא ברמז עה"כ ולכן צריך שיטבול יסורין ולא
מקץ. ולא יעלים עיניו מראות ברע חסאת בעוריו אשר
נתחמם באש להבת שלהבת פעמים רבות וסכנים את
יוצרו ועשה נחת רוח ליצרו ובגער הקדירות במקוה יתוקן
החיותם ההוא אשר נתחמם לדבר רע. ולא ישמע לקול
מלחשים אשר התריסו אך ענה ונגד יראי שמו לאמר כי
לא למנוה יחשב בעת שהנעה קשה הואיל ויש סכנה בדבר
כי יחלו וימותו ומתחייבים כנפשם ואין ספק כי אין הם
המדברים אפם גיריה דססן הוא ינה"ר ההלך אתם לשלח
זיסם דבר בפיהם לאחר כאלה. העני עומד בחוץ ובעה"כ
צברים בעצמותיו הרעות לאמר גם הוא בדרך כל אמרי פיו
האיש הלזה היוענך לפי דרכו לא תעשה כזאת פן תחלש
ותחלה ואומרים לך הבא זכות והפטור. ואחרם בידם
מקרא מלא דברי הכתוב שומר מצוה לא ידע דבר רע
ובניהו בן יסודע יכיר שאמרו עליו והוא ירד והכה את
הארי כחם השלב דתבר גוזי דברדא ונחת וטביל ואם יש
סכנה בדבר מאי תשכח ליה קרא לא ע"כ כל כי האי שאין
הנזק בעין לא שכיח היוקא מקרי ולא יאונה לנדיק כל און
ועל זה באמר הכא לטהר מסייעין אותו ולא יפגעו כינה.
ומעשים בכל יום אלו חואים כמה בעלי תשובה מתענים
משבת לסבת ובתקופת טבת בחוץ הקור טובלים כמה
טבילות ולא אונה עליה כל רע ולא יאונה ולפי דרך הטבע
יאמר הרופא כי יסתכנו בגפשות וכיוצא מענייני הסגופים
שעושים והם בריאים והכל הוא עזר אלהי עליהם ולהפך
מזה ראינו כמה בני אדם בריאים וחזקים המתענגי
בתענוג רב כל הימים ואשר לא נסתה כף רגלם הגב
במקוה וחלו פתאום וימותו וכמה מבני תשוב המורגלים
בכמה דברים חוץ מן הטבע בריאים וחזקים שלי"ת ואין
החוליה והבריאות כי אם בידו ית'.
ואולם כי תראה איש עושה אלה ויותש כמו ויחל'
לא תתלה חלילה במצוה אלא חלה על
עצמו שמא הוא טובל ושרץ בידו ונעלם ממנו ולא ידע
ואשם כי עיקרה של טבילה היא באה לטהר את האדם
מעונותיו כי כמו שלטהר טומאת הקרי מעליו צריך שלא
יהא דבר חוצץ בינו ובין המים כן לענין טהרת העין שהיא
טומאה יותר רוחנית רבוקה בגשמה צריך רחיצה להסירה
בגתר ובורית ע"י התשובה ולא יהיה דבר חוצץ מבפנים
בגשמתו כי על כן צריך לשית אל לבו בעונה ההיא לשוב
מעונותיו מכל וכל ולא יהיה טובל ועדיין הצונות מקצתם
בידו כי לא יועיל לו הטבילה לטהרת עונותיו עד שישוב
אותם עזובה גמורה ויסר אותו בחר"ט ויחם על הרעה.
ואם יעשה כגד הסכע לטבול במים קרים ולא יטהר עצמו
מעונותיו בתשובה וכידיו להשליך גילולי מחשבות הרעות
וטביל במים כלבד מנות הנשים מלוגדה. אז אין הטבילה
חשובה לפניו ית' ויתעלה כמ"ס בר"מ פ' עקב דף רע"ג
ע"א

פרק ג כטלה הטבילה בעיש אפילו בחורף

ע"ז' ו' דעמי הארץ אינון שרץ מאי מוציל לון טבילה
והשרץ שפחה ביטח בידיהון בג' ז' דכדיהון בג' ז' דכרכאן
דבולין לקב' ה' דלא ידעי לברכה ולא ידעי מאי איהי ברכה
ומאי איהו וזהמא וכו' ועל כן לא ימלט מפגעי העולם
כדכתיב הלא על כי אין אלהי בקרבי מנאזני הדעות האל'
כי בהיות האדם טובל ומסגף עצמו בתוקף הקריעות הוא
מסתלק מהיותו נזהב עצמו על פי הטבע והיה אם לא
יעשה הדבר בתקונו אז הוא נשאר תחת הטבע והטבע
אינו מסייעו ונמנא זה קרח מכאן ומכאן ולכן יותש כחו
ויפגענו הנינה ויחלה אף מנד המנוה עצמה להולכים
בתמים לכלתי היות שם ערו' כ' טו' אף העונות וכלי שום
פניה כלל. חלילה לאל מרשע ושד' מעול לא יעזוב את
חסידיו לעולם נשמרו. יסכר פי דוכרי שקר הדברות על
נדיק עתק בג' ז' וכו' והעידו על רכיבו הקד' ה' ר' ז' וכו'
שהיה מקפיד על עצמו מאד אף שהיה לו חולי השכרון
שקשה הקריעות לזה החולי מאד ויכרח בהחבא מפני אמו.
וממנו יראה כל איש ויאחז דרכו ולא יתרשל בה. וזה בכל
המים וכ"ס כ"ס על דרך שאמרו חייב אדם לטהר עצמו
ברגל וק"ו לקדוש ה' מכובד מכל ימים שבת לה' קדש
קדשים ושורש לכל הקדושים.

ובתב

מהר"ז ז"ל שהזכר נפש יתירה בשבת
אז אין מאירים במצחו העכירות שצעה כי
תוספת הנפש והארתו מכסה איתם ואם האדם הוא טמא
קרי' אפי' ניכר במצחו ואין הארת נפש יתירה מכסה אותם
עד שיפשה טבילה ויסיר מעט הרושם ממצחו שאינה ניכר'
כל כך. הנק' רואה כי לא החליט בדבר לומר להוציל האר'
הנפש יתירה להעביר את הרשום בכתב על מצחו מכל
וכל אלא להסירו מעט כנזכר ומכאן תדון כמה מהגנות
יגיע יראה על פכ' האנשים החטאים האלה בנפשותם
בגשתם אל היכל המלך מלכו של עולם מלאים חלאת
זוהמ' הנחש ובפניה' יענו לאמר סורו טמא וטמא יקרא
וכל מחנה נבא המרום במחוס נדרו הלכו מאתו לכלתי
יוכלון לגשת עב' הנשמה יתירה בקרב אהלו כי בקוץ מונד
הוא להם ועדין בחיותו חבין לו את הרשום בכתב על
מצחו לאמר עודיו מחרוק בטומאתו אוי לאותה בושא.
וכתב עוד דכע' ש' אס' הוא בעל קרי צריך ג' טבילות אחר
להסיר הזוהמא והב' להסיר בגדי חול והג' לקבל תוספת
שבת ואם אינו בעל קרי דיו בשני טבילות לכד' א' לפשוט
בגדי חול וא' לקבל תוספת שבת.

ובשאר

הימים כשיטבול צריך להתודו' מהטעם
הנז' כדי שלא יהא דבר חונף גם
מפני' אכן בע' ש' אין להתודות כלל רק יאמר פסוק ומל'
ה' את לבבך וכו' ויהרהר דברי הוריו כלכו שאף שגלו
קדושת שבת תאיר אחר ד' שעות מ"מ אין לטבול כי אם
אחר חצות' שאז הוא עיקר הגילוי וכל מה שיהיה קרוב לליל
שבת

שבת יתגלה יותר ולפיכך אינו מן הראוי להתודות בעצמה
היא רק בהרהר כאמור. וקודם שיטבול יאמר ויקרא להי'
ליבשה ארץ ולמקוה המים קרא ימים שרמוזים בו שמות
קדשים ומאירים את האדם מחשכו וזמנו שכל בארחה
בכתבי הדרכ' ז' וכו' וטבילה ראשונה יכוין להעביר מעליו
הזוהמא ויכטא בשפתים לאמר הריני טובל להעביר זוהמא
הנחש מעל נפשי. ויהי' מלפניק' ה' א' א' ש' ש' ש' ש' ש' ש'
מטהר את גופי למטה בע' ה' כך וטהרו מלאכין עליון
למעל' לנפשי רוחי ונשמת' כהר דינור וטבילה ב' יכוין
להיות מוכן לקבל נינוזי הקדוש' עליו ויכטא בשפתים
לאמר הריני טובל לקבל נינוזי הקדוש' ויהרמ' י' א' א' ש' ש'
ש' ש' מקדש את גופי למטה בע' ה' כך ויקראו מלאכי עליון
למעלה את נר' ויאמר לב טהור ברא לי אלהי וכו' ז' פעמי'
ער' לב טהור בר' הוא ט' כ' ש' י' הטבילה נפרדין ממנו
הקליפו'. ואם הוא מתחיל להשכיל דבר יעשה כהדר הזה
כשהוא בתוך המים ישתחוה למערב ואם אינו בקי ברוחות
יני' ברעתו ד' רוחות וישתחוה למערב ואחר כך יתפוק
פניו למזרח ויאמר הריני טובל להפשיט הכבדים הנזאים
משמושא רחול מעל גופי ויטבול ואח' כ' יחזור וישחה למער'
ואח' כ' יתפוק פניו למזרח ויאמר הריני טובל לקבל האור' שב'
זכו' ושמו' כחבור' הראויהו למאור' שם ע' כ' י' ד' ה' ו' ה' י'
ושם קס' א' אל' ה' י' י' ה' ה' העול' כמספ' זכור. ושם אלהי'
במילואותיו אלף למ' ה' י' י' ד' מ' העולה י' ד' שמור
ואחוריים דאלהים א' אל' אל' ה' ה' ה' עולה
ר' ד' שמור והנצלם מפס' ע' כ' וד' י' העולה מ'
ד' שמור. ומזו שפע שמותיך הקדשים
תאיר נר' לטהר לבנו לעבדך באמת ולקדשנו בקדושת
שבת' קדש' ואח' כ' יחזור וישחה כנז' ויאמר הריני טובל
לקבל נשם' יתירה בכח מילוי שם אלהי' במילואותיו דיודין
דאלפ' י' דה' י' ויהי כועס ה' אלהינו וכו'.

ואם

יושב בתענית בע' ש' ראוי לטבול י' ד' טבילות
וכשהוא עומד בתוך המים ישחה ד' פעמי' עד
זוארו לעומתן של ד' מיתות כ' ד' ואחר שיהרהר בנוסח
הוריו כנל' כשיגיע שחייתו עד גרוכו בתוך המים יאמר
מי אל' כמון וכולי ישוב ירחמנו וכו' תתן אמת וכו' מן
המנר וכו' ויטבול טבילה אחת כנז' ושוב יכטא
בשפתים לאמר:

אנא

האל נוסא פון ועובר פשע בעבור קדושת
שמך העבר פשעי מעבד עיניך וקבלני
בתשובה שלימה לפניך ביום נוס התענית הזה ואתה
בטובך תעורר רחמך ותמלא כל השמות שפגמתי בהם
ואשר פגמתי בג' אותיות ראשונות של ג' שמותיך יקרי'
הויה אלהי' אד' כי יא' ישובו ויתחדו בג' טבילות
ראשונות ע"י א' אותיות א' דהויה. ואשר פגמתי
בג' אותיות א' שמות דהויה של ג' שמותיך
הקדשים

יתירה כי קדושת שבת רמה היא מאד וכולי האי ואולי
שיטרה עליו רוח הקדוש ובהחבר ח'ו תקון זה אין תקון
כלל ואין הקדושה מובאה מקום לנח כמבואר למעלה ואם
אי אפשר לו בטבילה ישתדל להטיל עליו ס' קבין ואפילו
פושטין ויזהר שיטפוק עליו מכלי א' אף מב' כלים ואף מב'
כלים אך לא יותר מב' ויזהר שקודם שיכלה שפיכת כלי א'
עליו יהיה שפיכת כלי הב' וקודם שיכלה שפיכת כלי הב'
יהיה שפיכת כלי הג' .

ובכתבי
הקדש אשר במזבחי מצאתי כתוב אֵל
קבלתי ממורי אֵל מי ששימש מטתי או
קרה לו מקרה אשר לא טהור והו' חולה ולא יעביר כח
לטבול יעשה סדר רחינת ידיו בסדר הזה ואמר כושח תפלה
וּלפני רחינתו ומעלין לו כאלו טביל וסמוכות שלו מלשון
ה"סם בכרכות דקאמר ולית ליה למר כאלו טביל
אמר ליה אין דכתיב ארחץ ולא כתיב ארחיצ ע"ס
וזה תוארה :

לשם יחוד קב"ה ושכינתיה בדחילו ורחימו ודחילו
ורחימו ליחד שם י"ה בזה ביחוד שלים בשם
כל ישראל ארחץ בגקיון כפיו ואסוכב את מזבחך ה'
ויהרם יהוה או"א שתהא רחיבת ידי אלה
נחשבת לי כאילו טבלתי
במקוה טהרה של מ' סאה ואהיה זוכה להיות מושק מים מן
הלובן העליון החתום כו"ר רבתי דועתה ו' גדל כא כח
ה' חוץ מן עזא ועזא בני אער"ת ולילית **ויהרמי**
או"א שבכח סבולת זאת הרחיבה אהי
מהפך עלי מדת הדין והאבורה העולה רי"ו כמספר נקיון
למדת רחמי"ם העולה רכ"ט עם הכולל כמספר ארח"ן
ארח"ן בגקיון כפיו ואסוכב את מזבחך ה':
ויהי רנון מלפניך ה' אלהי ואלהי אבותי שבכח
סבולת רחמים זו יהיו נמתקין הד' בתי דינין
הרמוזים בפסוק ויקר"א אלהים ליבש"ה אר"ץ אשר היו
למאורות אלהי דיודי"ן עם י"ג אותיותיו וה' אותיות שורשו
כמספר ויקר"א עם הסלל ושם אלהים כ' פשוט ושם אלהי
ג' דיודי"ן עם י"ג אותיותיו וחמשה אותיות שורשו כמספר
יבש"ה ושם אלהים ד' דאלפין כמספר אר"ץ ויחיד שם
אהי"ה עלי במלוי ההי"ן שהוא כמנין מקו"ה ויעלה לפניך
כאילו טבלתי במקום טהרה של מ' סאה:

ובבן יהי רצון מלפניך ה' אלהי ואלהי אבותי
שכשם שאני משהר עבדך מלמדה כן תטהר
נשמתך למעלה כנהר דינור בשם ה' צור עולמים ויהי מופת
ה' אליהם עלינו ופעשה ידינו כוננה וכו' ע"כ.

ואחר כך ירחץ בנקיון כפי ויכוין באותו
שם ע"ג **יוד הי ויו הי**
כל אות ואות על ב' דיני ותחלה
יערה מי' על יד ימין ויכוין באו' פשוטה ויערה על יד
שמאל

פֿ-ק ג נוסח חפלה לרחיצת הירידים לטבילה

אפים חו"מי **ורב חסד** פגש :סח"ק
ואמת פתח **נוצר חסד** טו"פ"הג סח"ק
לאלפים כתבו"מי **נשא עון** טכ"ת
ופ"ט **ופ"ט** פוכ"ז **וחטאה** פסנת"ץ
ונקה פטר"ץ :

ובכח סגולתם מקוה טהרה זו יאירו נא עלי
 שמות יהו"ה אלהים החתומים בנידוף ט'
 חותיותיה במספר ר"ת ללקוה דמיס קרא למי ומעו
 ינא מתוק ארבע שמות אלהים החתומים בפסוק ויקר"א
 אלהים ליבס"ה אר"ץ. אשר שם אלהים דיודי"ן בי"ג
 אותיותיו וחמש אותיות שורשו המה יעלו למספר ויקר"א
 עם תכולל אשר הא בפי"ה ימנית דו"א דינירה ושם
 אלהים ב' פשוט אשר הוא בפי"ה שמאלית דו"א דינירה
 והיו למאורות ב' שמות מנפץ מ"פ"ץ דפאות דא"א דיניר
 למתק הב' שמות אלהים קדושים ועוד שם אלהים ג' דיודי"ן
 בי"ג אותיותיו וה' אותיות שורשו העולים במספר יבס"ה
 כה תכולל אשר הוא בפי"ה ימנית דו"א דעשיה ושם אלהים
 מלא דאלפי"ן העולה במספר אר"ץ והוא בפי"ה שמאלית
 דו"א דעשיה והיו למאורות ב' שמות מנפץ מ"פ"ץ דפאות
 א"א דעשיה למתק הב' שמות אלהים קדושים האלה
 גם הם :

ובכח יהי רצון מלפניך ה' אלהי ואלהי אבותי שבכח
 סגולת מקוה זאת העול' כמהפך אל"ף ה"ה
 יו"ד ה"ה נח"ל ערתיך תשקני והיו למאורות אור ז' יודי"ן
 אשר בשורש ז' משמותיך הקדושים ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן
 קס"א קמ"ג קכ"א עס"ד של שם י"ה מאור זו"ן עול'ת
 שבת בשבתו. וח' כוללים דח' יודי"ן העולים במספר
 כ"ח כנח"ל שש כגנות עלי נהר באהלים נטע ה' מנחל
 בדרך ישתה על בן ירום ראש (פי' כי כללות כולם עם
 הכולל הרי הוא מספר מ"ס) אובלים אובלים אל נחלי
 מ"ס מספר ד' יודי"ן דע"ב כ"ג יודי"ן דס"ג וא' דמ"ה וא'
 דבן העולים למספר מ"ס. (פי' האותיות שבו שמות
 וי"ה הם למספר אות למ"ד של לכבוד ועס"ב כוללים א'
 דו"א שמות וא' ד"ה נעשו ל' במספר כבוד ומספר כל הח'
 שמות הוא מספר שבת הרי לכבוד שבת) ולכבוד
 שבת יהיו למאורות. וינרק הרמז בסדרו מ"ס אלו מ'
 באה מספר ד' יודי"ן דשס ע"ב שבחסד עליון אשר ממנו
 מקור מים חיים. ושם רמז והן מספר **יהו** דאלפי"ן
 בהנרף חתומהבת כללותו. וגם כן מספר **ם** סתומה
 שבאימא עילאה. ויהי נועם ה' אלהינו עלינו ומעשה ידינו
 כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו. ויטבול טבילה ב'
 לפשוט בגדי חול תעלה ויכוין בה לשם קכ"א אל"ף ה"ה
 מ"ד ה"ה שמספר מקוה. וכבאו לטבול טבילה ג' לקבל
 תוספת

שמאל ויכוין גם כן באות ו פשוטה ואחר כך יחזור
 וערה על יד ימין ויכוין בוא"ו של מלוי היו"ד וערה
 על יד שמאל ויכוין גם כן בוא"ו של מלוי היו"ד ויחזור וער'
 על יד ימין ויכוין בדל"י של מלוי היו"ד ער' כיד שמאל ויכוין
 גם כן בדל"ת דמלוי היו"ד וכן על זה הדרך שאר האותיות
 וכן מ' ער' על כל יד פעמי' ואח"כ ישוב כבדראש ויער'
 על יד ימין וי' פעמים רנזופים זו אחר זו ויכוין ה' אותיות
 הנז' בכל פעם אות א' פעם א' ו' פשוטה פעם שני ואלו
 דמלוי היו"ד פעם ג' דל"י דמלוי היו"ד ושאר האותיות על
 זה הסדר. ועל זה הדרך ביד שמאל עכ"ל. ואצל עין
 רוגל בכתבי הרב זל"ה בסוף כוונת הטבילה לא יסתפק
 בזה חפס במקום שאי אפשר לו בשום נד לטבול במקוה
 אכן מי באפשר לו לטבול ויסמוך עצמו על זה טועה הוא
 מדרך השכל דלא ראי זה כדאי זה כי הטבילה של מ' פאה
 היא מן התורה וסודם רם ונשא באשר מבואר בכתב'
 רבינו הקדוש זל"ה אף ורק לעתות בצרה טהור ידים
 יוסיף אומץ בדרך הכל' ויעלה לו לטבילה כי ה' יראה
 ללבב וכל אדם אינו חייב אלא כשיצורו :

הנה נא ערכתי משפט מעשה הטבילה ליראי
 ה' ולחושבי שמו כמנהג הנהוג בארץ ישראל
 עוד היום שטובלים בכל ערב שבת. וערכתי לפני כל איש
 ישראל כאשר יוכלון שאת איש איש לפי השכלתו. והולם
 האיש אשר הריחו בכבוד ה' ובתעלומו חפצו סוכר הרזים
 ויונק מסוד תנחומיה ויבין לבו לכוין בוונתיה באסלמותא
 בסוד ו' יודי"ן שבעים ו' שמות ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן קס"א
 קמ"ג קכ"א עס"ד של שם י"ה חו' כוללים דח' יודי"ן
 ויחם ויעבירם את **הנחל** ושאר פרטי השמות הכל
 כאשר לכל מבואר במכתב יד ההקדש רבינו הקדוש
 האר"י זל"ה. ואנכי תקנתי נוסח תפלה לעת טבילת
 ערב ערב כוללת כל הכוונה לנפש כי תשכ"ע
 לבטא בשפתים וזה תוארה :

לשם הנה יחור קודשא בריך הוא ושכינתיה וכו' .
 אנכי בא לטהר עממי במקוה טהרה של
 מ' פאה לתקן את שורשה במקום עליין
 כשיצור קומה ככל פרטיה ותקומיה ורקדוקיה לעשות
 את כונת יו"ר :

ויהי רצון מלפניך **יהוה** אלהי ואלהי אבותי
 שתעביר וסמ"י : : : : : הנחם מנר"ן שלי
 ותטהר רעיוני לעבודתך בדבר שנאמר **רבינו**
ברא לי אלהים וירד"ן ככול חד"ש בקרבי בזכות
 י"ג מדותיך ושמות הקדש היוצאים מהם בחילוף א"ת ב"ס
יהוה מנפ"ץ **יהוה** מנפ"ץ **אל** תך
רחום גספ"י **וחנון** פכט"פ **אריך** תנ"ל
 אפים

ת וספת שבת ואמר יהי רצון מלפניך ה' אלהי ואלהי אבותי
בבכח סגולת טבילה זו תאיר נא עלי תוספ' קדושת שבת
קדשך בכח הארת שמות **אֱלֹהֵי יְהוָה** כשכבה
מרגלאן שלהם **א' יְהוָה ה' יְהוָה י**
מִצַּפֵּן ה' יְהוָה אֲדֹנֵי יְהוָה ה'

אלהים ו מצפן פניהם ה' יודין
אשר בהצטרף עמו
המה יעלו במספר במי מים קרים על נפ"ם עיפה ויבססוך
הגדול תאיר על מנחי אור תוס' קדושת שבת לכבוד את
הרשום בכתב פגמי עונות החקוקים שמה וקיים כי מקרא
שכתוב וראו כל עמי הארץ כי גם ה' נקרא עליך וראו
ממך ותן כי כח לעבודתך וכיראתך ויוקווי' כי מקרא שכתו'
בכל עת יהיו - בדרך לבנים ושמן על ראשך אל יחסר יהיו
לרצון וכו' ובכן יטבול טבילה ג' בששון ושמח' ואשר לא נהג
לטבול ביו' ג' לביטול הכע"ס יאותה לו עתה ביום ה' הכולל
לה' הימים לטבול טבילה אחרת להסיר מדת הכעס ממנו
ולכוין בה הכונה פשוטה כע"ס עם הכולל הוא כמין
מקו' ההוא במספר שם אלהי' דהיינו אל"ף ה"ה יו"ד
ה"ה וכולי האי ואולי יועיל לו לכפר עליו ולהסיר ממנו
עמל וכעס - ומה ששייך לענין טבילת הנשים כע"ס עיין
לקמן פרק ט' בס"ד:

רהיצת מי חמין

ומאחר עלות מהמקוה טהור מלובן יחס לו
יורה של מים שירחץ בהן ידיו פניו
ורגליו והוא כבוד לשבת להדר ענמו לכבוד קונו כדי
להקביל פני הכלה נאה וחסודה בפנים מאירות בנקיות
וטהרה וכן היה מנהג חסידים הראשונים כמ"ס בפרק כמה
מדליקין א"ר יהודה אמר רב כך היה מנהגו של ר' י בר
אלעאי ע"ס היו מביאין לו עריכה מליאה חמין ורוחץ פניו
ידיו ורגליו וכו' והכוונה פשוטה לרהיצה זאת הוא כצבור
היות כל איש בגלם דמות תבניתו הוא יתברך כמ"ס בגלס
אלהים עשה את האדם ובימי המעשה שורה עליו רוח
הטומאה כי כל דבר שמוקדש יותר הוא מוכשר לקבל
טומאה ועאלוהו חשך ועלמות את כלמו ויג"כ להעביד
החשך ההוא ירחץ פניו ומה גם כי בפניו נחקק ונחתם
בטבעית המלך מלכו של עולם ושם ה' נקרא עליו כמורע
ובהתכוון ברהיצה זו לכבוד הדר מלכותו יעביר בב' ידיו
רוח הטומאה אשר החשיך השם והגלס אלהי' שפניו בימות
החול - ובכן ענ"ס אדם אף בגלס דמי לבר אלהי' קדושין
וכמ"ס המקובלים הראשונים גם אמרו שרהיצת ידים
ורגלים זו היא מעין דוגמת קידוש ידים ורגלים של כהנים
אם

ואם מכוהו אמ"ס והיה דומה למלאך ה' שהכהגים נקראו
מלאכים כמ"ס כי מלאך ה' נבאות הוא עיין עליהם - ואלם
משמעות דברי הוהר פ' ויקהל משמע דמנוה מן המוכח
לרחוץ כל הגוף דווקא ז"ל כד אצל שבת' אנטרוכו אינון
עמא קדישא לאסחאה גרמניהו מאי טעמא בבין רוחא
אחרא דאולא וטטא ושרא על עמא כדון בעי בר נש
לנפקא אזי הווא רוחא ולעלאה רוחא אחרא קדיש' עילאה
ובעי לאסחאה גרמיה למשריה עליה הווא רוחא עילאה
קדישא ע"כ - הנה מלשון דלאסחאה גרמיה משמע דמנוה
לרחוץ כל גופו כאמור וכן משמע מלשון פ"ר פ' תולדות
במעשה דקלעיונום וכו' נחת ר"ס כד נחמן למסחיה וכו'
ע"ס ושוכ אחר המרחץ יטבול ושוכ אחר הטבילה ישוב
לרחוץ פניו וידיו ורגליו במי חמין וכן איתא במדרש איכה
נשיתי טובה אחר רשכ"ג זו רחינת ידים ורגלים אחר
המרחץ ע"כ שמע מינה תרתי ס"מ דבעי מרחץ ושמע
מינה דבעי רחינת ידים ורגלים אחר הטבילה כעניאנו -
ואף כי כמו זר יחשב לרחוץ עוד הפע' ידיו ורגליו מ"מ איש
התמים אל יפן אל מעשהו וחומר שבו פה למטה
פיה צנינים נאחזים למעלה ומוסב יקרה בשמים ממעל
והנצעה פה עמנו היום הוא הצטיירות והתבשמות וזה
הנשמי לעומת הרוחני עשה אלהים סולם מונב ארצה
וראשו מגיע השמימה - וזא ולמד בס' הוהר מנוה רחינה
זו למה היא באה כי מבלעדי פשוטן של דברים זה מדבר
לגד עילאה וז"ל בפ' ויקהל ת"ח ביומא ו' כד מטא זמנא
דערב שבת דליג הווא מדורא ראשא וסלקא לעיל' לאעלה
בו גוומין וכו' כדון חר שלהובא נפיק ובטש בהו' מדורא
כיון דבטש ביה מתגלגלן ההוא מדורא ואעלין במקבא
דתהומא דבה ואתתמר תמן וכולי - עד כאן ביאור
הדברים שביום הו' בא כוכב א' מנפון ועמו ע' כוכבים
אחרים והוא כוכב מכה באותם כוכבים ונעשו כולם
כאחד ואותו כוכב מתפצץ ונעשה כמדורא חדא מלהטת
בכל הצולם וכו' ולערב קופצת ההוא מדורא ורוב' לעלות
וכיון שישראל מתקנים כבוד השבת כל אחד ואחד
לפי תקונו אז יוצאת שלהבת א' מנד החסד ומכה באותה
מדורא ואז היא כורחת ונשמת במקבא דתהומא דבה -
ורבינו הקדוש האר"י ז"ל ביאר כי אותה מדורא
הוא סדר מנה חגי טוב וחי' רע והיא רוצה לעלות לקדוש'
שירובק שם הטוב שבה ולפי שהרע שבה שאין בה טוב כלל
גם כן רוצה לעלות אתה ואין חפץ הוא יתברך ברע
האמור לכן שלוח השלהבת של אש מנד החסד להכות בה
כמ"ס אש לפניו תלך ותלהא סביב צדיו ועל ידי זה נפרד
הרע ונטמן בתהום דבה והטוב עולה ולפיכך לעומת
ההוא שלהובא נפל החיות לרחוץ פניו ורגליו במים
חמין להכריח הרע והוהמא של הרוח הטומאה השירה
שם ויג"ס בריחיים וכמ"ס בזהר שם בפירוש כי על עיקר
זה

חמץ ט

פִּיק ג' לַבְטָא בְּשִׁפְתֵי כוֹנֵן הַרְחִיצָה זו

בשכיל כבוד קוֹנֵן מִשּׁוֹם שְׁנֵי אֲמֵר כָּל פֶּעַל ה' לַמַּעֲשֵׂהוּ
מִשְׁמַע דְּלִכְוִלֵי עֲלֵמָא בְּמִכּוּיָן לִיפּוֹ עֲנָמוּ בְּלִבְדּוֹ וְלֹא לְכַבּוֹד
קוֹנֵן אֲסוּר מִשּׁוֹם לֹא יִלְבֵּשׁ גִּבּוֹר שְׁמֵלֵת אִשָּׁה כְּמוֹ שְׂבִיחָהּ
רַש"י שֶׁ- וְכָל שֶׁכֵּן שִׁיזָהר וַיִּשְׁמַר שֶׁלֹּא לְהַעֲבִיר שַׁעַר בֵּית
הַשְּׁחִי וְשַׁעַר בֵּית הָעֲרוּהָ בְּתַעֲרָהּ אוֹ בְּהֵס כִּי כִּי בְּטִי' ד' בִּימָן
קִפ"כ הַמַּעֲבִיר שַׁעַר בֵּית הַשְּׁחִי וּבֵית הָעֲרוּהָ אֲפִילוּ
בְּמַסְפָּרִים כְּעֵץ תַּעֲרָה מִכִּין אוֹתוֹ מִכֵּת מִרְדּוֹת כְּדִי שֶׁלֹּא
יִתְקַן עֲנָמוּ תִּקּוֹן נִפְשִׁים וְאִיכָא מִשּׁוֹם לֹא יִלְבֵּשׁ גִּבּוֹר שְׁמֵלֵת
אִשָּׁה ע"כ :

וּאִף

אִם הוּא מְקוֹם שֶׁמַּעֲבִירִים אוֹתוֹ גַּם הָאֲנָשִׁים
דְּאִין מִכִּין אוֹתוֹ מ"מ מִנְהַב טוֹב לְהוֹלֵכִים
בְּתַמִּים לִימַנֵּעַ בְּכָל מְקוֹם כִּי שֶׁפֶּרֶק ב' כְּזִידִים הוּא גִבּוֹר
דְּאִיחוּב גִּבּוֹר בְּכ"ד דר' אֲמִיר לִיבָה לְדַרְעֵי' וְאִיגְלִי בֵּית
הַשְּׁחִיחוּיָה דְּלֹא מִגְלַח א"ל שְׂבִיחָהּ מִן חֲבֵרִי' הוּא וְכִלִּי
וְשִׁינֵי לִפִּי שְׂבִיחָהּ מְקוֹם נִהְגוּ הָאֲנָשִׁים לְהַעֲבִיר וְזֶה כָּל
הַעֲבִיר הַכִּיחַ שֶׁהִיא מִן הַחֲבֵרִים וְלַדַּעַת הַר"ם כִּסּ אֲפִילוּ
בְּמִקּוֹם שֶׁנִּהְגוּ הָאֲנָשִׁים לְהַעֲבִיר אֲבִיב לְהַעֲבִיר אֲלֵא שֶׁכֵּס
הַעֲבִיר אֵין מִכִּין אוֹתוֹ וְכֵן פֶּסֶק מִרְן הַקְדוֹם כִּסּ ע"כ הַגוֹ'
וְאִף הַמִּקֵּל בְּעֲנָמוּ לְהַעֲבִיר שַׁעַר בֵּית הַשְּׁחִי לֹא יִקַּל בְּשַׁעַר
בֵּית הָעֲרוּהָ לְהַעֲבִיר בְּתַעֲרָה כִּי מִבְּלַעֲדֵי אִיבּוֹר לֹא יִלְבֵּשׁ
כְּרוֹךְ אַחֲרָיו אִיבּוֹר מִקְשָׁה עֲנָמוּ לַדַּעַת וְשַׁחַת הָרִנָּה וְכִבֵּר
אֲמִיר הָאוּחוּ בְּאִמָּה וּמִשְׁתִּין וְכו' וְכִסּ דְּאִיכָא מִשּׁוֹם אִיבּוֹר
הַמַּסְתַּכֵּל בְּקִשָּׁת וְכו' וְשׁוֹמֵר נִפְשׁוֹ יִרְחַק מִמֶּנּוּ כָּל הַיָּמִים
וְכִינִתֵּר לִפְנֵי כָּא יוֹסֵה הַגְּדוֹל וְהַגְּדוֹל כִּי שֶׁהַרְאָשׁוֹנִי שְׁנִידִק
כָּל א' מִיִּשְׂרָאֵל לְהִיטֵר מִדְּקָדֵק בְּמַעֲשֵׂיו וְיִתֵּר יִרָא
וְחִרֵּד שֶׁלֹּא יִנָּא חוֹנָה מִדְּבִיקוֹ הַשִּׁי' כִּסּ טַפִּי מִשְׁאֵר הַיָּמִים
וְגַם יִחְמִיר יִתֵּר בְּהַפֵּק סְפִיקָא בְּאִיבּוֹרִין וְשִׁנֵּי כְּדָמָה
הַלּוֹקֵחַ פִּירּוֹת מִמֵּי שְׁאִינֵי נֶאֱמָר עַל הַמַּעֲשֵׂוֹת וְשִׁכַּח לַעֲשׂוֹן
וְשִׁאֲלוּ בְּשַׁבָּת יִאֲכַל עַל פִּי דְּרִאֲמֵת שַׁבָּת עַלִּי שְׁמִיתִירָא
לַעֲבֹד עֲבִירָה וְלִשְׁקֵר בְּשַׁבָּת יִתֵּר מִכְּחוֹל - וְאִם ע"ה מוֹרָא
יִצְלָה עַל רִאָשׁוֹ מִפְּחָד ה' וְיִהְיֶה גִּבּוֹר שֶׁל קְדוּשַׁת שַׁבָּת -
כ' ש"ק וְיִשְׁחַנְנוּ ה' דַּעַת וְתִכּוֹנֵה וּמִשְׁכִּיל הַדָּר כְּבוֹד
הַלְכוּתוֹ שֶׁל שַׁבָּת מֵהָ הוּא שִׁילְבֵשׁ חֲרָדָה כְּמִדּוֹ וְלֹא יִנָּא
הַחוֹנָה מִדְּבִיקוֹתָיו יִת' כְּשַׁבָּת וְלִהְיֵה עַל עֲנָמוּ לְהַתְקַדֵּשׁ
אִף בְּמוֹתֵר לוֹ :

וְהִנֵּה

מִנּוֹת רַחֲמֵינָה זו גְּרִיבָה לְהִיטֵר כְּמוֹךְ לַעֲרֵב
כְּדִי שִׁיֵּהָ נִיכָר כִּי מִפְּנֵי כְּבוֹד שַׁבָּת הוּא
עוֹשֶׂה וְכָל מֵה שֶׁהוּא כְּמוֹךְ לַעֲרֵב עֲדִיק טַפִּי כִּי כֵן לַעֲת
עֲרִבִי הִיָּה אֲוֵר אוֹתוֹ שֶׁלֹּהֲבֵת יֵה כַּעַת עֲלִיית הַעוֹלָמוֹת
כְּאִשָּׁר יִתְבָּאֵר לְקַמֵּן וְאִף שֶׁהוּא סְמוּךְ לְמִנְחָה לֹא יִחוּשׁ
שֶׁעֲכָשׁוּ בַּע"ס טֹלֵס זְרִיזוֹן שְׁקִירִין אֵת הָעַם לִבְיָה לְמַעַן
יִדְעוּ זְמַן הַדְּלִקָּת נְרוֹת שַׁבָּת וְאִף בְּשִׁאֲרֵי הַיָּמִים נִהְגוּ לְהַקֵּל
דְּכִינֵן דְּאִיכָא כְּבוֹד דְּעִידִין לֹא הַתְּפַלְלוּ לֹא חִישִׁינֵן שְׁאֵל
יִפְשַׁע דְּהַשְׁמַט דְּכִיד כִּי שֶׁכָּל הָאֲחֲרוֹנִים וְלִכְּנֵי הַנְּכוּן לְרַחוּץ
וְלִשְׁכּוֹל כְּמוֹךְ לַעֲרֵב וְעִדִּיק טַפִּי וְכִסּ לֹא יִתְפַּלֵּל תְּפִלַּת
מִנְחָה

זֶה הוּא עֲמִין הַרְחִיצָה זו בְּמִי חֲמִין וְלִהְיֵה הוּא שֶׁלֹּהֲבֵת
דְּאִכָּא וּמַעֲשֵׂה יִדְּוֵי וְכִינְהוּ בְּהַתְּכִין לְהַעֲבִיר אוֹתוֹ שֶׁלֹּהֲבֵת
עַל יְדֵי מ"ס הַכְּתוּב רַשְׁפִּי אִשָּׁה שֶׁלֹּהֲבֵת יֵה ע"י הַשְּׁמֹת
הַקְדוּשִׁים הַיּוֹנָהִים מְלַמְּעֵלָה כְּמִין שֶׁלֹּהֲבֵת כְּנוֹדֵעַ לְאִשָּׁר
הִרְיָהוּ בְּסוֹד ה' לִירִיאָיו - וְלִפִּיכָךְ אִף שֶׁרַחֵץ עֲנָמוּ בְּמִרְחָץ
צִדִּיק לְרַחוּץ עוֹד הַפֶּעַם אַחֲרֵי הַטְּבִילָה יִדְּוֵי פָנָיו וְרַגְלָיו
שֶׁבְּרַחֲמֵינָה גּוֹפּוֹ מִסְחֵי גְרָמִיָּה מִשְׁמוֹשׁ דְּחוֹל וְהַטְּבִילָה
הַהִרְיָה הִיא כְּאִשָּׁה לְהַפְשִׁיט בְּגָדֵי חוֹל גַּם מַעַל הַנִּשְׁמָה
כְּמִכּוֹלֵר לְמַעַל וְשׁוֹב יִרְחַץ פָּנָיו יִדְּוֵי וְרַגְלָיו לְהַעֲבִיר הַהוּא
כְּלִיבֵת דְּאִשָּׁא לְהַכְמִיעַ כָּל הַקְּלִיפָה דְּשְׁמוֹשׁ דְּחוֹל כְּנוֹקְבָא
דְּתִהוּמָא רַבָּה וְכֵן יִתְפַּרְדּוּ כָּל פּוֹעֲלֵי אוֹן וְע"כ נִאֲמַר
נִשְׁתִּי טוֹבָה זו רַחֲמֵינָה יִדְּוֵי וְרַגְלֵי אַחֲרֵי הַמִּרְחָץ כִּי
מֵהֵרָ שֶׁסּוֹד רַחֲמֵינָה זו הִיא כְּאִשָּׁה לְהַפְשִׁיט הַדַּעַת מֵהַטּוֹב
כְּאִמּוֹר אִם כֵּן כִּי הַעֲדָרָה נִשְׁתִּי טוֹבָה ח"ו וְהַפּוֹטֵר עֲנָמוּ
בְּרַחֲמֵינָה הַמִּרְחָץ בְּלִבְדּוֹ לֹא יִנָּא יְדֵי חֲבֵתוֹ שֶׁעֲדִין הַדַּעַת
שֶׁהַפְּרִישׁ מִגּוֹפּוֹ וְגַם מִנִּשְׁמַתּוֹ עוֹדִינוּ עוֹמֵד בְּקִיּוּמוֹ אֲכֵן
בְּכַח סְגוּלַת רַחֲמֵינָה יִדְּוֵי פָנָיו וְרַגְלָיו שֶׁכֵּה וְהִיטָה לְכַעַר
גְּבוֹל הַרְשָׁעָה יִשְׁפִּילָה יִשְׁפִּילָה עַד עֶפֶר וְכֵן בְּמַעֲמָד ג'
יִזְרַם וְרוּחַ תְּשַׁאֵם וְהוּא יִהְיֶה טָהוֹר וּמְלוּכָן בְּכָל מַכָּל כָּל-וְכָל
אִם הִירָא יִשִּׁים מִגִּמַּת פָּנָיו עַל זֶה כְּבוֹאֵל לְרַחוּץ עֲנָמוּ
בְּעֶרֶב שַׁבָּת וְיִבְטָא בְּשִׁפְתֵי לְאִמֵּר טֵרַם כְּנִיכְתִּי כֵס :

הַנִּי

כָּא לְרַחוּץ עֲנָמִילָסֵס יִחוּד קִב"ה וְשִׁכְנֵיתִיה
זְכוֹ וְלִכְבוֹד הַדָּר שַׁבָּת לְהַקְבִּיל פְּנֵי הַכֹּלָה
בְּפִנֵּים מֵאִירֹת וְלִהְסִיר הַבְּגָדִים הַנּוֹאִים מַעַל גּוֹפִי וְכָל
טוֹמָאָה שֶׁכֵּתִרְבָּקָה בְּגוֹפִי מִזִּהְמַת גְּבוֹל הַרְשָׁעָה בִּימּוֹת
הַחוֹל - וְכַח סְגוּלַת רַחֲמֵינָה יִדְּוֵי פָנָיו וְרַגְלָיו בְּמִי חֲמִין
יִתְעוֹדֵר אִשָּׁה שֶׁלֹּהֲבֵת יֵה לְמַעַלָּה אִשָּׁה לְפָנָיו תִּלָּךְ וְתִלְהַט
סְבִיב צִדִּיקוֹ כְּאִשָּׁה תְּבַעֵר יַעֲרָר וְכִלְהַבָּה תִּלְהַט דְּשַׁעִים
וְתִירָף מִחֲשַׁבְתֵּינָהּ הַטּוֹבָה דְּרִךְ כָּלֵל לְמַעֲשֵׂה פְּרִטּוֹת כְּאִילוּ
כִּינּוֹנֵנוּ בְּכָל צִירּוֹפֵי שְׁמֹת הַקְדוּשִׁים הַעוֹלָם מִתּוֹכָה וְיִצְלָו
לְכִינֵק עַם שֶׁאֵר מַעֲשֵׂה יִדְּוֵי שֶׁל צִדִּיקִים הַיּוֹדְעִי' וּמִכּוֹנִים
כָּל צִירּוֹפֵי שְׁמֹתֵי הַקְדוּשִׁים הַעוֹלָם מִתּוֹכָה וְהַרְאָוִיָּה
לְבָא עַל יִדְּוֵי מַעַלָּה מַעַלָּה בְּכָל הַעוֹלָמוֹת וְיִהִי נֹעֵם ה'
אֲלֵהִינוּ וְכו' יִהְיֶה לְרַחוּץ וְכו' :

וּבְכֵן

יִקְרַב לַעֲשׂוֹתוֹ לְכַבּוֹד קוֹנֵן וְלֹא יִכּוּיָן לְהַתְּעַבֵּב
בְּדַעַן וְעֲנָמוֹתָיו יִחְלִין וְלֹא לְהַנְאִיֹּת עֲנָמוּ כִי
עוֹשֶׂה אֱלֹהֵי בְּכוֹנָה זו יִשְׁכּוּ אִיבּוֹר לֹא יִלְבֵּשׁ גִּבּוֹר שְׁמֵלֵת
אִשָּׁה כְּאִשָּׁר אֲמָרוּ בְּפֶרֶק כִּמָּה טוֹמִין אֲמִירָה וּמֵר זֹטֵרָא
וְרַב אֲשִׁי הוּא יִתְכִּי בְּסַעֲדָתָא אִינִיתוּ לְקַמִּיָּהוּ בְּרַדָּא אֲמִירָה
וְרַב אֲשִׁי מִשּׁוֹ יִדְּוֵי מֵר זֹטֵרָא לֹא מִשְׁיִדְיָה אֲמִירָה לִיָּה לֹא
ס' לֵמֵר לְהָא דִּאֲר' שַׁעַת בְּרַדָּא שְׂרִי א"ל רַב מִרְדְּכִי בֵּר
מִינִיָּה דְּמֵר דְּאֲפִילוּ בְּחוֹל נָמִי לֹא ס' לֵמֵר דְּסַכַּר לֵה כִי הִיא תִנָּא
דְּתִמְכֵן מִגְּרֵר אֲדָם גְּלָרִי נֹאֵה וְגִלְרִי מַכָּה מַעַל כְּשֶׁרָו בְּשִׁכִּיל
צִידָרוּ וְאִם בְּשִׁכִּיל לִיפּוֹת עֲנָמוּ אֲסוּר וְאֲמִירָה הַתֵּם וְאִינְהוּ
כְּמִין סְכָרוֹהָ כִי הִיא דְּתִנָּא רֹחֵץ אֲדָם פָּנָיו יִדְּוֵי וְרַגְלָיו
בְּשִׁכִּיל

פרק ג מצות ארחץ קודם הכניחה כה

כה' י' א' מקום החג' ת' יונקתו תיבם שלהכת כי הנה אויבך
ה' כי הנה אויבך יאכדו יתפרדו כל פועלי און ונוגה באור
תהיה - ויהי נועם ה' אליהם עלינו וכו'.

ושוב אחר הכונה זו ירחץ תחילה ידיו ואחר כך
פניו ואחר כך רגליו - (מ' דט"ס והכי
איתא במ"הב תחילה פניו ואח"כ ידיו ואח"כ רגליו -)
וכעת נביכת רגליו אחר הרחיצה יתקדש בכוונתו בשם
סגור' פון אשר הוא סגור' לרגליו השכינה בע"ס כאשר
מתקדש' עצמה לזווג אור שבת ואז רחצת רגליה במ"ס
רחצתי את רגליו ואחר רחיצתה מנחת היא לסגור' פון
ברגליה ליכנס לפרגוד לזווג במ"ס ארכ' ז"ל:

חליפות שמלות בע"ש

ומעיקרי הסהרה הוא להחליף שמלות כמו
שאמר והטהרו והחליפו שמלות יבם
וכלמד מכאן שמטנה לעבודת קדשים ולפיכך אם אין לו
להחליף ישלשל דכתיב מרו כמדתו ולפיכך תקף אחר
הרחיצה יסור הבגדים הנזאים רחול וילבש אותן מחלצות
לכבוד ולת' ת' ורודשי רשומות אחרו שבת' נוסדריקון
ב' ג' די שבת' ת' לביש ולא נכון אחר הטהרה לשכב וללבוש
בגדיו ה' וזאם רחול וכן משמע מקרא רחצת וסבת
ושמת שמלותך עלך ואז' ל' אלו בגדי שבת שאחר הרחיצה
יש להחליף השמלות וכן היה מהגו של ר"י בר אלעאי
מביאין לו עריכה מליאם חמין ודוחץ פניו ידיו ורגליו
ומתעטף ויושב בסדינין מזוינין וכו' כנראה שלאחר שטבל
ורחץ וקבל תוספת הארת קדושת שבת אין ללבוש בגדים
הנזאים רק להתעטף בגדיו וללבוש את הלכנים מיד:

ומתקנת עורא ע"ה לכבם בגדיהם במ"ס ה'
מפמי כבוד השבת הנחנו במעגלי
נדק בתקנה זו והוא על אשר חכמים הגידו מפני מה
כותיים מזהמים וכו' ראמר מד כשאכא נחש על חוה הטול
כה וזהמה - ישראל שצמרו על האר סעי פסקה זוהמתן
וכשחטאו ישראל במדבר חזרה הוזהמו למקומה - ולכן
עורא חזר ותיקן להם לישראל יכבשו בגדיהם והטהרו
רובית מעמד האר סימי שנאמר וכבשו שמלותם.

ואשר הדיוו בסוד ה' ליריאן ישכיל סוד עמוק
בכיוס אלו הבגדים אשר חכמים הגידו
שהביאו לפני ד"א כפה מימי דמים וטיהר לכולן והרם
האחרון שצד אותו אמר דם חמור הוא זה ואין לך דבר
בתחתונים שאין בשמי' ממעל רובמתו כסו שביארנו בכמה
מקומות והנה אין ספק כי בזיוויו ית' לעמו בחידו וכבשו
שמלותם ופסקה מהם זוהמתם כך פסקה מלמעלה -
ואולם כשנחבר בית המקדש בעו"ה חזרה והוא סוד הכמס
בלשון חכמים באומרים כשנחבר כהמ' ק' אמר יאכ"ה
למלאכי 7 1

מנחה קודם רחיצה וטבילה כי בעת מנחת ע"ס בתפלת
ח' מתחילין הצולמות לעלות לקבל תוספת שבת ושוכ
בכדכה האחרונה של י"ח היו למאודות להשפיע בנו מאותו
השפע שקבלו ושוכ חוזרים למעלה למקומם ובעת ההיא
יורד תוספת הנשמה לנשמה כאשר תכואר בפרק הכא
במ"ד - וא"כ איפה יאחה לנו להטהר ולהחליף את שמלותינו
טרם עלות המנחה ואשר יביאו בני ישראל את המנחה בכלי
טהור בית ה' אכן אם נפש לא מטואדה מזהמה לוסט' רון
סטרא אחרא רחול איכבה וכל לעשות על ידו בתפלתו
את כל הכבוד הזה בשמים ממזל ואיה מקום מנוחתו של
תוספת נשמת שבת הנשמה על מי שורה על העבים ועל
האבנים ואיש התמים לא יעבור מלעשות כמשפט הסדר
שסידרנו בפרק הזה ובכן יבם להקריב את המנחה
באחרונה על טהרת הקדש כאמר - וביותר צריך להיות
ידיו וזכר האיש אשר רוח אלהים בו ונתמונת ה' יביט אשר
על דרך תמנת' ה' רבימ הקדוש האר' י זלה"ה בכל אלה
הדברים הנזכרים ובפרט ברחינת מי חמין אשר יאותה לו
לכוין סודי הדברים כאשר המה מכוונים בארוכ' בכתבי
הקד' ארכ' זלה"ה - ואנכינהגתי לרחוץ אחר המרחץ והטבילה
במי חמין בתוך הבית סמוך לעת קבלת שבת בשדה
זלה"ה יא הכונה בפה - אנכי תקנתי טסח תפלה כוללת
כל כוונתה וזה תוארה:

ליחרא שמא רקב' ושב' וכו' - הנה אנכי בא
לרחוץ ידיו פני ורגליו במי חמין לכבוד
ולתפארת יום שבת קדש ולגדש את הוזהמו - ובכן יהי
דבון מלפניך ה' או"א שכתב סגולת רחיצה זו ידיו בסמות
העליונות שלהבת י' או"א מוחי דמוקבא קדישא
עו"לת שבת בשבתו כעלייתו של בעל דשפי' הדשפי
אש שלהבת י' בערב ב"ת היא באה עד נה"י ועד
חג' ת' ג' ק' ה' ש' רש' וכסתכון סס שבת ש' ב"ת
ושלהבת זו תלהט אשם י' כמלואותיו

יוד הי יוד הא יוד הה
הצולים נ"א יחוד הוי"ה ואד"ני והם תוכו אשה אל
אחותה באותיות מילואתם והמה יעלו למספר כתר
אשר בו יכונו יחדיו המאודות הגדולים מוחי מלכותא
קדישא התתומים בשם **יהוב"ת** זה עס הג' י'ה
במלא אשר בקרבם הטהר יעלו כמספ'
אש' תי אש' ואש' יחדיו יהיו תמי' ופמיה' אש' א אחיו ובהנרף
על מספ' אש' תי ואודלת רמלא היו' ד' הא' ככל הג' מילואין
ונוסף גם הוא ג' אותיות **יה"א** מי מלא ה' ה' ה' ה' המה
יעלו למספ' שלהבת וכן אש' לפניותלך ותלהט
סביב מרו **יה** המתעלה באדיה ישאב לעומת הנחש
סכרוך על **יה** עקב בת יחידה בעלות הדגלים שהם
כה"ו 1

פרק ג סגולה המחליף שמלותיו בעש

למלאכי השדת מלך כ'ז שמת לו מת ואח מתאכל עליו מה הוא עושה אמרו לו תולה ש"ק על פתחו וכו' שסדרו על מה שבראשונה נאמר וינח לך שם בגוים כיופיד כי בנות ישראל אין להן שער בית הערחה וכו' וזה שור ה כי לא היה אז הקליפה פולטת כלל ולפיכך תלה ש"ק על פתחו וינח על שער והבן. ואחר כי הוא על פתחו חזרה הוזהר לאיתנה הראשון ואולם יש דם של חימוד ויש דם מזד העון כמ"ס בזהר פ' בלק דף קנ"ז רבי אבא פתח אם לא תרעי לך היפה בגפס כנפתא דישא אמת לגבי מלכא עלאה וכו' ואוליפנא מנו בונינא קדישא דבפעתא דאיהי סליקת למלקט ענגין וכפופין ותומא אשתכח בהו בישראל לתתא כרין מטי לגבה ספה דחדל ומיד עדיף וייתכת עלה יומין כמנין וכרין ירעין לעילא דמומא בה בישראל ואתער שחאלא מיד ומשיך חוטא לתתא ותכהן עיניו מראו כו' מראו ודאי מלאכת כלל בכלל דרחמנו וכו' ע"כ **צא** ולמד ממאמר זה ענין הטפה הנמכרת למעלה כשאין ישראל עושי רצונו של המקו"ב ה' וכו' כי לא ימצא זה אפס במלכות ולפיכך אבינו רעינו עורא הסופר בספר התיקונים תיקן להם לישראל לכבש את הכבדים לכבוד ולתפארת ויהי השבת לתקן את ח' וימצא פגם למעלה באותם והכבדים הנצחיים הרחניים מנד מעשה התחתונים הגה ע"י כיבוס זה לכבוד השבת והיו ממקיס הכבדים העליונים והכלה נאה וחסודה תעדי כליה ליום השבת ועל עיקר תקון אלה הכבדים נאמר בזהר פ' אמור ז"ל הולך תמים ופועל נד"ק מאן הוא אלא אינן אינן דמתקני למטרוניתא בתכשיטה בעטרהא בלבושהא כל חר פועל נדק אקרי ד"כ:

וזה טעם חכמים ז"ל באמרו כל ת"ח שנמצא רכב על בגדו ואמרו לה רכב חייב מיתה שנאמר כל משנאי אהבו מות אל תקרי משנאי אלא משנאי והא והא איתה כי ע"כ חאה שוא ית' לת"ח זה שהיה נדק לתקן בגדיו להועיל מעשי למעלה לנדק מלכותא קדישא לתקן לבושהא וכיום הראות בו דבר מאוס הוא גורם להחתך העליון למצוא מקום לשכוא להכלה הנעימה חס ושלום ובכן משנאי המה הקליפות אהבו מו"ת לפי שנאמר רגליה ירחות מות והמה אהבו ליהנות ממנה ח' כמו שהאריכו חכמי המדע בכל פרטי הדברים האלה. ודי בזה להעיר לישדים בלבותם יודעי דעת ומביני מדע סוד כיבוס בגדי' אלו והנעשה בו בשמים ממעל וכו' ישכילו כמה מעלות טובות לאיש המטהר בע"ס בחליפות שמלותיו הולך תמים ופועל נד"ק והיה נדק אזור מתניו לתקנא למטרוניתא בתרה ולבושהא כאמור:

ונוסף גם הוא אפר חכמים הגידו כשהקדמו ישראל כעשה לנשמת ידו ס' רכוא מלאכי הסרת והלבישו את ישראל ב' עטרות א' כנגד כעשה וא' כנגד

כנגד נשמת וכשחטאו ידו ק' רכוא מלאכי וכו' ופרקים שנאמר ויתננלו בני ישראל את עדים ולכן עתה בע"ס כאשר כל איש ישראל לובש בגדי שבת חוזר וזוכה בהארת אותם עטרות שנאבדו ממנו כמו שיתבאר בענין ישמח חסה במתנת חלקו וכל הקוד' להתעטף בבגדיו החמודים זכה להתקדש בהארתם ושמחת עולם על ראשו. והנה ס' ע' נהורין הם בקדושה וכן ס' ע' נהורין בקליפה ורמז זה יתקומם בסוד ושע"ש יונק על חור פתן ואל הקדש פנימה נהרין ח' אתון הוי"ה ואר"י המה יעלו למספר חש"ל וחש"ל מל יעלה למספר מלכו ס' מאור' נתן טביבות עוז הקדושה ולא יעבור חיל גבול הרשעה לרדיקה בה וזהו סוד הנכתם כברכת המכרך את עמו ישראל בשלו"ס אותיות מלכו"ס אך אמנם יש הכדל רב בין מלכוש דחול למלכוש השבת כי מלכוש השבת הוא חש"ל מעולם האילות בסוד הפורס סבת שלום ועין המשכיל יבין את אשר חכמים הגידו בגמרא פ"כ דחגיגה א"ד יונתן בן עמרם נתחלפו לו כלים של שבת כלים של חול ולובשם בטמא לענין האוכל חולין בטרה והוא מטעם הנזכר. ומאדח' ז"ל כתב ז"ל אמר לי מורי ז"ל עמין א' שנדק לי לכיון וכראה לע"ד כי גם לזולתי תועיל בוונה זו והיא שטוב מאד שסוס מלכוש או כיונא בו מכל מה שבהם יתלכש אדם בשבת אין ראוי שיהיו עליו בימי החול ואפילו החלוק של שבת אין ראוי ללבושו בימי החול ע"כ והוא מהטעם הנזכר כי יש הכדל רב במלכוש השבת שהם סוד חש"ל מעולם האילות כאמור:

ובתב עוד וא"ל מורי ז"ל כי כשלבש בערב שבת החלוק של שבת אכיון בשם החלוק העליון הנקרא **והריא** כולו נקוד חידיק להמשיך הקדושה עלי' וכשאלכש הלבוש אכיון בשם אכתרי' אל וכשאלכש מנעלי אכיון בשם יונתפחירו' וכשאדחון ידי אחר זה אכיון כג' הדין ר' ראשונה נקודת חידיק של נו' דאני' ב' נקודת חולס' ג' נקודת חידיק והם נקודות של לרורי. וכתב עוד שנדק כל אדם ללבוש בע"ס ד' בגדים לבנים ד' אותיות הוי"ה שהם בגדי הברואה והם הלבוש התחתון והעליון והאזור והחלוק כמ"ס בתקונים דף פ"ז. (בג' דשבת דף קמ"ז מוכח דמלכוש ועליון של רכבן דפומכרית' סיה שחור גם בשבת וכן פירשי שם להדיא וכו' דגם הרב יורה לזה עליון דגמרא לנו דוקא אלא דנ"ל מלכוש קנר שדך להניחו תחת ה' ליון. ולא טובים אנחנו מאבותינו ורבותינו הקדושים חכמי התלמוד ע"ה.) ואמר לי מורי ז"ל שכפי גוון המלבושים שאדם לובש בשבת בצה"ל כן אמש מתלכש אחר פטירתו מירי שבת בשבתו ולכן ראה חכם א' אחד פטירתו לבוש שחורים ביום השבת והגיד לו סכך

פרק ג' ללבוש ד' בני לבן בשבת

פא

סכן סיה לכוש בשבת בעה"ז ונענש בן באלתם מדה בעצמה והמתלבש בכגרי לבן מעביר ממנו הקליפה רוח מסאכא. ואם א"ל לו ילכס גוונים אחרים לכד שחור וארום לא יראו עליו כי הם חמושים לקליפה בסוד ה' בא"ס נוטריקון א"רס ס"ח ועל זה נאמר לא תכערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת. והרב בחי"ז"ל כתב בפרשת צופטים ז"ל מי שרונה להשליך עליו רוחניותו של שבתאי שהוא כובד המשמש ביום שבת יש לו למעט באכילת בשר וכשאר כל המאכלים ושימנע מתשמיש המטה וילבוש בגדים שחורים ויעשה תמונת ארזה של נחושת והשעה לשבת והמזל לגדי וזוחאזין על אות תמונה חתול שחור וכבן יתערכו לו לעבוד עבודתו ויגיד לו עתידות כבתוב בספר ידיעת הכוכבים.

והנה

זה מחכמת התורה היא העולה על חכמת הכוכבים והמזלו' שנותה אותנו במזל' שבת אשר ככב שלו שבתאי שנעשה בהיפוך מכל זה. החכמה ההיא אסרה אכילת בשר בין שבת ונמנעו במאכלים ואנו ננטונו שנתענג בו' השבת לאכול בשר ולשתות יין כמ"ס וקראת לשבת ענג. החכמה ההיא אסרה תשמיש ואנו עין' עונה בשבת כמ"ס אשר פרו יתן בעתו. החכמה ההיא אסרה בגדים לבני' ולהתעטף שחורים ואנו נלכס ביום השבת לבנים כמ"ס וכברתו ע"כ. ולכונה זו איש התמים יכון לנגד עיניו ללבוש את הלבנים כמ"ס ואף אם יש לו סלי' קטן בימות החול משאר נכעוני' ישתרל בשבת להיות לבן דיוק' אכן את זה חזיתי להד"ח קמסדיר עלי' דרכיו האר"ז ז"ל וכתבו ז"ל אף ראיתי למורי ז"ל שזה לוכס מלבוש ארום תחת מלבוש העליון הלבן מפני הצניע ולא היה חושש בזה רק שיהיו לו ד' בגדי לבן עד כאן. ונדאה לי שטוב להזהר שיהיה משאר נכעונים ולא שחור ולא ארום מהטעם האמור למעלה. ועוד כי הלא בשבת אנו עולים עד חו"כ הנקרא קרס ואנו מקבלים מן עתיק יומין בסוד ה' מלך גאות לב"ש אשר שם נאמר לכושיה כתלב חיוור וכולי. ואף מי שהוא אכל ישנה בגדיו בשבת דהוי דברים שבפרהסיא ולכבוד שבת ישנה והן דברים עתה ע"ה התייח לעצמם להכנס לשבת בבגדים הנזכרים דחל לקבל פני שבת מלכתא והאכלים יותר מהם זלזלו בכבודה של שבת ולא החליפו שמלותיהם ולא ארק למעבר הכי כי לפני מלך ב"ו נאמר ויגלח ויחלף שמלותיו כל שכן לכבוד הדדה של שבת מלכת' כי אין לבא אל שער המלך בלבוש שק ולאכלים המתחבלים באכלים המה מראים שאין להם מנוחה לנפשות ביום השבת ונהפוך הוא כי בהתלבש עצמם לכבוד הדדה של שבת המת יהיה לו נחת רוח יתירה.

והמכשרה

הזאת תחת ידם מפני כי לא פנו הדברים רק בחו"מ שם ולא ידעו ולא יבינו בעמקי פנימיות' והנעשה בס' בנב' המרוס

המרוס במקום מכל ענין לבישתן של בגדים אלו המס הצמיחות והתגשמות לרברים העלמנים ורזל המה היו חכמי המדע מדעי רעת עליון וחזאי עניני וסדרי הדבר'ים העלמנים והשתלשלותן למטה ועל כן הודיעו וזו אותנו באזהרותיהן הצמינים שזרען ועקרם למעלה ורוחניות משתלשל ואתגשם בהם למטה ודאשו מגיע השמיעה והחכמים ולכו בהם וכסילים יכשלו בהם ואף אם לא ידעו בעמקי פנימיות הדברים כאשר המה עם כל זה יש לנו להאמין כי כל אלו הענינים נאחזים למעלה ומשכ יקדם בשמים ממעל והפעול' האמצעית הנעשי' פה עמנו היס' הו' בית מושב ומשכן לשכון עליו אותו החכמי' המכוון לעומתו לכוש שמתלבש בו הקדושה אף אם אינו נראה בחוש וכמו שבין האדם הוא מרור ומשכן לנשמה אף אם אינה נראית ועל ידי זה נראה פעולותיה וכחתייה כמו כן כל פעולות האיש הישראלי הם מרור ומשכן לרברים החכמיים אף אם אינו נראה ועל ידי מעשה הוא מעביר עליונים למעלה. והידא את דבר ה' ישיש תמיד לעומת פניו בכל מעשה עבודתו לרעת סוד פנימיות ואשר יחזה כי טוב הוא כנגד' וכנסתר יקים אותו ואשר יחזה כי טוב הוא כנגלה וכנסתר לא ישר פעלו ונכריה עבודתו לא יעשינה ולא יחוש ללעב וכזו האמונים כי לו ישימו לבם להולכים בתמים ללעב הלוצבים וחרפת המחרפים לא היו עושים טובה ולא חסד ולא מזה ולא ימלט אדם מלשון הפריצין דיו לעבד וכלי כמו שביארנו למעלה בפרק ב' ע"ש ודי בזה להעיר לבות בני ישראל הקדושים ולא יסיפו לזלזל עוד בכבוד הדדה של שבת להכנס בה כשהוא מכוול ושומן עין לכוש מול הדדה ח'ו. ואני המאמר הגבר דאש עוני עמי בית ישראל בזלזל כבודה של שבת ודבת מבני עמינו מנאים לפצלם ולעבודתם עדי עד כיום ע"ש ושכחו את ה' עושה מפני חמדת אלילי כספם וזהבם לא ינוחו ולא ישקוטו מאז הבק' ותצבור המנחה והיה לעת ערב כי יראו כי פנ' היום כי בא השמש לכא והנה בהלה ואימה חשיכה גדולה נפלה עליה' באים כרגלים מתהדות לכא לביתם כמי שכבשם שד כי יראו לנפשותם פן יסקלון העם אשר ברגליהם על אשר חיללו שבת קדש ויבא אל בית' חדר ולפנים מחדר וישליכו את גילולי הכיסים מחיקם מקנה קניינם אשר רכשו חללים חללים ובאשר המה מלובשים בשקים ובגדים הנזכרים אשר עליהם באים לקראת שבת מלכתא ועומדים לקבל פני שבת מלכים טרדות והבלי עולם וכן לא יעשה וכבר צווח על זה קמאי דקמאר ואת אשי יש בידו למחות יתחה ויודיע להם צטטן נשל דברים במפורש בזהר ובספרי המקובלים אולייתנו לב לשוכ כי ישראל קדושים ואיין מזידין חלילה אפס כי באין מבין יכשלו תקלה אחר תקלה. אכן כאשר ידעו עונשן של מדות אלו ומתן שכרן יזהרו להתקשט עצמם כחתן יכהן פאר לכבוד השבת מלכתא. ונא' ולמד

מ"ס

7

2

המרוס

כ

1

פרק נ ערב שבת

מ'ש המקובלים שיש לומר בעת לבישת חלוק של שבת פסוק כל כלי יוצר'עליך לא ילח וכו' לבטל החינוכי החזי' להתדבק בקדושת בגדי שבת ומתקנאים בנו כי בהסתלק טומאת ימי החול מקטרת על העולם והוא מ'ש ז'ל כ' מלאכים מלוין לאדם בערב שבת אחד טוב וא' רע וכשעמד הכל מתקן הקטגור נעשה סניגור ובכלל התקון הוא מלכודי שבת קדם וכו' נעשה סניגור וכן בהפכו ח'ו הוא מעורר עליו קטגוריא.

וזה טעם ר'י בר שעי' שהיה מתעט' ויושב במדינין המצוינין וכו' בע'ש ומתוך פי' התום שם משמ' שהיה הציני' של פשתן במינין ולתלמידיו לא היה כלל אפילו במינין ולפיכך הציני' כנפי כשותן והיה טעמו ללבוש בע'ש מדינין של פשתן מטעם מ'ש המקובלים שיש סוד גדול בלבישת בגדי פשתן כי היא תוילת גדול לחיים ולמתים לקטנים ולגדולים שכל מת שמת לבש בבגדי פשתן לבן אף שמת בח'ל כל קטגור נהפך לסניגור אך בתנאי שלא יהא מעורב בו חוט כל מין אחר ואפי' תנאיו שאכיו מחזק למית לו בניס הרבה ע'י לילית או רוח רעה או כל רוחני מהטרא דמאלא תנוק זה בטוח מכל אלו הסכנות לבישת בגדי פשתן אחר פרעה השיג בחכמתו כבולת בגדים אלו לבן היה מלוב' בגדי פשתן לבן ועל ידם היה מתגאה בפני הכמיו ואמר אל אני ויתן מופת שכל חכמיו וחרטומיו לא היו יכולים לשלוט בו ברוב כסופיה' והם לא ידעו שהדבר היה תלוי בסוכת שהיה לבוש בגדים של פשתן. כלל הדברים שניגול מכל דבר רוחני חוץ מרשות הכורא שאין דבר מועיל לפניו אבל אין שולטין עליו כל מיני גממי וטבעי כגון מים ואש וקור וחום ואכן וברזל וכל מיני מקרה ופגע רע כי אין מסוכן בעול' כמו הכ'ג ביום הכיפ' שהי' נכנס לפני ולפני' במקו' שאין רשות למלאך ליכנס כמ'ש בירושלמי וכדי שלא יתקנאו הקנאין לפגוע בו ולקטרגו לכך הוא יתב' שכל מצוותיו ענה טובה צויה שיכנס בבגדי פשתן לבן שהם מסובלים מהקטגור נעשה סניגור. ולכן ר'י בר אלעאי בבואו להכנס אל הקדש קדושת שבת שהיא שורש לכל הקדושות היה לובש בגדינין של פשתן להסיר מעליו כל המקטרגים ולפיכך היו הציני' של פשתן כמ'ש התוספות דאם לא כן מה היה מועיל לו לבישת פשתן אחר שהיה מעורב בה מין אחר תכלת כמו שביארנו שיעקר כבולת הפכתן הוא דוקא שלא יהא מעורב בו ממין אחר ואפי' כל שהוא ולפיכך היו הציני' של פשתן כמדובר.

עירוב ערב שבת

כתב מהר"ו ז'ל מרי זלה'ה בע'ש היה מערב שיתופי מצואות ועירובי חצרות וקודם שהיה

שהיה מערב אומר ברכה ואח'כ מוכה לבני חצר על ידי אחר כי כן הוא הדין כי אחר שיער' בעדו או יזכה לאחר' והיה בוגע בלילה כפת השיתוף וכבוקר על פת שעשה בה הערוב וכתב ודרך לבוין בו איתיות עירוב הוא ע'כ רי'ו ע'כ. ואולם טעם עירובי חצרות כתחלה אשכילך פשוטן של דברים מה המה והוא כי כבר ידעת שחצר רשות היחיד במורה היא ואפילו הדבה בני אדם דרין בו והדבה בתים פתוחים לתוכה מתרין מן התור' לטלט' ככולה מן הבתי' לחצר ומן החצר לבתים ומ'כיון שיש הדבה דרין בחצר זו דומה קצת לרשות הרבים שהרי כל בית מיוחד לבעליו והחצר משותף לכולם כמו ברשות הרבים וחשו חכמים שמ' מתוך כך יבא לטלטל גם מרשות היחיד לרשות הרבים ואסרו לטלטל מן הבתים לחצר או איפכא עד שיערכו ויבנו מכל בית ובית ויתנו אותו באחת מבתי חצר' שעל ידי כך אנו רואים כאילו כולם דרים באותו בית וכאילו כל החצר מיוחד לאותו בית והרי חזר להיות רשות היחיד גמור כאילו הוא של א' וסיימו טעמא דשיתוף מצואות דמן התור' מתיר לטלטל מן החצרות למכו' שאינו מפולש דכולן רשות היחיד הם מן התורה אלא שחכמי' אסרו לטלטל מן החצרות למכו' שאינו מפולש מפני שהמכו' חשוב רשות משותפת לרבים יותר מן החצרות ודומה לרשות הרבים וגזרו בהם אטו מרשות היחיד לרשות הרבים או איפכא שהן אסורין דאוריתא אבל התירוה ע'י שיתוף שכשם שעירובי חצרות מערב כל בתי החצר כך שיתופי מצואות משתף כל חצר המכו' וגוכין פת או דבר אחר ממנו מכלל מכל חצר וחצר וכותבים אותו באחד מן החצרות ואז אנו רואים כאילו פתו' כל המכו' לאותו חצר כדרך עירובי חצרות.

ועוד

זה מדבר לנר עילאה אשכילך ואורך כדרך ח תלך בכוונת עשייתה מאש' הורנו רבינו זלה'ה בסוד כוונתו והנני מדייק הדברים כאשר השג' תשע השכלתך רע כי העולם מתגלה בג' קוין שבמרכבה קו הימין חסד קו השמאל גבורה קו האמצע רחמים כלול משניהם והוא מערב כח החסד וכח הגבורה והוא סוד עירובי חצר' ועירובי מצואות קו הימין והשמאל וקו האמצע הוא סוד הבעל הכי' שנוטל מהחס' והגבור' ומערב יחד ודמו זה יתקומם בעירו'כ איתיות ע'כ רי'ו חס'ר העולה ע'כ וגבור'ה העולה רי'ו ועירובי חצרות עין המשכיל תשכילנו בירכת'י המשכן הנצח וההוד ואת ערובת'ם תקח בסוד הנדיק המכריע בימתם וככן נעשה רשות היחיד רשות יהירו של עול' וגבול הרשעה בעשן תכלה. אך סוד עירובי תרומין גם הוא אשכילך דבר והלא ידוע תדע אשר חכמים הגידו כי סוד תחומין הי' בראשונה י'ב מילין נגד מהנה ישראל ועתה הוא מיל אלפיה אמה והיה טעמו באשר נודע כי זה לעומת זה עשה האלהים וכמו שיש מרכבה בקדושה ככה יש מרכבה לאדם כליעל בקליפה והיא מתחל' בכיום מרכבה

דרך נדריקים מנהג רבינו זל"ה. לערב מידו ע"ש בשבתו
וכלכד שכתוב בזכרוננו לבלתי יסכח מלערב אכן מי שנטה
ולו תמער אשורו זכירתו לא ינהג מנהג זה כאשר הוא
קרוך להכשל באיזה שבת מלערב וינא שכרו בהפסדו ולא
אמרו כל השעורין הללו אלא לאנשי חזקי הזכירה
כאשר לקדושים רבינו ותלמידיו ז"ל. ואם הוא במקום שגריך
עירובי חצרות ועירובי מכוואות קודם הכרעה יבטא
בשפתיים סוד כוונתה לאמר. לשם יחוד קב"ה ושכינתיה
הנני בא לקיים מצות עירוב ע"כ רי"ו הן שתי ידיים זוכות
באחת יד הגדולה ויד החזקה והכריח התיבון יד רמה
מכריח מן הקנה אל הקנה ואת ערובת"ם יקח בעירוב
מכוואות ובעירובי חצרות אכני אער"כו לירכת"ו המשכן
אל ב' קצותיו וחוכר ויסוד נדיק המכריע בימיתם מושיב
יחידים ביתה. ובכן יוסר הערו"כ הקדושה העליונה ושבה
והיתה לבע"ר כל יראה וכל ימנא כי ישבו אחי"ם יחדיו
ידו"מ"ם נוסח יחד דעות היחיד לשבת ויהי נועם ה' אלהינו
וכו' יהיו לרצון וכו'.

ישוב

יברך את ברכתו על מצות עירוב ויכוין
בע"כ רי"ו בת"ש הרב ויהא זהיר להניחו
במקו' המשתמר לבצוע עליו בליל שבת כמנהג הדב זל"ה
והוא היה מנהג האמוראי ע"ה בת"ש כפ' כל כתבי ד' אחי
ור' אחי כד מקלעי לה ריפתא דערובא שרו עלה המוניא
וכו' ומיהו נריך לרעת דהיינו דחוקא כשאינו מוכה לכולם
משלו אלא כל א' נותן חלק בערובו אבל אם מוכה לכולם
משלו הו"ל מקפיד על עירובו דאינו עירוב כמ"ס ה"ה
כפ' מהלכות עירוב והיינו דחוקא כשהוא מערב לעצמו
ולאחרים אכן אם הוא עושה עירוב לעצמו בבל ע"ש ושאר
בני חננו עושים משנה לשנה אין כאן משום דינא דמקפיד
על העירוב ואף בקפידא דבעה"ב גופיה ליכא אלא במידו
דחשיב אבל בפת בעלת אינו מקפיד. ומנהג טוב להולכים
בתמים לטעום בע"ש קודם הטמנת החמין מכל תבשיל
אשר יבשל לגורך שבת כמנהג הדב ז"ל ויזכה לחיים על שם
טועמיה חיים זכו. ואנשי מעשה המתענים בע"ש יתנו
בקבלת תעניתם לטעום קודם קבלת שבת ממה שבישלו
לשבת וכמ"ס מתעניות לשעות ואם אפשר להם להתפלל
מנחה בעשרה קודם שיטעמו יאמרו ענינו ואם לאו טפי
עדיף לטעו' תחלה ולהתפלל כבוד בלא ענינו משיתפלל
יחידו. ומחרי היס נהג לטעום התבשיל ליל שבת וסמיו'ו
שלו ממ"ס כוהד בראשית בלילא דשבתא בעי בר נש
לאטעמא מכלא בגין לאחזאה דהא שבת שלום מכלא
אתכללת וכו' ומשם יתבאר דלא נגעו בה מצעם לכדוק
התבשילים אם מבושלי יפה ולהטעימם כאשר עלה על
רוח רבים אפס היה טעם הדב' לאחזאה דשבת שלום מכלא
אתכללת כאמור ומ"מ טובים השנים לאחר אינינו מתענה
בע"ש לטעום בע"ש תבשילין אם עלה כישולו יפה ושבו
באור

מרכבה הקדושה וזנב מאלה כרי חיותה כי יש בה צורך
לעולם והאלהים עשה שייראו מלפניו. אכן בערב שבת
עולה המרכבה הקדושה למעלה וכל העולמות עולין איתה
וגם ייר מקום חלל בין גבול הקדושה לגבול הרשעה שיעו'
ג' פרסאות י"ב מילין ולפיכך בשבת פשו תמו החינוכים
ועמק מקום עיקת חיותם שאי אפשר להם לעלות למעלה
אל הקדש פנימה והמקום פנוי וחלל בינותם לכין גבול
הקדושה ולפיכך ניתנה דעות לכל איש ישראל ללכת בשב'ו
שיעור הזה ולא יתרומה שהולך יותר מכנים חלק נשמנו
גם כן לחינוכים כאשר גם הוא גורם לשכינת עוזינו
גם כן תרד למטה לתת טרף לחינוכים ולפיכך
סוד עירוב זה הוא בשדה כי המקום הנשאר פנוי
הוא דוגמת שדה הראוי לזריעה שאחרי השבת חוזרת
הקדושה לשם ליתן טרף לחינוכים כאשר בתחלה אכן זה
היה כומן שלא גברו עונותם של עדת ישראל אשר לא היה
כח בגבול הרשעה להתאחו בהיכל הקדושה ולא היתה
יניקתם אפס ממקום פנימה של קדושה אבל אחרי המצב
אשר מצלו בני ישראל בה' והמה כאדם עבדו ברית גברה
גבול הרשעה ושממית בידה תתפש בהכלי מלך ותפש
שיעור מקום הקדושה שיעור מקום הג' פרסאות פחות
מיל לכד ויונק' משוד תנחומיה כימית החול שיעור הנזכר
פחות מיל ונמצא כשהקדושה עולה היא למעלה בע"ש
אפס מקום חלל ופנוי בין גבולה של קדושה לגבול הרשעה
מרחק מיל ולפיכך כומן הזה אסור לנאת השד' יותר ממיל
וההולך יותר מטמא את נפשו כי כל מה שהוא חוץ למיל מן
הקדוש' שמה הרשע ומדמע קדש בחול.

ולרוב

התועלת הזה לשכינת עוזינו בתיקון
מצוה זו שלא תצטרך לרדת למטה לתת
טרף לחינוכים כמדובר לכן בשתיקון שלמה הע"ה ערובין
ינאת בת קול ואמר בני אם חכם לכך ישמח לבי גם אני.
וזה ג' טעם שמודיעים לגר איסור תחום שבת כי אחרי
צאתו מכלל החינוכים אל הקדש פנימה יאותה לנו להודיע
סוד תחום שבת לבלתי יאחזו כצפורים האחוות בפח
המוקם כאשר בתחלה. ודמו זה פי' מורי זל"ה במצעה
דאל ישע בן אכיה שא"ל לר"מ חזור לך אל' למא אל' עד
כאן תחום שבת אל' מנן את ידע אומר מטלפי סמי שכבר
הלך אלפים אמה אל' וכל הדא חכמתא אית בק' ולית את
חזור כך וכו' כי מצא ר"מ להשיגו כי אחר שהזכירו שלא
לנאת חוץ לתחום שלא להכנס בגבול הרשעה א"כ מדוע
אית מקשה עורף מלשוכ אל' וטבעת כיון מנולה של
קליפה ותוסיף תת כחה לה.

הנה

ערכתי לפניך סוד משפא העירוב ומה נעשה
כו למעלה לפי שיעורך וכו' תדע להזה' לבלתי
תסכח מידו שבת בשבתו מצות עירוב כדמו וכמשפטו
לבלתי היות עם ער"ב החינוכים ח"ו והאיש התמים יאחזו
דרך

פרק ג כח העידוב

באור השבת ישוב לטעום מפל תבשיליו ופסה למעלה
לאחזאה דהא ככס שלוב מכלא אתכלילת וכה הוא מנהג
ותיקין. ונריך כל איש הירא להיות זהיר באכילתו בע"ש
אך למ"ט אכילה ושתיה מדי מחסור אשר יכס' לו חלא
אוכל נפש בלבד כדי לתת מקום לסעודת שבת שיאכל
היתה לתיאבון והוא מכלל ענב שבת שיאכל מאכלו בטעם
ובתאוה. כי אין ריבוי במאכל והשתיה ענב כשאין תאוה
לאוכל לאכל רק העיקר הוא לאכול בנפש רעבה ותאוה
ואוכל אותם לכבוד ולתפארת היום ומנחא מצנע גופו
ונפשו כא' ונדרה יחשב לו וכן מנהג אנשי מצשה שמרעיבי
עצמם בימי ה' ומזה מתעני כדי לאכול אור שבת לתיאבון
וכן ראוי לכל אדם היבראל להתנהג בדרך הזה כאשר יוכל
שאת ואמרו על אחד מהחסידים שהיה סגור בע"ש ולא רצה
ללכת לקביעות סעודה מפני שכב' היו הם עשרה בלעדו
ומכאן ידון ק"ו הלוש אחר גרונו לאמר אם לרבר מזה
החמירו באפשר לעשות ע"י אחרים כל שכן שיש להזהר
בקביעות סעודת הדעות מפני כבודם של שבת ובפרק
השליח אמרו שתי משפחו' היו בירושלים א' קבצה סעודתה
בשבת וא' קבצה סעודתה בע"ש וב' כצקח.

ואני הממחר הגבר ראה את עמי וכלב כל הימ
על כמה מני ישראל המולולים בכבוד הדרת
של שבת הקדוש ההולכים בחסך בע"ס ללתי אופיולות
ויאכלו וישתו וישכרו עד הגיעם לשכרותו של לוע
מתרועעים אל מקיס הדשן והעבב או להם כי גמלו רוח'
דעה ויהי להם שכר פרי הבטן לפתן וכרום' לקרן והמשת'
למסטה והמהכל למאכלת כי פעולת האירי"ס תהיה כס
ל"הלות ובהתקדש היום התרדמה נופלת עליהם ועולם
חכך בערס כסוכב בלכ ים וכסוכב בראש חבל וכמעשהו
בחול כך מעשהו בטבת כאשר לא יעצרו חיל לעמוד על
רגליהם לקדש על היין ותדבה תאניה ואניה בקרב ביתם
ומי זה יגש בארבת שפתיו להמר לו מדוע ככה עשית
הכזה יהיה שבת יבחרוה' כי עוד ידו נטויה כחיו חורמן
להכיתו פצע וחבורה ומכה טרוה - ורכים מהם יחזקו למס
לעצור מיוול וס בלא דעת לעמד על עמדם לקבל פני
שבת ולקדש את היום וקלון להם שבת מריב כאשר המה
מלאים על כל גדותיהם והיה לורה באפם סעודת שבת
ובאו כי קיפין כנשיתיה' לעת האוכל להטיל מס על
האוכלים לימר הקדחת תבטילי ומדוע לא דוככה כשמן
וידרכו את לשונם כקשת רמיה לחרף ולבדף את המתיס
ואת ההייס ועוד ידם נטויה להכיהן פצע וחבורה ומכה
כניה וחרכ על שולחנם תאניה ואניה או להם אהה עליהם
לעושה אלה והשכי' מה הלשון אומרת קלני מדאשי קלני
מזרועי המטט מכס יתר הכו אשר כזיתם את בני בשאר
הימים כמשתה היין והככר הדוג בקר ושחוט נאן ומכחתם
התגבורי - גם כי תרכו להוסיף שבע על הסותי' כיס
קדשי

קדשי וכן לרוב ולמנה תשבותו אז ירכיב אלעזר באלמו
ובחרומו יכהלמו לאמר אם כגוי אשר כזה לא תתקם נפשי
הסוים את כבודי ביום קדשי וקול אומר קרא ואומר מה
אקרא הנה אלה רשעים מירי חרש בחרשן ופידי שבת
בשבתו אשם לא תכבה ותולעתם לא תמות כי אם קרחם
באפי עד עולם תוקד תחת אשר ביערו והשקן האש אשר
כניתי ביו' קדשו והנפש היפה היא מד לקתתי פח תפרש
כפיה אף היא תשיב אמרה אלה ואשובה אל מקומי
הראשון לא אוכל און ועצרה כי כל שולחנם תלאו קיח מואה
בלי מקום ויחללו קדשי שמים ואיה מקום מנוחתי ול א מ' אה
היונה מנוח לכף רגלה תחת אשר עיניתה. אזי לך בן
אדם בן אדם תולעת ולא אש הטוב הזאת גזית ספער
ויהלום הנכמה היתירה כבודה בת מלך רמופה ועצובת
רוח ברוע מעללך ומוסף גם הוא להטיל חלשי' פ' על הקדשי'
קדשי שמים ממעל ועל הארץ פתחת לו הקשבת את קול
שעיתם עליך תפחד פות מחיים ויתפרדו כל עצמותיך
וכמים נשפכת גחם הלב ורפו הידים. זה הטוב יכפר
בעד ומנוח לדרוש איהם ולהפריז האיום על זה אולי יחשבו
מחשבה על שחטאו ויתנו לב לשוב אל ה' ואל אלהינו כי
ירכה לסלוח.

ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

פרק רביעי

אם מעלת מנחה ענחה מאד שגבה מאד במהללים
ביתר הימים כאשר חכמים הגידו לכולם יהיה
אדם וקיד בתפלת מנחה שהרי אליהו ע"ל לא נענה אלא
בתפלת המנחה וכו'.

עוד יספה ה' כחה מנחת ע"ש כי עתה התחיל המטרונית להתרחות לפני בעלה וכל העולמות העליונים עולים אתה כי הנה ידוע תדע מ"ס רבינו הקדוש האר"י זלה"ה בענין המנות שנשטונו למשות מירי יו' וז' וכן בחגי' ובמסעדי' כי הכל הוא לתת בסגול' המנוות הנשטו' בהם השפע' חדשות כי הראשון מסתלקו' כי בכל יום ויום מותן השפעות אל העולם על ידי מעשינו כגון כיצית ותפילין וק"ש ותפילה וכלילה הם מכת לקיים ונרדף הוא יתברך לתת מחדש כל יום שפע על ידי מעשינו ולכן נשטונו על אותם המנוות לאחר היותם ולקיימם מירי יום ביום וכן בר"ה מתעוררים העולמות להמיר כבחינתם כאשר היו עומדים בעת הבריאה וע"י היותם המנוות שאנו עושים אז יותן בהם השפע' חדשות כי הראשונות נכתלקו וזהו ענין מנות כוכה ולולב להמיתק הדיני' על ידי החסדי' ולשלשל הורות פנימיים ומאורות נתן סביבות עוזם אורות מקיכים וכן מפכה ועד פזרת מותן השפעות חדשות ברך

וע"כ הס' ד' פרשיות פדיו' להורות על התפשטות הנשמה
חדשה זו בכל הבחינות כד' וכוסף עוד רוח חדש סוכה על
ידי הטלית שמניח כמו שביארנו בחלק הקול כפיצתא
דשמייא ומנחה טוב להלכים בתמים להתעטף בטלית
ותפלין גם בתפל' המנחה יום יום לקנות בהם תוספת
רוח ונשמה.

וביותר

המשכילים יזהרו בתפלת מנחת ע"ש
להתעטף בטלית ותפלין כדי להיות
מוכן לקבל קדושת שבת כי כל דבר שיקדושה בעי הכנס
דשיעו ע"י נשמה חדשה שמורה עליו מן משה הסוכ.

ורמ"ע

מפאנו היה נוהג שלא להניחם וכן כתב
בתשובה ואם קבלה נקבל אך לרין יש
תשובה כנגלה ובגמרא כי ענין התפלין הם להכניס
מתוספת קדושת שבת על מד' שלו כמו שביארנו וע"כ אין
תפלין בשבת ששבת זוכה כל א' לתוספת נשמה יתירה
בכל הבחי' מ"ד קדושת היום כמו שא' בתקומ' ובשבת וי"ט
נחית עליהן נשמתין ורוחין ונפשי' בארץ אגילות וכולי
ולפיכך אין צורך לו לתפלין מידיו דהוי סגנא בטיהרא
והמניחם הוא כאילו אומר שאין באותם הימים כח להוריד
נשמות יתירות לישראל ואין זלזול גדול מזה ובר מן רין
למעט הגבלה מפני שהם בעצמם אית ואם יניח בהם אית
אחר יהיה ולזלזול לאות שלהם ואין מכל אלא מעט למחשבה
במנחת ע"ש :

ורבינו

הקדוש הארי"ל כת' טעם שאין תפלין
בשכ' לפי שעולי' זו' לא' א' סוד התפלין
כי ע"י התפלין כימי החול אנו ממשיכי' המוחין לתצה
והמני' ג"כ בשבת מורה שאין כח בשבת וי"ט בז' לעלות
ולכן הם אסורי' בתפלין ולכן גם ח"ה אסור בתפלין כי
ימי המועדים דרך כלל נקראים מקראי קדש כנז' בזהר
ולפ' בעת מנחת ע"ש שאז מתחילין העולמות לעלו' ועדיין
אין עליה אצל אורות התפלין מעת' קם דינא להניח
בע"ש במנחה ככל הימים וכן נהגתי וכן נהגו החכמים
והמנהג הוא מן המתמיהין כי כל מצוינו בתפלה זו עתה
אינו אלא מסלול ודרך להכנס לטרקלין כאמור.

וצריך

כל אדם לתת א' לבו במנח' ע"ש בעת עליו'
העולמות לתקן ולהעלות מנחות שוא ושלא
בעונתן כימי החול אשר הן רבים עתה נוהדים היטב
בהשכמת ב"ה בשחר ולא נוהדו במנחה ולא עוד אלא
שהדבה פגמים לא יבאו לב"ה כלל למנחה והורו התר
לכתחילה לעצמם להתפלל אותה בתורת תשלומין בזמן
תפלת ערבית :

וכבר

מוח עליהם החכם הגדול מנחם לנזאנו ז"ל
וכת' שמה נשתנה תפלת מנחה וערבית
מתפלת שחרית כי כולם שקולות המה ואדרבא נראה מפ' ק'
דברכות שיש להזהר בתפלת מנחה יותר משל ערבית
וכשל

פרק מהיה בעיאת תנאים ובמתן תורה וע"כ נמשנו
באותם הימים על איסור אכילת חמץ ומנחת אכילת
מנה ומרור וארבעה סוכות וספירת העומר כמו
שביארנו בחלק השני בפרק ו' דחג הפסח וכפרק שני של
מנחת העומר.

ובן

לענין השבת אמר הראשונים כי אין שמירת
השבת העדר עשי' מלאכ' בעלמא זכר למעשה
בראשית שאם כן לא היה הוא יתברך מחמיר בדבר כל כך
לחייב מיתה עליו רק הענין הוא שהארץ להיותה חומר
היתה מצוירת להפסד ולהתקלקל באדם בנאת נפשו
על כן השפיע הקדוש ברוך הוא ביום שבת רוח קדושה
ביבולם השפל כמו נשמה שעל ידי התקיים ותנוח
מלהתקלקל ולהפסד וזהו סוד אומרים בא שבת בא מנוחה
מע"י השבת קיבל העולם נשמה וזהו שאלמר שבת וינפ' ש'
בפועל יוצא ר"ל שנתן נפש לעולם השפל וע"כ נאמר וינח
ביום השביעי ולא בתיכ ונח ואולם אותו החיות והשפע
הניתן לו בעולם השפל ניתן ג"כ וכן מוגבל כשא' הדבר'
הנזכר והוא רק לו ימים וע"כ מיוחס הוא ית' לצמות אית
השבת לתת שפע חדש בארץ ובבשרים מידו שבת
בשבתו לתת נפש לעול' השפל וכך יוכל לעמו' על עומדו
וע"כ לפנות ערב שבת אנו מתחילין להעלות העולמות
לקבל הארת קדושת שבת והשפע העליון ואח"כ להורידו
ג"כ בעולם השפל לאשרו ולקיימו כאמור ועין המשכיל יכון
לכוין בעת עלות המנחה עליות העולמות ההם בתפילת
י"ח בכח סגולת ג' ברכות ראשונות וגם לאחרונות ובברכ'
המברך את עמו ישראל בשלום יהיו למאור ד' אורות הש'
הקדוש כנגד ד' עולמות של מעל' מלמעלה למטה בראשונ'
להוריד בעולם השפל השפע העליון שקבלו ושוכי'הו
למאורות מלמעלה למטה לסוכ' להעלות א'ל תכונם ומוסף
גם הוא כי מומן הבריאה חוה נבראת באחורי אדה' ד' ואחר
כך ויכן ה' אלהי' את הכלע ועשה אותה עוד כנגדו להחיו'
זרע. ודוגמא לזה מתעורר שענין הזה בכל ע"ש כמו
בזמן הקודם ולכן בתפלת המנחה הכוונה היא להחדר
הכלה פנים כנגד פני' כמו שכתבנו למעלה כי כל עניני
שבת הם תקון העין בזמן הבריאה ויהי הוא טרם כליה
לדבר והנה רבקה יונאת ותעמוד בחצר בית המלך
שפנימיות כאשר נבאר לפנינו. ומתקן ומקובל לאומרים
בלחש ומעטף בטלית ותפלין וע"ד שנתבאר אצלנו כי
בתפלת שחרית האים הישראלי קונה רוח ונשמה בתוספת
צו ע"י עטיפת הטלית הוא מתקן בחי' הרוח ונחה עליו
רוח ה' ולכן מוסח הכרכה להתעטף בסוד ורוח מלפניו
יעטוף. וע"י התפלין מתקן בחינת נשמה שלו וקונה לו
נשמה חדשה כי ע"כ הנחת התפלין על מקום המח
להכניס לשם בחינת נשמה ע"י קדושת התפלין של יר
כנגד הלכ' כי כב' תקומות אלה שורה הנשמה והמחשבה
ע"כ

פרק ד לרניח הפילין במנחה בעיש

וזבול ערבית יותר משל שחרית דאמרי' התם א"ר חלכו לעולם יזהר אדם בתפלת מנחה שהרי אליהו וכו' ד' נתן אומר אף בתפלת ערבית ר' נחמן הומו' אף בתפלת שחרית אבל האמת הוא כי אין זה כי אם חזק לב כי בשחר שג' דין אינה טעה שינא אדם לפעלו והם יפתחו החנויות אין גם א' שיבא לקנות הם מקדימים ובאים לב' הכ' אף בשעת מנחה שהוא זמן משא ומתן אינן חוששים לבא בזאת יכחזו א"כ מה שמעבידי' בבקר לב' הכ' הוא לאהבתו יתב' בהיותם זקירים וזריזין כמו כן לבא במנחה וערבית ואם לא חי פרעה כי מדגלים הם ומקטני המנה הם ואין בטחונם בשי' כראוי וידא' בעיניהם שאם יניחו עסקם וחנוותם באותה טעה כדי להתפלל שיפכידו קצת ממה שיש להם להרויח וחושבי הפתאים שבהתבטלם מעבודת ה' ש' ישתכח וימנאו הו' להם ע"כ.

וער

זאת ישיב עיניו ולבב כל איש ישראל בסגולת תקף חיובא של מנחת ע"ש להעלות שאר תפלות מנחה הפסולות אשר בותר הימים בנידוף תפלה זו אשר היא בכוונה להעלות עליוני' למעלה מהעולם ועד העולם אשר זה הוא מחסרו הגדולה יתברך להעלות התפלות הפסולות אשר נדחו מלידאות את פני הארון ה' כבאו' מפני חוכר הכוונה או שלא בזמן בתפלה הראשונה אשר יתפלל האדם בכוונה ובעת רגון כמ"ס בזהר פרשת פקודי דף רמ"ה שיש ממנה אחד העומד על הפתח אשר דרך שם מעבר תפלותיהן של ישראל הכשרות בכינת הלכ' ובעריכת שפתים ופיתח להן שער בית התפלה והמה עולין להיכל אשר כל התפלו' מקובצו' שמה יחד לעלות וליראות את פני ה' להיות עטרה לראשו. והולם אם התפלות המה מעורבות במחשבות זרות ושלא בעונתן אז אותו הממנה הוא דוחה את התפלות ההם החונה והתפלות הולכות נעות ונדות עד שכאים ליר הממנה להר שביד תפלות הפסולו' אשר נדחו משער בית התפל' והוא גונון תחת ידו עד הגיע תור כי יסיתו האנשי' המנה אל לבב לשוב ולהתפלל בכוונה ובכך התפלות ראשונות שהכ' תחת יד הממנה הוהא מעלה אותן עם אותה התפלה הכשרה ונאחזין בה ועולות מעלה מעלה להיות עטרה לראש מלך מלכי המלכים הקב"ה.

ואיש

התמים תמיד בכל תפלה אל יליו משינוי תקון תפלותיו הפסולות להעלותן וכל שכן בתפלות לעתות הדיון תחלה כל דבר ישים תעמית פניו אליה בתפלת שחרית להעלות תפלות פסולות דשחרית ובתפלת מנחה הפסולות דמנחה וכן בערבית הפסולות דערבית ואשר לא שת לבו בותר ימי החול על זאת יאותה לו לומר כל מי יניח על זאת כיום הששי אשר הוא מדת כל הכולל ה' הימים בו לכון בתפלותיו יפה יפה לתקן תפלותיו שכה' הימים וכיותר ימנא תועלת עבוס במנחת ערב

ערב שבת בנידוף עליות העולמות העליונים והוא מהתקונים החשובים. וינרף אליה מעשה הנדקה כמנהג הדב' זל"ה בכל מנחה וכיותר נרף להזהר בערב שבת מן הטעמים שכתבנו למעלה בפ"ב ואין נפילת אפים בתפלה זו כיון שהוא נמוך להכנסת כלה כי נפילת אפים בתפלה הוא למסור נפשו לגביה ההוא אלנא דמתא כמ"ס בזהר פרשת במדבר ואין לעורר בעת הזאת אלנא דמתא אינו בדין שיוסף המקנר על המאריך ומספ' גם הוא כי תכלית המכחש בנפילת אפים כשאומ' אליך ה' נפשי אשר היינו להעלות הנפש בסוד אור חוזר ליותר שניהם אמנם עתה אינו נרף כי במאמר מלך עוד אנו מכוונים לעשות הכלה למעלה עוד כגדרו ובמאמר שים שלום נעשה הייחוד שהוא לנודף אותה טעה כנודע לאשר הריחו בסוד ה'. והנה אף כי לפי הדיון אם בא לב' סמוך לקבלת הסוד שפת מתחיל להתפלל ואף על פי שבעודו מתפלל יקבלו הסוד שבת אין בכך כלום הואיל והתחיל בהתרמ"מ האיש הידא' אל יתרשל בעבודתו לבא לידי מדה זו להפסיד מלקבל קדושת של שבת עם הסוד כי רכה היא כמ"ס בזהר תרומה דף קס"ד ברוב עם הדרת מלך. כד קב"ה אתי לבי כמשתא דאיהו מקדש מעט כל ועמא אתיון כחדא ומכלאן ומודאן ומשכחאן ליה לקב"ה בדיון הדורא איה במלך סתם דא מלכ' קדיש דאתתקן בשפירו וכתיקון' לסלקא לעיל וכו' מ"ס בגין דכהיה שעתא דיערש לתתא חא מסדרי כלותהון ובעותהון ומשכחן למלכא עילאה כל אינון משריון עילאין כולהו חברין אינון בישראל לתתא לשכחה לקב"ה כחדא למיהוי סילוקא דקב"ה לעילא ותתא כחדא וכו' ואפילו דלא אסגיאן בבית כנישתא אלא י' באינון י' מודמין משריון עילאין למיהוי עמחין חברין ע"כ וזה הוא ששנינו אל תפרוש מן הסוד ולכן נרף להיות כל איש זהיר בזה כל הימים ויותר מהמה בערב שבת כדי שתשרה עליו הקדוש ע"פ הסוד וכן לינון הדיון אם שהה להתפלל מנחה בערב שבת עד שקבלו הקהל שבת שהדיון בזה שלא להתפלל פאותו כ"ה דק ינא החונה ויתפלל תפלה של חול וזה כשלא קבל שבת עמהם אבל ענה וקיבל שבת עמהם אינו רשאי להתפלל תפלה של חול רק יתפלל ערבית שפג' מ"מ הידא' את דבר ה' כן לא יעשה לבא לדיגרה זו לפרוש מן הסוד ואף גם אם יחפון להתחבר בסוד ולקבל שבת עמהם ינא הפסדו בסכרו להתפלל ערבית שנים ומפסיד תפלה בזמנה. ומאנה הנחם נפשי על רבים מבני ישראל אשר הקלו בתקף חיובא של מנחה זו ברוב שרעפס כקדכס וחשוקי הם כסף תמיד כל היום מאז הכקד ותעבור המנחה כל האזרח בישראל ישבו בשוקות מבוי אל גוי ואיש אל עבר פניו ילכו סחור' ר' חור' אף הכל יתמין כי השטן עומד על ימנם להנליח עתות ההמה והיה עודף על אשר ירויחו כל ה' ומי המעשה להרויח מלהראות את פני הארון ה' כבאות ומרמז

פרק ר' ענין להוסיף מחול על הקדש

כט

ומדמע קדש בחול וחול בקדש באש'המה הפכו עורף לתקף
חיסנה של קדושת שבת כראשם ואמר המה עשירי עם
ומאזיליה לא יעלו על לב קדושת השבת בקבדות התאזה
למלאות אמתחותיה' כסף ומהם יצאו אבות ומאכו' תולדות
וילמדו מעשיהם:

והאחרון

הכביר כמה מרבת בני עמינו שרים
זהב להם שאוחזין מעשה אבותיהם
בדיהם לא בחיל ולא בכח אשר בעמל אנוש אינימו שקטים
ורצננים בהיכליהם אשר להם יארתה לקדם לקראת שבת
ויתנו כתף סודרת בגאון עווה של קדושת שבת ויבחרו
המה בעתות כאל' למלא' תאות יצרם הרע להכה תלהט
רשיעים והנה עלה קיסור המצ'ל' עשן כקטור הכבשן ואשם
לא תכבה עד עם חשיכה ואשתהים מעת לעת לאמר עוד
השמש במדומים ואך שמריה ימנו ישתו כזרון לבס הרע
והיה בפיהם כדכס למתוק עד אשר יאשמו ויבשו לש' לפני
ה' אלהינו כאיש אשר כפאו שר ולפני זעמו מי יעמוד
כמתלהלה הורה ויקים בגחיה ובמצטר רגע יבחרו תחת
לשונם ואש הכוטע און ישמע מפיהם ויכבו כי אין שם אלא
כ' או ג' גרברי' כראש חמיר והמלו' א' נעיר וכ' ממשפח' אחת
למצ'לה וז' למטה ולא יהיה מתכוין אלא כמחרף ומגרף רק
שפתיו נעות כחותה יל' האחלים ולא חששו להתעטף
בניצית ויתכבו כמו לבוש לעמוד לשרת אל פני ה' אוי להם
אזה עליהם אשר אין הפק כי השבת תתכב עלבונה מהם
לאמר אל תהרגם פן ישכחו עמי הניעמו בחילך והורידמו
כי מכבדי אכבד וכוני יקלו. ואז יעשן אף ה' וקנאתו כלו
בעשן כלו ומנחיריהם תצא להכת מעלה עשנס אשר שתו
ימנו כל רשעי ארץ. והאיש הנלכב יהא והיר ווריו בגאון
עווה של תפלה זו אשר היא סמכה להכנסת כלה כמנהג
רוב המקום לקדם עצמו כל מה דאפשר כדי להכין עצמו
להוסיף מחול על הקדש וצריך להוריען שיעורן של דברים
אלה להמון עם בני ישראל כדי שלא יבאו להכשל בכפק
איסור כרת ח' והוא כי בין השמשות הוא ג' רבויי מיל'
שהם אלף ות' ק' פסיעות והוא פחות מצט מרכיב שצה
קודם הלילה אשר חכמים הגידו כי מהלך אדם בנוי י'
פרהאית ביום שהם ת' מיל' אשר בהתחלק מ' מיל' כי' כ' שצו'
יב'לו שלשה מילין ושלש לשצה והמיל' היא אלפים פסיעות.
כמכא שג' רביעי מיל' הם אלף ות' ק' פסיעות והוא פחות
מרכיב שצה מעט וכומן ההוא הוא כפק יום ספק לילה
והבושה בו מלאכה עומד באיסור דספק כרת. אכן צריך
להוסיף מחול על הקדש וזמן תוספת זה הוא מתחלת
השק' ג' שאין השמש נראית על הארץ עד זמן בין השמשות
והזמן הזה שהוא שלשה מילין ורביב רזה לעשותו כולו
תוספת עושה רזה לעשות מקנת עושה ובל' בר שיהיה
איוזה זמן שיהיה ודאי מחול: אל הקדש באופן שירך עכ' פ'
להוסיף חצי שעה קודם הלילה אף שהוא יום ומי שאינו יודג

בינה

ה

ח

בינה לעתים לכוין את השעה יאותה לו להקדים
לקבלה שבת שלא לבא להכשל באיסור של שבת
חסושלום:

וזרן

מזר הדין אכן מנהג טוב להולכים בתמים
להקדי' כ' שעות קודם הלילה לקרא' כבוד'הדר
של שבת וכל המוסיף מוסיף לו נכש יתיר' בשבת וכל הנורע
נורעים לו נפש יתירה בשבת כמ' ש' בתיקונים בסוף תקון
מ' ובספר התבין המוסף ואם נשמתו בניהינש בכל יום ו'
מוניאיש אותו מנהינש בעת שהיה רגיל בצה' ז' לשבות
ואם יאחר יאחרו להשאתו באש להכתו עד ש' צור
שהיה רגיל לשבות וכן בתוספת מקדש יל' החול כמנהגי
שבת המאחר מאחרים אותו שלא להכניסו והממחר ממחרין
אותו להכניסו והאיש הירא את דבר ה' ישכיל תוקף מצלת
הקרמה זו מתוך תוקף יצרו הרע אשר יתקפטו להדוף אותו
מלהראות את פני ה' לקבל שבת ונותן מכשול לפניו שאם
היה דבר קל לא היה מתרים בכל עוו' ותעצומות בצינן
זה כמו בצינן העריות ולו לבכח עבד איש התמים לצמוד
לצומתו ולכבוש את יצרו ואל יפן אל מתיקות המצ'לה עשן
בעת ההיא כי אחרתו רע ומר **ומצוה** להדיעם
מלכר פרטי הדבר' גס גודל מעל יקר
תפאר גדולתה של תפלת מנחה זו אשר מושב יקרה בשמים
ממ' ל' להאיר מאורות עליונים למצ'לה מהצולם ובר
הגולם כמו שביארנו. ואף אם לא ידע בצמקי פנימיות
הדבר ומה נעשה בה מ' אל יקל בעיניו לאמר מה אני מה
חיי שיעבד תקון העולמות על ידי ואני פגר מוכס שפל ואפל
נגד גדולת מצ'לתו יתברך. כי האדם הוא שפל ואפל בבחי'
א' אבל בבחי' אחרת הוא גדול כח מאד וכידו להצמיד כל
העולמות כולם משח' כ' מלאכי מרום יכולים לעשות והוא
הנותן כח וחיל כבי' כול לטרא עולם כמ' ש' דוכב שמים
בעזר ואף כי לא ידע שכול פרטי הדברים כל אחד אינו
חייב אלא כשיצורו המעט הוא אם רב וכלכר שיטין לבו
לשמים ואשר יתן אל לבו לאמר כי יש פנימיו' ענייני הסודות
בכל אלה פעת עלות מנחה בסדר המדרגות ולצ'תור
ולרמות לפני יודע כל תעלומו' שיהיו לרמן אמרי פיו והגיון
לבו כאילו כיון תעלומות הדברים ובכן אלהים יראה לו
אדעת שפתיו כאילו כיון כל אלה ולעומת זה אמרו בזוהר
פ' יתרו ז' ל' ומצ'שה ידיו כוננה עליו מאי כוננה כוננה
ואתקן תקונך לעילא כדקא יאות עליו א' ג' דלית און
ידעין לשוואה רעותא אלא עובדא בלחודי מצ'שה יד' מ'
כוננה להווא דרגא דאנטר'ך לאתתקנא עכ'ל' וצ' כ'
חסידים הראשונים זה דרכם שכל למו להקדים בכל מצ'שה
עבודתם עבודת הקדש לבטא בשגתים ולומר ליחדא שמה
דק' כה וכו' ויהי כועס ה' עלינו וכולי כמו שהארכנו בפרטי
דברים אלה בציבורינו זה בסדרה מקומות לחוב תועלת
ולפיכך טרם עמוד להתלל תפלת מנחת ע' ש' וקבלת

שבת

8

1

פרק ד חפלה פשוטה חבולל למסכת ערב שבת

שבת יעמוד לעתיד ולרצות על זאת לפניו בדרך השאט
ויהאמר בוסח התפלה של חסידים הראשונים וזה תוארה :
רבנו של עולם אתה יודע כי לא כינת אדם לנו
ואין בנו כח להשיג ולכוין ולהשכיל מעלת
ועמקי הודותיך וניחופי שמותיך הקדושים הראוים לכל
תפלה ותפלה של שבת קדשך וסדר התכלל העלמות
עליונים למעלה שעת עלות המנחה בע"ש וכל היחודים
וזוגי מדות הקדושות אשר יהיו למאורות בכח סגולת קבלת
שבת קדשך לכן יהי' מי'א' וא' שתיינה חסובות ומרובות
תפלותינו הן תפלת מנחה והן תפלת סדר קבלת שבת
קדשך כשיק קדשך והן תפלת ערבית וברכותיה כאלו
מתמין בכל ניחופי שמות הקדושים העולים מתוכם וכל
היחודים וזוגי מדות הקדושות הראויות לבא על יריהן
ותגדף מהשבתנו הטובה כלל למעשה פרטי לכל סדר סדר
לכדו ויעלו לפניהם עם שאר תפלות של כחך המודעים
והמכוונים כל הכוונות הראויות לכיון בכל סדר וסדר
שבת פלגות אלו וזכנו לקבל תוספת נפש רוח ונשמה עמהם
בסגולת תפלותינו אשר נתפלל עתה לפניך כמו חלב ודבש
תשבע נפש יושפתי רננו' יהלל פילב טהור ברא לי שהים
זרו' נכון חדש בקרבי : אודה ה' בכל לבב בסוד ישרים
וערה כי כל עוד נשמתני בי ורוח אלוה בלפי ויהי נועם
ה' אליהם עלינו ומעסה ידינו כוננה עלינו ומעסה
ידינו כוננהו :

וקודם

תפלת י"ח יאמר שאו שערם ראשיכם
והנשאו פתחי עולם ויבא מלך הכבוד וכו'
עד סוף המזמור -

ואשר

הריחו בסוד ה' יבין לכיון בעת עלות
המנחה הזאת באהבת כללות העולמים
אשר א' בא' יגשו ואשר עתה יחל להתוסף תוספת שבת
אל הבת יחידה תפלת הלילה אשר היא העולה לברה ולא
הוא - וכה יחל להתוסף תוספת שבת אל הכן הקדוש
עודדנו עומד על כנו יתגדל ויתקדש וראשו לא"כ עיני
ומאורות נתן סביבות עוזו יהיו למאורות אל הקדש
פנימה ופנה לסוכב אורים גדולים מהן אך ככל'ם
ברכות שר'ם ורח'ם נגה אור גדול כליל שבת
ויתר פרטי הכוונה הכתובים במכתב הקדוש רבינו
ז"ל :

ואנכי

תקנתי וטווחתפלה לבאים בסוד ה' לבטא
בשפתים כל פרטי כוונתה בעלו' המנחה
וזה תוארה :

ליהרא

שמא דקב'ה וסביבתיה כרהילו ורחימו
ורחימו ורחילו וכו' הנני בא להתפלל
תפלת מנחה שתיקן יצחק עקידא להאיר בו'א' ג' פרקין
תתאין רל' דצ'ר'ם דאמא עילאה ויעלו חלק
הנשמות שבעש'ה ה' אהרונה שכנס
ע'י

ע'י שם יוד הוה דה' אל עולם היורה .
ובכן יתוסף בה תוספת שבת
קדשך כי יקנה נפ'ם ויעלה העצרה עם חלקי הדומות
אשר בקרבהך פכשם ע'י שם יוד האוהא
אל עולם הכריאה ובכן

יתוסף בו תוספת שבת קדשך וז'ח' נכון חדש בקרבו
ויעלה הכריאה עם חלקי הנשמות שבה ה' א' שכנס ע'י
שם יוד הוה דה' אל המלכות דאצילו' ובכן
יתוסף בו תוספת שבת קדשך

ופחי באש נשם' ת' חיים ומדת את האהל לשוית א' בנפש
דוד ר' שכנס נשמה לנשמה לכל העולמים ע'י שם ע"כ
יוד הוה דה' אל המלכות דאצילו' ובכן
יתוסף בו תוספת שבת קדשך
ה' יוד הוה דה' אל המלכות דאצילו' והמה יהי' לה מ'ן
שכנס דאצילו' והמה יהי' לה מ'ן

להעלותה ולחקפה בכח שם ע"כ **יוד הוה דה' אל המלכות**
בכח סגולת זקיפתי ולהאיר בחכמ'

שבו שם ע"כ לכל האצילות ולהכין מקום לכריאה .
ובכח סגולת כריעה כ' בכרכה כ' יצחק הרמז
בכתרו להוריד עלי כח הנשמה מהכריאה

באור שם קס"א **אלף ה' יוד הוה דה' אל המלכות**
מ'ן להעלותה

ברמז וקפתי בכח שם ס"ג **יוד הוה דה' אל המלכות**
ולהאיר באימא הרובות

בכריאה שבה שם ס"ג להכין מקום לפירה . **ובכח**
סגולת כריעה ג' בכרכה ג' יצחק הרמז

בכתרו להוריד עלי כח הרוח מהיורה אור שם קמ"ג
והמה יהי' למ'ן להעלותה

ולזקפה ברמז וקפתי בכח
שם מ"ה **יוד האוהא** ולהאיר בו'א' הרובין
שבו שם

לעשיה . **ובכח** סגולת כריעה ד' בכרכה ד' יצחק
הרמז בכתרו להוריד עלי כח הנפש

מעשיה אור שם קכ"א **אלף ה' יוד הוה דה' אל המלכות**
והמה יהי' למ'ן להעלותה

ולזקפה ברמז וקפתי בכח שם כן **יוד הוה דה' אל המלכות**
ולהאיר בגדק מלכותא קדישא

ה' הרובות באופן רעשיה כי בו שם כ"ן . **ובכן**
אכרככה בחי' בשמך אשא כפי בכרכת השלום

והיו למאורות ד' אותיות שמך הגדול ממטה למעלה לחבר
את האהל להיות אחד ויא' נועם ה' אליהם עלינו ומעשה
ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו יהיו לרננו אמרי

פי וכו' : **ובכן**
יעמד חו' בכוונה שלימה לעמוד לשרת לפני
אלהיו וערכה לה' מנחת יאודה ואשר הוא
מאכשי

מאנשי מעשה המתעני' ככל ערב שבת לכפר עליו אשמת ימי החול יאות לו לעתוד ולרמות בשומע תפלת ענינו
 צנוסח ותואר זה:
ענינו אבינו עבנו ביום שום התענית הזה אשר עימתי כיום נפשי כי שבעה ברעו נפשי על כי כסלתי בפונות ופגמתי בשבת ימי המעשה במחשבה ודבור ומעשה אלה אזכרה ואשפכה עלי נפשי - ועתה ה' אלהי אחי טובי נחמתי ואחרי חרצני ספקתי על ידי צושתיו וגם ככלמתי כי נשאלתי חרפת בעורית עיני כסה אור בקם עבדך כי לא תחפון זכר ואיבה עולם לא תרצה זכרי אלהים רוח נטברה לב נשבר וברכה אלהים לא תכזה ואל מאת כזה ענותי היום לפניך אשר ברכי בשלנו מנוס ובשרי כחש חשמתן שמעם תפלתי ה' וסועתי האזינה תכון תפלתי קסודת לפיכך משאלת כפי מנחת ערב אחי הבט בעמלי ואל תבט במעלי זהני מודה ועוזב כל גלולי אשר עשיתי ה' ימי המעשה ומתתי את לבי לעשות לי לב טסוד ורוח נכון להיות זהיר וזהיר שלא לעבור מאמדיך מרעתי וזהירני בעת הזה' כקטן שולד והימים הראשונים יפלו ואתה בטובך תעורר דחמך אל תשליכני מלפניך ורוח קדשך א' תחן ממני המיכה לי ששון ישעך ורוח גריבה תסמכני וכסם שינרתי כיום זה על דבר כבוד שמך כן בדחמך הדבי' תתקנני לעבודתך ולחילתך ויראת הרוממו' ואהיה כלי מוכן לקבל נשם רוח ונשמה משבת קדשך ולהיות מוכן ומזומן מאותם הנוחלים נחלת יעקב אבינו כדבר האמור אז תתעבב על ה' והדרכתך על בנותי אל' והאכלתיך נחל' יעקב אביך שלח אורך ואמיתך המה ינחוני כיאניו א' הר קדשך וא' משכנותך ותשלם מחשבתך לטובה ביום זה אשר בו יצרת אדם בגלם דמות תבניתך לעמוד לסדר לפניך ולמדך בשמך ויחד לבבי ולבב כל עמך ישראל לעבוד באמת ולא נכלם ולא נכשל לעולם ועד כי קללת אלהים תפארת אדם לשבת עשוק בכול הדשעה זכמו מהגין קדושת שבת קדשך על ארצה' ביום זה כן יגן עלי יפרוש כנפיו יקחני כנשר יציד קיבו על בזליו ירחף לסהרני מזוהמת עונותי בתענית זה ופרשו עלי סויו צדיק חי העולמים באברתו יסך לי ותחת כנפיו אחסה זאת לוכן לכפר אשמותי ולטהר זוהמת ו' ימי החול אשר עלי ולהלביש אותי מחלצות ולחבר כל נפשי הקדושה אשר על ידי נתפזר בין הקלפות חיל בלע ויקיאו וכו' ותסליך במחלות וס כל חטאתיו ואל תפן אל דשענו ואל תסתיר פניך ממנו היה נא קרוב לסועתינו' טרם נקרא אליך אתה תענה בדבר ואתה תשמע כדבר שנאמר והיה טרם יקראו ואמי אענה עוד הם מדברים ואני אשמע וזכנו וענינו ושמע תפלתנו כי אתה שומע תפלת כל פה בדרך אתה ה' שומע תפלה:

מאנשי מעשה המתעני' ככל ערב שבת לכפר עליו אשמת ימי החול יאות לו לעתוד ולרמות בשומע תפלת ענינו
 צנוסח ותואר זה:

ענינו אבינו עבנו ביום שום התענית הזה אשר עימתי כיום נפשי כי שבעה ברעו נפשי על כי כסלתי בפונות ופגמתי בשבת ימי המעשה במחשבה ודבור ומעשה אלה אזכרה ואשפכה עלי נפשי - ועתה ה' אלהי אחי טובי נחמתי ואחרי חרצני ספקתי על ידי צושתיו וגם ככלמתי כי נשאלתי חרפת בעורית עיני כסה אור בקם עבדך כי לא תחפון זכר ואיבה עולם לא תרצה זכרי אלהים רוח נטברה לב נשבר וברכה אלהים לא תכזה ואל מאת כזה ענותי היום לפניך אשר ברכי בשלנו מנוס ובשרי כחש חשמתן שמעם תפלתי ה' וסועתי האזינה תכון תפלתי קסודת לפיכך משאלת כפי מנחת ערב אחי הבט בעמלי ואל תבט במעלי זהני מודה ועוזב כל גלולי אשר עשיתי ה' ימי המעשה ומתתי את לבי לעשות לי לב טסוד ורוח נכון להיות זהיר וזהיר שלא לעבור מאמדיך מרעתי וזהירני בעת הזה' כקטן שולד והימים הראשונים יפלו ואתה בטובך תעורר דחמך אל תשליכני מלפניך ורוח קדשך א' תחן ממני המיכה לי ששון ישעך ורוח גריבה תסמכני וכסם שינרתי כיום זה על דבר כבוד שמך כן בדחמך הדבי' תתקנני לעבודתך ולחילתך ויראת הרוממו' ואהיה כלי מוכן לקבל נשם רוח ונשמה משבת קדשך ולהיות מוכן ומזומן מאותם הנוחלים נחלת יעקב אבינו כדבר האמור אז תתעבב על ה' והדרכתך על בנותי אל' והאכלתיך נחל' יעקב אביך שלח אורך ואמיתך המה ינחוני כיאניו א' הר קדשך וא' משכנותך ותשלם מחשבתך לטובה ביום זה אשר בו יצרת אדם בגלם דמות תבניתך לעמוד לסדר לפניך ולמדך בשמך ויחד לבבי ולבב כל עמך ישראל לעבוד באמת ולא נכלם ולא נכשל לעולם ועד כי קללת אלהים תפארת אדם לשבת עשוק בכול הדשעה זכמו מהגין קדושת שבת קדשך על ארצה' ביום זה כן יגן עלי יפרוש כנפיו יקחני כנשר יציד קיבו על בזליו ירחף לסהרני מזוהמת עונותי בתענית זה ופרשו עלי סויו צדיק חי העולמים באברתו יסך לי ותחת כנפיו אחסה זאת לוכן לכפר אשמותי ולטהר זוהמת ו' ימי החול אשר עלי ולהלביש אותי מחלצות ולחבר כל נפשי הקדושה אשר על ידי נתפזר בין הקלפות חיל בלע ויקיאו וכו' ותסליך במחלות וס כל חטאתיו ואל תפן אל דשענו ואל תסתיר פניך ממנו היה נא קרוב לסועתינו' טרם נקרא אליך אתה תענה בדבר ואתה תשמע כדבר שנאמר והיה טרם יקראו ואמי אענה עוד הם מדברים ואני אשמע וזכנו וענינו ושמע תפלתנו כי אתה שומע תפלת כל פה בדרך אתה ה' שומע תפלה:

ואשרי אלוס יעשה זאת מידי שבת בשבתו לשוב
 ה ב א מעבדות

מושב הבסאבעש

הוא תקון מוסב ביתו ומקום הסבתו לכבוד ולת' שבת הקדוש באופן הנאות וכל מיני נבצוני' וברים וכסותות לכבוד האלק והמלכה כמ' ש בא בדרך ה' ואנכי פניתי הכית - ולכן כל עוד שיעשו זה סמוך לשבת צדיק שפי דמיכר מילתא דלכבוד שבת הוא והן עתה דבות בנות אינם מטות און' לשמוע דברי חכמים ומכבדי' הבתי' במצעות וכלי שבת הכקד אור יום הששי שלא פרוץ חכמי' כי ארבעתם אלה מטה ושלחן וכסא ומנודה המה תקון לשכי' עווינו בשבת הקדש וכל כמא שיהיו נעשים ארבעתם יחד נעשה התקון שלם למעלה בהתקדש היום לא כן בעשו' אותן שלא כסדרן ושלא בצומתן וכבד דמותי זה למעלה בדרך ב' ע"ש.

ואשר הריחו בסוד ישרים ותמונת ה' יביט יבין לו לכיוון א' הנעשה במעשה הזה למעלה ושוא מ' ש כפ' עקב דף רס' ב' ז' ונריך הסכה כמה דאוקמוה הסכו א' מברך לכולם וכסבת בכל מלוי' נריך לאתוספא מחול על הקדש בין במאכליו ובין במשתיו בין במלבוש ובמסכותיה ד' נריך לתקנא ליה תמיכה שפירא בכמה צדים ובכמה כסותות מכל דאית ליה בבית' פמאן דתקין חופה לבלה דשבתא הוא מלכתא ואיהי כלה זכב' ד' הוא כפך מארי מתני' ע' ש לקדמותא לאדחא והאו אמדיבאי כלס זכו' - ולא עוד אלא דאית רזא בבווא אחרא דנריך לקבל' גבדיתא בכמה נהדין דשרגין בשבת וכפמה עינוגים ולבושין שפדין וביתא מתקנא ככתה מאני תקנא בהסכה

פירק ר כטה ועלהין וככא ומנורה

יפה לכל חד וחד ובהאי חדרוה ותקונא גרמין דא בתלית
שפחה כישא בחסוכה ורעבון בבכיה והספד ולבושין אובמין
כאלתא דאיי מלאה זו חדיבה זו ע"כ.

הנה

מגס מתבאר דבר והפכו כמה רעה ושבר על
שכר יש לשפח' כישא ע"י האעשים אשר אנו
עושים פה עמנו היום וכמה מן הכבוד נוכף לכלה הנאה
החסודה ע"י מושב הבתים במנעות וכלים נאים לכבוד
הדר השבת ובתקונים סוף תקון כ"ד סיים ז"ל ובתלית דלאו
אינון מתתקנין איני תקוני כליל שבת אופיזין אמרין
לאו איני דא דידה דעראל דאתמר בה ושמוכו במישרא את
השבת לעשות את השבת לדורותם לדתם כתיב חסר
מלשון דידה וכל אינון תקונים צריך לתקן כליל שבת ע"כ
ש"מ תרתי ש"מ דטפי עדיף לעשות כל אלה סמוך
לשבת מלעשותן הבקריום השמימא דקאמר לישראל יתידה
וכל אינין תקונים צריכים לתקנא כליל שבת דהא בה
עבקינן עד השתא אלא דבר גדול דבר בקרשו להזהיר
לעשות כל אלה סמוך לשבת דומיא דאינך דנר ופתורא
הנוכרי שם יוש"מ עונשי המתדללים בכבוד שבת ובמישכס
בחול כך מושכס ליל שבת שאף אם מתקנים מושכס ביתם
הבקר אור יום השבת לא הועילו בתקנתם וכל מן דין
במכו מלאכי למי מרו' לאמור לאו איני דא דידה דעראל וכל
דבריהם בבחלי אש להכריז עליו לאו דידה דעראל הוא
לאמור אלהים עזבו דרפיהו ותפשוהו כי אינן מעיל כי אינן
שמירה אפס לישראל כמס"ה ה' שומר ישראל - וכזהר חדש
ז"ל ת"ח ביוםא דשבתא בעי כ"כ למחדי כיממא וכליליא
ובעי לתקנא ביתא ופתורא ויעביד חירו לעילאין ותתאין
ותא חזי בר אתי בר נש מבי כנישתא יהון עמיה מלאכין
קדישין מהאי גיבא - ומלאכין מהאי גיבא ושכינתא על
כולהון כאימא על בנין וכהיא שעתא אתמר יפול מצדך
אלף ורבה מימיך וגו' רק בעיניך תביט ושלומת דשעים
תראה כי אתה ה' מחסי לא תאונה אליך רעה וכל דא אש
אינש יעול לביתיה בחדוה ויקבל אושפיזין בחדוה וכד אתו
וחזו שכינה ומלאכי ביתא מתקנא ושרגא מנהרא ופתורא
מתתקנא ואינש ואתתיה בהרוה בה שעתא שכינתא
אמרת דין משלי הוא ישראל אשר כך אתפאר ואם לאו
שכינתא אזלא ומלאכים עמה וייתי ינה רעם כת דיליה
ואתחדו עמהון וילמד זה משלי הוא ומן חילין דילי ומיד
סורה עליו ומטמאהו ויסתלק י"ה מניהן וישתאר אשא עם
אזלא ומאכליו טמא וע"ד ואל תתאו למטעמותיו ופתורא
דיליה מליאה קיא נואה ואין נואה לא יגר הדע וכו' ושלטון
עליה מלאכים מהאכים ואנהיגו ליה לגהינס ובהאי שעת'
קראתי ואין עונה בשעת דחקו וכשעה דשליט עליה
רוח מכאבא או מרעין או אומות העולם שלטין
עליה נכותה בענן לק' מעבור תפלה גם תפלתו
תועבה עד כאן.

ואבי

דאה גם ראה אם בעל נפש אתה עד כאן
הגיע פגם המתדללים מלפאר ולכבד את
השבת בכניסתו אף כי כיבדוהו ביום אחר כי בהתקדש
היום לא מצאה היונה מנוח לכף רגלה - ואינה עליהן על
כמה נשים נכדיות אשר זולו בתקף חסנא של שבת
ומתדללות במשכ הבתים עד לפנות בוקר יום השבת
וכמושכס בחול כך מושכס אור דשבת ובמקום שאמרו
להקל הן הנה אמרו להחמיר ובמקום שאמרו להחמיר הן
הנה אמרו להקל וכאור השבת הקדוש תראגנה הנפשות
הבאות בקרב ביתם והיו דיראון לכל די דאין הפח והפח'
מושלכים בבית עד אפס מקום למדרך כף דגל ושאר הבית
משולח ונעזב היה למחוראות ונפש הכעל כדו ע"י שותה
בענינו אינה להן אלא עליהן אשר השכינה כביכול מיללת
עליהן קלמי מראשי קלמי מזרועי איזה בית אשר תבנו לי
ואיזה מקום מנוחתי שמה קנה קפוז גם שם הרביע' לילי
ושאיה יכת שער מנבח כתורא וחורב בכף רחמנא ליגלן
מעונשא דידהו - אשר לא השוו כהנת לפונדקית שכאשר
קדכו ויאתיון לקרא קרואיהן במשתה הנשים כאנשים
כיבדו בתיהן במכמר המושכות והמנעות של שבת ויום
טוב ולכבוד הדר האשה חמת מלא נואה ופיה מלא דם
תיקר מאד בעיניהן וכדי כזיון וקנף בעיניהן להקדיש
קדואיהן לבית כאשר הוא שם נוולי נשתווה ויכוזו בעיניהן
כבוד הדר הכלה נאה וחסודה שבת מלכתא אשר הוסיט
לה המלך את שרביט זהבו ותיקר מאד בעיניו ולא חסמו
במושכס ביתם לכבוד ולפאר השבת ובתיהן נוולי ישתוו
יפתקע הדבר ולא תעשה כזאת כישראל לתת עזוז וחיל
לגבול הלשעה ושפחה כי תירש גבירתה בנו"ס במאמר
חזוהר הנזכר דבהאי חדרוה ותקונא גרמין דאשתארא
שפחא כישא בחסוכא ורעבון וכולי וידיעת ההפכים
אחת היא ח"ו.

בי

על כל אלה כל בעל נפש יהא זהיר וזריו לומר
בתק ביתו ערב שבת כל פרטי ענייני' אלו ויננס
מבעור יום לתקן מושכס ביתו בכלי נאים לכבוד השבת ואם
רואה שהמה מתדללים בדבר יאזור כבדר חלציו לעשותו
על ידי ענמו דבמקום תזה אפילו המלך שאין כבודו מחול
במקום מכוה שיש בה כבוד המקום ב"ה כבודו מחול וכל
שכן אפילו הדכ דכבוד דיליה הוא ויכול למחול על כבודו
חדאי נכון וישר למחול על כבודו מפני כבוד השבת ושלא
לגרס רעה לענמו וככן ידע כי שלום אהלו ושאנן מפחד
רעה והקדושה ע"כ ירים ראש והכנע"ני אז גאר' וישוב אל
הארץ כשהיה - ויש בו מהתקון לאדם לתקן את אשר ביע'
בשרה תפוחיכ והדם ופרץ את גדלה ומושכ יקרה
בעין פשעו עתה בתקן מושכו לכבוד הדרה ישוב
ויבנה חורבות.

שולחן

ואבי

שולחן בערב שבת

שבת נטריקון ת' ערוך ש' אלחן כ' שבת ואיתא
בס' התקונים תקון מ' ז' ז' ו' שבת ערוך
לתקנא ביה פתורא בר' רגלין כבונא דפתורא דלעילא
דאתמ' ביה זה השולחן אשר לפניו ועל' אתמ' תערו לפני
שולחן ופתור' רקב' ה' דא שכינת' איהי מסט' דנפון דאיהו
גבור וכב' ד' תקינו מ' מ' שלחן כנפון ונר דליק למיכ' כבונא
דלעילא דאתמ' ביה מנורה בדרום מטה באמצעית' מסט'
דעמודא ראמצעית' ת' ח' שכינה אתקריאת פתורא מסט'
דכמאלא ומנרתא מסטרא דמימא ומטה ממזעית מסט'
דעמודא ראמצעיתא וכב' ד' זוגא דיליה באמצעיתא בין
נפון לדרום והא אוקמוה דכנן כל הנותן מטתו בין נפון
לדרום כו' פתורא איהי במיכא על' ד' כמין דאיהי כבונא
דנפא דסמכין ליה דרעין ושוקין דאינון ד' ונרין שית
כהמין מהאי סטרא ושית כהמין מהאי סטרא ורוא דמלה זה
השלחן אשר לפניו זה בחושבן ו' דאינון ו' פרקין דתרי
דרעין ושית פרקין דתרין שוקין דהא שכי' אתעביד' גופ'
למלכא בכל תקונא דילה ע"כ

וכן היה מנהג הרב זלה"ה לאכול בשולחן של ד'
רגלים דוגמת השלחן אשר לפניו ולגשתה
אורק י"כ טפחים לא פחות ולא יותר ורוחב' טפחים ונב'
ט' טפחים כמ' ש' בשולחן של בה' מק' אמתים ארכו ואמה
דחכו ואמה וחצי קומתו - ויכוין עריכתה כנפון כמ' ש'
כמאמר הנ' ל' אכל לא יניחה לשבת שם כנפון שעתה אין
כח שתוכל לשבת כנפון בלתי פחד מהקליפות דק לקחת
השולחן מן הנפון ולהניחה ש' תחת המנור ויכוין לכלול דחל
ו' לאה שהיא מנדתא דסתמא בדרום וישיבתו תהא אחוריו
לנפון ופניו לדרו' מול פני המנודה -

ואשר הריחו בסוד ישרים יכוין כפ"כ שבארבע
קרנותיו ע"כ דיו' דין ממנו ולא כדרך הע"כ
שביארנו בסדר החול - ונדיק לסדר עליה י"כ ככרות בכל
סעודה וסעודה מנ' סעודות כדמסמך במאמר התקונים
ואף כי בזה פנחס דף קי' ד' אמרו זה השולחן אשר לפני
ה' זה י"כ אנפין אוף הכי מאן דאית' ליה בש' לתקנא
זלסדרא על פתוריה ד' ככרין בכל סעודתא לב' סעודתי
י"כ אנפין ואית' ימא לאו אינון אלא שית מדאורייתא דאיהו
לחם מענה - אלא לא מכול למדכד' ו' בלא חכריה ו' אחד'
שית מלעילא לתתא ושית מתתא לעילא לקבל שית דרגין
דכורכייא עילאה ושית דרגין דכורכייא תתאה ושית
באתכייא ושית באתגלייא הנסתרות לה' אלהינו והנבלו'
לנו ע"כ - מ' מ' שאפשר לו יתפוס סכרת התקונים אשר
היא מוסכמת בדרכי הרב ז' וכמו שיסד בפיוט שכינה
תתצטר בשית כהמי לסטר **ויין** תתקטר הוא סוד הנז'
בתיקון דשכי' איתעבידת **ויין** גיפא למלכא וכ' כי"כ
נהמי

נהמי אשר המה סוד תרין **ויין** כנזכר וידקדק בסדר
עריכתם ג' מימין השולחן כדמית סגול אחד ששני
נקודותיו העומדות זה אל זה כעין כי"רי יהי לנר שפת
השולחן והנקודה האמצעית שצומדת תחתיהם ביניהם
תהיה לבד אמצע השלחן **ויין** האחרים יהיו עומדים כמו
כן אל שמאל השולחן באופן שתהיה הנקודה האמצעית
שהוא הלחם האמצעי שלהם עומד באמצע השלחן
אלל האמצעי של סגול האחר וששה אלו הם בסוד
נוקבין ועל ששה אלו יניח הששה האחרים והמה
סוד הזכרים -

ואשר הריחו בסוד ה' יסכיל לדעת את סודן
אשר חכמים סוד בתו כי"כ ככרות אלה
לעומת י"כ באותיות שכ"ג שמות ה' יהי העולים לח' ושש'
התחתונים הנקבין הם' בסוד שש' ההין שכ"ג ה' ו' שש'
העליונים סוד הזכרים **יין ויין** מימין **יין ויין**
משמאל **יין ויין** באמצע

אשר בהדרג' אליהם אהבת כללות המה
יעלו לז' ג' לעומת י"ג מימין דרישא דא' כמו שביאר הרב
זלה"ה ונדיק להיות זהו אף בעת עריכתם על השלחן
לערוך אותם שיהיו כ' שולי הככרות חוברות אשה א' אחות'
ויהיו נראין ששני פנים שלהם מכאן ומכאן כאילו הם לחם
אחד וכו' כ' פנים בסוד לחם הפנים והעיקר כרי להמשיך
עליהם האור מן הפנים העליונים כמ' ש' בזה ויקרא
אד' א' מאי ישר יחו פנימי פניו מכעין ליה או ישרים יחו
אמר ליה רוא' עלאה דאינון ימי קדם דעתיק קדישא סתמיא
דכל סתמימין ומי עולם דוא' אקדון פנימי דאינון חאמן
באורח מישר מה דאנטדיק למחמי כו' אשר משם יתבאר כי
עיקר ההארה הוא בסוד הפנים ואמרו בס' דנביבותא עד
לא הוה מתקל לא הו' משגיחין אפיין באפיין ומלכין קדמאין
מיתו וזמנהו לא אישתכח ולכן נדיק להזהר שלא ישים
הככרו זה על גב זה אשר גורם למל' שהדוכר' מחזי' פניו
מן הכל' חליל - ודע שסדר י"כ ככרו' לו לא ישתג' לשול' אף
בי"ט שח' ל' כשכ' מפני שבחמת' אף בי"ט ושכ' ולא יתבטל
וכן כמקד' היו סודרין לח' הפני' בי"ט שחל' בשכ' בלי ספק
וכן ראיתי למורי נר' ו' ואין לשנות - והמקדקים נהגו
לפרוס מפה לבנה על השלחן תחת הלחם ומפה לבנה
פרוסה על הלחם והלחם באמצע וטעם הב' מעית זכר
למן שהיה כמנח בקופסא טל' מלמטה וטל' מלמעלה זהמן
באמצע כי הטל' רמז לראש הלבן וזהו הטל' העליון אשר בו
יחיו המתי' והטל' התחתון הוא רמז למלכות כמים והמן
הוא הכמים אשר הטל' העליון ותחתון שניהם מכתירים
את המן והם לוכתר ופטרס כנודע לבאים בסוד ה'
ליריחו :

ואשרי אנוש יעשה זאת לערוך השלחן לפני ה'
בסדר הזה וכל המסדר שלחנו בזה הענין
השלחן

פרק ר יט שחל בשבת יערוך ייב לחמים

ראתי ואיהו מונוא מנהיח משח רבו קדשא ונשמתהון
דנדיקייא את זכונ מתמן כב"ע ואתהוון תמן ע"כ.

מנורת בע"ש

שבת נוטריקון כנחות שבת תזהר שזרז כל

אדם להיות זהיר לעשות נר יפה לשבת
שוהו ג' כמעט שבת כשהכית מלא אורה וזהו נקרא
שלוש הכית כי בה יתרחב לב האדם ויגיל וישמח בשבת
כי האור משמחת הלב ומסיף התרחבות ומנוחה בלב
ומפני כך נר ביתו עדיף משום שלוש הכית וכס' החסידים
סי' אלף קכ"ג כתיב אל ויברך אלהים את יום ה' איך אנו
יודעין במה ברכו אלא נלמד ממה שקלל איוב את יומו
וכל האמור פס נאמר להפך גבי שבת כי שכ כתיב יקחה
אופל יחשכו ככבי נפשו יקן לאור ואין מכלל שמה שביק
הקב"ה השבת הוא אורה שם כתוב אל תבא רגנה בו
מכאן שיש לו לאדם לרין בשבת בשמח ותשכחות עכ"ל.
ועוד יש טעם אחר בנר שבת כי בשבת ירדו נפשו ליש
נפשות יתירו וכנגד אותו הכפס תקנו חכמים להדליק
הנר כי נר ה' נשמת אדם ולפי שהנשמות האלו ירדו מן
המקור העליון אל השכינה וממנה פורחות על ישראל על
כן אמרו חכמים שהאשה היא המשתדלת בהדלקת הנר
וז' הזהר פרשת בראשית דף ל"ג נר של שבת נלכשי עמא
קדישא את ייביבת לאדלקא וחברייא הא אמרו ראייהי בבית
בוגינא דעלמא ושפיר אכל רזא דמלאה האי שבת שלום
מטרוניתא דעלמא לאייהי ונשמתין דאינון בוגינא עלאה
בה שריין וע' ד מטרוניתא בעיא לאדלקא דהא בדוכתה
את אחדת ועבדת עובדא ואתתא בעיא כחד ורעותא
דלכא לאדלקא בוגינא קדישא דהא יקרא עילאה הוא לה
וזכו רב לברכה למזכי לבין קדישין דיהון בוגינין דעלמא
כאוריתא ובדחלתא ויסגון שלמא בעלמא וייביבת לבעל
אורכא דחיין בג"ב בעיא לאדלקא ע"כ. ואולם עיקר
טעם נר שבת ראשו מגיע השמחה למלכות שמים אשר
היא גרילי'ס תעשה לה ונעשית [במזל כ"ד והס' ג' יחודים
הוי' והוי' הוי' ואלהים הוי' ואדנ' כנזכר בתקונים
וטעם היות ב' נרות לפי כי יש גם כן מר ב' ג' יחודים
דזו"ן כנודע. ולפי כי עיקר סוד הנר בה ע"כ עיקר
המנוה חל על האשה להיות היא מדלקת נר של שבת וכן
איתא בתקונים דף ס"ח וזרז אתתא לתקנא שרגא בלייל
שבת לימינא ואתהסיב לה כאילו תקין מנרתא בדדום
ופתורא בצפון ועליהו אתמר הדוזה להחכים ידדים
להעשיר יצפין ואינון שכינתא עלאה מנרתא לדרום
נדיבה לתקנא לה בגין דתמן חכמה ובג"ד הדוזה להחכי'
ידדים (א"ה בזה תבין טעם הזהיר בנר שבת שזוכה
לכניס ת"ח כמ"ס בפ"ב דשבת יען מנורה בדחמין קו
החכמה

השלהן העליון ישפיע עליו מלחם השמים אשר כבר נודע
למתיחילים בחכמה כי השלחן הוא חמץ למדת המלכות
אשר ממנה יתון כל ביכרא ברמת השלחן שממנו נזונים
כל העול וסידור הלחם עליה הוא חמץ להשפיעה שמקבלת
כאשר ישית עליה בעל האשה כמ"ס שגני ממזיר לכס
לחם מן השמים ואין הלחם ממא איתה להשפיע לתחתוני'
אלא מכח הייחוד שחם אין תורה אין קמ"ח ובאור שבת
הוא עיקר הייחוד והזווג וכיום השבת היא מקבלת הכרכה
וההשפעה וממנו יתברכו שאר הימים וע"כ זרז לבדור
הלחם באור שבת וכל יום השבת כולו על השולחן ויהיה זה
התעוררות לשלחן העליון שיתמלא בהשפעה ובטובה
ויירוד כל יום השב' ובבן השלחן העליון ישפיע עליו מלחם
השמים וכוזהר פרשת יתרו תאנא אמאי לא אשתבח
מנא ביומא ז' משו' דההוא יומא מתברכין מיניה כל' ו' ומין
עילאין וכל חד וחד יהיב מזוני' לתתא כל חד ביזמו מההוא
כרכה דמתברכא ביומא ז' ובג"ב מאן ראייהו כרדנא
דמתימנותא בעי לסדרא פתוריה בלייל דשבתא בגין
דיתברך פתוריה כל שיתא ומין דהא כההוא ומנא אודתן
ברכה לאתברכ' כל' ומין דשבת וברכתא לא אשתבח
בפתורא ריקניא וע"כ בעי לסדרא פתוריה בלייל דשבת'
בנהמא ומזוני'.

הנה

מס' בא"רה גדול סגול' ערוך השלחן לכבוד
הנר השבת להיות ממת שולחנו מלא רשן כל
הימים ויש איתנו ביאור אחר במאמר הלז ובמקומן כבאר
אותו בס"ד. וכוסף גם הוא תקון לנפש האיש כאשר יסדר
שלחנו ישית אל לבו אם באולי מעל מעל בה' והפך את
שלחנו ותקן אותו כי הפגם הוא רב והיינו מ"ס האשה
הכשר' לרבנן שלחן ערסתי לו והפך אותו הן עתה בערוך
השולחן הזה יסודר השולחן העליון אשר פגם בו להכין
אותה ולסעדה כמ"ס זה השלחן אשר לפני'ה להיות מוכן
לענין האכילה דחנית כמ"ס אכלתי ועריגו' כמו שדרשו
סודם כזהר פנחס דף רמ"א ולפיכך יכין כוננו לזמן כל
הכחי' הנו' שם לאכול לשוכעה ולמכסה עתיק ובכן
יתקנו שולחנות מלאו קיח נואה בלי מקום בעון פשעו
בסעודות הרעות ויהיו כל אלם להשרות עליו הקדושה
עתה וגם לאחרונה יזכה לשלחן ערוך בג"ע כמ"ס כזהר
תחמא דף קכ"ה ז'ל פתורא דכרנש וכי ליה למיכל על
פתורא אחרא בעידונא דההוא עלמא כד"א כי על שלחן
המלך תמיד הוא אוכל ודוד מלכא אמר תערוך לפני שלחן
נגד נודרי את סדרותא דפתורא כההוא עלמא
הוא דהא כרין אייהו עדונא וכסופא דנשמתא אתהני
בהו לעלמא דאתי וכי פתורא אית לנשמתין כההוא עלמ'
אין דהא מונוא ומשוקא דערונא אכלי כההוא עלמא
במונא דמלאכי עילאין וכי מלאכי עלאי אכלי אין וההוא
מונא רוא אייהו דההוא מלא דנגיד ואתמסק מרוא דעלמ'
דאתי

החכמה • והנה מכוון מדברי המאמר כי הדלקת הנר הוא מכוון אל האשה ועוד נמצא ראייה מן התקונים דף ע"ג א' ואיהו ממנה מר דליק משטרא דשכינה דאתמר בה נר ה' וגרין למיחוי למיעול לקבלא תשחא ונהירא פתילה שכי' משחא דילה נרין שמן כתית נהירא דילה עמורא דאמצעייתא וכו' אשר ממאמר זה מוכנו נקח כי האשה היא הראויה יותר להדליק נר זה כדי להמשיך לכלה שהיא שפתילה מלמעלה שמן כתית מן הדריק ואור מת'ת ישראל • וכוזהר פרשת תרומה כי נר מאי נר אלא כד מקבלה מכין תרין דרועין עילאין רמ"ח שייפין עילאין ואיהו פתחת כ' דרועין דילה לגבייהו אקרי נר נמצא כי היא נקראת נר כאשר היא מקבלת אברים עליונים כי היא נבדלת ועולה למעלה •

ועוד

ימצא בענין הנר של שבת הארה גדולה לעינים שלה על כי היא נקרא עולמיתא שפירתא דלית לה עיינין כמ"ס בזהר משפטים דהיינו רחל אשר לא נאמר בה זולת מפי שנאמר ורחל היתה יפת תואר ויפת מראה ולא נאמר בה עינים זולת בלילה שנא' ועיני לילה רכות ולכן אנו מביאים לה הארה עליונה ע"י הדלקת הנר וכעת קבלת שבת בהסתכלותו בה כיתוסף כל התקון • וע"כ אשר אין ידו משגת לקנות נר לשבת ולקידוש היום נר שבת קודם על כי ע"י הנר מלכות שמים היא העולה למעלה אבל יין של קידוש הוא כדי להמשיך לה אור מלמעלה וכן היא ההולכת קרמת נר חנוכה מפני כי בנר חנוכה לא ימצא בה זולת הארה מן האורות העליונים הנוראים אליה ועדיין היא קטנה כנודע אך אמנה בנר של שבת גדולים תעשה לה ונעשית בסוד נר והם הייחודים הנזכרים • ומפני זה נדק להזהר שלא להקד' יען כי לא עבר כח יד האיש הגשמי להעלותה למעלה לעשות אותה בסוד נר וגם לא יאחר לפי כי כבר עלתה עליה ובהקדש היום וכבר נעשית בסוד נר ומה מועיל לה עוד ההדלקה בכוונה זו אך אם חפץ להדליק מבע"י ולקבל עליו תוספת שבת מיד דשאי כי יש באדם כח מסוד בידו לתקן עד מקום שנשמתו נמשכת משם וכאשר יקבל עליו תוספת שבת מעתה אין זה מקדים ובלבד שיהא מפלג המנחה ולמעלה שהוא שעה ורביע קודם הלילה שאז יעצר כח בידו לקדשו כאמור :

ובתב

מהר"ו ז"ל תוהר אתה בעצמך בתקון הנר של שבת אך ההדלקה תהיה על ידי אשתך ע"כ וטעם פשוטן של דבר הוא על אשר חכמים הנדירו דברים שנגזרו האשה על הנר על אשר היא כבתה נרו של עולם נר ה' נשמת אדם ואולם גם האיש ראוי להספג בה אשר בזה יש מהתקון למעשה העבל אשר כבו המה נרו של עולם באמת כמעשה העדל כי כאשר קבלו אתורה היו הירודות ממלאך המות אכן כמעשה העבל שבה הגזרה

הגזרה לאיתנה ונמצא כי הם כבו נרו של עול' כי כמעשה העבל לא נמצאו נשים כמ"ס ואשה ככל אל"ה לא מנאית עד שלפי ענין זה היה נרא' לפטור אותה מהדלקת הנר בשבת ולכן דרש האור גלילאה בזהר אמרתיו לאמר היא כבתה נרו של אדם כי באותה שעה נסתלקה הנשמה ממנו כמ"ס בזהר דאמר האור ויהא עילאה ועוד כי נתמעט קומתו וכל אותם הנשמות אשר כלולות בנפשו באותו חלק שנתמעט מתו ג"כ ועל אלה חל החיוב על הנשים בענין הדלקתה ולאנשים אלתקן אותה ולהכין אותה או שניהם כאחד כשאין להם אשה והמה חזן לביתם להדליק כ' נרות • וכך תוסף תת כחה לו במצעה נר זה לקחת הארת הכתרים אשר נוטל מישראל במצעה העבל ונטלן משה כמ"ס ומשה יקח את האהל מלשון כהלו נרו עלי ראשי ולהיות כי אותם הכתרים הן הנה הנשמות כולם של ישראל שמתים בכל א' מהם כשאמר נצטע ונשמע לכן בערב שבת אנו מכוונים בקבלת שבת כשאמר מזמור שיר ליום השבת לקבל תוספת נשמה ממנה וכן ר"ת של מו"מ שיר ל' יום ה' שבת היינו למש' הוזהר שפס' הדין דלרדן כיון שהתחיל מזמור שיר ליום ה' כבדנו לרדן יען כי אז האדם מקבל תוספת נשמה של שבת כמבואר לפנינו •

ובתב

עוד להדליק כ' נרות לעומת כ' זווני או' אוזון' ולעומתן יש ג"כ בחזונים כ' נרות ועל כן ישית כל איש הישראלי מגמת פגיו לכבות בב' נרות של הקדושה לב' נרות שכליפת שבת המושל בשבת כמ"ס בר' מ' ואשר המה עושים שני פתילות הוא נבר וסר וא' נבר שמור והם בסוד זכו' כי כן זכור ושמור בדבור א' באמרו • ואולם כאשר נתכוון כי המה ב' פתילות כ' נר א' השני פתילות יהיו בסוד יוסף וכנימין כי על אשמה ידק זכור ושמור ואין ראוי להפריד ביניהם וכן כתבו קצת מגורי האר"י ז"ל •

ומורי

היה נוח לתקן ופתילות לעומת הז' שמות מרגלאין אשר הם נכוין בשכחה ברכות של שבת להאיר לעומת הכלה הנעימה לקבל שכחה מאורות אלה כי ע"כ היו שבעה קני מנורה אשר היא בסוד בת שבע וכן נהגתי על פי דברות קדשו ועל כל פנים יהא זהיר כל אדם שלא לפחות משני נרות וכל המוסיף מוסיפין הארה בנפשו ואמרו המקובלים כי כל הזהיר להרבות בנרות שבת זוכה להארת אור הגנוז משכחה ימי בראשית שצפה בה אדם הראשון מסוף העולם ועד סופו אשר הניחו הקב"ה חלק זה למנת חלקם וכוסם של מכה"י השבת ומאירים אותה בנרות ומאורות שמעם זה א"ר בסוד שבת נרותיה יען אשר בסגולת הנרות הם תכונן באור המושל האור ולענין זה אמר מכלות צה"כ הוא שבת כי מכלות אר האמיתי הוא לע"ה ומה שכלל ממנו חלק א' מכלות שבת הוא

מכלות

הוא

פרק ד כנולח נרות שבת ובשמן זית

הוא מאיר בשבת על ידי נרותיה ועוד בכח סגולתה ששני
נרות שבת נגד שני שרפים דכתיב כי מלאכיו יצוה לך
וסמך ליה מזמור שיר ליום השבת שמככים עליו באיברה
כנף אחד למעלה וכנף אחד למטה דכתיב בהלו נרו עליו
ראשי וכתיב נר לרגל ידברך שכהשרפים רואים הנחות
ערכות סוככים אותם בכנפיהם שלא יזיקום המזיקים
ושרפים נוהמים בארץ קדוש קדוש קדוש בעליונים
קדוש בתחתונים קדוש בכל העולמים ונוסף גם הוא
תפארת סגולתה אשר חכמים הגידו בלקוט פ' בהעלותך
ז' כבוד השבת נרותיה הם כבודה אם שמרתם נחת של
שבת אני מראה לכם נרות של ציון שנאמר בעת ההיא
אחפש את ירושלים בנרות ואני מצדק לכם לראות באורה
של חמה אלא בכבודי אני מאיר לכם שנאמר לא יהיה לך
עוד השמש לאור יומם ולבנה הירח לא יאיר לך והיה לך ה'
לאור עולם והאמות עתידים להיות מהלכים לאורכם
שנאמר והלכו ביום לא רך ואיזה אור הקב"ה מאיר לישראל
באור צדקה שנאמר ואחיה לכם יראי שמי שמש צדקה וכ"כ
למה בזכות הנרות שמדליקין בשבת ע"כ. ועוד לה בכח
סגולתה לזכות לבנים ת"ח ולהאריך ימיו של אדם כמ"ס
בוהר וזכו לגרמא למזכי לבנין קדישין דיהוון בוצינין
דעלמא באוריתא וברחלתא ויסגון שלמא בעלמא ויהיבת
לבעלה אדכא דחיים וכולי. ובס"ח סי' כ"ד מצאנו כח
שהאריך ימים יותר מדאי ולא מצאו לו שום זכות אלא שלא
היה מדליק בע"ס אלא בשמן זית ע"כ וכן נהגו המדקדקי'
בסודיה וסי' ודור עול"ה במגלת הזית"ס.

והנה

רבותינו ע"ה הם אמרו שלשה דברים צריך
אדם לומר בערב שבת עשרתם ערבתם
הדליקו את הנר וכלא רמיז' בחכמה כי מלכות נקראת
בית ונר צדק לקשרה כיסוד בסוד ערב שבת וכינור תיקונה
עשרתם סוד מלכות שמים בסוד אוקירו לנשיכו כי היכי
דתייעתרו עירבתם סוד היסוד כנז"ל הדליקו את הנר
להאיר על יסוד מלכות גווי דנר שהן ד' אורות דת"ת כולל
ג' אבות שהן מרא הקשת כגווי שפירן לצומתן בחול
שנת לבשה במזה שלשה גווי קשת שחורות ואז ורהייתיה
עם אור לבן אחר ירוק כנודע כס' התקונים בכמה מקומות
ואיש התמים יאמר בתוך ביתו ע"ס מגילת יקר מצוה זו
ומה נבשה בה בשמים ממעל כי לכן תחזקנה ידי הנשים
בראותן כמה מציילים מעשיהן למעלה וככן נזכרו כל
הנשים אשר זולו בתקף חכמה של מצוה זו לבא להדליק
נרות של שבת בבגדים הנזוהים אשר עליהן ולכן שמו
שית וטח עיניהן מדאות ולהשכיל לביתן מה יהמנה הזאת
ומה טעם יש בה כי רבה היא ומי שזכ יקרה בשמים ממעל
להאיר אל עבר פני הכלה העליונה הנקרא' נר אשר הוא
מאירה לפני בעל נעוריה איילות מדרך פשעם חך ימלאו
את לבן הדע לעמוד לשרת בשם ה' ולהאיר אל עבר פני
עליונים

עליונים למעלה בבגדי זוהמתימי החול בגדים שנישל פה'
קדירה לרבו ימווג בהם כוס לרכו ואיה איפה חרוותא
ורעותא דלכא ותקונא דגרמא אשר הזכרו בכמה מחכמי
הזוהר ע"ה והמה נתנו כתף סוררת לחכמות בעלי"הן
בעיניהן וזוהמתי לים טרון חופפת עליהן אללי אללי כוזות
כבוד מלכות שמים ומרכות בכבוד כ' אשר כל אחת מהם
בנחתן אל החצר החיונה אל העם למשתה הנשים ילכשו
בגדי משי ורקמ' וכל שכן בנחתם לקראת כלה של בשר
ודם חמת מלא נואה ופיה מלא דם הלא על לבושם יפילו
גורל שלל נכעים רקמה ללבוש בגדי תפארתם ותפארת
העכסים והקלגסים ותבאי בערי עדיוס א' למעלה זו'
למטה וכדאי בזיון וקנף רב בעיניהן להראות החונה אל
העין בבגדי החול כי עוד מעט וטקלוה כל רעותי' לאמר
מדוע ככה עשית להגלות נבלות אל פנינו ואל פני הכלה
כאחת שפחותך ואת כי שטית מאין פנות היות לך תפא'
הבגדי' ועדיו עדיו כדת הנשי' נאי לך אל נא תסת עלינו
הרפה להראות אתנו. ואם בה יהיה משפ' גיעולן כאשר
יבגר מהן כבוד הדד כלה של כ' הלא לכבוד הדד מלכות
כלה נאה וחסודה אשר בהיכל' כולו אומר כבוד ויקר והדר
אשר לא יכלנו רעיון אנושי כאשר הוא עטרת ת"ת כיד
ה' ונאספו שמה כל ההד"רי' על א' כמה וכמה חוכה
כפול ומכופל' לכבוד עלינו להדר ולקלס את שם כבודה
וכי תבואו להראות אל עבר פניה לשית כל אשה עדייה
עליה לכבוד הדד ותפארתה וטרם עשו לשרת שם יכונו
לקראת אלהיהן ולקדושה' מכובד ולהקדים שעה א' לפני
בא עת אהבת דודיהן להדליק את הנר ירחנו מים במי
חמין אשר? בחיוב זה אחד האיש ואחר האשה כולן שוו
בשיעוריהם לכבוד השבת כאשר ביארנו למעלה.

ומצוה

להיות כל איש שומר בכיתו להכריח על
ככה שיפנו להן שעה א' לפני הדלקת
הנר להכין לקראת אלהיהן ולאיים עליהן באימת הדין
העליון אשר אמרו על ג' עבירות נשים מתות בשע' לידתן
וא' מהנה הדלקת הנר ואין ספק אשר היא נוחתית בעת
שבתה על המשכב תחל' אל ככה ע"ד שאמרו בזוה' כפסו'
ויבאו בני האלהים להתיכב על ה' וכי על ה' קיימין אלא
בשעת דאילין קיימין על דינא דינא קדמא דכלא במאן
דלא יהיב יקרא לשמא דקב"ה והיינו על ה' זכו ע"ס שפרש'
פנחס וכן הדבר הזה בשבת על כסא משכחותם אויבים
בנפש וקישו עליהן לקחת נפשן וממו על אלא חשו ליקרא
דשכינה והרכו את כבודן ומיעטו כבוד שמים וכפשע
בינם ובין המות על זאת כלכד אשר מי ביקש זאת מידן
לטהר ולרחץ קרקעי הבתי' וגריפת הספכלים מיד ערב
שבת בשבתו מאין הפוגות ותהיין נדרו' מאו הבוקר עד
עת כא השמש בכל עזו ותעצמות למלאו קברות תאות
לילית אשר היא באמת. עומדת אחר כותלן להסיתן
ומרצה

ומדעה אל דעה תענגם מאין פנות אל כבוד הדד השבת
אשר שם הדגיה בקרב בתימו לעולם כמעלליהן אשר לא
סובים וכיותר בערב שבת בין השמשות לא תתנם השב
דחן תקלה אחר תקלה אשר זה דרכה אתם כאשר מזה
זו לכבות נרות של הקליפה וע"כ תסובכ למו לבטל כבודה
של שבת מדעה אל רעה למען ספות הדזה אל הצמאה עד
לא יעצרו כחן להחליף שמלותיהן להכחין ולהכדיל בין
הקדש ובין החול להבזות את דבר המלכה מלכו כל עולמי
לבלתי תעוזה לה בכבוד הדד מלכותה אשר יחדרו אותה
בבואן כדת וכשורה לחאיר על עבר פניה. והאשה אשר
חיברה היוז"ר מתחלה המליאה לה דעת ויראת ה' תשית
כל דבריה אלה לעומתה ולא תפנה דרך הנשים המקוללות
ההן אשר נתנו יקר למדרך כף רגל אנשים ויתר הכז בזו
אשה רעותה וישליכו אחרי בוון יקר תפאר שכינת עוזיהו
וכן לא יעשה שפחה כי תירש גבירתה ח"ו: ועל כל אלה
תפארת חם אנשים הניגשים אל ה' תשיין עיני פקוחות
ככל ע"ס להזהיר על כל אלה לפאר ולהדר כבוד השכינה
הבאה לשמרת עלינו ולפרוס עלינו סוכת שלומה וכיותר
להזהיר לטהר את ידיהן לפני הדלקה לכרך בנקיון כפים
שלא לנאץ את השם הנכבד והנורא בידים מטונפות ח"ו וכבן
ידע כי שלום אלהו ויוזכה לה' הסגולות הנאדרה בה כנזכר
לעיל א' בניסת ח"ו ויראי אלהים ב' אורכא דחיים כנזכר
בזהר ג' להמלט מן המזיקין כגז"ל ד' לאור באור הגנוז
מששת ימי בראשי כנזכר וה' נכבד למחר גאולתנו ופדות
נפשותינו ולא יסיה עוד השמש לאור עולם. ובעת ערוך
הכעל הכית את הנר' יהא לזכרון בין עיניו להתנו' עליהן
לסלטל בשבת להוציאם מפס לכל יממנו באיסור מוקצה
בשבת אם מניאיה ממקומה בשבת אך כשהוא מתנה מער'
שבת סיטלטלנו מסיכבה מותר לסלטל אחר שכבה כמו
שכתב הר"ן בפ' בידה והרמב"ן ע"פ היוחסלמי ומתמי' כלי
תחת הגר לקבל נצוצות אכל לא יתן לתוכו מים אפילו
מבעור יום מפני שמקרב זמן כבוי הניצוצות ומ"מ כתבו
בתשובת הגאונים שמתיר ליתן מים בעששית שמדליקים
בה בערב שבת כיון שאינו מתכוין לכיבוי אלא להנביה
השמן שלאחר שיכלה השמן יכבה תכף ולא יתקלקל הכלי
אכן אם כליל שבת נסדקה העשישית ונוטף השמן אינו
רשאי לתת כלי תחת הנר לקבל השמן הנוטף מפני שהוא
מכטל כלי מהיכנו כמ"ס בגמרא אבל מבעור יום מותר
ליתנו ואם לא נסף לתוכו לא נאסר הכלי לסלטל וזה פשוטי.
וכתב הרמב"ם דעיקר הדלקה תלויה בגרות שמדליקין על
השלחן אבל לא בשאר הנרות שבתית והמדרכי בפרק כמה
מדליקין כתב להניח הנרות במקום שמדליקין לא להדליק
במקום זה ולהניח במקום אחר ודלא כמ"ס הא"ז על הגש'
בהגיע זמן טבילתן ליל שבת שמדליקות בבית הסבילה'
וכן לא יעשה רק בעלה ידליק ויכרך על נחת שעל השלחן

וכן ראוי להוזהר בזמן שהיא יולדת שלא להניח הנר לפנייה
לכרך רק תדליק על ידי הכעל ויכרך על נחת שעל השלחן
ויניחו לפנייה נר אחר ותדליק בלא ברכה שכתבו הגהות
מיימוניות שאין לחשה נדה בימי ראיותה ליכנס לבית
הכנסת או להתפלל או להזכיר השם או ליגע בספר ואף
המקלי' כשיטת רש"י היינו בגירה או אחר הלירה אך בתוך
שמונה ימים ללידתה כ"ע מורו שאסור ולפיכך אשה יראת
ה' היא תתהלל שלא תכרך כשהיא יולדת.

ובתב

הכ"י בשם תשובת אשכנז ששנים או שלש
בעלי בתים שאוכלים במקום א' שכל אחד
מכרך על ממורה שלו ובעל א"ז מנמס בדבר וע"כ נכון
ליזהר בספק ברכות ולא יכרך אלא א' וכל שכן שלא יכרכו
ב' בממורה אחת שיש לה קטס וכזה שנו רבות בבות.
ולפי שהפליגו רבבות י'א שמכרכים קודם ההדלק עובר
לעשייתן ויש אומרים שמכרך אחר ההדלקה דס"ל דמיר
כשבידך קבל עליו את השבת ואסור לו להדליק אחר כך
נכון להיות כל אשה מתנה מתחלה שאינה מקבלת שבת
כך ותכרך קודם הדלקה עובר לעשיית כדרך כל הכרכו.
ואפילו תנאי בלב סג' כמו שכתב המדרכי ז"ל וככן לא
יטערו לעשות תקון הנשים ומיהו אם שכחה מלכרך אם
נזכרה קודם זמן איסור הדלקה עושה התקון והוא ומכרכ'
וכתנאי זה אין חילוק בין שבת ליום שלעולם נדרכו להתנו'
בין בשבת ובין ביום דלא פלוג וכשהאיש מדליק אין צורך
לתנאי זה ומכל מקום האשה היראה לא תתנה כי אם לנר
זכתו הראשונים ז"ל שראוי לכל אשה לעתור ולרנו' בעת
עלות את הנרות לפני ה' כאשר הוא המצוה המוטל עליה
על נחלת ה' כנים מאירים ומהירים בתורת ה' ולאו באור
החיים היא ואישה וכנוי בקרב ישראל אשר כח סגולתה של
מזה ז' כמו שביארנו למעלה אשר בעת עשות המצוה
סגולת המצוה תוסיף תת כחה לה להתקבל העתרת יתיר
וכיותר תתאמץ בעתרתה על הגאולה הצתירה כי עת
לחנה על קיום הכסחתי יתכרך אלינו כמו שביארנו למעלה
מאמרו יתכרך לישראל אם שמרתם נרות של שבת אני
מראה להם נרות של יום שנאמר בעת ההיא אחפש את
יחשלים בגחתי וכו'.

ומנהג

טוב לנשים יקרות שבידשלים לאמר ב'צת
עלות את הנרות מקראי קדש שבת בלית
חנה ותתפלל חנה עד וירם קרן משיחו ואשר שט גמן של
ראשונים בזה על כי כל עיקר של פרשה היא שכתב
דמטרחיתא כמ"ס בזהר ויחדרף י"ט ע"כ וכסא כהור
יגחלם דא קב"ה דהא אחסין כורסא דיליה לעבדיה וכו'
ויתן עזו דא קב"ה וירם קרן משיחו דא כנסת ישראל דאקרי
קרן הויכל משיחו כד'א משיח אלהי יצחק צין כך קרן
משיחו וכו' ע"ס. ועל כן נאה ויחי ב'צת ובעונה השיא
לערוך לפנייה מקראי קדש אלה דהא ברוכתא את אחד.

פירק ד תפלה לאיש דמחליק עד שבת

האמיתיות לשבת אחרת בא כעונתו ותנאה טובה ותעשער
על שחמדה בזה ובאחרת גילה עננה לנבוא בבית הכנסת
והענינים רבים מהם ושוב לא שב לבא עוד אל ביתו. ואמר
הכל זה יאמרו ההפחדות רבים מהם לנשמות כללי שבת
עד סעודתו בנדרת הנוף ומהם והענין הוא כי שבת
פרק ב' דר"ח בייסעם שבת יחד מנ"ע הענין לנ"ע
התחלתו אז מליך עמו אור גדול שקבל לעולם ומה
האור יחד ב' אור שהורגאור לנפשו ואמר בקבר ומתלבשת
הנפש באור הזה כנדרת יאמר מהם אלו שבת חכמי העצמות
יהיו ותעשייתם בנדרת הבוץ שיהיה בעה"ס ומלאים ההפדה
אל העין ומבואר בזה פ' תדמה כל הענין הזה באורך
ומסיק התם דאילו לא היה ידועות לעין היה כל אדם רואה
כללי שבת ור"ח י"ט בנדרת נדרת עומדות ע"ב הקבדים
ומדדים ומשכחים להקב"ה י"ט :

בי עַל כָּל אֲלֵהֶם רָאִיתִי בְּתוֹךְ הָאֲדָמָה לְסִטְיָה לְרִאשִׁית כָּל
אִישׁ חֶלֶק כִּבְיֹתוֹ בְּדִמְיוֹ וְלִנְפֹשׁ הַמֶּת וְהָ עוֹד
הָיָה בְּגִי אֲשֶׁר בָּנוּ מִחֻמֵּי אֲמִתּוֹתָם הָיוּ וְנִהְיָו בּוֹ מֵאֵל וְהַתִּיר
וְשׁ לְלֹמֵד לְבָנָיו בֵּין הַמִּשְׁמָחוֹת לְהַדְלִיק כֵּן לְגַפּוֹ אֲבִי הָאֵל
שֶׁכָּל הַדְּבָרִים שֶׁהֵם אֲסוּרִים מִדְּבָרֵי הַפְּרִישׁ לֹא צִוּוּ עֲלֵיהֶם
בֵּין הַמִּשְׁמָחוֹת וְהוּא שִׁיחַ מִסֵּד דְּבַר מַעֲוָה אִלּוּ דִּמְיוֹן כְּגוֹן אֵל
הָיָה מִרְחֹק וּמִחֲפֵז לְדַבֵּר שֶׁהוּא מֵאִסֵּר שִׁבְחָתוֹ וְאֵל לֹא יַעֲשֶׂה כֵן
יִהְיֶה לוֹ מִצַּד כְּדִבְרֵי הַתִּירוֹלוֹ שִׁבְחָתוֹ צִיֵּן הַמִּשְׁמָחוֹת וּמִשְׁמָחָה
זֶה מִיֵּתֵד לְמִדָּה לְבָנָיו בֵּין הַמִּשְׁמָחוֹת לְהַדְלִיק לוֹ כֵּן שִׁמְחָתוֹ זֶה
גַּם כֵּן שֶׁתִּתֵּן לְמִדָּה לְבָנָיו לְהַדְלִיק כֵּן לְגַפּוֹ מִתּוֹ דִּמְיוֹנָהּ
מִנְהִיגִים כִּי אֲנִי כֵן וְהוּא לִי כִּנְחֹךְ גְּדוֹל וְאִישׁ הַתְּמִים
יִתְחַמֵּץ עַל כָּל אֵלָה לְהַזְהִיר לְבָנֵי כִּי תוֹלָדוֹתָם מִכֶּעֱיָ עֲלֵיהֶן
וְאִף אֵל אֲנִשִּׁי כִּי תוֹלָדוֹתָם לְרִיחָם יִבְטָא בְּשִׁפְתֵי לְהַמְדִּיקוֹ
אֵת הַכֹּהֵן כִּי הִיבֹרֵךְ עֹשֶׂה רֹעֵם מְדַל וְתִקּוֹן גְּדוֹל לֹא יִלְהֶה
וְיִשְׁכַּח מִיֵּתֵד יִקְוֶה אֵת אֲשֶׁר הָיָה כְּתוּב מִפְּרִדֵּי אֲלֹפִיג' וְחֹדֶשׁ
ח' וְאֲשֶׁר כִּיבֹה וְהַחֲמֵק מֵאֲזוּרָת עֲלֵיבִי לְמַעַל כְּעוֹן פִּשְׁעוֹ
וְהָ גַם עַל הַפְּרִעַ אֲשֶׁר הִהָבֵק אֵת הַמִּשְׁמָחוֹת וְאֵלָה מִשְׁמָחָה אֲדָם
הֵלֶךְ חֲסִידִים וְאִין כּוֹבֵה לֹה וְלִפְיֵכֶךְ כִּבְתֵּי הֵיזֵן וְקוֹק לֹה
הִדְלִיקָה עֹשֶׂה מַעֲוָה לְהוֹדִיעַ לְהַאֲזִיר בְּאֵזֶר הַחַיִּים הַנִּצְחִיִּים
וְיִוִּסְף תֵּת כֹּהֵל לְמַעַל לְהַאֲזִיר הַמִּלְחָמָה שֶׁלְּמִוְנָם וְהָיָה
הַמִּשְׁמָחָה אֲחֵר שִׁבְחָתוֹ אֲחֵר גַּם יִתֵּן :

ממח

נס
הנעת המסמך בערב שבת ראשה מביע
השמחה לתקן את הכלה האהובה בסוד
הנשואה כמו ונכתב באחד מטה התייבות ליעקב ולכן
ישתחו ערל על ראש העצה ובתקונים מ' מטה
באמצעות מטה דעמודא דאמצעותא מ' השכיבתא
אתקראת מטה מדרג' וסב' דאמצעותא השכיבתא
קין נפון לדרג' זהל אוקמה רבין כל הנותן מטמו כיון
נפון

כמו שבארנו במה מאמרי הוורד למעלה. וכשהאדם
מדליק גם הוא יחזיק במעוזו כפרטו אלה דברי האמור'
ואשר הריסו בבור ה' ליריאו יאותה לו לבטא כנפיתים סוד
פרט כונתם מתואר זה.

ליחרא

ליחרא שמא דקצ'ה ושכינתיה וכולי הנביא בא
להעלות **נדר** מצות אשר היא השועה
למספר נ' ויחרי' א"א מלכות יהו"ה ויהי'ה סבתר

וכך ופילוב הוי'ה אלהים כחכ"ד ופילוב הוי'ה הרמז בו קוונות יהן
מצית ופיה לה בוו'ן היא העול למספר ג' יחודיהם
גם הם - והערות הללו סתמה יעלו במספר ת"ק

77

גם הם - ובערות הנכונה יצאו כמספר תת
 כמכפ' שם שר' במלכותו מדין חי העולמים המעלה
 יהוד. וזו הריע' ים והרודים וכבן טכא סבולת הנרות הללו
 תיבה תחתיו שניים ושלישים תעשה ודעכו כפפתה

רמה

רמה יבכו כהות גבול הדמעה יק כל יחיון וסכו
יהיו לכעד ובכח סס'ס'ג גס'י לאת ותיולאשד

תבואתה בזה השתוס בו' קצוות וזרעית העולה
בהרים תעשמו בלו בעשן כלו כי עמך מקור

חיים באורק פראה אוד לאוד באור החיים הגדולים ותורה
אוד לא תתקום ופנינו ומפי זרענו ומפי זרע זרענו מעתה
וצד עולם והעם הקטנים במשך יראו אוד גדול בסוכך
לכיון גדולים באמור מפי סוכך בעת ההיא אהם את
ירושלים בגדולת אל תעצמו אבינו ואל תסמנו מלכנו
ואל תשקמו וירינו הלא אתה תשוב תחייכו ועמך יממחו
בך והי פועם ה' אליהם וכו' .

וישוב

וישוב ימך להרליק **נֶר** על שבת ויכוון
פסילובים סנו ואף אס לא גרליק

הוא יכול לבחון לבד כחשבונו מה הסדרה לכיתו בעת קריאתו
בפ' במה מדליקין בהגשנו למאמר הדליקין את הג' ואף
בגרות סבבית הכנסת יסין לבחון בוונח חולא עיכב שגם
המה לכבוד השבת הולקו. ובשונא לקבל שבת חבב' י
אל הסדרה שמו שפכאל להלן סמנהג חסידים הראשונים ו'ל
א' ע' פ' שלא הדליקו גדות בבית זינא לקבל שבת ואח' כ' בא
לו להדליק אין כפך כלום איבוד כיון שסבבנו לבד מתחלה
וגם שהדלקה לבד שבת שנתו אין לחוש אבל עבין אחר
אין ראוי לעשות כפ' ש' ה' ד' שבת' / מחבר ו'ל ואף אם היתה
כונתו מתחלה לקבל שבת בעת שהוא יכול לומר להדליק
הכר ואחר רבדים שפדק ולא יחוש ב' ח' מהר"ו. גם יהא
בוהר להדליק גר לכבוד נפס איבין ואינו מתקן שפדו והמת
יהיה לו נחת רוח כי בלילי שבת באים לבקר את ביתם
במקום דרבי שהיה בא אל בעתו בכל ליל שבת כי על כן
מיה לפני מותו גר יחא דלוק במקומו. ואמר על ד' י
הגלילי שהיה בא אל ביתו מירי שבת בשפתו וחסדו לחסדו
ב' תלמידים ששמעו קולו של ד' הגלילי שהיה עובד בתורה
וחדשדו שהיה שום אדם שנת יחד עמה והודיעו הדבר לב' ד'
הם זיאות ודמו להלקותה ואמרה שהיא ר' הגלילי אישה ולא
האמינה

נפון לרדום-הוויג' ליה בגים וכדים וכו' ופן-אמח פתקין
כ'ד מטה למערכ בין נפון לרדום לתקנא ליה לבי עטריא
דאמכעיתא דאתמר כיה בני בבורי ישראל וכו' ולכונת
סוד סתו חכמים בדברות קדשם ונזמח מסמ' ס' נכס' ו'
מטה מוצעת כי בעדד ערוך-מטה לעודד מקום שורשה
כטל טלו' ס' סכית ח'ו וע' כ' אמח בתקונים ובכיתא דלא
אינון מתתקנין אילין תקונים בשבת אונשפיון אמרין לאו
איהי דא דיה רישאל דאתמר כפ' נשמו כ' פני' ישראל' ת'
ס' שבת וכו' - וצ' כ' ככון להיות כל אש זיהר בפיתו לעשות
כע' ס' התקון שלם ולמות להגי' את המטות בעדד שאל
התקונים הנ' ל' ג' ו' ח' מתקונים כפ' שביאנו למעלה
מאמר הוואר פ' בשלח כפ' נשמה נא עליית קיד וכו' תצא
וסלחן וכסא ומטרה ד' אילין למס' אלא בפין דאנחן תקונ'
דכ' יוהי אתקרי וכו' ואמאי אקדימת חטא בפין דאיהי
חכוכא עלה יתיר - ופירשו בואר דמאמר המותן סטתו פין
נפון לרדום היינו ראשה למזרח ומרגלותיה למערב פאש'
תרואה בכמה מאמרי הוואר ותקונים אשר מפוש מהם
פירוש זה - ורכים חטא למ' ס' בא' ח' נ' ג' רכשם שדך
להוואר שלא לעשות נדכו בין מזרח למערב תפני
שהסכי' לעולם במערב סל' עול' ומאח סוף הנד' שכנדרו
החאה פני השכינה ואין ראוי להיות פיוסו לשום אהת
מאלה הזדדים - כן ראוי להוואר שלא לתת מסתו בין מזרח
למערב אם אשתו עמו וכתב שנכון להוואר אפילו אין
אשתו עמו - ואולם הטור לא הזכיר דמ' ל' דמרי אפילו
לעשות נדכו בין מזרח למערב במקום שיש מחיצות דלא
כרעת הדמ' כס' כ' ס' תשמיש רמותר במקום שיש מחיצות
ולפיכך מי שאי אפשר לו להסב מטתו בין נפון לרדום און
עליו איסור בין מזרח למערב ואדרבא טפי עדיף להסב
בזאתו בין מזרח למערב לפי פירוש הוואר במאמר הנותן
בין נפון לרדום וכמתר בזמן שאשתו עמו ומצות עוכה היא
ען התירה כמו מצות הכחת תפלין והתכלית הוא זה
להיות בין מזרח למערב כרי' שתהא במצא שם השכינה כי
הוא במערב והוא אומדס אש ואשה שזכ' שכינה טכיהם
ואו משתתפים אביו ואמו והקב' ג' שותפים כמ' ס' ז' ל'
כרין בני אדם שמשותפים שכל' ח' נותן חלקו לתוך כים
ח' וכתב מאד' ח' ז' ל' סוד הנחת המטה ראשה במזרח
במזרח ממזרח אביא זרע' סוד דעת עליון ומרגלותיה
במערב בסוד ומערב אקבך ע' כ' - וע' כ' אש התמים
לא ישנה מלהיצ' מטתו בסדר זה פל' הימי' וביתר בהניצ'
איתה ב' ג' ל' לתקין הכלה באמר ויש בה מהתקון את
אשר פגם להיות נרגן מפרד אלוף רבנפת ישראל'
אתפרשא מאפרא ואסתלק יהיה מטה מתמן כמ' ס'
בואר וככ' משלחו הר' תיקונין דאינון תיקוני' רכנס' ישראל':
ואשרי אנוש יעשה זאת לסדר סדר ד' תקונים
אילין תמיד מדי ערב שבת בשבתו

ט כ ו

ולו מפאה הנוכה מטה לכף-רגלה ולעומת זה באמר האלך
תמים ופועל נדך פאשר ביארו בואר פ' אמר תאן פועל
נדך לא אמר דמתתקני למטרונית' כתבשיטה' כלבוסהא
בעטרהא כל' ח' פועל נדך אקרי ע' פ' ואמר עור דכהאי
חדס ותקנא ג' דמין ראשת ארת שפחה בישא בחטובא
פרגבון בככיה בהספד דאי מלואה זו חרפה זו וזה סוד
אומדס והנכס לכת עם אלהיך והואלת הא' ת' והכנסת
כלה ושבונו ע' ד' שביאנו בואר פ' תרמיה דף קל' ד'
בעתא דאיהי אמת פ' ג' ל' ימותהא ובעתא ל' אתפרשא
מסערא אוואר לא אתת אלא כמין דאומדס למחמי
פיקרא דמלכא ולא ימי' וזכו מכרמי דאומדס למחמי
פיקרא דמלכא כרין סט' לא כיוח ליה למחמי
ואתפרש טובה כד' ח' נאנה וראכה במת מין במלך
שלמה פוק למחמי כין דאתת כל' אנון שמשאה ע' ל' ל'
לה לחופה כהני מלכא דמלכא לא הכי לא יתפרש
מינים סהא סט' ויתערבב הדותא ע' פ' וכן היה מכהג
פירי נר' וידי עובד לעשות ד' תיקונים אילין בערב
שבת דבר בקדש ונותן את קולו בבעימה קדושה לאמר
אלה ואלה בנות מין במלך שלמה בעטרה שעטרה לו
אח בזמן חתונתו וכיום שמחת לבו נעשה נא עליית קיד
קטנה ונשים לו סם מטה ושלחן ופסא ומנורה והיה בבואו
אלינו יסוד שמה יכן בעת הדלקת נר של שבת היה מכיון
בב' יחודים הכו' לו היה נותן את קולו לאמר ראיתי והנם
מזרה זהב כולה וגולה על ראשה וז' מרגלותיה עליה ז' וז'
מזבקות לנרות אשר על ראשה ומסכים כפ' מים דכים לא
נוכלו לכבות את האהבה וכו' שמני פחותם וכו' רשפים
רשפי אש שלהבת י' - וכבר הודעתך כי כל האש שפך
בסוד יסודים יפין לו להקדים כטורס עשות מעשה
המזות מקדשות התורה אשר על סוד המצוה ההיא הונק
יסודם וככ' מעודר עליונים למעלה ומה גם כי יתלהב
נפשו בעבודת בוראו דהכישו כנה וכתה מועילים מעשה
האיש אשר בעפר יסודם לעטר את הכלה למעלה וככ'
ותקדש מחשבתו מאד כי מי בעד מופה גנו' ופרדסים
יגעל בהם לנפשות באשפתות הסרחים חלילה:

ואולם האיש אשר לא בא בסוד ה' להשכיל מעשה
התקונים האלה ומה טעם יש כס' לא ישלך
מפני כך אחר גו' מעשה התקונים האלה בסדר הכ' ל' דק
נחזיק בפעונו לאתאמץ בכונתו כי יס' פנימיות ענייני
הסודות בכל' אלה ולעתיד ולרמות לפניווד' כל' תעלומות
לכונן את מצשה ידיו ולעומת זה אמר בס' האחד פרשת
יתרו ויהי מועם ס' אלהינו עלינו ומצשה ידיו כוננה עלינו
מאי כוננה כוננה ואתקן תקונך לעילא כדקא יאות עלינו
אע"ג דלית אנו דעין לשואה דעותא לא עובדא כלחודי
מעש' ידיו כוננהו להוואר דג' דאצטרך לאתקנא ע' כ'
זכך היה מנהגם של חסידים הראשונים להקדים בכל מעשה

ט ב ו

פרק ר משל נאה לענין הכוונה

עבודתם עבודת הקדש לבטא בשפתים המנוה היא ולומר פ' ויהי כועס ה' וכו' אשר הוא לאנשים אשר לא ישיגו תועלת רב ועצום להעלות מעשה עבודתם באתר דאנטריק כמו שביארנו בכמה מקומות :

זרה

הכלל לכל מעשה עבודת האיש הישראלי הן במצוות הן בתפילות לכל יאמר ויתברך בלבבו לאמר לא נאמר כל הטיעורין הללו אלא למטכילהם בעומק קוד תעלותן ואנכי בער ולא אדע כאש' השיבני אש' א' על אשר גערתי בו שהיה מפסיק לומר תהלים ומעמדות בפסוקי דמזמרה ויאמר לי כי לא נאמר הדברים רק למביני מדע אשר כחכם לעמוד בסוד עמקי סודות התפלה מדרגה אחר מדרגה כאשר המה זו למעלה מזו כי בהתעורר בה מה שאינו שייך לתפלה מבטל ומכלכל כדר המדרגות אכן אנכי בער ולא אדע אפי' פשוטי דברי הרפלה ולא יעלה ולא יוריד ערכם בעינינו אחריה ולא היו ימים מועטים החזיק בשיבוש זה והותר בעיניו לרדף בברוך שאמר ובחזות י' ואנכי גערתי בו פעמים שלוש על זה ולא הטה און כל כמה שלא האכחתי בדברים כיכנסו באזניו - אז אמרתי לו משל אשר משלו הדאשונים על זה - הם אמרו הא למען זה רומה לאדם שישל על ערש דיו ובאו אליו הרופאים הרופאים המומחים והרגישו בהכחנת הדפק שיש לו כמה חלאים באיברים פנימיים במרה שחורה ובמרה אדומה ובמרה ירוקה ושאר חלאים רעים וציוו הרופאים המומחים להביא מרקחת ממולח מכמה סמים הידועים להם ואליה משקים הממולחי מעשבים הנשרפים ואמרו אל החולה מעשה המרקח הזאת תאכל בשעה זו ובאופן זה ומסקה זה תבנה בשעה זו ובאופן זה ומצוים לחולה זה תאכל וזה לא תאכל ושאר ציוויים ובכן יהיה תרופה למחלתך והם החולה ההוא יעשה כמאמרם וכציוויים כל כס ועם עושה פעולתו זה הולך לאמר זה וירפא אותו וכן כולם עד שהחולה עומד על בוריו אף כי החולה לא יבין ולא ישיביל כלל ממעשה המרקחת אלא שסומך את עצמו אל הרופאים המומחים שידעו טיב בגולתם אכן אם יאמר החולה לא אוכל ולא אשתה עד כי אדע טיב המרקחת ומה הסממנים אשר בה ובאיה אופן היא נעשית אז כפפע כינו ובין המות כי אף כי הרופאים הם מומחים גדולים והסמים המה טובים מאד האיל ולא נסמר לקיי ציוויים ולא עשה כמאמרם הוא ימות בלא עתו אז יכבד עליו החולי דאיהו הוא דאפסיד אנפשיה כי אין ההכרח ברופאים ולא בסמים כפס בו כן הדבר הזה לענין התפלות והמצוות לאנשים אשר לא באו בסוד ה' שיש להם על מה שיסמכו במעשה עבודתם על הרופאים המה חכמי יצר שרדו כרחיב בבינת וציוו לבדר סדר וסו מבלי הפסק בנתי לא בתור ולא בשום דבור ואף אם לא ישיביל אפי' פי' קמלת מכל ירום כאשר יתפלל בלי הפסק כמאמר חזקה שליו

שליו עושה שליחותו ובאים מלכי זבאות הממונים על התפלות כל אחד ואחד לפי משמרתו ותפלתו מקובלת ועולה למעלה מעלה ונעשה כתר לראש מ"ה הכ"ה ומחשיך השפע על כל העולמות העליונים למעלה והתחתונים למטה ואם לא ישמור סדר ציוויים ומאמרם אז מסתלקים הממוני' ובאז ח' וגורא דמלאכי חבלה וחוטפין התפלה וכל אחת השפע הטוב המוכן ליד ע' התפלה בא ח' אל מקום אשר שנה הוא יתברך לחצוב להם בורות בורות נשברים אשר לא יכלו המים ונעשה כתר לראש ס' א' ח' וכן הוא בענין עשות תקונים וסגופים ותעניות למעשה התשובה ושאר תקוני המצות אשר תקנו בספר זה אין לפטור עצמו האיש הישראלי מעשות אחתם באמור לו הן אני עץ יבש בער ולא אדע ואפילו לא יהיה תפארת רק לאנשי השם הנועדים על ה' בעומק קוד תעלותן חלילה כי הוא מאבד עצמו לדעת וחשוב רמזא עליה לעשות אותן כתיקונן וכהלכתן לשם ה' לעשות רצון מ' עשהו אף אם לא ידע שכול טעם וסוד התקון ההוא למה שמרמו במדות העליונות למעלה מכל מקום המצוה עושה פעולתה למעלה וכן תקון פבמו אש' על מקומו יבא בשלום - ואף אם יסגה במעשה התקון ההוא באיזה שגויה השגיאה ההיא עריכה לפני הקב"ה כמ"ס בספר הבהיר תפלה לחבוק תהלה מבעי ליה אלא כל המפנה לבו מעדקי העולם ומשתדל במעשה מרכבה לעשות תקונין למעלה מקובל לפני הקב"ה כאילו התפלל כל היום מאי שגויות כד' א' באהבה תשנה תמיד ומאי מיהו מעשה מרכבה - מ"ד ודרך חיים תוכחות מוסר מלמד שכל הרגיל במעשה מרכבה אי אפשר שלא יבטל שנאמר והמכילה הזאת תחת ירך דברים שאין אתה יכול לעמוד עליהם אלא אם כן נכשל בהם והתורה אמרה תוכחות מוסר אכל באמת זוהי לדרך חיים ובזהר פרשת נח אמרו ז"ל ומאן דכסיף לאכתכלא ולמכרע אף על גב דלא יכול שבחא איהו דיליה וכלא משבחאן ליה ע"כ ואין לדרס למי' בפרטי התקונים דנעשים לכבוד הדדה של שכינה כאשר ביארנו באמר מה אני ומה חיי שיבא תקוני הכלה על ידי כי מי ומה הוא אשר יבא אל שער המלך ועל זה נאמר ראמו' לאיל חכמות ואמרו בזהר פרש' ויקהל קחו מאתכ' תרומ' מאתכם הוא המשכותא לקבלה עלייכו למיהוי חולקא לה' - ואי תימא דלאו ברשותיה דבר נש קיימא מלהת' ח מה כתיב כל נדיב לב יביאה את תרומת ה' כל נדיב לב ודאי מאן דיתרעי לביה ימשיך לה לשכינה לגביה כו' ע"ס בארץ - והשכינה אומרת רמזוני באישיות המבקשת משראל בגיה שישמכוה שהמיכת' ודאי תלוי ביריבו דהיינו על ידי התקונים הנעשים אליה אשר הוא סער וכמך ליה להאיר אל עבר פניה האחת העליונות כי היא אינה מתעוררת כבוד להבת הזוג אפס על ידי נשמותיהן של יבראל

פרק ד לחקן ידירה נאה בליביה

לה

ישראל וכמ"ס בזהר וחי' ז' לר"א פתח ואמר שמני כחות' על לבך האי קרא את ערב' ביה אכל ליליא א' הוה קאימנ' קמי דאבא ושמענא מליה מניה דלית שלימותא וריצותא ובסופא דכ"י בקב"ה אלא בנשמתהון דנדיקיא דאטון מתערי נביעו דמייא לקכלי עילאי ובהו' שלימו דריצות' בדביקו חדא למעבד פידין ע"כ. ובנשמות תיקוני השכינה הוא מאיד בכל האנילות כאשר השכינה היא כלולה מכל הספירות העליונות מכל ההויות ומכל השמות ומעכסא והמלאכים הכל ממוידי בה ובהתקן האיש הישראלי תקוני קייטויה הוא גומל חסדים עם כל העולמות הכלולות בה כי כולם מאידים וענפי הספירות הנטועות בה מעוררין שרשיהן העליונים באופן שיצורו להם שך הדחצי' והשפ' עד מלמעלה מעלה עד כי אין קץ לשכחו כמו שכתבנו בפרטי הדברים האלה בפרק אחד משמרת החדש בתקון הדר מלכות ע"ס.

כי על כל אלה האיש הנלכב יתאמץ בסדר הלז אש' סידרט לכבוד הדר המלכות מירי ערב שבת בשבתו ולא יעבור. ואמנם ימצא הערה לאדם הנלכב בכל פרטי אלה הדברים כי אם באולי יעשה את כל אלה ביתר שאת ואמנם הוא אינו מובן בעצמו במעש' התשוב' מה ה"א ימצא לו בעצמים הללו כי הוא מבורר עליו עוררו' למצוא עמו לשבוא ת"ו ולכן יהא זהיר ונשכר להדר שולחנו תחלה הוא הלב שיהא נקי מכל הדור ומחשבה מפגלת כדי שיהא מוכן וראוי לשדות בו תוספת שבת וכן נמי ידליק הנד היא נשמתו נר ה' נשמת אדם אשר הלך חשיכים ואין נה לא להאיר' בעצמ' החדטה והתשוב' לפני השבת ועד' ו' אמרו בתקוני' זכאה איזו מא' דמתקן לה דירה נאה בליביה וכלים נאים באיברים דליה ואשה נאה בנשמתיה דבגינה שריא שכינה עילאה דאיהי נשמת' כל חי וכו' ע"ס.

ומנהג טוב להולכים בתמים לתת על השלחן בצ"ש ב' אגודות הדם כשר כל אגודה מג' בדים והמה נגד זכור ושמור יתקב ורחל ונדק להוהד שיהא הדם כשר כצבות האמור בתור' שיהיו ג' עבין כגבצול א' בעיצול שאין א' נתיק פחכיו אבל אם הם ב' עלין בשוה כגבצול זה כנגד זה והעל' הנ' לעלה או למטה מהם ה' הדם שוטף ולא עישנו אל פזבחה' ומורי גר' ויהא אומר כי בע"ס באים עם האדם מלאכים מצול' קיבירה אחר מתחנה פוכאל שהוא נגד מדת חבד לאברה' ואחר מתחנה ג' בריאל שהוא נגד מדת פחד יצחק ואחר מתחנה אוריאל נגד ת"ת ישראל ולפיכך יש לערוך כל איש ישראל כל ע"ס ג' כדי הדם לפחות שיהיו עבות להיות בבא לג' המלאכים הנזכרי' הבאים ללוות את הנפש יתיר' ובראות הנפש יתירה פג' מלאכים הנלוים אותה פנא' פ'ים לטוט עליו עד מוצאי שבת אז היא נהלה ושמח' ובא' מוצאי

הטמנת החמין

גם יהא נזהר להטמין את החמין מעבוד יום לכבוד השבת שחכמים אסרו לתת בשב' שום תבטיל על גב כירה או בתנור אפילו הם גרופים וקטומים ואפי' הוא מבושל כל מרק ומ' טמק ורצ' לו שאין שם גזרה שמא יחת' באש לגמור בשולו או לגמקו וה' אש הוא דבר יבש אפילו הכי אסור להניחו בשבת ע"ג כירה או בתנור אפילו לדעת רש"י הסובר שכל דבר שנתבשל כמאכל בן דרוסאי אין ראוי לגזור עליו שמא יחתה והטעם פשוט שמראה כמבשל בשבת דשפיתת קדירה ע"ג כירה או ע"ג האש נרא' רק כישול ומיחוזי כאילו מבשל בשבת והמתירים להם תבטיל שנתבשל כל מרקו פשוט דמכירה לה דאין בו כישול אחר כישול לא התירו זה אלא כנגד המדרה אבל ע"ג מדרה או ע"ג כירה אסור אף על פי דלא שייך בו כישול והטעם פשוט שדרך כישול ככך נראה כמבשל בשב' ולפיכך תקנו חכמים להטמין את החמין מעבוד יום ואם הם הגחלים גרופין לגד אחד בעת הטמנה מותר לדעת קצת מן הפוסקים להטמין בו וקדירה שלא נתבשלה כל מרכה ונתקדחה ואין שיהיה ביום כדי להרתיח אמר להטמין במכור ברבתי הפוסקים והאיש הידא יהא ורין ונשכר להזהיר לפני בני ביתו על ככה כי הן עתה רכות בגות נהנו היתר להטמין מאכל בן דרוסאי שנתקדחה ולא פמ' לדן שדרך שיהיה שהות ביום כדי להרתיח אחר כזה אין מי שיורה היתר ברבד. וגם נדק לאית' זהיר בתוך ביתו שלא יכשלו בדמי השחייה שהרי אם שכח או יעבר ושיחא' תבטיל שלא נתבשל כל מרקו האיסור קבועו חכמי' שלא

פרק ד דני צלי קדירה ביטבת

לאכל לאלתר והדי הם כשא' תבטלין שהתחילו להתבטל ולא מתבטלו כל זרכן וגזרין שמה יחתה וכמ"ס מהרי"ק שעם זה סימן רנ"ד. ומנה להטמין חמץ למבת כדי שיאכל חמין בשבת כי זה מכבוד ועונג מבת וכתב הר"ן ש' כמה טומנין כי כל שאינו מאמין בדברי חכמים ואומר אכילת חמין בשבת חיישינן שמה אפייןורום הוא וכתב המס"ע שאם מדין לו החמין מותר לאכול גם מ"ס זוכן ע"ס.

וחסידים

הראשונים נהגו לסתום פי התנור מערב עד למחר כי כשפתחי אותו ליל סבת סמוך להטמנתו וחוזרים לסותמו יש חשש גורם בישול שמה הקדירות אינן עדיין מבטלות כל זרכן וכשסותם התנור גורם בישול כדין שבת מהרי"ק סי' רנ"א כדין קדירה שאינה מבטלת כל זרכה דאפילו להסיף על הכסוי אסור שתוספת זה גורם לה להתבטל ולפיכך אפילו בדעבד אסור התבטיל ועל ידי גוי יש לפקפק ולהתיר בדעבד ואיך יאמר תהיו עיניו פקוחות בזה כקרב ביתו כדי שלא יבא להבטל באסור של שבת ח"ו וכל שכן סיוהי' לבני ביתו בפרטי האסור אשר בטלו בהם גם בלא דעת רבות בנות ככמה מקומות אשר עברתי בהם להטמין בשבת לנודק פערות שבת ולא חששו לפרטי הדיני' אשר בזה דכל שהוא ע"ג הכירה או בתנור אסור בכל גוואף ואף שהתירו קצת מן השסוקים להניח הקדירה אצל האש אף במקו' שהיד סולדת המי אסור להשהותן על גבי כירה שאינה גרופה וקטומה כנראה שמניח ע"ג כירה לא הוי כמניח אצל האש דשרי והטעם שכמניח תבטיל ע"ג כירה או ע"ג האש במקו' שהיד סולדת איכא למיחש שמה יחתה משום שדרך בישולו בכך אכל קדירה המוכחת אצל האש אפי' במקום שהיד סולדת לא חיישי' שמה יחתה משום שאין דרך לבטל הקדיר' אצל האש כל שאינה נוגעת בבחלים ואפילו לרעת הרמב"ם ז"ל דסבד דמותר להניח בשבת אצל המזרח' אפילו במקום שהיד סולדת תבטיל שנתבטל כל זרכו אפילו הוא זוכן ולא אפילו מנמק ופה לו דס"ל שכל דבר שנתבטל כל זרכו תולא שיק ביה בישול כלל עם כל זה ע"ג כירה שאינה גרופה וקטומה או בתנור אסור הדב להניח אפילו בערב שבת שום תבטיל לנודק הלילה כל שמנמק ופה לו גורם שמה יחתה כיון שדרך בישול בכך באמור' ואף אותם המניחי' אצל האש דשרי הוי כשאין הקדירה נוגעת בבחלים אכל אם היא נוגעת בבחלים הוי כמניח על גבי כירה או על גבי האש ואסור משום שדרך בישול בכך גזרין שמה יחתה.

ומורי

כתב בהפדו על הנהגים להניח בערב שבת בכירה גחלים שכבר הוצעו ומכסין אותם באפר ואמרו לבי שיחתה בהן בשבת ומניחים הם או גזרי את הקדירה על גבי הכירה במקום שאין היד סולדת

שלא נהגה קממו עד מוצאי שבת. וזריך להודיע לאנשי ביתו שאף על פי שדבר של בישול מותר להשקותו בכל ענין ל'ודק השבת כיון ע"ג כירה או תנור אפי' שהוסקו בגפת וגנים ואפילו אינם גרופים וקטומים כיון ע"ג האש אפילו במקום שהיד סולדת כו' היינו דווקא אם הגיע מכבוד יום למאכל כן דרוסאי דכיון שכבר הוא דלוי לאכול לא חיישי' שמה יחתה וכן אם הוא חי שאינו מבטל כלל ואפי' מבטל קצת והטליך לתוכו חתיכה חיה משום שמסין דעתו קממו עד למחר ולא יחתה אכל אם תבטל זה התחיל להתבטל ולא הגיע למאכל כן דרוסאי אסור להשקותו על גבי כירה שהוסקה בגפת או פנים ואינה גרופה או קטומה ולתנור בכל ענין אפילו הוסק בקס וגבבא והוא גרף וקטומה וכן על גבי האש במקום שהיד סולדת הכל גורם שמה יחתה אכל ע"ג כירה שהיא גרופה וקטומה או שהוסקה בקס ובכבדא דליכא למיחש לחתוי' או גדר האש אפילו במקום שהיד סולדת שרי משום שאין דרך בישול בכך כמו שביארו הפוסקים ז"ל ואם הוא גלי מחוץ לקדר' יש בו דין אחר להק' ולהחמי' כי אם הוא גלי שאינו נוגע בבחלי' מותר להשהותו בכל ענין לנודק השבת כיון על גבי האש או סמוך לו או על גבי כירה ותנור אפילו אינם גרופים וקטומים וזה אם הגי' שבעוד יום למאכל כן דרוסאי שאין שם חשש התוי' כדין המכושל או אם הוא כבר גרופה וקטומה והם מקומות חיים לאיברים מותר אפילו לא הגיע למאכל כן דרוסאי ולא חיישינן שמה יחתה משום שיתחרך הכשר כיון שהוא דבר דך אכל אם גלי זה הוא כו' והוא כשר עוד ועו' או של גרי ועוף והם שלימי' שרי זה אסור להשהותו ע"ג כירה שאינה גרופה וקטומה ולתנור אפילו גרף וקטומה או ע"ג האש כדין דבר שהתחיל להתבטל ולא הגיע למאכל כן דרוסאי מפני שדעתו עליו לאוכלו כלילה כיון שניכלה בזמן מועט וחיישינן שמה יחתה אם לא פיה' ע"ג כירה גרופה וקטומה דליכא למיחש לחתוי' והחמירו הפוסקים בגלי ואסרו להשהותו כל שלא הגיע למאכל כן דרוסאי אף גדר האש במקום שהיד סולדת אף דבתבטיל מותר כה"ג משו' שדרך לזלות כבר אצל האש אפילו אינו ע"ג ואפילו אינו נוגע בבחלי' זכיון שדרך גלייה בכך אסור להניחו פס דחיישינן שמה יחתה אכל תבטיל במקדירה אף דרך בישולו אצל האש אין הקדירה נוגעת בבחלים ולכך לא חיישינן שמה יחתה ואמרו פ"ק בשבת לא תמלא אשה עבסיות וטורמוסין ותניח לתך התנור ע"ס עם חשיכה וכו' כיוצא בו לא ימלא כחתום חבית של מים ויניח לתך התנור ע"ס עם חשיכה ואמרו התם שהאגודה שמה יחתה:

דנה

כי אף שכאשר תבטלין כל שלא מתבטל כלל מותר דברים אלו אף שלא מתבטלו כלל אסור להניחם בתנור מערב שבת והטעם כמ"ס הרמב"ם ושאלו הדברים אינם זריכיה בישול דב דעתו עליהם לאכלם

פולדת כו על כסא של כרזל ומתחמם התבטל ואוכלין אותו בשבת ואומרים שזה מותר לומר לגוי בשבת כיון שהחיותו בנחלים המכעירות אינה מלאכה אסורה מן התורה אלא משום שבות ולגודל עונג שבת מותר לומר לגוי לעשותו ששבות דשבות שרי בשבת במקום מנוח. והוא העלה שפגו בחוזה ולא הועילו כלום בתקנתם מפני שהחיותו בנחלים בשבת היא מלאכה אסורה מן התורה וישראל החותה בשבת בנחלים אפילו היא מוכערת חייב חסום מבעיר שהרי מכל מקום הוא מבעיר אותם מותר כשנגלה הנחלים התחתונות ומלחמון וכל שכן היבא שהן מוכסו' כאשר שכסונגלה אותן הן בוערות יותר ומתלהבות וחייב משום מבעיר ומחלל דאסור לומר לגוי לחתות בנחלים ואפילו לגודל עונג מנוח כיון שהוא מלאכה דאורייתא והרבה להביא ראיות גדולות על זה. וסומד גפשו ירחק מאלה ויבחר במהבא הראשונים להסמין את החמין מבע' כערכ שבת כדינו מבלי שום פקפוק ושגיא' כי קדושים לסכסל ח'ו בחילולה של שבת האיל ואינם יודעים להוחר בכל השיעורים אשר שיערו חכמים וכבן תשרה קדושה שבת כמאכלם והוא אומרים תכלין יש לנו ושבת שמה שעל ידי סגולת שמירת שבת תשרה ותחופף קדושתה על התבטל שהוא ולמאכלו ולריחו וזינו כדיו שרה אשר ברכו ס'. ואיש המשכיל ימצא טוב טעם בריכים אלו לאיאות בהם עיקרים רבים בעיקר השורש שלהם למעלה כי בערב שבת מתעורר סט'א ופנה למעל' עד שיצא אותה שלשכותא דאשא דמסטר' דימינא וכסס בנה בשלהובא דאש מכריחא ומכנים אותה לתיחומא דבה כמו שביארנו למעלה בסעם דמית מי חמין ולפיכך גורו חכמים על כל אלה שמא יחתה האור ויתבבר האש ומצא מקום אחיה ללאתה מדורה דאשא החימונית ס'ו ועל כן נטויה לא תבערו אש בכל מושבותיכם בעם השבת.

ונוסף גם הוא אסור חכמים הניחו כי בשבת בטל אור של גיהנם ומסתלק הדיון מן הרשעים ובמ' ש הזהיר פרשת תרומה כל מבלי שבתא כחזא כפיק וכו' בכל אינון רקיעין פליקו דיעין דמיב' דהא אתקדש וומא ולכא קדישא אתי כי על כן חזר הכתוב ושנה על ענין ההכערה להגיד לאדם המבעיר את הכעירה פה כי כמו כן יבעיר את מקומו המזומן ס' ע במ'ס כזהר כי כל איש המדליק נר או אש קודם עינאת השבת מרליקים האש במקומו אל כפרסת כראשית דף י' ד תליתא מאן דאוקיד מרגא כד נפיק שבתא עד לא ממו ישראל לקדושה דמדרא דגרים למורא דניהמס לאדלקא עד לא מטא ומנים חר דוכתא אית בגיהנם לאימן דקא מחללי שבתות ואינון דעביסין בגיהנם לייסין ליה ואמרי הנה ס' מטלסלה טלסלה גבר וכו' אשר משם שתכלא עונש המוקיד אש

כד

כד נפיק שבתא אשר עונש יענש עדימ כתיים בטלסולא דגברא וכ'ס בעיקר תוקף קדושת האש אשר כל שונג תוספל אשמתו. ואמנם גם אחר מותו מעבדין אותו ואין לו מנוחה כיום השבת כמ'ס בזהר תרומה דף קכ"א אל כל אינון מחללי שבתו כפרהס' דיעין פליקו מינייהו אבל כורא דגיהנם לא אשתכך מעלייה לעלמין וכל חייבי גיהנם שאלי עלמיהו מאי שגא אלין דלית לון כחא מכל חייבי דהכא אינון מאריהון דדינא תיובין לון אלין אינון חייבין דכפרו ביה כקכ"ה ועברו על אוריתא כולה בבין דלא בטרו שבת תמן בג'כ לית להו כחא לעלמין ואימן חייבין כללון כפקין מדכתייה ואתייהב לון רשו למחמי ביה ומלחך א' אזיל ואפיק להאזא גופא דילהון ועיל ביה לבהמס לעיניהון דכל חייביא וחפאן ליה דסחרא תולעים ונסמת' לית לה כחא במורא דגיהנם וכל אימן חייבין דתמן סחרין להאזא גופא ומכריזו עליה דא איה פלניא חייבא דלא חייב ליקרא דמאריה כפר ביה כקכ"ה כפר ביה בכל אורית' כולה ווי ליה טב ליה דלא יתכרי ולא חית' לרעא דא ולכסופא דא דה' ד וינא ודא ספגרי האנשים הפושעים כי כי תולעתם לא תמו' מן גופא ואשם לא תכבה מן כשמתא והיו דראון עד דכל חייבין דגיהנם דתמן ימרון די ראה דא.

דנה משם בארה מדברי המאמר עונש המגיע למבעיר אש ומחלל שבת בגופו וכנפשו ומה יענו ליום פקודה הן רבים עתה ע"ס אשר הקלו בתקף חיסנא של שבת והותר ליהם להבעיר את הכעירה בענש חס השבת הקדוש ע"י עבדים ושפחת' עפ'י כוויס ומאמר' כאשר רלתי את עובי עמי אשר בתנדים הפריכות דכ הנמא כרבת מכני עמינו כשתיות מי סקאז וקורין לגויס הבקר אור יס השבת להצית להם את האור ולכסל להם את מי הארים ההם ומהם בשאר ארצות אשר יציתו את האור בתגור כו כיום לחמם כו המאכלי' הצוננים או תבטלי שבת אשר טמנו ולפעמים גורמים בישול בשבת כאשר עדיין לא נגמר בישולו ויש אשר התייר לעצמן לאכול ולשתות מי הקאזי שהוא בקרב ביתם של הנחשד' על ככה ע'י שמטאו' לננן אותם מחממות דהו'ל שלל כדרך הנחתם. ובפידוש כתבו הרשב"א בתשובה והכ"י אל דאסור לומר לגוי להחם הקרירה אס נצטנן ואס עשה כן אסור לאכול אפילו צונן אלמא משמע דאפילו שלא כסדר דך המאמס אפילו צונן אסור ולא הועילו כלום בתקנתם. ונוסף גם הוא אסור התייר לעצמם לומר לגוי לעשות מדור' להתחמם כו כשב'זה אסר לא כדת שאף שיש מן הפוסקים שהתירו לא התירו אלא לארצות אשכנז סקאר בהם דכ ססכל חולים אלל הקור אך בארצות אלו: שאין' הקור בהם דכ או ביום שאין הקור גדול מאין הרגלים להתיר להם אצירה לגוי שבות דרכנן וכתבו ברא"ש וקד'ן אל דאפי' לומר

פרק ה. חובת יום השבת

לומר לו קודם השבת לעשותו כשבת אסור אלא שכתב
עמ"ג נדר והתיר לומר לו אחר השב"ל מה לא באת לעשות
מדורה להחמם בשבת אעפ"י שמכין מתוך דבריו שרצונו
שיעשו בשבת הכאה.

ואף

בזאת נריך להכין לבני מבני יום הפחמים
שהוא מומנים בשבת לפני הבני כי אסור ישראל
לטלטל בשבת ולהבינם לפני הבני וזה פשוט ואמרו
הפוסקים כי לא יפה עושים אשר נהגו בימות החורף לתת
כלי מים צוננים ותוחבי בשבת לתוך כלי מים חמים להפיג
צינתן שזהו דרך הטמנה אמש כיון שכולו טמון בתוכו
והטמנה אסורה אפי' לזמן קצט. אבל מותר לערות
בבלי ראשון לתוך מים צוננים שהתחתון גובר ומצננו ואסור
לערוך מכל כלי קליפה ויותר מהמה כמה דברים אשר
באזכרון כפוסקים אשר כל איש הירא נריך להיות בקי בהם
הדק היטב שלא יבא להכשל בשבת החמור ח"ו וככן יועיל
מאד לקדם את נשמתו לאור באור עולם שכולו שבת מנוח
לחי העולמים:

והוא אסור אסור אסור אסור אסור אסור אסור אסור אסור אסור

פרק חמישי

שביתת

תוספת יום השב"ל שבה מאד במהללניה
להאריך ולהעריך עליונים למעלה וגם
הנפש לו תמלא מזיו כבודה עורניו בחיים ואף כי אחרי
מותו כמו חלב ודשן תשכב בגחיות נפשי כאשר עשה
כן יצא לו זכה מחיפין לו כמ"ס בתקונים סוף תקון מ"ח
ז"ל ונריך למיהוי מוסיק מחול על הקדש וכל המוסיק מוסיקין
ליה נפש יתירה בשבת וכל הגורע גורעים ליה ההוא נפש
יתירה ח"ו ורועי ישראל אשר מעולם אנשי שם היו מאשרים
ואמרים יהי חלקי עם אכזבים שבת בטבריא וממנאי שב"ל
בנפרי כי ראו כי שם חלקת מנוחת שבת בתוספת יתר
על כל שאר הארצות כאשר טבריא היא עמוקה ומחשיכה
מבע"י וסבורים שחשיכה ומוסיפים בקדושת שבת ונפרי
ושבת בראש ההר ובעוד שהחמה שוקעת נראה שם אור
גדול ומאחרים לנאת אך אמנה באשרם כי אישרו היינו על
התוספת היתר כי הן לעיקר התוספת לא ישובו חלקתם
בעשותם החיוב הנטל על כל אישי ישראל כאשר למד
בשמיני דיומא ועיניתם את נפשותיכם בתשעה לחדש
יכול יתחיל ויתענה בתשעה תלמד לומר בערב אי
בערב יכול משתחשך ת"ל בט' הא כיצד מתחיל ומתענה
מבעוד יום מכאן שמוסיפין מחול על הקדש ואין לי אלא
בכנייתו כינייתו מניין ת"ל מערב עד ערב ואין לי אלא
מה"ך י"ט מנין ת"ל תשבתו אין לי אלא י"ט שבתות מנין
ת"ל

ת"ל שבתכם הא כיצד כל מקום שנאמר שבת מכאן
שמוסיפים מחול על הקדש ע"כ וכמילתא אמרו זכור
מלפניו ושמור מלאחריו מכאן שמוסיפים מחול על הקדש -
ואולם טעם תוספת זה אף מן המושכל האיש המשכיל
יבונה כי כאשר יבנה איש את עבדו בהודע אליו אשר
איש פר וגדל עתיד לבא אל ביתו אשר יכון את עבדו
להקדים אל פתח ביתו לקבלו ולא ימתין עד עת בואו -
כן הדבר הזה לקבל פני השבת הקדוש ואותה לנו להקדיש
ולחסיף מחול על הקדש כל אחד לפי שיעורו ומנהגו חסיד
הראשונים להקדים שתי שעות קודם הלילה בשירים
ותוספות לכבוד הדירה של שבת כמו שנבאר. ונוסף גם
הוא טעם הדבר כאשר מודעת זאת סו' מולות שג"ס
חכ"ל האה ובתחלת הלילה מימי השבוע משמש כג"ס
חל"ס נמצא מביע מול מאדים בתחלת ליל שבת ובתחלת
הימים משמש חל"ס כג"ס נמצא מביע לתחלת יום שבת
שבת אי והנה מאדים ושבת אי הם מורים על נרות ורעות
ורבות רחמנא לנגלן כמ"ס פרק מי שהחשיך ולפיכך נריך
להוסיף מחול על הקדש שעה א' מע"ס כי אז משמש מול
נר"ק כדי להתחיל קדושת ליל שבת במול נר"ק וכן בשבת
בבקר נריך לאחר תפלת שבת שעה אחת שלא תהיה מיד
הבקר אור נשליטת שבת אי רק כשליטת נר"ק כי על כן לא
נאמר בשבת בבקר בבקר כמו שכתב המרדכי פרק
כל כתבי ואמרו התוכנים כי על כל מקום הרב
ואכרן מתרגשות על ידי מאדים וכל סלסול ושכי
ורעב מתרגשים על ידי מול שבת אי ולפיכך כל איש ישראל
יהא זריז ונשכר להוסיף מחול על הקדש בעת שליטת של
נר"ק ולא ימתין עד עת שליטת מאדים וכן בבקר כאמור
פן יגרסו רעה לעצמו ולכל אחיו בית ישראל עמו וסימניך
נר"ק נר"ק תרדוף ואחר שליטת מול נר"ק כ' פעמים האחד
בע"ס כשהוא שולט בשעה אחרונה שלא תכנס לשבת
בשליטת מאדים ושנית יש לך לרדפו בבקר אור יום השב"ל
שלא תתחיל מיד. הבקר אור בשליטת שבת אי לא בשליטת
נר"ק למצן תחיה וירשת את הארץ.

ובורי

ז"ל היה אדם אחת מארץ ת"מ ונר"ק משמי'
נשקף אשר חכמים הגידו כי בימי המעשה
יתקרב הש"ן של שבת אל אותנו קר' כאלפא כי"תא
ונעשה שקר ובשבת מתחב' לאח' קר' והסוד
ת"שיב"ש וכו' ר"ת אהרן ועל זה נאמר אימתי
ראוי שתנחם האמת דהיינו שביתת השבת
בעת במול נר"ק משמים נשקף וכ"כ למה מפני שג"ס כך
גם ה' יתן הטוב וארצנו תתן יכולה לפי המזלות האלה
המה מורים על כל הרעות והרעב הבא לעולם אך באשה
תבאר האמת במשלת נר"ק ולא יבא בעת משללתם
אז גם ה' יתן הטוב וארצנו תתן יכולה ולא תדבקנו
הרעה ח"ו:

ואיש

ואיש

המשפיל דע שכול סוד תוספת זה נמשך
לאשר ביארנו למעלה כי בכל ערב שבת
מתקבצים ע' כוכבים ונעשים כעין מדורה של אש והיא
דוזה לעלות ולהתקרב אל הקדש פנימה ובא כוכב אחד
ומכה באותה מדורה ומדירה עד תהום דבה וכיאר רבינו
הקדוש ו'ל סוד הדבר כי קליפת כונה שהיא הקליפה היותר
קדושה אל הקדושה והיא חצי טוב וחצי רע החלק שבפנים
הפונה אל הקדושה הוא טוב וחלק שמבחוץ הוא רע והנה
הקליפה דוזה שמן השפע של שבת העבר לקחו כל שבת
עמי החול חלק בשבת ימי המצוה ועתה כע"ס היא מוכרת
וחודעת שבת חזור הקדושה לעלות כדי להתרבה למעלה
לחזור ולהשפיל למטה בשולמות פנים אחר' ואז היא עולה
כדי ליטול פרנסתה ג"כ ואז כדי שלא ימנע כח הקדושה
ותוספת שבת ע"י הרע שבמנהגו פמסך מן הנבירות
העליונות כח כוכב א' הנקרא של הובא ראשון ומוריד אזה'
מדורא ראשון לתתא לתתא לתתא דכה-

והנה

מה שניתוסף ומדבק משוב של כונה בקדושה
וזה תוספת קדושת שבת באשר שליטתה
כל ימי החול ונקרא מוסף מחול על הקדש וזהויות כי היא
נקראת כוזה סיקלא שהיא המאומ' של מעלה כי היא חצי
טוב וחצי רע ולפי מציגה כני אדם הוא המתהפכת הם
טוב מכדיע הטוב שבמאומים את הרע וחוזר הרע להיות
טוב ומזה באים הורים ומתדבקים בקדושה ואם רע מכדי'
הרע את הטוב וחוזר הטוב להיות רע ומזה נמשך ענין
המזמרים ונפרדין האת הקדושה כבוד כנען בידו מאומי
מדמה לעשוק אהב ולכל עון ולכל חטאת אשר יחטא כל
איש וכיותר בפגם מאומי מדמה ובמדה ובמשקל פוגם
מאומים העליונים וגורם רעה הנזכר וזה שסמך הכתוב
מנות הבר למדאית משקלות ובדרוש מרכבת יחזקאל ביארנו
כילכן נקרא' קליפת כונה פרה אדומה לפי שפעמים
מטהרת הטמא כשהטוב מכדיע הרע ולפעמים כהפך
שמשפא הטמא כשהרע מכדיע ע' שלפניכך נצטוו ישראל
פמרה פכתי מנות אלה יחד שבת ופרה אדומה כי שתיהן
שוו בשיעוריהן כי כשם שהפרה מטהרת ופעמים כהפך
כן שמדת שבת כי מי שיטמא שבת כהלכתו ומסויף מחול
על הקדש גורם שמטהר הטמא וכן בהפכו גורם שמטמא
ח' והטהור - ועל כן לא מתנו חכמים שיעור כמה יוסף
מחול על הקדש אלא מוסף כל א' לפי שיעורו לרמז כי
אחריו שזהו לא בכחידתו האיש הישראלי את כל אשר יחפון
יטנו אין לו שיגור אלא דרך הטוב ודרך הרע לפינוי מצוה
מה טלבו חפץ וצ"פ לא יפחות מכדי דביע שעה
קודם שמת להתפלל תפלה כוונה כי אף בימות החול
צריך להיות דביע שעה קודם הלילה וסימנך פנה אל
תשלת הע"ר ע"ר שהשעה חלק ושמנים חלקים ורביע
פנה הוא ר"ע חלקים וכ"ס בשבת שגדק להוסיף מחול על

הקדש

6

ואשרי

הקדש לעשות מר"ע טוב כאמור שעל כל פנים
אין לאחד יותר מר"ע חלקים שהוא רביע שעה
בכניסת שבת:

אנוש יעשה זאת להוסיף פירי ערב שכ'
בשבתו מחול על הקדש וגם ראוי לאנשי
לכבד למעבד כרחובות קריה לטוב בעלי מלאכה ממלאכתן
ולכבול את החמיו' שישגרו לפחות שעה אחד לפני השבת
להכין עצמם לקדושת שבת דחיישינן לאמשיכי חס ושלום
וכן ביניאיתם שיוסיפו מחול על הקדש כמו שנבאר להלן
ומה טוב חלקם ומה נעים גורלם שזאת הדברים מסייעתם
ונדקתם עומדת לעד ואף כי הודיענו רבינו הקדוש זלה"ה
שכל זמן שנימץ אחד במנהג שאין מתבדר הטוב שבה אין
הנאולה באה בסוד אין בן דוד בא עד שיכלו כל הנשמות
שבגוף דהיינו בגוף מוה"נ וזו אמרו אלתלא שמח ישראל
ב' שבתו מיד היו נגאלין שנאמר אשר ישמרו את שבתותי
וכתיב בתריס והביאותים אל הר קדשי והכונה על שני
סעב יתות שבתות שבת ושבתות תוספת מחול על הקדש
אם היו שומרים ישראל כהלכתו מיד היו נגאלים יען שהם
מחזרי' בשמ' שבגוף כונה להכניס הנשמות בקדוש וכפי
התוספת אשר יוסיפו מחול על הקדש כן ירבה וכן יפרוץ
לדבק נשמות בקדושה ומגלין עליו כאלו עשאים ע"ד זאת
הנפש אשר עשו בחרן-

ואבי

דאה גם דאה מאמר האביא אשרי אנוש
יעשה זאת וכולי שומר שבת מחללו ושומר
ידו מעשות כל רע ואל יאמר בן הנכר וכולי מסכים הולך
להגדיל ולהאריך תפארת תוספת זה וסודו כמו שכתבאר
וזהו אמר שומר שבת מחללו ושומר ידו מעשות כל רע
שיעשה שתי פעולות האחת ששומר את השבת העיקרי
ואינו מחללו ולא זו כלבד אלא גם שומר ידו מצטו' כל ר"ע
הוא סוד התוספת ר"ע חלקי השעה קודם השבת שמכבול
מלאכתו בכל זמן ר"ע שהוא שיעור דביע שעה כמו
שביארנו למעלה - וכיאר הכתוב סוד תועלת התוספת
הזה כאמור ואל יאמר בן הנכר הנלוג אל ס' הכדל
יבדילמ' ה' מצל עמו - כי הכא להתגבר לא יאמר
שיבדילמ' הוא יתבדק מכל כמו אחר שהודתו ולידתו
היה שלא בקדושה אחר שיראה ענין תוספת מחול
על הקדש כי הוא בא לדבק גרים בקדושה ונהפוך הוא כי
כמו מה שניתוסף מחול על הקדש נעשה קדש גמור גם
כא שניתוסף מחול על קדש ישראל יהיה כישראל ממש
והי' קדוש ולא זו כלבד אלא גם ואל יאמר הסורים הן חני
פך יכש כי האיש הסורים ש"ס איינו מוליד אל יחשוב בלבו
לאמר כי הוא כעץ יבש מאח' באינו עושה פרי שהרי כל
דרי פעולה זו שגורם על דיו להתרבה הגדים לא יחדש
מעשות פרי למעלה והן הן בניו באצת כמ"ס ואת הכסף
אשר עשו בחרן - וזה אמרו כה אור ס' לסדריה אשר

ישמח

10

1

פרק ה אשרת השבת להראב"ע

עמרו את שבתותי שתי שבתות שבת העיקרי
ושבתות התוספת - כי למריסם יש כזה קוטר להזכר
משאל הכריות הואיל ובנים לא היו להם חמס ע"י זה
ונתתי להם יד ושם טוב מכבים ומכבד כי אם היו מולידים
בנים ובנות אז אפשר שיהיו מולידים למאיתם ולאלפים
אכן בפעולה זו אפשר להם להוסיף מחול על הקדש כדכונ'
ולפי ההוספה מתבררים הנשמות לבמה אלפים ורבות
ומזה הטעם גם כן אמרו בתקונים וכל המוסיף מוסיפים
ליה נפש יתירה בשבת כי במדה שמרד להוסיף נשמות
על ישראל מורדין לו להוסיף לו ג' כ נפש יתירה -

וכן

ראיתי למורי נר"ו היה מזה על איש חכם
מקדונו שלא היו לו בני ומתחנן לפניו ובמדרשו
כאח מאד על הדבר הזה על תוספת שבת להוסיף
כפי כחו ולהיות טוב בדחיכות קרה בערבי שבתות
וכמונאי שבתות להזהיר את העם להוסיף מחול הקדש
ובכן ימנעו תקון לגמלו ואבני שאלתיו על הדבר והשיבנו
בלשון הכתוב כה אמר ה' למריסם אשר ישמרו את
שבתותי ונתתי להם יד ושם טוב מכבים ומכבד - וטעם
הדבר כמו שביארנו ואשרי העובד את ה' במצוה להיות
לעולם אפטרופוס גדול לקדושת השבת אשר תרומם
קרנו למעלה להיות מכביה כל שבת אלופה ומיודעה
ולמען תתלהב נפשו בעבודת בוראך אביר לך מה
שמנאני במגלת סתרי' אכתב ידו של החכם הגדול כה"ר
אברהם בן עזרא ע"ה והוא איגרת שלמה לוי מאת השב'
בחלום חיון לילה ואל בשנת ארבעת אלפים ותשעה מא'
וי"ט בחני ליל שבת ביר' לחדש טבת ואני אברהם
הספרדי הנקרא בן עזרא הייתי בעיר אחד מערי האי
סנקרא קצה הארצון שהוא גבול ו' מגבולות ארצון כושבת
ואני הייתי יסן ושמי עריסה עלי ואראה בחלומי והנה
עומד לפני כמדא' גבד וכיר איגרת התומה ועין ויאמר
אלי קח מא האיגרת ששלחה אליך השבת ואקיד ואשתחוו
לה ואברך אף ה' אשר כיבדני זה הכבוד ואתפשכ' בשתי
ידי וירי בטפסמר ואקראנה ותהי כפי כדכונ' למתוק אך
בקוראי הטורי' חס לבי בקרבי וכמעט עאתה נפשי ואשג'
פעומד לגברי מה פשעי מה חטאתי כי מיום אשר ידעתי
את ה' הנכבד והנורא אשר בראני ולמדתי מצוותי לעולם
אהבתי את השבת וכשרם בואה הייתי מנא לקראתה בכל
לבי גם כנאיה הייתי משלח אותה בשמחה ובשירים
ומי בכל עבודה כמוני נאמן ומדוע שלחה אלי זאת
האיגרת וזו היא -

אני

שבת עטרת דת יקרים רכיעית בי' הדברים
בין ה' ובניו אני זאת כרית עולם לכל דורות
ודורים ובי כל מעשי כלה אלהים אריר ארורים וכן כתוב
בראשית כל כשרי ולא ירד חזן למען אהיה מופת להורי'
אני עונג לחיים על האדמה ומרגוע לשם שוכני קברי' אנו
מדות

חדות נקבות וזכרים ושמים בי יקנים עם נערים ולא
יתאכלו בי אכלים וכילא יספרו על מות ישרים והשקט
ימנעו עבד ואמה והגרים אשר בשערי ימחון כל בהמות
הם ביד איש בסוסים וחמורים ושוריה וכל המשכיל ביינו
הוא יקדש וגם יגדל חסוים ככודי' בכל יום ימנעו שיערי
תסנה וכימי נפתחו מאה שערם מכבד מעשו דרך וככונ'
מבוא חפץ ודבר כל דברים אני שמרתך מכל איש למען
שמרתני מאד מימי נעורים וכזקנותך שגבה נמאלת כך
אשר באו אליך הספרים ושם כתוב לחלל יום ו' ואיך תחשה
ולא תרד סדרים לחבר איגרת דרך האמונים ותשלחם אל
כל העבדים ויעין ויאמר לי מיד השבת הוגד הוגד לה אשר
הביאו תלמידך אל ביתך אתמול ספרים פירוש התורה
ושם כתוב לחלל את השבת ואתה תאזור מתניך בעבור
כבוד השבת להלחם בגלגלמת התורה עם אויב השבת
ולא תשא פני איש ואיקץ ותתפעם רוחי עלי ונפשי נבהלה
מאד וארחץ ידי ואוביא את הספרים חוצה אל אור הלכנה
והנה כתוב שם פי' הפסוק ויהי ערב ויהי בוקר יום אחד
והוא אומר כי כאשר היה בוקר יום כ' עלה יום אחד שלם
כי הלילה הלכת אחד היום ובתעם קרית את בגדי גס
קרית את זה הפיר' כי אמרתי טוב לחלל שבת א' ולא יחללו
ישראל שבתות הרבה אם יראו זה הפיר' הרע גם נהיה
כולנו לעב וקלם בעיני הנוים ואתאפק בעבור כבוד שבת
ואריר נרד אם אתן שינה לעיני עד זאת יום הקדוש עד
שאכתוב איגרת ארוכה לבאר את ראשית יום התורה
להרים מכסול ולהסיר פח המוקש כי כל ישראל הפרושים
גם הנדיקים עמיהם יודעים כי לא נכתבה פרשת בראשית
מעשה הש"ת בכל יום רק בעבור שירעו שומרי התורה
איך ישמרו את השבת כאשר שבת השם לפיכך ימי בראשית
והנה אם יהיה סוף הו' עד בוקר יום ו' היה לנו לספור
הלילה הבא הנה זה הכיור מתעצב כל ישראל במרח
ובמערב גם הקרובים גם הרחוקים גם חיים גם מתים
והמאמין בפיר' הזה השם יתברך ינקום נקמת השבת
ממנו והקורא אותו בקול גדול תדבק לשונו אל חיבו גם
הסופר הכותב אותו בפירוש התורה ידיו יבם תיבם ועין
ימנו כהה תכהה ולכל בני ישראל יהיה אור עכ"ל -

מבא

מודעא דבה להדיע ולהודע כמה וכמה
מקפדת שבת הקדוש על כבודה ענין
הר ואות מעשה הזה כי התלמיד ההם אף שכתבו מה
שכתבו מעשה לא עשו ח' ועם כל זאת הרעיד והחריר
את כל החרדה הזאת על דבר אף כי לרשע וחוטא לחלל
את כבוד הדירה של שבת שהשבת יתבע עלכונה מהם
להשיב להם שבעתים אל חיקם ויהי תכבד עליהם עון
אשמה בהקל בכבוד כניסה כאשר חכמים הגידו כבוד לילס
קודם לכבוד היום והיו כל אלה להוציא מלכ המינין האומרי'
שהיום הולך אחר הלילה על כן הגדילו את יתר תפארת
גדולתה

גדולתה של לילה וגם תוספת על עיקר כתובתה להורות
אמונת אומן שהלילה אלף אחד היום כאשר למד חכמים
ברוח מבינתם. וכבר מתחכם איש בער בשומטו פרטי
הדברים האלה מפי בדרושי בקהל עדתי לאמר והלא מקרא
מלא ויכל אלהים ביום ה' מכרו ואמר שאין תוספת מחול
על הקדש אלא בהגיע יום ה' מסמכו כל כל מלאכתו
ולא חלק לו השם בבינה כי כן שאינו יודע לא עתיו ולא
דבעיו ולא שעותיו מוסף מחול על הקדש אבל הקב"ה
שהוא יודע דבעיו ועתיו וסעותיו נכנס בו כחוש השערה
וכאמר הרשב"י בב"ר וגם אמרו מה היה העולם חסר
מנוחה באתה סבת באתה מנוחה וזה גומרו.

ואיש

התמים יתמים עצמו עם קדושת הסבת
ובתוספת שבו בהכנסו בכמה מיני ביתוסף
מן חול על הקדש ראשונה את אשר ביארנו למעלה בסוד
המדרשה ועוד כי לעת ערב מתעלבים כל העולמות וזה
ימצא כי ביתוסף מחול על הקדש שבטולם האצילות כי דק
הוא קדש ושאר העולמות הם דק חול כבוד. ועוד כי
גם במדות עליונות כאשר הם עולים זה למעלה מזה וכל
מדה תופס מקום עליון ממנו נמצא כי יצדק לאמר חול
למדה התחתונה פערק העליונה יותר ממנה כי קדש הוא
זכיתר יצדק להאמר כי המדות אשר עולים היינו הכלים
סלהם והם מלכים לאורות העליונים ונמצא כי יצדק התוסף
מחול על הקדש באמת. ואבי ראיה גם ראה אם חלק ה' לך
בבינה שיעור התוספת אשר בכלו הראשונים מתחלת
הפקיעה עד זמן כן הספסוף שהא"ג מילין ורביעי לפי כי
זהו סוד מ"ס חקל תפוחין לפי כי על ידי כן הכלה נכללת
בנה"י כל הזכר בוד"ג מילין ואם רוצה לעשות ממנו קצת
עושה לפי כי הקדוש הואת אין תלוי במנין מעשה הנשמי
כי על כן יאמר מקדש הסבת ולא על ידי יסדא כמו מקדש
ישראל וזוה"כ ולפי דעה עושה וכו' כי התועלת זה לעצמו
הוא צוטה וכלכד ששמי איזה זמן ששהיה ודאי יום מחול
על הקדש כדי להכניס סט"א שהוא מתגבר באותו פרק
כמ"ס כוזהר הג'ל ואמרם ושיעור זמן בין השמטות הוא ג'
רביעי מיל שהם מהלך אף ות"ק אמות קודם הלילה
סוד שתי למ"ס כוזהר פרשת תרומה דף קמ"ה ז' ויהי שירו
ה' ואלף שירו הא שיר השירים ודאי הכי הוא ה' אינון תרעין
ועתה חין דמתפתחים במלכא דשלמא דיליה ואינון ת"ק
סנין דאילנא דחיי חמסין סנין דיכלא ואלף דא איזהו אילנא
דחיי חתן דנפיק מסטריה ואיהו ידית כל אינון ה' למיתי
לגב"ה כלה יומא דקב"ה אלף סנין איזהו ודאי אינון כהר
דנגיד ונפיק מעדן יוסף זכאה דאקרי נדק על שפיה
דמיהרא כמה דאתמי ביה קב"ה.

הנה

מבואר מדברי המאמר כי ה' ואלף הם סוד
עץ החיים מהלך ת"ק שנה ולפי כי הוא יונא
מאות ה' ראשונה נהר היוצא מעדן והיינו אות ה' ואלף
הוא

הוא בסוד יוסף הצדיק יומן של ה' כס אלף פנים ונקרא
אלף כמ"ס ש' הנה דרדקי כפ' הכונה אלף. בית אלף
בינה ולכן שיעור זה שהוא אלף ות"ק אמות גריד להסיף
מחול על הקדש להמשי' לכלה נאה וחמורה סוד יוסף שהוא
אלף והוא הנמסך אליו כל השפע של ת"ק אפה פ' איש
על אה סתפססת בעץ החיים והיינו בין השמטות כד"א
כי סמא ומגן דא ברית קדוש' כמ"ס כוזהר ואמר המטין
כזה ע"ס להמשיך כל אורות לו לכלה בעת התקדש עליו
היום בגלותו לקראת שב' כלתו. ונריך כל אדם להכין עצמו
לקראת להיות בהדרת קדש להתעטף לכניס לכבוד הסבת
כמו שביארנו בפרק ד' ויגיל ושמח לשמחת הכלה הכאה
אליו ותבא אליו המנה לעת ערב ודאי לשמח אותה
בכל דבר הכא על ידיו ואם יש לו קטטה עם חבירו או עם
אנשי ביתו יעבור על כל פסע ולא יזכור שום עון ביום
הסבת אלא אהבה וחובה שלום ורעות ולא יחלל קדושת
הסבת בכל דבר שהוא חול כי פוגם כזה קדושתו
ומעלתו כי קדושת הסבת חתן לענין גרול אשר אין סם
אלא מנוחה והסקס והרשעה כולה כעסן תכלה כמ"ס
כוזהר בדאשית דף י"ד ז' פקודא לנפול יומא דשבתא
כמה דאתערבא דאיהו יומא דמיחא לעלמא וכל
עכידן ביה אתעבידו ואתכללו עד דאתקדש יומא כיון
דאתקדש יומא אשתא' בריאה דרוחין דלא אתברי לון גופה
וכי לא הוסיף דע' הכ"ה לאעכבא לקדשא יומא עד דיתברון
גופין להני רוחין אלא אילנא דעץ הדעת טוב ורע אתער
ההוא סט"א דרע וכעא לאתתקפא בעלמא ואתפרשו
כמה רוחין בכמה אינון לאתתקפא בעלמא ולאכנאה
בגופין כיון דחמא קב"ס כך אתער מנו אילנא דחיי נשינו
דחמא וכעא באילנא אחרא ואתער סט"א דטוב ואתקדש
יומא וכו' ואם דחשיב סט"א לאתבני בעלמא ולא תקן
אתבני כהאי ליליא סטרא דטוב ואתתקף ואתברון גופין
ורוחין קדישין כההוא ליליא סט"א דטוב וכו' הנה מבואר
מדברי המאמר כי לעת ערב של יום ה' היה סתצורות
גרול מסט' דרע אלא שאחר כך ניתוס' התעור' סט' דטוב
בקדושת סבת והתגבר עליו ולכן כל עחס יעשה ברצת
לאתנהג סכע' י' באהבה ואהבה שלום ורעות וירחיך כל מין
עון ואנחה מפני לכלתי מתון כחול לסט' דרע לאתבני
ח' וככן סט' דטוב על כן ימים ראש והכנעני או באר' :
ובזוהר פ' אמור אמרו ז"ל כההוא יומא אתבני
כל חגזא וכל צערא וכל דחמא מכל
עלמין בנין דאיהו יומא דהלולא דמלכא דנשמתין אתוספן
בכוונא דעלמא דאיתי וכן כפ' ויקהל ז"ל ובההוא נשמתא
יתירה נשין כל עבא ודחמא ולא אשתכח בר חרה
לעילא ותתא וכזהר פרשת פקודי דף רנ"ו ז' היכלא ה'
וכו' אילין כד נשמתא אתוספת מע"ס לע"ס כד איה נפקא
נפקין אילין עמה ומעברי משראל כל עגיטו וכל עיבה
וכל

פרק ה ענין גלגל הנשמות בע"ש

וכל חריה ונפש וכל רגל וכל חסד וכל חסד
עלמא. ונוסף גם הוא לשית כל איש ישראל על לבו
בעת ההיא כי איכנופה אפס בעולם הנשמות ויתבודר
בקדושת מחשבתו כאלו אין לו שייכות בע"ה כלום וכמ"ס
בוהר פ' ויקהל הא' יומא איהו יומא דנשמה דאתעטר
ההוא ברורה דנשמתין וכב"כ משכחי בתוסבין דנשמתא
והיינו נשמת כל מי וכו' וכזהר פ' תרומה דף קל"ו ע"ב ז"ל
ל"ב המנוחא סבא כד הוה סליק מנהרא במצלי שבתא הוה
יתיב רגלא חרא וזקיף עינוי והוה חדי והוה אמר דהוה
יתיב למחמי חרה דמלאכי עילאי חלין סלקין וחלין
נחתין וככל מצלי שבתא יתיב בדגש בעולם הנשמות
זכאה איהו מאן דרע ברזין דמריה ע"כ:

ובמורה

היה רבים הקדוש האר"י ז"ל כשהיה יוצא
עם תלמידיו חוץ לעיר לקבל שבת
וכשהיה עומד בראש ההר ראה חזיונות של הנשמות שעולין
מקבריהן לעלות למעלה לב"ע של מצלה וכן היה רואה
רובי רבבות נשמות לאין מספר שידו כנגדן והן הן
הנשמות יתירות המתקופים באנשים כשרים כל שבת
ושבת ומתוך רוב בלבול וערכוב הנשמות וחזיונות לאין
מספר כמעט כה ענינו מראות והיה מוכרח להעצים עינו
ואפ"ה ראה אותם בעינים סגורות וכתב הרב במחמר
הזהר פ' תרומה בהאי יומא איהו גלגולא דנשמתין וכו'
כי בע"ס כל הנשמות אפילו איתם שבקליפות עולות
להכלל למעלה ולא כל הנשמות זוכות לעלות וכדמות
במשניהן אם ראיות לעלות אם לאו ואז נקרא גלגולא
דנשמתין כי הם מתגלגלות אלו לכאן ואלו לכאן וכדומים
אז ולכן נקרא גלגולא דנשמתין. ומשה רבינו ע"ה הוא
זרז בענין זה בכל ע"ס לעלות כל הנשמות הנתונות
בקליפות ואינן יכולות לעלות או יתר נשמות של בני אדם
שאין להם זכות לעלות. הנה משה רבינו ע"ה יורד בכל
ע"ס וכמה נדויקים עמו כפי בחינתם מעלין את כל
הנשמות למעלה בין נשמות החיים והמתים ועל כן נרמז
בר"ת מ"זמר ש"ר ל"יום ה' שבת למשה ולכן נזכר ענין
הרשעים והנדיקים במזמור ההוא כפרוח רשעים וכו' נדויק
סתמך יפריח שהם פורחי בתמר לעלות לקבל האור המוכן
להם ואחשבה כי זה טעם למנהג חסידים הראשונים לומר
מזמורי לבו נרננה לה' וכו' שאלו המזמורים יבדס מדע"ה
אלא שבחרו באלו ה' נגד ימיה השבע: וכבן כאשר ישית
עליו ועל לבו כל אלה כל בעל נפש יקרה יתקדש ויתבודר
בקדושה מחשבתו לקראת שבת מלכתא לנאת לקראתה
בבילה וכדעדה וככונה שלימה לעשות קישוטי הכלה
הנעימה ולהשרות כבוד הדרה עלינו. ועל כי ענין שבת
הוא השראת השכינה עלינו לכן ראוי לקבל שבת בבמה
בשירים ובכמה מקומות מארצות אשכנז בקבלת שבת
מגבים בכלי זמרים נבלים וכנורות. כבמזמורי התן וכלה
וכל

וכל זה מפני שכל ענין שבת הוא קיבול פניו שכינה ואין
השכינה שורה אלא מתוך שכינה! כמ"ס והיה כנגן המנגן
ותהי עליו רוח אלהים ומה הטעם הוא אמר' בוהר פקודי
הכו"ל דף שס"ה מלאכין אתמכון לברחא עלמא מע"ס
לע"ס וכו' ולכן אנו אומרים בברכת המזון שלא תהא נרה
ויגון ביום מנוחתינו על כי ננטונו לשמח בו ביתר שאת
וביתר עז לכבוד הד' המלכות השורה עלינו. וכונן
להיות כל איש שורר בביתו יחד עם אחותו מריעין בטרם
יבא לקבל פניו שבת ישלח דברו בנועם קולות בשיר
השירים כולו לעורר אשבת דודים למעלה כמ"ס בתקונים
תקון י"ג דאתערא בריתא דמלכא בשיר השירים וכו'
ולתת סוז לאלהים וכנסו בכי טוב באמרים קודם קריאתו:

ליהרא

שמא דקב"ה ושכינתיה כרחילו ורחימו
ורחימו ורחילו ליחרא י"ה כ"ה
ביחודא שלים בשם כל ישראל הנה אנחנו
באים לשורר בקול נעים שיר השירים קדש קדשים לעורר
חכמת השרון לשיר בקול נעים גילה ורנן כבוד הלבנון
ולחבר אשת נעורים עם דודה באהבה ואחיה וריעותא
וחרותא דכולא שש"ן ושמיחה ימא בה תורה וקול זמרה
ועלה לפניך קריאת שיר השירים כאלו אמרו שלמה
בעצמו וכאלו הסגנו כל הכדורות החתומים בו והיו נועם
אלהינו עלינו ומעשה ידיו וכו'. יהיו לרצון וכו':

ובה

טוב ומה נעים חלקו אם יזכה להיות בקי
ולכוין בקריאתו במקצת הכנויים הידועים
אל עין רוגל בספר הזהר ולרשום אותם בספרו ואזכיר
לך קצת מהם אשר באו בוהר ובתקונים. אבקת רוכל דא
נדיק כמ"ס בתקונים דף מ"ז. אבן הסהר דא נקודא
דביהרא כמ"ס. אפיקי מים ננח הוד כמ"ס בתקונים דף
ל"ח. אפריון דא היכל דלתתא דאיהו כבוונא דהיכלא
עילאה כמו שביאר הרשב"י פ' תרומה דף קכ"ז וקכ"ח.
אשישות ב' אשות אש לבנה ואש שחור' חסד וגבורה כמ"ס
בוהר פ' שמיי דף מ' באשישות חלין אינון אבהן וכו'.

אשכנז

ביארו בתוספתא פ' וארא דף כ"א אשכנז
הכופר דודי לי אשכנז דא אימיה עילאה.
ואשכולות הם נח ויהוד. אוריאל רפא' ל'
גב' ריש בור' יאל מיכ"א הם חיות הקדש וזהו

בנות

מרכבו ארג"מן ירושלים בסוד ה' היכלות
בנות המלכות הנקרא ירושלים וכן בנות ציון
כמ"ס בוהר תרומה קל"ד ע"א בהור' בארזים ז"א
בערך עתיקא כמ"ס כפ' נשא דף קמ"א

בשמים

בוהר וינא קכ"ח מאן אינון הרי בשמים
חלין שית בנין דלאה דאינון ו' קנאות.
הרי בתר ביארו בש"ל ההכלות טורי דפרודא שכבריאש
לאו איהו וברמיההד בהון ע"ס נ"ג נעול דא כנסת
ישראל כמ"ס בוהר במית דף ד' כיחותם יש ביסוד'
וכן

וכן גל שמינו לתלת אתחון דמלוי להי' **וערי** עס דכמי
 יערי דא גבורה פחד עחק עס דכמי הוד דגא
 דדוד - זוהר פנחס דף רמ"ד וע"ס פרושים ואחרים שחיתי
 ימי עס יחלבי דחשא שמאלא בימינא ימי גבורה חלבי
 חסד עס **דודאים** נ' **אדני** כי הם המ' כגודע
 כמ"ס כוזהר וינא דף קכ"ו
 ודכלי האר' כתב שה' סוד כחבי מ"ס **וסנדרפון**
 הלכו' יסוד דמוקב' כמ"ס **גבעת**
 כוזהר פ' בלק דף רג' **דודים** כוזהר
 ויקרא דף ד' דרש אכלו רעי' או"א ישתו
 דודים וו' א"ל ר"א דודים חביבות' אינון אמאי אינון תתאי
 א"ל אינון דתאבין דא לרא ולא משתכחי תריד אקרו דודים
 ואינון דמשתכחי תריד ולא מתכסייא ולא מתפרשין
 אקרו רעים וכו' ע"ס **הרים** הם זו וכן חב' ת וכן נה"י
 דאי' וכן כל הזק' כמ"ס במשפטי ד' ק"ט וכתקוני
 ד' כ"ג **זאת** עולה היא המלכות זוהר פ' חקת קע"ט
 מ"ס **חבוק** מנר החסדים וימינו
 תחבקי והס' נכנסו' כה' ומחבקי' ומקרכים
 אותה לבעלה ז' א"ל כמ"ס זוהר ויחי ד' רמ"ה ובכמה מקומו'
 בתקונים **חבצלת** יסוד דמלכו' קודם החוג שאז
 קמותיה ירוקי' אסתר יקרקקת
 כחבצלת ונק' השחן כי היא משורר' תמיד לבעלה ואח"כ
 בקו' שושנה כמ"ס כוזהר פ' אמר ק' וביאור הכתוב איני
 חבצלת השר' ון שושנת העמקים - **חותם** ז' לתקוני
 קלר' ס' בקודי' עד דריק ואיהי חותם דכלהון
 כו' **חוט** השני ת"ת קו האמצעי וכן הוא היכל הדנון
 ת"ת דמוקבא כי כל ביתה לבוש שני וכן נקרא
 היסוד כגודע **יונה** נקרא המלכות יונה תמה כגודע
 יפה כנשי' היא המלכות דחל' יפת תואר כי
 פניה מבולות כגודע - **יונק** כשיט לז' א' וק'
 בלבד גם המוחים שלו כולם שמות אלהים
 נרד וברכום נרד יסוד דמוקבא כמ"ס כוזהר
 פקודי רכ"ז וכפרשה בראשית
 דף ע"א - ובפרש' אחרי מות ד' ע"א דרש על יסוד דדוכר
 ע"ס **ברבם** הוא נצח כמ"ס הרב ז"ל **בפות**
 המעול סוד ב' דלתות
 שפתח יסוד דמוקבא **ראשד** עליך ככרמל - דרש
 כפרש' הנעלם וירא קי"ג על עול' הכריא
 כסא הכבוד ובתקונים דף מ"ג ז' דא ראשד עליך ככרמל
 דישא דילך כלה על כולהו חילין בלקין על ששים המ'
 מלכות ושם נאמרו פי' אחרים **לבנון** אבא עילא
 כמ"ס כוזהר בראשית דף כ"ט ע"פ מעצ
 הלכנון **לבנה** סוד המ' כשהיא בין ב' דרע
 גבורה ומ"ה חסדים כ"ס הרב ז' ל'
 מ"כ **מור** עובר יסוד דאבא כשקוע ועובר לחוץ ליכו
 רחל

וְחָלַל בַּעֲתֵּי הַדּוֹרְמִיטָא כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב הִרְבֵּה ז'ל בְּכוֹנֶת־
 פִּזְרִים **מִוֹר** וְלִכְבוֹהָ הֵם נִנְחַ וְהוֹד כְּמִשׁ בְּתִיקוֹנֵי דָף
 מ'ז וְדָף כ'ו **מַעֲיִן** בְּנִים כְּקִרְאֵי יִסּוֹד
 דִּלְכָא וּמַעֲיִן חֲתוּם יִסּוֹד רְנוֹקְבָא בְּסוֹד הַחוּת
 כְּמִשׁ בְּתִיקוֹנֵי דָף ק'לו **מַעֲיִן** בְּנִים וְכֵן כְּקִרְאֵי
 הַמַּשְׁקָה לָהּ בְּנִים וְכֵן כְּקִרְאֵי בְּלִקְדָף ר'א עַל פִּסּוֹק ז'
 שְׁלֵמָה מֶלֶךְ שֶׁהַשְּׁלֹם אֲבָא בּוֹ כְּמִשׁ בְּזוּהַר
 בְּרִאשִׁית דָף כ"ט תְּנִינֵן כָּל שְׁלֵמָה דִּלְתַּמֵּר בְּפִיר הַשִּׁירִים
 בְּמִלְכָא עֵילָא דְשְׁלֵמָה כָּלָא דִּילִיָּה וְעִיּוֹן בְּזוּהַר שִׁיר הַשִּׁירִים
 דָף ר' **מִנְרֵל** דִּא כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל כְּמִשׁ בְּזוּהַר שְׁלֵחַ
 לְדָף קס"ד:
נִצְנִים מֵלָא בְּאַרְץ הַסֵּנֶחַ הוּד ר'ז'א כְּמִשׁ בְּפ'
 בְּרִאשִׁית דָף א' עַל פ' ז' **אֵל** גִּנְתִּי
 אֲנִי וְכָרָא הַיִּסּוֹד בֵּין דְּדוֹכְרָא בֵּין דְּנוֹקְבָא - בְּאִיבֵי
 הַנְּחָל יִסּוֹד דִּלְא' כְּמִשׁ בְּזוּהַר אֲמִיד דָף ק"ד:
עֵינִים הֵם כ'ם בְּסוֹד פֶּתַח עֵינִים כְּמִשׁ בְּזוּהַר
 עֲלֵמוֹ הֵם י'כ בְּקִרְתַּחַת הֵם **פִּרְדֵּם**
 נָק' הַמִּלְכוּת כְּמִשׁ הִרְבֵּה - דְּמוֹנִים הֵם תְּרִין
 עֲטָרִין ר'ז'א ה'ח וְהַג' כְּבוֹדֵעַ יִסּוֹד דְּדוֹכְרָא כְּמִשׁ
 בְּפֶרֶשֶׁת הָאֲזִינוּ וּבְפֶרֶשֶׁת וַיְחִי **צִיּוֹן** רַמ'ח יִבְרַכֵּךְ ה' מִצִּיּוֹן
 וְתִמְצֵן חֶסֶד וּגְבוּרָה כְּבוֹדֵעַ **צוֹאֲרֵךְ** הוּא
 סוֹד הַמִּלְכוּת כְּמִשׁ פ' וַיִּגַּשׁ ר'ט וּבְפֶרֶשׁח נִשְׂא קמ"ג פִּדּוֹ עַל בִּינָה שֶׁכָּל פֶּרֶשׁוֹף
צָבִי כָּק' ז'א תְּפִאֲרֶת צָבִי אִיְהוָה צָבִי וְאִיְהוָה צָבִי כְּמִשׁ
 בְּבְרִאשִׁית דָף מ'ט גַּם כְּמוֹ ז'ה בְּיִסּוֹד צָבִי לְנִדְיָק
 וַיִּסּוֹד וּמִלְכוּת נְקִרְאִים צָבִי וְאִיל כְּמִשׁ בִּלְחָמ'מ דָף ס"ח
צִרּוֹר הַמּוֹר הוּא הַיִּסּוֹד **קוֹר** הוּא בְּסוֹד הו"א
 כְּבוֹדֵעַ **רוּעָה** בְּשׁוֹשְׁנֵי ז'א רוּעָה
 וּמִזְדוּוג עִם לֵאָה וְחָלַל שׁוֹשְׁנַת הַכָּקֵר וְשׁוֹשְׁנַת
 הָעֵרֶב **מֶלֶךְ** אֲסוֹר בְּרִהֲטִים הֵם נִס'י דִּלְיִמָא
 בְּהֵם הַמּוֹחִין וְכְמִשׁ בְּזוּהַר וַיִּנְאֵל דָף קס"ג
 וְקִנְאֵל **שָׂדֶה** כוֹדֵעַ חֻקֵּי תְּפִיחוֹת וְכִרְס ג'כ הוּא בְּה
 וְכֵן בִּפְנֵי כְּעוֹמֵד נִגְדָה י' בְּסוֹד וּבִפְנֵי ג' שְׂרֵבִי
שׁוּקִיו נִנְחַ הוּד כְּבוֹדֵעַ בְּסוֹד לֹא בְּשׁוּקֵי שִׁאִים יִרְכָּה
שִׁיר הַשִּׁירִים מִנְדֵּי הַגְּבוּרָה כְּמִשׁ בְּתִיקוֹנֵי
 דָף ג' **שְׁלֵהֲבַת** יְהֵה הַסְּהִגְמוֹת
 מִסְטֵרָא דִּלְא' וְא' דָף ס'ז:
שְׂמָאֵלוּ וַיִּמְצְאוּ חו"ג שׁוֹעֲלִים נְקִרְאֵי הַקְּלִיפּוֹת
תֵּאֲנָה הוּא הַמִּלְכוּת בְּקִבְלָתָהּ
 ג' מִלּוּי אִיְהוָה וְכֵן **קִל** הַכִּינָה הַתּוֹרָה
 הוּא בְּמִלְכוּת כְּמִשׁ בְּזוּהַר וַיִּקְרָא דָף ר' וּבְתִיקוֹנֵי
 דָף ע'ז **תִּלְתָּלִים** הֵם הַשְּׁעָחַת כְּמִשׁ שְׂכִיחַר
 הִרְבֵּה בְּפִי הָאֲדָר דָף קל"ב כִּי בְּקִטְמוֹתֵי

פרק ה כנוי שיר השירים ערה

אלהים מפרסם תלול וסאתון גוי'ס ובדלות ה'ס הויה
תר' יורין דע' כול' הויה וד' אלותיות **תמר** יקדא
 המוקבה וכן יסוד נדח כתמד וכו'

תפוח נק' הוא כתש' כפ' כן דוריתפו' אחר' זלכ' כן
 הת' כח ואחר' אור' וכן יסוד אמת' כן' בן תחת
 התפוח' עורית' כמ' כהאזינו דר' פז' ר' אה' דא' זכל' וכו'

תפוחים נח' הדר **תורי** זהב' ג' דא' יסוד' כן'
 נקודות' הכסף' ג' ה' דא' כח'
 כמ' ס' פנשא' דף קמ' ג' פני' הפסוק -

הנה אלה קנות הבנויים המזכרים במיר השירים
 ואש' התמים אשר תנחנת ה' יכיש וסית' עין
 הסגחתו עליהם בקריאה לעורר אהבת הדודים למעלה
 ואף מי שלא בא כסוד ה' יחזיק במצוות קריאה כאמנ' ואלת'
 אף שלא ידע שכול את סודו כמ' ס' כמה פעמים כי לעולם
 יעשה האיש הישראלי פרטי כל התקוני' אף בילא ידע את
 סודו ואמר מה ששיק לאותו תקון כיון שכוונתו לשם שמים
 עושה פעולתו ויקבל שכר עליו במשלים ועל זה נאמר ויהי
 נועם ה' אל הינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו - אף ודק
 שיהיה זהיר להתנהל לאישו בקריאתו ולא יחטא אל המעור'
 כי סודו מאד נעלם אשר אין כל לבדיה יכולה לעמוד כמ' ס'
 במדרש הנעלם פר' וירא ז' ל' תנו רבנן כשחלה ר' א' הגדול
 ההוא יומא ערב שבת היה וכו' עד דבכי רכי עקיבא אל'
 אזליף לי אורייתא פתח פומא ר' א' במעשה מרכבה אתא
 אשא ואסתר' לתרווייהון אמרו חכמים ש' מ' דלית אכן זכאין
 וכדאין לכך דפקו לפתחה דכדא ויתבו דמן הוה מה דהוה
 אזל אבא ואליף ליה פכה דת' עזה ס' הלכות פסוקו' ואוליף
 ליה טעמי דפסוקי שיר השירים זהו עינו דרבי עקיבא
 בחתין ד' א' ואבא אשא כבד דמיתא כד מטיא להאי פמוקא
 פמוכזי באסימטא דפרדני בתפוחים לא יכול למסכל רבי
 עקיבא ואריה קליה געי בכבייתא ולא הוה ממלל מדחילו
 דמכיתא דהוה יתמן אורי ליה כל עמיקתא ורזין עלאין
 דהוה במיר השירים והאמי ליה אומא דל' יבת' מ' כסוס
 חד פמוק פמייה כ' יאכי דל' ליהרב קב' ה' עלמא דל' בעי
 קמיה דמסתמסון ביה דריתא מבי יאות קדושת' דאית ביה
 ע' כ' כוזה פרשת שמת דף י"ח ע"ב מיר השירים כלומר
 שיר כל אותם שירים כל מעלה שיר ככולל כל עניני התור'
 והחכמה זכח ובכורה במה שהיה ועתיד להיו' שיר שהערים
 של מ' לה מפוררי' ע"כ - פקח עיניך וראא שלימות שיר
 השירים שהוא קדש קדשים כי אין כדאסונים וכ"ס אחרונים
 היו יכולין לשמור על כבודו כי הוא פמוק עמוק מ'
 ימצאו ודרך המקובלים ע"ה היה לקרותו קודש קדושת'
 סודי התורה והוא סגולה נפלאה לפקוח עינים בורות
 בלימוד הקבלה וכן היה מנהג מורי נר' ולפי דרך להזהר
 מאד מקריאתו לקרותו בשפה כדורה ובג' ימיה קדש' שלא
 יחטא את השער ח' כי עונשו רב מאד בשם הוא נותן
 ט"ס

טעם לפגם בקדשי שמים וכל סכן שלא יעמוק בקריאתו
 אפילו בדברי תורה דמאן דפסק יתעמק כמ' ס' כוזה ואש'
 לא ידע להזהר באלה מוטב שלא יקראו פסוקיהם מהלעט'
 דברים וכפסקי פסקי יען כי פמוק עמוק ונמורדים
 במור שמר מעלות המדות זה אחד זה והפסקות מוטמנות
 למנוע שפעת' גשם נדבות והעמדת קרן האורה
 נקנית במשיכה :

ואנכי נהגתי בקסל עדתי לספוסים הקורים מיר
 השירים כחג הפסח לקרותו ככל פעם
 בנעית' קדושה מראשו עד סופו ולא לקרותו לחזאין כאשר
 נהגו ג' הנהגתי לקרותו כלסמו ושלא לקרותו ללועזים
 בלעז יען הם דברו חסד האמת אשכ' יחד עם דודה ואמר
 און דעת ותבונה יהרם במחשבתו אל' ה' ח' להבין הדברי'
 בגשמיות' חלילה - ונריך להודיע לבני אדם מעשה תוקפו
 ובבורתו של שיר השירים שהוא קדש קדשי' והוא שכתב הכל'
 הנביאה אל' החתן והחתן לאת הכלה וכמ' ס' בתקוני' תקון
 י"ח ז' ל' אשכח שכינתא במיר השירים מתתא לעילא מה
 יפושעתיך בנעלים בת נדיב חמוקי ידכך וגו' שדרך שמי
 בדרך בוארך ראשך הא הכא מתתא לעילא והיא מטבת
 לקב' ה' מעילא לתתא ראשו כתם פז עינו לחיו שפתותיו
 ידיו שוקיו וכו' ואש' המסכיל ימים עיני הסגחתו באלה
 צפת קריאתו ואשריו מה טוב חלקו ומה נעים נדלו אשר
 אין בפק פיזכה להיות מבני היכלא דמטרוניתא ומה גס
 כי יזדו אחות מרעיון המתנדבים בעם יועדו יחד לקרות
 בעמדה טרם נחת לקראת כל' כי אף אם יקראו אותו
 ביום הסבת לא יעלה קריאתו כ' כ' כמו בערב שבת שאז
 היא הפולה והוא כמ' ס' הכן האוהב אה' אמו ויזכור לאביו
 אהבת נפשוים וככך מעורר אהבת הדודים בעת ללותה
 ואף היא תשיב אמריה לו יתברך חזי כמאי כדא את' דנא
 לבך כמ' ס' כוזה בכמה מקומות והיא אינה מתוהרת
 ברוד חסבת הזוג אל' כל ידי נשמתיה' של נדדקים כמ' ס'
 כוזה ויחי ז' לפתח ר' א' ואמר שימכי כחותם על לכך האז
 קד' את' ערנא ביה הכל ליליא חד הוה קאמנא קמי' דאבא
 וסמ' נא סלה מיניה דלית שלימותא ורעיותא וככופ' דכ"י
 כקב' ה' אל' כנשמתהו דנדדקיא דאיוון מתג' רי' נכעו
 דמייא לקבלי' שלימי ובהווא שלימי דרעיותא בדכיון חדא
 למיעבד פיוקין וכו' -

והנה כי כן הואיל והדבר תלוי בהם ראוי שיודחב'
 שעות קודם הלילה להוסיף מחולל' הקדש
 לעשות כל פרטי התקוני הנזכרים הלילה בית עלותה
 להתקשר באהבתה כדי לבורר האהבה העליונה וככן
 יתקשרו בה ונדדקים ידשו ארץ - ומה גס כי יסיתו לבבם
 את אבד אשמו ופגמו בה כמו שהארבתי בפרק א' משמרת
 החדש בתקון הדד מלכות בכמה פעמים שאנו פוגמי' בה
 ע' ס' ואלוי בעשות כל אלה הן תיהיו ארכא לשלמותנו
 ונשוב

פרק ה גורל מעלת שיר השירים ולקחתו בעשרה

פאתי מאב וקרקר כל בני שת כמ"ס כוואד ועל כן
בהת אמנם אז הדב עם החברים בקבלת שבת ככל
משפטיו וכונתיו. הת צורר ההיא של הבית ראש' להעבי'
את הגילולין מן הארץ והיה מה שסיה. וכמו כן עתה כבד'
בתראה עת לחננה הנה לעודד לאהב' נפש למעלה והעם
לא נפע עד האסף מר"ם ולהחזיר עטרה למענה
כפרסם דב' מלך ביופיו תחזיקה עיניו ויגל כבודם
במראה כימינו.

ועתה בני שמעו לי באז אחי באז רישי חסם על
כבוד האז' אחזכה להחזי' בידש ולהלכיה
בבדי תפארתם וככנתה העיר על תילה אשר כמה מהנע'
פגיע אליה בעה עלותה לאמר אזי כי בני ינאמי ואינם
כסכים הם בארץ לא להם ואזי לבנים שגלו מעל שלחן
אביהם ואזי תהיה אם סכנים שמחה סל עוד שאין בנים
סביב לשולחנה שתאמרו וזהו לבני חיל להקטיל קהילות
פירי ערב שבת בשבתו לשם ולתפארת ולתהלה כ' שעו'
קודם הלילה בקריאת שיר השירים בקול עז ותעצומת
וסדר קבלת שבת באיפה בידאה בשפה ברורה וכנע יפה
קדושה בכל כוונותיו אזי יחנן ה' על שאר' יוסף ויתעוררו
הרחמים למצלה להאזינא ממאמר נפשינו וה' כבוד ינא
באיש מלחמות יעזר קנאה יריצ אף יצריח על אויביו
יתגבר ואשרנו מה טוב חלקם ופה נעים גורלם אם השב
נשיג נד מה לצורר את הרחמים ולעשות נחת למצורו.
ואשר נאנס ולא פנה לקחת השיר השירים כע"ס יהא זה יר
על כל פנים לומר פאקים או שמיס' יהו"ה ארנ"י **ידיו**
גילי זה ממולאים בתרשים תעז עשת סן
מעולפת ספירים. **הנך** יפה דודי אף נצים אף
ערשנו דעננה. **וחכך** כ"ן הסוב
הולך דודי למישר' דוכב שפתי ישיבים.

הביאני בית סין ורגלו עלי אהבה. **אחת**
היא ונתתי תמתי אחת היא
לאמה ברה היא לולדתה דאזה כנות וואשרה מלכות
ופילגשים והללויה. **דודי** לי ואמי לו הרצה בשושני.
נופת תסופנה שפתותיך כלה דכש וחלב
תחת לשונך וריח שלמותיך כדיו לפנון.
יונתי בחזי הסלע בכתר המדריגה הדאיני את
מלאך השמייעני את קולך כי קולך ערב
ומלאך נאה.

זבבית מדרשינהגתי עם החברים ה"ו להנות
בשבת דמטרומתא אחר קריאת שיר
השירים בתקונים תקומא שתיתא דף קמ"ג ע"א קס רבי
שמעון ואמר אתכנסו חמלין קדישין גילאין וכולי עד סוף
התקון ויאמרו קדיש דרבנן (א"ה מנאמי בכתבי הדב
המחבר שיש לקחת מאמר זה כליל מה השפעות קודם
סאידרא ע"כ) ושוב יעברו ויור נאהב כלול' למא' לקרא'
סבת

ומשוב זכבה חרבות וזה עבד רגל הסור והחמור ואף אם
אין כל ישראל יוכלון לעשות כרת המס עם כל זאת כל
מים ערה קדושה עושה כסדר הזה מספיק וכמ"ס כז"ס
בענין התשובה א"ל ר' אחיק' אי מהרצין בתשובה ריש
בגשתא אזי חזא כנישתא נאכותיהו יתכמים כל גלותא
ע"כ. כ"ס כענין כבוד הדר המלכות בעת עלותה עולת
שבת בשבתו לעת ע"ס כי עת דמין היא מאד למעל' ואולי
יהי כעס ה' אלהים עלינו למהר לגאלים מבלות החיל
להעביר גילולים מן הארץ ולתקן עולם במלכות שדי כמו
שבאמת כך היה מעש' כימי רבינו הקדוש האר"י ז"ל כי פעם
אחת בע"ס סמך להכב' כלה ינא הדב ז"ל עם תלמידיו חזן
לעי' נפת תוכב לבוש' ד' בגדי לבן כרי לקטל שבת והתחיל
חומור לרוד הכו לה' בני אלים ופומון מיומר לקבלת שבת
ומזמו שיר ליום השבת במגון מאס וסתר שהיו מסודרים
אמר הדב לתלמידיו חברים דמנכס שכלך ליחפלים קודם
השבת וכעפה שבת בירושלים ויהי שלום היא דחוקס מנפת
יותר מעשרים וה' פרסאות והשיבו קנת מן התלמידים
ואמרו אזי שושני' ככך וקמת השיבו ואמר נלך קודם וכורי'
לגשותינו ואמר כך מספה ונלכה ואזי חדר חדרה גדולה
והכה כף אל כף ואמר אזי לבו שלא היה כנו זכות להגא
שלפי שמיאכתם בדבר חזר הגלות לאיתנו בעונות
סרכים ואילו הייתם משיבים כולכם פה אחת שאתם
מחזים לילך בשמחה תכף סין נגאלים כל ישראל
סעתה היתה עושרת ליבאל כי נתצורו באחתה השעם
הרחמים למצלה ע"כ.

הנה כי עת דמין היא ליעקב וממנה קשה וסעם
הרוב כמו שביאנו למעלה בעוד של הבית'
דאשא העודדת להבדיל בין גבול הדשעה ובין קליפת טג'
להשפדם עדי עד שעליה אנו אופרים עתה בשיר השירים
סממי כחותם על לבך וכו' אש שלהבת יה כי מים דכים
סוא סוד הדע שבנוגה וחיילותיה ולזה אמרה כ"י שמי
כחותם על לבך על חלק סאוב שידוכ בקדושה יהי נפר'
פחד' כיקסה כמות אהבה כי א תה אהבה היא קשה כמו'
לאדם כי אין הנפש חפיה ליפרד מהגוף ובהכרח הדוח
תשוב אל האלים אשר נתנם וישוב העפר אל הארץ כשה'
כן ממם איתם אסכ' סל הסוב כי אין הדע שבה חפץ להפר'
לוט מעמם ובהכרח הסוב עולה למעלה ואדע יורד מסה
מטה כנוקבא דתהומ' רבא ודשפיה דשפי אש הוא הקדושה
דאשא אשר היא מתעוררת לעלות אשר יש לחוש סממר
הקמאה זו תשחף העולם ח'ו לפיכך תרד לעומתה שלהב'
יה והכנעני אזי בארץ כנוקבא דתהומ' רבא וכוך מים
דכים לא יוכלו לכבות את האהבה. ועל כן ככח סגולת
וקבלת שכ' גמולתו ליה בכס תגמר ההיא של הבית' דאש'
ועל ראש דשעים תחול להמריע ולההריב מלכות עשו
ויסעגא כס' שרדך כוכ' כ' מיעקב וקס שנט מישרא ומחן
כאתי

פרק ה לצאת השדה לקבלת שבת

שבת מלכתא והנה איתא בפרק הממח על משנת סנים
שהיו מהלכים ברה"ר וכולי וקאמר ומודה אימי בערב שבת
בין השמשות שהוא פטור מפני דרך צדקות בערב שבת
מאי ברשות איכא כדרכי חנינא דא"ר ח' בואו ונא לקראת
בלה מלכתא וכולי דבי ינאי מתבטף וקא"ר ח' בואו ונא לקראת
באי בלה ע"כ וטעם דמר קרי ליה מלכתא ומר קרי ליה
בלה יען גרס' ל' שעכשו בסוד נשואה והיתה לה המלוב'
בסוד הזווג ומר קרי ליה בלה בלכר דס"ל שעכשו היא
בסוד ארוסה כמ"ס בזהר בענין שבת שיר השירים
דמלכות נקרא בלה ואימא אשה ע"ס - ואף כי לרבי חנינא
שהיא בסוד נשואה היה נריך לומר באי דרסוד נשואה
ג' תערות דידה היא בסוד והאיס מחריש לה כמ"ס בתקוני'
ובסוד ארוסה אתערותא דיליה הוא כמו שבת בנו בספר
מרמרי עין בסוד מ"ס בזהר ויפגע במקום כד איתא התן
לו כי בלה בעי לפייס' לה וכד את' יעק' מחרן כתי' ויפגעו
בו מלאכי שלהים איכי פדר' לפייה ליה וכו' וכן כמה מקומות
בזהר מחולפי' פעם אמר דפיוקא דידה הוא ופעם אמר
דפיוס' דידה הוא וכוד הדבר כי בנחתו מבי' חנין לא זכה
להיות בסו' בעלה רק כוד חתן דילה ולכן ויפגע במקום
לכן בסובו כשנודעו כמלכו' כמ"ס בזהר' אז היתה כרמיון
אשה נשואה לכן פדר' ליה לפייסו ולפ' ז' מחלפא ביטתייהו
דהני תנאי אבל אסכילך ס"מ מו של דבר כי כבר ידע' מ"ס
בזהר וינא בטע' מדוע יעקב ומשה ינאו מי הכא לקראתה
לא כן דוד ואליהו רפגעו בבאר ולא ינאו המיח לקראתם
מפני דיעקב ומשה היו בעלה ודרך אשה לנא לקרא' בעלה
אבל דוד הוא עננו סבאר ואליהו תה' מדריגתה והנה ת"ח
הב בדוגא דאיתני' כמ"ס בתקוני' תנאי' כ' בנ"ה והס' רק
בני היכל' וכיון שאין פורש נשמת' כרזא דת' תלא שייך בה'
כל זה והיו ראו למי שהיו צדקו' לדבר בה נכבדו' שאינו
דלוי לו ואיך יאמר ד"ה דכבר שהיא בסוד נשואה באי אליו
דמנע דהוא ברזא דת' ואליו ועל כן כל אחר לפי
בגדתו המד בהפך דלרבי חנינא דהכידא ליה שהיא כבוד
נכד' דהג' לכן אמר בואו ונא לקראת שבת מלכתא
ולרבי יובי דסכידא ליה שהיא כבוד הרוס' ואיך יאמר בואו
ננא דמנע דהוא ברזא דחתן דילה לכן אמר ההפך
באי בלה להורות שאינם כדוגא דת' ועל כן נתהלפה
בטותייהו כדמור -

ורבינו

הקדש האר"י ז"ל דקדק מלשון בואו ונא
דמנע שהיו יונאים החונה אל השדה
בחד וישלח יעקב ויקרא לרחל וללאה השדה חקל תפוחין
וכן היה מנהגו של הרב מידי ערב שבת כשבתו היה הוא
והלמדיו ינאים לשוח בשדה לקראת שבת מלכתא
ומלכר עומק חוד הדבר למיני מדע גס עין המשכיל
מבית ומחוז תפכו שהוא כדרך מכ"ו כשבא לעיר פיונאי'
כל בני קמדינה להקביל מהלך כמה מילין ע"ד שאמרו
בגדרש

במדר' אמור ינאו בדלי המדינה וקלסוה בתוך ה' מילין
ינאו בני המדינה וכו' וכל שכן שראוי לנאת לקראת שבת
מלכתא מטדוניתא קדישא החונה אל פני חוץ להקבילה
ואיך התמים יכוין כי אין זה דר' השאלה אלא כך הוא ודאי
כי הוא יונא לקראת המלך והמלכה העליוני' כהמר וישמח
בביאת שבת כיונא לקראת המלך וכיונא לקראת חתן
וכלה כמנהג ה' יתנים מוסדי ארץ והן היום שלימים וכן
דכים פה יורשלים תיב"כ מחזיקים במנהג הקדמונים
יונאים מחוץ לעיר השדה כרוב שמוני' ועושים סדר קבלת
שבת פס ושוכ חורים ועוסי' אותם בביתם סביב לשולחן
ושני אבוקות של אור בידם אל הקדש פנימה ופנה לסוכב
כמ"ס הרב' ז"ל - ובימי גרושי כי גרשוני היום מהסתפ'
בנחלת ה' במקומות שעברתי בהם לא הורשתי לעשות
כאלה מכח כמה סיבות ונהגתי לנאת החונה אל עזרת
בית הכנסת למקום אור פנוי וראוי להקבילה לומר סדר
קבלת שבת ושוכ הייתי נכנס לבית הכנסת והקפתי אל
התיבה ואמרתי עוד הפעם כדר קבל' שבת כמו שכתבנו
כי כל מדות שמו חכמים הכל לפי האדם ולפי המקו' וכל
אדם אינו חייב אלא כשיעורו והן עוד היום מחזיקים בכל
אותם המקומות במנהג ז' לנאת אל העזרה מקום פנוי
ומבולה אלא שתפשו הדברים לפי פשטן כי הוא כדרך
היונא לקראת חתן וכלה אל פני חוץ ודי בזה וכן ראוי לכל
חיס ישראל אשר יש כודו למחות ונשמעי' דבריו לדבר על
לב עם הקדש לנהיג כן בכל בתי כנסיות וכ"מ לכבוד
הדרה של שכינה שלא יקבלו אותה במקומות תוך בית
הכנסת דנהיג קלנא כשכינתא ח"ו - וטרם קבלת שבת
יכנס בכי טוב לומר נוכח תפלה זו -

ליהרא

שמא דקב"ה וכו' הנני בא לומר מזמורי'
קבלת שבת מלכתא להאדיר ולהעלות
עולמות עליונים למעלה ויהי רצון מלפניך ה' שיהיו ואלהי
אבותינו באשן ברחמים א קריאת מומרים שאקרא לומר
עריצים ולהכרית הקליפות ששלטו ונברו בעשיה יצירה
ובריאה תזרם ורחם תשאס וסערת פין אותם ואלהרסו
לעלות ולהכלל בעליית העולמות וכל החוחים והקוצים
הסוככים את השושנה העליונה תעקר ותסבר ותכלם
ותנמיתם לחבר את האהל להיות א' אשת בעורים עם
דדה והיה המשכן א' ובכן פרשז עליונו מיו שפעתם להאר'
בנפשינו תוספת רוח ונשמה כמו הלב ודסן תשבע נפש' ג'
ושפתי דננות יהלל פי לכ טהור ברא לי אלהים ורנ' ח' נכון
חדם בקרכי אורה ה' ככל לבב כבוד ישרים ועדה כי כל
עוד נשמת' בי ורוח אלוה באפי ויהי נועם ה' אליהם וכו'
יהי לרצון אמרו פי וכו' -

ואחריו

לוייהם חן כדדר מזמוריהם אלו ס' כ"ד
לדוד מזמור לה' הדרך ומלואה וכו' שאו
ס' רים ראשיכם וכו' וסוד הדבר מנאך בזהר בראשית
דף

פרק ה סוד מזמור הבו לה

כא

דכ"ב ע"כ וכשכת נחית קב"ה בג' אכהן לקבלא בת
 יחידא דיליה בהוא זמנא חיוון עילאין דאתקריאו בשמא
 דה' פתחין ואמרין שאלו שעדים ראשיכם והנשאלו פתחי
 עולם ויבא מלך הכבוד וכו' ע"כ ומזמור קמ"ח הללויה הללו
 את ה' מן השמים שבו רמז כללות עולמות אבי"ע כבודע
 במכתב הקדש רבינו ז"ל הללו את ה' מן השמים באגילות
 הללויה במרומים בריאה הללויה כל מלאכיו יצירה הללויה
 כל צבאיו עשיה הללויה שמש וירח לכלול עשיה ביציר
 הללויה כל כוכבי אור יצירה בבריאה הללויה שמי השמים
 בריאה באגילות וכו' . ואחר כך מזמור מ"ה למנצח על
 שושנים ומזמור מ"ח גדול ה' ומהולל וכו' ומזמור פ"ז ומזמור
 קל"ג הנה מה טוב וכו' ומזמור קכ"ב שמחתי באומרים וכו'
 שאלה המזמורים הם שכתב דמסמיתא העולה עתה .
 ושוב יתחיל במזמור לדוד הבו לה' בני אלים וכו' . וטעם
 במזמור הזה לפי פשטן של דברים שבו שבעה קולות שאל
 דוד כנגד ז' ימי בראשית ולעשות תקנו ז' דשכתא כמ"ס
 בגמרא וע"כ תקנו לאומרו בכניסת שבת ולפי דברי
 הזוהר בראשית דף כ"ב הנ"ל דקאמר דשכתא מתפתחים
 ז' היכלין וכו' : ולקבליהו ז' קלין דהבו לה' גוט' ע"כ
 בחרו במזמור זה לעורר ז' היכלין אילין והמה פתיחות .
ואיש המשכיל אף אם לא בא בסוד ה' יתאמץ
 בכוונתו באמירתו לכבוד שכינת עוזנו
 הנקראת כלה כמ"ס בזהר בסוד לא מאסת' ולא געלתים
 לכלותם לכלתם מפני כבוד הכלה היא השכינה וכן רמז
 בר"ת ה'כו לה' כבוד ועוז וכן ה'כו לה' כבוד שמו ר"ת
 כלה הנעשית עתה פלה בכ"ד קישוטיה שאמר ישעיהו
 הנביא ולהעלות העולמות שרפי' וחיית ואופני הקדש
 ועמה נינוכי הקדושה של הנשמות שנפלו בעמקי הקליפות
 אשר לא עצרו כח לעלות מעצמן חנו צריכים להעלותם
 אל הקדושה בכח סגולת המזמור הזה ונירופי השמות
 החתומי' בו כמבואר לבאים בסוד ה' ונשמות יתירות
 הבאים בשבת יש מהן באים מנד הכ"ל יש מהן באים מנד
 קי"ן והכל נרמז במזמור זה ה'כו לה' בני אלים ר"ת הכל
 וכן השתחוו לה' בהדרת ר"ת הכל ואשר באות מנד קי"ן
 נרמז בר"ת קולם ישאו' נהרות נאווה קדש יהוה ר"ת
 קי"ן וככן כל נינוכי קי"ן והכל פירדו בקליפ' ועלו גם המה
 בהקבל' אור הגדול של שבת וכמו שמבואר במכתב הקדש
 רבינו הקדוש ז"ל באריכות ולא כתבתי זה אלא להודיע
 לבני אדם סדר מזמורים אלו אשר הוצק יסודן לגד' עילאה
 כי לכן תחזקה ידי האיש הישראלי בראות כמה מועילים
 מיעשה התפלות למעלה ובכן תתלהב נפשו בצבורת
 נוראו והאיש המשכיל ישית נגד עיניו בעת הזאת את
 אשר הוא מתעלה ע"י קדושת השבת כאשר תראה בדברי
 רבינו בכוונות שכתב במזמור לדוד אתה בעולם העשיה
 ותכוין להעלותו למעלה ממנו אל עולם היצירה וכו' .

כלה אתה בעולם היצירה ותכוין להעלותו אל עולם של
 מעלה ממנו עולה הבריאה ובמזמור שיר ליום השבת אתה
 בעולם הבריא' ותכוין להעלותו לעולם האני' ובמזמור
 הזה אתה עולם בעולם האגילות וגם כתב שאחר כל זה
 יכוין לקבל שפע קדישא מן אלף עולמות שיונאים וכו' כי
 מהשכינה עליונה כמו שכתב באריכות שמה אשר אין ספק
 כי בשית האדם אשר בעפר יסודו אלא תתלהב נפשו
 בגולה וברעדה ויתאמץ בטהרת המחשבות להיות
 רציונותיו טהורים וברים לבלתי יקלקל נינוכי השפע
 להפק אותם לבורות נשברים ח"ו ומקשה לכו יפול ברצה
 כי על כל אלה כל בעל נפש היפה המליא' לה דעת ויראת
 ה' ישר ללכת בתמי' בכוונתו ולטהר רעיוניו בעת הכנס'
 כלה מאד לבלתי יפגל בקדשים באמור וידקדק בדרכי
 המזמור הזה לאומרו בשפה ברה ואל יחטא אל השגרה
 אשר כל דברי המזמורי' כנויים לתפלות במספר ובמפרק
 ז"א תיבות כמספר שילוב הוי"ה אדכ"ו ואחר עשר פסוקי'
 שבו כמספר **ויר** שבעס וי"ח היות שבו שבעס ע"כ
 אותיות' כמספר חס"ד לעומת החסדי' המאירים
 ויורדים ולפיכך אנשי לבב ישכילו עשה להתנהל לאיטם
 בקריאתו אות באות תיבה בתיבה ולתת אל לבם בכל
 הוי"ה והוי"ה לכל יכלעו השם בנעימה כאשר נהגו כל בני
 השפה ובעלי הלעטה דאיתמר בהן הלעיטני נא וכו' כמ"ס
 בזהר כי מדרשות נתנו מידים לעליונים למעלה ח"ו .
 ומדרכי חסידים הראשונים לסגור עיניהם מהתחלת
 המזמור הזה עד גמר מזמור שיר ליום השבת וכן נכון
 להיות כל איש עיניו סגורות לכבוד הדירה של שכינה
 עולמיתא שפירתא וכו' ואף אם לא יוכל סוד יוכל
 עשוהו להתקדש ברציונו כבוד עשה אכן לא נאמרו כל
 השיעורים הללו אלא להמתקדשים והמזהרים עצמם
 במחשבותם לא למי שלט מלא טרדות והכלי עולם אשר
 חוששני להם כי בסגירת עינים יבכר לבבם זה להם
 להצביל במחשבותם יותר מכאשר יהיו עיניהם פקוחות
 בהתעטף נפשם אל חיק אמותם אשר לאלה יאותה להם
 לומר סדר קבלת השבת ויתר דברי התפלה מתוך הסידור
 כי חוש הראות המכיש באותיות מנע חוש המחשבה שגן
 דרך החושים כי כל אחד מבטל חברו ונוסף גם הוא באשר
 האותיות המה ציור עולמות וניטורות של מעלה ומאורות
 אשר סביבת עוזם יש בסגולתן להפך המחשבה ושיעור
 אמר עם הספר ישוב מחשבתו הרעה וזו היא דרך ישרה
 שיסור לו האדם בכל תפלותיו ויטיל עשה ודברי הר"ל
 אמורות ליראי ה' ולחושגי שמו אשר לא יארו בהכלי
 העולם הזה וזכו לראות עולמם בחיים אשר יאותם
 ויאותה להם לאשר ולקיים דברי הרב ז"ל להתקדש עצמן
 ולעשות הדברים כאשר המה בנעלמים כמו שביארנו זה
 כמה פעמים .

ואחר

11

1

כלה

א

יא

פרק ה קבלת שבת בעינים כגורים

ואחר

המזמרים האלה יעמדו על תליהם לאמר תפלת רבי נחמיה בן הכהן חבגיתן המוסדת ע"פ סמ"כ היוגא מכרזאשית עד הכ' של בהו כנודע להעלות העשיה כמו שביארנו בתפלת העשיה בסידור החול בס"ד: ואחר זה יעמדו על עמדם ופניהם למערב לומר שירות ותושבחו' הלל וזמירות לכבוד הדרה של שבת לעורר חבגלת השחזן למעלה ולהכין אותה ולסעדה יחד עם דודה וכבר יסדו ע"ז מהר"ש בן גאביהל והר"א והר"ס בן עזרא פיוטים להלל לשבח יקר תפארת הדרה של שבת והרב זלה"ה לא בחר בהם כי לא נגה עליהם דרך הקבלה וכזה פרשת תרומה אמרו בשירים ותשכחות ראית בהזן קבלה אמיתית וכו' - והוא ז"ל היה אומר פיוט כזה ומשוכח אשר חבר ויסד החכ"ה חכיד שלמה הלוי ז"ל חלקבן ושמו חתו' בראשו ואמר הרב כי חזק דבריו מסכימים אל האמת והוא לכה דו"רי וכו' כאשר מביאר באדרא סוד תרין תקוני דנוקבי פריש שלמה דה' קדמא לא אקרי כלה זה' בתראה אקרי כלה וכו' ולמה נקראו דודים ע"ש.

והנה

אנו מתחילים לומר שמור וזכור בדבור אחר כאמר בסוד מ"ש בזהר והא אתמר זכור לדוכרא איהו - שמור איהו למוקבא ורא' בלא פדורא - והוא בסוד אחר כאשר ביאר בזהר כמה פעמים אח"ד א"ח שמים דה"ד ואתם תשמע השמים ד' הארץ קונא דד' מן אחר והא איהו אחר בין א"ח ובין ד' וכו' - הנה כי סוד זכור ושמור הם בסוד אח"ד ולזה ירמוז אומרינו שמור וזכור בדכו' אח"ד וכו' ונדיק לומר שמור וזכור כי כן עתה בלילי' סוד שמור ולמחר ביום סוד זכור אלא שבתורה כתוב בדברות ראשונות זכור ובדברות שניות שמור נגד מלכות שמים - על כי שניהם נרמוז בעוד אח"ד ושם נדיק לומר כסידרן אח"ד כאמר וכו' לפי סדר זמן עלייתם וזה פשוט.

לקראת

שבת לכו ונלכה כי היא מקור הכרחה (א"ה מרא"ש מקדס נסוכה אותיות המאחרות לרא"ש באלפא ביתא הוא שבת ונכבת עולה המלכות הנקרא שבת במקום הראש וזה שאמר מראש מקד"ס ר"ל אותיות ראש הקודמים אל אותיות שבת שמה היא נסוכה עתה מ"ך מהר"א נח) סוף מעשה במחשבה תחלה הוא סוד המלכות שהיתה גנוזה בעממותו יתברך כי בה ראוי לבנות העולמות לפי שכל מדינה ומדינה הט' ספירות העליונות אין נדיק להיות עולמות כי תוארי ט' ספירות העליונות אפשר לתארם לו גם שלא יהיה פועל אותם באותם התוארים אבל לא ינא לתאר לו מלכות דהיינו שלטנותא והרמנותא דמלכא אס' הוא אינו שולט על אחרים ולכן הוציא לפועל כל העולמות מן נקודת המלכות להיות שולטות הוא שלטנותא והרמנותא דמלכא והא

והוא מאמר ר"ש בריש הורמנותא דמלכא וכו' וכלפי זה סוד שתו חכמים במאמר כל ברכה שאין בה שם ומלכות אינה ברכה יען זהו תכלית הבריה - וזה סוד אומרו סוף מעשה במחשבה תחלה כלומר כי אף כי מלכות היא אחרונה שבעשר כפירות אבל במחשבה כדי לבראות העולמים היא תחלה וכזה פרשת בראשי ראשית חכמה יראת ה' סוף חכמה איהו לאעלאה לבו דרג' דחכמתא עלאה דה"ד פתחו לי שערי צדק זה השער לה' וראוי דאי לא תיעול כהאי תרעא לא ייעול לעלמין וכו' ע"ש.

מקדש

מלך עיר מלכה וכו' אינינו נכון הכוסח דנאי מתיק ההפיכה דכ' לך שבת בעמק הככה וכו' - כי הוא מדבר כלפי שכינה - ואין לאדם לזכו' שום עצב ודאגה של עצמו כל שכן של אהוב' נפש שכינה קדישא כי יסבב להגביר עצבון ודאגה ואין השעה נריכה לכך וכמ"ס בפ' ויקהל בההוא נשמתא יתירה נשיון כל עצבא וחימתא ולא אשתכח בר חדוה לצילא ותתא וכו' וכן בזהר בראשית דף ל"ג אר"ש על דא תנינן שבת דונמא דעלמא דאתי הכי הוא ודאי וע"ד שמה ויכול דא ברא ושבת ועלמא דאתי הכי הוא וההוא תוספת דנשמתא מרא' דזכור קא אתיין על הא' סוכת שלום דנטיל מלמא דאתי ורא' תוספת יהיבת לעמא קדישא ובההוא תוספת חדא ואתנשי מינייהו כל מילי דחולא כל דחילו וכל נערין וכל עקאן כד"א ביום הניח ה' לך מעצבך ומרדך ע"כ:

ואני

נהגתי לומר בנוסח זה והוא הנכון מקדש מלך עיר מלכה מאז היתה ראש ממלכה והיא עתה תתעטר במלכה - והוא יח עול עליך חסלה התקשטי כלה קומי לבשי בגדי תפארתך עמי על יד וכולי ורוא דא לחכימי לבא אתמסר:

והנה

גם כל הבית הזה נכבדות מדובר בו מיוסד בבינוי הזהר לשבחא דמטרוניתא

מקדש סוד יסוד דמוקבא מל"ך סוד ז"א כשלוך צ' דגלס ואז נקרא מלך ועל שמו היא נקרא עיר מלכה בסוד גדול ה' ומחולל מאד בעי"ר אלהינו וכו' והיא עתה תתעטר במלכה - כמו עוטרים את דור לשון סיכוכ שהתרין עטרין שירש ז"א מאו"א הארתם היא מקפת את הכלה בסוד וימינו תחבקני כמו שביארנו בזמר ועטודין עלה להלן בס"ד ע"ש:

התקשטי

כלה הוא בסוד כ' שמות איהו יה"ו כ' מרגלאן הנו' בר"מ פ' יתרו דף נ"ב ע"א ומהם יוצאים ז' שמות אחרים ואלו השמות המה קישוטים דכלה מפני שהם בבחינת אורות כמו שביארנו בזמר ע"ש: **רבשי** בגדי תפארתך הם סוד מאנין ולבושין עולם הבריה ועולם העירה הנקרא בגד ת"ת ואח"כ ביאר כי כל כבוד הזה יבא

יבא לה ע"י בן ישי בית הלחמי בסוד בן ישי ח"י על הארמ
הנקרא בית הלחמי סוד זה אל הנקרא לחם גי' ג' הוי'ות
כי שם ביתו וזהו הלחמי לחם ו' כפוס אפה - וזהו אומח
קרבה אל נפש'י נפש דוד גאל'ס בסוד אין מפסיקין בין
גאל'לה לתפלה :

התעוררי

התעוררי וכו' הוא מ"ס כוזהר ויחי
דלית שלמותא ורעותא וכסופא
דכ"י בקכ"ה אללא כנשמתהון דנדיקייא דאינון מתערי
כביעו דמייא לקכלי עילאי ובהוא שלימו דרעותא
כדביקו חדא למצב' פירין ע"כ ועל כי הוא אינה מתעורר
בסוד אהבת הזוג אללא ע"י הנדיקים ע"כ יאמר בשפר
הבית הזה התעוררי התעוררי לעורר מ"ן לקכל כי בא
אורק הס החסדים כמ"ס כוזהר וינא ז"ל בהאי עלמא
תתאה נדיק ביה עייל ומיניה נפיק כד עייל איהו ברוא
דיוסף והיינו אור ישר וז"ס כי בא אורק - וכלפי סוד
הנבונה אמר ש"ר דבר' ידסיר משמאלא שיר דלויס כמ"ס
בתקונים והיינו דקאמר שיר דכרי בסוד ראיה מדבר'ת -
כבוד ה' עליך נגלה הוא ל"ב נתיבות חכמה
כמספר כבוד' - כי על כן היא מתכנית

כתואר כבוד בקבלתה מאיפא והכ' **א** תבושי ולא
תכלמי וכו' שפחה בושת רמטחניתא כי על כן
נוקבא דמ"ת נקרא בש"ת הפך שבת טוקבא קדישא וכלפי
זה יאמר לא תבושי ולא תכלמי לעומת תרין נוקבין
דקלי' כך יחמו עניי עמי דבה אחר דמסכני כמבואר
ונכנתה העיר על תל'ה פי' תל'ה סוד יסוד תל'ה הכל
פונים בו כמ"ס בר' פ' משפטי' דף קט"ו בסוד
כות'ל תגרי ע"ס - **והיו** לפשיסה שוסק ורחקו
מבלעיק כן נדיק לומר כלשון הכתוב בישעיה ס'
מ"ט ורחקו מבלעיק - ואכן ידבר על אותה מדורא ראשא
שנותעוררת לעלות בערב שבת כמו שהארכנו למעלה
ובכח ההיא שלהובית' ראשא היוצאת מתחת כסא הכבוד
ימחן חת ראש הג' קליפ' הנדבקות עם קליפת נגה
ומורידם לנוקבא דתהומא דבא ושם נגזים וסוגרים
עליהם פי' התהום פרי שלא ינאו לחוץ בשבת כמו שביאר
ברב זל'ה ועל כי אותה מדורא ראשא היא מתגברת
אכנת אללא אותה נקודה סמירא סוד הכלה למיטל נהוא -
על כן יאמר בבית זה והיו למשיסה שוסק וכו' - ואחר כך
אמר ורחקו מבלעיק ישיש עליך אלהק וכו' זו הונאת המת
והכנסת כלה כמו שביארנו בסוף פר' ד' וישיש עליך הוא
בסוד היסוד כמ"ס כוזהר בלק אר"ס שסון צדיק אקרי וכו' -
ימין ושאל תפרו'י וכו' בסוד ימינא ושמאלא וכינוייה
כלה כמו שנבאר בס"ד שם ואת ה' תעדיני ע"י
איש בן פרמי הוא מ"ס בר' פ' אח"מ דף ס' חומאילן קלין
דיהב דאינון ע' לקכל ע' תיבין דיעבך ה' אתפתחת
דימיה דאיהו ב' כלילא מתרין ביתין לאולרא ב' משחין
ואעילת

ואעילת. ראשא בין ברכהא דאיהו ראשא דילה עמודא
דאמניצתא ב' שוקהא נ"ה תרין נביאין מתמן אולדת
תרין עשיאין כהואא זמנא ויחשוף יערות יתעבר נחש
מצלמא ע"כ - **באי** בשלום עטרת בעלה כי היא
עולה עד הראש וז"ל גם ברכ'ה וכיום טוב גם

בשמח'ה-הואאומד בשמח' בשבת תועה מדרך השכל כי רנה
שהיא בסוד המלכות כמ"ס בתקוני ז"ח דף ל"ב נדרש
בשבת מלכתא ושמחה במד' אימא אס הכנים שמחה כמ"ס
כוזהר וינא דא יוכלא וכו' נדרש בי"ט שהוא באימא כמ"ס
הרב זל'ה - ויאמר באי בלה קול בר'מה וכנעימה קדושה
זנריך לאומרו ג' פ' לעומת הג' עליות העולין כוזהר והג'
נאמר בלחיסה כי הוא בסוד הדעת וסימניך חכמים י"פנו
דע"ת ושוב יאמר שבת מלכתא ופה יכוין שקיכל תוכפת
הנפש בסוד ודעת לנפשק ינעם ויבין ע"מיו לקכל תוכפת
רוח - והשוחה עצמו כשאומד באי בלה תועה מדרך השכל
כי כבד אודיענו דכינוי ונה ז"ל בכוף פ"ה דמרכות שאין
לשחות אללא במקום שאמח חכמים ע"ס וכ"ס כאן שהוא
בסוד הנוקבא סוד עץ הדעת וכבר ידעת מ"ס כוזהר ויחי
דף רכ"א ע"כ ז"ל בשעתא דאדם קאים על רגליו חמו ליה
ברין כללו ורחילו מקמיה והיו נטלין אכתריה כעבדין
בתר מלכא והוא אמר לון אנא ואתון באו נשתחוו ונכרע'
ואזלו כוללו אכתריה כיון דחוו דהרס סגיד להאי אתר
ואתרכק ביה כוללו אתמסכו אכתריה וידיס מתא לכל
עלמא וכו' הנה מתבאר משם שאין השתחוויה וכריעה
באתר דנוקבא ומה הטעם אין לשחות כולך לכדך אנחנו
מודים שבינור כי גם כל הכרכות דיוצר המה בעלמ' דנוקב'
כוזהר ולפיכך השוח' עצמו בבאי בלה גועדין בו שלא ישיח'
רק יטה ראשו מצט' לנר דרום ואח"כ לנפון ואח"כ למזרח
ולמעלה ולמא' ואח"כ למערב אז הכל למערב וריו והאומרים
ז' פ' באי בלה הוא בכלל כל המוסיק גודע - **ואח"כ**

יונאין כשי"ר ונמשכין כשיד ליום השבת אשר
גם הוא מרומם על כל ברכה ותהלה בעת ובעונה ההיא
להחזיר העטרה ליושנה כמו שכתב הרב כפי' ישמח משה
במתנת חלקו כי בשעלה אשה למרום לקבל התורה נתנו
לו אלף חלקים אורה וכשחטאו ישראל במדבר מאבדו ממנו
כיון ישראל וכשאר לו חלק א' לבד מכל האלף ואולם משה
לא חטא לשיאבדו ממנו ולפיכך סקב'ה משלימם לון משל
ישראל והם האורות והכתרים שהם עדיים של ישראל
שהתנעלו פהר חורב שנטלם משה אח"כ להשלים מה שנטלו
ממנו כעבורם אכן בכל ע"ס חוזר משה ומקבל אותם אלף
חלקים שאבד ונטלם בסוד תוספת שבת ואז הוא חוזר
כתרי ישראל להם ומאלה הכתרים יורשים ישראל תוכפת
בשבת בכל ע"ס וזהו ישמח משה במתנת חלקו כמו שנבאר
במקומו וע"כ תכף אחר אומרנו באי בלה וקבלנו תוספת
שבת אזו אומרים מותר שיר ליום השבת ר"ת למשה כלומר

פרק ה' שלא לשחות בבאי כלה

ראוי לשודר ולומר על אשר נותנים חלקו למשה ואנו מורשים ממנו. ותוכפת שבת חלקתינו כי תוכפת שבת שלנו יש לנו למשה בימות החול ויתר פרטי הדברים נדיק כתמר יפרחו וכו' בפרוח רשעים יתפרחו בו הם מכווארים בסוד מדורא ראשא הכ' ול וכו' גלבולא דנשמתין הכ' ול וכל הכד הזה יעשנו האיש הנלכב בעינים סגורו עד ה' לאורך ימים ובבומר יפקח עיניו ויכתכל בנחת שברכו עליו בשב' כי זה ימשיך האדה נפלאה לשכ' עוזינו ואח' כהמשכילי יזהירו לשנות במשנת כמה מדליקין מב' ימאחר שידענו כי המשנה היא בעירה משנה למלך כמ' ש בתיקוני שפחה נכרוניתא וכבר נתבאר כי עתה עולים העולם למעלה ולפיכך ראוי לתקן נמי למשנה ולהעלות אותה וזה יהיה נמי להאיר לה מאותו האור הנמשך על הכלה באותה שעה ולכן קורין פ' כמה מדליקין על הנחה זו כי העיקר הוא להאיר על הכלה נר הנזכר שם ע' נדיק חי העולמים ואין זה הפס קודם תפלת ערבית כי בתפלה היא עולה יותר למעלה ונעשית בסוד חקל תפוחין קרישין אך קודם לכן עדיין היא נקרא חקל תפוחין כלבד ואז מאיר עליה כור כ' הכ' ומשם מאיר למשנה אור זה ושנו בחוזה הממאני לאומרו ב'ט ובשבת של חנוכה. ואנכי נהגתי עם כל החברים ה' לומר כל הכ' הפרקים בע' ש מב' עי בסוד ותמלא כד' הות על וחכיב' מצוה בשעתא בעת עלותה להתרפק עם דודה וגם כי היא בסוד שפחה דמטרוניתא ובשבת טפיעדיף להנות בזוהר כור האני ואין מקו השפח במקום גברתה לא שאכ' לו פנה מב' ע' יום לא יעבו מלשנו' כה בשבת להאיר אל עבר פניה גם היא כמו שביארנו.

דנה נא ערכתי משפ' כדר הכנס' שבת שוה לכל נפש אדם די מכשו' דאשר יכ' כר לו המעט הוא אם רב וכלבד שיכוין לבו לשמים ואשר יתן את לבבו לאמר כי יש פנימי' ענייני הסוד' בכל שלה ולעתור ולרצות לפניו ית' סיהי לרצון אמרי פי ויאיון לבו כאילו כיון בפרטי הכוונות ובכן אלהים יראה לו ארשת שפתיו למעשה פרטיות כמ' ש בזוהר שז'ס ויהי נועם ה' אלהינו וכו' כמו שביארנו בכמה מקומות. אכן באיש אשר הריחו ברוד ה' ליריאו ותמונת ה' יביט יאותה לו להכין ולהשכיל כור הכנסת כלה לעשות כוונת' למלאכת השמים. כי אהר היות לאל ידו לעשות ולהסיב כור העליונות העולות מדרגה אחר מדרגת כדר כדר לבדו. ועושהו בדרך הפשוטה הכמו בראשו וכבר הודיענו אבינו רועינו הדש' כי ע' זהר פ' חוקת דף קפ' ג' וזמר כל מאן דבעי לאתערא מילין דלעילא בין בעוברא בין במלא חי ההיא עובר' או ההיא מלה לא אתעביד כדקא יאות לא התער מירי כל בני עלמא חזנין לבי כנישתא לאתערא מלה דלעילא אבל זעירין חיוני דידעי לאתערא וקב' הקריב לכלא אבל אי לא ידעי למקרי ליה לאו איהו קחב דכתיב קרוב ה' לכל קוראיו לכל אשר יקראוה באמת.

ואמר

ואמר על כן האיש השל' ומשכיל בחכמ' אשר נעזב ונתרשל ימלכוין את אשר הורנו רבינו האר'י זלה' הימי הראשונים פלו יסוב לאיתנו לחמות בנעם ה' בטולא דמהימנותא לכיון הדברים לשם פעלן בכל תפילותיו וביותר בתקון הכנסת כלה לנאת השדה כמנהג הרכ וחכיריו ע'ה ואל סוד ידרוש מבית ומחוץ ינפ'נו בסוד פנימי ומקיף כנו' ל על פי שפר הכוונות רבינו זלה' ה' האשר להיות דרך חבדי' הראשונים' לבטא בשפתי' פרטי הכוונה כענין ר' אבא בענין ג' סעודות בזוהר פרשת יתרו שאמרו שם ר' א' כד הוא יתיב בסעודתא דשבתא הוה חדו בכל חדא והרא' והמר דא היא סעודתא דעתיקא קדישא כו' וכן בכלהו סעודתי. הרי שלא הבפיק לו הכוונה לבדה אפס ג' כ לבטא בשפתי' סוד כוונתם על כן אנכי תקנתי נוסח תפלות כוללו כוונות הרכ וסמכתיים בבית תפלתי ליראי ה' וחושבי שמי דאעלו ונפקו וידעין ארחי דקב' ה'. וזה תוארו וקודם גלתו מדלתי ביתו החונה לנאת השדה לקראת שבת יבטא בשפתיו לאמר.

ליחודא

במא דקב' ה' ושכינתיה וכו'. הנני מ'כן ומזומן לנאת לקראת פני שבת מלכתא ובאזנא לקראת כלה לכה דודי ננא השד'ה ובכן ניץ השד'ה כן יניץ ה' שבו המה ג' קוין נה' י' דו' א' ובאחוריהן יושבת רחל ומקבלת משני קוי הננח וההוד ועליהם תוסד ר' של שדה בתמונת ב' קוין. והיא תעלה מאחורי ז' א' כנגד רת' שלו ד' ספירות. וגדילי'ם תעשה לה עוד כה' דש'רה בהארת היסוד השולח אמתו אד'ן ותהר לו רוד העובר תמונ' ה' א' סבתוק ה' שורש הכל עולם שכולו טוב. והרשעה כולה אבר הרה' עמל וילך ש'ק' לעומת' תעקרו ותשבר ותכלם ותכניעם ואל יעשו כדברי ש'ק' והרם דגל רחל אמינו ההולכת בשדה לקראתינו מנחל בדרך יביתה ע' כ ידים ראש ירעם היכ' ומלאו יעלוך השד'ה וכל אשר בו ויהי נועם ה' אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו יהיו לרצון וכולי **ובבואו** אל השדה ינלח דברו בקול דם וכנעימה קדושה לאמר. וירא והנה באר בשדה והנה שם שלשה עדרי נאן רובנים עליה כי מן הבאר ההוא ישקו העדרים והאבן ד' לה ע'פ' הבאר ונאספו במה כל העדרים וגללו את האבן מ'פ' הבאר והשקו את הנאן והשיבו את האבן מע'פ' הבאר והשקו את הנאן והשיבו את האבן ע'פ'י הבאר למקומה ואח' כ יאמר וממה שד' ה' ותקחהו מפרי כפיה נטעה כרה. ויחתום בפסוק ויגש וישק לו וירח את ריח בגדיו ויאמר ראה ריח בני כריח שדה אשר ברכו ה' עינינו בשדה רחל העומד שם ומעלה מ'ן בבאר אשר בשדה כרוש האור אשר נבאר שמה **ובכן** עתה תעלה רח'ל כבד'ה נה'י דו' א' מאחוריה מק'ל הגולה במהפך שמות הו' ה'

הַיְהוָה וְהָאֱלֹהִים וְאֵלֶיךָ הוֹיָה וְהוּא מִסְפָּסָם וְיִאֲחֹזְתִּי וְאֵלֶיךָ
וְהוּא מִסְפָּר מְלֹוֹ עֲבָדָיו מִהָבֶן בְּהַצְטָרֵף עִמָּהֶם וְ
הַיְהוָה אֲשֶׁר תִּבְרָא בְּמִלּוֹ עֲבוֹדָהּ כְּלָלוֹת אֲרֻכְתָּן
וְכַעֲלֹתָ בְּנֵה יִתְקַרְא חֶקֶל וּבְחַג־תִּדְנֵה יִתְקַרְא חֶקֶל
תִּפְּחוּן וּבִח־כִּדְנֵה יִתְקַרְא חֶקֶל תִּפְּחוּן קְדִישִׁין מֵאֱלֹהִים
אֱלֹהִים בְּתוֹךְ הַשָּׁדֶה וְעַל שְׂרָה הָאֵלֶּיךָ יִשְׁכַּב וְעַן הַשָּׁדֶה
יִתֵּן פְּרִי וְחֶמֶס יוֹתֵן לָנוּ בְּנֵי מַלְכִים בְּנֵי רַחֵל אֲמָנוּ נִחַלֵּת
שָׂרָה וְכָל אֲשֶׁר יִבֶּעַ עַל פִּמִּי הַשָּׁדֶה לַעֲבוֹד אֶת־הָאֱלֹהִים
עֲבוֹדָה שְׁלִימָה וְלִירְאָה וְלִאֲהָבָה אֶת־הַשֵּׁם הַנִּכְבָּד וְהַמְּרָא
אֲנַחְנוּ וְנִאֲחֲזִינוּ וְנִזְכֹּר כָּל הַיָּמִים וְהָיוּ כֹעֲסֵה וְכוּלִי וְאֲחֶכֶּ
אִם אֲפֹשֶׁר לָנוּ יַעֲלֶה עַל הַר גְּבוּהָ וְיַעֲמֹד עַל רִגְלֵי בְמִקְוֹם
נִקְיֵי מֵאֲחֻרָיו לְמִזְרַח אֲרֻכְבֵּי אֲמֹתָ וּמִלִּפְנֵי לְמַעַרְבֵי מֵלֶךְ
עֵינֵינוּ וְיִסְגֹּר עֵינֵינוּ בַּעֲת אֲמָרוּ כָּל כֹּדֶר קִבְלַת שִׁבְתָּ וְקוֹרֵם
אֲמִירַת הַכֹּדֶר יִכְטֹא בַּשִּׁפְתֵינוּ בְּלֶכֶת טָהוֹר וְרוּחַ נִכְוֵן
נוֹסֵחַ זֶה :

אֵלֶיךָ אֱלֹהֵי הַרוּחוֹת שְׁלֵט בְּעַלְמֵינִים וּבְתַחְתּוֹנִים תֵּן
כִּי כֹחַ וְהִיא כְּלִי מוֹכֵן לְקַבֵּל תּוֹכֶפֶת הַנֶּפֶשׁ
יִתְּנָה מִג־פְּדִיקוֹן תִּתְּחִין דְּלִמְדָּה דְּנִלְסֵי דְּאֲבָא מֵאֻרִי
הַנֶּפֶשׁ הַנִּכְבָּסִים עֵתָה כֹּחַ וְאֲרֻכְבֵּי כִכְרֵי שְׁלֹו
יַעֲלֶה הָאֲוִיר פְּחִימֵי שֶׁל חִינּוּכִי וְהַיְכָלוֹת וְהַמְּלָאכִים
חִינּוּכִי הַעוֹלָמוֹ וּבְשִׁירֵי דְּוֹד עֲבָדְךָ נִהְלֵךְ וְנִשְׁכַּח וְנִפְאָרְךָ
זִכְכָּה סְבֻלַּת ג־הִכֹּחַ שְׁכֵשִׁי מִזְמוֹר לְדוֹד יַעֲלֵנוּ הַג־רִאשׁוֹנוֹ
דַּעֲשִׂיהַּ בְּמִלְכּוֹת דִּינִיעָה הַעוֹמֵד אֲחֻרֵי נִהִי דִּי אֲחֵר
שֶׁהוּא **וְהַבּוֹ** רִאשׁוֹן מִסְפָּרוֹ יִג־וְהָיָה הַנְּלוֹה אֲנֵלֵנוּ מִכּוּוֹן
שְׁמוֹת ב־תֵּן אֲשֶׁר אֲוִירֵי שׁוֹרֶשׁ עִם אֲהֶבֶת
כְּלָלוֹתָם יִג־לְהֵאֵל מִי־ג־תִּקְוִי דִּיקְנָא דִּיאֵל וְיִדְּוֹ הַג־שְׁמוֹ
ב־תֵּן דִּיאֵל דַּעֲשִׂיהַּ דְּרֶךְ קוֹ הַמְּצַעִי אֶל הַדַּעֲתָה דַּעֲשִׂיהַּ שְׁכֹו
ב־תֵּן בְּכֹדֶה שְׁכֹו וּבִכֵּן הַכְּתֵר שֶׁל אַעֲלֶה מִמֶּנּוּ הַנֶּעֱשֶׂה
מִעֲנָמוֹ יַעֲלֶה כְּנֶגֶד הַיְכֹוֹד דִּינִיעָה וְאֲחֻרֵי יַעֲלֵנוּ גְבוּרֹת
הַדַּעֲתָה וְאֲנֵינוּ יַעֲלֵנוּ הַהִכָּדִים וְיִוָּחִיאוּ אֲוִירֵי מִסְפָּס וְיַעֲלֵנוּ אֲוִירֵי
כְּנֶגֶד הַהוֹד וְהָמָּה יַעֲמָדוּ כְּנֶגֶד הַיְכֹוֹד וְאֲחֻרֵי לְנִפְשֵׁי
יִשְׁוּ וְעֵתָךְ אֲנִי וְעֵתָה עֲנֵהֶם כְּלוֹלָה בְּנִפְשֵׁי **הַבֵּל**
הַרְמוֹז כִּי **וְהַבּוֹ** כִּי וּכְלוֹלָה בְּנִפְשֵׁי
קִי־ן הַרְמוֹז בְּבִנֵי אֱלֹהִים בְּחִי־רֵן
כִּי הָאֱלֹהִים **וְהַבּוֹ** כִּי מִכְּפָרוֹ יִג־וְכֵס הוֹיָה הַנְּלוֹה
אֲלִינוּ מִכּוּוֹן לֵב שְׁמוֹת מִה־שְׁאֵלִי וְיִתֵּן שׁוֹרֶשׁ עִם
אֲהֶבֶת כְּלָלוֹתָם יִג־לְהֵאֵל מִי־ג־תִּקְוִי דִּיקְנָא דִּיאֵל וְיִדְּוֹ הַג־שְׁמוֹ
שְׁמוֹת מִה־דִּיאֵל דִּינִיעָה דְּרֶךְ קוֹ שְׁמֵאל אֶל הַבֵּינָה שְׂכָה וּמִכָּס
לְהוֹד שְׂכָה וּבִכֵּן הַכְּתֵר שֶׁהִיָּה ב־עַל יַעֲלֶה כְּנֶגֶד הַנֶּנֶח
וְהַבֵּינָה דַּעֲשִׂיהַּ תַּעֲלֶה שֶׁם כְּנֶגֶד הַהוֹד וְהַכֵּל תַּעֲרֶה עֲדִינָה
עִי־כֶס מִה־שְׁכָה אֲוִירֵי תַעֲלֶה עִמּוֹ וְעֵלִיָּה תִכּוֹן שֶׁם כִּלְיָה
הַרְמוֹז בְּשִׁיר **וְהַבּוֹ** כִּי בְּכֹדֶר וּמִכְּפָרוֹ שֶׁם ב־תֵּן וְג־
נִהִי דִינִיעָה **וְהַבּוֹ** כִּי עוֹלָה וְהַבּוֹ
מִכְּפָרוֹ יִג־וְהָיָה הַנְּלוֹה אֲלִינוּ מִכּוּוֹן לְשִׁלּוּשָׁה שְׁמוֹת מִג־
בְּתַחְתּוֹת שׁוֹרֶשִׁיהֶם עִם אֲהֶבֶת כְּלָלוֹתָם יִג־לְהֵאֵל מִי־ג־תִּקְוִי
דִּיקְנָא

דִּיקְנָא דִּיאֵל וְיִדְּוֹ ג־שְׁמוֹת מִג־דִּיאֵל דִּינִיעָה דְּרֶךְ קוֹיִמִין
אֶל הַחֲכָמָה שְׂכָה וְחֶמֶס לְנֶנֶח וְחֶמֶס לְחֲכָמָה דִּינִיעָה וְחֶמֶס
לְנֶנֶח שְׂכָה **וְהַבּוֹ** הַכְּתֵר שֶׁהִיָּה שֶׁם תַּעֲלֶה לְמִקְוֹם
הַרְמוֹז לֹו בְּקוֹ הַמְּצַעִי בְּתֵת וְחֲכָמָה דַּעֲשִׂיהַּ
תַּעֲלֶה שֶׁם כְּנֶגֶד הַנֶּנֶח וְהַכֵּל תַּעֲרֶה עֲדִינָה עִי־כֶס
מִה־דִּיאֵל וְעֵלִיָּה תִכּוֹן שֶׁם כִּלְיָה הַרְמוֹז בְּשִׁיר
וְהַבּוֹ כִּי בְּכֹדֶר וּמִכְּפָרוֹ שֶׁם ב־תֵּן וְג־נִהִי דִינִיעָה שְׂכָה
עוֹלָה וְעוֹלָמוֹת בִּי־עֵי וְשִׁתְּחֹו לֵה בְּהַדֵּר
קֶדֶם לְהוֹרֵד מִפִּי יִסּוֹד הַמְּלָכוֹת **הַבֵּל** מִסְפָּס עֲבָדֵי
שְׁכֹו דִּינִיעָה כִּלְיָה כִּלְיָה כְּלוֹלָה מִעֲשֵׂר
וְהָאֲרֵת דַּעֲבָכֵי יִדְּוֹ בְּנֶנֶח דִּינִיעָה וְיִדְּוֹ הַג־שְׁכָה לְהוֹד
וּמִג־יִדְּוֹ הַג־שְׂכָה לְחֲכָמֵי הַדַּעֲתָה שְׂכִימָד וְחֶמֶס יִתְּנָא
הִכ־ן בְּגְבוּרֹת וּבִכֵּן יִאֲחֹז כָּל הַשְּׁמוֹת אִישׁ עַל מִקְוֹמוֹ וְעַל
כֹּחַ וְאֲחֻרֵי דַּעֲשִׂיהַּ יִדְּוֹ וְכַעֲלֹתָ הַג־רִאשׁוֹנוֹת דַּעֲשִׂיהַּ ג־ס
הוֹיָה תַּחְתּוֹנוֹת בְּתִיבָה שְׁלֹו מִפְּחָד הַקְּלִיפִי וְהָמָּה יַעֲלֵנוּ
בְּבִבּוּלָה הוֹיָה קוֹלוֹת מִכְּמִזְמוֹר כִּכְח הַהִבֵּל הַיּוֹנָא מִפִּי הַיְסוֹ
דִּיאֵל דִּיאֵל מִלּוֹ שֶׁם מִה־שְׁכֹו אֲוִירֵי וְכוּלָל מִתְּחִלָּה לֹו
הַכֵּלִים לַעֲוֹנוֹת הַחֲסִידִים הַמְּתַפְּשָׁטִים כֹּחַ מִכְּנֶח וְעַד הַחֹד
וְכַלְלוֹתָם בִּיסוֹד וְהָאֲרֵת כְּלָלוֹתָם בְּעִטְרָא שְׁלֹו וְיִוָּחִיאוּ מִפִּי
יִסּוֹד דְּנוֹקְבִיָּה וְנִמְשָׁכִים לֹו תַּחְתּוֹנוֹת דַּעֲשִׂיהַּ וּבִכְכָּה שְׁמוֹת
דִּמ־כֵּס שְׂכִינִיעָה יַעֲלֵנוּ חֲגִית בִּחֲכֵר וְג־הִי בְּחַג־תִּדְנֵה וּמִלְכּוֹת
בְּנֵה־יִי **קוֹל** הַהוֹד הַרְמוֹז הוֹיָה שְׁכָה תֵאֵל בְּנִקְוֹרֵת
סְבֻלָּה וְהוֹיָה פְּחִימָתָה כִּלְיָה חֲסִיד דַּעֲשִׂיהַּ עֲלֶה
יַעֲלֶה עֵתָה וְתִלְכֵי אֲוִיר הַחֲכָמָה אֲשֶׁר עַל רִאשָׁה כִּכְח שֶׁם
אֲבִינִיעָה שְׂכִינִיעָה וּבִכְכָּה הַכֵּל הַרְמוֹז אֲוִיר דִּינִיעָה יִדְּוֹ
דַּעֲשִׂיהַּ מִה־אֲוִיר הַחֲסִיד הַרְמוֹז מִה־חֲסִידִים שְׂכִימָד וְאֵל
הַיְכֹוֹד וּבְחֶסֶד **אֵל** בְּמִלּוֹאֲוֵת הַכֹּחַ כְּמִסְפָּר דִּינִיעָה קוֹל
יִי עַל הַמִּים **אֵל** מִתְּקוֹ שְׂכָה דִּינִיעָה דִּיאֵל וְלֵאמֹר
הַעוֹלָם כְּמִסְפָּר הַרְמוֹז **וְהַבּוֹ** פְּשׁוּט שֶׁל **אֵל**
הַכְּבוֹד וּמִתְּקוֹ שְׂכָה דִּינִיעָה דִּיאֵל הַעוֹלָם
כְּמִסְפָּר דִּינִיעָה הַרְמוֹז יִי עַל מִים רִבִּים **וְקוֹל** הַהוֹד
הִכ־הוֹיָה שְׂכָה תֵאֵל בְּנִקְוֹדָתָה שְׂכָה אֵל וְהוֹיָה
פְּחִימָתָה כְּלִי גְבוּרָה דַּעֲשִׂיהַּ עֲלֶה יַעֲלֶה עֵתָה בְּכִינָה אֲשֶׁר
עֲלִיָּה בְּכִינָה שֶׁם קֶרֶב שֶׁם וּבִכְכָּה הַכֵּל הַרְמוֹז דִּינִיעָה
מִדַּעֲשִׂיהַּ מִה־אֲוִיר גְּבוּרָה שֶׁל הַחֲסִידִים שְׂכִימָד וְאֵל
וְיִדְּוֹ הַרְמוֹז בְּכִינָה בְּרִית קוֹל יִי בְּכִינָה שֶׁם יִכ־קֶס מִסְפָּר
שְׁמוֹת הַאֱלֹהִים **וְקוֹל** הַהוֹד הַג־הֵאֵל שְׂכָה תֵאֵל בְּנִקְוֹדָה
חֹלֶם וְהוֹיָה פְּחִימָתָה כְּלִינָה דַּעֲשִׂיהַּ עֲלֶה
יַעֲלֶה בְּרַעֲתָה אֲשֶׁר עַל־כֵּן בְּכִינָה יִכ־שֶׁם וּבִכְכָּה הַכֵּל הַג־
אֵל דִּינִיעָה הַרְמוֹז דַּעֲשִׂיהַּ מִה־מֵאֲוִיר הַתִּתֵּן דִּינִיעָה חֲסִידִים
שְׂכִינִיעָה יִי אֲוִירֵי הַרְמוֹז בְּכִינָה בְּרִית קוֹל יִי בְּכִינָה
הַעוֹלָה כְּמִסְפָּר שְׁמוֹת הַאֱלֹהִים וּבְכִינָה שְׁמוֹת הַאֱלֹהִים
אֵלֵינוּ אֲרִינִי **וְקוֹל** הַהוֹד הַרְמוֹז הוֹיָה שְׂכָה תֵאֵל
בְּנִקְוֹדָה חֲסִידִים וְהוֹיָה פְּחִימָתָה כְּלִינָה דַּעֲשִׂיהַּ
עֲלֶה יַעֲלֶה עֵתָה בְּכִינָה אֲשֶׁר עַל־כֵּן בְּכִינָה שֶׁם בְּכִינָה
וּבִכֵּן

פרק ה שיח השדה

ובכח הכל הד' **א** דמלוי וא' דשם מ'ה מאור הנצח דה' חכמים שבנצח ז'א **וקול** ההוד ה' הו'ה שבו תאיר בנקודת קיבוץ והוא פנימיו כלי הוד דעשי' עלה יעלה עתה כבכורה אשר עליו בכח שם חק' כ טנ' ע ובכח הכל ה' **ן** דמלוי וא' דשם מ'ה מאור הוד דה' חכמים שבהוד דז'א **וקול** ההוד ה' הו'ה שבו תאיר בנקוד' שורק והוא פנימיות כלי יסוד דעשיה עתה יעלה בת'ת אשר עליו בכח שם יג' ל פז' ק ובכח הכל ה' **א** דמלוי הא' אחרונה דשם מ'ה מאור יסוד ז'א שבו כללות ה' חכמים ובכח יעלו כל נצוצו קי'ן והב' ל מעמקי הקלי' ואל מקום קדוש יעלו ועליהם יצדק הרמז בכתרו במספר ר'ת קו' ל יי' חיל מ' דבר קי'ן ונוסף גם הוא בר'ת 'וחיל יי' מ' דבר קדש נחת' שם קי'ן **וקול** ההוד הזה הו'ה שבו תאיר בנקוד' נבוא' פנימיו כלי מלכו' דעשיה עלה יעלה כנ'הי הרוכנים עליה בכח שם שקוצ'ית ההתוס' בהיכל ק'ק דעשיה ויכללו בה ששה שמות האחרים ובכח הכל ה' אותיות דמלוי מ'ה וכללות הארת ה' חכמים שבעטרת יסוד דאצילו' . ויהי נועם ה' אלהינו וכולי . וסוב אחר ביטוי שפתים ככוונה זו הן יתן בקולו קול עוז לאמר המזמור לרוד הכו' לה' וכולי בנועם קולות ובקדושה יתירה ואחריו יאמר נוכח אנא בכח ויכוונם מחולקים כגשפוט הנודע . ואחר כך קודם יוסר הסיר המתקן לשבת לכה דודי וכולי עלא דברו בנוסח זה .

אנא אל אלהי הרחמים שליט בעליוני וכתחתונים ברחמיך הרבים יהא עתה עת רצון לפניך יתן בי כח ואלהיה כלי מוכן להתקדש בקדושתך ובעלות עתה ז' תהתונות דיצירה יעלה רוחי אשר שם עמהן ועליית' תהיין בכח שם מ' ב דבריא' . **איהיה יהו** כי כפגוע אות זס באות זה תוארן ז' שמות מרגלאן **היה אדני איהיה ואלה** **יהיה ה' אלהים י מצפין י**

מוצופין ובכח סגולת ג' באי כלה יעלו שלשה ראשונות דיצירה למלכו' שבאחורי כה' דבריא' ויצדק הדמז במתרו כי כל בא'י מספרו יג' והוא מספר ג' אלפי'ן ויו'ר שבש' מ'ה דיצירה במלואותיו העולה לס'ג דבריא' בכח שם ע'כ שבאצילות אשר שורש ג' שמו' אלה עם אהבת כללותם המה יעלו יג' . ובבאי הא' יעלה החכמה לנצח ובבאי הכ' יעלה הבינה להוד . ובבאי הב' יעלה הדעת ליסוד ושלשה בא'י מספרם **יהי** מלא באלפין ועגם היה' הוא אהי'ה סוד אהי'ה אשר אהי'ה שם מ' ב דבריא' שמעלה היצירה . **יבן תזכני להיות כלי מוכן לקבל תוקפת הנפש שובי** נפש'י

נפש'י למנוחיו כי ה' גמל עליוכי ונפש'י תגיל בה' תשיש בישועתו . נפש'י ישוב יעמי במעגלי צדק למען שמו כמו חלב ודשן תשב' נפשי ושפתי רננו יהלל פי הללויה הללי נפשי את ה' אהללה ה' בחיי אומרה לאלהי בעורתי . ובכח יסיר תהלתו של שב' ויצדק לפני הכלה נאה וחסודה בכל עוז ותעזומות עד תכליתו . ואחר כך קודם יוסר השיר מזמור שיר ליום השב' יבטא בשפתיו כלב טהור ורח נכון סדר כוונתו וזה נסחו .

אלהינו ואלהי אבותינו רצה נא במנוחתינו והנחילנו ה' אלהינו באהבה וברצון שבת קדשך וקבל ברצון שיר יציר כפיך אשר נסיר לפניך לתהלה לשם ולתפארת שבת קדשך ולמשה היה למנה בר'ת מזמור שיר ליום השבת . ובכח אורגולות הכותרו'ת אשר נוטלו מעל ראשינו בעון פשעינו למשה היו למנה מידי שבת בשבתו . עתה ישוב עטרה ליושנה ישמח משה במתנת חלקו והוא יתן שמחת עולם על ראשינו ביום מנוחתינו והנחילנו באהבה וברצון שבת קדשך מוכתרים בכתרי כתריו וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עלינו וייראו ממנו . ועתה ירדו משה איש האלהים ואחיו מרעהו להעלות עם כל העולמות נשמות החיים והגיתים אשר הטמעו בגבול הרשע ולהעלותן אל מקום הקדש ונפשות אביונים יושיע נפשנו כנפוד נמלטה מפח יוקשים וכולי . ובכח סגולת המזמור הזה יעלו הכ' ראשונות דבריא'ה למלכות שאחורי נה'י דז'א דאצילות בכח שם **יהי** דאלפי'ן החתו' כמספר ר'ת טוב' להורות לה' הוא שם ס'ג דבריא'ה ושם מ' ב דמ'ה ובכחו יעלו השבעה תחתונות דבריא'ה גם המה ואין לזרים אתם ובפרוח רשעים כמו עשב להעלות אל הקדושה להבה תלהט רשעים להשמדם עדי עד וכני לכיא יתפרדו . ושבעתים יתקון קי'ן הרמז בר'ת כהרו' קולם ישאו . אותיות קי'ן מהופכו' ועתה בעלות דבריא'ה באצילות יתקונו נצוצותיו עשויים באמת וישר בר'ת קולם ישאו כהרות קי'ן תם וישר . ובכח אמור לנפשי ישועתך אני לאור באור פני מלך חיים וכלע המות לנצח . והנחילנו נחלת יצ'קב בכח סגולת ז' הוי'ות שבמזמור הזה לעזמת השבת הו' והמה יעלו למספר יצ'קב וקיים לנו מקרא שכתוב אז תתענג פל'ה והרכבתך על במתי ארץ והאכלתיך נחל' יעקב אביך כי פי ה' דבר :

ואשר להיות עתה נצב לקראתנו אור חביון עוזו דאצילות נאדר בקדש הלולים אור ידיו נטויה שיר במזמור ה' מלך גאוו'ת לכש ואת סוד נדרש לת' ינימין במספר קדו'ש דאריך אצפין אשר או'א העומדים תחת ממסלת מזלוינקו מהם ביתר הימי' ועתה בשבת הז'א יעלה עמהם שמה וילבש אותה גם היא על ידיהם כעטרת גאות וכתר נרא וישאו כהרות רכים מקולות

עשו וישמאל דרך כוכב מיעקב וקם שבת מישאל ומחן
פאתי מואב וקרקר כל בני שת והיה בית יעקב א' שובית
טסף להבה ובית עשו לקם ודלקו בהם ואכלום ולא יהיה
שריד לבית עשו עשה למען שמך עשה למען מלכותך וכו'
יהיו לרצון וכולי. ואחר כך יכנס לביתו ויתעטף בטליתו
ויקוף השלחן סביב לה ויאמר בהיקפו כל הסד' עמ'ו תהבו
לה' ועד לאורך ימים כמ' ש בשרה. ולפניה' ישפוך שיחו
לאמר **יְהוָה** רבון מלפניך ה' אלהי ואלהי אבותי שכבח
סגול' הקף השלחן בקרב ביתי בית מושב אור פני
הספירות יעלה אור המקיף רחוקות העולמות שהעלינו
אור הפנימי שלהם בש' יח השרה ובכך נסה עלינו אור פניך
ה' כי עמך מקור חיי' באורך נראה אור ויהי נוצם ה' וכו'.
ואח' יבהה ככ' ד פרקי שבת כ' ד קישוטי כלה תכשיטין
הן לה וכשבת יהיה בזה סוד האגילות ולא במשנה כמ' ש
את טעמו למעלה.

וקודם

קריאתן ואמר לשם יחוד קב' ה' ושכינתיה
וכולי. הריני שונה משנה ארבעה ועשרים
פרקי שבת המכוונים לארבעה ועשרים זירופי אד' ילתקן
את שורשן במקום עליון. ובכך יהיו למאורו כ' ד קישוטים
הנרמזים בסוף כ' ד ספרים וכ' ד זירופי אד' י לקסט
ולהצרות את המלכה ככ' ד קישוטי ותמלא כר' ה' ותצל
ותבאי בעדי עדים ויתא המלך יפיה ולא יערנה שמאלו
תחת לראשה וימינו תחבקה ופסם תשפיע וישפיע
לשרפים וחיות ואופנים שקדש והמה יעלו בהר ה' במקום
קרשו ולנו בני מלכים השיבה לנו ששון ישעך ורוח נדיבה
תסמכנו והנחילנו באהבה וברצון שבת קדשיך ויהי נוצם
ה' אלהינו כו'. ובהגיונו למשנה הדלוקו את הנר יסתכל
בנר ביתו או בנר בית הכנסת ויכוין אל' ק למ' ד אד' י
הצולה כ' ד לעומת המלכות שע' עלייתה בתוספת שבת
כתמלא הא' ל שבה. ועוד יכוין ג' ש' לזכר הו' יה ואלהיה
הו' יה אל' הים הו' יה אד' בני העולים כ' ד לצומ' הכונה כנזל
ודיו לזה בכונה. וכתבו גורי הא' רי ולה' בטעם קריאת
כ' ד פרקים אלו בשבת כלפ' מ' ש בפרשת פנחס ושאר
בני ישראל את השבת לרחוק צדק לנטרא ליה ברירתם
דלא ופקון מרה' לרה' ד והאי איהו דאוקמה מ' מ יציאת
השבת שתיים שהן ארבע הונאות מרשו לרשו והכנסה נמי
יציאה קרי לה ואינון ס' מ ונחש נריכים ישראל לנטרא לון
דלא ייצלון לריכה דשכינה דאיהי דה' י מאן דה' ר חללה
שפחה וזנה נדה בת אל נכר רשות דס' מ ונחש וצ' ממנן
דעמין ע' כ וכתב הרב ז"ל מראות נביאים הם נשי ס' מ
נעמה ולילית וכ' שפחותיו גרי' דה ונעירה הנדבכת בחו'
והיא הטלת זוהמ' בחוה. והנה בזה פרשת אחרי מות
אמר דהטלת זוהמא בחוה היה כ' ד מיני מבאבות' ולפיכך
לכטל כ' ד מיני מבאבות' קורין כ' ד פרקי שבת לנטרא
דלא ייצלון בדירה דשכינה ולכן נרין לכוין בסוד כ' ד
זירופי

מקולות ז' קולות דמ' כרמ' ה' שהעלו הכריאה ויוצאים
מאז' א' שכראש' אז' סוד מים רבים כי מפיות השערות
דא' א' המביעים עד ראש' אז' יוצאי מים רבים ועל יציאתם
מהשערות שהם גבור הורניס יצדק הרמו בסתרו בר' ת
מקולות מים רבים מספר מנפ' דהיה אדיר' אדרת סער
ז' א' אשר יעלה שמה כאשר יעלה עד אבא הרמו בר' ת
אד' יר במרום ה'. ובכח סגולת שם **יְהוָה** היתום בר' ת
יְהוָה לאורך ימים יעלו אותם הנשמות אשר לא עזרו
כח לעלות מתוך הקליפות בכח שם מ' כ עתה עלה
יעלו א' או רך ימים אור כבוד האגילות רכ' א' אורות מהש' ע'
דא' א' הנשאים בו ברדת הק' כ' א' נפשינו חתה לה'
עודם ומגינם הוא כי בו ישמח לבנו כי בשם קדשו בטחנו
יהיו לרצון וכולי. ואחריו לו יהיה חן בשבח אל אלים נאדר'
בקר' ש' הלולים בתאור שיר ליום השבת ואחר גמר השיר
יכון יחדיו על שפתיו תשלום כונת הסדר. ובכך יהי נוצם
ה' אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו
כוננהו להעלות כל המלכיות של ארבע עולמות אחורי
כה' י סגליהם ואור פנימי של חנוניות העולמות סוד
המלאכים בסגולת סדר המקודש האמור. ואור פנימיות
דפנימיות העולמות סוד הנשמות יעלה מעצמו ראש' ז' א'
דאגילות יתגדל ויתקדש למעלה עד שיכלול בתוכו ה'
פרקין תתאין **יְהוָה** דגלס דאז' א' וכלי נה' ירז' א' יעלו
וילבישו לכלי עצמות חב' ת' שלו ומרוב האורות
תבקע יסוד אי' שבתוכם ויגלו אף החסדים הראויים
לחב' ת' אשר היו מכוסים וכל חב' ד רכריאה יעלו וילבישו
כה' י דאגילות שגשגו מגולין מכליהם. ובסדר המקודש
עלו העולמות עד הלכש כלי נה' י דעשיה לעצמות חב' ת'
דעשיה ובכך קנו כל הכלים העליונים תוספת קדושה
בהכנס בה עצמות אור יותר עליון וממאור עצמות כה' י
אלו דעשיה שנשארים מגולים מכליהם תאיר' ש עבר פנינו
תוספת קדושת שבת קדש ואף העצמות של נה' י לו יעלו
ויוכללו בחב' ת' דעשיה מפחד גבול הרשעה הקרובה אליו
וישאל מקום פנוי מאור ואין אפס הרשימו ואתה ברחמך
הרבים תחפון בנו ותרגנו להיות מאותם הנוחלים
נחלה בלי מזרים לחזות בנועם ה' ולבקר בהיכלו כולו
אומר כבוד.

ובכן

בעלות העולמות העליונים יהרמ' י או' א'
שיהא עתה עת חדים עת רצון עת זמיר
ועריצים מן אר' ה' החיים לראות מהרה בתפארת עוזך
להעביר גלולים מן הארץ והאלילים כרות יכרתון לתקן
עולם במלכות שדי וקרנו ת חס ביסועתך וברד' שלהובית
דאשא מתחת כסא כבודך להכדיל בין גבול הרשעה ובין
קליפת כונה בפרוח דשעים כמו עשב וינינו כל פועלי און
להשמדם עדי עד כי הנה אויבך יאבדו יתפרדו כל פועלי
און כמו כן על ראש רשעים יחול להכרית ולהחריב מלכו'
עשו

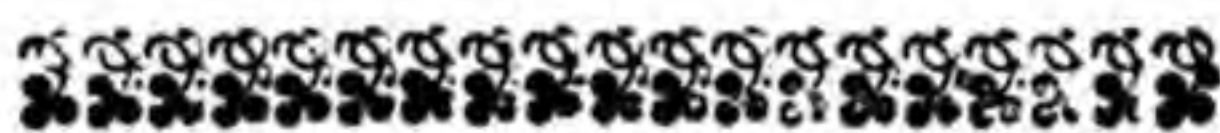
פרק ה הפלה לפני כד פרקי שבת

לא כן עתה באור השבת אשר כל הדעים וכל המזיקין ספוקו וכו' במחילות עפרות פלג ערבית היא נזה לתוספת המאורות לא על הכלה והגנה וכמ"ס שם כזוהר וכשבת דלא אשתכח פחד דינא דגהינס ולא דינא אחר' אסיר לאתער' ליה דאתחזי דהא לית רשו בשב' לאצבר' דינא מצלמוכו וכן מפורש' עוד לקמן דק' לה ז"ל כדע"ל שבתא אידי אתיחדת ואתפרשת מסט"א וכל דינין מתעברין מינה ואידי אשתארת בייחודא דנהינן קרישא ואתעטרא בכמה עטרין לגבי מלכא קדישא וכל שולטני דגוזין ומארי דדע' כללו ערקין ולית שולטנא אחר' דכלהו עלמין ואפיהא נהירין בנהירו עילאה ואתעטרא לתתא בעמא קדישא וכולהו מתעטרין בגשמתין חדתין כדון שיחיתא דכלותא לברכא ליה בחדוה בנהירו דאנפין ולומר ברכו את יי המבורך את יי דייקא בגין למפתח לגבה בברכה ואסיר לעמא קדישא למפתח לגבה בפסוק' דדינא בגון והוא רחום וגומר בגין דהא אתפרשת מרזא דסטרוא אחרא וכל מארי דדינין אתפרשו ואתעברו מינה ומאן דאתער האי לתתא גרים לאעררא הכי לעילא עיין שם בארך :

הנה משם באירה תפארת יקר תפלת ערבית באור השבת ראשתי למעלותא משאר הימים אשר בהן נל"ח חסך ויחשיך לא כן באור השבת כי לילה כיום יאיר עד שמתוך כך נאמר עלינו לפתח בדיכ' כמבואר במאמר הראשון מטעם כי השבת הוא שמש ומגן ואין פחד המזיקין וגם לגשמות אין גור יגור מאשו של גהינס שהרי כבה ולא מן הפועלים הדין המענישין אותם ובמאמר השני למדנו איסור נוסף למפתח בדע' על כי הוא מורה העדר למעלה חלילה דמאחר דהכלה נתפרשה מסטרוא אחרא אם יתערו כדינא חוזר ונאחז בה ח"ו והנה זה מן המובע אל הכללות בעליונים ובתחתונים אכן עוד תוסיף תת כחה לה על הפרט לכל אחד מאישי ישראל כי בה יתוסף הרוח והנשמה מבחינת הלילה כל אחד במקומו הראוי לו כי בהכנסת כלה הנפש לו תמלא כמ"ס בפרשת ויקהל דף ר"ה ע"א וקכ"ה כד עאל שבת' מעטר לכל חד וחד מישראל ובעי דינטרון ליה להווא עטרא קדישא דאתעטרו ביה וכולי והוא תוספת הנפש יתירה שסודה מב' פרקין תתאין דגלס דאבא שהם בחינת נפש כנודע וכבר כתבנו עליהם הרוח והוא אומרם כזוהר תרומה דף קל"ה ע"ב כו' כולו מתעטרין בגשמתין חדתין כדון שורות' דכלותא לברכא לה בחדוה ולומר ברכו אתה' המבורך וכולי והוא בחינת תוספת הרוח שסודו מחג"ת דגל' דא"י והמה נקראין גשמתין על שמה כנודע וכו' פרו' עלינו תכוח תוספת הנשמה כמ"ס כזוהר בראשית דף מ"ח ע"א ת"ח בשעתא דישאל לברכין ומזמנין להאי סוכת שלום אוזפיא קריבא ואמרי הסודש עכת שלום כדון קדושתא עלאה

צירופי אדני' בכ"ד כרקין להאדיר עגס כח השכינה הלוחמת היא מכח' כל מחמות ח' נגד הינה' ר' והמטטיני' בסוד חרבא דמלכא קדישא הנקרא חרב' לה' להגיל ולהגין אלינו ושומרת אותנו בגלות החיל הזה כשאחיות החרב של כ' פיות שם כן ד' כגדתקו שם אדני' כי לא תתפייס מטרוניתא עד כי תראה נקמה ותבטל כ"ד ויני ימאבותא ובהתכוין בסוד קריאתן בכ"ד מחפזי אדני' וברית הרשעים כמון יסוער מנרן וכישן מאחובה ויקטט את הכלה (א"ה ז"ס אשה מקושטת לת"ח) וכל פעם שזכיר שבת תהיה כוונתו על הכלה ב"ת עולה ונקשרת עם ש' חג"ת כמו שכתוב בר"מ פרשת פנחס דף רמ"ג.

ואשרי אנוס יעשה זאת ולא יעבור מלקרותן מידי ערב שב' בשבתו ומא' כדוגאולתו להכרית כל המטטינים וכל החוחים והקונים הסוכבי' את השושנה הי' ליונה ואת הצפוני ירחיק מעליו כל יראה וכל ימא' כבח החרב חרב לה' אדני' דינא דמלכות וע' נאמר רוממות אל בגהינס וחרכ פיפיות נידם לעשות נקמה בבויס. וכל לעומת זה לאיש אשר אלה לו להתנהג בדרך כל הסדר האמור בפרק הזה אמרו בהקדמת התקונים ז"ל חילין דאיקרון שבתות ויום טוב אתמר עלייהו לא תקח האם על הכנים דעברין עוברא דבגין עם שבת מלכתא וגם קב"ה ראינו יום השבת מאן דקיים ביה וכברתו מעשות דרכיך האי אינו כבד את אביך ואת אמך למען יאריכוך ימך וכו'.

פרק ששי

אם תתרום ותנשא תפלת ערבית מאד באתר הימים עוד תתרום ותנשא כמעלת' בהתקד' עלינו קדושת היום קדש הוא לה' גרולי גדולים הנעשים בשמים ממעל בסגול' קדושת היום והמה היו במורדי אור מן העולם ועד העולם האורות מעולות סדר סדר לבח אף בגל"ס כנודע למשכילים בסתרי תורה. ונוסף גם הוא כי תפלת ערבית בשאר מימים נתקן על הצלה מרוחו וקלי' חנוניות כמ"ס כזוהר תרומה דקול כלותא דא אינו לאגנא עלן מנו פחד כלילות מנו פחד דכמה סטרין פחד דגיהנס דהא כההיא שעתא טרדי לחייביה בניהכ' על חד תרין מבנימא ובב"כ מקדמי ישראל למימר והוא רחום דאיה פחד דגיהנס וכולי ובב"כ אכן מקדמי שומר ישראל פחד דכמה מזיקין וקטרוגין דמשתכחי כליליא ואי' לון רשו לבוקא מאן דנפיק מתרע ביתיה לבר ובב"כ אכן מקדמין וממר נאיתנו וכולי.

לא

פרק ו' לומר ויכולו קודם שקיעת רחמה

מה

על אלה נחתא ופרשת גרפיהא על ייהו דשראל ומכמיה לון
 באימא על כנין וכל זנין ביטין אתכנישו מעלמא ויתבי
 ישראל תחות קדושתא דמאריהון וכדין דא סכת שלום
 יהיב נשמתן הדתין לבנהא מאי טעמא בבין דביה נשמתן
 שריון ומיניה נפקין וכען דשריא ופרשת גרפיהא על כנהא
 אריקת נשמתין חדתין לכל חד וחד וכו' וביאר הדב שהוא
 מכח שלשה פרקין אמנעיים דלמאן דאמר דנלם דאבא
 שהם כמו נשמה לבבי אמנעיים דאימא עיין שם באורק.
בי על כל אלה כל איש הנלכב יתקדש במחשבתו
 בבואו אל הקדש פנימה להתפלל תפלת ערבית
 בניבון וקול זמרה לשמחת הכלה הבאה אלינו ומקדימים
 להתפלל תפלת ערבית יותר מכימות החול מיד כשהגיע
 פלב המנחה שהוא שעה ורביע קוד' השקיעה כמו שביאר
 חכמי אשכנז וכן אמרו בממרא רב גלי של סבת בערב
 שבת והכי משמע בפרק כל כתבי דקאמר כל המתפלל
 בערב שבת ואומר ויכולו שני מלאכי השרת מכיחים ידיהם
 על ראשו ואומרים וסר עוניך דמשמע שיהי' עכ"פ בערב
 שבת קודם שקיעת החמה והטעם כמ"ס המקובלים סומן
 השראת השכינה אז כמו שהיה בשבת בראשית שבאותה
 שעה נתן הקב"ה שפע חיוני בשבת בראשית על ידי
 השראת שכינה על אדם הראשון וזה היה בשעה י"ב שש
 בתשובה כאשר חכמים הגידו כי יצא ברימון ואז השרה
 השכינה עליו ונתמלאה הארץ מויו כבודו ובא החיות אל
 כל היצולס וזהו אמרם שבשעה יתירה שמוסיפים מחול
 על הקדש נגמרה מלאכת העולם והאז כי באותה שעה
 ניתן החיות לארץ ילכל הנבראים שלולי זאת היה הכל
 מצותר להפסד כמ"ס הר"ם אלשיך עליו השלום וכן ניתן
 גם כן כל ערב שבת שפ' ארש בארץ כי כל ערב שבת איתו
 השפע חפץ להסתלק והוא יתברך בטובו הגדול משפיע
 שפע חדש והוא על ידי השקאת שכינה בנשמות יתירות
 דאנילות כמו שאמרו בתקונים ולא מנחה הימנה מנוח אלא
 בשבתות וימים טובים וכמה נשמתין חדתין קא נחתין
 עמה לריירה בישראל ואולם השראת השכינה עלינו לא
 יתכן אפס על ידי מחילת עוונותיהם של ישראל וזה לא
 יתכן אלא באמירת ויכולו פסגולתו למחול כמ"ס וחטאתך
 תכופר ולפיכך נריך להתפלל ערבית לפחות שעה אחת
 קודם הלילה שאז הוא זמן הנתן שפע וחיות לעולם לא כן
 אם הוא מתפלל כליל שבת ממש שאף אם יזכה לנשמה
 יתירה לא יזכה להשראת שכינה אחר שלא אמר ויכולו
 באותה שעה והשפע והחיות לעולם כבר ניתן על ידי
 א תם הנדיקים שכבר התפללו בשעה שקודם הלילה.
 ודברים אלו תוכחת מגולה ואזהרה גדולה לאנשי הלכב
 יראי' וחושי שמן להיותם זריזים ונשכרים להקדים
 להיות ממקבלי שבת מבעוד יום וכפרט בומות החורף
 באופן שיהי' עת אומרו ויכולו קודם שקיע' החמה שאז זמן
 השראת

השראת השכינה כאמור (א"ה עיין כס' דברי חכמים פר'
 ב' האריך בכל פרטי הדברים האלה ע"ס.
ובן היה מנהג חסידים הראשונים האיתני' כמ"ס
 בב'ר פרשת בראשית פרשה י' ז'ל אמר ר' חנינא
 משכני ר'י בר יוסי אזל פוגרקי א' ואמר לי כאן התפלל
 אבא של שבת בערב שבת רבי ירמיה ורבי אחא אמרי ר'
 יוחנן מקשי כאן התפלל אבא של שבת בערב שבת אתמיהא
 ולא נריך מקשי דהא חמריא הוו סלקין מן ערב לניפרין
 והוו אמרין כבר שבת ר"ח בן דוסא בעירו וכולי והכוונה
 דרבי יוחנן הקסה על זה דליה לא ס'ל כר"י. אלא כרבנן
 דתפלת מנחה עד הערב ולהכי לא מצי' מוסיף מחול על
 הקדש באותה שעה בתפלה אי נמי דאפילו ס'ל כר"י לא
 ניחא ליה לאקדומי כולי האי דאף על גב דמחשי' לילה מ"מ
 סיחוי כי חוכא ואיטלו' שמזכי' של שבת בזמן דמחוי' לכ"ע.
 וכ"ס לדעת האומרים דהוו נריכי להניח ק"ס לערב ראש
 כן השתא דמקדימים לנלותיה לא מסמכי גאולה לתפלה
 ואלזה השיבו רבי אחא ורבי ירמיה שלא היה ראוי שיתמז
 על זה שהיו החמרים היו עולים מצרב ל'פורי והיו אומרים
 כבר שבת רחב' דהרי שיהי מקרי' שעה גדולה שהיה שאת
 שיבואו החמרים משם לנפורי וכנפורי עדיין לא שבתו וא"כ
 נראה דשפי' עבד להוסיף מחול על הקדש בתפל' והרפ"ס
 ז'ל כתב בפ"ג מ"הס ז'ל ויש לו להתפלל תפלת ערבית של
 לילי שבת בערב שבת קודם שתשקע החמה ובלכוד שיקרא
 קריאת שמע בזמנה אחר זאת הככבים עכ"ל ור"ת ז'ל
 הוסיף לומר דאפילו לק"ס שפי' דמי דהא ודאי אלו הפקדימי'
 היו קורין ק"ס בתפלת ערבית דהא קיימא לן כר"י דבעינן
 למסמך גאולה לתפלה לתפלה של ערבית אלא שבוה חלקו
 עליו שיש אומרים דאף על גב דחשבינן לאותה שעה לילה
 לענין תפלה לא לק"ס דאמור בפירוש בפתינית משעה
 שהכהנים נכנסים לאכול בתרומת' או בשאר זמנים השכונים
 כברייתא דכתר שכיבה אזלינן והמשכילים יוהירו ענמן
 לאחור דרך נדיקים הנו' להתפלל מבעוד יום ולאחר תפלת
 ערבית יאמרו ק"ס בעונתה ולא יסמכו על ק"ס שעל
 המטה דמכשיגי' חזי שעה כמין לזמן ק"ס אסורי' להתחיל
 לאכול ולא נפקי כק"ס דימיה כדכתיב וכן נהגתי וכן
 נהגו רבים מהאיתנים אשר עמדי.

ונבון להיות כל איש האל הלך אחרי ש"כ לתקן
 בתפלה זו שאר תפלות של ערבית בית
 החול הנפסלות מחסרון כוונה ומהעדר התחברות עם
 הצבור כאשר פשתה המספחת הזאת ברכת מבני עמנו
 אשר לא נזהרו בה וכד כבר יתפלל איש לו והוא ענין רע
 מכאיב מאד הדדה של תפלה כמו שהארכנו במקומות רבים
 ולעיל פרק ד' והן עתה בתפלת ערבית זו ככוונה עת
 רצון היא להעלות התפלות הפסולות ההם להצוות בתר
 ועטרה על ראש מלך מלכי המלכים הקב"ה. ונוסף גם
 הוא

פרק ו' תעלה קודם ערבית ישבת

הוא להיות לזכרון בין עיניו להבין סוגתו לקבל תוספת הרוח והנשמה במקום הראוי לו כאשר כתב באר. ומה טובו ומה עפיו אם יבטא בשפתיים פרטי הדברים האלה וכה יאמר בעוד שהקהל אומרים תזמור שיר ליום השבת.

ליחדא

ליחרא שמא דקב"ה ושכינתיה וכולי. הריני מתפלל תפלת ערבית של שבת סתיקן יעקב אבינו סבא קדישא לתקן את שורשה במקום עליון ולהאיר אורים גדולים בעולמות עליונים למעלה ובאורך נראה אור תוספת הרוח בעניית ברכו ותוספת הגשמה באמרו ופרש עליו סוכת רחמים וסלו ואתה בטובך תשוב תחיים לתפלות הנידחות עם קדושת תפלה זו להיות עטרה לראשך ויהי נועם ה' אלהינו עלינו וכולי ש"ע תיבוק" כל וכו' :

ואמר

ואשר הוא חכם הרזים יעשה כסדר הזה בכואו
להכנס בבית הכנסת יכנס בכי טוב ויכוין
באותו יום **שק** שבשם **שקוצית** וכס' זה
יכוין שבו כלול אבני' תז
וקר' ע' סט' ושוב ישוב על מקומו שם וסמך ואף אם הוא
אבל לא ישנה מקומו כב' כי הוא דבר של פרהסיא ואין
מהגיס בשבת אלא דברים שבנכעא ולמשכיל בחכמה מור'
הערדר' מוסיף דאיןא שחורים בשבת חליצה וכעו' מהקהל
אומרים תזמור שיר ליום השבת יבטא בשפתים כוונת
תפלת ערבית וכה יאמר .

ל'חדא

ליהרא במא דקב"ה ושכינתיה וכו'. הריני מתפלל תפלת ערבית של שבת מתיקן יצקב שלימא לתקן את שורפה במקום עליון ולהוריד הארות מעליו מן העולם ועד העולם. והיו למאורח'ם ע"ב

יְהִי הָיְיָ יְהִי הָיְיָ כדגם ורפא כאנינו' ושם ס"ג

יִוֵּד הָיְיָ וְאִזְו הָיְיָ כמקור שכא געיא בכריא' א"י

וְכֵן מִהַ יְיָ דָּרָהּ אֲנוּ וְהִיא
 זֶה בּוֹאוֹ מִדִּין
 כִּינִיָּהּ - וְכֵן יִדְרָהּ וְהִיא כִּינִיָּהּ
 קִמַּץ בְּעֵשֶׂה - וְכֵן
 הַעֲמִידִים בְּאֲחֻרֵינָה יִתְּמוּכְנָה אֶל פְּנֵי אֲלֵהֶם וְיַעֲמִדוּ
 תַּחַת הַיָּסוֹד .

ובבה

ובבחי מנולת ברכו ויכלל היכל ק"ק דמוקב דיניורה
בבריאה ושבה והיתה בריאה ובכך באורה
גראה אור תוספת ברוח בכח ג' פרקין אמצעיים דלמ"ד
דנלם אלהים אימא קדישא בהלו הורם בראש ז"א אשר
יהיה שמה הו"ם ובהשלים ג' הלה בשלימותם בו יעלה
היכל ק"ק דבריאה באיניו ושם להיות כמוהו באורו גראה
אור תוספת נשמה שבו בכח ג' פרקין אמצעיים דלמ"ד
דנלם ראבא כי במ כל הנשמ' תהלל י"ה ופרוש עלינו שוכ'
רחמים ושלום לבבתי ירח כה"י דאימא **י** דנלם לחדת
משה ובכך יעקב ורחל ואיחז אף יורחיו מה' אורו יסוד דאימא
בבראשונה

כבר אשכח וכל יחס להם עוז חיים הצבורות ברחובות נהר
הסלים והיה לחל על המשכן ולו' איהיה למנה לאור באור
המנוגין העולין וכולן שעלו חיים לא ירדו והיו למאורות
במחיצין במשפט האורים גדולים - ויהי מועם ה' אליהם
עלינו וכולי **ש**ועתנו **ק**כל ושמע **צ**עקתנו וידע
תעלמות יהיו לרצון אמי פי וכולי -
ומנהג מורי נד' לעמוד בקדיש של ברכו כי בו קבל' הרוח
וכן נהגתי אחריו וראוי לכל אים התמים להתלבש בעת
ההיא בגילת וברעדה ובעוד שהם צמאריך בניגון ברכו
יקדים לומר בלחישת לבם הור' ברא לי אלהים ורו' ככוז
חדש בקרבי הסיבה לי פסון יסעך ור' ח נדיבה תסמכני -
ובזהר תחמה דף קל' כדן סירותא דגלותא לברכה לה
בחדרה בנהירו דאנפין ולומר ברכו את ה' את דייקא בגין
למפתח לגבה בברכה וכולי ולפיכך צריך לענות בשמחה
רכה כדק' ה' המבורך ויכוין ברוך נפ' הוי' ה' המבורך
נפ' ה' לעולם חו' ה' וצ' ד' יחיד' כי המה שפע הרוח יתיר'
ורביט הקדוש האר' ו' לה היה מרים מצט קולו בברכות
דק' ש' דערבי ובעימה קדושה בפור מועם הנמש' משכינת'
עילאה וכיותר בעניית ברם וכתב שכ' מוטריקון' שמחה
'ברכו' תענה אינמי' סכת' 'ברכו' 'תנגן' אך הקול יפה
לבשרים האומרים אותו בשפה ברורה לא אל אשר ישאו
נהרות קולם להכליע את השם בבעימה אשר עליהם קרא
הדשכ' יע' ה' הכשר עורמו כשיניהם ואף ה' חרה בעם וכל
סכן את אשר קדמו מרים אחר מנגנים להתפאר בחנם אשר
המה ציבורים לב' ו' לא לו יתברך ותמור' חן כיעור ובפרקים
הבאים נאריך בזה כס' ד':

וזהנה

וזהנה כשאר הלילות נריך לסגור עיניו בתפלת
ערכית כאשר ירצתה בסוד רחל עולמותא
שפירתא דלית לה עיניו לפי שאינה עומדת כנגדם
מאחורי ו"א כמו לאה כמו שביארנו בסידור החול אכן
עתה אור שבת עולה היא למעלה ומתרפקת עם דודה
פנים בפנים ואית לה עינין אין נריך להיות עיניו סגורות
רק עד לאורך ימים דקבלת שבת כמ"ס הרכ ואז יפתח
עיניו וכולי להזהיר על תפלת ערכית כל תהיה בעיניו
סגורים כי מורה העדר למעלה אחרי התקשרה בחג"ת
כאמור יעל כן טוב לאומרה עם הספר אשר האותיות
הפה ציור עולמות וציורות של מעלה ומאירים הארת
בשמה כמו שביארנו למעלה ויתלוה עם חכמו יחד שלא
יטה את הנר כיון שכל אחד קורא בספרו ובעלי סתרי
תורה יכוונתם **מצפא** בניקוד מנוס ושם יאמרו
כעצמה ברכות ק"ס דצרכי ומהם ההיכלו'
ראית דבריא ויחלקו היכלותי בדרך התחלק היכלי הנקבא
בערכית רחל ובסידור מהרח"ו בתב שפתיחות והסתיו'
של כל ברכות אלו יהיו בנקוד בגול ע"כ ואחר כך יתחיל
ק"ס ויתן בו ריווח בין הדברים ובהגיע הש"נ וחרה אף ה'
נכס וכלי יקראם כל חושה מפני כבוד השבת כמ"ס כוהר
פרשת

פרשת בראשית דהבוא תוספת שבת אלתגשי מינייה כל
מלי דחולא כל דחילו וכל דעריין וכל עקאן כר"א ביום
המיח ה' לך מעבדך וארנך עד כאן. וכן בקריאת התוכחות
יש לאומדם כל חשישה וכן נהגתי אף בימות החול. ובהגיעו
לופתחם עלינו בזכות רחמים ושלום הן יתן בקולו קול עז
ויגיל וישמח באמירתו מאד בבושה ישרה ובשפה בדורה על
אם הבנים שמחה על גזולה ירחף ויכוין לקבל תוספה
נשמה יתירה כמו שביארנו למעלה וכתב מהר"ו ז"ל
בסידורו יש לעמוד כשאומרים ופרוס וכן פשטע כוזהר פ'
בראשית ז"ל והוא תוספת מרוא דדוכרא קא אתיא על
האי סכת שלום דנטיל מעלמא דאתי וכולי ע"כ והמשכיל
יטביל ר"ת ה' פורש ס' כת של' וס' עלינו ס' מה מספר אדכ"י
יס' ע' סוד ש"ע כהורין אשר המה נמשכין אל אדני ומשם
יפתלשל עלינו ויכוין ההוא שכו. **יְהוָה יְהוָה יְהוָה** סגול
ושורק ושנו המדפיסים כגמח **יְהוָה יְהוָה יְהוָה** וכתבו
עלינו ועל עמו ישראל ודרך לווד ועל כל עמו ישראל
זכן הוא לשון הזהר פרשת בראשית דף מ"ח ע"א ת"ח כד
אתקדש יומא במעלי סבתא סוכת שלום שריא ואתפרוסת
בעלמא מאן סוכת שלום דא סבתא וכל רוחין ועלעלין
ושדין וכל סטרא דמסאבא כולה טעירין ועאלין
כעינא דריחויא דנוקבא דתהומא דבא דהא כיון דאתכד
קרושתא על עלמא רחמא מסאבא לא אתער בהדיא ודא
גריק מקמוה דרא וכדין עלמא כנטירו עילאה ולא בעין
לנלאה על כטירו כגון שומר את עמו ישראל לעד דהא
דא כיומא דחול אתתקן דעלמא כעיא כטירו אכל בשבת
סוכת שלום אתפרוסת על עלמא ואתגטיר בכל סטריין
ואפילו חייבי גיהנם כטירין חינון וכלה בשלמא אשת כחו
עילאין ויתתאין וכב"כ בקדושא דיומא מנכרין הפורש
ככת שלום ועל כל עמו ישראל ועל ירושלים אחאי על
ירושלים אלא דא הוא מדורא דהוא ככה וכעינא לומנא
להיחא כוכה דאתפרשת עלנא ולמטרא עמנא ולמחוי
מניכא עלנא כאימא דטריא על כנין וכנין דא לא דחלין
מוכל כשרין וע"ד הפורש ככת שלום עלינו ע"כ:

שמע

סוּד יִשְׂרָאֵל בְּסֶבֶת שֹׁחַץ מִדֶּךָּ מִיָּדָה וּסְמִי
שֶׁנֶדֶךְ לוֹ, וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל לֵתֶת כִּנְגֵד הַיְכֹדֹד רְחוּבֵת
הַנֶּהַד שְׁלוֹם כָּל לֹו כָּל הָאֲלִים.

וקבעו.

וקבעו. לומר אכלו ושמרו בני ישראל את השבת כנגד מדת שמור שהוא מוסל בתה וגם סעיף אחד כי אחרי קבל הנשמה היתירה בפרוש עלינו יאמר ושמרו בני ישראל את השבת לומר שהוזהרנו לשמור את הנשמה יתירה שלא תכלק מאיתנו כי כל ענין פסוק זה הוא גדרש על הנשמה יתירה שזריכה שימור כח"ס בזהר תרומה ועל דא כתיב בההוא נבמה יתירה שמירה ושמרו בני ישראל את השבת שומר שבת מהללו והא לחקמה

י"ב   כ   כהנא

הוא רחא דשרא בעלמא דאנטריך לבטרא ליה הויל
דקייפא עמיה דכר נש וכן הוא כפר ויקח כד עא שבתא
קכ"ה מעטר לכל חד וחד מישראל ובעידנטרון ליה להא
עיטרא קדישא דאתעטרו בה ע"כ והכוונה שהוהרנט
לשפור את הנשמה יתירה שלא תסתלק מאיתנו על ידי
איוה חילול שבת בדיוטר וכמשה ובמחשבה או על ידי
שאר חטא אשר יחטא בשבת כי כאשר יכנס בו החינוכי
תסתלק ממנו הקדושה ולפיכך קבעוהו אחר ופרוש עלינו
שקבלנו הנשמה יתירה שקודם זה לא שייך להזהיר ולומר
ושמרו בני ישראל כי עדיין אין לנו מה לשמור והאיש הנלכב
נשית לבו אל זה להתקדש עצמו ביום השבת לשמור נשמתו
בו שלא לפוגמה במחשבה ומעשה וביותר בפגם הדיוטר
הנמנא ברכת מכני עמינו וכמעשהו בחול כך מעשהו
בשבת והלואי לא יהיה יותר. ואחר כך מודא לו יעלה על
דאסו לומר העמידה בבעלה ובדעדה אשר שצבה מאד
תהלתה ומושב יקרה בשמים מעל כי אז עלתה הכלה
ונתפרטה מהקלי' כמו שביארו בזה פרשת תרומה דף
קל"ז ז' ג' גלותא דמעלי שבתא אתאחדת כרסייא יקירא
קדישא ברוא דאחד ואתתקבת למשרי עלה מלכא קדישא
עילאה כד עייל שבתא אידי אתיחדת ואתפרטה מסט"א
וכל דיכין מתעבדין מינה ואידי אשתארת בנהירו עילאה
ולתעטרת בפגה עטרין למלכא קדישא ע"כ. הגה משם
יתבאר תרתי לטיבותא דאתפרדת מסט"א ועוד בה
דאתעטרת בכמה עטרין ועל כן כדי להודות על שלימ'
זו הנמנא בה לכן יאמר בשפ"ד תפלה זו ויכולו השמים
והארץ והיו לשון שכלול והוא לשון כלה כי כלתא דא היא
עתה כערך שנשתכללה מזמן הכדחיה דכתיב וביאה אל
האדם דקשיט לה ככ"ד קשיטין במספר וביא"ה וכן הוא
עתה וביאה אל האדם ויכל אלהים ביום השביעי מלאכתו
הראשונה שאמר לעשה לו צור להחיות ודע ולעומת זה
תקנו ז' ברכות כי לעולם הכלה היא מתברכת בז' ברכות
צבור ויבנה ז' שנים כמ"ט בזהר דכנסת ישראל בז' בליקת
וכו' ורכינו הקדוש האד"ו ז' כתב טעם למה שתקנו ג'
תפלות משונות זו מזו בשבת אתה קידשת הם הקידושין
של הכלה שנתן לה החתן כסוד ז' ברכות ואז היא נקנית
לבעלה ואכורה לחינוכים וג"פ ויכולו הם ג' עדים
יטמא משה הם ככלומות תכנת שבת כוד מאלל ומסתה
אתה אחד הוא יחד חתן וכלה וע"כ כלילה אנו אומרים
וינחו בה ככלה בבית אביה שעיקר השמחה בה ובשחרית
אומרים וינחו בו ככלה בבית חמיה שעיקר השמחה בו
ובמנחה אומרים בה שאמר זה שניהם עיקר ביחודא שלימי
וכן היה דורש מאי ז' כל ענין שבת בענין זה אשר חכמים
הגידו שהשבת קרא תגר לאחר לפניו יתברך רבונו של עול'
לכולם נתת כן זוג ולי לא נתת כן זוג אל הקב"ה יברח
יהיה כן זוגך ולפי כך נתנהל בו כעין חתן וכלה תחלה

פרק ו סוד עמירה רשבה

אנו מכניסין ומזמנין כל מיני עידונין בכניסת שבת ושוכן מקדשין כאתרא דמסכלי והדר מקדשי ולפי זכרהו על היין דברכת איזוסין טעונה כוס ונותה תורה זכור את יום השבת לקדשו כפה דבעינן נתן הוא ואמר הוא אכל את קידש כבתיקה וזלת האמירה לא מהני וכשארם בא בביתו אור השבת ומונח שלחנו ערוך ונרות דולקות ופורס מפה ומקדש אז שני המלאכים המלוין אותו הן עדי קדושין ועושין לו שושבינות ומברכין אותו והיא מכנסת לו נכסי צאן ברזל נשמה יתירה הנכנסת ויוצאה עמה ונכסי מלוג שלה תוכפת השפעה והבעל אוכל פירות כל ימי השבוע רשבת הוא מחלק מזון והשפעה לכל שבת ימים במ"ט בזהר .

כ על כל אלה נכון להיות כל איש פונה את כל הכבוד הזה לבלתי יטעה בין תפלת שבת לתפלה של הול ח"ו כי אף כי לפי הדין אם טעה והתחיל תפלת החול בומר אותה הברכה שזכר בה טעה ומתחיל של שבת לא שנא זכר בברכת אתה חונן לא שנא זכר בכרכ' א' משאר הברכות היינו להיות כי תפילה של חול נמי הוא מתעורר לעשות ייחוד למעלה וכל הייחוד הוא בבחינת רחל ולכן גומ' אותה הברכה כי כזה נמי נמשך לרחל שפע והארה וגם לא בעבור שמתפלל כל חול מתבטל ממנה הארת השבת . אך איהו הוא דאפשר אנפשי' שלא יקבל שפע בנשמתו הלך חשיכים ואין נגה לו כי כל מעשה האר' אשר בעפר יסודו הוא עושה הייחוד למעל ומאותו הייחוד עצמו נמשך לו הארה ממנו כמ"ט בזהר ויקהל ז' לבין דבעובדא דעביד בר נש בהאי עלמא אתעטר מאן דמתעטר ודאשתאר אתעביד מיניה לבושין להאי בר נש ער כאן-אשר משכ ראיה ברורה כי העושה המנוה יהיה לו הלך ממנה כפי הכנתו ולכן מערעות נתן לנר' שלו לבלתי היות לו חלק מהארת הייחוד הנפלא של שבת . והראשון אמרו כי מי שאירע לו כך ידאג כל אותו השבוע כי סימן רע לו שנהג בקדש הול ויפשט במעשיו ויתעורר בתשובה כי לולי נפשו מטוהרה לא בא לידי מדרס זו . וכן צריך להזהר שלא להחליף את של זו כזו שאף שלפי הדין עלתה לו כי לעולם הכלה היא מתברכת כז' ברכות . מכל מקום אשר הדיחו בסוד ה' ישכיל ההפרס רב כינותם כי בכל תפילה מקבלת משבע יותר עליונות להמשיך לה הארה יותר גדולה מלמעלה מדריגה אחר מדריגה כי בכל תפלה עולה במעלות יותר עליונות ער שבתפלת המנחה נאמר בה ושמדתם ית השבת כי קדש היא לכם עזמה נעשית קדש עליון ברוד חכמה בסוף וחכמה בראש ואין ראוי לקלקל סדר המדרגות ער שמפני כך עלתה הרכמת כמה ובוותא שאם החליף של מוסף באחרת אז אחרת בסל מוסף לא עלתה לו . על כי המסכת האור לה מקיב יותר עליון והמסקיל לא יביא עצמו לידי גרה זו כי

מי

מי ומי יורע להפריש בכוונות אלו . וכ"ט כי אמירת ויכולו אותו אנחנו מבקשים להתכרך מפי מלאכי עליון לאחר ובר עונך וחטאתך תכופר ואף כי עתיד לאומרו עוד הפעם בערבית מ"מ אין קידושין בפחות מב' עדים כמ"ט שאתה קדשת כוד הקידושין התן לכלה ויכולו סוד ער ראשון של שקיחשין ואחר העמידה עוד הפעם ויכולו והוא ער כ' קדושין וככל א' וא' פנה למעלה בכל'ס רמות תבנית עליונים למעלה כנודע ואיך ולמה יסמוך עצמו בדיון אם החליף של זו כזו ולפיכך האיש הנלכב כלכבו יבין להוציא דבר לפני האלהים בכוונה שלימה דבר דבור על אופניו דבר בעתו ומנא כרי גאולתו ואם נאנס ולא התפלל כליל שבת יתפלל שחרית שתים של שחרית של שבת דהכל בעתו מתכרך אף כי לפי הדין אם החליף זו כזו ינא . ואשר הדיחו בסוד ה' יאותה לו לכיון במשפט האורים שמות המאירים כז' ברכות אלו ולפי כי נמנאו שביאות מחכות בספרי גורי האר' זה ל"ה בסדר השמות ויש פסידו משפט הז' מרגלאן בסדר יניאתם כקבלת שבת ושגו בזה כאשר קבלנו שאין לכיון אותם עתה כסדר יניאתם אלא בסדר עמידתם במדות אחר שינאו וכמו שתראה בסוד הקדש בדברי הדב זל"ה בכוונות שבת . על כן לתשוקת המתחילים בחכמה אסדר סדר כוונת השמות ונקודות הכסף החאירים בהם בקיצור .

ברכה

א' הו"ה הפתיחה בנקוד קמן ובחת ימה
א ראהיה יהוה רמגלא ופי"ה
שעתה נצח ראיה מאיר
בנקוד פתח
בחכמה ד"א ועוד יכוין אותה משולבת בארני ואותיות
ארני קודמין לאותיות הו"ה נקודה כמשפטה בכל מקום
אלא שהיו"ד תהיה בט"בא .

ובברכה

ב' באתה גבור לעולם ארני חתום
בר'ת שם **אגרא** ונרין לכיון
בו עתה בנקוד זה וכהו"ת
ה' ראהיה והו"ה בנקוד אלפים רמגלא גבורה והו"ה
בנקוד צירי שעתה הוד ראיה מאיר בבינה ד"א ועוד
יכוין אותה משולבת בארני כמו . בראשונה .

ובברכה

ג' ראהיה **מצפץ** דמגלא
ת"ת והו"ה
שעתה יסוד ראיה מאיר כדעת ז"א ועוד יכוין אותה
משולבת בארני כאמור .

ובברכה

ד' ראהיה האחרונה וי"ה
אדכ' ימלכו רמגל'
והו"ה בנקוד צבאות וה' אחרונה צירי ועוד יכוין אותה
משולבת בארני ועוד יכוין אותה משולבת בארני כדרך הכל'
ובברכה ה' ו' ראה ואל רמגלא ננח'
ויכוין יורד הו"ה וסס כ'ן
כולו כקוד פתח ונקוד הו"ה
הברכה בסגול

ובברכה ו'ה דמיו' ושם אלהים
דמרגל לא סוד

יכוין יו"ר ה"י די'ודין ושם כ"ן כנקוד מדי והו"ת הכרחה
 בשבא כי עתה תאלץ הוד דועד בכינת הכוקבא ומשולב'
 בארני :

ובברכה ז' ק' דה"ו ושם
דמרגל יסוד

ויכוון שם יי' פשו' ושם אלהיה ושם הוי"ה שניהם
במלוי ההיזק וכלי נקוד והיות הכרכ'
בנקוד חולם כי עתה מאיר יסוד דו עיד ברעת העוקבא
ועוד יכוין אותה משולבת באדני - הנה כה משפט הדר
הז' שמות דמרגלן וזה הסדר לא ישתנה בד' תפלות של
ושבת לא שבמשפט הנקודות ישתנה סידרם כשאר השמות
כאשר יתבאר להלן :

ובנוסח ימנחו במלכותך שגו גם בו רבים להציה במקום חמדת ימים אונתו

קדחת ים אומרים קדש אותו קדחת וים אומרים עונב אותו
קדחת ולא ידעו תועי רוח בינה ומתעתעים במטבע
שטבעו חכמים בו כ"ד תיבות עד זכר למעשה בראשית
כי גם המלכות תמלא כד"ה ותעל וככלה תערה כ"ר
קיסוסיה ואמרינו חמרת ימים אותו קדחת על השבת
סוד המלכות ידבר בסוד נחמ"ד העץ עץ הדעת והיא
חמרת הימים - ח"נ כמ"ט כוזה פרשת אמור דף ג"ד א"ל
רבי אבאזוכי שבת לאו מקדש הוא ומין א"ל לאו בתרי
סטרין חד דהוא ודאי קדש חקרי דכתיב ושמרתם את
השבת כי קדש הוא לכם וחד דשבת לאו ומין הוא דהא
דלילה הוא יוחת' ודאי דקדש הוא ולא ומינו וכו' וכוזה חדש
פרשת כי תשא בדבור לא תחמוד ביאורו סוד החמרה
באבא וו"ל לא תחמוד לקבל דרגא בפנימאה עלאה דכל
פירשכך ביה תליין וכו' ע"ט וכלפי זה יאמר וקדשת'ו
חמדת ימים אותו קדחת והיינו מה שקרוי קדש אומר כל
כלי חמדה כמ"ט כוזה הנזכר והוא שתדור הירושלמי
זיכל אלהים וחיד וכן במדרש הנעלם פרשת בראשית
ע"ט טכך כגוי השבת בהיותו באחו במחשבה בוד חמדה
כלכל ולפיכך לא ישנה וטעם אמרינו זכר למעשה בראשית
כאן לפי כי זוג יעקב ודחל הוא ביבורי העיקרי כמעשה
בראשית אכן האוגרו בתפלת שחרית תועה מדרך השכל
זה שקר שאין לו הו"א כמו במעשה בראשית ע"פ רחל כי
הוא עלה במדומים חל א"ל והיא במקום ו"א אפס במוכף
הגד ישתוו פניהם בעת ולמד זכר למעשה בראשית
ואוגר ויטוחו בה עתה בלילה כי היא העולה אבל הו"א אין
לו עליה בלילה :

וְדָנָה אֲמָרוּ בְּזוֹהַר פ' וַיִּקְהַל דָּף ר"ע כ' גלותא
דשבתא

דשבתא דעמא קדישא ג' גלותין אשתכחו בהאי
 קמא לקבל תלת שבתין וכולי והביאור שב' שבתות
 מפורסמות בעולם שבת בראשית שבת חמ"ת שבת
 העתיד לבא ולעומתן יסדו ג' תפלות אתה קדשת רמו
 לשבת בראשית וכן משמעו עניינה שאמר תכלית מעשה
 שמים וארץ וכן ויכולו השמים והארץ וכל נבאם שנאמר
 בשבת בראשית ותקנו חז"ה כליל שבת שהוא הראשון
 לכולם והתחיל השביתה לעולם - ובשחרית ישמח משה
 והוא כנגד חמ"ת וכן משמעו עניינה כמ"ש כליל תפארת
 בראשונות בעמך לפניך על אר סיני וכן פ' ושמונו כמי
 ישראל שהוא שמירת שבע שבועות בהר סיני - ונתקן
 בשחרית שבת לפי כי בשבת בשחרית ניתנה התורה
 כמ"ש פ' דע"ק וכמנחה אתה אחד על שבת העתיד
 להיות ה' אחד ושמו אחד וכן משמעו נסחו אתה
 אחד ושמו אחד וכו' והיה כיון שהוא יהיה ה' אחד ושמו אחד
 וכן הוא אחד אברהם על יצחק וכולי יעקב ובניו ימחו בו
 כולם לעתיד ונתקן במנחה לעת ערב כי כן אנו מזהים
 והיה לעת ערב יהיה אחד וכן נתקנו שלש סעודות צ"ב וצ"ב
 אלו לעומת אליו תלת שבתו ואיש התמים ישכיל בכוחות
 צ"ב תפלות אלו אל השבת הדומה וימלא עוד בנדרו לכלתי
 סוד מן הסוד הנכון ולא יחליף את של זו בזו וכל שכן שלא
 לערב קדש בחול כמו שביארו למעלה :

ואהר התפלה חוודים לומר ויכולו ויהא עד שמ
רקדושין ומדומם על ויכולו שבתפלה
כפ"ס הדב שאז המלכות בסוד חקל ועתה בסוד חקל
תפוחין סוד ג' אבות המאירים אחד פנימי שלהם בפוחים
ועל כן נכתב בשביעי ראשון שם **אל** חסד לאברהם
ובשביעי ב' הם אלהים פחד יצחק ובשביעי ג' שם
ה' ה' ת' ישראל. ואולם לפי פשוטו יש טעם ג' לרדכ
כי הוא בתורת עדות שאט מעידים על הכורא יתהדך
שכרא את עולמו במשת ימים וכו' כלה כל מעשיו ומפני
זה נדק לאמר מעומד בדרך כל עדות שנאמר ועמדו ב'
האנשים. ואף כי נאמר בתפלה הוו יחידים ואין עדות
יחיד עדות כי על כן היחיד אין לאומדה דרך עדות אלא
בקורא בתורה. ואמר חכמים הגידו רנעשה שותף לקב"ה
נמעשה בראשית וטמלאכי הכרת מניחים ידהם על
ראשיהם ואומרים וסר עוקר ומטאקך תטפר. עיקר הדבר
הוא על ויכולו שלאחר העמידה שאז הומד אותו כול' כאמר
מת רת עדות ונריך להיות כל איש שת לבבו אלנו להאמין
באמנה שלימה בחדוש העולם ויהיו פיו ולבו שוין ויכוון
במחשבתו ענין ההידוש לאפוקי מד"ת האפיקורסים
והכופרים פסוקים שהעולם קדמון והוא כמנהגו כוונ
אבל אנו מגידים על חדוש העולם ומאמינים בו אמנה
שלימה כמו שיתבאר בפרק הבא ובכן יקרא עדותנו
עדות נאמנה לא במעורכם קול דברים ותטנה אינכם
דולים

פרק ו טעם לויכולו אחר העמידה

והי"כ וכ"ס הפתולוגי' ביקר הדבר ומפסיקים בתוכו בדברי תורה וכל שכן בדבר של חול וכבר סיפרו בספר החסידים חסיד א' ראה לחסיד אחד אחרי פתנו ועביו מרחיקת למד לו מדוע פריך מרחיקת אמר לו מפני שהייתי מרבה בויכולו בשעה שהיכור הי' אומרים אותו ע"כ - ולא יתכן למד שהיכור דיבר דברי חול עם בבית הכנסת האחרים בשבת בכל מקום שנאמר ודבר דבר שלא יסא דבורך של שבת בדבורה של חול האם הענין הוא אפי' בדברי תורה אין רשות לאדם לרבה ככל ומן שמתפלל שלחנא וכו'.

ובר

העם יבטחו וייראו הם כך עלתה לחסיד ההוא בדבור של קדושה כל שכן וקל וחומר שאין קצ' לעונש המפסיק בדברי' של חול בזמן שמתפלל ש"ץ ויכולו וברכת מעין ז' וכ"ס הם הוא מתפלל כבי' הכנסת דאחא פורדא וגרע מהימנותא ואמרו כפ' תרחמיה ווי ליה דלית ליה חולקא בלא דאחא וכולי ומאחר שהוא מקום לתוכפת נפש דוח נשמה באמצעות התפלה הנה ימצא כי המרבה שם לא מבעיא שאינו מרויח כלום אלא יהיה לו עונש גדול ומדקאמר לית ליה חולקא בלא דאחא דאחא מבעי' שהולכת מחמת הנשמה שהיא חלק אלה ממעל ולכן צריך להזהר בזה ביותר בימות החול ויותר מהם בשבת כמ"ס בזהר פרש' ויקהל כיון דעלמא קדישא לבי כנישת' אסור לאסתדללא אפילו בצורך כי כנישתא וכולי תריץ מלאכים ממנין על דא כימא דשבתא ואינון שוין ידיהן על רישיה ואמרין ווי ליה לקלניא וכולי והטעם כי לפי הקדושה העודפת בבתי כנסיות וכ"מ בשבת מבימי החול צריך להיות גם המורא ביותר ולכן בשבת אסור לאסתדללא כבי' כנישתא אפילו בצורך כי כנישתא כמו שנתבאר והסוכן בבית הזה יתן בלבם לשמוע דברי חכמים אשר הן בעונות הרבים בשלנו ונפלו בעון הדיבור בשבת יותר מבימות החול וה' הסוב יכפר בעד.

ויש

נוהגים לומר אחר סיום ויכולו אמת וטעם הדבר עפ"י מה שביארנו למעלה בזה המקובלים כי בימות החול ש' דשבת כמנהג לאותיות ק"ר דשק"ר אבל בשבת ש' של שבת מתקשרת אל גדת אמת בסוד א"ס תשי"ב מכ"ת ר"ת אמת וכלפי זה יאמרו אמת אכן לא לאמת העדות ואמרו כן כי לא מצינו עדים שיאמרו על עדותן אמת ואולם אינו מעכב שהרי הוא התוס' בהמרים אשר בר' א' אלהי'ם לעשות : והוא שליו צבור ברכה אחד מעין שבע ותקמה משום סכנ' מייקין מפני שבת כנסיות שלהם היו כפדה וכיון שלא תקנה אלא מטעם זה היקיד אחר לא מרה : ואף שבת כנסיו' שלנו עתה בעיר ואין שם רכנה התקנה לא וזה ממקומה ובמקום שאין בית הכנסת קבוע וכל שכן אם מתפללים בביתם צריך להזהר שלא יאמר אותה והאומרה הוי' ברכה לבטלה והלשם גס לפי מדרן של דברים מרחמית היא להמשיך מן' עליונות ממנה ולפיכך

ולפיכך אין אומרים אותה כי"ט מפני כי הארה זו נמצאת לכלה בשבת בלבד כי היא בסוד בת ז' ולכן בכל התפלו' הם שבעה כדי להאיר בהתלמדה ולכן בשבת אומרים ברכת מעין שבע שהרי נאמר בה מנור זהב כולה ושבעה נרציה עליה הרי כנגד ז' של תפלת ערבית - שבעה ושבעה מונקות כבוד שחרית ומנחה - נמשך כל זה לנחות אשר על ראשה ומשם נמשכים לה ולכן בערבית חוזרים ואומרים ברכת מעין שבע כדי להמשיך לה מן' עליונות ממנה ולפיכך צריך לבין בראש השבעה ברכות הרמוזים בה ה' אותיות אלהי'ם יהי' וה' מרגלאך בדרך הכוונה בתפלה מה שאין כן ביום טוב ולכן אין אומרים אותה ביום טוב ואין מזכירין ביום טוב בברכת מעין שבע - וכן אין אומרים אותה בבית התנים שהרי הכלה שב בתברכה בשבעה ברכות ואין לה מדרך בברכת מעין ז' - ולפי טעם פמיותן של דברים אלו אין למנוע מלאומרו כל לילי שבתות אף כשחל להיות יום אחד של פסח בשבת אף כי לפי הפשט לא יתכן כי אז משומרת מן התויקין כמ"ס הראשונים - ואחר כך יאמרו מזמור לרוד ה' רועי וכו' שנאמר בו ה' רועי כי בימות החול השער הזה יהיה כבוד והנהגה על ידי העבד מטטרון ובשבת צדין שמושא דקב"ה כמ"ס בזהר פרשת נח והארכנו בזה בפרק ב' דר"ח ע"ס ולעומת זה תקנו מזמור זה בשבת להראות הנהגה בשבת שהיא על ידי הוא יתצרך ה' רועי וגם נזכר בתוכו שביתת הנפש נפשי יסובב והעיקר כמ"ס בזהר תרומה נפשי יסובב דא נפש דוד וכו' וגורי האר"י זלה"ה כתב ב"ס ר' ויהי ר"ת ר' ועם הכולל אר"ך פור אר"ך אורות מש"ע דא"ל שעתה יש לו בולס - אף טוב וחדר ק"ת כ"ו מכפר שם הוי"ה - וטוב וחדר שני' הלה טוב הם החסידים בעומדם ביסוד ראוי וחסד הם בנחתם החונה - וגם כאן אף טוב וחדר ירדפוני חתום בר"ת מספר שם הוי"ה ועוד חתום שם יר' בר"ת הוי"ה לאורך ימים ובס"ת מספר שם ארנ"י ומודע לחכמה ישית לבו אליהם בכל פעם שאומרו בשבת - ואחר כך יאמרו קדיש ברכו ואשר שכח לקבל שבת תוכפת הרוח בברכו הראשון או אם לא שמעו יכוין במחשבתו עתה בברכו האחרון לקבל תוספת הרוח והנשמה ביה כי אם לא קבל הרוח בברכו הראשון לא יתכן לו לקבל הנשמה בפרוס עליונות שבת שלוב על כן עתה בברכו האחרון יכוין לקבל שניהם יחד הרוח והנשמה וכן ביום - וע"כ אין טעם להבליתי אומרים אחוה בשחרית בשבת מטעם זה בלעדי סודי הדברים - ועל כי שקולה שבת כנגד כל המצוות אשר עליו הוכן בדרך תמונת הש"י ובה נתלים כל יסודי הדת וי"ג עיקרים אשר הניח בעל העיקרים כמודע מספרי הקדמונים על כן אחר שהעדנו בויכולו בחדוש העולם נהנו לומר פיוט יגדל אלהים חי בכל שבת ונכון להיות כל איש עורך ה' בכוונה זו ואף שאמר

ומורא לו יעלה על ראשו בעת ההיא ועל כוונת בזה נאמר
חכם עיניו בראשו וביאורו כוונתו בלך דף רמ"ו זל וכי היכא
אינון עיניו דבר נש לא בראשו דילמא בגופיה או בדרוביה
דאפילו לחכם יתיר מכל בני עלמא אלא קרא הכי איהו
ודאי דתנן לא יזיל בר נש בגילוי דישא ד' אמת מ"ט
דסכינתא שריא על רישיה וכל חכים עיניו ומלוי בראשו
אינון כההוא דשריא על ראשו וכר עיניו תמן לינדע דההוא
כהורא דאדליק על רישיה אנטריק למשחא בגין דגופא
דב"ב איהו פתילה ונהורא אדליק לעילא ושלמה מלכא צווח
ואמר ושמך על ראשך אל יחסר דהא נהורא דבראשו
אנטריק למשחא ואינון עובדין טבין ועל דא החכם עיניו
בראשו ולא באתר אחרא ע"כ.

ער כן אתם גם אתם ממלכת כהנים וגוי קדוש
תנו עוזו לאלהים לשמור את דרך עץ החיים
תבך לתפלה ברכת ה' בלי הפסק והעולם בנתיב ח"ו כי
הפסקות משמשו למנוע ג"כ שפצת גשם נדבית והצפדת
קרן האורה ותקות חוט החסד נקני' לכמשיכה וסמיכה וירא
אליכם כבוד ה' ואיש על דגלומן הבא בידו ועונם ירו בא
יבא ברנה יחד עם מחנה שכינה ותאזרהו שמחה וששון
ינלח דברו ויתן בקולו קול עוז לאמר שבת שלום ומבורך וכן
בא הרמז בפ' ביום קדשי וקראת לשבת ד'ת בקול' כי
צריך לקרוא בכבוד שבת מלכתא בקול רם לקבל את הכלה
הנצימה בסכר פנים יפות וכשמחה גדולה.

ובתב מהר"ח זל מורי זל"ה היה נוהג לנשק
ידי אמו תחילה ליל שבת. ואשר בא בסוד
ה' יכין לו לכון סוד הדבר כי כן הו"א נושק הידים דתבונה
אמו סוד ח'גת שלה ושם הם הזרועות של התבונה והוא
עולה עד שם ויפתחו ויסק לה. אכן כוונת הנשיקה תהיה
אחריו היד ימין לבסס בה' מונאות הפה שורש ה"ג שכה'
אנכבות הד' וע"כ צריך להיות ביד ימין אשר הנבירה
אשר שם הם ממות קיות וקדושות א' התקון ואותו היד בלבד
שים המברך על ראש המצטרף שאין שתי ידים וזכות כאח'
וטבם הברכה כצת ההיא לפי שגמרי הברכות פתוחים
וגם שדרך האב לכעוס על בנו ולקללו כל ימות השבוע וכן
הרב על תלמידיו ולכן מקרי' לברכו עתה ומשברכו לא יוב'
לקללו עוד ע"ד וברך ולא אשיבנה. ואח"כ יתאמן בכוונתו
לקדש קידוש היום עם סדרו וכל עוד שיקדים להיות זריז
לקדשו הרי זה משוכח וכבר ביארנו לעיל פ"ה שמזל נדק
משמש כשעה אחרונה של ערב שבת ומאדים משמש כשע'
אחד של אור המב' ונכון להיות מקדש קידוש הלילה כל מה
דאפשר לאלתי יכנס בגבול מול מאדים וסימניך נדק נדק
תרדוף כמו סכיאר' שם. ואף אם הוא בתענית אין קפידא
שאף שאמרו הלכה מתענה ומשלים היינו לומר שיתענה
עד שקיבת החמה אכל כל שנכנס לתחם שבת שוב אינו
רשאי להתענות. וכימי העומר כל שלא הגיע ומן הספיר
יכיל

שאמרו על סרב שלא חפץ בו האטב חרה לו על הד' בתים
הראשונים שאין הדברים מכוונים ע"ד האמת וכזה
תרומה אמרו שיות ותושבחו דאית כהן קבלה אמיתית.
ולכן אין ראוי לאומדן אכן מהנו ארון עולם ואילך מהולל
בתפחות ואין למנוע מלאומדן וכן אינו נוהג עם כל
החברים ולפיצמים היה מורי זל אומר ארון עולם במקומו :

וַיְהִי בְּעֵת הַיָּמִים הָאֵלֶּם

פרק שביעי

אחר נאנו מבית הכנסת ליל סבת אל יסיו
דעתו מקדושת היום אפילו דגש קטון
והיינו רגליו קלות כאילות לבא הביתה לעסו' מלאכתו
מלאכת שמים והחכם ציניו בראשו לדע' במעמד הקדוש
אשר הוא עומד בעת ההיא מלאכי עליון והשכי' למעלה
מהן והמעמד שלשתן יסובבו כמ"ס ב"ח זל"ת ח' כד אתי
בר נש מבי כנישת' יהוה עמיה מלאכין קדישין מהאי גיסא
ומלאכין מהאי גיסא ושכינתא על כולהון באימא על בגון
ובהאי שעתא יטל מדרך אלק ודבכה מימינך וכו' עד לא
תאונה אליך רעה כל דא אם אינש יעול לביתיה בחדוה
ויקבל אושפיון בחדוה וכן אמרו בגמ' ששני מלאכי השרת
מלוין לו לאדם כע"ס מבית הכנסת לביתו א' טוב וא' רע
וכו' ועל כן האיש הנלבב ילכס חדרה כמדו בגאנו מבית
הכנסת ביתר שאת ויתר עז לבלתי יסיו דעתו מקדושת
היום וכ"ס לבל יהיה ככסילים וכאזילים מדרך פשעם
העומדים בהליכתן ברחובה של עיר ויפסדו שיחת חולין
זה עם זה אשר לא די כי הם מצותדים לעונשים קשים
ומרים על עון שיחת חולין בשבת אלא אף גם מלאכי
נבאות' מסתלקין מהם וסורו טמא קראו למי כימי בער
ולא ידע כי לא יסבלו מלאכי עליון להיות ממתנינים עליו
והוא עוסק בדברים של חול ואין ספק כי כאשר אמרו שם
על הכלתי מכין לכבוד הדירה של שבת שרגא ופתירא
מתתקן ואינש ואיתתיה בחדוה שאז השכי' אזלת ומלאכין
עמיה וייתי יכ"הר עם בת דיליה ואתחברו עמיה ואמרין
זה שלי הוא ומן חילין דילי ומיד שורה עליו ומטמאהו וכו'
כך יאמרו על איש המזלול בכבוד לעמו' שם בדרך הליכת'
ברוב דברים של חול יסתקע הדבר.

ולא באו לידי מדה זו אפס בהביט' בכל מעשה
עבודת' בחו"מ שבה ולא בפנימיות רוחניתה
דרך נשים להם מנוות הנשים מלומדה ואיש התמים תמיד
יפן כי כל מעשה עבודתו פה ראשו מגיע השמימה ולפיכך
סם יסכנו שכי' ונבאותיה להסתופ' בגילו באשר הוא
מוסיף חיל ועוזו כה' כמ"ס דוכב שמים בעורך ע"י מעשה
עבודתו וצבור' שמים ואף על גב דאיהו לא חזי מזליה חזי
ומורא

פרק ז למדר דקדוש מיד

יכול ולעשות מעודת שבת מיד אחר תפיל ערבי וכהגוי
זמן הספירה יועדו יחד ויספרו וכן הוא מנהג בני אשכנז
שלא לאחר זמן הקידוש והוא הנכון - ועודנו הדר בלבושו
מצוטף לבנים כמלאך ה' לפני האלהים איש לפי מהללו
יהלל בקדש הלולים ולכבוד הדירה של שכי' הרחפת עלינו
יכנס בכי טוב בשכחא דמטרוניתא ויאמר פרשת אשת
חיל מראשה לסופה בנועם קולות ובגילה וברעדה ואיש
המשכיל יאמר אותה בשיעבה דמילין דעלמ' תתאה בשיב'
כמ"ס בזהר פ' אמור בסוד העומר וסימכין והוא יושב פתח
האהל - וישיב עשה לכוון בה במקצ' ככ"ו הזהר הנאמרים
בתוכה - ולהיות כי מנהג ר' אבא ע"ה היה לבטא בשפתים
פרטי סוד מעודות שבת לפני הסעודה כמ"ס בזהר פרס'
יתרו דף פ"ח ז"ל ר' אבא כד הוה יתיב בסעודתא דשבתא
הוה חדיוהו אמר ר'א היא סעודתא קרישא דעתיקא
קרישא סתימא דכלא בסעודתא אחרא איה אמר ר'א היא
סעודתא דקב"ה וכן כולהו סעודתי ר"ש הוה אמר הכי
אתקין סעודתא דמיהימנותא אתקינו סעודתיה דמלכא
וכולי על כן כל איש המשכיל יאחז דרך נדיקים לעמוד
במקומו בשלחן ויאמר ר'א סעודתא דחקל תפוחין קדישין
לבטא הכוונה בשפתים:

והסדר

הנכון הוא כמסודר שם כב' יתרו ז"ל א"ל
ר'א לאבוי אילין סעודתי היך מתתקין
א"ל ליליא דשבתא כתיב והרכבתיך על כמותי ארץ ביה
כליליא מתברכא מטרוניתא וכלהו חקל תפוחין כו' והוא
ליליא חרותא דמטרוני' הוי וכו' ביומא דשבתא בסעודתא
תניינא כתי' אז תתענג על ה' על ה' ור'א דהיה שעתא
אתגליא ע"ק וכו' וחדותא דע"ק עבדינן וסעודתא דיליה
הא ור'א בסעודתא תליתאה וכולי ר'א היא סעודתא ר'א
וכולי וטעם שזכר בפ' והרכבתיך על כמותי ארץ שהוא
סוד סעודת הלילה אחר אז תתענג על ה' סוד סעודת
שחרית לרמוז גם כן כי הכלה מקבל' שפ' מן ה' קודם
שתשפיע עלינו ופירש הכתוב הוא כך אז כלילה הכלה
תתענג כע"ק שהוא על ה' ושוכתשפיע לנו ובכך כתיב
והרכבתיך על כמותי ארץ

וזה

הוא הסדר הנכון ומה שכתוב בפרשת האזינו
חד סעודתא דמטרוניתא וחד סעודתא דמלכא
ואחד סעודתא דע"ק ענין הסעודות הוא מוכה ולא סדר
סעודה קחשיב רק חד וכו' שנה ולא פירש בסדר זמני' כמו
כפ' יתרו וטעם דזכר בקדשו בסדר המדות מלמטה למעלה
כדרכו בכמה מקומות וכבר ביארתי זה באורך בס' חמדה
גנוזה דף ר"ב ע"א (ועיין לקמן בפ' ז עוד בזה אמיתתן
של דברים - ומרינר' כתב שזריך בכל סעודה לזמן
שלישתן יחד ובעל הסעודה כראש כולם בסעודת הלילה
יאמר אתקינו סעודתא דמיהימנותא שלמתא חדותא
קרישא אתקינו סעודתא דמלכא ר'א היא סעודתא דחקל
תפוחין

תפוחין קדישין וז"ל וע"ק אתיין לסעודא כהדיה - וכשהרית
אתקינו וכולי ר'א היא סעודתא דע"ק דחקל תפוחין וז"ל
אתיין לסעודא כהדיה - וכמנהג אתקינו סעודת וכולי ר'א
היא סעודתא דז"א וע"ק וחקל תפוחין אתיין לסעודא
כהדיה וסמכות שלו ממ"ס בזהר פ' יתרו ז"ל שלשה דרגין
איוון דכלהו אקרון שבת שבת עילאה - שבת דיומא שבת
דלילה וכלהו ואקרון כלל שבת וכל חרודא איהו פלטא
נטיל לחבחי וזמין להו כההוא שולטניה דיליה וכד האי
אתיא לעלמא כולהו אתיין וזמין כהדיה כד אתי ליליא
זמין כהדיה לשבת דממא וזמין ליה בהכליה ואתמור
כהדיה כיון דהאי אתיא שבת עילאה אתמסק עליה וכלהו
גניזין בהיכלא דליליא וכולי ע"כ - והוא היה אומר שזכו
הטעם שאמרו בממא בשבת דף קי"ט ד"ב בר רב הונא
אקלע לבירכה בר רב נחמן קריב ליה תלת סאוי טחא
א"ל מי הו ידעיתון דאתינא אמרו ליה מי עדיפת לון מינה
כלום אתה חשוב לנו מן השב' ולא פליג אמה שאמרו גדולה
הכנסת אורחים מהקבלת פני שכינה אמנם גדולה שבת
יותר כאשר בכל סעודה וסעודה כולהו מודמין כמותב
תלתא כחדא כאמור - ואח"כ איש תבונות ישר ללכת
במנהג טוב ההולכים בתמים להקיף את השלחן פעמיים
פעם ראשונה דרך ימין בשתיקה ושוכ יטול הכ' אגודות של
הדם אחד ביד ימין ואחד ביד שמאל ויחברם יחד ויברך
עליהן וירויח בהם ועודינו מריח בהן יקיף השלחן דרך
ימין עוד הפעם ואחר כך יאמר כלילה שמור וזכור
כדכור אחר נאמרו בדרך שביארנו בו בקבלת שבת
דשמור בחינת הלילה וזכור בחינת היום וביום
יאמר זכור ושמור -

ואשר

הריחו בסוד ה' ישכב לבטא בשפתי קיבור
הכוונה באמר ליחדא שמא דקב"ה ושכי'
הנה אנכי בא להקיף את השלחן אשר לפני ה' נוקבא
קרישא דמלכא קרישא להאיר אל עבר פניה אור המקיף
משלשת השריבים דמלכא קרישא ובהקיף אותה עוד הפע'
יומסק אליה אור מקיף מפנימיות הגדולה והגבורה והת'
דמלכא קרישא ויהי כועס ה' אלהינו וכולי - ובקחתו את ב'
האגודות של הדם בידו יאמר - מעשה ידינו כוננה עלינו
כחבר שתי אגודות הדם אלו משולשות לחבר זכור ושמור
ז"ל ולהאיר אל עבר פני הנוקבא בנידוף ההקף בה כביב
לשלחן מאור המקיף חג' דזעיר ובהריחו בס' דרך החוט'
מעז יבא מיתוק ה' ג' מנפ'ך אשר קובצו בה ויעלו למצח
ויתמתקו באור המוחין בסדר המדרגה חוץ לחוטם רי"ח
מספר רבוע אלה"ס וה' אותיות שורשו וי"ג אותיות אלה"ס
מלא דיו"ן ובחוטם מיתוק כיחח מהפך ב' פעמים הכ"ל
עם אהבת כללותם - וכמנח מיתוק אש"ה מספר אלה"ס
דיו"ן וה' אותיות שורשו עם אהבת כללותו וכמנח מיתו'
ליה"ה שורש ע"ב ס"ג ת"ה כ"ן - והנח"ח יעלה אל ה' ושכ
כל

פרק ה חפלה לפני כד פרקי שבת

מז

ולכנסם לפנים בפתחי **ק** אחריהם שבס' כי שנים פתחים יש לה' למעל' ואחד למטה פתח של מעל' היא חתירה לרשעים השבים ופתח התחתונה היא לדיוקין והן הגה הנזכרות בפרק ד' דנמיעותא באומרו ווי לפאן דגלי פתחהא שגורמים לגלות פתחיה ושיתנהו הקליפות הימנה חם ושלום ואולם עתה בסדר שבת זה יכנס המכוון בתוך **ק** עממה ויזכה ליקח אור השפע מכפנים באופ' אשר לא יתגלה השפע למטה ליהנות ממנו הקליפות וזה אומרו ב' פתחי' שבת' עממה אית' בה בתי גואי וכתי בראי וזה בשבחו נכנס לבתי גואי למחריה מן החדה שנהנים ממנה ח' וז' שדכחקל תפוחין דאיטין קרישין דהיינו כשהיא מקבלת מן השפע והיא חנפין באנפין עם ז' או נקראת בבחינת נה' ד' ח' חק'ל וכחינת ח' ת' שלו נקראת תפוחין וכחינת ח' ח' היא נקראת קרישין כח' ש' הרב ז' .

נזמין דה השתא . בפתורא חדרה
ובמנרחא טבתא דנהרא על רישין

פרשת אלה הדברים מדעת זו כי כל דבר שנקרא בעי הזמן רמזי לומר שלשה ריד כחו' הסומאה מהקדושה בעי הזמנה כענין זמון החליכה וכרכת מזון על כן בבואינו עתה לקדש להמשך הקדושה מצת' לק' לחקל תפוחין קרישין מפחד ש' מא' יתעוררו הדברים שאף על פי ששבת הם נכפין היינו שלא יעברו כח' לנא' החזקה מן הקדושה למטה לפעול פעולתם בעה' אמנם מ' עורס במקומם יכולים להתגבר וכמ' ש' יכאו' הדינים בבכורות העבד' על כן בעי הזמנה כדי שיתפתקו במקום ויהפכו מדיון ויתן אותם לרחמים וכלפי זה יאמר נא נזמין לה השתא היינו לשכינה חקל תפוחין קרישין הנזכר שבת לשבת עלינו ולהביא לנו הנשמות החדשות המתוספות בנו מהיכל עצם השמים שכל תוספת הם משם כנראה בפירוש האדרא דנשא במ' כד נחית מדיקנא יקרא עלא' קדישא וכולי ע' ש' ועל כן אנו צריכים לזמן כדי שיהא בנו יכולת לקבל אותה התוספת שאמר שממנו באים אלינו הנשמות יתירות על ידי חקל תפוחין קרישין בסגול' דבור זה שאנו אומרים נזמין לה השתא הדבור הוא פועל ואמר בפתורא חדתא הוא חדש הלכנה שהי' אדכ' מלא העולה תרע' א' וי' ב' אותיות המילוי וד' אותיות ששורש עולין פתור' א' שמתחדשת בסוד תוספת מ' א' ועל כן נקרא חדתא . ולהיות שהיא נהנית מסוד תוספת ד' א' היא זוכה לקחת גם בארה מן התוספת ד' א' עממו על ידי א' כי סוד אמא הוא סוד הגר וסוד אבא הוא סוד השמן שבה בו מעתיק קדישא כנודע בסוד כשמן הטוב על הראש והיינו דקאמר ובמנרחא טבתא דנהרא על רישין שתהא טובה ומתוקנת

כל מר למתוק ילכו ונקותיו ויהי כו' הודו ורחל לו כלכנון והי נועם ה' אלהינו עלינו וכולי ואף הכלתי בא בסוד ה' יעשה בסדר הזה ויאמר כשהוא מריח לשון הכתוב רי' ח' כח' אש' ה' ליהו' ש' מל' לו כלול סוד הריח וקריאתו זו היא הלילך וכן יעשה כל זמן שהוא מריח .

ויש לכל איש ישראל לומר ולנכח שיר ושכחה הלל וזמרה לכבוד הדדה של שבת בעת הזאת איש לפי מהללו לעודר חכמת השד' ל' לשיר בקול נעי' וכו' ימצא תועלת גדול לעליונים למעלה וגם הנפש לו תמלא מאור אור של מעלה וכמו שהיורדי במרכבה צריכים לומר שירות ומכא אותם השירות נפתחים להם שערי מרכבה והם נכנסים להכלותיה ומתוסף כח בהם ללכת מעלה מעלה בכח השירות ואפס השירה לא יעברו כח להלך כי בעורם משוררים הם מהלכים ושמש בגבעון רום יכיה שאם לא היה משתיקו יהושע לא היה יכול להצמידו שבכח השירה מהלך ממזרח למערב אם כן גם בני אדם אשר בעפ' יסודם בכח השירים אשר ישיר לה' לכבוד הדדה של כלה יעלו ויכנסו בהיכלות הכלה כל אחד להיכל הראוי לו וכל שכן בשירים ראית בהון קבלה אמיתי . ועודני עמק בחבורי זה לזכות בו את הדברים האלהים אינה ליד פיוטי הרב ז' ה' ש' סוד לכל סעודה וסעודה של שבת להיות כל איש שור' ר' בביתו מידי שבת בשבתו . מוזכר גם נכבדות והן אומר והן דברים שצומדים כדומן של עולם כוונת סוד השכ' וסדרים שלה וכלא רמזא בחכמתא ליונקים מסוד תנחומיה . ולמען לא יחסר כל מ' בסוד זה אביאנו אל בית חמדותי לזכות את כפ'ך ותעלונות כליותך ואבאר יוסר אמרתיו פה לתשוקת המשכילים .

וקורם יוסר השיר תאמר בנזעם קול אהללה שם אלהים בג' ואגדלנו בתורה ה' עוזי ומגיני בו בטח לבי ונעזרתי ויצלזו לבי ומשירי אהדינו .

ואח' כ' יאמר לחן מתי יבושר עם

אומר בשבחין . למיעל ג' פרחין
דבחקל הפוחין . דאינון קרישין

פרשת אלה הדברים . התחיל רבינו ז' ה' בומר' נגד אותה של הוביתא דאשא היוג'אה מתחת כסא הכבוד שביארנו בפרקי הקוראני וכמו שאותה השלהוביתא מומרת וכורת עריצים כן הבעל השיר פתח דברו יאיר בזמנה ואחר הזמנה פיוט הה' העולמות מאיכוך מאיכוך דחולא . יכנס בכי טוב בשבת שהשבת הוא מעורר השפע מן שבת העליון סוד התכונה כי בה הוא השבח כי על כן שבת עולה י' ש' בסוד להגחיל אחי יש כנודע וביאר ואחר שצריך לומר בשבחין אלו למיעל ג' פתחין ר' ל' לעלו' וליכנס

פירק ז פי אומר בשבח

ג' גבורות הכלותי ממותקת וז"ס כתישחר כתישין תרו
הריג' כתישין נגר שבידת כח הג' גבורות. א"כ יהא
כתיש כתישין יתקו לסוד האמור בוהר פדשת פנחס דף
ות"ע א"ל כלולה בשמן כתיש. בשמן בהוא שמן
דכיד ונפיק מלעילא אר"ש יאות אמרת אבל מאי כתיש
אלא רואי יהודכין דאיה שמן מאי כתיש אללא רואי הוא
דקא רמז לפתחא בנזקא לאגד לנדה שמן כתיש כדקא
יאות להלא הוא אללא כתיש לאפקא מותיש דאיון שייפין
דנפא ולאמסבא ההוא נבדו מלעילא בכל שייפא ושייפא
לא הוא אללא כתיש. ונדיק איהו דכתיש כתישין ואפיק
מכל אינון שייפין עלאין דאיון ותיק קרישין חשח רנו
בתיוכתא שלם לבכי נוקביה ואי לא כתיש לא יפוק ההוא
מסחא לא כלל תיאוכתא דשייפין וההוא נבדו לא אתהאי
מביה נוקבא ולא היו כדקא יאות עד דתהא כלולה מייניה
להתאנהא מייניה ע"כ ואל סוד זה אמר כאן וביסודא דילה
יהא כתיש כתישין.

**צווחין אף עקתין במלן ושביחין ברם
אפין חרהין ורוחין עם נפשי**

פרשת הדברים נוחין היא הקליפות רעשו
מסט' דשמאלא שהם תק'מה כטורע
ועתה באור שכת נמתקין ט"ל אלל תק'ו שהם כמכין
סו'ר הן כלתי מתוק ואע"פ שהן כלתי מיתוק מ"ס הרי
הן כמחוטלין בשבת לשון שביחה והיינו בטלין ושבי'תין.
אף עקתין הוא הקלי' דישמאלא מייניא שבא מהגר
שהיתה נרה לשרה ותרנוס נרה עקת' ואמר אח"כ ברם
אנפין חרתין כי לא כלבד נתבטלו הקלי' אללא גם אנפין
חרתין כלומר אנפי זוטרי מתחדשין דהיינו בסוד תוספת
יסוד דא"ק שאותו תוספת נמשך לא"ו וזעיר ומוקביה
ומתחדשים החכ"ד שלהם שהוא סוד הפנים ומתוך
כך נמשך המשך בוי' שלהם שבחי' חג'ת שלהם הוא
בחינת רוח ובחי' נה' שלהם הוא בחי' נפש. והיינו דקאמר
אנפין חרתין בערך המשך דו"ן שהיא בחכ"ד שלהם ובחי'
רוח שהיא בחג'ת שלהם ובחי' נפש שהיא בג'הי שלהם
והנבמה יתירה של תוספת שכת היא בא לרוב העולם
מבחינת נפש דהיינו מיסוד דנה' דו"ן או דנוקבא כל' א'
לפי הראוי לו. ולפי המחדש חקלא כפי כוונתם אמר
אנפין חרתין שמתחדש במוחם אנפין חרתין בח' בחי'
חכ"ד דנה' דו"ן ומשם בא להם הנשמה יתורה ולנבוכי'
נמשך להם רוח מחד חג'ת דנה' שלהם ולשאר כל העם
נמשך להם נפש מהנה' של נה' שלהם וז"ס ורוחין עם
נפשי'ן. נמנא כי כל השלשה מדריגות שורשים ישראל
בשבת כולם בבחינת נפש וז"ן בסוד שבת וינפ"ש ומאמר
הלשכ'י נפרפת בראשית דאית להון נשמתא קדישא
בשבת

מיתוקנת בכל האלותיה ובכל מ"כ החוגים כבוכר כראש
חק'דמת הוהר כדי לטהרא על רישין הנשמה יתירה שברא'
מקום תחמיתה.

**ימנא ושמאלא ובייניהו כללה בקישישין
אלא וביאין ולבו יין**

פרשת לה הדברים שהכלה כשהיא עולה למצלה
היא מתלבשת בג' עולמות ועולם האצילות
הוא כמוד ימנא דהיינו שם ע"כ שהוא כוד אהיה וגם יהו'
דמ"ה העולה ט"ל ששביהם עולנים ימנא ואלו הכ' שמות
אהיה הם כ' מדגלאן הכוזבים בר"מ יתרו דף נ"כ ע"א
ומהם ימנא ז' שמות אחרים כמו שביאנו בפרק ו' ואלו
השמות הם קישוטי' דכלה כי הם בבחינת אורות ואותם
דכריאה הם פטחינת כלים ואותם דיצירה הם בבחינת לבוש
מכן עולה חשמל מלבוש החופף על עולם היצירה ולעומ'
זס יאמר כא ימנא עולם האצילות בכ' שמות הכז' ושמאל
הוא עולם דיצירה סוד החשמל' במספר שמאל' א' וביי' הו'
דהיינו בעולם הכריא' ששם היא בעת הקידוש וזהו ובייניהו
כלה וכיאר ואמר שזכתה לכך בהיות לה אותן הקישוטי'
של הו' בשמות דמדגלאן דאיון ברזא דקטוט וזה הוא
מאמר בקישוטי'ן אולא ומאנין עולם הכריא' ולבושין עולם
היצירה ובמבצעות לו הקישוטי'ן עלתה הכלה לראש נקודת
הכריאה באמר דנהרא על רישין ואחר כך היא עולה
למצלה לנה' ידאצילות:

**ידבק לה בעלה וביסודא דילה דעבד
ניחא לה יהא כתיש כתישין.**

פרשת אלה הדברים. זעיר דאצילות הוא עתה
בבחינת בעלה. וסוד האיסוק הוא בסוד
הע"כ הנ"ל שהוא ימנא ואהי' שמאלא בעוד שמאלו תחת
לראשי וימינו תחבקי וזהו חכ"ד החסדים חבו מטי כלפי
חסד. וביסודא דילה פירוש שיש כיסוד של ז"א כ' בחינות
בחינת א' מה שנוגע לז"א ובחי' כ' הוא מה שנוגע לנה
ומה שנוגע לה נקרא על שמה וז"ס וביסודא דילה דהיינו
בחינה יסוד דז"א שהוא חלק דידה. והכוונה שמאותם
האחות שמאירים תשם החסדים והגבורות בתוך יסוד
אמת מתקיים פס הגבורות יכנסו לתוכה ממותקיים במדרג'
ימן כי בזה יעביר לה נייחא שבהתמתק הג' גבורות
בתוכו כשחכ"כ מביעי' איה הם כאים מבוררי' מהקליפות
והקליפות אין להם אחיזה כלל ממנה וזהו לשון נייחא
במ"ס והנניח' אהין לך מכל אויבך מסביב וישבתם בטח
ואמר יהא כתיש כתישין כלשון תפלה כלומר סיפור זה יתן
לה שלו בתוך היסוד שלה באופן כוונת כתיש הגבורות שהן
ג' גבורות

ומיני תבטלין גאס ומיני עס דחשין תניס גחלים ודגים קצנים - נומן טכס דגים גחלים דמו ליעוד דא"ק הנולד וארשין טהם דגים קצנים דמו ליעוד דא"ק כמ"ס כזה עניא פקחא במומי ימא - כי על כן הספיקים יזהר להיות בשבתם דגים גדולים עם הקטנים ועל כל פנים לא יעבור מלהיות כשעדותו איזה דג פיהם וככן תקבל הכלה תקומיה .

למעבר בשבתין ודרהין חרתינן בתרתין ובחלתין ובתלהא טבשין

פרשת הדברים עתה יבאר מה תועלתם בתקוב' הכלה ואמר שהן למעבר נשמתינן שבכח סגולת תקינים אלו נעשה מ"ן לז"ן ובאים להם מוחין דמו לאלור' נשמתינן וגם רוחין חרתינן הם הדחות חדשו' שבאים למכוונים בסוד ה' ליראיו כמ"ס ורוח חדשה אתן בקרבכם שבאותו חס הסוסף על המכווני יתחדשו בהשכלת' להשיב בכל דבר הן ברוחני והן בגופני ואמר תדע במה נעשים הנשמתינן ורוחין חרתינן היינו בתרתין ובחלתין הם סוד הל' כנתיבות שמתפשטים מאכא תוך אימא ועוכרים תוך נה"י דאימא וככנסו' ב"א כלולין במוחין שלו דהיינו בחכמה שלו ואף על פי שבחכמה שלו מתפתחי' ל"כ אהים דעובדא דבראשי' כמ"ס בארדא אלו הל' כאלהים הם נכנסו' באכא ואינן נראין כלל אכל כשעורדים למטה ב"א שם יונאים ודינ' לחוץ והם ל"כ אלהים ועתה בשבת אלו הל' כאלהים הם נמתקין בתלתא שבטין הם שלשה ענפינן דאימא טהם נה"י שכוללים כתיובם נה"י דאכא ומתפשט' הארס להם מתפשטת שבת ומתתקיים הל' כאלהים ונעשו כולן יחד כבוד חסד' עם חדוה של הנבירה ונמצא עתה טהם ל"כ אלהים ושלשה שבטין והם הל' התיבות שבקדוש ומכא המתקה זו כחדוה זו הם המשכן אחד לאלורא נשמתינן ורוחין חרתינן הנזכרים .

ועטורין עלא ומרכא דלעילא ריחעמד בלא בקריש קרישין

פרשת אלה הדברים כי הנה מודעת זו שז"א יודע מאימא תרין עטורין והם נקודות הח"ו ואלו העטורין באים עליו מהבטישה שטטס מול הח"עס מול ה"ג ומאיתה הבטישה יוצאין הכ' עטורין ויודעם ז"א עאלא והארת מקפת את הכלה בסוד וימינו תחבקני כמנא שלשון עטורין זה היינו פטוכין כמו עושרים את דוד ויש בו שתי משמעויות משמע עטורין ומשמע עטורין וז"ש ויעטורין עלה כלומר עליה כמו הלכום שעלו ואמר כי אף כי עי' ד עטורין עלא מעד ז"א עתה הם באים

בשבת היינו נמחה על הצפם כמדרס :

חרו בני ייתי ועל הדא תרתי נה'רא לה יכשי . וברכא תנפישין

פרשת הדברים מודעת זאת כי כל חדוה מנד הנבירה שהחדוה היא מעוררת את החוס ואלתו חוס הוא מנד הנבירה ולית חדוה קמי קב"ה כמו מיתוק הנבירה ממעשה התחתוני ומעשה התחתוני נדק לעלות קודם מ"ן לז"ן וכל מ"ן הם מעד הנבירות והנבירות נמתקות בסוד חמרא סכא דביה תחדו נפשא . שהחדוה היא נדק לז"א ליקח המוחין הראויים לאלורא כמ"ס ר"ס בארדא האינו דף רפ"ח ע"כ ואלו המוחים הראויים לאלורא נריכי' טיהיו הנבירה נמתקות מן החסדים ואלו הנבירות כשבאים אליה הם באות בשם ממותקות ובימות החול אינו נמתק אפס כ' גבורות פחות שליש והכ' והג' אינן נמתקין ואולם בשבת מקבל הז"א החדוה מאל"א ואל"א מא"א דהיינו בתוסף יסוד דא"ק ואז הוא מקבל הארה גדולה ככפלים עד שמתמתקות כל הה"ג ואז תביע איה הארה ענמה של אור תוספת שבת וז"ש דק תפלה חסד סג' **ייתי** שיכיל הוציר החדוה מלמעל' בסוד המיתוק הז' הדבה ככפלים וז"ש ועל חדא תרתין כלומר על חדא שהיא רגילה לקחת אלתו המיתוק בשאר הימים תרתין גם הכ' יתמתקו ומלת תרתין חוזר על כ' דברים חוזר על החדוה כפלים וגם על הכ' גבורות . ובכן נהודא להימשי אלתה הנבירה עלאה דהיינו הארת תוספת שבת ענמה יגיע אליה . גם ברכאן דרנפישין הוא על אלתם ז' כרכו' שמקבל ז"א ככל ליל שבת שדוגמתן היא סוד תפלה מעין שבע וכל אהרמאלוהשבע ברכות שמקבל הם כלולים מרגש וזה השכיני' של סוד יין דקדוש והם באים אליו מכוד ז' דגלגלתא וע"ק ועל אלתם הנבירות אנו מעתידים שזא יתנם כולם אליה

קריבו צוש'נין עבדו חקונין לאפשא וינין ונונין עם יחישין

פרשת אלה הדברים מכוהרים מאיליהן שאחנו שושביני דמטרוניתא נקרב לעשות תיקונין דילה לתקן בו' מעלו' טבה טהם סוד טסה מעלות לכבא ואמר שטסוד הזמר הזה ובתקונים שאנו מתקנים מטה ושלחן וכסא ומגדלה בזה נשלמו תקוני הכלה וכשנקרבים ישראל על השלחן כאלו נקרבים אל המזבח ובמקום הקרבן הוא התקונים הגעשים בקידוש ובנטילה ובמקום הזמר שהיו הלויים אומרים הוא הזמר הזה ואמר להפ"א וינין שנדק גם המעשה להדבות במיני פירות

פרק ז פי' אומר בשבחין

וטעמי תורה שהם בסוד דובשין. ואית דגרסי יהא רעוא קמה. דתשרי על עמה. דיתענג לשמה. כמתקין דובשין. והפי' על הכלה המליאה לה אורים גדולים וע"כ אנו מעתירים יהא רעוא קמה דתשרי על עמא ע"ד אתה ה' אל תרחק שאמרו בזוהר. וכן גידסת מהרמ"ז ז"ל:

אכר לדרומא כנרתא דסתימא
ופתורא בנהמא. בצפונא ארשין.

פרשת

הדברים סוד מ"ס שלחן כנפון מנורה ברחס. והם סוד לאה ורחל מנרתא דסתימא הנה היא לאה שהיא עלמא דאתכסיא שדיניה תקיפין ואנו ממתיקין אותה בדרו' ונודע כי עיני לאה רכות יואן לפי שמאירים בה בעינים שלה כ"ה דאמא מה שאין כן רחל שהיא עולומתא שפירתא דלית לה עיינין כי אין מגיעין אליה כ"ה דאמא וע"כ היא רמוזה לשלחן והשלחן עולה כ' פעמים נרקה ונרקה היא מלכות בשתי בחינות' בחינת לאה שבה ובחי' רחל שבה ולכן היא כנפון דמסטר' דמנורה דא אתיא אבל לאה אע"פי שדיניה תקיפין מ"מ השמן של המנו' בוד' כ"ה דאבא הכלולים כג"ה דאמא כי השמן שבתוך הזית הם כ"ה דאבא והזיתים ענמן הם כ"ה דאמא והם השני זתים שראה זכריה א' מימין הגולה וא' משמאלה וכלפי זה אמר אסדר לדרומא מנרתא דסתימא' א- שדיניה תקיפין ואנו ממתיקים אותה בדרחס שהוא סוד השמן שבתורה ואפשר שכינה אותה כלשון סתימא לפי שהארה הבאה אליה היא ג' כ' סתימא רכל סתימין כדרך ססידר הרב כלשון התפלה יהא רעוא מן קדם סתימא רכל סתימין עתיקא רכל עתיקין סתימא רכלא דהיינו חוט הא"ס הנכנס תק' א"ק ומאיר בכל האני' ומנעת הארתו עד לאה ורחל אלא שלא שדיניה תקיפין אנו נדיכין למתקה בשורש הספרים שהוא סדרחס הזה ועל זה כינה אותה סתימא מפני שסתימא רכלא נהיר בה:

ואמר ופתורא בנהמא

על בחי' רחל עם המוחין שלה וז"ס ופתורא כנהמא סוד לח"ס העולם כמספר ג' ה"יות שהם שורש הארח כה"י דז"א שבה ונותן לה מוחין. בצפונא ארשין פי' כנפון שהיא כח הגבורות אני משרש אותה בשרשה וכבר ביארנו בפרק ה' שלא להניחה לשבת שם כנפון כי אין כח לשבת שם כנפון מפחד הקליפ' אלא עתה שאין בהת"ק קיים אנו נדיכים ליטול אותה מן הנפון ולתת אותה אל תח' המנורה כדי להכלל רחל ולאה בדרחס וז"ס ארשין בלכר ולא נקט לשון הגמה מקט:

בחרא גו כסא ומראני אסיה לארום
וארוכה

באים אליה ממלכא דלעילא סוד יסוד א"א שנקרא מלכא להיות שדכוק בו העטרה סוד המלכות כנודע ועל כן אמר ומלכא דלעילא לאפוקי ז"ל לומר שהארה זו מנעת אליה ממעש פירש תרע למה הוא מאיר אליה דיתעטר בלא בקדוש קדישין כדי שיגיע הכל מעוטר מן העטרה דא"ק שהוא קדיש קדישין ובכן כל האצילות יהיה מעוטר מתוספת יסוד דא"ק.

ומאן

דתני ועטרין שבעין לה לא משתבש כי כן הוא לשון הזוהר בפרשת פנחס ז"ל יומא דסכתא חחה איהו לכל וכלא אתעטר עילא' ותתא' ונקודה תתאה (פי' המלכות שהיא בסוד נקודה) נהרא לסלקא לעיל' כשפיר דעטרין שבעין חולקין יתיר וסכא רכל סכין (פי' ע"ק) אתער וכו' וסוד ע' עטרין הם נמשכים מסוד ז' תתאין דעתיק יומין המתלבשים בו' תקוני רישא דא"א וכלפי זה אמר ועטרין שבעין לה כמ"ס במא' ונקודה תתאה נהרא לסלקא כשפיר דעטרין שבעין וזה בא לה' ממלכא דלעילא רישא דא"א שעכשו יתעטר בלא בקדוש קדישין כמ"ס וסכא רכל סכין אתער.

רשימין וסתימין בגויה כל עלמין רבה
עריק יומין הלא בטיש בט' שין

פרשת

הדברים שעולם העשיה נכלל ביצירה ושניהם בראש עולם הכריאה וכריאה הנה' י' דמלכות דאנילו' באופן שכל העולמות רשימין ומצויירין בגווה. והם סתימין כרי' שלא יהנו מהם הקליפ' כשאר ימות החול ופי' ואמר תרע מאין הכח הזה לה דכה עתיק יומין הם. הו' תקונים של ג' ס' קר' ע' פ"ח הקדוין נתיק יומין המאירים אל עבר פניה היום וכמו שבטשים ד' כמ'הן דמרגלאן אהי' הו' ויוצאי' בגניזו כמ"ס בזוהר דמתכנני אתון ובגניזו דילהון אעלין דא ברא ונהרין דא ברא ומצאים הו' שמהן וכמו שבטשים אלו האותיות של במת אלו כך למעלה בוטשין הו' תקונים הנזכרים זה בזה כדי להוציא תוספת הארה בה. וז"ס דכה עתיק יומין הלא כטיש בטישין. הם כ' דברים א' על הו' הנו' והב' על עתיק יומין הוא מורה באצבע ואמר הלא הוא אותו דבטיש בטישין לאפוקי העטרין הכול:

יהא רעוא קמיה דתשרי על עכירה
דירענג לשמיה במריקן דובשין.

פרשת

אלה הדברים שהתפלל סיהא רעוא קמיה עתיק יומין הנו' קודם שתשרה שכינה על עמיה וכפרט על אותו שמה ענג בשבת לשמו יתברך כמתקין דובשין הם הסודות שהם בסיד מתקין וטעמי

מכניסין אלה וז"ש כוויין תתקטר פי' כהרבה ווי' תתקטר
שהן ג' כה' י' דאמא וז' כה' י' דא' . ואף על גב שהשלשה
הוויין אינם אפס כ' כה' דאמא כלכד מניעים הארתן ליה
אכל היסוד שכה שהוא קצר אינו מגיע לה על כן הם שית
נהמי לסטר כלכד . ולקמן בס"ד נכאר סוד הי"ב נהמי
בשיר של שחרית ועוד כיארנו פשט הבית הזה למעלה
בסדר ד' תקוני כלה מטה ושלחן וכסא ומזורה ע"ש .

שביתין ושביקין מסאבין דרחיקין
חבילין דמעיקין וכל זיני חבושין

פרשת אלה הדברים לומר שיהיו מבוטל י
ונרחין למק' דתהומא רבא מסאב י
דרחיקין סט"א שהם דרחיקין רגלי השכיב' כאשר
חכמים הגירו רשעים דרחיקי רגלי השכיב' שבדמיון להתפש
הטומאה בכל העולם ורגלי השכיב' הם נרחקין מן הטומא
ונרחקת בעצמ' וחבילין דמעיקין הם מלאכי חבל המזירין
ורכין לרשעים בניהם מעיקין להם וכל זיני חבושין הם
מיני שירה ושירת ובעי בני אדם הנולדים מש"ז לכטלה
ונעשים מהם זינין ושירין מסאבין ואתן הטיפו' של קדושה
הם חבושין . שגם כל אלו יהיו שביתין ושביקין עד כאן
הגיע כיארנו פיוט המקודש הזה נועם דברותיו כדרכונות
וכמסמרות נטועים ועל פד' כוונות שבת בנוי לתלפיות
ועתה אחבי קדא נעים ה' עמך גבור החיל כזה ראה
וקדש להתעלם באהבים ולעורר אהבת הדורים למעלה
ולומר ערניזים והכרת כל החומים והקונים הסוככים את
השונאה עליונה לחבר אשת נעורים עם דודה באהבה
ואחזה וריעות אשר משם יושפע שפע ישועה ורחמי לנפשך
לעבוד את ה' וליראה ולאהבה את שמו ובהתכלל עולמות
עליונים למעלה תוכלל ג' כ נפשך עמהם לאור באורים
גדולים הפלא ופלא וכבר הודעתך בכמה מקומות כי אף
אם לא תדע שכו"ל פדש"ת אלה הדברים ותעלומותיהן
אל תנח דך מהם והן הן הדברים הנקנין באחידה ומקדישין
ומצריזים את הנשמה קריאתן זו היא הללן . ודע עלי
המעשה רבים מכני ישראל אשר בימי אכלם רע בעיניהם
לומר בשבחין אלו ובוטל השיד משיהם ואין ספק שנפש המת
נותנים לה את הנער כזה ומדרכי החסידים הראשונים
להתאפק עצמן ולסור מהם תורתו של דו"אג בשבת ירב
הקדש ולומר בשבחין כדרך כל חיים לא יעדרו דבר ובכן
המת יהיה לונחת רוח יתירה והשכיב' בנחמדות נפשו
והרשכ"י ע"ה הגיד בזהר פ' אהרי מות שכגולת החרוה
בתחתונים לכבד השכיב' מכפרת עו"ן ז"ל וכד חירו דאוג'
אשתכח במלכא ומטרוניתא כל שמשין וכל בני היכל' כללו
אשתכחו בחידו וכל חיד דעלמ' וכל חוכין דחזו קמי מלכא
אתכפ' להו ע"כ וככן אף נפש המת תיהוי לה כפר ולפיכך
האיש

פרשת אלה הדברים לתקן כל הגבור' של הכלה
ואמר חמרא שה"ס הגבו' בו כסא שה"ס
אלהים שנמתקים שניהם יחדו דע' דיי' ופ' ודכו"ס המה
יעלוק' במספר ו' היות שביסוד כסוד יוסף העולה קכ"ו
ומתהוים מהם ב' חסדים א' נגד זכור וא' נגד שמור והיינו
דסמך ליה ומראני אסא סוד ב' אגודות הדס' א' נגד זכור
וא' נגד שמור כ"ה נגד דאמא שידדים למטה עד כ"ה דו"א
בסוד ננח ננחיס הוד הודות כמ"ס בתקומין וננח הוא כנגד
זכור והוד נגד שמור ואגודה המשולשת רננח הס' ג' היות
בנקוד סגול והמשולש דהוד ג' היות בנקוד שכא באופן
שהס' ו' היות מחוברים יחד והוא המיתוק דחמ' דא' בו כס' א'
ואמר לארום וארום שו"ן עתה בסוד אירוסין והוא ארום
על כי אין לו מוחין כל הנודק לחו"ב שהכ"ה כלכד דאמ'
יורדים למטה בסוד ננח ננחיס הוד הודות כאמור שיסוד
שלה קצר ואינו מגיע ליסוד ז' א' ומכ"ה דו"א המה מאירים
בכל קומת מלכות שהם במקום ננח הוד שלה אשר המה
חלושים בימות החול ובהקף השלחן במראני אסא תנתן כח
לכ"ה שלה והיינו לאתקפא חלשין :

נעבד לרוך כתרין . בכלין יקירין .
בשביעין עטורין . דעל נבי חמשין .

פרשת אלה הדברים שגריכין אנו אחד תתנו
תוקף לארום וארום לעשו' להם בחינות
כתרים ואלו הכתרים יהיו מכח מילין יקירין דהיינו דוין
דחכמתא שהם יקר ודכותא לזו"ן ואלו הכתרים יהיו מן
השכעין עטורין דע' ג' חמשין וה"ס ה' תקוני דבולגלתא
דעתיקא שהם ע' ונקראים עטורין על כי כולן מאידי' בכל
האגילות בסוד עטורין ואלו ה' מאירים באבא ונכנסים
בה' של תבונה דהיינו ת"ת נהי"ם שהם ה' והם נקראין ו'
שערי בינה . והארת הע' על אלו החמשים וכשנכנסים
אותם הירות בתוך הה' ספירות דתבונה הם נעשי' בסוד
ש' חסדים ומאות' החסדים שנכנסים אל תוך ז' א' מהחמי
העורף מן החסד המגולה נעשה להם כתרים .

שכינהא תתעטר . בעיתנהבי לכטר .
כוויין הרקטר וזינין דבנישין .

פרשת אלה הדברים ההוא אמר פכא הכתרים
שאנו מכתירים היא ג' כ' אחד כך מכח
הכתרי' שהכתרנו שניהם גם היא מעצמה תתעטר באות
של ז' א' שהיא ו' שבו וכזה וכה ולקחת גם מהזינין שבו
שהם המוחין המכונסים באימא ונכנסים בז' א' והיסוד שלו
מכניח

פרק 2 הפלה לפני ה.קידוש

ה'איש המטביל יחזק במעוזו ולא יעבור מלעמו' בסדר הזה
כל הימים.

ודנה מנהג רבינו הקדוש הא"ר ז"ל היה לומר
בשכחין אליו בתוך הסעודה קודם ברכ' המזון
להיות כי הוא היה מלא רוח חכמה ומתכוין לפני הקידוש
בכוונות וייחודים אשר לא נכלו אלינו ולא פנה אל סדר הפיוט
הנמוי ע"ד הכוונות הפשוטות לרואי השמש ועל כן אחז מה
וגם מזה לא השיב ידו הוא ותלמידו מהר"ח שיהיה סועד
אצלו בכל שבת ולא זוהי ידו מתוך ידו כל השבת כולו ככתוב
בכתבים וזה על יתר הכוונות שלא נמכרו לו אז היו הרב
והתלמיד יושבים בסידור וכמשכין בשי"ר המקודש לפני כ"ה
אכן עיקר יסודותיו של פיוטים הללו יסד המלך לומר אותם
לפני הקידוש דבר השווה לכל נפש ומשפר נוסחו תשכילהו
באמרו בו כפא וכו' וסכינתא תתעטר בשית נהמי לסעד
וכו' שהן הן הדברים הנאמרים לכבוד הקידוש ולסידור לחם
הגנים הערוכי לפנינו וכן נהגתי וכך נהגו חבירי וכן נכון
לנהוג וכיותר לאכד לא באו בסוד ישרים להכין ולהשכיל
פרטי סודות התקונים הנעשים כלילה הזה אשר בהנטא
בשפתים השיר המקודש הזה לפני הקידוש חזקה שלוח
עושה שליחותו ויעלה ביסודי שפתי כפרטי הכוונה כאילו
כיוונו בהנהגתו וכל הדרכים חייב הלא כפוערו.

ואולם אשר הוא חכם הרזים לא יתבדך בלכבו
לנאת י"ח בומר בשכחין אלו לבדן רק
בכוונת כל פרטי הדברים כאשר המה בסוד הקידוש ואנכי
תקנתי כוסח תפלה כוללת כל הכוונות לאומרה כל הבא
בבורה' לפני הקידוש בקבלו את הכוס מיד ב' ידי זולתו
בשתי ידיו כחן שנודע מכתבי הקדש רבינו ז"ל.

ליהרא במאד דקב'ה ושכינתיה וכו' הרעי מוכן
ומחזן לקיים מ'ע לקדש על היין כמו
שנאמר וכוז את ים העבת לקדשו לתקן את שורש במקום
עלין ומע ש'ידי'כו כוננה בלחזי בכוס בשתי ידיו להמשיך
מח'כד דז'אנ'סמות **יה** עד חג'ת ידיו דכ' לו והיו
למאורות **יורדי** רחמיה ביד ימין מלא דיו' דין
י' עבולה תמונת כף היד ועם מלואה תעלה
למכפר **כ' והי** במספר י' ד פרקין דיד עם אהבת
כללותו וי' ד אותיות יאיר במלוי מילואה
ו' וד הי דכינה ביד שמאל מלא דמדין. ושניהם
מליאים המה יעלו במכפר י"ן כמספר סך
לוחיות ע' כ' ס' ג' מ' ב' ו' ח' ג' דמוחין וקס' א' קמ' ג' קנ' א'
דנ' הי דאיתא החופפים אורב ולמכפר שבעה יודין דע' כ'
ס' ו' ולמכפ' שבע יודין דהרכ היות וכלש אהיה בפשיטות
וי' ד פכוס יומסך בדעת' הכל ועם המלואים יעלו
לי כפר הכו'ס אשר בידו מכפר אליהם שבו ה' אותיות שורש
הה' ג' אשר נמכין אליה מדעת ו' א' וכתתי אותי מל
בחוה יכובם בהבדים המאירים שמה וכתתי בת עיני כו
תלוי

תאמר ב'ת דשכ'ת העולה למספר ה' פעמים י'ה אר'כ'
סרגלא דשבת . וכמפי בו יומתק , לכלה אור נוסף מכתר
דזעיר והאיר אל עבר פנים אור פנימי דכתר חכמה כינה
דעת דזעיר אנפין דרך פנימיות חב'ת שלו וינא אל פני
הכוס נוקבא קדש ויכנס בתוכו מ'ן הרקח העולה למספר
ז' ספירות כחכ'ד הג'ת כל'א' כלולה מעשר וכתתי הכוס
על יד ימיני תאיר כולה ממין ומעז ינא מיתוק הה'גו
כו'ס מלא ברכת ה' . ובהנרף כח הכל הדבור בסד' הקידוש
אל המצפה תקח לה אורות חלו מחוץ לזעיר בגאית מפה
ו'א' ופנה למחב על הכו'ס וכי'ה פשוט החתום כי'וס
ה' פייסי יאיר שם **י'ה** דעת ובחשש ושלשים תיבות
המאירים בו יכולו **י'ה** שם **י'ה** דס'ג רבינה
ובחמשה ושלשי' תיבות המאירי' בברכ' הקידו'
יאיר י'ה דע'כ דחכמת אשר בהנרף שניה יחד
יעלו למספר שכעים אור מקיף דיי'ן ובהנרף
אליהם **י'ה** הפשוט יהיה אור המקיף דכו'ס עם אהבת
כללותו והוא מספר אלהי' שבו שורש הה'ג הנמשכי'
זה מדעת ו'א . ובכן בקבל לה מוחי חב'ד דז'א מקום
הקוני'ת י'נימין במספר קדו' תתעטר כלה כסם חקל
תפוחין קד'י'טין ובעת הזאת בכח סגולת הקידוש יכנסו
שלושה פרקין קדמאין דלמ'ד דגל'ס דאב'א ומאורות אל
תאיר'ר כנ'רן לאור באור החיים עולם שכולו שבת מנוחה
לחיי העולמים ויהי מעם ה' וכולי יהי לרנן וכולי . וכל
האיש אשר לא בא בסוד ה' אל ישלח ידו בנוסח תפלה זו
דק לפני הקידוש יכנס כבי טוב יפטי' בשפה לאמר : ליחדא
שמא רקב'ה ושכיב' בדחילו ורחימו ליחדא כס'י'ה בו'ה
ביחדא שלים כסם כל ישראל :

הנה אנכי בא לקיים מ' ע לקדש על היין כמו שנאמר
זכור את יום השבת לקדשו להאיר אור' גדולים
בשכינת עוזו כוס מלא ברכת ה' ויהי נועם ה' אליהם
עליהם ומעשה ידיהם כוננה עליהם ומעשה ידיהם
לרצון וכולי. האמנם יש כח ביד האיש הישראלי להמשיך
המשכת הארות אלו בעליונים למעלה ולהיות בכלם דמות
תבניתם בקבלת אורים גדולים כמ' ש בתקונים תקון מ' ז'
ז' ואי מקיים זכור ושמור בשבת איזה בגלגל כדמותו וכו'
בהזהר גם במעשה בדברים הפזמ' אל היין לקידוש ואשר
בהם דבים בשלו ונפלו באין מכין והא מ' ש הטור סי' ע' ר"כ
שאין לקדש על יין מגולה אפילו האידכ' ללא קפדינן אג' ל' ל'
מפני חשיבותו והף גם טעמא רבא איכא למילתא בסוד יין
המשומר שבו מתקדשת הכלה כמ' ש בזהר תרומה דף
קס"ט עד כי מפני זה אין מקדשין ביין שריחו רע כי יין זה
הוא בסוד כס"א אף דריחיה וטעמיה חמא דין זה חומר
גדולה ולא ידבק בדרך מאומה מן החרס. ואלס לפרט היין
עצמו רבו המכאובות ואני הגבר ראה בעומי עמי ומאנה
הנהם נפשי בעומי דרך ערי הפראנק"א בכמה איקלמין
נתפרנו

בתפוצו רבים מבני עמינו ונהגו האתר לשבת יינם כל גוים
בשאר הימים ורבים הוסיפו על חטאתם פשע לקדש בו
שבתות וי"ט ועל כי אין שייך בעון חמור כזה לומר להם
לישראל מוטב שיהיו שוגגים וכולי שמתו נפשי בכפי ופי
אמלא תוכחות בשער בת רבי ודרשתי חומר איסורו וגדל
עבמו ולמען למד דעת את העם ישמעו וייראו ולא יזדון
עוד אודיע דברי פה בקינור:

הנה

שנו חכמים כלשון המשנה פ"ב דע"ו אלו
הדברים של גוים אסורין ואיסורין איסור הנאה
היין והחומץ של גוים שהיה מתחילתו יין כו' ופי' התוספות
מתניתין איירי בסת' יינם וגזירה דרבנן היא ופריך תלמודא
יין מכלן ופירשו התוספות דאין נסך קאי מכלן דאסור מן
התורה כי על כן גזרו רבנן על סתם יינם כיון נסך גמור
ומצני אמר' בר אבא דכתיב אשר חלב זכחימו יאכלו ישתו
יין נסיכם מה וכן אסור בהנאה אף יין נסך אסור בהנאה.
הנה שורש דבר נמצא בתלמודא רידן שאסוריה חכמים כיון
נסך וכבר אמרו חמוריס דברי סופרים מד'ת' שהללו עשה
ול'ת' והללו מיתה כי כל דבריהם הם על פי דוח הקדש ופנו
בסודן למעלה כמ"ס ר"מ בפרשה פנחס ז"ל ורבנן
דמתניתין ואמוראי כל תלמודא דילהון על רזין דאורייתא
סדרו ליה. גם לא יוכל איש לדבר ולומר על דבריהם שיש
עתיים שונות וזה היה בזמן הקדמון ועתה נתבטל דבריה'
חלילה לאיש הישראלי להאמין בזה כי כלל גדול מסורת
כירינו לא נתנו דבריהם לשעורין וכל מה שגזרו גזירה
קיימת היא לעולם עד כי יבא שילה וכיוצא בזה אמרו
בר"מ פרשה פנחס ז"ל מים אחרונים חוכה אית דרבנן
דאמרי תיזום מלח סדומית שלא תסמא את העינים ובגין
כך אפקין מחוכה וסתר מילון חילון דאמרי דחוכה ולא
אדח ארעא לסתר גאונים מילין דאלין דאמרי עליוהי
על פי התורה אשר יורח ע"כ. הנה מתבאר מזה שכל
דבריהם ותקונייהן כולן קיימין לעולם ועד כי דבריה' הונק
יחדם כנגד תקוני הספירות ועולמות עליונים:

ובזהר

פרשת שמעך דף מ' ז"ל ע"ז דאין
מסאכין פירוש כי השורש שלהם הוא
מס'א שמשם באים נשמתיהם כי כל הע' אותיות
משועבדים תחת ס'ת שהוא ראש לכל ע"ז ואלהים אחר'
זקרא אל אחר. ומאן דקריב בהדיה יסתאב כד יקרב
בין דישראל הא אסתאיב ואסיר כל שכן ההוא יין דאיהו
עביר ולא תימא דדא הוא כלחורוי אלא כל מה דעבדין
ישראל לתתא כלל הוא בעין דגמא דלעילא כ"ס יין
דקאי דאתר עלילה דגמא יין דמנטרא בגין כך
ישראל שתיין יין דישראל דאתעביר כדקא חוי בקדושה
בגמא דישראל לעילא דשתי ואשתרשא ואת ברכא בההוא
יין עלילה קרישא ולא שתאן יין דאתעביר כמסאכיתא
ומנטרא דמסאכיתא דהא כיה פרייא רוחא דמסאכיתא
לא

לאו הוא מנטרא דישראל ומאן דשתי בהדיה אשתא
דחיה ואסתאב איהו ולית ליה חלקא בעלמא דאתי דהא
ההוא עלמא דאתי יין דמנטרא איהו וע"ד ישראל קרישין
בעיין לנטרא ליה על כלל (פי' שכל אסור זה נדוכי להזהר
יותר מכל לאוין שבתורה בגין דאתקשרו באתר דעלמא
דאתי ובגין כך כיון אתבדך קב' היתיד מכלל וכו' ובעובר'
דלתתא אתער עובדא דלעילא ובגין דאיהו מנטרא לעילא
בעי לנטרא ליה לתתא וכל נסיר דליה קדושה הוא לישראל
ומאן דשבים ליה לתתא בסטרא דמסאכיתא יסתאב איהו
בההוא עלמא ולית ליה חלקא בעלמא דאתי הא שאיכליה
יסאכין ליה בההוא עלמא לא יהא ליה חלקא בההוא עלמא
דאתי וכו' ואין אינון וישראל דמטרי למאן דמקדש למלכ'
בנסיר עלא דאין ואין אינון בעלמ' דין ובעלמ' דאתי עכ"ל
הוא שבעת שהוא מטמא עמק על ידי
שתי יינם של גוים נכנס בו רוח השמאלי

והענין

ומטמא את גופו וכשמשו עד אשר יאחש העליון ס'ת יש לו
רשות לחטוף ולהציא אותו השורש והחלק המגיע לו מזה
היין המשומר בענביו ונשאר חלקו בגיהנם וע"ז זה נאמר
תמנו חלקו באותו היין שהוא עיקר החל' שיש להם לישראל
בזה' כולכן אחרי מותו אין לו חל' כזה היין וגם לעתיד
לכא בספודת לויתן

ובתבו

התקובלים שמה שאמרו בגמרא שגזרו
על פתן ויין מזה חתמת הכוונה
שמחליפים את נשמותיהן בבמות אל נכר שהן נשמו' טמאו'
שנכנסות בבני אדם המטמאים פיהם במשקין ובמאכל
אסורות וכן אמרו בזהר שמימי ז'ל כל עמל אדם לפיהו האי
קרא בשעתא דדייני ליה לבר נש בההוא עלמ' עיקר דיכא
איהו לפיהו בגין דלא נסר ליה וסאיב ליה לנפשיה ולא
אתרבק בסטרא דחיי וגם הנפש לא תמלא לא תשתלים
דינא לעלם ולעלמי עלמין דב' אחר לא תמלא לא תשתלים
לסלקא לאתרא לעלמין בגין דהא אסתאבת ואתרבקת
בס'א ע"כ.

ועיקר

ענין איסור נגיעת גוי כיון יותר מכל
משקין שבעולם סודו מבוחר לבאים בסוד
ישרים ומבוחר בדבר רבינו אר' המופלא האר"י זל"ה
באריכות והם דברים שיעזורים ברומן של עולם ופח אבני'
לך שמן מינה להשכילך על מה אדניה הוטבעו. והוא סר
אשר חכמי' הגידו על חוה שסחשה ענבים ונתנה לו והכונ'
הוא בי שורש של הדינים והגבורות הוא שם אלהים בבינה
ושני פעמים אלהים כמנין ענבים והדין קדי' אשר בתוכו
הוא סוד יין המשומר בענביו ונורע שאין החינוכי' כוונין לא
מפסול היין ומן השמרים שבו שהם שיורי הדין הקדו' והנה
זה השפע שמונקים הוא דין קשה וטוא יין עכו מלא שמרים
והוא בלוע תוך דין הקדוש דמיון היין הכלוע תוך הענבים
וחוה כחשה אותן הענבים כי ע"י השמרים יש כח לחינוכים
לינק

פרק ז איכורי סחם יתם

ר"א המדעי אומר עמוד פנחס והחרים על ישראל בכלם מאות שופרות כסוד שם המפורש ובכתב שעל הלוח ובהרם ב"ד התהתון שלא ישתה אדם מישראל מיינס של גויים כי אם מדפס דגלם שנאמר ונאני מרמס דגליכם תרעיה ומרפס דגליכם תשתינה ע"כ.

וכוונתו

היה כי על ידי שתייתם נתנו כח לחיזונים ליינק משוד תנחומי גבוה ברי' העליון וזה גרם להם שנכנס היצר הרע בם לזנות ולעבד ע"ז ואחר כך כשהכנים יהושע ישראל לארץ והרג ל"א מלכים והכניע כל החיזונים תחת ממשלת הקדושה כנודע ולכן נתבטל החרם של פנחס וחזר והותר להם שתם יינס כי אפילו בשר חזיר הותר להם בעת הכבוש כמ"ס ובתיים מליאוי כל טוב א"ר ירמיה בר אבא אמר רב קדלי דחזירים והטעם הוא כי ד' קליפו רוח סערה ענן גדול ואש מתלקח ומנה לו סביב והם לעומת ארבע קליפות שפן וארנב ג'ל חזיר הנה החזיר היא קליפת כונה ונקרא חזיר מפני כי תמיד חוזר לבא ולכאן לפעמים חוזר ונכנס תוך הקדושה ולפעמים נכנס תוך הקליפה ועתה בזמן שנכנסו ישראל לארץ והכניעו כל הקליפות קליפת נגה הכנסה תוך הקדוש ונעשית הכל קדושה ואז לא יכלו החיזונים לזון ולפרנס עצמם מהקדושה ומכל שכן שלא יכלו לשתו מאות' הבחינה הקדושה אשר משם שורש היין ולכן בכניסתם לארץ ישראל הותר להם שתם יינס וכל און השופטים מלכי בית דוד ומלכי ישראל בזמן שהכית המקד' היה קיים ואז כל החיזונים היו נכנסים תח' הקדושה ולכן היה מותר להם באותו הזמן שתם יינס כמ"ס בחולין דף ד' על יהושפט שנהנה מסעודת אחאב ז"ל הכי השתא שתם יינס של גויס הוא ועדיין לא נאמר שתם יינס של גוי' אם כן משמע בהדו דאפי' כשתיה היה מותר אז ומכ"ס כימי שלמ' שיטבו איש תח' גפנו ותחת תאנתו והענין הוא כי אז היה נתקן חטא אד' הר שאכל מצץ הדעת דיש אומרים גפן היה ויש אומרים תאנה היא וכל אחד מישראל היה יושב תחת יין המשומר החלק המובע לו באותו היין המשומר והיו יושבים לבטח בארצם שהיא ארץ העליונה והיה שלום בארץ החיים מן החיזונים ולא היה אז יכולת ביד החיזונים לטמא שתם יינס אלא במה שהיו מנבכים לע"ז שלהם ואחר כך חטאו עשרה שבטים וגרמו להם גלות כמ"ס במדש פרשת נח עשרה שבטים לא גלו אלא בשביל היין הה' השותי' כמורקי יין וכתוב הוא משכמי בכר וכן אמרו בגמרא חמרא דפורניא ומיא דיוממת קפחו עשרה שבטים וכן שבט יאודה ובנימין לא גלו אלא בשביל היין שנאמר גם אלה בינן שנו וכולי והכוונה היא שהם גרמו על ידי עונותיהם שהחיזונים היה להם כח לטמא את היין של מעלה וזה היה רק לפי שעה ואחר כך ירדו ממדברותם לנוקבא דתסומא רבא ואותם שגרמו לחיזונים לטמא היין ככלו שם עונשם אבל היין נשאר בקדושה

לינק גם מהיין עצמו וכוונתה היא שצ"י הסחיטה היא ונאיו השמרים הכלועים שם ואז לא יהיה עוד כח לחיזונים לינק משם. ומפני שהאלהים עשה שייראז מלפניו ולכן ברא את החיזונים לייכר בם את הרשעים כי החיזונים הם נורך גבוה כנודע ולכן לא עלה ברצונו הפשו' לבטל החיזונים. וחיה חפנה לבטל אותן קודם זמןן וסחטה ענבים וכולי ומן היין ההוא שתו אדם וחיה שהוא כוס התרעל' חלק החיזונים הנקרא סטרא דמותא וכאשר המשיכה עליה זה השפע של יין נסך שהיה מעורב טוב ברע גרמה שכל עליה הנחש והטיל בה זוהמה כנודע ואז תכף ומיד פירסה נדה ואז כודווג אדם הראשון עמה גם כן בגדת' ולכן נענשו בעונש מיתה ואמרו באגדה שראתה מלאך המות כנגדה ואמרה אולי עכשיו אני מתה והקב"ה עושה אשה אחרת ומתנה לו מיד ותתן גם לאישה וכולי וכוונתה היא כי אולי יהא יותר כח בו לתקן זה היין להוציא השמרים ממנו יותר ממני לברי כמו שמכואר כל סוד זה במקובלים ואמרו שגרם חטא זה היה על שהספיה בדבריה ואמרה לא תבעו בו ועל ידי זה גרמה שכל ס' מ' נכבד באילן ונעשה יין נסך כי טימא אותו ולכן גזרו שמבע גוי עושה נסך ואוסר בהנא' כיון נסך ממם ודוארמלה כי יניקת ס' מ' הוא מאו ענבים ואמרו באגדה כפ' האזינו מה היה אותו אילן שאכל ממנו אדם הראשון רבי יוחי אומר ענבים היו שנאמר ענביהם ענבי ראש אשכלות מדורות למו אותן אשכלות הביאו מדירות לעולם.

והנה

ענכמו כתיב חסר יו"ד להורות מי גרם המדירות ענבי ראש ולענה ר"ל אם תראה בראש של איתו ענ' כס בלפא ביתא תמצא קור' עי' כפ' וקודם כ' ו' מ' וקור' בי' א' וקודם מ' ס' למ' ד' הרי בראש של ענב' ס' הוא סמ' א' וזה הוא שתיירג' אנקלוס על ענביהם בראשי חיזון שהוא ס' מ' הנקרא נחש בריח נחש עקלתון. ומאחר שס' מ' הוא קרוב לאותיות ענבי' של מעל' ואינו חס' לו אלא הנביע' בלבד ותכף הוא מטמ' היין שבתוך הענבים ועושה אותו נסך ולכן גם הגוי שהוא מסטרא דס' מ' המובע כיון שהשפע שלו בא מאות' הבחינה הקדוש' של מעל' מטמא אותו ומטמ' לטותו וזש כזה כד יקר' כיון דישא הא אכתא' ואסירי וזה מצ' עבו' י' גמטר' סמ' א' וכן נס' ד' גימטר' סמא' וכבר הסיכנו רשע ערום על זה לאמר אם איסור שת' יינס חמיר כ"כ א"כ למה לא אסרתו תורה בפירוש גם מ' ש' כוזהר ומאן דשתי וכולי לית ליה חולק' בעלמ' דאיתי וגזרה זו היא מי' דברי' שגזרו ב"ס וב"ה כמ"ס כשב' ולדורות הראשונים לא היה נאמר א"כ ח' דלית להון חולק' בעלמ' דאיתי ואני אמרתי לו תוכן דברי הענין כזה והוא שכל זמן שישראל היו במעל' עליון לא היה כח בטומא' שלהם להטיל טומאה ע"י מבע' כיון וכאמת כאשר חטאו בשבים בשתיית שתם יינס כי זה הכינס לזנות אמרו בפרקי רבי אליעזר פרק מ' ז"ל

ר"א

שתיית סתם יינם אשר גדול עונו מנשא רחמנא
לינלן וכבר בא בכתבי הקדש אור המופלא האר"י
זלה"ה תיקוני תשובה לפגם עון זה ומרח"ו ז"ל כתב ז"ל
פעם אחד שתייתי יין עם מומר א' ישמעאל שעשה תשובה
ועדיין לא השלי' תשובתו והאזן לי במנחי שתייתי יין
נסך וספרתי להרב מ"ו האר"י זלה"ה ואמר לי שעם כל זה
צריך אני לעשות תיקוני התשובה שבעון שתיית סתם
יינם ע"כ. אהא רבותי מה נאמר ומה נדבר על החטאים
האלה בפשותם ומקלין בסתם יינם. השתא ומה רבינו
חיים ויטאל שסתה יין עם מומר אחד לרית הישמעאלים
כי רוב הגאונים מתירין מצען של ישמעאלים בהנאה מפני
שאין עובדים ע"ז וכל שאינו עבד יינו אסור בשתייה לבד
וזה המומר לרית ישמעאל חזר בתשובה ומפני שערדין לא
השלים תשובתו כהוגן עם כל זה מנצו כיון דישראל היה
עושה נסך והיה צריך להתענות ע"ג תעניות כאילו היה
שותה יין נסך ממש. על אחת כמה וכמה דעה מכופלת
לפושעים וחטאים המקלין בסתם יינם במזיד ובפחדסויא
יהיו מלעיבים במלאכי אלהים ונתמ כתף סודרת לרברי
חכמים אשר כל דבריהם דברי אלהים חיים מיוסדים על
אדני הקבלה איש מפי איש ואי להם אהה עליהם מה יעשו
כי יקום א' וכי יפקוד מה ישיבוהו ושתקע הדבר ולא שיעשו
כזאת בישראל עם הקדש:

ורבן

כל בעל נפש אשר נגע רוח אלהים בקרב
יראה ודער יבא בו תסמר שערות בשח
בשיתו את לבבו מ"ס בזהר דלית ליה חולקא בעלמ' דאתי
ויתודה מאשר חטא על הנפש וניחם על הרעה ויסר אותה
בחר"ט לפני האל יתברך חנון המרבה לסלוח מעוות לו
יוכל לתקן אשר עזות למעלה בספירות העליונות ויעשה
סדר תיקון התשובה בכתוב בכמה ספרים בפרטי עון
זה. ואני אמרתי אליהם שאף אם לא יטו און לשמוע דברי
חכמים וכבחים אז כחם יתה אחרי דברי לא ישנו לפחות
להתקדש ענמם במצ' להם שלא לקדש בשבתו ובמערס
בסתם יינם חלילה כי הפגם גדול למעלה לקדש את הכל'
כיון רמסטר' דרע ואין זה מברך לא מנאץ וכל און שהייתי
שם ביערים ההם סרחתי בעשר אנכעוטי עם חכמי החר
ההוא לבזר בחרמות ושמתות על הדבר הזה לפחות שלא
יקרב איש משרא לפגל בקדשי שמים לקדש על סתם יינם
בסבתות ובחגים ובמועדים וכן בברכת מוון. ושכח לא
יתברך אשר עד כה עזרני ה' ועלימו תטוף מלתי עוד
היום ואשר כח כיר לקדש על יין כשר מקדש עליו ואשר
לא נמ'א אתו מקדש על הפת ודיו וזרקה תחשב לו. ויראי
ה' וחושבי שמו עבתי תבון אליהם לבלי שלחו יד לשתות
במשתה היין אם לא יתאמת הכלם אם היין עשוי בכשתות
כדת של תורה אשר רבים כשלו ובפלו בכמה דינים שיש
להחמיר בעת הכנייה ובפרט [אין] הבא דק' אחזת כים

אשר

14

I

פקדושה תמיד כל זמן שהיה בית המקדש קיים וכשירדו
משראל לגלות בכל קס דניאל וגזר על סתם יינם כמ"ס
במרחא והענין היה על פי מ"ס בזהר פרשת כי תשא ז"ל
מה עבדו ישראל חמו דהא אתברדו לבבל אתערבו
בעממיהם נסכו נשים נכריות ואולידו בנים מינהון וכולי.
הנה זה גרם להם שמתו מסתם יינם כמו בענין שטים וכן
כמה עבודות וזות שעבדו בבבל כמו שהוכיחם יחזקאל
גזר על סתם יינם ואמר במרחא דניאל גזר בעיר וואתו
שמאי והלל וגזרו אפילו בשדה כי הם היו בסוף בית שני
קודם החרבן והמה דא שגברו החיצונים בעולם ובכל יום
ויום מתרבה כחם ע"ד שאמר אין יום שאין קללתו מחכה
מחכרו ולכן גזרו גזרה זו וגזרתם היא קיימת בכל תקופ
עד כי יבא שילה:

וברל

גדול מסור בירינו כי בכל דבר יכול כ"ד
לכטל דברי כ"ד חכמי חזן מ"ח דבר
שאפילו יבא אליהו וכ"ד אין שומעים לו שאפילו אם יבא
פנחס שהוא אליה וירצה לבטל אחד מח"י דברים וכל שכן
היין שיש עליו חומרא יתירה משאר דברים שגזרו שאפילו
במגע גוי הוא מטמ' כנו"ל עם כל זה אם יבא פנחס וירצה
לבטל איסורו כמו שביטל גזרת חרם שלו בזמן שכבשו
הארץ כי אז הכניעו ל"א מלכים ולא היה כח לפגם חיצוני'
לניק מאותו היין לכן הותר החר' דפנחס אבל בזמן הגלות
הזה האריך שאין כח כח להכניע החיצונים כמו בזמן
יהושע לכן אין כח ביד אליהו להתיר סתם יינם בזמן הזה
ולכן לא תמנא שום א' מדרות הראשונים ולא בדרות
אחרוני' מי שהתיר סתם יינם ער עת בא זמן בלע המית
לנצח והיה ביום ההוא יטפו ההרים עמים ותרנומו ויהי
בעדנא ההיא ירבון סורי'א חמר והענין כי מה שהיה
בגלות יין נסך יין המשכר לעתיד לבא יהיה כקרא עמ"ס
שהוא כמנין יין נסך' להורות שהיין נסך יתהפך ליון עמים
יין המשמח אלהים ואנשים כי הם חסדים וה' גבורות שהם
י' פעמים הוי"ה שהוא כמנין ההרים בזמן הגלות אמר
ישעיה ונמסו ההרים מקמם בסוד ה' דמים טמאים שפאו
מהבורות וה' דמים טהורים שפאו מהחסדים ומפני
שהחיצוני' היו יונקים מהם לכן נהפכו לדמים אבל לעתיד
לבא נאמר והיתה ירושלים שהיא סוד המלכות קדש הרים
סביב לה וזרים לא יקברו כתובה שהם החיצונים שלא יהיה
להם עוד יניק' ממש כי יוכלע המות לנצח ואז יטפו ההרים
עמ'ס שאז יבא יין דמנטרא וישפיע שפע ברכה בכל
העולמות ויהיה עמים ולא דם כי אפילו אלהים בריכוז
שהוא כמנין יין נסך ששם היה כל זמן הגלות אחיזה
לחיצונים אבל בזמן המשיח אז כח האלהים ענמו יתהפך
לעמים שעולה גם כן כמנין הזה כמו שהאריכו עוד בזה
המקובלים:

הנה

הרהייתך כעיניך חמר וגדל איסור עון
ד א סת'ית

פרק ו קידוש ציל מעומר

זה אכן בקידוש דהוי מקום סעודה פשטא דאף מעומר פוטרים זה את זה וכן כתבו התוספות פרק כינר מברכין ואיש המעכל לא יטנה ממה שכתבו לא כשבת ולא ביום טוב שאין שם ערות :

ומנהג

מסידים הראשונים לקחת קודם הקידוש לשון הזהר פרשת ויקהל דף ר"ז ע"ב ז"ל יומא דא מתעטרא בע' עטרין ושמא עלאה קדיש' אסתלים בכל עטרין ואתגהידו כולהו דרגין וכלא בחזא דברכאן ובקחשה על קחשה ותוכפת דקדושא קחשה דמעלי שבתא דא אידי קחשה דשבת כראשי דהא אתקד מתלתין וערין שכלין ותלת דרגין דתפוחין קדישין ובעינן לאדכר על האי קחשה כללא דעוכרא דברשית ונייחא ברזא דל' שכלין ותלת דרגין דאתכלילן בהו והיינו רזא דסהדות דעוכרא דבראשית דהיינו ויכולו השמי' זכו' ויכל' שהים דאית בסהדותא דל' תיכין תלתין וערין שכלין ותלת דרגין דתפוחין קדישין תלת דרגין דאיכון שביעי שביעי שביעי ואית ביה רזא דעלמא עלאה ורזא דעלמא תתאה ורזא דכל מהיממתא תלת זמנין אלהים חד עלמא תתאה וחד פחד יצחק וחד עלמא עלאה קדיש קדש קודשין בעי בר נש למסדר סהדותא דא בחזרה ברעותא דלכא לאסהרא קמי מאריה דמהימנותא וכל מאן דיסהיר דא ויטוי ליביה ורעותיה לרא מכפר על כל חובי בא"י אמ"ה אק"ב ורנה בנו וכולי האי קדושה אינו בחד מתקל' לקכל סהדותא דמהימנותא ואיכון תלתין זה' תיכין אחרין כמה דאית בוכולו כלל סלקין לע' תיכין לאתעטרא בהאי שבת דמעלי שבתא זכאה חולקיה דבר נש דיכוין רעותיה למלין אילין ליקרא דמאריה ע"כ - אשר במאמר הנכבד הזה שם באור"ה כל סוד הקידוש וקריאתו בעת ובעונה ההיא מועיל מאד להבליתי יורעים ומכוונים להעלות עליהן באילו כיוונו בסוד פרטי הסודות המוסדים בסוד הקידוש כי כלל דמיוזא בחכמתא כלשון הזהר המקודש כאשר הודעתיק כמה פעמים :

ומתוך

המאמר הנכבד הזה תבין אשר שגו בחזוה מדפיסים הראשונים שהדפיסו בתוך מוסח ברכת הקידוש כי בו בחרת ואותנו קדשת מכל העמים וכולי ואין זה תקון ראשוני שכתבוש' אתמר במאמר הנזכר שאינן אלא ל"ה בוכולו ול"ה בכרכ' הקידוש' הצולים לשבעים עטורין (א"ה מה שאין אנו אומרים אשר בחר בנו בשבת כמו כי"ט כתב הכ"ז ז"ל מפני ששכ' במר' נתנה וצדיקין לא בחר בנו לגמרי עד אחר מת'ת) ואולם כתב הרב זלה"ה שצריך להוסיף ולומר יום הששי שהוא ר"ת שם וי' שצריך להאיר בשכ"ג' שמות וי' בקידוש הא' בד'ת יום הששי ושנים כל"ה תיכין ויכולו שהוא כמספר י"ה מלא יו"ד ה"י - וג' בברכת הקידוש ל"ה תיבות כמספר שם וי' שישגרו שהוספה זו היא

אשר גם אלה ביין שגו בכמה ממשלות וטומא נפשו ירחק ממנו - ומדרך חסידים הראשונים לעמוד הם עצמם בעת הצניע לעשות ייגס בקרב ביתם וכשמצאו שלא תשורינו עין קוץ עין גוי ואשריה' מה טוב חלקם ומה נעים גורלם אכזה' פרשת שמעני ז"ל ת"ח ישראל קדישין כל סיי עלמא דירתון כולא תלייא בהאזא עלמא דאתי (פי' בניה) והוא אתר דין דמנטרא כרייא ואקרי יין ומתמן נפקין חיון וקדושה לכלא ויין דישראל וצ"ד מברכין ליה לקב"ה ביין - ויין דישראל דלתתא כהאי גוונא פי' שהיין שאנו שותים למטה השפע שלו בא מיין של מעלה - ואחרי הודיע שהים אותנו את כל זאת לא יקסה בעיני החכמי' וידועי' לנהוג בו כל החומא' לשמור את דרך עץ החיים - וביותר ביין שמקדש עליו כי בו מקדש את הכלה כמ' שביארנו - והתיר מורי לאיש א' שהיה בערב שבת במקום שיש בו יין כשר ויורע ששבת לא יהיה לו יין כשר כבון שאינו יכול להוליכו לביתו שיקדש מכבוד יום על היין וישתה אפס שאסור לעשות מלאכה אחר כך וסמוכות שלו מסכרת שיטלי הלקט שכתב כן כשאין לו יין במקומו והדבר צריך תלמוד :

וצריך

לקדש על כוס מלא יין שלא יהיה פגום וטעון כל מה שטעון כוס של ברכת מזון והי' שאר דברים הטעונים כוס ואמרו בזוהר פר' פגום ז"ל כוס על דרך החכמה הוא אלהים והוא מלא בי"ה והוא שלם כס כלל ו' כמו' כ"ס שהוא פגום וחסר כלל אל"ף כן הוא חסר כלל ו' והוא פגום הכסא כן עולה בגימטריא כס הוא י"ד ה' א' וצריך י' דברים כנגד יו"ד וכו' - וצריך לקבל כוס הקידוש בשתי ידיו משתי ידות וולתו ואחר כך יחזיק הכוס ביד ימינו לכר בלתי סיוע השמאל נגד החזה שלו והוא מהדברים שמנו בכוס ברכת מזון בגמרא שאמרו מקבלו בב' ידיו ומתנו בימין - ואחר כך יקדש מעומר ודורשי דשומות אמרו ר"ת שבת ת' קדש ש' כתב' עמידה וכן הוא סברת הרמב"ם ואור המופלא האר"י ז"ל וכן כתב מהרש"ו מורי ז"ל היה נוהג לומר כל הקידושין של שבת וי"ט מעומר ואחר כך היה יושב והיה שותה היין של קידוש ע"כ כי הוא בסוד הקידושין שמקדשין את הכלה ודין הקדושין מעומר ואף גם בא הרמז כי עד הגה ש"ן דשבת אלל' אותיות קר ושקר אין לו רגלי' וכשבת דטקה בירכי קשוט אמת בסוד אמת שייכ' משבת ר"ת אמת ואמת יש לו רגלים ומסתלקת מרע ועולה אל הטוב בסוד 'משבת' רגלק' 'עשות ר"ת מרע ועולה ה' ומתדבקת בבת עין דביה ג' גוויין הרמזים לש' כנודע ורגליה נתקנים וולעומת רמז זה עומדות היו רגלינו בעת הקידוש ומעלי לעייפו הכרכיים כמ"ס הכלבו ויש מהפוסקים שכתבו לקדש מיושב וטעמם דלא יתכן לפטור זה את זה בברכת היין מעומר אחר שאין ישיבה והסבה ואין טעם זה מספיק רק לענין הכרל' דלא הוי מקום סעודה וצריך להיות בישיבה לפטור זה את זה

שיא בזה להשלים למספר ע"כ. ולא יתכנו ודבריהם
שאלם הוספה זו מטעם זה היה להם לומר שמור וזכור
כי כן אמרו בתקונין תקון מ"ו ז"ל שבעים תיבין אינון
בקידוש ויכולו וזכור ושמור הא ע"כ כחושבן ויכולו ע"כ ש"ס
שג"ל זכור ושמור קודם ויכולו להשלים לע"כ תיבות. וכן
מנהג רבינו אכן אחריו דבריו אור המופלא האר"י
זלה"ה כוונת השלשה שמות **וי** שגריך להשלים בה
בכ"ז אין לשנות מאשר קיבל **הוא** על פי מאמר
הזהר הנז"ל שלא הזכירו שם דמו מזה. וכתב הדב זלה"ה
שראו לומר כליל שבת קודם הקידוש מומאר לרד"ה רופי
וכולי בכונה הכתובה למעלה בערבית ואיש התמים
יהיו פיו ולבו שוין בעת אמירת הקידוש ויכוין בפה שמוציא
בשפתו להעיד ולהאמין באמונה שלמה בחדוש העולם
לאפיקודנות האפיקודנים שאומרים שהעולם קרמון והוא
כמנהגו נזהר. תפח רוחם שאין להם השכלה להכין
ולהשכיל הענין אלא א"כ רואין בעיניהם וכיון שאין להם
מופת חותך כפי שכלם המשובש אין מאמיני' בענין אמנם
אנו בני אברהם ראש המאמינים בהקב"ה אנו מצידים על
חדוש העולם ומאמינים בו באמונה שלימה ואם אין לנו
דאיה לעיתו באזכורו שמענו אבותינו ספרו לנו כל אשר
הפליא ה' לעשות עמנו אונות ומופתים ביציאת מצרים
שסדר כל מערכות השמים ומהימנו עשה לילה ומהלילה
עשה יום וסניח כל סדרי בראשי' וכל המערכות ואם עולם
כמנהגו נזהר איך בשבעון ינהג פעמים כך ופעמים כך
אין זה אפס כלתי מנהיג לעולם והוא סדר כל המערכות
כולם והוא אשר חידש אות' בזמן שעלה ברצונו והוא עתיד
לספור את כדורו בזמן אשר יעלה בחפנו כמו שנאמר
ונגלו בספר השמים וכל נבאם יכול ואמר כי שמים כעשן
כמלחו והארץ כבגד תבלה והוא בונה עליון ומחריבן
ומשפיל ומדין ואין מי יאמר לו מה תעשה. כל זה הוא
כוונת הקידוש ומזכירים בו יציאת מצרים כאשר זכר
למעשה בראשית תחלה למקדשי קדש זכר ליציאת מצרים
לכיון את הענין אשר ביארנו ועל כונה זו היה מאמרם
כוזהר לאמר בעי בר נש למסדה סהדותא דא בחדוה
ברצותא דלכא לאסדהא קמיה מאריה דמיימנתא וכל
מאן דאסדהא דאישוי ליביה דרעותא לדא מכפר עליומיה
וכולי. ובצתאמיר הקידוש יפן אל הנרות ויתן בכוס עינו
להתמקד לעול ימתא שפירתא רלית לה עיניו סוד העינים
כגודע וסימניק עיניק בשד"ה אשר יקדוהו וכו' ימצא כל
איש מזור להליטות העינים והוא אומרים פסיעה גסה נוטל'
א' מת' ק' ממאור עיניו של אדם ומהדרא ליה בקידוש' דבי
שמי וכולי

ובתב

מהר"ו ז"ל פעם אחת חששתי בעיני
ויסכתי קרוב כ' חרשים חולה מן העינים
שאלתי למארי ואמר לי שהיה לפי שלא כוונתי כליל השבת

יד ב בסור

בסוד הקידוש כי הלא פסיעה גסה נוטלת מאור עיניו של
אדם ואינה חוזרת אלא על ידי הקידוש של ליל שבת ולפי
שאלו לא כוונת בו לכן איכ"כ זה אחר כך שאלתי יותר
סכרת הדבר ואמר לו כי ג"כ היה בעבור מציאו' אחר והוא
לפי שהייתי מסתכל בו בשעת התפלה שהוא היה מכיון
כוונות עליונות ויש בס' הסדרות שכי' ואינו ראוי להכתב כל
בו ואמר לי שלא אסתכל בו לפחות בב' זמנים אלו כשהוא
קורא ק"ש וכשאומר מודים וכשאומר קדושה מעומד כי לו
המקומות הם כוונת גדולות וכו' א' שכתבתי מלהכתב כל
בו בעתים ידועים ההם וכתבתי ברבע ההוא עכ"ל.
ואין ענין הרפואה כאשר עלה על דוח רבים לתת מן היין
על הצין אלא כי הרפואה היא כתתו עיניו בו בכונה הנז'
ובאותה מדה יאז תפקחנה עיני עורים. ונכון להזות כל
איש מרדע לבני ביתו גודל מעלת קידוש שבת וחיונו שבו
סו' בשיעוריהן אחד האנשים וא' הנשי' שאע"פ שהוא מ"ע
שהזמן גרמא אתקם זכור ושמור והני נשי האיל ואיתנהו
בשמירה איתנהו בזכירה עד שמן הדין מוציאו' את האנשי'
סואיל וחייבות מן התורה כמותם: והוא מ"ס בזהר תרין
דרגין ראיון חד זכור ושמור וכולי והני נשי האיל ואיתנהו
בשמירה דאתפרשת מסט"א כמ"ס בזהר תרומה בדעיל
סכתא אידיא אתיחדת ואתפרשת מן"א ואיהיא אתארת
בנהימו ובחורא קדישא וכולי ולכן איתנהו בזכירה שהוא
בסוד הזכר כי היא מתיוחדת עם מלכא ענא הקדישא
כאמר ולכן מוציאות את האנשים כן עתה היא השלמה
ונעשים בסוד אשת חיל עפודת בעלה והיא גם היא עלתם
בעולם הזכר כי כל הענינים בדינים אלו דונמא עלמסה
בהמה והאשה המליאה לה דעת וזאתה' תהיה זהירה
בקידוש היום לשמור מפי בעלה או מפני אנשים ברחלים ולא
יבמקד לנאת בקדוש בנה הקטן ואפילו הנשי' לי"ג שנה
רחישינן אולי לא הביא שתי שערות. ומאנה הנחם נפשי
על דמות בנות אשר הקלו בתקף חסדו של קידוש היום תן
עומדות בחוץ בחוב דברים ותבקע ארץ לקולן ובעה"כ
בפנים מסלכל מכוונתו מקול צפופין ושמים דעות עשו
אחת שכל כמה שלא הטו את אונם עודן מרבחות בעת
אמירת הקדוש לא יצאו י"ח קידוש ואף גם זו רעה חולה
שמפסיקות בדיבור קודם שיסעו המקדש וכו' הדין פשו'
דאינון יכולו לטעו' לא אם כן יתורו לבדך ואפי' אחר שיטעו
המקדש נראה לי שגריך להזהר שלא להפסיק בדבור עד
שיטעמו ואם הפסיקו הבא לטעום נדך לבדך כפה"ג סג"ס
התוספות בפסחים דף ק"א ד"ה ר"י אמר אף ידי יין יצא
ומיורי ששתו בכ"ה דאע"ג דלצמן קידוש יצאו כשמייעה
לענין יין לא פטר אלא א"כ שתה דהוי הפסק כדאמרינן
בפרק כינר מדרבין נבי המוציא שאלם הפסיק שגריך לחזור
ולברך ע"כ וסברא הוא שלא יהא שומע גדול מהמברך
שאלו בירך הא בעגמו והשי' נדך לחזור ולברך אלו כמג

והשי' 14 2

פרק ז' שלא יפסיקו עד שיטעמו

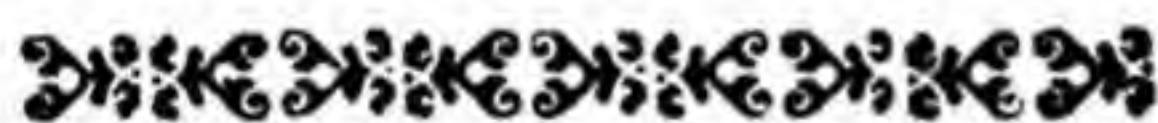
והשיב לא יהא צריך להזיר ולכרך על הסעימה דירי קידוש ינאו ירי יין לא ינאו ואף על פי כי אין צריכי' מן הדין לטעום כלום רק שעושים כן לחבב המנו' מ"מ אם הפסיקו בשמחה אהר הברכה אינן יכולים לטעום ממנו או לשתו' כתק' הבעודה בלא ברכה וזה פשוט.

וע"כ

הייב כל הדם להודיע פרטי הדברים האלה לבני ביתו למען ישמעו ולמדו לירא' ה' ותהיין אזניהן קשובות לשמוע לנוסח הקידוש מראשו ועד סופו ולכל יפסיקו בשמחה קלה בעת ההיא וכ"ש אחר שביד' הב' ע"ה ברכה בפה"ג ובכ"ן יבוס' להם טעמית' והשתיה כדת של תורה ותהיין מנוקות מעונש עה"כ שאם אמרו על אותו חסיד שהיו פניו משונות אחרי מותו מפני שפח בעת שהזכור היו אמרי' ויכולו כ"ש וכ"ש שתכבד העונש בכפלי' כוונתו שביד' כי הוא מרומם מאד בסודו על הב' דערכית כבודע מדברי הר' שג' אלה כל אחד זה למעלה מזה. והא' זהיר כל אדם למזוג את הכוס בשעת הכרכ' באומרו ברוך אתה בפה"ג שעבין המזיגה שבה מאד במורה כמ"ש פרבת בלק דף קפ"ט ז"ל הוא יין דמטיק ליה יעקב מדחיק ובהיט ליה מענכיס דהוא גפן וכולי חנוך מטטרו' אפר ויבא לו יי' דארמי ביה מיא בההוא יין ואם לאו דארמי ביה מיא לא יכיל למסכל ע"כ הנה משם מתבאר כמה מועיל ענין הציגה. ואם לא מזוג בעת הכרכה יהא זהיר למזוג אחר הקידוש גם יהא זהיר לשתו' מכוס של קדוש כמלא לוגמיו דהיינו כל שיסלקנו לנד אחר בפיו וידא' כמלא לוגמיו והוא רחבו של רביעי' כרי פיהנה מכוס של ברכ' ואם לא כן אי ברכ' לבס' וסיערו חכמים דלא מקרי הנא' בפחו' ממל' לוגמיו דראשו לק' יגיע אות רביעית' טבס' כמ"ד המקובלי' ע"ה וישתהו בישיבה שלא בהפסק בנתי' ואם המקדש אינו רוצה לשתותו ושתה אחר מהמסובין כמל' לוגמיו ודיו אבל אין שתי' כ"מ מטרפ' למלא לוגמיו דלא מקרי שתייה של הנאה בפחות ממלא לוגמיו דכענין שיהא' א' מהם כשיעור ומזהה מן המוכחר שיטעמו כלן לחב' המנו' ודוגמתו למעל' כי כן כל המדות הן נהנין מאותו הייח' הנעש' בקידו' ות"מ מי שיש לו יין מעט עדיף טפי שיטעמו' א' בשעו' ויניח הסא' למחר הסב' או להכדלה.

ובתב מהר"ו להשאיר בכוס של קידוש מעט יין בשלחן עד סעודה של שחרית וכן בכל כוס של ברכה. וראיתי מן המהדרין נוהגים לקדש על אשיכא של יין שיש בה שיעור ג' קידושין קדוש לילה ויום והכדלה ולוקחין הימנה בכל פעם שיעור לצאת י"ח ומשירים מקדושה לאברלתא כמ"ש בגמרא ובאמצע הכעודה שותין מ"יין אהר. ותמיד כל יום השבת אין מזיזין אתה אשיכא מעל השלחן כדברי הרב זלה"ה ואף במנוה מן המוכחר לקדש על הכוס בחור להם זה הדרך לאשר ולקיים מנהג זה אשר בכוס לא יתכן להשאיר כס קיים

קיים. ואשיכא נמי כוס מקרי כל שתיה רחב ויראה היין מתוכו. ומי שאינו שותה יין משום נדר כתבו הגהות מיימוני' פרק כ"ט שיכול לקדש עליו וישתו אחרים המסובין עמו ואם אין אחרים יקדש על הפת והוא במדר זה יטול ידיו תחלה ויכרך על נטילת ידיו ואומר ויכולו וכו' עד לעשות ומכרך המוכיא וכונע ולא יפרזם הבגיעה מכל וכל אלא יניחה רבוקה ואומר קדוש היום וחותם מקדש השבת ופורס' ואוכל וכדרך זה נוהג במקו' שאין יין כמ"ש הפוסקים וכתבו שאם הוא במקום שאין לו אלא כוס א' מקדש בו כלילה ואינו טועם ממנו שלא יפנימו אלא שופך מוט לכוס אחר וטועם יין של קידוש מהכוס הב' או טועם מכוס הא' ואחר כך מוסיף עליו מהכוס הב' ולמחר מקדש במה שנשאר בכוס ראשון ואם לא היה בו אלא רביעית' בנמצוס כתב הר"א שפ"ח דברכות שמה שנחסר ממנו כלילה מוזגו למחר להשלימו לרביעית' והיינו דווקא כשיש לו כוס אחר להכדלה שאם לא כן מוטב שניחנו להכדלה שאי אפשר בפת משיקר' עליו ולא יהא לו יין להכדל' ואם יש לו כ' כוס' מוזגממי' אחר מציגה יקדש ביום (כ"ל כלילה) דקידוש דלילה עדיף להביא מן קדש העלין על הכלה בחינת הלילה אמנם ביום הוא נמשך מאלו. ויכדיל כשני שהוא צורך גבוה להבני' כוס דטטרא דקדוש על שהוא מדורא ראשא דקט"א כמ' ו שנכאר במקומו כמ"ד.

פרק שמיני

אחר מקדש תכף ומיד ימהר ליטול ידיו לסעודה ולא יאחר דקי"ל דאין קידוש אלא במקום סעודה וכתב מהר"ל שצריך לאכול במקום קידוש לאלתר או סיהא בדעתו לאכול מיד אבל בלא הכי אפי' אבל במקום קידוש אינו יונא.

והמבשרה הזאת ברכת מכני עמינו כלילי שבת ומחר מהן כליל יום טוב כ' של גליית או י"ט שלאחר השבת להיותם שבעים מסעודות היום ואין יכולין לאכול מיד אחר הערבית ומקדשין בבואם מבית הכנסת ומשהין האכיל' עד לאחר שעה או שעות ואחר כך אוכלים ולא יפה הם עושים דכיון דאין אוכלים לאלתר וגם אין דעתם לאכול לאלתר לא ינאו ירי קידוש. והאיש הידא' יהא זריז ונשכר ליטול ידיו תכף ומיד אחר הקידוש ויבצע על הפת ושוכ ישיה אכילתו ככל אשר ירצה אחר שאכל כזית פת וה"ה כל דבר הטעון ברכה מעין ג' או ישיה הקידוש עד זמן כואו לאכול סעודתו וככ' ינאו ירי קידוש כרת של תורה. ועיקר הדין שאמר אין קידוש אלא במקום סעודה הכוונת שיקדש במקום שסע' יסעוד שאם קידש

פרק ח סוד אין קידוש אלא במקום כעודה

נה

קידוש במקום אחד וסעוד במקום אחד לא יא ואסמכות
אקרא רכתיב וקראת לשבת ענג במקום קריאה דהיינו
קידוש שם תהא ענג דהיינו הסעודה. ואשר הריחו כבוד
ה' מבית ומחוז תצפנ' והוא הדבר הנזכר בזהר פרשת
בלק דף ר"ע א' תאנא מסטרא דאימ' כר אימי מתצטרא
בפקין בעטרהא אלף ות"ק סתרי גליפין בתכשיטהא וכר
בעא לאורחא מלכא מתעטרא כחר עטרא דארבע
גוונין וכו' כר מורחא מלכא במטרוניתא וסלקא עטרא דא
ויתיב ברישא דמטרוניתא וכו' כדן אימא כלחשו נגיד
מתנן עילאין סדר וקבע לון בהיא עטרא כדן קלא
אשתמץ ככולהו עלמין באנה ודאינה וכו' עד כאן.

הנה

מתבאר מדברי מאמר הנכבד הזה כי לעת
היוחד כר מורחא מלכא במטרוניתא כדן
סלקא עיטרא דא ויתיב ברישא דמטרוניתא והיינו קדושה
הנמשכת לה מלמעלה א"כ מזה תשכיל ותדע ממו"ר דבר
זה כי אין קידוש אלא במקום סעודה דא"כ כי בהיכל
העליון מקדשין הכלה וקדישין לה כבוד כנזכר בזהר פרש'
פנחס דף ד' א' אין עיקר קידוש אלא במקום סעודה כר
מורחא מלכא עם מטרוניתא כבוד הלחם אשר הוא אוכל
אז בא להם מלמעלה הקדושה עליונה כאמר וכמעשה
התחתון של האדם הנשמי בקדשו במקום סעודה הוא
מעורר למעלה הדוגמא שלה כמו שביארנו בכמה מקומות.
ועל כן יש להזהר למהר ולעשות סעודתו במקום שקידוש
שלא לתת מנדעות מנדיו בשמים מפעל ח' וכתב הרא"ש
ד"ש פדק ערבי פסחים שיכול אדם לקדש לאחרים אף על
פי שאינו אוכל עמהם דלרעהו הו' מקום סעודה אף אם
עדיין לא קידש לעצמו ויהי שלא יטעום עמהם שאסור לו
לטעום עד שיקדש במקום סעודתו ואף בקידוש של יום
בשחרית כתב רבינו ירוחם דמותר לעשות כן להניח
אחרים אף אם אינו נהנה עמהם ואשר יש לו להניח את
אחרים והם שכימו פפי עדיף לזנות אליהם להיות סולחנס
עדיף לפניהם בביתם זהו יקדש בביתו וישמעו שבעיו
ויתכונו לנאת ומקרי שפיר במקום סעודה. אף אם הם
באים לשמוע הקידוש בביתו ועושין סעודתם בביתם לא
עשו ולא כלום וזה פשוט וכתב הרא"ש שאין מקדשין אלא
לאחר הנד ואף פי חלקו הסוד והמדרכי ואמר שאין הקידוש
תלוי בכר ואם הוא נהנה במקום שיש בו איור מקדש ואוכל
שם איג' פי שאינו דואר סדר. מכל מקום ירא שמים לא
יעשה כן שאף שלפי פשטן של דברים הכי מסתברא מ"מ
אל יפן האיש הישראלי בחומ'ר שכם דק לרוממת העליונה
אשר מדעת זו כי הנד הוא כבוד הכלה כמ"ש בזהר פרש'
תרומה בפסוק כי מר מזה והקידוש גם הוא נדרש לקדש
את הכלה ולכן יקדשו אותה לאחר הנד להודות בגדון
קבלתה מרדנה אחר מדרגה אף על פי שהנדר הוא פלימו
הנמנא בה בפני עצמו כבוד מ"מ הוא מתקדשת בסגנון

זש

זה דווקא כי על כן יש מהמקובלים מוכרים לתת עיניהם
בגד גם כן בעת הקידוש. והנה כתבנו בחלק של חול
להיות זה קודם שיאכל לשתות מעט מים פחות מדביעי'
כדי לנאת י"ח בשאר המים שבתוך המזון כמ"ש מהר"ו
ו"ל. אמנם עתה כלל שבת אין צריך לתקון זה כאשר
כבר קידש על היין וכדכת' יין של קידוש פוטרת כל מיני
משקין שבתוך הסעודה כמ"ש התוספות פרק ו' דברכות
וכפרק ערבי פסחים אם לא שקידש על הפת ראוי ודאי
צריך לעשות תקון זה כמו בימות החול ולא כאשר שגו
דכיס בזה וכמעשהו בחול כך מעשהו בשבת ומסרכים
ברכה לבטלה. וכתב הדב זל"ה שראוי להיות כל איש
נוטל דיו ב' סעודות שבת מעומד וינגבס מעומד והטעם
במקום לבאים בסוד ה' כי הכלה על ידי העדים מקבלת
ממנו חיו הועיר ועומדים על אדון כל הארץ כי ע"כ יגביה
דיו אחד הנטילה כשכא לנגבס עד כנגד ראשו כנודע
ואמר קודם הברכה לשם יחוד וכו' כמו סדר החול ויסים
ומעשה ידיו כוננה עלינו להאיר במלכות ממנו חיו' א.
ואמר הברכה מעומד ואסמכותא בתיבת שכ"ת ר"ת שבת
בבטילה תעמוד גם שבת בבטיל' תגביה וכתב הרא"ש
פנ"ך להאיר בחורף שלא יטול ידיו במים שיש בהם שלג
או ברד ואם יטול יזהר שלא עדין בין ידיו שלא
יהא מרסק.

וכתב

המדרכי פרק ט' דשבת ובספר שבוני
סלקט שהדוחץ ידיו בשבת טוב לנגב' ככת
זו וזה הסוד מסן המים כפי יכולתו קודם שיקנחם במפה.
וכן פי' הכ"י בש"ע סי' ע"ג ואיש הירא יחוש לברכו
שלא להכשל באיסור של שבת. ואמר כך ישב על שלחן
מעוטף לבגים בכבוד והרד וכוכע ישועה על ראשו לפני
השלחן אשר לפניו והיו לטוטפות כן עיני הדברים אשר
הזניח בשפתיו לפני סעודתו לאחר אתקינו סעודת דמלכ'
רא הוא סעודתא דחקל תפוחין קדישין וז' א' ועתיק' קדוש'
אתיון לסעודא כהדא. וככן אם בעל נפש הוא יראה ורעד
יסא בו ומורא לו יעלה על דאש בהיות מסב על שלחן
מעוטף מכבוד והרד כהדע דליו לפני מי הוא עומד. וישב
בישיבה לא מוטה ח' לפניהם. ומה פעמים הזכחת
לכמה בני אדם האוכלים לסעודתם וישתו וישכרו על
שלחנם בשאר הימים בשחוק וקלות ראש במרחובות קרים
ולאשתו לב לאמר לפני מי הם עומדים כי אחר שהשלחן
הוא כמזבח אין ספק כי בכל הימים אף בימות החול יש
השראת שכעה עליה כאשר היה שורם במזבח כשהם
מקריבין בה הקדבתם ראוי לעמוד בס באימה וכיראה
ומה יענו לים פקדתי הפריצים הנוהגים בתיבה הדכה
קלות ראש ויחזו את האלהים ויאכלו וישתו מוסים ומשלחי
דגל השור והחמור לפני השלחן אשר לפניו אמהם עומדים
שם גם בלי כמות ולבוש ויבאו בה לשתות שמה מעלה
עשנס

פרק ח כוד למבצע אריפתא

עשנים כי אז יעשן אף ה' עליהם יותר ושעירים יקדושם
ויאכלו זבחי מתים ואם רע ומר עזבם את ה' בשאר
הימים בכזוי אשר כזו איש לו על השלחן עוד יגר' הכאב
ואר' ביתר הכז אשר כזו בקדושה' מכבוד בצ' סעודת
שבת רב הקדש אשר המה סולם מוצב ארצה וראשם מביע
השמים לעמוד על שלחנם בקלות ראש וכמערת פריצים
נהגו בה ולא יזכרו ולא יפקדו ולא יעלו על לב לעולם מי
ומי הם הנזכים על שלחנם אזי להם אהיה שעתידיו'
להבוות בגחלתה של שבת והיו דיראון לכל בשר ובפרקי
הבליחו' כתבתי מעשה היה מימי האור המופל' האר' ז'לה
שהיה בזמנו החכ' ישראל נהג' ארה ע"ה והיה נעים זמירות
ישראל ופעם א' כליל שבת קדש היה החכם הגז' שורר
על שלחנו כמנהגו הטוב וראה הדב ז'ל מלאכי נכחות
ידרוזן ידוהן לבא בביתו להשתעשע בשיריו ותכף ומיד
הכתכל הדב ז'לה' כי בא מלאך א' וסילק לכל מחנה
המלאכים המרוויס שם על דבר שהיה בזרועותיו מגולים
ורף גם שלא היה הכובע על ראשו על השלחן אשר לפני
ה' וכשהרגיש הדב ז'ל בדבר שלח למהדח' ולמהד' י'
הכהן לגלו את אצו לאמר כי מלאכי עליון היו משתעשעי'
עמם שם על שלחנו ונכתלקו על כי לא עמד בפחד ובאימה
לפני ה' והיה כשמוע החכם יבראל הנזכר דברי תלמידיו
הרב אחזתו רערה ועמד מרעיד ויטב בכבוד גדול מעוטף
בבלימתו וכובע על ראשו וחזר לשירו בגילה וברעד ותפף
ומיד היו' מלאכי אלהים עולים וירדים בו כאשר בתחלה
שמים ושמים ככח צוטי התן וכלה והדב ז'ל ומהד' חן
ז'ל רואים ומפליא לעשות :

ומי פתי יסוד לכבו לבלתי השכיל כי ממכון שכתו
השגיח הוא יתבדך עפעפיו יבחנו בני אדם
מכבודו יכבדו וכזויו יקלנו כי על כל אלה איש התמים יחוש
על כבוד נור עשה הנצב על שלחנו וישים נא כבוד לה'
ה' להי ובראל להת עטף בלבושו התחתון והעליון כאש' יבא
לעמוד לשרת כסס ה' על שולחנו הטחור בשאר הימים וכל
ירא' וכל יאנ' שמה מעל' עטן אפי' כל שהו ותהיה שלחנו מל'
דשן בקדושה וירא' ה' כעוה' לפני המלך ויתר מכן בסעודו'
של שבת רב הקדש יתקדש במעוו מאד לעמוד על שולחנו
בגילה וברעדה מעוטף לבנים כחלאך ה' צבאות לכל
הנצבים עליו מרא' ועד סוף עד גמרו אותה יושב בשלחנו
אחריו לצפון ופניו לעומת הנרות לדרום ויקח הכ' הלחם
האמצעיים העליונים של ימין כנגד היו"ד ושל שמאל כנגד
הוא' ויחברם אחוריהם כיתה' ופניהם חזנה ובכז' אז יסיר
תהלתו סידר הרכ זל' כבוד המוציא בניו לתלפיות וכל
המרכה לכפר הרי זה משוכח:]

לכבד על ריפוא. כזתא וכביעהא
הרין יזדין נקטא. כתיכין ופרישין.
פריש

[illegible]

משח זיחא דכיא . דפחנן רחיא .
פרשת

ונגדין נחליא - בנזה בלחשין.

פרשת

אלה הדברים מוכנים מאלוהין כלומר
אנו מוכנים שכלל תהיה מעשרת
באלו הסודות שאמרנו בנו האי הלולא פי' הסעודה הזאת
דחתן וכלה זון וע"ק דאיתי לסעודה בחדה זון ש' דעירין
קרישין עירין הן כל בחי' דועיר קרישין היינו בחי' עתיקא
קרישא.

ואחר

אחר זמר זה ישים הכ' הלחם שכידו כנגד
הכ' התחתונים שהם נקבות להשפיע ושם
כנגדם יבצע מלחם הימני כזית סודי דהוי' היבצע עוד
ממנו כבי' סודי של אר' ויתן לפני אשתו ויכוין לשילוב
יאהר נהי' מ' ד' בראש וי' ד' בסוף:

ובזה

פ' עקב דף רע"ג ז'ל תביעא למבצע
על ב' ככרות בשבת דאיכא רמיון
בתרין לוחין דאורייתא ואתיהיבו בשבת זוגות דבימא
נחתו דאמר ביה ב' זמני טוב ובשבת אתייהיבת ואע"ג
דאוקמו' דשרים ממנו על הזוגות כמה דאוקמוהו ב' כיני'
ב' אגוזים הלכה למעשה מסיני שלוחי מנוה אינן כוזקין וכו'
ותרין ככרות בשבת רמיון לתרין מ' דין יאהר וכהי'
דארכי' היא יחידה מבעלה בשבת יומי' רחול ובשבת נחית
לגבה ובב' ד' בשבת כל נשמתין ורוחין וכפשי' נפקין זוגות
ואין שסן ואין מויק שליט ביות' דשבתא ע"כ:

הנה

משם יתבאר טעם כוונת הכ' שמתאלו
בשעת הכניעה והרמוז בהם לב' יודי' שהם
מתחברין שניהם ואל תתעקש לחשוב כי כוונת האמר
שהככרות הם בסוד יודי' שהנה נתבאר בזה כי הלחם
הז' במודע בכמה מקומות ושני ככרין היינו ב' זון דאינן
שלמא דכלא ומ"ש במאמר הנזכר כי הם סוד ב' יודין ר"ל
שעל ידם מתחברים ב' יודין של הויה אר' כי ונתן השפע
מפני דארכי' היא יחידה מבעלה בשבת יומי' רחול ובשבת
נחית לגבה ולסוד זה צריך לאחו' ב' הלחם בשתי הידים
ימין ושמאל כי לעולם הזכר בימין והנקבה נקשר' בשמאל
וגם להעיר המין והשמאל ולאחו' הכלה בסוד שמאלו תחת
לראשי וימינו תחבקי וברי' לצשות מ"ש במאמר כי הם סוד
יודי' היה נוהג אדוני אבי מורי ז'ל לצשות בלחם שכיד
ימין ג' חתיכו' בסכין והם כנגד שלשה אותיות יודי' ובריק
להגביה ידיו למעלה עם הלחם ויברך ברכת המוציא קול
ברמה וכנעימה קדושה ויגיש הה' של המוציא כאילו היא
מלאה בה אחרת לרמוז לתרין ההין זאת אומרת הבת
אכל האם והוא מ"ש בזה דפ' אמור אוקימנא ב' הלחם
תרתי שכינתא שכינתא עילא' שכינתא תתאה דאתחברו'
כחדא לגבהן תרי נהמי בשבת וכולי ע"ש. ואח"כ כבואו
לסעוד יכנס כבי' טוב ליחדא שמא דקב"ה ושכינתו בדחילו
ורחימו הנה אכבי בא לקיים מצות סעודה של שבת לתקן
את שורשה במקום עליון והיא כנגד יצחק אבא קרישא
וכזכותה ניבול מחכלו ומשיח ויקוים כמו מקרא שכתוב
והרכבתך.

פרשת

לה הדברים לבאים בסוד ישרים להמשיך
לה הקדושה מעתיקא. והנה מודעת זו
דכ"ה דעתיקא הם למטה לזון והכ"ה אלו הם בוסשין
וטוחנין כח הגבורה והיינו השמרים רתוך עתיקא הכלתי
בראין וכמ"ש ר"ש דעתיקא הוא כחמר טוב דיתכ על
דורדייה והדורדייה הוא סוד הגבורה שהם שס רק שאינם
בראין וכשבאה האלה מא"ק מוסיף אור בעתיקא ואז הכ"ה
דירי' מתרבי האור לתוכם והם נריכים להשפיע לאז' וגם
לזון וכרי' שלא יבא אותו השפע תעורב בשמרי' שהם הדינין
עם החסדים אז טוחנין אותם הדורדייה הכו' ונעתקים
משם דורדייא דיון ונעשים בשם ויתא כהה"ן. כחמר טוב
דיתכ על דורדייה ונעתק מבינת יין ובא לבחינת שמן
שהוא באבא שמן משחת קדש. וטעם שבעתיקא נקרא
יין ועתה באבא נקרא שמן יען כי בעתיק' אעפ"י שנקרא
יין אינן עושה רושם אותו השם שיתדבקו הדינים ויתחזקו
אבל באז' א' דבינה רעין מתערין מינה אילו היה שם סוד
יין היו הדינים מתגברין. וזה טעם לשון בינה רעין
מתערין מינה כלומר תה' ופהיה שמה בעתיקא שקט ולא
היה נראש כלל כמו ישן עתה מבינה והלאה המציקים
אותם הדינים ומתערבים. וכשיורדים לזון אז בסוד
נחלי שמן והיינו היסודות של אבא וככנס לתוך יסוד אימא
שהיסוד נקרא נחל זון נחל כרית שהוא כורת וככנס בתוך
מעיי אי' ומשם לז' ואז' א' למוקביה ומטעם זה תשכיל מה
שליהו היה שותה מזה הנחל נא ולמד מכל האמור בפרשה
שעתה באור השבת ומתוספת האלה הזאת והם גברים
אליה ונמשכים כל הנחלים עמם היינו הארתם עגמה והם
י' ג' נהרות דאפרסמאכא שאחר היותם שמן וית נעתקו
משמן וית ונעשו שמן אפרסמון וכל אלו הנחלים הם ככנסים
גבוה בלתי אמצעיו ז' ש' כלחישין שאינו על ידי הקול סוד
הת' ת' אפס על ידי היסודות בלבד. שהוא כלחישין סוד
העיבור שהוא בחשאי:

הלא נימא רזין ומילין דנגיזין דלי' זרון
סתחזין טמירין וכבשין.

אמר

הלא אלה הדברים שאמרנו בראש הסודות
עמוקים והם בסוד אותם הנחלים שאמרנו
שהם גנוזין תוך אור' ואינן נראין לחוץ וכיום השבת יונאין
מאז' א' ונטמירין ככלי' דז' א' וכבשין בתוך נוקביה כדרך
דבר גדול שמכניסים אותו בכלי קטן שהוא כבש שם:

אזעטרת כלה. ברזין דלעילא. בגו
האי הלולא דעירין קרישין.
פרשת

פרק ח סדר המוציא בשבת

והרכבתך על כמותי ארץ ויהי נועם ה' וכו' .
ובסעודת שחרית יאמר לשם יחוד כו' כנזכר

הנה אנכי בא לקיים מצות סעודה
 כ' של שבת המיוחדת לאברהם חסידא לתקן את שורשה
 במקום עליון ובזכותו נזול מדינה של גיהנם ויקיים בנו
 מקרא שכתוב אז תתענג על ה' ויהי נועם ה' וכו' .

ובסעודת ג' יאמר הנה אנכי בא לקיים מצות
 סעודה שליטת של שבת נגד

יעקב אבי של שבעים נפש ובזכותו נזול ממלחמת גו' ג'
 אגו' ג' ויקיים בנו מקרא שכתוב והאכלתיך בחלת יעקב
 אביך בחלה בלא מנדים וכבן בכח סגולת ג' סעודות אלה
 יתקן פגמינו בסעודות הרעות ומאכלות אסורות ויהי
 נועם ה' אלהינו וכו' .

ואשר חתו דבר ה' ותמונת ה' יבטל יבטל
 בטפלים בכל שלש סעודות שבת פרטי

כוונת אכילתן ובסעודת ראשונה יאמר :
ליחרא שמה דקב"ה וכו' וכו' לאכול סעוד'

ראשונה של שבת להמשיך מזוגא דרחל
 טרף בפיה כל בה חלק משמן חכה ומרוממת היא בברוכה

ותורת חסד על לשונה מכריע הוא כולם ויושפע במאכלנו
 שפעת שבעה נחלים תחתיים דמלכא קדישא החסד כמ'

הנבזרה ביון הכ"ה כבשר והיסוד בפרי העץ והמלכות
 בלחם . וכבש קאל אוכלינו אשר פ"ה ה' יקבנו ול"כ

נתיבות חכמתו יאירו הכשר עודינו בשינוי שן תחת שן
 ונשבע לחם ונהיה טובים ויהי נועם ה' וכו' .

ואמר בכל הכ' סעודות אפס שיש חילוק ביניהם כמו שכתב
 בס"ד כל א' על מקומו לפנינו . ואח"כ יאכל די מכשורו

אשר יכשר לו וכל המאכל שאוכל בשבת אע"פ שיאכל יותר
 מהצורך אינו הולך לחינוכים כמו בחול אלא כולו ככלע

באיברים בא ולמד ממ"ס בזהר גופיהו דרדוקיאל דלא
 מתענגי בהאי עלמא אלא מתענגי דמנוה וסעודתי

שבתין וזמנין וחנין ההוא רוח מסאבא לא יכיל לשלטה
 עליהו דהא לא אתענגו מדליה כלום ע"כ ואיתא בזהר פ'

ויקהל דף ר"ח ז"ל רוא בחול לא מתהני אלא מאינון מילין
 דמלקין מנו שבעא וכלהו מתעסרין ורווין ושבעין בחידו

וההוא אתר אתהני מנייהו . בשבת איהו רוא אחר כמזוגא
 חמש וכההוא חרוא דמזוגא כמה דאוקמיה וכו' ע"כ כי על

כן יאותה לאיש הישראלי לאכול לשבעה בשבתות וכו' .
 ותר מכרי רגילותו לגדל ולחזק מהתענג ומכל עליונים

למעלה וגם שיהיה לו שינוי וסת אח"כ לא מפני כך יתבטל
 מענג שבת ויתבונן כמ"ס בזהר פ' פנחס דף רמ"א ז"ל

פ"ס הוה אזיל לסכריה פגע ביה אליהו א"ל מלא חרוא
 בעינא למשאל מינק לאסכמא כמתיבתא דדקיע' שאלתא

שאילו עלמא דאתי לית ביה אכילה וסתיה והא כתי' באתי
 לגבי אחותי בלה אכלתי וערי עם דבשי וכו' אר"ש כמה

חכיכו

חכיכו חכב קב"ה לכ"י ומסגיו דרחיקו דרחיק לה פני
 עובדיו כמה דאיה עבד ואע"ג דלאו ארחי במיכלא
 ומסתמא בגין רחיקותהא אכיל וסת' . הואיל ואתי לגבה
 עבד רעותא בלה עאלת לחופה ובעת למיכל לית דין
 הוא דמיכול חתנה כהדה אע"ג דלאו ארחיה למעבד הכי
 הו"ד באתי לגבי אחותי בלה הואיל ואתינא לגבה ולמיכל
 כהדה לחופה אכלתי וערי וכו' .

הנה משם יתבונן האיש המאכיל אשר מחזה פני
 יחזה לשמו' גם הוא ואף על גב כי הוא עונב

לו שלא לאכול ישנה מעשי' לכבוד הכלה שבת מלכת' שהרי
 נאמר דקב"ה שני עובדיו לכבודה של בלה ואמר אכלתי

יערי עם דבשי . וזו"ס גם הוא כי איתו תוספ' רוח הנמנא
 באישי ישראל בשבת ההנאה שלו אינה רק באכילה וסתיה

כמ"ס בזהר ויקהל דף ר"ד רוא דרווין ליערי חכמה זכאך
 אינון כד האו רוחא אתער האי רוחא איהו אתפסטותא

דהאי נקודה וסלי רוא דשבת דשרא לתת' על עמא קדישא
 ועל דא כתיב שמור וכו' וע"ד כתיב שומר שבת מחללו .

האי רוחא אתהני מהנאותן דישאל ומענוג' דילהוץ ולמיהב
 ליה ענוגא במכלא וכמשתניא וכו' . והואיל וקיימא עמיה

דכ"כ אנטריק לנשרא ליה אתפלג לעילא ונהיר ואתפלג
 לתתא ונהיר ודא הוא דכתיב בימי ובין בני ישראל חולק

אחנא אית לן כהדה וכו' הנה משם תתבונן כי אותו
 תוספת רוח הנמנא באדם עתה ההנאה שלו אינה אפס

באכילה וסתיה ומה טוב ומה יופי' כשלא יחוש שיהיה לו
 שינוי וזהו ולא יאבד תוספ' שבת ממנו בשבס ימנא לו עונש

גדול כי הוא פוגם רוח עלאין קדישין :
וזה כוונת מאמר ז"ל כל המענג את השבת ולא

אמר כל המענג ענגא בשבת כי בהתענגו לשם
 כבוד השבת הוא מסיף התרבות הארה בבחי' השבת

ההוא רוחא קדישא וכאילו את השבת ענגא אנו מענגי' שאר
 הכוונה עולה עד למעלה ובזהר יתרו אמר ז"ל ר"י אמר

בעי לאתענגא בהאי יומא ולמיכל ג' סעודתי בשבת בגין
 דיסתכח שובעא וענוגא מהאי יומא בעלמא ומאן דרע

א' סעודתא מיניסו אחיו פנימותא לעילא ועונש' דההוא
 כ"כ סג' ובג' כ' בעי לסדרא פתורי' שלשה זמני מחד עי"ל

שבתא דלא יסתכח פתוריה דוקיניא ותשרי ברכתא
 עליה בכל שאר יומי דשבת ואמר עוד לקמ' ת"ח בסעודתי

אילין אשתמודעין ישראל דאינון כפי מלכא דאינון מהיכלא
 דמלכא דאינון בני מהימנות' ומאן דפגיס חד סעודת' אחיו

פנימותא לעילא ואחיו גרמיה דלא מכני היכלא דמלכ' הוא
 ולאן מודעא קדישא דישאל ויהיין עליה חומרא דשלשה

מילין דינא דגיהנ' וכו' וזו"ל ליה לכר נס דלא אשלי' חדות'
 דמלכא קדישא ומאי חדותא דליה אילין שלשה סעודתי

דמהימנותא ע"כ ובזהר פרשה פקודיך דכ"כ הפליגו
 בשכ' ענג שבת וכן בהפכו בעונש ז"ל האי אתר אקרי ענג

בגין

בין דבאוי אחר כך עייל שבת מתסדרין תמן כל פתורין
דבני עלמא דאקרון בני היכלא דמלכא אלף אלפין ורכוא
דבבן קיימין ממנין על אילין פתורין והאי חיותא
ענילא וכולי וחמא כל אילין פתורין ואשגח בכל פתורא
ופתורא ואיך מענגי ליה לכל פתורא ופתורא וקיימ' וברוך
ליה להאי פתורא וכל אינון אלף אלפים ורכוא רכוון כוליהו
פתחין ואמרין אמר ומה ברכה היא דברך על הה' פתורא
דמתסדר ומתענגי בך יאות אז תתענג על ה' והרכבתך
על בנותי ארץ וכו' וכלהו אמר אז תקרא וה' יענה תשוב
ויאמר הנני כו' כך ההוא פתורא אתענג בכולהו סעודא
בסעודתא ג' בתרא' מסיים ואמר על כל אינון קדמאי אז
יבקע כשחר אורך וגו' כבוד ה' יאספק כל אינון ע' נהרין
אחרנין פתחי בכל סטרי ואמרי כי כן יבוקך גבר ירא ה'
וכד פתור' דכ"ל לא קיימא בההוא אחר בסעודא דענוגא
כדק' יאות כדין האי חיות' ואינון ד' דתחתא וכל אינון אלף
אלפין ורכוא רכוון כלל דחיון ליה לכד לההוא סט' א' וכמה
גרדיני כמוסין כללו נטלי ליה ועיילי ליה להה' אחר דאיהו
כהפוכ' מן דא ואקרי גב' ע' וכד עייל לה תמן פתחי ואמרי
ויאהב קללה ותבואהו ולא חפץ בברכה ותרחק ממנו וכל
עני' דחמנא לשוכן בגין דענוגא דקב' ה' ומהימנות' האי
איהו אילן פתורי דענוג' דשבת' וזמנין וחנין כוליהו חדוותא
דקב' ה' ובג' ד' כל אינון דמענגי ענוגא דשבתא וזמנין
ומעדי אילין ד' דקיימי תחת האי חיות קיימא לקבל ההוא
נהר דמור ולא שבקי לאתקורא ביה לכל אינון דמענגי
ענוגיה ע"כ ויתר כמה מקומות בזה' ובתקונים לא נאריך
להצתיקם ובפרק תקוני השוככים ביארנו שענג שבת הוא
משפר התקונים לתקון מדת נדיק העליון ממה שאמרו
בתקונים ס' דף ח"י ז'ל ונדיק לקיימא ביה ענג דאיהו
נדיק דנפיק מצדן דאיהו כינה עלמא דאתי להשקות דא
שכינתא תתאה ונהר איהו ו' דנפיק מן י'ה ואילת' ת"ק שנים
דאינון חמש ספירין ומטי לנדיק להשקאה מנייה גתא וע"כ
י' ז'וב איש את אביו ואת אמו ודבק באשתו ע"כ וכן ברך
א' איהו עני ואיהו עניה בנדיק דאיהו ברית ועני איהו יום
שבת ומאן דמצי' ביה ענג שבת גרים לאשקאה ההיא
דלת וההוא עני אתמלי ואתקרי נהר ומאן דאית ליה
רשו למעבר ענג שבת ולא עבד אתהפך ליה ענג לגב
נרעת וחריב ביתיה וממוניה ע"כ ואשרי משכיל אל דל
לתקן פגם בריתו.

והנה

חייב ענג שבת הוא דאורייתא כדאמרי' בפ'
אלו דברים אמר רבא הכל מודים בשבת
דבעינן לכס וכו' וענין חייב ג' סעודות ילפינן מקראי
כמ' שפ' כל כתבי כמה סעודות חייב אדם לאכול בשבת
ג' ר' חידקא אמר ד' אר'י ושניהם מקרא א' רשו ויאמר
משה אכלוהו היום כי שבת היום לא תמנאוהו בשדה ר"ח
סכר הני ג' היום לכד מאורתא ורכבן סכרי בהדי אורתא
טו א וכולי

וכו' - וכתב הרמ"ם פרק ל' מהל' שבת ז"ל איהו ענג
שבת זה שאמר חכמי' שני' לתקן תכשיל שמן כיות' ומשק'
מטעם לשבת הכל לפי ממונו של אדם וכל המרבה בהנאה
שבת ובתקון מאכלים דכים וטובים הרי זה משוכח ועל כל
פנים מענגו כלם טוב ודגים ובשר ויין וכזהו פרשת
בראשית אמר עוד ז"ל כלילא דשבתא בעי בר נש לאטעמא
מכלא בגין לאחזאה דהא שבת שלום מכלא אתכלילת בר
דלא יפבו' מכללא חדא ליומא ואית תרין לתרין סעודתי
אחרנין דיומא וכ"ש אי סליק יתיר ליומא ויכיל למטעם
ממכלין אחרנין ולציד בתרי תכשילי סגי ע"כ - ומנה
רבה לנהוג כן שפיקר ענין טועמיה חיים וכו' הוא כלילא
כדמשמע מלשון המאמר הנכבד הזה וכן נהגתי להפריש
מע"ש מוצר מין ומין לטעום באור שבת ומנה להיות לו
דגים לכל הג' סעודות שהדג הוא שמחה בסעודה כמו
שמנינו בכמה מקומות אם בסעודה העתידה להיות
לנדיקים אם ממעשה אותו חייט שהעלה אותו דג לכמה
זהבים וכו' וכן מעשה יוסף מוקי' שכי המכא בגמרא אשר
אמר בפ' כל כתבי כמה מענגורכ יאודה בריה דרב
שמואל בר שילת משמיה דרב אמר בתכשיל של תרדים
ודגים גדולים וראשי שומין וכולי שכראה שנוק' הסעודה
ושמחתה הוי דגים וגם כי הדגים אין להם גבינים ועיניה'
פיקוחות תמיד ואנו מעוררים צי' עינא פקוחא דלעילא
שרמז על רחמים גדולים ואדוני ואורי היה נוא לאכול עין
הדג ואומר עינא פקוחא עינא עלאה עינא קדיש' עינא
דאשגחותא עינא דלא אדסיך ולא נאים עינא דהוא נטורא
דכלא עינא דהוא קיימא דכלא ישגח עלנא ברחמי' אנלי
עיקר הטעם כמו שביארתי למעלה בפירוש פיוט הרב
ז"ל ברמז היסוד המכונה בשם דג והוא השט כימים
ובנחלים דנוקבא ושם כתבו שלפי דברי הרב ז"ל נדיק
להיות בסעודת שבת דג גדול ודג קטן רמז ליסוד א"ק
וליסוד א"א ובכן תקבל הכלה תקונה ע"ש וגם יכוין אדם
באכילתו אותם לתקן ולהצלות ריבוי הנפשות שכם כח
תוספת הכשמה הנמנא איתו בשבת כי בחול אין כנו כח
להעלותם ומטעם זה ג' יאות להיות אכילתו דגים
קטנים כי על ידי כן יתקן ויעלה נפשות רבות - ומרי
היה אומר כי לכן נפשות שבת בבשר ויין ודגים סוד יחוד
הוי' הכשר סוד המלכות בשר פכשרי סוד ה' אחרונה זהין
סוד הכינה סוד ה' ראשונה ודג הוא היסוד סוד הו'
ומנותו כנר דתמן אור השמן דאבא סוד ה' ואשרי מ'
שעובר את ה' בשמחה.

ומי

יולל גבורות מנות סגודת שבת אשר האריכ'
בה קדושים משרתי עליון בספריהם וכפרט
בספר הזהר אשר על כן ירא אלהים ישרת בשם ה' אלהיו
להיות אכילתו נעשי' על טהרת הקדש בדרך ישר לא יכשל
בה שום שגיאה הן בכליו הן מאכליו - הרי שקידשת

פירק ח סוד סעודת שבת בבשר ויין ודגים

ע"מך בכל דרך הקדש ובאכילתך נמצא כן שגיאה לחטל
בכלים מכלים נואים כלי טבילה במקוה טהרה כד"ס
וכמנצחך הדיאברת הכל וכן במאכל ענשו לברוך מה
בכל חלקי האיסור אשר יפול בה בעצם טהרה או מחלקי
איסור חילול טהרה ולא כדקת המאכל תהיה למאכל' טעם
וצד כשר יגיע וכן במעשה לברוך בכל חלקי האיסור שבו
פן המעשה יהיה למעשה ח"ו ולענין הכלים אף שלפי
דברי הר"ף מתיר להטביל כלים הטעונים טבילה בשבת
וכן משת"ג מדברי הרמב"ם פ"ד מה' י"ט וז"ל שמים ירא את
כולם ואם טבחו להטביל כלם מע"ט יתן הכלים לגוי
במתנה ויהיה וישאלנו ממנו ואין טעונין טבילה כמ"ס
הכ"ו ו'ל' ובז"ס א' וטביל' בלא ברכה ואם הם כלים שראויים
למלאות כס מים ומלא מים מן המקוה ועלתה לו טבילה
כמ"ס ה' פ"ד מהלכו' י"ט אף לא יברך דאז טבוח טעם
לשם טבילה ולענין המאכל יהא זהו ככל דמי סורר בשב'
המפורש' בטור וב"י סתם סי"ט באורך וכן במעשה ולכדוק
כס מעשים חשש טעמים כדקת ואין כזה חשש סורר ואכל
מתוך פסולת כמ"ס הכ"ו סי' טכ"א וכן במים במקופות
מים כס חשש טעמים מתיר לשתות על ידי מפש בשבת
דלא שייך סורר ומשמע' אלא במתקן הענין קודם אכילה
או שתייה אבל אם בשעת שהיה מצבב את הפסולת שלא
יבגם לתוך פיו אין זה מעין מלאכה ומותר' כמ"ס הרא"ש
בתשובה והרא"ש התיר לסחוט הלישונים בשבת לברך
בקערה וכ"ס במאכל' וכן מותר לשפסף הידים בהם אחד
שנסחטו אכל לחתוך הלישון לשפסף יד אכור. והבוכד
העיקר בסכרת הפזקים המתירין לסחוט אותו בתוך
האוכל וכשחפלין זבובים או יתושים כיון או נפס יוכל
להסירן מתוכם ואין בו מעשה ברירה כאשר העלה הר"י
בהלון מ"ו בתשובה ובתב' אין ברירה בלח' וגם את
הזרעה ישלח ועוד דלא שייך ברירה אלא במה שצריך
לשפסף ולבחר אבל דבר שצף למעלה כד' ברור ואין זה
בורר. ועוד יתר הדמים יתבארו בעדקים הנאים. וכן
להיות זהו במים אמעיים בין הדגים לבשר וכן גבינה
לבשר כמו שאמרו ברע"א עהימנא פרשת פנחס דף רמ"ז
ע"א והתקדשתם והייתם קדושים כי קדוש אני ה'
והתקדשתם אלו מים ראשונים והייתם קדושים אלו מים
אחרונים כי קדוש זה שמן ערב אני ה' זו ברכה ואמציים
בין גבינה לבשר וכו' ומכאן יתבאר המעשה שמה שנאמר
כוהד משפטים דף קכ"ה סוף ע"א ו'ל' ודבל מאן דאכיל
האי מיכלא דאתחבר כחדא או בפצתא חדא או בסצורתא
חדא מ' ומין וכו' אינו אלא בגבינה אחד בשר. טהר
לבשר אחד בגבינה בפירושא אתמר בר"מ מים אמציים
בין גבינה לבשר. וכן דאיתי מתוב במכתב הקדש מהר"א
ז"ל ענמו מורי ז"ה לא היה אוכל גבינה בטה שהיה אוכל
בו כד' חפילו זה ברת' חלאת הקס וזה כחף הקס עכ"ל ונראה
הא"ר

האז'י חסידו על הדברים מוכפין מלא בהלבנתן. ואין
לנו אלא דברי מהרש"א שהם כגדים עם דברי הר"ם הנזכר
וא"כ הוא דלם להספיק עליהם כי ספק נעשה את ידיו עליו:
ואף לפי פירוש של דברים עין המעבול תשכיל הדוקי' ל' גבי
משקה של איסור ששכל במשקה של התר דתתאה גבר
ואם התחתון חם הוא אסור ואם התחתון הוא קר מותר.
מענה קם דינא לאוכל בתחל מלב שהוא בחינת החסדים
ואחריו בער בחינת הגבורות תתאה גבר וזכינות הגבורה
מתחתנים בחסדים של משה והוא תיקון בפלא. אבן
גביה אחר בער אסור דתתאה גבר ויגביר האבודות על
החסדים ח"ו.

זכר

זכר העשינו אחד מן החברים שאלו בן אלק
 קוונים כוס של ברכה במים למתן הדור
 וכן אלק נשתה מים אחרי הכשר וגם אלק נכשל הכשר במו
 שם חסדים. אלק אמנה אלק זה מן הקושי כלל ולא ראי
 מים כראי החלב כי החלב עדיין יש בה בחמת הרמים
 ככה שהחלב נצקד לחלב כי פ"ב בשמקפואים הגבינה
 כשאל הקום שהאל רם כמ"ט במנהגיו רבינו האל"י זל"ה :
 ועל כן כשהחלב למטה תתלה גבר להמתין הדורים
 ולהביא לא כן כשהוא למעלה איננה מעלה ותהר בזה
 מפניה. אמנם המים שאין בהם שמץ רין משם חסדים
 ורחמים פשוטים כן למעלה מן למטה הם גוברי' ונמתקת
 הדעים .

ועד

ועוד מן הדא כי יש הפרש בין חוב רז"א לחוב
דסוד וכל ה"ק בר מן הזעיר עם המלכות
מקדא' בשם סוד וחלב שהיא בסוד בער מבשרי והם בסוד
החלב והתורה אמרה לא תבשל גרי בחלב אמו ואמח
חכמים דרך ביטול אמר התורה והוא החוב שאו הכל אסור
אף כי יתן בתחלה החלב ואחר כך הבשר. אם כן לפי זה
ממנו נקח שיש לאכול החלב ואחר כך בער שהחלב הוא
בסוד וסוד הוא אינו נותן ששם משלו אע"פ מאשר הוא
מאסף תחלה מכל המחונו וסולח אחרתו אר"ץ. ודמ' דא
יתקומם בענין הנשמי לאכול החלב בראשונה ופנה למצו'
להביא את הסוד ולספרו ושוב באוכלו הבשר אחריו דריק
חונן ונותן לבשר מבשרו מאשר אסף באסמו. אכל בהחלב
הבשר בתחל' והסוד עדיין לא אסף מו"ק פי יתן לו וקדוש
להאחז בו הדמים ח"ו. כי על כן לרמוז זה יש להמתין ז'
שעות אחר הבשר רמוז לקיטץ מו"ק. אכן החלב אחר
הבשר החלב ההוא ח"ו להיות מיסוד הקדושה כי עדיין
לא אסף מו"ק. אם כן החלב ההוא איננו מנר הקדושה
מ'וילכן אסור אבל בטעם שה"ס חוב ת"ת שמה לא יש
הפרש בין לפני הבשר ובין אחר הבשר שה"א הוא לעולם
נשכן :

ועוד

ועוד אשכיל דבר כזה כי הנה עיקר הסיגים של חלוצים נמצא הדם כי על כן נרץ הרחם במים

צוים ואיך חלבו לאכל הבשר והדמיון כזה להסיר אותם
בנפשותיהם בחי' הדינים והשליך החלב נקי שיהא בסוד
הספיה סלת כדורה מתקן פסולת וכחלכל הבשר סוד
הנוקבא אחרת הוי עין במוטו אמנם בבשר ואחר
חלב לא יתכן תקון זה להסיר הדינים והחלב ההוא הוא
בסוד טפה דלא אתבדרת והוי מין בשלשום מיט' וזל'
התקנים דף כ"ז ע"א קס"ר ש' פתח בקלל סגיא ואמר
אלוהי אליו נחית הכא ברשותא דמאך ואכסיר עינו
דאלין סבין בהאי מלה דלא יתון למחלל בשר בחלב
אדרבה הא ליה קא נחית ולא התעכב אחר כוונת קדמא
זהו דא דא חיה רואל לא תחרוש בשיר ובחמור יחדו כד
בוכר דאיה נשראל עמקרא דאמצעותא לא אתיין ליה
לכית ה' חלב אתערב בכשרא וברמין להתערבא שור
בחמור ודא חיה כלאים מן דלאו בחיניה וכו' ע"ש והבינהו
ואחר אכול הנביעה יש להדיח פיו במים ולשתות גם כן פיר
מ ים וישרה פתו ביון ויחלל וישת' היין ויש בו מהכח' למתקן
הגבורות בחסדים והוא תקון כפלא - כן נראה לפי מיעוט
השגתי וכשהרצתי הדברים לפני רבותי ואמר ישר אכל
שמעתי מפי זקני ארכ'ל סקיכל גפי מגיד אמת שראו
את רבינו האר"י זל' שלא היה אוכל בשר אחר גבינה קשה
וירא שמים יצא את כולם - נקוט מהא שלא יתבסל מצב
שבת ויחלל מחלל החלב ואחריו הבשר ויעשה תקון למ' לה
ככל אשר ביאדנו - וכתוב בספר החסיד' סימן תתס"ז שהם
שלא לו דבר שיאכל בשבת אסור לאוכלו בחול ועוד כתב
בסעף תרס"א שמי שיטלו מזון שני סעודות ואם יחלקם
לשלשה לא יהיה לו לכל סעודה לשכיה מוטב שיאכל שני
סעודות לשכיה - ויזכו' ולא יפחח לטעו' מתבטלי השבת
כמו שכתבנו כי הוא משפ"ד תקוני סעודה זו כבוד אשר
חכמים הגידו משל לבת מלך שדיוחה ציקי קרירה תאמר
גנאי הוא לה לא תאמר נמצא' מצטער' תה עשו לה עבדיה
הביאו לה בחשאי והיווה הרגמה לתבטיל של שב' מלך עתה
מריחה אותה ולכן דאוי' לטעום כי בזה יהיה מפעים לכלה
מן התבטיל עליין המתבטל לגודך שבת ואין זה ציקי קריר'
ואים התבטיל יתבונן בכוונה זו בשנותו את טעמו עתה
בסעודת הלילה וכו' ע"ש.

זמיון

דבה להיות כל איש שש ושמח כל בלחנו
ולהשליך חבור ענבים אשר בקדו ויגיל
וישמח בו אשר בידו לתקן וליישר הכל - וינה עש בני ביתו
בשמחה ובטוב לבב וידחיק ממנו מצו'ת שוא ומדוחים כמ"ס
בוהר בהאי יומא אתנסי' כל דת' וזל' וכל צעדא וכל דחקא
מכל עלמין בגין דאיהו יומא דהלולא דמלכא דנשמתיין
אתוספן בגונא דעלמא דאתי - וכן כפרס' ויקהל ובהוא
נשמה יתירה נשין כל עינבא וחיתא ולא אשתכח בר
הדווא לעילא ונתא - וכייתר צדק כל איש ישראל להרחיק
ממנו הכעס כל הימים והרבה יותר מאר בשבת דב הקדש

טו ב כי

כי יגדל הכאכ מאר וכמ"ס מתקן מ"ח ז'ל' וכאיה חיה מאן
דנשר דיה לפכת דלא אתקרב תמן ענינו דמחול וכעס
דמרה דאיה נמצא דגיהנס דעלה אתמר לא תבערו אש
בכל מושבותיכם והכי חיה ודאוי דכל מאן דכעיס כאלו
אוקיד לגרא דגיהנס ע"כ ואזהרה זו שנתנו אחר מאגר
זכיום ה' יהיה לבם קדש וסמך ליה לא תבערו אש והכוונה
על הנשמה היתירה הבאה מן הקדש והזהיר על המלאכה
ואמר כל העושה צ' מלאכה כלומר עודינו עמו הקדש
ההוא יומת ואחר כך הזהיר על הכעס לא תבערו אש כדי
שלא יתלק מאיתנו התוכפת משבת ממחולח טהור קדש ואף
שע"י איה חסא שיהיה יסתל' ממנו הנש' לא דאוי זה כלל
זה שש"י הכעס מסתלק ממנו הכל נר"ן ונש' יתירה ומבית
ומאך אחר יחושך וכמ"ס בזהר תמה ואף על גב דכמה
מסאכין חיון דא שמיא מכלל וכלל סאכ גופא מבו ומכר
אפשא כלל מסאכ ופאר מבאכ דעלמא לאו איהו הלא גופא
לבר כלחורוי בגין דע' ממע שרי בגויה ע"כ והוא דמה
לאיסור עשיית מלאכה שאמרו הראשונים שאפ"י ששמירת
שבת הוא בשלשה דברים עם כל זה אינו חייב מיתה וזכרת
כי אש על ידי עשיית מלאכה יען כי אז מסתלק ממנו גם
האפש יתירה ולא נשאר בו שום קדוש שבת כי על כן נאמר
כל העושה בה מלאכה ונמרתה הגפש ההוא וכולי וכן
בדומה לו עון הכעס כי טורף כפ"ש באפו דעקר נפשיה
בגין רוגזיה וכל זה ביתר הימים ולפי זה הבעס בשבת
מסתלק ממנו גם הנפש יתירה ולכן השוה הכתוב שניהם
יתדיו לא תעשה בו מלאכה לא תבערו אש - ובפגם הכעס
כתב החסיד בשער העמה שהוא משל לאחר שחלה פני
המלך לבח לדוד עמו והמלך בחב עבותות ונתר' לו ויכא
אל ביתו לימים עשה מעשים מגונים לפני המלך עד
שהמלך קץ בו וינא החו' הנה באמ' האיש ההוא עזבמ'
בעשותו מעשים אשר לא יעשו לפני המלך ויגרשהו וילך כל
לא עזר כח הסכל לסכול מעשי המגונים כן הדבר הזה כל
תפילותינו ותורתינו ומצוותינו הכל כאשר לכל להמשיך
השכינה שתדור עמנו במקומינו כמ"ס ועשו לי מקדש ושכנתי
בתוכם והנה משכן המלך הוא בלב נשבר ונדכה והכועס
מגרם קדושת השכינה היא דרה בקרבו והמשל הזה הוא
מייסר לכל העונו' שעושה האיש הישראלי שהם סרחון הקליפ'
ומגרשים השכינה ממנו - ועין המשכיל ישא ק"ו אם כימות
החול אמרו כן כ"ש בשבת שהאם חובנת על הכנים ותבא
לפרוס סוכת שלום עלינו כמ"ס בזהר דאוי סכת שלום
פרשת גרפהא עלנא ועלייתה יותר מיעולת התמיד בשבת
שיגדל הכאכ מאר כשבמו כעס ואין שכיב' חסובה כנגדו
ובתקון כ"ד אמרו עוד ז'ל' ובשבת גיהנס לא שלטא בעלמא
ולא ממין דיליה וכב"ד מני לישראל לא תבערו אש בכל
מושבותיכם כיום השבת ואי בר נש אוקיד בשבת אמר
קב"ה אכא הית' מכב' לגורא דלא אוקיד ואתון מוקדי לים

אתון

15

2

פֿיק ח עונש הכעס בשבת

איתן תתקדון בניהם בג' לא תבערו אש בכל
מוטותיכם ואפילו בגופא ומאי ניהו גיהנם בגופא כבר
דביה מרה דאיהו גיהנם כס המות דש' אחר חרבא דמלאך
המות ועליה איתמר ואחרית מרה כלענה חדא כחרב פיות
ונריך דלא יתער עיניו וקטטה מסטר דטחול אלא דתהא
לב נטיר מכלהו וכולי ונריך לקבל' אושפיון דאימון מלאכים
עולימן דנשק' יתירה דאיהו שכינתא עלאה וכפ' ש'
יתירה דאיהו שכינתא תתאה ואושפיון דנחתין
עמה עד כאן.

ומושל

ברוחו ישית אל לבו את כל הקדושות אותם
ויהא ארך אפים רב תבונ' ולהיות מעביר
על מדותיו ועוה נדק בתכלית וילמוד ממדותיו יתברך
שהוא מאריך אפו לפושעים וחטאים שבניהם שאשו שוכת
ובטל בשבת ובכך ברו מהר המזה ומריבה מקרב ביתו וגם
ירוח לו זה שבמדת העוה שיקנה כיום השב' שהוא שורש
לכל הקדושות ימשיך לכל השפה הימים. ודע שיש שדים
ממונים על זה כשרואים מחלוקת בין איש לאשתו או הם
מעוררים המחלוקת ביתר שאת עד שתהא שלהבת עולה
מאיליה ואמר באגדה שהיה מעשה בר"מ שנתארח אל
בעל הבית אחד והיו בני ביתו והאיש והאשה מתקוטטים
תמיד בכל ליל שבת ושהה שם ר"מ שלשה שבתות זה אחר
זה ועשה כל ליל שבת שלום ביניה ואח"כ שמע ר"מ לאתו
שר בוכה ומתאונן לאמר ווי ווי ראפיקתיה ר"מ ויהא
ביתא ויכתב כל האיש המשכיל בסוד איש ואשתו במקום
דמיותם למעלה שהמה רמז סוד הכרובים העליונים ובהו'
ביניהם שלום הם מרכבה למקום העליון שמדת שלום הוא
המיוחד אותם ואם אין ביניהם שלום אויה להם אהא עליה'
שמדאים פירוד ואם רע ומר הדבר הזה ביתר הימים. גם
הוא יגדל בעונשו בשבת שלום שבו עיקר ייחודם ומקשה
לבו יפול ברעה ח'ו. ואף מן המושכל תבונהו שכל תכלית
השבת הוא להשרות השכינה בינינו ואיך ולמה תהפך עליך
בלהות להיות לך קטטה עם אשר אהבת הוא יתברך
יסלנו חלקו יו"ד מן איש וה' מן האשה והאש על המזבח
תוקד בולאת ככה שם הרגיעה לה לילית ומנחה לה מכוח
ותעל הארבה:

ואיש

תכונות ישר ללכת לקדש עצמו ביותר
להיו' כאיש אשר לא שומע ואין בפיו תוכחו'
ויבית אל לבו כי קנאין פובעין בו לחלל את מקדש ה'
ואם בעל כפש הוא בהגיעו לירי עמל וכעס וקטטה. תכף
ומיד ירתכל כי רוב אורב כניחו לעורר הדברים ההם
לקלקל השורה דרך הקדש ולהכילו מהיו' דא' רמא לבירא
עמיקתא בהגית כאש קנאיתו בו אז השמ' פן מנסה ה' אותך
היפך עוגר בקדושתך ולא תפרוק עולו מעל צוארך ובכך
כתת הדברים האלה על לבך. היתה תאזור מתניך
והתחזק

והתחזק והתאמץ לעמוד נגדו כאיש גבור כוכס את ינח
ואל תפן אל און וחילים תגבר כחב ששונים ולהרכות עוד
כל מיני שמחות ולא תתן מקום לנח שמץ ענב דבר
בלבד רק מאז באת והגעית אל מקום תת חיל ועוז
בגבול הרשעה שנס עצמך בכל עוז ותצומות לעלוז בה'
אלהיך ולא תפנה ימין ושמאל ובכך בחלים אתה חותה על
ראשו והכנעני אז בארץ. ורוב הכעס והקטע הוא נמשך
מרוכ דברים וכרוב דברים לא יחדל פשע ועבירה ומזה
ומריבה כנהוג ברחות אלו כרבת מבני עמינו אשר אמרו
ללשוננו נגביר בשבתות ה' כסרח העורף על יתר הימים
ונשתכחה תורת ודבר דבר אשר משס למדו חכמים שלא
יהא דבורך של שבת כדבורך של חול. וכחובם כן פשעו
לערכ קדש כחול וחול בקדש.

ובכר

בא אזרת הדבור וחומר שבו נפרק א' אף
על פי שמותר בימי החול אע"פ כן סיפרנו
בפכחו למצט כרבוה מיעוט אחר מיעוט ככל האפשר ע"ש
ומס' יקיש המעיין חומר השיחת חולין בשבת ופגמו וכוזהר
פרשת ויקהל דף ר' ז' אמרו שעל ידי שיחת חולין בשבת ג'א
מן הקדש פנימה לאתר דאלהים אחרים ז"ל כתיב אל ינא
איש ממקומו מהו ממקומו תנינן ממקומו אתר דאתחזי
למיהך ורזא דמלה ברוך כבוד ה' ממקומו ודא איהו מקו' ודא
איהו רזא דכתיב כי המקום אשר אתה עומד עליו וכו' ובין
כך אזרחותא לכר נש דקא מתעטר קדישא בעטר' דלעילא
דלא יפוק מיניה ולא יפוק מפומיה מלולא רחול דאי יפוק
מיניה קא מחלל שבת. וכולי כל חילין חלולא דשבתא. איהו
אל ינא איש ממקומו דא איהו אתר יקירא דקדושה דא דהא
מיניה אתר דאלהים אחרים הוא ע"כ.

הנה

משם תתבונן חומר איסור דבור של חול בשבת
לכונע אל האיש הישראלי בעצמו אף אמנה
עוד יוסיף סרה לגרום בדבורו הקל להכניס ח'ו גבול
הרשעה בגבול הקדושה כמ"ש בזהר פרשת אמור דף ק"ה
ע"א ז"ל א' ריוסי לרבי ינחק ודבר דבר מה הוא ומה
גריעותא הוא לשבת א"ל ודאי גריעותא הוא דלית לך
מלה ומלה דנפיק מפומיה דבר נש דלית ליה קלא וסלקא
לעילא ואתער מלה אחרא וכד אתער חול בזמא קדישא
גריעותא איהו וקב"ה וכנסת ישראל שאלו עליה מאן הוא
דבעי חול הכא חול הכא מאן הוא דבעי לאפרשא זוגא
דילן עתיק' לא אתחזי ולא שריא על חול בג' כ' הרהור מחתר
מ"ט בבין דהרהור לא עביר פידי ולא אתעביר מניה קלא
ולא סליק אכל לבתר ראפיק מלה מפומיה ההוא מלה
אתעביר קלא ובקע אומיין ודקיעין וסלקא לעילא ואתער
מלה אחרא ועל דא ממנא חפנך ודבר דבר כתיב ע"כ.
ובזהר פרשה בשל' אתמר כדברים האלה ז"ל ממנו חפנך
ודבר דבר הא אתמר בבין דהא מלה סלקא ואתער
את

את ערות' לעילא ומאן דאומין אושפין ביה בעי לאשתדל לא
ולא באחרת ת"ח ההוא מלה ראפיק מפומיה סלק' ואתער
את ערותא לעילא אי לטב אי לביש ומאן דיתיב בעיכוניא
דשבתא אסיר ליה לאתעדא מלה דחול דהא פנים פנימו
בזמא קרישא מאן דיתיב בהלולא דמלכ' לא יתחוי למשכך
למלכא ויתעסק באחרא ע"כ.

הנה

וזאת חקרנוה כן היא ממאמרי' הנזכר' כי הפח
שיחת חולין בשבת מדמע חול בקדש וגורם
להכניס טומאת הכל פיו למקום הקדושה והרי זה בצושה
מלאכה בשבת כאשר חומר איבוד עשיית מלאכה הוא
מטעם כי גורם להכניס הקליפה בפני הקדושה ומגביע עד
השורש שנשמתו שורשת שמה ועל כן חייבו הכתוב מיתה
לפי שגורם להכניס הקליפה ולטמא מקדש ה' לא כן ביוצא
חוץ לתחום שאינו חב באחרים אפס לנפשו כי עוקר עצמו
מהקדושה להכניס לאתר דאלהים אחרים ולפיכך לא חפץ ה'
להמיתו ולא מרע אלא לנפשו אכזר עונו ישא על כל פנים
להתלבן אל מקום שורשו בקדושה כמו שכתב רבינו הקדוש
הארי' ז"ל. וכן הדבר הזה בפגם הרבוב כפצצה
כמו שכתב אחר ממאמרי' זוהר הנזכר ותופשי התורה נרחבים
להיות נזאדים ביותר באזהרה זו ולקדש דיבורם מאד כאשר
שורש נשמתם הוא נשא ודם ופגמם גם הוא ירום ונשא גבה
מאד בעולמות העליונים וכפרק כל כתבי אמרו רבי ור'א
היה מהרד אומי דרבנן וא"ל בגטות' תנייבך דלא תחללוניה
זכולי כלומר השמרו לכם פן לא תבואו לידי שיחת חולין
על ידי שאתם זוגות וזוגות ואף כי גם רבים מעמי הארץ
היו אנו' לא פנה אפס לזוג' זוג' דרבנן כאשר לפי גדולתן
תהיה קלקלתן וחטאת' כי כבדה מאד וכבר נעק חמם חד
עם דארעא לנגדי לאמר זו תורה הדשה כי בתור' לא הוזכר
אפס איסור עשיית מלאכה כי לא האמין ברח מינות שבו
למאמרם של חכמים שדרשו ודבר דבר שלא יהא רבובך של
שבת כרבובך של חול. והשיבותינו לפי דעתו לאמר האם
אינך מאמין בדברי הכתוב המגיד בדבר ה' שמים נעשו כי
המלאכה שלו היה דיבור וא"כ כשאמר הכתוב וישבו ביום
זה היינו ששבת מהדיבור. וממילא שגב בשננה
אותנו לנוח בו ניה בדומה לו לשבות' גם כן מרבוי
מיד נכנסו דברי באומי והורה ולא בוש. והן הן דברי
מכילתא מה הוא שבת מדבור הך אתה שבות מדבור.
ובזוהר בראשית דף ל"ב ע"א ביארו טעם סודה דבר ז"ל
ת"ח כל אינון עמיקין בתימין דנפקי מגו מחשבה
וקלא נטיל לון לא אתגליין עד דמלהמלה לון.
מאן מלה היינו דבור והאי דבור אינרי שבת
ובגין דשבת אקרי דבור דבור דחול אסור בשבת
בגין דדבור דא בעיא לשל טאה ולא אחרא
עד כאן.

ומאנה הגם נפשי איך נשתכח' תורה זו
מישראל

מישראל כעם ככהן ולמח לסוגס דבר דברים הדברים
בימי השבתות יתר מאד על דיבור של חול באמר
ביתר הימים לא ראו איש את אחיו בעול משא עקם איש
לדרכו פנו איש לכצו מקצתו והיה כנוח עליהם הרוח
בשבת נוסדו יחד בשיחה בטילה והי משבם בית מועד
לכל חי איש לא נערדר אשר לא יעבור תחת שבת לשינם
והלואי לא יהיה בהן ל"ה וכפר גינות על ריעיהם. או
דברי חונף באמרי שקר ובניב דעת כאשר פשת' המהפחת
הזאת ברבת מבני עמינו כאשר הודעת'ך בכמה מקומות
כי אדם של אלו אשר הוא יולדת ה' תועבות אשר שנא ה'
היא השיחה בטילה כי ממנה פנה ומנה יתר לבא אליהם
וממנה היו בולנה. כי על כן הטיבו אשר פנו חכמי' בלסון
המשנה שני' שיושבין ואין ביניהם דברי תורה הרי זה מושב
לנים כי מהשיחה בטילה יתעדרו ללינות ולסון הרע בלי
ספק. ודבים הורו התר לעצמם לומר שסיפור שמוצות
ודברי חרושים הוא ענב להם ומותר לספרם כמו בחול.
ואינו משכיל הוראה זו שיהא ענב שב' אמור בחלל קדושתו
כי המדבר שיחת חולין כשכ'ה' ל' מחלל קדש ה' כמו שהבא'
מכמה מאמרים ומאין הרגלים לחלל מקדש ה' ושתחשב
למנוח ענב סיפור השמועות ומנוח הנאה בעבירה היא
פגול הוא לא ידנה ואין ברעה למטה מנג' ע.

והנה

חייבו חכמים לקבל פני החכמים בשבת וי"ט
בדברי שלום כדי להמשיך מזיו ההרת פנייה
כמ' ש הדב ולה' ה'. ואולם עתה בהריונו זה נשתרכב מזה
מנהג רע ומר כי כיום השבת הולכים כתות כתות לדרוש
בשלום אהבהם וקרוביהם. וממנה פנא וממנה יתר
לערוך שיהתם ביותר שעה או שתים ולא יזכרו ולא יעלו
על לב מוראת קדושת שבת כאילו לא היה. ולו חכמו ישכילו
שאף שאלת שלום עצמו אמרו ביחש למי ברוחק התירו שאלת
שלו' בשכ' וכל שכן העורכי' שיחת' בלי שעור ומדה בבואם
לדרוש את שלום ריעיהם אהוביהם כי איסור שבת ודאי
רביע עלייהו ומי בער ולא ידע כי הנה מה שאין מתפללין
בשבת אלא שבעה ברכות הוא מפני שיום השבת הוא יומא
דנשמתין ולא יומא דגופא כמ' ש בזוהר ויקהל האי יומא
יומא דנשמתין ובג' משכחי בתשבתא נשמ' כל חי ע"כ
ולכן אסרו חכמים לשאול נרכי הגוף ואיך לא ישכילו לרין
מכאן ק' אס שאלת נרכי הגוף מאיתו יתברך אסור שיחת
חולין אע"כ שנתאמר. ואני כבר דדשתי כל עון חומר
הדברים האלה ופי אמלא תוכחות בקהל עדתי עד מקום
שירי מבעת וכל איש התמים שיש כפק בידו למח' יהור
בבבר חלניו להזהיר להרים אל משמעתו על הדבר הזה
ושלא יוועדו בשבת רעים אהובים לשבת יחדיו בשוקים
וברחובות קריה כמנהגה בחול באלו דברים שאין להם
שיעור כי לא יוכלו להתאפק בהיתם נככים יחד בלתי
ערוך שיחתם כאשר הורגלו אכן בהתבודד עצמם בחדרם
יעשו

פרק ח לתח קשה עונש הדבור יותר

ועמו מייג לרביהם לעונש הדגלם הרע וכו' האי חולין
ואף איתם טעמים בני תורה שאין שורם נשמתם דם ונשא
בתופשי התורה ולא שוו בתוספת כר"ן עמהם שאין הפגם
רב בפגם הלשון כשכ"כ כשל תורה מ"ן דיה למדע שלא
אבו לקדשה דרכה ואיך ולחם יפסידו גם המועט המאד
בנפשות ועל כיוצא בזה מו חכמים לאמר לעולם יעשה
כל אדם עצמותו ח"ן פן עבדיה תגרו עבירה ומשח"חולין
יבטלו בדברי קדש ומתן ושחוק וקלות דאם וליכנות ולשון
הרע ודברי שקרים וכזבים אשר כל הנה מסתעפו מהשיח
בטלה ומחנה היו כגנה באמור ודאם הסעור עמל וכעם
ממנה תהינה קדושתו וא"ל ח"ל ח"ל ינחק מ"ר האמנם
אלם נדק תדברון מה אומרתו של אדם כע"ה יעשה עצמו
באלם יכול אף לר"ת כן ת"ל נדק תדברון ואם כה אמר
ביתר ימי החול ק"ו בענם קדושת השבת אשר הוזהרו בו
בפדט הדבור ביותר וכן תרין ק"ו כמ"ס כימא אמר דבא
השח שיחת חולין עובר בעשה שנאמר ודברת בס' ולא
בדברים אחרים רב אחא בר יעקב אמר עובר בלאו שנאמר
כל הדברים יגיעים לא יוכל איש לדבר ובשבת מוסף על
אלה איסור מוסף ומקשה לבו יפול ברעה ח"ו. וכתב
מהר"ן ז"ל מורי ז"ל היה נוהג שלא לרברב בשבת אלא
בלשון הקדש וכשהיה אומר איזה דרום לחכמי' ילפעמים
היה מפרסם בלעז כדי שיכעו וכן היה נוהג שלא לרברב
דברי חול בשבת אפילו בלשון הקדש ע"כ ואשריו לאדם
שנודע לו עצמו לרברב בלשון הקדש אף בעיות החול אשר אף
ערוך אליו לקדש את הנפש היפה ובכתיב תורה פרשת נח
אמר ז"ל קומטרא דהאמנא ממללן בלשון הקדש ומלאכי
השרת אשתחודען ביה ולא הוא ממללן בלישן אחרא כב"כ
כתיב ועתה לא יבצר מהם כל אשר יזמון לעשות וכו' ואיש
התמים ידביל לבני ביתו ללמדם קמת הדברים המצטרבים
אליו בלשון הקדש ומ"מ אם לא יוכלו מותר לרברב בלשון
לעז המצטרך אליו כי בזה נדאוי אין חילוק בין לעז לל'
הקדש והכי משתמע בלשון הזהב דקאמר דבור אסור
הדבור מותר דבור דכוותיה דההוה קתני וכשם שבהארא
לא שייך למפלג מלעז לל' הק' כן בדבור האזארה שלא
לשוח שיחת חולין רק המצטרך ובאחורי המצטרך מותר לא
שנא בל' הק' לא שנא ללעזים בלעז רומיה דההוה דאין
חילוק אלא שהאב"ל צויה לחסידותיה דאף המצטרך דובר
בקרסו אכן הכלתי מצטרך ומתירין אותו לרברב בלשון
הקדש דאי זה מן המתמהינן כי מי פתי יסור לכבו ולא יבין
דאדברא בהדבות דברים שלא לזדק והן בלשון הקדש
פתן לפגם ודמ' קדש בחול וחל בקד' בסאח העודף ברכ'
אותם הדברי' בלעז ואשרי אנוס נפית כל דבריו לא על
לבו והיו לעוספות בק עניו לקדש עצמו בתפארת השבת
רב הקדש ושמור לפי מחסום ככל האפשר לכלתי חלל את
מקדש' ואין לך ענג גדול מזה לאשר ולקיים מצות טוראו

ודין

ואין בדעה למסס מצע עבוד על מצות יוצרו ועושה נחת
חל לעדו בשמיה עמוקה פי ודת וכל עוד שלא יסמור
אדם השבת כהלכתו אף שיהיה כשל תשובה ונדיק וחסיד
בכל מצעיו לא עשה ולא כלום כמו שנבאר בפרק שבת
תשובה כי הבעל תשובה נדק לקיים חבילות של מצוות
לעומת טעבדות כמ"ס ז"ל ומי יוכל לזכור פרטי חטאין
באברים פרטיים כדי שיעשה באותם האיברים מצוות וא'
מי שחטא כע"ז או לרבים שהם כע"ז כמו כעם וגאוס
והעלם עין מן הנדקה ומחליף בדבור ולשון הרע שהא'
גדול מע"ז ג"ע וס"ד פאם הוא בא לקיים חבילו' של מצות
לעומתם יצטרך לקיים כל התרי"ג מצוות וזה מן הנמנע
אכן על ידי שמירת שבת כהלכתו תעלה ארובה למחלתו
באשר הוא שקול בכל התרי"ג מצוות כמ"ס בזהר יתרו ז"ל
שקיל שבתא לקבלי אוריית' וכל דנפסד שבתא כאלו נסיד
אורייתא כלה ובתיב אשרי אנוס יעשה זאת וכן אדם
יחזיק בה שומר שבת מחללו ושמור יח מצטוות כל ריב
אשתמר דמאן דבטיד שבת כמאן דנטיד אורייתא כלה
ע"כ וגם אמרו שאפילו ע"ז כדור אנוס מחלין בשמירת
השבת ולפיכך ראשית כל בכורי כל למצעה התשובה הוא
שמירת השבת כהלכתו וביותר בפגם ברית הלשון לשמור
את נפשו מאד ובכן יסוב ורפא לו ואיך ולמה יסבף
הבע"ת בסיוופים קשים ומרים מאד ולא יסכול דבר קל
כזה לשמור לפי מחסום בשבתות ה' לקדש עצמו בקדושת'
אשר הוא תועיל לו עשר ידות מכל סיבופים הקשים אשר
יעשה הכפש החוטא' לכל עון ולכל חטאת כאשר יש בכחו
להועיל לכפר אפילו ע"ז כדור אנוס והשביע בצחצחות
נפשו ודי בזה הערה לכל בעל כפס:

וראוי

לכל בעל נפש להיות סולחניו מלא דשן הנפש
בשבת בר"ת איש איש כפי שיעורו והוא א'
מי' תקומה שלחן אשר ביארו בר"מ פרשה עקב שצרכים
להיות כפתורא בשבת ושם ביארו טעם הדבר וסוד ז"ל
סתתא להיוי על פתורא ד"ת דהכי אוקמוה מ"מ ג'
שאכלו על שלחן אחד ולא אמר עליו ד"ת וכו' ודא דמלא
בגין דהא אוקמוה שלחן בצטון ואורייתא אתייהובת
פימינא לחברא ימינא דאיהו רחמי בשמאלא דאיהו דינא
דאורייתא איהו יו"ס מימינא פתורא אדמי משמאלא ונדיק
לחברא לון וכו' ובגין כך נדיק ת"ח לזמנא עמיה למאף
דישתדל בפתגמי אורייתא ע"כ:

ובסעודה

זו של לילה יהנה בזהר במאמרים
הכא' בזהר בסוד הלילה מפורזים
ואסדר לך אזיה מקומן בעבוד תשביע כמ"ס נחות בפסק
פעם בזה ופעם בזה עד שתגמור קריאתם **בזוהר**
פ' בראשית דף י"ד ע"א פקודא י"ד וכו' עד
בז' ע"כ. דף מ"ו ויכל להם כיום השביעי עד אשרי העם
שכחה לו. בשלח דף ס"ג ע"ב ח"ר יהודה בכל קמא וזמא
וכו'

וכו' עד ובעלמא דליתני. יתח דף פ"ח ע"א זכור את יום השבת וכו' עד כיומא דשבתא דף כ"ב זכור את יום השבת הוהר והר"מ עד בקחשי דקכ"ה. תרומה דף קל"ה ע"א רואר שבת איזה שבת וכו' עד זכא' איזה מאן דידע ברזין דאמרי'. ויקהל דף ר"ג ע"א ויקהל משה עד דף ד' ע"א מתעשרין בגימיהון פנחם דף רמ"ה ע"א הלל וטמאי וכו' עד זה השלחן אשר לפניו. עקב דף ר"ב ע"א פתח ואמר זהיה באלכבם עד דף רע"ד ע"א לארכאה יתיר. **תיקונין** תקון כ"א דף מ' וזבין רשות בקרמיתא למערב עד שבת היא שקולה ככל אורחיתא כלה (דפוס קוטנרמא כ"ו ע"ב) תקון כ"ד כולו. תקון מ' דף פ"ז ע"ב כרכס היא עד סופו. (דפוס קוטנרמא פ"ד ע"א וכו' :)

הנה במאמרים הנכבדים האלה גם מתבאר כל סודי הדברים הנזכרים ונעשים משקדש היום ועד מדר הלילה. ובה היה דרך חסידים הראשונים לקדם פני מנחם בכל מעשה עבודתם בתורתו של ר"ש ע"ה. כי שם נבנו כל תעלומות מעשה עבודת הימנר כ"ה ואור תורתו מכריח ומבהיק עד להפליא לכונן אצטשה ידי האיש הישראלי. כאילו כיון כל תעלומי עומקן של דברים ואף אב לא ירע שכו' קריאתן זו היא הללן ועל כן יאמרו דרך דרכם להגות במאמרים הנז' מידי אור שבת בשבתו פעם בזה ופעם בזה כאשר יוכל שאת עד שתתום קריאתם. ובכל קריאתו עתה בסעודה זו יכוין שם **מצפצ** נקוד סמים כמ"ס הרב ז"ל ואולם אש ישינים בני ביתו ואין אתו חבר לא הורשה לקרוא לאור המד הוא לבדו שמה יטה ואמר בגמ' פ"ק שבת אמר רבא אפי' גבוה כ' קומות וכברייא הזכיר מעשה בר"י בן אלישע שאמר אני אקרא ולא אטה ופעם אחת קרא וביקש להטות אמר כמה גדלים דברי חכמים שאמר לא יקרא לאור המד. ורע נתן אמר שעשה מעשה וקרא ונסה וכתב על פנקסו אני ישמעאל ב"א קריתי והטתי נר בשבת וכשיכנה כהמ"ק אביא חטאת שמינה ואף שבארס חסוב שאיננו גיל להטות הנר בחול מותר היינו שברור הוא שאין דרך להטות אבל מסתמא לא אמרנו כן ראינו אדם חסוב שדרכו להטות בחול וכן אמרו שם בגמ' שאני רבי ישמעאל שמעיס עצמו על ד'ת בהדיח רמשתע שאף אדם חסוב לפעמים דרכו להטות ושומר נפשו יזהר בזה שלא תהיה קריאתו מזהה הבאה בעבירה לפרוץ גדר שגדרו חכמי' ולא יקרא כשהוא יחיד ואפילו הנר סגור במגעול ואפילו בנר של חלב רמזאים רלא פלוג רבנן וה"ה ביסם במקום האפל דינו שיה ואסור אלא א"כ אשתו משמרתו או שהם שנים קורין צענין אחד שאם יבא האחד להטות יזכירו חברו אבל בשני עניינים לא כמ"ס שם בגמרא:

וא ככף המד עורינו עומד על שלחנו בשבת מותר

מותר לומר לשפחה לטול מן הלחן כבר להכניח על שלחנו ואילל ואינו עושה דין טלול הדך בעלמא כמ"ס רבינו יוחנן ז"ל אבל להדליק את הנר בשביל ישראל לית דין ולית דיון שיתירו ואסור אפילו למי שלא הדליק בשבילו וכתב הסוד פ"ד רע"ז שאם עשה הגוי בבית ישראל מרצתו מ"א ליאנות מן האר ואינו צריך לנאת משם זכות המדרכי פ"ק דשבת שאם היה מר בבית ישראל וכו' גוי והדליק מר אחר מותר להשתמש לאחר בעוד שה' הראשון דליק אבל לאחר שכבה הראשון אסור להשתמש לאחר הכ' וכן אם נתן שמן בנר הדליק מותר להשתמש עד כדי שיכלה השמן שהיה בו כבר ואסור כן אסור ואם אומר אדם לעבדו ולשפחתו לילך עמו והדליק הנר העלה הסוד ז"ל שצ"פ שגם הם צריכים לו אין זה לצורך הגוי כיון שצריך ההלכה בשביל ישראל ונר שדלקת השפחה כדי להדח כל הילכה לא מקרי לצורך ישראל ומותר להכניח לפניו ולהשתמש לאחר ואיש התמים לא יאבה ולא ישמע לססר' שמקילין באמירה לגוי במקום פנחס כמו סעודת חתנים ומלה שאין על סה לספק כי אם על פי סכרת יחידית ודוב הפוסקים חלוקים על זה וכן ראוי לגדולי ישראל האיתנים יושבים בחשיכה במזלוי שבת בסעודת חתונה עד הציע עת וזמן שמותר לעשות מלאכה ולא התירו לומר לגוי במלאכה גפורה משום מנזות שפחה חתונה ומקשה לכו יפול ברעה תאכלהו אש לא נופח:

ונבון להיות כל איש שור"ר בביתו על שלחנו באור השבת בשירות ותשבחות לעורר חבולת הסר"ן לשיר בקול נעים וכמ"ס בזהר פרשת תרומה שירק ותשבחות מתערי רחוקו עילא וזתא לאתקבא תקונין ולאתצרא חדוה דהא בג"ד לואי מתערק באימון שידן ותשבחות לאתצרא חדוה וחדוה לעילא וכו' ובספר החסיד י' כת' ז"ל ויבדק אלהים את יום ה' אין אנו יודעים בתם ברכו אלא בלמוד פמה שקלל איוב את יומי וכל האמור שם באמר להפק גבי שבת כי שם בתיב קחהו אופל יחשכו ככבי נשפו יקו לאור ואין מכלל שמה שכירק הק"ה השבת היא אורה שם כתוב אל תבא רכ"ה בו מכאן שיש לו לאדם לרין בשבת בשירות ותשבחות ע"כ ויש ראינו לזה מדברי הר"מ פרשת עקב דף שע"ב ע"כ ז"ל ובשבת בכל מלוי צדק לאתוספא מחול על הקדש וכולי ונריבין לאתצרא שירה וחדוה לפתור לגב' וכו' ובהאי חדוה ותקווא גרמק דאשתארת שפחה בישא בחשוכה ברצבון בבכיה בהספר זכו וכבר חבדו הקדמונים וכל בעלי השיר פיוסים מיוחדים לומר בשבת ומכולם לא ישורו בעיני אלא פיוטי בעל זמירות ישראל דאית בהן קבלה אמיתית והאיש המשכיל ישכיל כס שיש הדבה פהם שאין לומר בשבתו וי"ט והא סמך על עין המשכיל.

ואנבי נהגתי לשורר השיר הזה בשבת ערב

פרק ח פיוט בשבת

ומלכו

שאלתיו

וישרון

ואבני

כתבית, ושלטון יהבית. לעמא
דרכית כינין וכוברין.
אמלי. ורזלון אנלי גניזן ומילי
דסתרא דסשרין.
בקרשאי. רחמיין דנפשאי.
ולכריה דישי אעטר בעטריין.
לקרתאי. והיכלי ודרתאי ואשרי
בדוכתאי לעלרין ודרין.

והשיר הזה יסדו החכם הגדול הרב מנחם לונזאנו ע"ה
ובחרתו בו לסיבות כמוסות אנלי ורואי למשכילים ולחזו
בשירו מיד שבת בשבתו.

והחכם

עיניו בראשו להסתכל ששכינה למעלה
מראשו ויהא יושב בזניעות ומעוטף
בגדיו לפני השלחן אשר לפני ה' בעומדו לשורר לכבוד
יוצרו וכבר כתבנו למעלה מעשה דב כזה ע"ס.

ושם

תתבונן עונש אנשי לנזן. בין משתיהם
כללי שבתו ויום טוב לשורר בשירי עבבים
ודברי חשק ונבלות הפה לשבח היפה ביופיו וכונא מדברי
השירים הנדים ונורדים את הנפש היפה כי כמו ששירי
התורה גורמים דבקות בשית כך השירים הפוגמים האלו
גורמים להפריש הנשמה מזרור החיים ועליהם השכינה
צועקת הכר מעלי המון שיריך וזמרת נבליך לא אשמע.
והנשמה יתירה היא מר לה תחת אשר עיניתה לשמוע
המון שיריך ואזן ששמעה שירי מלאכי עליון למעלה משכחין
ומפאריין ומקדישין ומעדינים את שם האל המלך הגדול
והקדוש בקדושה יתירה תרצע עתה לשמוע שירי עבבים
בדברי חשק ונבלו הפה ישתקע הדבר. ואמרה להרבות
בפירות בסעוד' שבת לברך עליהם שכלל בעודה מנוה
להוסיף ז' ברכו' ע"י פירו' וריח כדי להשלים ה' ברכות
החסרים בשבת ממין הק' ברכו' וטוב לחלקם על על הנ'
סעודות שכלל סעודה יוסיף ו' ברכות וכבן יקל על האדם
להשלים ולא יטעה בחשבון. וא"א מורי ז"ל נהג שלא
לאכול הפירות בסעודות שבת עד אחר ברכת מזון לברך
עליהן ברכה אחרונה שבשבת מותר לגרוס ברכה כדי
להשלים ק' ברכות.

וגם

הוא היה נוהג להיות על שלחנו תמיד בשבתות
תפוחים כי תפוח רומז לחקל תפוחין כשהיה
מקבלת בחג'ת דז"א תמוזב מא"ש חיוור סומק ירוק
כנודע ובחינה זו ליל שבת זמנה ולרמז זה היה מעטר את
השלחן כלילי שבת בתפוחים. והאוכל פירות הנזכרים
צריך ליהרר שלא יגע בידיו זכויות בבגדיו או במפה משום
זובע כמ"ס הראשונים ז"ל (א"ה עיין בתשו' הרדב"ז סי'
קל"א כתב להתיר מקלקל ומלכלך הוא ולא זובע ע"ס)
ומיהו זכיעות פיו וידיו אינו חושש שאין זכיעה אלא בדבר
הראוי לזכוע וההיא דלא תעביר אשה סרק על פניה מפני
שהיא

ערכובקר וזה תוארו.

סתימא. ואבא ואימא. אבהן
דעלמא וכולהו כהורין.
כהורין. לסטריין ועברין ופשטי
כהורין ומשו לאתרין.
ואחיה. רעותא וחדה: כחכא
בכרובא דבקיין חבירין.
דמוחא: דאריק למשחא למלכא
משיחא וטפין זעירין.
לשבת. דנהיר כלבת. ואשקי להאי
בת נדיבין וחורין.

דעלמא. דעיל בימא. ואפיק
נשמה ואיבין ופירין.
דאומי. למפרק דנשמה. רחמיין
וקמיה סגירין וזמירין.
מנרתא. לדרוס ומטה. כמערכ
דכיתא לכנין דכורין.
קשיטין. ואינון קשוטין. כרחין
חרתין וכפשיין יתריין.
לססדר. בשלחן דכסטר דנפון
תרסר ונחמי דעותריין.
לכלה. כליליא כלילא וסכא דעילא
זמינא בשחרין.

דענפין. דחפין כסרפין. זעירא
דאנפין במנחה מיקריין.
בכשרא. דעוף או בעירא. ורואן
בחמרא ויינין נטירין.
טעימין. מתיקין נעימין ושממין
וכוסמין וריחין יקירין.
לבישין. עליהון לכושין דכין
כשיטין וכתלב מחורין.
דחזיא. לאילין בניא. לעילא
מעניא ואמרה בשירין.

היא שכינתא. דמלכא ושלטא
בעילא ותתא ואנפאי כהורין.
עשרה. דבי כל ספירה ואנא
עטרה לנדיק וכתרין.
ודינין. וסטריין חרנין כבישין
טמינין. בחורי דעפרין.
דמואכ. וכרכי דעמון כנוקבי
תהומין טמישין טמירין.
פנימין. טרידיין עקימין שתיקין
דמימין חסיכין וקדריין.
כמתין. שביקין שכיתין. עניבין
כפיתין כפינין תבירין.

וכלכו

מקורא

נגידין

חביבו

מקורא

דאמלי

יסודא

לעמא

ושוין

נשיהון

זהירין

אחידן

נהירו

וחדאן

וטעמין

עטיפין

שכינתא

אנא

כלילא

ורונזין

ומרכי

פרידין

חשיבין

שהוא נוצעת שאני רכיון דרך האשה בכך נביעה מתקדיו
כמ"ס בספר יראים.

ובתב

המדרכי דאף דמותר להחליק האוכל בסכ' ולא היו בזה משום מתחך הואיל ואפשר לאכלו בלא זה מ"מ התחמיר במאכל תפוחים וכדומה שדרכו בכך תבא עליו ברכת סוכ ולפי מ"ס דבימי ירוחם שאסור לקלוק שומים ובגלים כשקולק להניח ה"ה אף התפוחי' אסור לקלוק ולהניח דלא שרי לא לאכול לשאתר וכל שמקליק לכוך אותה הסעודה מקרי לאלתר : זבמ' פ' כלל גדול דף ע"ד אחר חזקיה סבור תורמוסי' מתוך פסולת שלהם (פי' רש"י כורר ואוכלן מתוך הקליפה) חייב ופרק לימא קסבר חזקיה אוכל מתוך פסולת אסור ומשני שאני תורמוסים דשלקי' ליה ו' ומנין ואילא שקלי ליה מסרח ובי פסולת מתוך אוכל דמי ופי' רש"י ואי לא שקל ליה לאוכל מתוך הפסולת מתוך שהוא דך ונימוח ע"י שגשלק הדכה מסרח והילכך אוכל נמי כל זמן שמעורב בו הוא כפסולת ומיהו אוכל הוא ומחמירין עליה למיהו ההוא דשקיל כפסולת מתוך אוכל. ולפי פירוש זה נדיר להזהר שלא לאכלן בשבת אלא כקלפן מע"ס.

אמנם

רש"י ז"ל פי' אחר דהינו בירר תורמוסי' מתוך פסולת מששלוקם פעם אח' ממרקין וזמערין אותן המים וכורר המותלעות שלהם וכן בכל פ"ס ופ"ס וזה כורר האוכל ומניח הפסולת ואם לא שלקי ליה מסרח גרסינן הילכך מששלוקם פעמים ושלג חשיב ליה פסולת הואיל ואי שביק להו סכי דלא דדר שלוק לסו מסרחו וכשהוא נוטלן מתוך שאר מיניה גרועין המעורכי' בהם כפסולת מתוך אוכל דמי דהנהו שאר מיני' לא מסרחו דגמר להו ביטוליהו בפעם ראשונה ושנייה וכן הרמ"ם פ"ח מה' שבת פי' פירוש אחר ז"ל והבורר תורמוסי' מתוך פסולת שלהן חייב מפני שהפסולת מתקת אותם עמהם זממ' א' כבוד פסולת מתוך אוכל וחייב ע"כ והכ"י ז"ל בא"ח מ' שי"ט ת"ש שיטתו כפי' הרמ"ם ע"ס והתחמיר דרי זה מן המתמיהין וירא להם יזהר שלא לאכול מפירות שלוקט הגוי בשבת אפילו לעצמו ואפילו אם ספק אם לקטן היום אסור כמ"ס הטור סי' שכ"ה ואף פירות שאין בהם חשש מחובר ללא שהובאו בשבילן מחוץ אכורו. והן דכים עתה עם הדרך מהגים בסעוד' גדולות להעביר מהשלחן עכמות וקליפין כדי לעטר את השלחן בפירות ולא פנו לדעת אם העצמות וקליפין ראויים למאכל בהמה שאם היכן ראויים למאכל בהמה אינן ראויין להעביר שהן יוקצין אלא מניער את הטבלה והן נופלין או שלא יגעו בהם ויגררו אותם על ידי דבר אחר דה"ל טלטול מן הגר או כמ"ס הרמ"ם שאם יש פת על השלחן מטלטלן אבב הפת שהם בטלי' אבבי' ואם לא יש א' מכל אלו אסור לשלשלן (א"ה עיין בשכנה"ג סי' ש"ח כתב על דברי

הטור אכל דבר שאין מאכל בהמה אסור וכו' מכאן נראה שאסור לטלטל קליפות הכינה שאוכלים ביום השבת דלא הו' מאכל בהמה ונדחה שמכאן נתפבט המנהג לרוב בני אדם לשכר הכנים תוך הכלים ונופלים שם קליפתן) . וכתב בעל הלבושים סי' קע"ז על דברי הכ"י שכתב ז"ל דברים הבאים לאחר סעודה קודם ב"הם שהיה מנהג בימות חכמי הגמ' שבבוק הסעודה היו מושכי' ידיהם מן הפת ומסירי' אותן וקובעים עצמם לאכול פירות ולבתות כל מה שמביאי' לפנייהם מן דברים הבאים מחמת הסעוד' בין דברים הבאים שלא מחמת הסעודה טעוני' ברכה בין לפנייהם בין לאחריהם דהמוציא יו"ב"הם אין פוסדין אלא מה שנאכל תוך עיק' הסעודה.

ובתב

הכ"י ודין זה אינו מכו' בעינו לפי שאין אנו רגילין למשק ידיו מן הפת עד ב"הם וכתב גם כיעז דוקא בסתם סעודות אינו מנהג אכל בסעודות גדולות שרגילין שלאחר גמר האכילה מושכי' ידיהם מן הפת ומסירין אותו מעל השלחן ומנקין השלחן ועורכי' השלחן בפירות ובמיני' מגדים וקובעין עצמם לבתות. ואז גם הדין הזה מנהג בעינו ונריכים לברך על כל הדברים הנז' בין לפנייהם בין לאחריהם ואין לסמוך בהם לא על ברכת המוציא ולא על ברכת המזון. ואין העולם נזהרים בזה. וז"ל המפני זה נתפשט המנהג שבסעודות גדולות אחר שערכי' השלחן בפירות נוהגין להניח על השלחן קצת חן הפחחות הנשארות בתוך הסעודה כדי שיהא נראה שערדין לא משכו ידיהם מן הפת ולא יהיו מדאין כמו מועלין בכרכות ולפיכך כל איש הידא והמדקדק יזהר בזה בסעודות גדולות לברך על הפירות לפנייהם ולהחדיהם כי ודאי משכו ידיהם מן הפת ואין דעתם לאכול עוד מן הפירות שהניחו כלום וא"א מור ז"ל לא הניח מימיו לסלק כלום מעל השלחן לא בחול ולא בשבת עד אחר ברכת המזון. כי אמר שגמני הקדושה שבבהמה והפירות אינם עולין כי אם ע"י ב"הם שמכרכי' על השלחן ולפיכך אין להסירם משם עד שיכרכו עליהן וסמך יהיו עד שיעלו. וחלילה להטיל אותם לכלבים לפני ברכת המזון אלא מאים עליה להשאידן שם ואפסם אלא תחת השלחן עד אחר ב"הם. והוא דבר נאה ומתקבל ואלוית שמעון. ואחר גמר סעודתו יכון עצמו לקראת אל'יו לברך על מזונו ולא יעבור מליטול מים אחרונים אף בשבת ויאמר יר' אסחי אנא. לגבי חד מנא. לסטרא חורבנא. דלית ביה פסשא.

אומן

בתלתא. ככסא דבכתא. לעילת עילתא עתיקא קדישא. וביאור הדברים יושכלו מאליהם ואינן דרכים ביאור עילת עילתא היט הא"ס הגמ' בתק' ע"ק שנקרא גם הוא ע"ק כשהוא בתק' ע"ק כ'רא אותו הקלך כשמו כמ"ס הר' באידרא נשא שחלק ח"ס הנמנא

פרק ח בקראי קרש לפני מים אחרונים

הנמנא בתוך עתיק יומין בקרא עתיק יומין ע"ס וז"ס
לעיל עילתא ע"ק.

ואשר

הוא משכיל בשפר הכונה יכין לו לכון

קודם ברכת המזון שם **יהוה יוד**

הי ויו הי

העולים כ"ח וכ' כוללים ק' ברכות שהמלכו מתכרכ'

ולכן יאמר אלה מקראי קדש קודם ברכת מזון שר' שלהם
יה"ו י"ד ה"ו י"ו ס"י

ונתי

כתביו הסלע כסתר המדרגה הראיתי את

מראיך השמייעיני את קולך כי קולך וכולי :

הנני

נראו בארץ עת הזמר הגיע וקול התור

נשמע בארצנו :

וחכך

כיון הטוב הולך לרחמי למישרים רחב שפתי

ישנים :

הכיאתי

אל בית היון ורגלו עלי אהבה :

שם ע"ב

י שקני

שנסיקות פיה כי טובים דודיק מיון :

י חכך

כיון הטוב הולך לרחמי למישרים רחב וכולי :

י די

נ"ח ואדום דגול מרכבה :

י הקך

יפה רעיתי הנך יפה עיניך יונים :

י ריו

גלילי זהב ממולאים בתרשים מעיו וכו' :

י חכך

כיון הטוב הולך לרחמי למישרים רחב וכולי :

י פה

את רעיתי כתרנה נאה כדושלים וכולי :

י חכך

כיון הטוב הולך לרחמי למישרים רחב וכו' :

י הקך

יפה רעיתי הנך יפה עיניך יונים מבעד

לנמתך סערך בעדר העזים שגלשו מהר גלעד :

י הי

שם ה' מבורך מעתה ועד עולם :

ואח"כ

יאמר תזמו פ"ז שיר יסודתו בהררי קדש.

ואחר כך אף שאין זימון שם יברך בכוס

מלא ברכת ה' כוהא אחד מעשר תקוני פתורא דשבתא

כמ"ס בר"מ פרשת עקב וז"ל דברים בעי בר נש למעבד

בסעודתא דשבת. א' נט"י כ' לתקנא תרי ככרות שלשה

למיכל ג' סעודתי ולאומפא מחול על הקדש ד' לאנהרא

פתורא בשרגא כמה דאוקמיה שלחן בנפון וממורה בדרום

ה' כוס דויכולו למהוי על פתור מילי דאורייתא ז' לארכא

על פתורא בבין דעניים יתון על פתוריה ח' נט"י במים

אחרונים ט' כה"מ' כוס דברכה ע"כ. וגם כרי להוסיף

ב' ברכות על היון להשלים הק' ברכות לא יעבור מלכרך

על הכוס מידי שבת בשבתו. וגם לבאים בסוד ה'

בתת' כת עינ' כו מסיפו על המאורו שם **יה אדני**

כי הכי פירש שם זה עם אהבת כללות

שניהם המה יעלו למספר ב"ת בת עין שמאל דעולמותא

שפירתא דאית כה השתא עיינין ושם **יוד הי ויא**

הי ויה אשר ה' פ"ס ג' וה' פ' ו"ה

בהגדף

בהגדף עליהם עשר אותיות של ה' פעמים. **ויה** עם

אהב' כללו שניה י"ה ו"ה המה יעלו למספר בת

בת עין ימין דרחל כאמור וכה תכוין בפסוקים הנז' ל'

בעיניך יונים וכולי וגם עתה כשתטול הכוס כידך ותתן

עיניך בו תאמר עיניך ברכות בחשבון וכולי הסבי עיניך

מגדרי וכו' כי על כל אלה לא יעבו מלכרך על הכוס להאי'

עיני' חכמי'ם בהלכ'ה ומכרך בלא כוס בהי' לא ידו לעשו'

מגדעות נתן מניחו :

ושוב

יאלח דרכו בנועם קול לברך כה"מ וכבר

הארכנו בחלק הקודם בסוד הדריה וראוי

להזהר בה ולכוין בה ולאומרה מלה כמלה בנעימה קדושה

ואם יש לו ספר כפניו להכיש בו כרי שזכ' לכוין בו עתה ולא

יסח דעתו אחר עיניו בדברי אחרים מה טוב ומה נעים

יופיו כי המכתב יעורר הכונה מאד וכפרט אחר אכילה

וסתיה דשכיח מעט שכרות ואין מי יסוכב כוונת האדם ל'

נה שניחא בשפתיו אפס הנטיירות אותיות מחכימות

ותתעוררנה הלכבות ואמרו על החכם החסי' מהר"ר משה

די קוריאל ע"ה שהיה מחור אחר סידור להתפלל מנחה ושלו

לו תלמידיו למה לא היה מתפלל ע"פ תפלה קצרה זו והשי'

כי זה לו עשרים שנה קיבל עליו שלא להתפלל אפס מתוך

הכתב ואם כה אמרו כעמידה דלא שכיח שכירות כל שכן

אחר הסעודה דודאי שכיח דבר מסוכב נתיבות לשכ"ת

להשכית כוונתו. וכשם שכעמידה אינו רשאי לזוז ממקומו

כך ככה"מ לא יזוז ממקומו ולא יאמר אותה לא שוכב ולא

מטה ואין נ"ל כשהוא פרקן אלא ישב במקומו באימה

וכיראה וכבוד ראש ויפנה לבו מכל עסקיו לברך את אלהינו

יתברך הזן את העולם כולו בחסדו הגדול. וגמל עמו כל

טוב וכן כתב הרמב"ם שלא יאמ' אותה כשהוא מהלך ולא

מטה על צידו אלא ישב במקומו ומברך באימה וכיראה

וכיחושלמי מצריך עטיפא וכן כדן לפי דברי הוזהר פרשת

תרחם וז"ל כיון דמכרך בר נש שכינתא איתא קמיה והיינו

דאמר ואכלת שם לפני ה' אלהיך וכולי וכיון דנטיל בר נש

כוס של ברכה קב"ה קאים על גביה ואיהו אנצריך

לאתעטפא רישי כחדוה ולברכא ע"כ. וא"א מורי ז"ל סיפר

על החכם המופלג מהר"ר מרדכי מסכנו ע"ה פעם אחד

עברו א' ביתו שלשה חכמי' גדולים על דבר מצוה ומצאוהו

יושב על ברכיו ופניו כלפי מעלה וידיו פרושו ומכרך ברכ'

מזון ומענוס כוונתו לא שת לבו אל החכמים אשר באו אל

ביתו ולא הרגיש ואחר שהשלים הכרך קם על רגליו ויאמר

בואכם לשלום אל נא תשת כבוד תורתכם עלי חטאת כי

הייתי מדבר עם קוני למוכח. ושנחזהו חכמים.

ואם

תתכוין היטב המנא תמנא ברכה זו ביתר

שאת על התפלה הן כי התפלה דרכנן מפי

השמייה למרו ועברת' את ה' להיכ' אינו הוא עבוד' שכלב

הוא אומר זו תפלה. וברכת מזון מפורשת בתורה כהדיא

ואכלת

ואכלת ושבעת וברכת את ה'.

ונוסף

גם הוא כי נוסח התפלות כנגת הגדולה תקנום ונוסח ברכת מזון תקנה מרע"ה ויהושע ודוד ושלמה ור"ג ובית דינו ומי בער ולא ידע גודל ידו ת"ת כהלל ברכה זו לשית לבו אליה ולאומרה ככוונה יתירה כמו שביארו באריכות בחלק הקודם ופה הוספנו יתר ההערות כי קנאתי בהוללי האוכלי למעדני בשבתות ובחגים ובמועדים קול מוחה על היין בדברי הבאי דברים הבאים שלא מחמת הסעודה ואוכלים את פתבגס בשוכה ונחת וכבואם להשלים נפשם כתפאר יקר ברכה זו אומרי אותה מתוך שחוק וקלות ראש מלה מזה ומלה מזה סירובין היסם שעליה הראו מאכלם ומשתם לא יזכרו ולא יפקדו ולא יעלו על לב לעול' בשב' כזה לא תחש למנוה להם מהתעב ומכל לכבודה של שבת אחר שהשליכו וזכרונם לטובה אחרי גווס שכרותם אין ספק כי גדול עונם מכשוא יתר מכל העבירות החמורות ואין ברעה למטה מנב"ע כמו שפיתב בתקונים. ועתה אחי קורא נעים א' תשכח ואל' תט מאמרי פי הט' אונק' ושמע דברי חכמים וחזם וחמול על כבוד יונקך שלא יהא חטם רימה המאכיל' לגימט' שעה גדול' ממ"ה הקב"ה הזן אותך ממעי אמן עד סוף עולמך להורות לו לברך בשמו באימ' וביראה ובכוונ' יתירה אחר כל אכילתך וכיותר בשבתות ובחגים ובמועדים אשר שבבה ברכה זו מאד במהלליה. וכתב ה"ר מנחם עזריה ז"ל דנכונ' הקדו' כפלו במטא אדה"ר אל' תך דומ' כומח חי מדבר ומזון הרוחני מאותן הנשמות נימני הקדוש הוא מזון לנשמה והגשמי לבוף וכימות החול אין לנשמה יתירה שום הנאה ונשמה רחול כהנית מנכונ' הקדושה אשר בתוך המאכל אכל אינו יכול לתקן נשמת שבת כזה אמתם בשבת מדרת הנשמה יתור' ממקום עליון עולם האני' ונהנית מעונג שבת ועם זה יש לה תוספ' אור ונהני' מהמאכל' מנינוני הקדושה אשר בקרבם ומעלה אותן הננונות למצלה לעולם העליון וזה הננונות עולות ע"י בה"מ שמכרכים על המאכל ככוונה. וכתב עוד שבברכת מזון דשבת יש תוספת טובה עוד מכיתר הימים שבשאר הימים אמרו בזהר שכל ידי ברכת המזון אתהני שכינתא מבו אילין מילין דסלקין מגו שבע' דגרמין לעור' שפע על השכינה שבתחתונים ובברכת המזון דשבת ע"י הנשמה יתירה אשר בתוכנו שמכרכת עמנו הברכה על המזון יש לנשמה יתירה זו כח בברכותיה להוחד שפע מצייתקא קרישאל דכל עתיקין להמשיך השפע משם על השכינה וזהו סוד עונג שבת שהוא לערך הנשמה יתירה שתעשה בעצמה מנוה רבה לכבוד השכינה דהיינו מנות ברכת מזון מנוה שאינה מהגת בעלמנים כלל והעולם בכללו מתברך בזכותיה כל' ימי המעשה ואיש התמים ישית לבו על כוונה זו ויתאמן ככוונתו בה מאד ויהא זריו

י" ב' וזכר

וזכר להזכיר בה קדוש' היסם ברכה והחלינו כי רבת הוא מאד לעתוד ולרנות שישלפנו ויחלינו מהמנהג ממשרון הסולס כימי החול ויהא עתה בשבת הנהגתנו על ידי המקום ברוך הוא כאשר ביארו בזהר פרשת נח דף ע"ה בסוד וביום השבת יפתח והצתקנו לשונו בפרק ב' דר"ח ע"ש.

ובזהר

פרשת תרומה דף קס"ט ע"א ביאר עוד בסוד ז"ל ובשבת דלא אשתכח דכא למיהוי כגח והוד כלל חסדים אומר רבה והחלינו למיהוי תרומהו חסדי דוד הכאמנים ועל דא ועל תהי כרה ויגון וכו' דהא רבה ומ' דים אינון חסדי דוד ע"כ. ואם לא אמרו מחזירין אותו שאינו חייב לאכול פת כדי שיתחייב לברך בה"מ ולפיכך אם לא הזכיר של ר"ח אין מחזירין אותו אלא בשבת שחייב לאכול פת כדי שיתחייב לברך ברכת המזון מחזירין אותו להזכיר של שבת ואם נזכר קודם שהתחיל הטוב והמטיב אינו צריך לחזור לראש ויאמר ברוך אתה ה' שהינו מלך העולם שנתן נשבתו למנוחה לעמו ישראל באהב' לאות ולברית ברוך אתה ה' מקדש השבת ואם אינו יורע נוסח ברכה זו יחזור לראש.

וישי

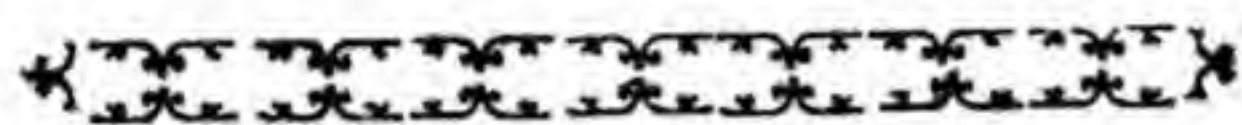
מדקדקים שלא לומר בשבת דענו זמנו שהיא לשון תפלה ובקשת מרכיו ואומרים דענו זמנו שהם כלסון תואר ומעולם לא חשתי על זה כי מה נתקן בשאר נוסח הכרכה כי כולו מלא תפל' וטופס ברכה א' הוא חול ושבת זכשית' כוס של ברכה בסעוד' זו לא ישתנו כולו אלא ישאיר ממנו ברכה לבקר. ומדברי הזהר פ' יתרו דקדקתי שיש לסדר ערך לחם חדש כליל שבת אחר הסעודה על השלחן וכל יום השבת כולו שאחר שביארו ערך השלחן לסוד הלילה ז"ל בבין כך מאן דאיהו בדרגא דמהמנותא בעי לסדרא פתוריה כלילא דשבתא בבין דיתברך פתוריה כל אינון ו' יוסין דהא כההוא זמנא אזדמאן ברכאן לאתברכא אכל שית יומין דשבת' וברכאי לא אשתכחו על פתורא ריקניא וע"כ בעי לסדרא פתורא כלילא דשבתא בנהמי ומזוני ע"כ חזר עוד לקמיה ואמרו בבין כך בעי לסדרא פתוריה ג' זמני מכר עייל שבתא ולא ישתכח פתורא ריקניא ותשרי ברכתא עליה כל שאר יומי דשבתא וכו'. הנה ע"כ לומר דחדא לעיקר כבוד שבת שהוא ההכנה מכערב לסעודה וחדא לאחר הסעודה אשמעינן (א' הושיין בזהר פרשת תחמה דף קכ"ה ע"א) וסיים שם ובבין שולחן דא אית ליה לבר כש לנטרא דזא דשלחן דלי' ככל אינון גוויין כדקאמרן ע"ש) כדי להשאיר ברכתא עליה כל שאר ימי שבתא ויהיה זה התעוררות לשלחן העליון להסתפח כחלת ה' לחם מן השמי'ם להשפיע לתחתוני' בשאר הימים ותהיה מליאה בהשפעה ובטובה וכיחוד כל יום השבת וכל המסדר שלחנו כזה הענין השלחן העליון ישפיע עליו מלחם השמים וכל שלחן

16 שיהא 2

פרק ח לברך על הדם אחר בריה

קודם הסעודה ומותר להחזיר אותן למים וכל כד שלא יהא בהם עגבים שנפתחים מלחלוחי המים :

פרק תשיעי

אחר

סעודתו כאשר ירצה לעלות למשתו יתקדש עצמו ויתכוין בסוד המטה הנתונה כמערכ והנדר לדרוס והשלחן לגפון תקומי הקלה בסוד נעשה נא עליית קיר קטנה ונשים לו שם מטה ושלחן וכסא ומנורה ככל אשר ביארנו בספר ד' ובכן יעלה על מנתו בקדושה ובטהרה ויתכוין בסוד החתן וכלה ויקרא ק"ש ונרץ להזהר בה במידת כי כיון שמוסיפים מחול על הקדש ומתפללים ערבית מבעור מים לא ינאו ידיו ק"ש שומנה אחר נאות הכבדים . ובק"ש שבחצן שכיבה ינאו י"ח והירא את דבר ה' יהא זריו וזכר שלא יגדלו שינה ויבטל מ"ע מן התורה ויאמר כל סדר ק"ש כמו בחול ואף כי כל סדר ק"ש של חול הוא לשמיר' המזיקין ובשבת אין צריך שמירה כמ"ס בזהר שגל כן לא יאמר בערבית שומר עמו ישראל . מ"מ בר נש ויחידאי בעי לאסתמרא כמ"ס בזהר ויקהל דף ר"ה ז"ל כיון דהאי רחא שרא על עלמא כל רוחין ביטין וכל מקטרגין ביטין אכתלקו מצלמא ולא בעינן לזלזה על בטורא וכו' ואי תימא הא תנינן דלא יפוק ב"כ ויחידאי בלילא דשבתא וכו' בר נש ויחידאי בעי לאסתמרא וכו' סוף סוף נטירו אשתכח בההוא ליליא לעמא קרישא הואיל וסבת שלום פרישא על עמא וכו' עכ"ל בקינור :

הנה

משם מתבאר בהדיא שיש חילוק בין יחיד לרבים ופסוקי דרמיו שנתקנו לכל יחיד ויחיד לאומין אין חילוק וכמעשהו בחול כך מעשהו בשבת אפס מוסח הוידיו לא יבטא בשפתים דין יהרהר כלבו ודיו ושוב ישכבוערבה שנתו וישים על לבו כי תכף שיטן תעלה בשמתו לנהרי ערן ותתענג שם לחזות כנע"ה באמצעות נפש יתירה שבו והנפש יתירה תעלה את הנשמה עצמה לחבות כנע"ה וכשיעור משינתו בחני הלילה שתחזור כשמתו אליו יסול ידיו להעביר רום הטומאה השורה על ב' ידיו ויכוון לבו כי הוא ראו לשר' עליו הקדושה שהיא נפש יתירה . ויאמר מיד אלה מקראי קדש שהם סוד אתערותא דחכימי לעורר הנפש יתירה לשרות עליו **רחח** ה' אלהי עלי יצן משח' אותי לבשר ענוים שלחמי לחבוש' לנשכרי לב לקרא לשכויים דרור ולאשירים פקח קוח בלכת' ילכו וכעמדם יעמודו וכהנשאים מעל הארץ ינשאו האופכי' לעומתם כי רוח החיה באופנים . אל אשר יהיה שמה הרוח ללכת ילכו שמה הרוח ללכת והאופנים ינשאו לעומתם כי רוח החיה באופנים ע"כ .

ובקריאה

שהיא ריקמת בשבת לא תחול עליו ברכה שלא תחול ברכה על דבר דיוקן כנזכר שם בזהר ואם חשו חכמים משום העורכים לגד שלחן לא חשו אלא בחול אבל לא חשו בזה בכבוד שבת שיש כמה לתלות טעם לדבר (א"ה אף כי לכאורה קשין הדברים שלא נתנו חכמים דבריהם לשיעורים לאסור לערוך בחול ולהתיר בליל שבת אחר החיפוש מ'איתי ואן להרב המהדר בס"ז י"ד סימן קע"ח ז"ל יש מקומות נהגו לערוך וכו' בלבוש כתב שמט"ס זה יש לאסור אותו המנהג שנוהגים מקצת בני האדם לערוך השלחן בליל שבת אחר ב' שמ' בפת שלם כל הלילה עד סעודת שחרית שנתפסם מחק העורכים לגד שלחן ולא נהירא לעכ' דרחוקא בלילה שקודם המילה שעושים כן למזל התקון יש בו שייכות העורכים לגד כי גד הוא לשון מול מה שאינו כן בליל שבת שמניחין השלחן בפת לחם משנה והוא בשביל כבוד שבת שכבודו בלחם משנה אין בזה משום מול ואין בו איסור כלל דהא גם קודם מיר כשמוציאים אותו מן התנור מניחים אותו על השלחן משום כבוד שבת עכ"ל והנאני ע"כ :

ובתב

הרב ז"ל אחר הסעודה תחזור להריח באגודת הדם ולא תריח בלתי ברכה ותאמר אחר כך זכור ושמור בדבור אחד נאמר עכ"ל והנרץ הרב לומר ולא תריח בלא ברכה משום דק"ל בנכנס לחנותו של בעם שהיה נכנס ויונא נכנס ויונא מברך על כל פעם וכתב הטור והמרדכי דהיינו דווקא שלא היה דעתו לחזור אבל אם היה דעתו לחזו' לא יברך והכא כיון שדעתו בשעה שכירך על ההדס בראשונה להריח עוד הפעם אחר הסעודה ס"ד שלא יברך ע"כ השמיענו הרב כאן ולא תריח בלא ברכה דהיא רחמותו של בעם היינו שהיה דעתו לחזור לאלתר ולא חלק בין ביאה לביאה דלא אסח דעתיה אבל הכא שהיה הפסק סעודה ושיחה בנתיים צריך לברך עוד הפעם והכי ק"ל בשחיטה שאם רוצה לשחוט הדבה צריך להזהר שלא לדבר בין שחיטה לשחיטה בדבר שאינו מצרכי השחיטה ואם דיבר צריך לכסות דם שחיטה ראשונה ולברך פעם אחרת על השחיטה . ואף ש"א דשיחה בין שחיטה לשחיטה לא הוי הפסק . דעת רוב האחרונים דשיחה הוי הפסק וצריך לחזור ולברך וכל שכן הכא דאיכא הפסק בכמה דברים . וכבר ראיתי מי שרצה לתקן זה לבמור בדעתו ולכוין שלא לנאת בברכה ראשונה דהשתא לב"ע בהפסק סעודה בנתיים תו לא מהניא ברכה קמיתא ואודא לא . ולא מסתבר לי שאם בא לחוש לשלא יהיה ברכתו לבטלה למה לא יחוש גם כן לברכה שאינה צריכה דכל שיכול לפטור עצמו בברכה א' הו"ל ברכה שאינה צריכה וכ"מ הפוסקי' ז"ל ולע"ד אין בזה שום פקפוק ולהכי אשמעיון רבינו זל"ה ולא תריח בלא ברכה מה שלא הזכיר מזה בריח של

קודם

ובקריאה

נאמנה זו יעלה למעלה עליונה
עד שיהיה בסוד החתן ובת זוגו
ואז יתקדש בזוג השכ' והנולד מן הזוג הקדוש הזה נותני'
לנשמה קדושה מן הזעיר לטוביה ומחכים לשרפים
ומשרפים לחמת הקדש ומחיו' הקדש לאופנים ומשם לשכר
פרי הבטן ולא יפגע בה שום שטן ושום פגע רע כי כולם
טמונים בנזקבא דתהום רבה ואז יתעורר לקיים עונתו
בקדושה ובטהרה וזה לשון הזהר פרשת תרומה דף קל"ח
ע"א בפלגות ליליא דמעלי שבתא דחכמין מתעדין
לשמושא דילהון ההוא רחא עילאה דמתעטדין ביה כד
יומא אתקדש בשעתא דאינון ניימי בערסיהו ונשמתין
אחרנין דילהון בעאן לסלקא למחמי ביקרא דמלכא ההוא
רוח דנחית במעלי שבתא בטיל הויא נשמתא וסלקין לעיל'
ואתסחייא נשמתא אחרא בבוסמין דג"ע ותמן חמי מה
דחמי ובר נחתא לאשראה ברוכתא בפלגות ליליא הויא
נשמתא תבת לרוכתא ובעי לאינון חכמי למימר חד
פסוקא באתערותא דהוא רוח עילאה קדישא דאתעטר
בשבתא בגון רוח ה' אלהים עלי וכו' בלכתם ילכו וכו'
אל אשר יהיה שמה הרוח וכו' בגין דאתעטרן ביהו' רוחא
באתערותא דילהון בחדוה דשימושא ויהא נבירו דהוא
רוח עילאה דשבתא בהוא שמושא דמצוה ע"כ. הנה
ממנו תשכיל כל מה שביארנו. וממנו נקח כי מי שלא
נתכוון להמשק על עצמו הנשמה והנפש היתירה בקריאת
אלא מקראי קדש הנו' לא תמשק עליו הנשמה שלו ולא
נפש יתירה ואין הפרש אצלו בעונת ליל שבת לעונת ימי
הול. ובעל נפש היפה יאחז דרך נדיקים להתעורר עצמו
בעת ההיא בקדושה יתירה לקיים מצות בראש ויסתכל כי
בהתקדש עצמו מלמטה יקדשו אותו מלמעלה אשר פרו
יתן בעתו ילדים אשר אין בהם כל מום וטובי מראה
ומשכילים בכל חכמה. ועיקר גדול לכל זה לקדש
התלמיד חכם עצמו שלא לשמש מטתו בימות החול רק
משבת לשבת כאשר חכמים הגידו בפרק אף על פי עונתן
של ת"ח מלילי שבת ללילי שבת אכן אם הוא פגום מן ימי
החול לערב קדש בחול אז אין הפרש אצלו בעונת ליל שבת
לעונת ימי החול ובכמה מקומות בזהר החמירו בדבר זה
הא' בפרשת אחרי מות דף ע"ח ערות כלתך לא תגלה
כלה ברזא עילאה הוא לאחזאה דמאן דפגים לתתא פגים
לעילא דתנינן עונתן של ת"ח משבת לשבת בגין דידעין
רזא דמלה ויכוונן לבא ויסתבך רעותיהון שלים ובגין
דאולידו אקרון בגין דמלכא ואי אילין פגימי מלה לתתא
כב יכול פגימין אינון בכלה דלעילא כדין כתיב ערות
כלתך לא תגלה דא בגין דאינון ידבי אורחין אורייתא שאר
עמא הוא דאתגליא כלתך ממם ובכחה דא שכי' אסתלק'
מנייהו ע"כ. הרי מבואר החיוב על הת"ח לפרוש מאשתו
בזמן החול חפזי היות זוג השכינה שהוא לעסוק בתורה
ושאר

ושאר העם והת"ח אשר אינו פונה על זה גורמי' להסתלק
השכינה מהם. ובתקונים דף נ"ג ז"ל וכשבת דאיהו יומא
ז' תמן קריכו ויחודא דשמא דהוי' וכן ספירן ובג' דת"ח
וזוגיהו מלילי שבת ללילי שבת האי עריין אינון ודאי
לתתא אכל לעילא אתמר לא יגורק רע ודין דקריב
לאתתיה ביומין דחול ההוא בן דעבד עליה אתמר דדין
ורע לורגרים דאתעבד קדש חול דאיהו יום ה' וכהוא
זמא איהו רזא דנדיק ורע לו ע"כ. וצ"ע הדבר כי כיון
שכימות החול אין זוג דנדיק ונדיק לפיכך כשהנדיק פה
למטה מזדווג בחול גורם לנדים עליון להשתעבד לאפקא
נשמתין לחיובי' והוא מעין פגם ממא ורע לבטל שביארנו
בפרק ימי השוכני' ע"ש ומחלל אות שבת יום ה' היינו
אות ברית.

ואנכי

קבלתי מרבתי רעונש זה לא דווקא כמשמש
לעיבוד וכתעבד' אלא אף אם כלתי משמש
לעיבוד אסור כי הנה אף שאינו מוליד כזעל הוא מוליד
בכח ועבד בן לעילא בחיובים דומא דמוציא שכב' ורע
לכטלה ודייקא נמי דקתני ההוא בן דעבד ולא אמר אי
עבד בן שמש מינא דפסיקא ליה דעבד בן. וכן מוכח
מכמה מקומות בזהר שחומר איסור זה לת"ח הוא אף
במשמש בימי עיבורה וכשהיא מינקת. כל זמן שאין זוג
בדדים למעלה וז' הזהר בפרשת יתרו דף פ"ט ע"א כה
אמר ה' לסריסים מאן סריסי' אלין אינון חברייא דמשתדלי
באורייתא ומסרסי גרמיהו כל ו' יומין דשבתא ולעאן
באורייתא וכליליא דשבתא מורי' גרמיהו בזוגא דלהון
מצום דידעי רזא עילאה בשעתא דמטרוניתא אחרונת
למלכא ואינון חברייא דידעין רזא דא מכוונין לבייה
למהימנותא דמאריהון ומתברכאן באיכא דמציהון ביהו'
ליליא ודא הוא דכתיב אשר ישמרו כד' א ואביו שמר את
הדבר ואקחן סריסים ודאי בגין לזכאה לשבתא לאשכח'
רעא דמריהון דכתי' וכחרו באשר חפנתי סתם מאי באשר
חפנתי זוגא דמטרוני' ומחזיקי' בכרית' כלל חד בכריתי
סתם כו' ת"ח כתי' ששת ימים תעבוד ועשית כל מלאכתך
ויום השביעי שבת לה' אלהיך באינון ו' יומין עבדותיהו
דבני נשא ובגין האי מלא לא מזדווגי חברייא בר בזמא
דלא יסתבך מצבדותיהו דכ"כ אלא עבדותיה דקב"ה
ומאי עבדותיה זוגא דמטרוניתא ובג"כ חברייא מתקדשי
בקדושה דמאריהון ומכווני לבייה ונפקין בני מצלי בגין
דמלכא ומטרוניתא וכו' ככה ר' יודאי א"ל ר"ש אמאי קא
בכית א"ל בכינא דאמינא דזו לאינון בני עלמא דאריהון
כבעיריולא ידעין ולא מסתכלי דטב לון דלא אתכריאו וכו'
ודאי בקשט גזרו חברייא על עמא דארעא דמחבלין
אריהו ולא ידעין בין ימנא לשמאלא אלא דהא אינון
כבעירים דיאות למעבד בהו דינא אפילו ביה"כ ועל
ביניהו כתיב כי בני זכונים המה ע"כ. ראש וזה כיוון סוד
הייחוד

פרק ט' איסור ריווח בחול אף בימי מניקה

הייחוד הקדוש הזה ראשו מגיע השמימה וכל זמן שאין צדיק בארץ פגול הוא לא ירצה לא שגא משמש לשם הריון ולא שגא כשהיא מעוברת ומנק' כל זמן שאין ייחוד למעלה וכן פי' בזהר פ' נח הכתוב השער הזה יהיה סגור על ענין זה ז"ל האי קרא אית לאסתכלא ביה דאיהו רזא כמד"א יהיה סגור ו' ימי המעשה וכיום השבת יפתח וכיום החדש יפתח במאי יהיה סגור כל אינון ששת ימי המעשה אלא אינון יומין רחול דתרע' דא יהיה סגור דלא לאסתמשא חול בקודשא וכיום השבת יפתח וביום החדש יפתח דהא כדין שמשא דקודשא בקדושה וכדין אתגהי' סיהר' לאתבר' בשמשא עכ"ל וכן אמרו עור בתקונים דף י"ו ועוד בכל עץ דא נדיק דאיהו עץ פרי עושה פרי למינו ודא יום השבת לתמן זוגא דשכיב' עם קב"ה ותמן אית ליה נייחא ועליה אתמר והיה כעץ שתול על פלגי מים אשר פרו יתן בעתו דא עתו דנדיק דאיהו ליל שבת דמיניה פרחין נשמתין ודתיין בישראל בע"ש ראתקריאו פנים חדשות ע"כ וכאן כמה מקומות אש' לא העתקנו מיראת האריכות.

ובתבתי זה על דבר כי ראיתי כתוב בשם הרב ז"ל וז"ל כל אזהרת דז"ל על

הזוג מע"ש לע"ש הוא כי משמש לשם הריון אמנם אם אשתו מעוברת ומניקה אין לחוש כ"כ והטעם כי כל עצמה של אזהרה זו אינה רק לכל ישפיע נשמות נדיק ורע לו רק נשמות השבת ואם כבר היא מעוברת ומניקה בטלה זאת הטענה ע"כ. ואני אומר דלאו מר בריה דרבנא רבינו הקדוש חתים עליה שהוא הפך מכמה מהאמרי הזהר הנזכר שלא לבדו היה הטעם לכל ישפיע נשמות חינוכיות בחול רק להיותנו בכלם אלהים דוגמא עליונה ופנה למעל' לצורך הייחוד עליון כמבואר במאמרים. ואנכי ראיתי במכתב הקדש מהר"ח עמו כתב אמר לי מורי כי כל האזהרות הזהר על הזוג מפלגות לילה ואילך הם אף בלילי שבת וזה כמשמש לשם הריון אמנם אם אשתו מעוברת או מניקה אין לחוש ע"כ והתלמידים התחכמו ללמד משם אף לימי החול ומצאו און להם דברי התקונים הנז"ל דקאמר ההוא בן דעביד עליה התמר נדיק ורע לו כו' דמשמע דווקא במשמש להריון וכבר כתבנו כי אין הכוונה על הבנים הנולדי' בפועל רק על הנולדי' בכח אף אם לא תתעבר ולא יתכן שדברי התקונים יהיו הפך כמה מאמרי הזהר וכמה מאמרי התקונים עצמם. ואולם להתיר כליל טכיל וכשבא מן הדרך כימות החול יש להן שורש גדול בזהר בראשית דף מ"ט כל כ"כ בעי לאשתכחא דבר ונוקבא וכדין שכינת' אזורגת בהדיה בגין דישתכח דבר ונוקבא בשעתא דעל לביתה בעי ליה לחדתא דכיתהו בגין דכיתהו ברמא ליה ההוא זוגא עילאה כיון דאתא לגביה בעי לחדת' לה בגין תרי גוונא חד בגין חדותא דההוא זוגא דחרותא דמנוה דהוא זוגא חדותא דמנוה דשכיב' איהו ולא עוד אלא

אלא דאפני שלום לתת' זה"ר וידעת כי שלום אהלך ופקדת נוך ולא תחטא וכי איהו לא פקיד לאתתיה חוטא איהו הכי ודאי בגין דגרע יקר זוגא עילאה דאזורגא ביה וכתיהו ברמא ליה וחד ראוי מתעברא אתתיה זוגא עילאה אריקת ביה נשמתא קדישא דהאי ברית אקרי ברית דקב"ה וע"ד בעי לכוונא בחדותא דא כמה דבעי בחדותא דשבת דאינון חכימין וע"ד וידע' כי שלום אהלך דהא שכי' אתיחא עמך ושריח בביתך וע"ד ופקדת נוך ולא תחטא מאי ולא תחטא לשמשא קמי קב"ה וכו' כדכ"ר דא האי מאן דאתתיה ביומי מבאכא דילה ונטייר לה כדקא יאות כל אינון זוגא עילאה אזורגא בהדיה דישתכח דבר ונוקבא כיון דאתדכאה אתתא בעי לחדתא לה חדותא דמנוה חדותא עילאה וכולהו טעמי כדקאמרן בחד דגא סלקין עד כאן:

הנה כי שתיהן יש להם שורש למעלה וכולן שורש בשיעוריהן כזוגא דשבת כמ"ש במאמר וע"ד

בעי לכוונא בחדה דא כמה דבעי בחדותא דשבתא כו' ושמענו מן החכמים ה"י כי כליל שבעו' אחד שקראו בבית הר"ח ז"ל בא אותה הלילה חבר א' ושאלו למה לא בא הליל' פלוני והשיב הר"ח אולי נזדמנה לו טכילה של מצוה והוא מטעם דברי הזהר הנזכר דטכילת מצוה מותרת בזמן איסור הזוג:

ולתשוקת יראי ה' וחושבי שמו אפרש פה סדר כולל לזמנים המותרים ואסורים בזוג כפי מה שעלתה הכחמתנו עם כל החכמים ה"י מתוך דבריהם:

בשבת מותר אחר חנות ואסור קודם חנות כי בחנות זוג דחל עם ישראל ומעשה ידינו כונניהו ולעומתן ישובח זוגא דידן לא כן קודם חנות דזוגא דלאה וישראל אשתכח ואנחנו בלתי אל רחל עקרת הכית עינינו:

ברח מותר אחר חנות שאז הוא זוגא רבא ללאה ויעקב בעצם ובעילוי ראש חודש וקודם חנות אסור:

ובחנוכה אסור כי אין הארתה אפס עד שתכלה דגל מן השוק:

בפורים אסור כי עיקר הארתו א"א בעידן סעודתא ולבתר הכי אין עילוי לרחל טפי מזמן החול כי על כן לא נאסר בהם מלאכה וכ"ש שחר הימים שאין בהם נפילת אפים שאסורים בלי ספק. **בפסח** בשני הלילות ראשונות אסור אף גם הל להיות בשבת שא"פ דאיכא זוגא רבא לרחל אינינו מבטרא דילן כי עצומו של יום גורם שלא כדרך טבע העליון וכן ברין ליאבד בארבעה ימים של ח"ה דפכח שאחר ההם הכרח כליל ב' לבני ח"ל מתעלמי' אורות הפ"ח

ברק ט ליל טבילת מצוה ובא מן הדרך שוה לשבת

הפסח ומתחילות בחי' הדין עד יום ז' של פס' שאז נכנס
דמינו דגדלות שני דאכא שאז איכא שייכות לזווג בסוד
בת אבי אף לא בת אמי והסכמנו עם החכמים דבא"ה
דפסח שחל בשבת שמונת הווג דאע"ג דלא עייל מוחא
דאכא עד יומא שביעאה מ"מ לא יגרע מזמן דוד המדבר
שהיו אז זעיר ורחל אחור באחור ומ"מ לא יתושו מעשות
פרי בשבתות ה'

בעצרת וגם שמיני חג עצרת אנו אומרים
ועצרים מאשה ואעפ"י דאיכא לללא
זווגא דכא אחר חצות מ"מ עיקרם של כ' עצרת אלה
הם לרחל והזאיל ואין זווג אליהם לנו בני מלכים יאסר.

בסוכות מותר אף כחה"ע דאע"ג דאשתכח
זווגא דרחל ויעקב במזמק ונאמר בו
כתר מ"מ אז הוא זמן שליטת אימא שעיקרה לאה ביע"כ
אומרים כתר בקרה ומותר ונוסף גם הוא דבכ' ימים
טובים ראשונים של סוכות וגם מר"ה עד סוכות אפילו
השבתות שבתות' זווגא דרחל לא אשתכח כלל וישנו לללא
ועל כן מותר אחר חצות בלבר הנה ערכתי זו היא דרך
ישרה שיסוד לו אים התמים אשר על דרך תמנת ה'
ותמנת ה' יבשו.

וכבר הודענו בכמה מקומות כי לא נאמרו כל
השיעורים הללו אלא ליראי' וחושבי שמו
אשר תמיד ידאג ה' על פניהם וינרם מסור בידם להסיחו
מדעתה אף אין זה ליתר העם המקלין את ראשם במאכל
ובמשתה הרבה בימים הנזכרים וינרם תוקפם והאספסוף
אשר בקרבם אינו אלא שרף ואסור לאמרם בפניהם כל
האזהרות אלה פן כפתיות השכלתם יסכלו לנהוג בדבר
באסור של תורה משא וכאשר לא יוכלו לעמוד על נפשם
באם נדבתם ישוכו על עקב כשתם ליגע לרי"ק וללדת
לכהלש ח"ו והכל לפי מה שהוא אדם ואשר ירגיש בעצמו
כן ינהג עצמו ויקדש עצמו במותר לו וכן בעמל איסור קוד'
חנות בכל הימים הכל לפי מה שהוא אדם ויקדש עצמו כי
אין דבר שעומד בפני עון קלקלת הודע ח"ו וכו'.

והרפואה לזה שיקדש עצמו בקדושת לימוד
התורה בתחלת הלילה וכן בליל
טבילה היא המנהג הדב ז"ל להיות נעור עד חצות ויבוקק
בתורה ואח"כ משמש מטתו וקורא ק"ש וישן כדי שלא יבא
לידי הרגה ח"ו. ויחזור וידק דרכו להדכות בעסק התורה
כלי טבילת מצוה כדי שיהיה הזווג בקדושה וטהרה לעמוד
זווג העליון הדומי. ואף אם אין דרכו בכך ביתר הימים
הנה בעצם הלילה היא יתנהג לפי השגתו לקדש עצמו
לשעת תשמיש. וסומך יפה ת"ת עם דר' ארץ.

ואנכי נהגתי בליל טבילת מצוה להגות בלילה
הוא בדרכות קדשו של הרשב"י ע"ה בס'
הואר כמאמרים המדברים בקדושת הזווג. והרשום לך
פח

פה איזה מקומן לזכות את הנפש היפה.
בראשית דף מ"ט ע"א וינר ה' אלהים וכול'
עד בתרי מוקבי כדקאמרן שם דף
י"ב ע"כ פקודא שתי תאה ולקמי פקודא ארכיכר.
חיי שרה דף קכ"ט ע"כ בתיב אשרי תבהר
וכו' עד דף ק"ל ע"כ מאתר עילאה
קרישא.
דף י"א ע"א וילך אים וכולי עד
כלא חד דרגא הוא.
דנ"ח ע"כ היכלא ז' וכולי עד
מדורא דמאריה מכל בני עלמא.
דעיא מהימנא דף ל"ג ע"כ לית
מנדע וכו' עד בני אתם לה' אלהיכם.
דף מ"ט ע"כ א"ר אכא חמיני וכו'
עד כמלקדמין ומיתברכין.
דף פ"ע א"ר ואודה אגד וכו' עד כי
קדוש אני ה' אלהיכם.

שמות לכך שמיר שית ירך לכבך בקריאה נאמנה
פקודי זאת להתקדש במשפט האורי' לפני ה' בסוד
צו ע"כ באורי' כבדו ה' ותשמו' עצמך שלא תהיה התאמתותך
תזריע מאם נכרית מנעמה אימה דסדין דאתקטרא ביה ח"ו
קדושים כמ"ס בפרשת אחרי מות דק תקדש מחשבתך להתחמם
ואם באישין קדישין כנזכר שם בזהר פרשת זו. ואם בא לך
קישוי קדש עת עשות מצות אלהיך שלא חשבת לשם מצוה
תנעוץ נפולק בקרקע ותהדר ביום סר מר המות עד
שיבטל תאותך ואח"כ בעת הזווג תחזור ותעורר עצמך
לשם קדושה וברך זה תשמו' הטפה מינ' הר שפי' בתקומי'
ז"ל כנוונא דא בזווגא דב"כ נצי לנקי טפה מחטא דאיהו
ינר הדע למיהו ודעא נקיה בה' ה"ר ה"א לכס ודע ע"כ.

ומה שצריך עוד אתה לדעת להקדים עצמך במצוה
זאת. להפשיט עצמך מבחינת הינר הדע
הוא שתחשוב בעונה ההיא שבחינת האבר שהוא הוא אב'
כשאר רמ"ח איברי האדם מהם נגלים מהם נסתרים והאי
קודם חטא אדם הראשון נאמר ויהיו שניהם ערומים ולא
יתבוששו שלא היה שלט בהם ינר הדע ולכך ולא יתבוששו
ומי גרם להם הבושת מאד הערוה שהוא ינר הדע שפגמו
אבל קודם היה האב' שהוא להם כיד ורגל אחר שמצוות של
ייחוד אים ואשתו ע"י האב' הזה הרי הוא כהנחת תפילין
כיד שמאל ותפילין של ראש במוח וכמו שאלו אין בהם ינר
הדג כן באבר ההוא המקיים בו מות פ"ו שננטשו אד"הר
קודה החטא הכל אחר ואין ראוי שיהיה בו היכ"ה ומי גרם
היות בו ינ' הר ושינטרך כסוי ושיאמר עליו עד"ה העון שבו
היה הפג' שהוא ר"ע ו"ה ונשך בירלתו ונתגש' ושלח באב'
הזה ועיקר הצדיק' הוא לתקן פגם אדם הראשון כי אד"הר
כלל כל הנשמות כולם חטאו וכולם נרק שחוקנו והגם
כנדיקים

פח

פ י ק ט ח מ כ ין בעונה לחענוג

הנדיקים המתדבקים בו יתברך בכבוד מחשבתם מתקנים
המחשבה העליונה שבה פגם אדם הראשון ובהיות האדם
הישראי מתרבה בו יתברך לעול' ואינו חושב בענייני החומ'
ההוא ונפחד ואינו תאב להיות דבק בלתי לה' לבדו ודאי
אז אין קצתו נכערת ולא יטמא בשום פנים אז יהיה זוגו
קדוש ולא יהיה נמשך בנר הזורר כלל אפס יהיה ענינו כמו
שהיה אדם הראשון קודם חטאו שהיה לבד לקיום מצות נורו
וכך מתדמה לקונו שכמו שהוא יתברך קדו' כך זוגו שנהיה
קדושים דהיינו שכמו שהוא מופשט מיצר הרע כן נדיר
בדמיה אליו יען שעיור הקדושה נוגע לנשמותינו הרזחניות
חלק ממנו יתברך ואם ח' ויחשוב במעש' הזה לתענוג ההכ'
נמא מלכים הנפש היפה כיצר הרע הפך מכוונת האלהית
ולעומת זה אמר הכתוב אל תהיו כסוס כפרד אין הכין
כמ' ש' בוהר במאמרי' שתהנה בהם פי המכוין בפועל' הזה
לתענוג הוא מתדמה כסוס כפרד ומרגל' בפומי' דהרשכ' י'
ע' ה' לומר תמיד זכאין אינון נדיקיא דרעותא דילהון
בדבקותא דקודשא ב'ה תדיר' כי הנדיקים שכוונתם
לעולם להתרבה בו גם כעת ההיא אינם נפרדין ממנו והיינו
דקאמר תדיר :

ובר

הזורף במעשה זה אחר התאווה והחמדה ועצו'
היצר הרע ותחבולות כמו רבים מפריצים בני
עמנו מכחישי' ש' שמבקשים דבר מה להרבו' יצרכו ויתאוו'
ועושים מעשה על ככה הן מאכילו' ישתיות' הן סיבות והם
מסטר' דמכאבותא אשר נטא' כל הנוגע בה' ואין להם
חלק באלהי ישראל הקדוש והטהור יתברך ויתעלה ואנחנו
עמו וזאן מרעיתו חלקו ונחלתו נריכים אנו להתקדש
בקדושתו ולא הבה וליראה אותו ואין אדם זוכה ליראה אלא
על ידי הפרישות והקדושה שיגדור עצמו בכל דבריו וביות'
בענין אות ברית קדש שנריך ליה' הרב' במאמר מאד לשומרו
בקדושה יתירה כי הוא מקום מוכן משכב ומושב הצפוני כי
כן דרכו להתאחד במקום היחיד קדוש להעביר את הקדש
מב' ולהניח לו מקום לכך רגלו ולו ככח יגבר איש לריב את
ריבו להפשיט פגולי מהשבותיו בעונה ההיא לכל יחטיא או'
ברית קדש ח' ואלהו כת הקדמין כי לא נקרא גבור שלם
כדאי אפס מי שמתגבר על יצרו במקום הזה וכובש אותו
תחת ידו ומעלתו רבה היא מאד והוא הנקרא נדיק יסוד
עולם ויהא שגור מן המזיקין ומחיות רעות בכלי זינו אשר
עליו אלת' ח' גברא אלתמיה קמיע' ונתנו סימן לרב' כי עס
אכני השדה בריתך וחית השדה השלמה לך סוף דבר אין
כיכר מעלת האדם וקדושתו ופרישותו אפס בהתקדש' עצמו
בענין האבר הקדוש הזה וכל הענייניה אחרים לנגדו כאין
ורכמים הגידו כל גדול מחמירו יצרו גדול ממנו לא אמרו לא
בענין האבר הזה כי לא יתכן היו' הכוונ' על שאר עבירות
גזל גניבה וחלב ודם שהחוס יכחשנו שהרי אנו רואים שאין
לגדולים תאווה בהם כלל לא מעט ולא הרבה ויצרם כבוש
יהלל

וחלל בקרבם בענין זה ולא ריבחו רק על הדבר כזה שכל
מי שהוא בקדושה ובפרישות יותר רוב אור' לנגדו להתגבר
עליו למצוא עונו לשמוא כמו שהביאו בו מדא כמה וכמה
עובדי דהו' ברבנן קדישין ולולי ה' שהיה לנו להתגבר עליו
כמעט כסדו' היינו לעת' דמינו ואינן התמים חילופ יגבר
בכח גדול וביר חזקה לעשות גרדי' גדולים להמלט ממנו
כי כל מנוריו וחדמיו רוב' בענין זה הכולל חפיו וכל מאווייו אינו
רק לפרוש רשת לרגל האדם שיכנס מעט בגרדי ההת' שלא
נעלמו ממנו פסקי הדו' ש' ולענה ולהפילו אחר כך מאיגרא
דמא לבירא עמיקתא וחיתו למית' והוא מאמרס' ז' ל'
אבר קטן יש באדם משביעו רעב ג' רעיו שבע כי האבר
הזה הוא קטן הכמות אבל גדול באיכו' שאם יהיה משביעו
להיות בוונתו לתענוג ולהשלים תאוותו ואפילו יהיה במותר
לו אין לו תקנה אחר כך אלא אם כן יבקש לו לעולם כד
להשביעו ומן המותר ידיחנו אל האיסור' ולא ימא' מנוח לכך
רגלו עד שיטרידהו מעט מעט מן העולם הבא ומן העולם
הזה כמ' ש' חכמי הרפואה א' מאלף מת' ממיתת
עצמו והשאר מרוב תשמים שמביא עליו חלאים רעים
ורבים אכן מי שוכה לראו' עולמו בחייו להרעיו ואל ימלא
לו כל תאוותו אלא פעם רחוק מפעם מלילי שבת ללילי
שבת יחליש חושיו והוא מעצמו יתבטל ממנו ולא ירדף
אחריו כמ' ש' החסיד הר' משה בן מכיר ע' ה'.

וריו

כל אלה לטוטפות בין עיני המטכיל בבואו
להזדקק באשתו להתקדש עצמו לבלתי יכוין
ח' להנאתו רק באדם שפורע חיבו שהוא חייב בעונתם
ולקיים מצות בוראו שיהיו לו בנים משכילים בכל חכמה
ומקיימי מצוות בישראל וכך ימשיך באותה טפה נשמה
טהורה כמ' ש' במאמר פרשת חיי שרה הכז' דכל אינון
דידעין לאתקדש' בהאי עלמא כדקא יאות בר אולידו בר
משכין עליה רוחא קדיש' מאתר דכל קדושין נפקין מניח
ואליון אקרון בנין לקב' בגין דגופא אלתעביד בקדושא
הכי נמי יתבין ליה רוחא מאתר עילאה קדישא.

והכוונה

כי כשהזוג בקדושה ובטהרה ובכוונה
שלימה לייחד ה' עס' להמשיך נשמה
קדושה או טדאי ימשיך מסך נשמה קדושה עליונה מתוך
הנשמות הקדושו' ומה גם אם קדם לו זוגם תפלה נאמרת
והכוונה הנכשרת זו היא כוד הטפה אשר הפלאך הממונה
על ההריון מביא לפני ה' שאינו טיפה גשמיית ח' בעין
הקרי נבעי בני אדם רחמ' ליכלן כי הטפה הבאה מהתאווה
אשר לו יחס בה' ומזרע הנה כאשר תעלה הכוונה לפני
הש' אז לפי אותה הכוונה תקבל נשמה הראויה להתלבש
בה כיעל כן אמרו לעולם ישא אדם בת' ח' כי בודהי
נשמתה זכה וזכה ותדע לכיון לש' ש' וכך בהתקדש עצמו
בשבת תשמים אז לא יקרא מוכיא שז' ל' כבעילת מעוברת
ומניקה כי בטוב כוונתו יחדיו וה' למעל' כמו בשאר המצוות

כמו

כמו שאמר חכמי האמת באברהם אבינו שהיה מוליד
נשמות לגרים בסוד ואת הנפש אשר עשו בחרן ואין זה
לכטלה כי אף אם אבינו מוליד בפועל הוא מוליד בכח
ברוחניות מה שאין כן בהכלתי מכין לשם מנות קונו רק
למלאות תאוות ולתענוג. שקדוכ להיות בעילתו כשאשתו
מעובדת ומניקה כמוצא שז"ל ולהוליד רוחין וסדין ואם
בעל נפש אתה יחד לך ויתר ממקומו בידיעה זאת
לחחול על נפשך היפה כבודה בת מלך לכל תתה בירי
צריך נודים ח"ו מיד פשעך אשר כוננו עך ואם כה לגד
ענין כשכך בחרת תזכך כד על כד במיני תענוגים
אשר נואלו בהנה פתאים וכסילים דכים המסככים גם
לענין הזנות הקדו' מהתענוג וטכיל והבעל נפש היפה זכור
יזכר כיהמטה אשר שוכב בה יטכב בימי חוליו ועתיד
להיות עומד וגוסס בה והם זה רדכו כסל לו להתנהג
בפריצות ויתר הדעות אשר הם כסלו ונפלו עד להשחית
והשלח"ן נהפך לנחש דח' לילן כמה מהבושת יביע לנפשו
העלובה בצאתה מן הנוף באותו מקום אשר בו הכעים
את המלך ה' נבואות אשר קנתה בו הקליפ' מקום לחניית
ימים רבים ודעים. והוא יתהפך באותה מטה לארבעה
דכעיו וירא עצמו מסוכב ממלאכי חבלה וכל גונדא
דחמיה והוא מועק אף ואכזי מילד לי את אלה. והם הם
המכערים אותו בעינוי מרים וקשים בשעת יציאת נפשו
ואין ספק כי כל האיש אשר הלך אחרי בעל פער ונכדיה
עבודתו בעסק החיבור הקדוש הזה. בשיתו של הדברים
כלטו כשכבו כמשכב הליל על מטתו יקדש עצמו כשרפים
לקיים מנות כדאז וכפודע חובו ולא יפנה דרך כסילים
הסדושים על ערסותם. והנה אף שאמר בגמרא וכוואר
פד' וארא דף כ"ח דלית ליה לבר נש לשמשא עם אלתיה
עד דמספר עמה שמה מתחלפס לו כשדה זכו'. וכן פ"ט
ד' א' נלמד מתרגום דמפיוס והרד בעל וכו' הנה האיש
הירא ירא לו למעט רבונו עתה ואותו המעט יהיה בענוה
במדרג ובקדושה ובזכרון אבותינו הקדושים אברהם ושרה
יצחק ורבקה יעקב רחל ולאה ו"כ שבטי ייח דאוכן וכו' לי.
זית פללו שיעסיק משך ודעו אחרי שכנו קדושים במהם ולא
יספר וירבה עמה דברים כי הן הן הדברים המגדלי' לאדם
בשעת מיתתו כמ' ש' מגיד לאדם מה שיחיו אפי' שיחה קלה
שכין איש ואשתו מגידים לאדם בשעת מיתתו. וזה טעם
מאמרם באשתו אמר קל וחומר באשת חברו והאכן אמר
בפ' מגיד לאדם מה שיחיו שרדשוה בקבלה אפילו
שיחה קלה אם כן קל וחומר באשת חברו. וכ"ס וקל
וחומר כליל שבת שבאה האזאה בו כפולה ומכופלת ודבר
דבר שלא יהיה דבוק של שבת כדבוק של חול כמו שביא'
למעל' ומ"מ אף מי שנוהג מנהג קדושי' לקדש רגליו כלשון
הקדש ביום השבת הנה כלילי שבת מותר לרבר נודכו
לפני קיום מצותו אפילו כלשון לעז ואין קפידא ברבר

ואשרי אכוס שלא יקל בעינו כל פרטי הענינים האלו כי
עיקר גדול בהולד' בייחוד איש ואשתו שאין לך דבר שיקדים
לילית הרשע' להמלא שם בפועל זה מפני שהוא בנין גדול
להוליד ולר של קיימא בונה עולם. או להוליד לכהלה
רשעי' בני ס' פ' ולילית מחדשי עולם ועל כן ענין זה קשה
עד מאד ונריך ענינים גדולים והכנות לברוח ממנה.
ומדכי החסידים הראשונים לטהר עצמם מאשמותם כל
מה שאפשר בתשובה ביום שטבלו נשותיהם והדבה מהם
טובלי' גם הם באותו יום להוסיף טהרה על טהרתם.
שכח מה שאדם נמשך כך משך נשמה לבנו ואם נמשך אחר
הקדושה משך נשמה קדושה ואם ח' נמשך אחר הטומאה כך
משך נשמה טמאה כי מסודש נפש יצא נפש:

ובצינו

לקדמוני עולם מהם זכו לכנים קדושים
אשר קדשתן דבה למעלה ממלאכי
השרת כמו שדאף הדגל בספר הזוהר בענין התרי יבוקי
ומעלתם עד להפליא. ובכתבי הדב ז"ל בהיכל נוגה
בג' ע' ישראל ישבה סתים וגניו וסמיר בהיכל קן ציפור
והא גריא נער וכל עמקי התורה וסתריה יאז מבלה וכל
הנדיקים תאוותם עליו וזה נולד בימי השמר והיה לומר
תורה במערה והוא בן ז' שנים וכאז הגוים ומנאסו לומר
ועשו גופו חתיכות ועלתה נשמתו למרו' והעמידו הקב"ה
לפניו ונשבע להנחיל לו היכל גנה ולגלות על ידו כל
בתרי תורה בג' ע' מה שלא נגלה קודם לכן וכל הנדיקים
שבג' ע' פתאום לראותו ושמעו ממנו עמקי התורה
והתורה ובשעה שהוא מוציא אותיות שם המפורש מפיו
סלסות האותיות ונוגות על ראשו וכל הנדיקים שמחים
עמו והוא נוכל על פניו ונוגה ובזכר על שלא זכה להיות
לו בן כעס' כיהושע ק' יאזדק כ"ג עומד עליו ומנחמו
ואחז ט ומעמידו על דגליו והומר לו קום לך הודי חורז
הם בניך ושכנים תעניות התענה ריב' לראותו והראו לו
בחלום ז' דקיעים ולסוף כולם דאף אותו ברכיע השליין
מזהיר כוהד דקיע ושכנים מלאכים סביבותיו והמכים
מפתחות בידו וכתות של נדיקים לפניו ואותיות שם
המפורש יוצאות על ראשו. ונגנו מיד ולא ראהו אמרו לו
ע"כ הורשית וזהו במדרג' הקשת אשר יהיה בענין כן מראה
הנה סביב הוא מראה דמות כבוד ה' וחקרו חכמים על
אכז שזכה לכן זה ומנא שבעולם לא דאף נודת אדם
רשע ולא הכתכל מצולם בקשת בדיתו ולא האיד יח
למטה מטיב ואל עמד מלמדו לעבקי העולם ולא היה
צדיק בעולם שלא נטער כנערו ולא דיבר מצולם דברים
בטלים אלא עוסק בתורה ובמצוותיה והוליד זה הכן ומת
מדי ולדתו אמו ומתה ונשאל יתום ונתגדל כנער גדול
ולמד תורה אדבה ונאדעל קידוש ה' וזכה לכל זה ע"כ:

ובמדרש

דב יו"ק כד הוה נחית לככל

פרק ז' ת' עיל קדושת האב להציל הבן מיצ'הר

המא אינון דווקא דהו עיילי בינינשיא שפיראן
ולא חטאן אמר לון לא מאתפין אילין מינ'הר אמרו
לאו מקנדיטון קדישא קא אתינא מקדושתא דקדושתא
אתב זכא דאמר רב יאודה אמר רב נריך אדם לקדש עצמו
בשעת תשמיש ונפקי מיניה בכין קדישין בני מעלי דלא
מסתפו מינ'ר שכלאמר והתקדישת והיייתם קדושים ובמדרש
הנעלם ז' ח' פ' בראשית דרשו מאמר אס' ה' לא יבנה בית
על זה ז' א' ד' יהודה כשכיל שלמה נאמר שיר זה שנתכוון
דוד עליו לש"ס ואמו ג' כנתכוונה לש"ס וינא מהם שלמה
דכתיב ביה ויטב שלמה על כסא ה' למלך א' ד' עחק לפיכך
נקרא למואל מאי למואל כמו למי פי מלמד ששניהם נתכונו
למואל כמו לאל ומכאן למדנו כל המתכוין לש"ס באותה
שעה נפיק מיניה בר דמעלי ומכ' ל' משמאל שנתכוונה אמו
על בית המיד לש"ס דכתיב ונתתיו לה' וגומר וכן אמר דוד
אס' יהיה לי הבן הזה מכאן יהיה זמין למואל כלומר נתון
הוא לאל תבן רבנן א' ר' יוסי ג' פזי ומנא חדא הוינא אויל
בארשא וערענא בהא טורא בכפר קרדו והו גוברי
ברחי בחולקיהון ובאית תמן לילא חדא דשבתא וחמית
לאושפיזאי דהוה בעי למשכב עם דכיתא קאים האי מהך
גיסא וכלי וקמת היא מהאך גיבא וכלת אמרית להון מאי
צלותכון בשעתא דא אמרו לי עידנא דידן לזוגא משבת
לשבת ומצלינא צלותנא קמי קב' הדינא לנא בר דיפלא
פולחניה בר דחיל חסאה בר למעביד פקודיה ולא יסטי
מאורייתא לימינא ולשמאלא המרינא להון רעוא דיהא
לכון בעותכון דהא לש"ס קא קעבדתון א' ר' יוסי אחי
אנפי שכינתא דלבתר זמין ערעית תמן וחזית ההוא ברא
דאיתיליד להו והוה בר ז' שנין חמי לי בביתא ולא בעא
למלא עמי א' ל' אכזה ויל לקמיה דגברא רבא הוא אמר
מכתפינא לאשתעמי בהדיה ולאתקרבא עמיה א' ל' ח'ו
דו ברא רבה הוא וחכימא דדרא הוא קריב גבאי ולא ספיק
ל' ללא עמי אמר לי אנא חמי כך דנשמתא חדתא אית כך
מיומין ועירין ולא אית זריקת כך בשעתא דנפקת לעלא
תוהית הנדית כך הוא דרוק הוינא בר לאית באוריתא
ואתיהיבת כי נשמתא א' ל' מה במך אמר לי אהבה אמרתי
לו מר אהבת וקריתי עלי אהב' עולם אהבתיך ואנא זכינא
למחמי לרב ארא כריוסחינא ליה ע' כ' :

דנה

שלך לפניך שכר המתקדשים והמטהרי' בשעת
הזוג לחזות נשמות טהורות כזרעם ילדים
אמר אין בהם כל מום וכו' כל' דואיהם יכידון כי הם זרע
ברך ה' גם עיקר גדול בזה להיות האשה משכל' המליאה
לה דעת ויראת ה' בתייה זריזה בענין טבילתא
סתכנה לכה מכל מחשבת פבול ובנאתה מן הטביל' שלא
תפגע בדבר טומאה בבני או בהמה טמאה כמו חמר או
כלב שאמרו בס' שערי דורא שהאשה שטבלה פגעה
בכלב או בכל דבר טמא לא תשמש עם בעלה עד שתחזור
ותטבול

טופרהא

טופרהא וכל ההוא וזהמא'רי בשון וכו' ובפרשת פנחס דמ'ח ע"כ הוסיפו יותר ו'ל אף ה"כ אנטיכית אתתא למיחב חולקא חדא בההוא זינא בשעתא דאתרכאת לאתקרבא בבעלה ומאן איהו ההוא חולקא טופרהא בטימפא דלהון וזעיר מריש דשערא וכו' ומה תעבי' מהסו' שפרא ושופרין לבתר דתכרוך לון כחדא אנטיכית לאנחא לון באתר דלא עברין תמן בני נשא או בנו חורין תתאין דח:רא ותבניו לון תמן ע"כ.

ובן

לזיות והירה בטבילתה אשר חסד חכמים לטבול ביום ואפילו אם ממתנת מלטבול עד יום ח' או ט' אינה יכולה לטבול ביום משום סרך בתה. ודבות בנות הקלו על עצמן כשחל בח' בערכי שבתות לטבול מבע"י ללכת להדליק נר שבת והוא שלא ברצון חכמים ודאוי למחות בידן שלא יטבולו אף בח' או בט' בע"ש כי אם אחר שקיעת החמה ככל הימים:

ועוד

טועות בדעתם הקל כמה מהן בכוונה ומן טבילתן עד ע"ש והוא נגד הדת מנר הדין ומ'ד הסכרא כי הנה מהדי'ק בתשובה שורש ל'ה ענף ג' הוכיח דהאידינא גם טבילה בזמנה לאו מזה לסכרת ר"ת שהביא הטור כי ר' סי' קנ"ו וא"כ מהדאוי היה שלא לטבול ליל שבת וכ"ש דלית דין ולית דין לאחר אותה עד ליל שבת ראפילו את'ל דטבילה בזמנ' מזה היינו בזמנה דווקא אבל אשת כסילות שהיתה יכולה לטבול קודם לכן ולא טבלה לכ"ע עבירה היא בידיה לטבול בליל שבת. וכ"כ האגור הביאו הכ"י סי' קנ"ו ו'ל נשאל למורי אבי מהד"י לגדא ו'ל אשה שאירע זמן טבילתה ליל ו' ונאנסה שלא טבלה אם יכולה לטבול בליל שבת והשיב דאינה יכולה הואיל ואירחי זמנה ע"כ הנה בגאנסה אשר הרב זל' וכ"ש במזידה. וגם מן הסכרא אין בהן תבונה לא ולמד מכז' לט אף כי היתה עבירה בידם לשכב את אחיהן ולפי שקדמה בכירה לנעיר לילה אחת זכתה וקדמה ד' דורות עובר ישי דוד שלמה. וכ"ש בנות ישראל הכשרות אשר המצוה הזאת מוטל עליהן לתת להן שכר טוב עליהם כי כל הקודמת זריזה ונשכרת ומה גם למה שקבלנו מרבינו האר"י זל"ה אשר יש נשמות קדושות שזמנם קבוע להן לרדת לעה"ז ביום פ' בשעה פ' ואך ימלאו את לבן לעכב זמן טבילתן אפילו שעה א' פן ואולי באותה הלילה הוקבע זמנ' לרדת הנשמת הקדוש' והיא ועכבתה מלרדת עוד ונמצא מאכר טוב הדכה ושומ' כפסו יר חיק לאשתו ובנותיו מעשות כאלה שלא להתמין המנוה אם לא עד נד האונס וקרוכ אני לומר שאשת כסילו' סעוש' אלה היא גם היא בכללן דתרין נשין שהזכירו בזהר בקלא דחיויא את אחד' בהון ככ"ל ומקשה לכו יפול ברעה. ונשוב

בפשת החיבור הא' שלא להודק לאשתו כשכרות יז

בשכרות כי הוא אחר מבני ט' מרות ואמרו בזהר פקודי דף רס"ז מהכא בכוונא דא לאיכון דסטו ארתייהו בהאי עלמא ואשתדלו בזותא באתר דלא אנטיכית לאתרחקא מארח קשט כמה דאיהו אתרבך בההוא סטרא דינה'ר בזותא ה"כ נפיק מהיכלא דא רוחא מסאכא לסאכא ליה ולברא דנפיק מתמן וההוא ברא אקרי ממזר מסטרא דאל זר כמה דאיהו אשתכר בההוא תיאובתא דינה'ר הכי נמי תזק לגביה דההוא ברא רוח' אחרא מסאכא דסאכא וכלא סהדין עליה דאיהו ממזר והכי כל עוכדיו וסטרי בזההו גוונא ממש ע"כ. ומדרך החסידים להתרחק אפילו שמו מעט כל שירא שאין דעתם מיושבת עליהם כהוגן וסימנין גם בלא דעת נפש לא טוב כי כל זמן שהם בשכרות או הוא או היא אין יכולים להמשיך נפש טוב:

רב

להזהר שלא להיות קטט ועכבון עמה בשעת תשמיש שגם הא' א' תבני ט' מרות ואמרו בתקונים דש תקון כ"ו ו'ל וכב' ד' לא נריך לאחרא טפין אל' כדחיומו ולא ככעסא ובקטטה וכו' מאן דורין טפה באתתיה בצניבו ובקטטה אתגלית ביה ערייתא וכב' ד' ערות אחיך וערות אחך לא תגלה איהי סחול לילית מרה אוכמא ערה דכלה ע"כ. וזה אפילו בחול וכ"ש בשבת דכיה חידו דכלא וכב' ש בתקון כ"א ו'ל מטה הא אתמר דאם היה רגיל לשמש בזמא דחולא בקטטה עם אתתיה וכפירורא לא יורווג לאתתיה בשבתא אל' בשלמא וכב' ד' תלמודי חכמים עוכתן מליל שבת לליל שבת וכו'.

רנ

להזהר שלא לשמש מטתו לאחר הנד דא'ל כמים נכפים וז'ל הזהר פרשת בראשית דף י"ד אלמלא אקרים סט' א' בהאי לילא עד דלא יקרים סטרא דטוב לא יכיל עלמא לפיקס קמיהו אפילו רגעה חדא אבל אסוותא אקרים קב"ה ודל' קמיה קדוש' דיומא ואקרים קמיה סט' א' ואתקיים עלמא ומה דחשיב סט' א' לאתבני בעלמא ולא תתקפא אתבני באאי ליליא סט' דטוב ואתתקף וכו'ל' כב' ענתן דת' ח' דידעין דא משבת לשבת דהא כדון חמאת דא סט' א' דכמה דהיא חשיבת למעבד עביר סטרא דקדושה אולא ומשטטא בכמה חילין וסטריין דילה וחמאת כל איכון דקא משמשי ערסיהו בגלויא דגופיהון לכהורא דבזינא וכל איכון דנפקין מתמן הו' נכפין דשרו עלייהו רוחין מההוא סטרא ואיכון רוחין ערטילאין דחייבין דחקרון מזיקין ושריאת כהו' לילית וקטילת לון וכו' וכולהו אסמרו פר מן אסימון וכל כת דילי' דאולי על סרגי כסמיה למחמי על גילויא דשמשא ע"כ. הרי מבואר שיש סכנה גדולה לשמש לשמשא ע"כ. הרי מבואר שיש סכנה גדולה לשמש מטתו. לאחר הנד או בגילוי הבוף שהוא כמו לאור הנד וכן אמרו בזהר וינא ז'ל כי בא השמש מכאן אוליפנא מאן דמיחד באתתיה נריך כליליא למכבי

17 2 למכבי

פרק ט גלוי הנוף כמו אור הנר

בנוכח לעיל.

הז להזהר האיש והאשה מאד בנשילת דים קודם הזוג ואמרו הראשונים ע"ה שצ"ל באמר יד לאמה תקנץ והירא את דבר ה' יזהר בזה מאד להרחיק הלילות משם וכן להרחיק כל מיני טכופת ומיאוס מעל מטתו אשר שם הרגיעה לילית ח"ו.

הח להרחיק עצמו מלאכול דבר איסור לרפואה אם אינו יכול להזדקק לאשתו במ"ס בם' החסידים סימן פ"א ושם באמר שרפואתו לאכול עד שי' מבושלים בלא מלח כי המלח מבטל כחהתאזהר. ומשם למדנו כי מ"ס חכמים שיהושע תיקן להם לישראל לאכול שום בע"ש משו' מות עונה כתב בם' החסידים היינו דווקא שומים כלויים שמדבים הדג אכל שומים חיים מבטלים התאזהר ואין לאכול כלילי שבת.

הט הוא מ"ס בם' ערבי פסחים דף קי"ב המזמזם מטתו במטה שבתו יטן עליה אותו תיחוק ככפ' ולא אמרן לא דלא הוי בר שבתא אבל הוי בר שבתא לי' לן בה ולא אמרן לא דגמי להדיה כרפיה אבל להדי רישיה לית לן בה ולא אמרן אלא דלא מצי' ידיה עילמיה אבל מנח ידיה עילמיה לית לן בה.

ובזוהר פ' ויקרא דף י"ט ע"א על ענין לילית דזמינא לאכאש' לכני עלמ' אמרו חסוות' בזהיא שעתא דאזדווג כ"כ באתתיה יכוון לכיה לקדשה דמאריה ולימא הכי עטיפא בקספא וכו' ולחפיה ליה לרישי' ולאתתיה עד שעתא חדא וכן בבל' ג' זמין לקליטה וכולי ובספרא דאנח אשמדאי לשלמה מלכא אמר תלתין יומין ואמר דלכתר דסיים עוברא לישרי מין כלילן סחרניה לעדסיה ונטור דכולא לבתר ומאן דינקא לרביא לא תזדווג לבד נש' אלא בשעתא דרביא נאיש ולכתר לא תמיק ליה עד שעתא חדא כתרין מילין או חד מיל' אי לא יכלה בביג' נערא דרביא בזמנא דאיהו ככי וכדא לא מסתפי מניה לצלמין ע"כ.

דו מ"ס בגדה שצריך להזהר מלשמש מטתו כליל' מיום שנתעברה אשתו כי המשמש אזגור' שימות הולד במעי אמו וז"ל הזהר פרשת שמות דף ג' מאן דקטיל בנוי ההוא עוברא דמתעברא לתתיה ובריש לקטלא ליה במעבהא דסתיר בנינא דקב"ה ואומנתא דלילה חית מאן דקטיל בר נש והאי קטיל בנוי תלתא בישין עביר דכל עלמא לא יכיל למסכל וע"ד עלמא מתמוגבא זעיר זעיר ולא ידיע וקודשא בריך הוא אסתליק מעלמא וכולי ע"ס באורך.

היא להזהר שלא ישמש מטתו בבית שיש בו ספרי' עד שיתנס בכלי תוך כלי בכלי שאנו כליו' דכלי שהוא כליו' אפילו ק' כחד חשיכי אס פירש טלית על גבארנו שתפילין נתוכה חשוב ככליתך כלי ואם הארנו

למכבי שרגא וכומא לא אורח דכנן לשמש מטתן אלא כלילא אורח נביעות ע"כ. הנה באמר זה לא הזכיר גלויא דגופא ש"ס דבמאמר הנזכר חדא חדא קתני או גלויא דגופא או לנהורא דכוכבי' ולא כמו שגנו דכי להשכיל דתרתי קאמר גלויא דגופא ולנהורא דכוכביא ושח לגרמיייה לאשתמשא לנהורא דכוכביא ישתקע הדבר ולא תהא כזאת.

וכתב מהר"ו ראיסור זה נוסף אף אם לא שמש מטתו בעת הולדת הילד אלא אפילו היה אחר עבוד אשתו עכ"ז יהיו בניו נכפים ואמר כי עכ"פ אותם שאירע בהם דבר זה אפי' בזקנותם תבא להם הכפייה אם לא בא להם בבחמתם ודוכ הקטנים שמתיים בכפייה הוא מעון זה ואיש א' כעגש בגלגול עז על עון זה בניי מורי ז"ל לפי שגדרם מיתה וכפייה לבניו ולא בני במחינה שנראה אור הנר מתוכה אלא צריך שתהיה מחינה גמורה שאין שם אור הנר כיכר בשום דר ואם לא יעשה כן לא ימלט מלהיות בניו נכפים. והר"ם אישרלס ז"ל אחר לעשות מחינה בפני אור הנר כליל שבת כדי לשמש מטתו וכן לפני הספרים אם לא שיהיה מכבוד יום שאז מזהר להוסיף עליו בשבת. ולגבה הידא ג"כ אחר אם האור בא דרך החלון שהוא שוכב כעברה אבל אם נכנס האור דרך החלון ומאיר לבית אין לו חשש ותחת אור השמים אעפ"י שאין אור הלכנה עליו משם אלא יושב בצילה אפילו הכי אסור (א"ה כתב הרוקח סימן שי"ז משמש לאור השמש או הלכנה הוה ליה בניס מורעים ומוכי שחין).

הז להזהר במ"ס בזהר שלא ישמש מטתו כשיזנא מבית הכסא כל אותה שעה והטעם כמו שכתב בזוהר בראשית דדוחא חדא חית בכל בית הכסא דעלמא דשריין תמן ותהני מההוא לכלבא וטינופא ומיד שארי על אינון אכבען ידיו דכ"כ ע"כ. ומסתברא דהיינו בבית הכסא קבוע אבל במקום אחר שהוא דרך עראי לא.

הח להזהר כשראה כחלום דמות אשה ואפילו דמו' אשתו ונתעורר בחשק ותאזהר משינתו ובתוקף שלא ישמש מטתו בחשק ההוא כי אותו הדמות שנתראה אליו בחלום היא אימא דשריין ואח' יודקק לאשת בתאיה דלה ההוא בר מהטרא דילה אשתכח כמו שהאריכו בזוהר בפרשת אחרי מות דף ע"ז ע"א ושומר נפשו ירחק ממנו.

דו להזהר שיפנה גופו קודם הזוג והמעצר עצמו פונס מאד כי אף שיכוין לבד כל הביטונות והנשמות העסוקות אי אפשר לו שהיו עדיין לא פוניא מגופו פסולת ביורוי הטומאה ויש לחיובנים אחיזה בו אפס ביהא זהיר שאל ישמש מיד אחר שיפנה בנוכח

שלא עזרו כח לעלות ובכח שמות אלו יעלו ואח"כ יאמר
הלחם הנזכר כוזה המועיל לגרם החיזוקית המזדמנת שם
מעוררת התאווה ולפעמים נוטלת הטפות המתמנות
מהאבר הקדון ועושה רוחין ושרין ועי"כ תוכל לשלול אחר כך
בולד הטלד ובכח בגולת הלחם הזה תעשה בריחוס אל
נוקבא דתהומא רבא . וזה לשון הלחם . עטיפא בקיטפא
אודמנת שארי שארי לא תיעול ולא תנפוק לא רידך ולא
בעדך תוב תוב ימא ארגיש גלגולי לך קראן בחקל קדיש
אחידנא בקדוש דמלכ' אתעטפנ' ופרש' לה הדבר' הלא המ'
לכוין כי התיבו' מהלחם כ'ו תיבו' ואותיותיו קי'ו לעומת

י ייה יהו יהוה א' אה אהו

אהיה העולים קי'ו ועי' אלו השמות ינוס הקליפות
והכוונה עטיפא החיזוקית המעוטפת בסרין
אודמנת שמזדמנת להכנס בסרין לעשוק הטיפין . שארי
שארי פירש תתיר תתיר עטיפא וקישור שלך בסרין .
ואמר שארי שארי ב' פעמים האחד לעומת ג' קליפות
הטומאה ענן גדול . ורוח סערה . ואש מתלקחת . והשני
לעומת קליפת כוזה שהיא מתקדשת קצת . לא תיעול
בסרין ולא תיפוק הנשמות לחוץ לעשות מהן רוחין ושרין
חלילה לא רידך שהם של קדושה ולא יהיה לך כח לעשוק
אותן הנשמות . ולא בעדך אינו בגולך אפילו לפי שעה
אף אם יצאו שנית להיות קדושה . תוב תוב חזור למוקבא
דתהומא רבא . ואמר תוב תוב ב' פעמים לכוין דקליפה
ימא ארגיש סוד אים' עילא' יס' עילא' שכה שם **אהיה**
ושם אהיה בריבוע **א' א' א' א' אהיה**

אהיה בס' אשר שפתי
חו' גבול לים . ובכן תחזו לנוקבא דתהומא
רבה גלגולי לך קראן פירש גלגולי ים קוראין אותך והם
דין בסוד גלגולי קוראין אותך לרנן מוחך . בחקל קדישא .
נוקבא דזעיר אחידנא בקדושא דמלכא דהיינו אור מקיף
ד'א' אתעטפנא שת"ח מתעטף בטליתו כדי שלא יתאחזו
בו החזוניים וילבש חרדה כמדו לחשו' שהיא ואשתו דוגמת
זו' למעלה זו' ש' בחק' לא קדושא אחידנא ובקדושא דמלכ'
אתעטפנא כמו שפירש האור המופלא רבינו זלה"ה . וא"א
ומורי זלה"ה לא היה אומ' זה הלח' כי אמר שהמרד'ו זלה"ה
לא העתיקו בס' הכוונות בכוונה מכוונ' כי דווקא לראשוני'
שהיה עוז בידם בתורתם ומעשיהם לגרם הרשעה להם
יאתה . אמנם בדורות אלו די לנו ללכת בתמימות ושלא
להתגרות בחזוניים ושכ' ואל תעשה עדיף . בעניינים
אלו רק יפנה הכל בכוונות ומחשבות קדושות והרי
זה משובח .

ואם ליל טבילה חל להיות בשבת יאמר קוד' הוונ
מוזמור הנה מה טוב ומה נעים וכו' . ויאמר
פ' א'ת ש' כתותי ת' כמורו כי אות היא ביני וביניכם
לחדותכם

הארגו גדול שמחזיק מ' סאה חולקת רשות לעצמה ראפי'
לענין טומאה דאורייתא מקליקן . וי'ר סימן רפ'ו בענין
מוזה מבמע נמי דבעי ככוי כלי תוך כלי ובספרי' של רפ'ו
סני בפרום עליהם סדין בעלמא . **היב** יס שלשה
מה שכת' כ'ת המקובלי הקודמין כי
שרי' מסטר דשמאלא והם המעוררי' את האדם לרדוף אחר
תאוה גופנית א' משכמו על תנוך און הימנית והוא הגדול
הכנומי עלכוהן ידו הימנית והקטן על כהן רגלו הימנית
ולכך היו נתינות דם האשם על ג' מקומות הללו לסלק
מעליו השרי' הנזכרי' וכן הענין בסוד התשמי' כשהתעוררו'
בא מדר הזכר אותו תשמיש אינו לשם שמים כי אם לשם
תענוג אבל הזוכה לאשה כשירה ירגילה שכל תשמיש
ותשמי' יבא ע'י אתעוררת דילה ותאחז תנוך בעלה הימני
וכהן יד הימני וכהן רגלו הימני לסלק מעל בעלה אותם
השרים נזררים המתעוררים תאוה גופנית שלא לש"ס ואלו
הם הסימנים שמכר יעקב לרחל ואולם נדיק להתחיל מבהן
רגלו שהוא סימן התחתון ואח"כ מכהן יד שהוא האמצעי
ואח"כ בתנוך אוננו שהוא סימן העליון וכדרך זה מסר
יעקב לרחל . וסימניך עולה עמו ואינה יורדת **היג**
הוא שיהיה וונו פנים אפנים כמ' ש' בווה פקודי
דף רכ"ט וע'ר תנינן מאן דמשמש ערסיה מאחורא אכחיש
תקונא דאסתכלותא אנפין באנפין לאנהרא כלה כחרא
ולאשתכחא אנפין באנפין כרכיקותא כדקא יאות כד"א
ודבק באשתו דייק ולא אחורי אשתו ע"כ והוא ענין הפיכ'
השלחן האמו' כשילהי פ"ב דנדרים וחגרים מפני מה הויין
מפני שהופכים את שלחנם :

היד להתקדש במעשה ההוא במחשבה כדבור
ובמעשה . במחשבה לקדש מחשבתו לחשוב
מחשבות רוחניות הן מדר מ' ש' חכמים הקב"ה יושב ומכפ'
רכי יצויהם של ישראל וגם לאותה צולמא קדישא דקאי
כריש ערסא כמ' ש' כוזהר ושלחיותנו בגלס אלהים דונו מא
עליונה נבטונו במכוה זו וכמ' ש' כוזהר וכל מה דאתעסק
כפ'ו גרים לההוא נהר למיהוי נביע נשמתין הדתין
מתחדתין וכולי . וכדבור לבטא כשפתי **רשם** ייחוד
קב"ה ושכינתיה בדחילו ורחימו וכו' הנני
לקיים מצות עונה הכתובה בתור' שארה כמותה ועונת'
לא יגרע ויהר"מ שתחנני מאתך זרע אנשים כולו זרע
אמת וממשיך מטך זרעי ממקור יבראל זרע ברכ' ה' ונוק
רוחך הטוב על זרעיך וברכתך על צאנאי ויהי כחול זרעי
ה' ז' כרנו יברך יברך את בית יבראל יברך את בית אברן .
ויהי כוצס ה' אלהינו עלינו וכו' . ויהמר מזמור לדוד ה'
רועי כי האכילה והזווק הכל בחינא' ובכן מורש הקליפו'
וסט"א מעל המטה וימשיך נשמה קדושה לבניו . ויכוין
י'הוה ל'אורך י'מים ר'ת **וילין** וס'ת **הבם** יכוד
העלאת הנגיל' א' ש' כעשיה אס נשמו' שלח

פרק ט תפלה לשם החיות

לרעות כ' לרעת כי אני ה' מקרשכם ויכוין ר'ת אשת ור'ת
אות היא כיני וכיניכם אה' בו להיות אוהב אותה ומקריבה
ואמר לשם יחוד וכו' כנז'ל ויוסף לומר ותמשיך משך זרעי
מזגמות החדשות היוצאות מיתורא שלים דזעיר ונוקביה
וכעזו או' שם **צמרכר** ועזו או' שם **אזבונה**
העולים למספר

חש'ל המכסה חכיון חוג דו'ן מן גבול הדשעה ובכל
כנפיק אחס' שמרכי כאישון בת עין ובכל כנפיק תסתירי
ויאמר ה' פסוקים דבראשית עד יום א' שמהם יוצא מה'
אותיות אחרונות שכפסוקים שם נאמר כד וכו' פסוקים א'ו
ישיר משה ו' בני ישראל וגו' כי גא' גא' ה' וכו' שמהם יוצא
שם ה' והוא תועלת עצום להיות יושב בסתר עליון ולא
תדבקהו הדע' ח'ו. וכמעשה שיזהר בכל דינים
המפורשים בסוד סימן ר'פ ויתר אזהרות שהזכרנו למצלה
ואים התמים אשר תמונת ה' יכיש יכוין בסוד שמאל תחת
לראשי ועיניו תחבקני ובסוד הנשיקין כפולים וכו'.

ובתב הרב זל'ה'ה שאל שניהם מכוונים לטובה
ולשם מזה אז יהיה הולך נדיק נמור באור
מקיף ופנימי וכן בהפכו אמנם אם האב כיון לטובה ואמר
לרעה אז יהיה לו אור מקיף טוב והפנימי יהיה רע ובהמשך
הזמן יכוף המקיף לפנימי ועושהו כמותו וכשהוא להפך
יכוף המקיף הרע את הפנימי הטוב והיה רשע לפי כי
המקיף הוא הכולל את הפנימי בתוכו ואל כל אשר יחפון
יטנו. ועל כן כל איש ישראל יהא זהיר לקדש מחשבתו
בעת ובעונה ההיא וידבר על לב האשה חומר אישור פבול
המחשבה במעשה ההוא כי אין לך דבר שגורם פגם וקלקול
למצלה כמו מחשבת הזוג ומחשבה רעה גורמת עשיית
הילדים על ידי לילית או על ידי אימן של הילדים עצמן
בשינה שיפולו עליהן ומפיתין אותן והוא כעשה מהלילית
עצמה והנה דמעת העשוקים ואין להם מנחם ולכן הבעל
נפש יהיה לו ולאשתו כוונה ראויה והבונה ולא יפנו
מחשבות' בהכלי השוא ח'ו כי יהיה מעוות לא יוכל לתקון
אחר שינא הקלקול לעולם ויניירו בעיניהם דמות נורות
קדושות מחסידים וירא' ה' וחושבי שמו ובכן יראה זרע
אנשים כולו זרע אמת ואתה אחי אגיד לך מה טוב ומה ה'
דורש ממך לקדש עצמך בכל האפשר ממעשה הזה וגול
על ה' דרכך ובטח עליו והא' יעשה. אך אמנה אם בכל
כחך אודת כגבר חלניך לאשר ולקיים ככל הכתו' במעשה
ההוא ולא ינאו בניס כשרים ממך. השמר לך אל תפן אל
אין לאח' מה בנע כי שמרתי משמרתו כי הלכתי קחרנית
בבנים ולא מעלו חלילה אל תאמר כן. כי כבר קדמונים
אחזו שער בקושי זה והצילו ארזות קל מהרה כי ישרים
דרכי ה' ומסכב סבות וחסכ מחשבות לבלתי ירח ממנו
נדרח ושוקל כל העניינים כולם באזני נדק ואמת וכשים
איוו נשמה רעה וטאה מלגול אחר ואתה כי הזהרת
את

את עצמך לכיון להביא נפש לעבודת אל הק' אז אל דעות
ה' לשלוח על ידך הנפש של אותו רשע פן כולי. הא' ואולי
יורכך עם נשמתך הסהורה להועיל לה ולהסיר ממנה כל
החלודה אשר עליה וזכה כזה על ידך והא' אתה כמניל
נפשות ומקיים נפש אחת מישראל להשיט אל בית אביה
בגבורה טהור טהור ואם הנפש הזאת היתה משולחת
ע'י אחר שאינו הגון לא היתה לה רפוא' תעלה למכותיה
ומשורש נחש ינא נפע שפיפון עלי אורח ותאבד הנפש
ההיא לחלוטין. ומכל מקום האיש הידא יסתכל להזהר על
נפשו מאד כי על פי הרוב גם כן מעשה האבות גורמי'
לפבל את הכני' אף שיתקדש בעת הזוג והוא להתרחק
מאשתו בימי נדתי בכל דבר כי הסט' א' משתתפ' באשתו
באותם הימים ואם יכשל באיסור כל דהו נדבק אחר כך כו
ובולרה כי טומאת הנדה חמורה היא מאד כמ' ש כוזהר
פרשת שמות מסאבו נדה קשיא מכל מסאבי דעלמא
אסתאב איהו וכל דמקריבין כהדיה יסתאבון עמיה וכו' כי
ע'כ החמירו חכמים שלא לאכול עם אשתו בקערה אחת
אפי' בימי לבונה וכן למצט דבורו עמה בעי נדותה כל
האפשר וכן למצט להסתכל בה כל האפש' כי על ידי כל
אלה ממשיך עליו כח הטומא' השורה עליו ואחר כך כשבא
להזדקק לאשתו שורה כח הטומאה ההיא על הולך אף
שיתקדש עצמו בשעת תשמיש כמו שכתב בר'ח שער
הקדושה וכתב הרמב"ן בפסו' כי דרך נשים לי וז'ל והנכון
בעיני כי היו הנדות בימים הקדמונים מרחקות מאד כי כן
שם מצול' נדות לרחוקן כי לא יקרבו אל אדם ולא ידברו
בו כי ידעו הקדמונים בחכמתם שהכלן מזיק וגם מכבס
מליד גנאי ועושה רשע והיו יושבות בדר באהל לא יכנס
בו אדם וכמ' ש בברייתא של מסכת נדה אסור לשאול
בשלומה של נדה ר'נ אומר אפילו הדיבור שיוצא מפיה טמא
הוא אמר ר'י אסור לאדם לילך אחר הנדה ולרדוס את
עפרה שאם טמא כמת ואסור ליהנות במעשה ידיה ולכך
אמר רחל ראויה היא לקום מפני אדוני לנשק ידיו אבל
דרך נשי' לי ולא אוכל להתקרב אלק וגם לא ללכת באהל
שלא תדרוך אתה עפר רגלי והוא החרש לבל דבר אתה.
וצריך כל בעל נפש להזהר עצמו שלא להכטל
מצונתו אפי' שבת אחת כמנהג חסידים
הראשונים כמ' ש בגמרא בפד' אף על פי אלמלא יהודה
קיים לא בטל עונתו. וכתב מהר"ו היה אומר מורי ז'ל
כי האדם נדיק לקיים מצות עונה בימי עיבורה ובימי
מניקתה כי גם יש זוג למעל' תדיד אף בימי עיבור וניקה
ובענין ימי החורף שאלתיו אם אפשר עצמי להיות זמן
הקור ולא אוכל לטבול גם להיות בימי עיבור וניקה והשיב
אותי כי אם האש' היתה מוחלת ואינה מקפדת בודאי הנה
אז שיזר אני אף עם כל זה טוב לקיימא דהויא נערא
דגובא ונערא דגופא לא אתייהיב למחילה כמ' ש גבי
האז'ת

דק ו' ימים וטהרתם שלשים יום ושלשת ימים וכשהיא
 שוכבת על שמאל היא יולדת נקבה ואין הסומאה ממנה
 לבאת ולכך מטמאה שבוע יום וטהרתה ס' ימים וכשתהא
 שוכבת אפרקדן ופניה לפעל יולדת טומסו או אנדרוגינוס
 וסוף לאדם לחוש לדבריהם אף כי לא נמצא רמז מזה
 בדברי חכמי התלמוד וחכמי זוהר אשר להם נגלו כל
 תעלומות. ובענין הדין לבעול בתולה בשבת כבר
 אפשר לקבל הלכתא דף ו' דכתובות דמותר לבעול לכתחיל
 בתולה בשבת ואין בו משום חובל ולא משום גער לה. אכן
 צריך לזהר שיעשו להם חופה כרינה בע"ש בשעת ברכת
 נשואין דאז חובת חופה קונה לכל דבר הך לא כמנהג
 שראיתי בקושטנדינא להעמיד אותם בפתח השע' ופורסים
 עליהם טלית כלבד שיש ארבה מהחכמים המפקפקים על
 חופה בזאת שחופה בזאת אינה קונה ונמצא קונה אותה
 כשיבעול אותה בשבת ומה שגהגו לייחד אותם מבעוד
 יום בחדר מיוחד לתקן את זאת ישתקע הדבר ולא תצטע
 בזאת בישראל כי החתן בתוקף אהבתו אותה יחטוף
 אות ברית קדש ולא ימנע מכל לירי קישוי אכר אשר חכמי
 הגידו המקשה עמנו לר' יהא בנידוי וכו' וכבר צווחו על
 מנהג הדע הזה קמאי דקמאי אשר קרעוני ומקשה לש
 יפול בדע"ה.

והבונם את האלמנ' לא יבא עליה במאה דאשוכ' לא בשבת ולא ביום כמ"ס בידוש' ח"ד ממי אילין דכנסין ארמלין דדק לכנסין מכע"י שלא יהא בקוה קנין בשבת ואמרו הראשונים שגם איבא סכנת מיתה בדבר ובאלמנה לא מהכי יחוד מכע"י לקנותה ובעינן דיוקא בעילה ושומר נפשו ירחק מזה אף כי דבו המקלין בייחוד מכע"י.

הנה עד פה הביעו האזהרות במעשה הקדוש הזה
ואיש התמים אל יקל בעיניו אחת מכל אלה
כי כל אחת מאלו הן הדברים התלויים בשערה ובאין
מבין משחית נפשו ונפש בניו אחריו ח'ו ואף אם בשאר
הימים לא בזה יהא זהיר וכשכר בעכס וזוג ליל
השבת שהחיונוני מתקנא בו ביותר כמו שכתבנו בפרקים
של מצילה בטעם אמירת פ' כל כלי ויגד עלק לא יגלח וכו'
כל בישת בגדי שבת ואנכי לרגל המלאכה אשר לפני
לזכות את הדבי' הבאתי הנה מאת אשר אספתי בעומרי
האזהרות אשר בזה ואתה את נפשך שמור :

၁၂၃၄၅၆၇၈၉၁၀၁၁၂၁၃၁၄၁၅၁၆၁၇၁၈၁၉၂၀

פרק עשירי

אם כתר הימים גדלה מאד שובה למעלה מעלת
יקר עוז תפארתה. וזן התורה לראש אשמורות
עוד

פרק י מעלת קריאת התורה באשכנז השבת

לו תמלא לקבל אור חוט האורה למעלה מה שלא נהנית
כן במי החול :

ולפי דברי הרשב"י ע"ה שאמר בזהר בני אדם
דמתענגי בשנתיהון כפקי מנייהו שידה ושירות
וכו' משם יתבונן המשכיל כי חול ושבת שוו בשירותיהן
בענין הזה ואדרבא עלולה שבת יותר בזה דאיכ' קדושה
יתירה ומתקנאים החינוכים כאיש הישראלי ביותר לטמא
במקרי בלתי טהור חס ושלום כי על כל אלה הבעל נפש
הטהור לא יעזוב מכהג הסוב לעמוד על נפשו באשמורת
השבת כאשר יוכל שאת ברוך שמונים לקשר לילה ליום
וילמוד מה שחננו ה' האל יתברך וא"פ דאינו יכול ללמוד
לאור הנר לא ימנע מפני כך לקום וילמוד בע"פ מה שידע
ובפרט בסדר המסודר הנלמד לתקון הלילה לכבוד הדר
המלכות להכין אותה ולסעדה ולהצילו להתרפק עם חדה
אשר הוא חביב מאד בעת ההיא :

ומדברי הזהר פרשת תרומה דף קל"ו משם
יתבונן האיש המשכיל העלוי והשעשוע
רכ הנמצא למעלה כליל שבת יתר על כל ימי החול וזל
בשעתא דאחריה לילא כלילא דא וקב"ה בעי לאעל
בגנתא דלעילא ודא דא ביומי דחול קב"ה עאל בגנתא
דערן דלתתא לאשתעשעא עם נדיקייא דשראן תמן
ובשבת בהוא לילא דשבתא קב"ה די ברוא דמקור עלאה
עאל בגנתא דלעיל' בגין דיומי דחול כל נשמתין דנדיקייא
כולהו בגנתא די בארצא שריין וכר אתקדש יומא כל אינון
משריין דמלאכי קדישין די ממנן בו גנתא דלתתא כלהו
סלקין להני נשמתין דשריין בו גנתא דלתתא לאעל' לבני
ההוא דקיעא דקיימ' על גנתא ומתין אודמן רתיב קרינא
דבהרא כורסי יקרא דמלכא וסלקין לון לכל אינון נשמתין
בגנתא דלעילא וכו' ואם בעל נפש הוא ירגיש בנפשו בעת
ההיא תוספת קדושה מרובה על העיקר ונפשו תהי נהלה
ובחיה מיתרון האורות אשר יתוספו בה ויטעימהו מאינון
בוכמין וריחין דג"ע דאכתמי בהו הנשמה יתירה כשעלת
למעלה כמ"ס שם בזהר וזל ההוא חח עילאה דמתעטרן
ביה כד יומא אתקדש בשעתא דאינון ניימי בערסייהו
ונשמתין אחרנין דליהון בעאן לסלקא למיחמי ביקר דמלכ'
כדין ההוא חח דנחית במעלי שבתא נטיל ההיא נשמתא
וסלקא לעילא ואכתמיא נשמתא אחרא כבוכמין דגנתא
דערן ותמן חמי מה דחמי ובפלגות לילא ההיא נשמתא
תבאת לרובתא וכו' ופעם אחר השכמנו אנו והילד' אשר
נתן ליה באשמורת אור השבת והרחנו ריחין דבוכמין סוד
להפליא ובאלתי אלהם אס היה אנלס איזה מין בשמי ואמרן
כי אינון רגילים בכך ואז התבוננתי כי לא היה אפס מנר
התעורר הנשמה היתיר אשר היא נהלה ושמה בשעשוע
למודי ה' במאמרי הזהר אשר אני רגיל לקרות בע"פ לראש
אפירות מירי שבת כשנתנו כבוד הנשמה הרשומי אנלי
מכמה

כיד תוכיפו לגבהה ביותר שאת בראש אשמורות יום השב' כהדר בקדש דחדותא בניה לעילא ורעותא דכלא אשתכח
וכככת יבראל יתב' ככתרהא ועטרהא והיה הכן הכבוד
להתייח' אתה בכיף האשמורת האחרונה בעוז הגיון
התורה בחדותא דילה אף היא תשוב תתפלל הפלא
הארתה מן מאורות העליונים ותעלה אמו לאור בעוז
חביון עווה ומתפארת בבונין שלה לאמר חוי במאי ברא
לתערנ' לגבך ואמרן בזהר פרשת בשלח זל וכר אתי
נפרא כ' יאיתיאו משתעשעא ביה בק"ה ואושט לה לגבה
ברכישא דחדד ולא עלה בלחורא אלא עלה ועל אינון
דמכתתין בדה וכו' וזה ביתר הימים כ' טוק' באשמורת
יום השבת שתהיה מרוממת בעוז' על אחת כמה וכמה
טובה כפולה ומכופלת במשך חוט האורה על יתר הימים
דכולהו אית לה דרכ חסדא ואלס בשבת שהיא העולה
למעלה ראש אין בפק כי כך תתרכ' חוטי הארתה עד
להפליא על אינון דמשתתפין בדה.

ויתר מכן אשר ביארו בזהר העלוי דב הנמ'א
למעלה לנשמות הנדיקים בגן עדן בשבתות
וכר' ח כנזכר בפרש' ויחי דף רכ"ד ובפרש' תרומ' והשתקמו
בפרק כ' דר"ח ע"ס. והנה כי כן מה מאד ינדיק להשתתף
עמיהם בראש אשמורות כמו שאמר בזהר דבפלגו' לילא
קב"ה עאל בג"ע לאשתעשעא עם נדיקייא וכדין בעי ליה
לבר נש למיקם ולמלעי באורייתא וקב"ה וכל נדיקייא כולהו
צייטין לקלי ואין ספק כי לפי השליו רכ אשר תשיב נשמת'
בקרש יום השבת כך ישיתו חלקתם אתו להשביע
בנחמות נפשו :

כי על כל אלה מנהג טוב להולכים בתמי' להתעורר
ולהתענג עונג הנפש היפה יחד עם קונם בקריא'
נאמנה באשמורת הנאדרת בעוז רכ שבת קדש לכל תהיה
תפארתם נעדרת בשבת חיתר הימים מהתקבל בו חוט
האורה של מעלה אלא דבידי רבנן דמשמו כלל לקום בעוד
לילה ביתר הימים דכדין ודאי זוגא דלהון אשתכח אפס
שעה להתאו שתיס קודם היום להשתתף בנדיקי דג"ע
ולקבל חוט האור כאמור. ואותה שאמר בשם המדרכי
שמאחרים בשבת מבחול לפי שבתא דל ימות החול נאמר
בבקר ואנל שבת נאמר וכיום השבת דמשמע איחור היינו
דווקא לענין תפלה שיש לאחר מלהתפלל בשבת מבחול
והוא מהטעם פכתבנו למעלה בפרק ה' שלא תהיה מיד
הבוקר אור בשליטת שבתא אפס אחר שעה בשליט' נדק
דומיא דכנירתו והימן נד"ק נדק תרדוף כמ"ס שם וזה
דווקא ל' ניין עתר התפלה בלבר אכן ל' ניין עסק התורה
אין ג' שיכחיש חלילה כי כמעשהו בחול כך מעשהו בשבת
ויתר עוד לרדכ אשמורות בעוז תפארת התורה ושיר ושבת'
הלל וזמרה לכרורה של כלה הנאה וחסודה שבת מלכתא
העולה היא למעלה עול' לת שבת בשבתו וגם הנפש
לו

פרק י העלוי רב הנמצא למעלה בשבת

כח

מכמה מקומות מהזוהר אשר בהם עיקר קביעות ליתדו בשבת דהוא יומא דנשמתין כמ"ס בזוהר ויקהל ז"ל הא יומא דאיהו יומא דנשמתין דאתעטרך ההוא צדור דנשמתין ובג"כ משכחי בתשכח דנשמתא והיינו נשמת כל חי וכו' וברוח מבינתי בחרתי לי להבות במאמרי הזוהר המדברים בסוד הנשמות באשמורת השבת וביום השבת - ואערוך אותם להלן בסדר קריאת לימוד יום השבת כמ"ד ואשר אתו נפש היפה ששון ושמחה ימצא בה בהבות לכו תבונות ותוסיף תת כחה לו לפרש עליו מאת אשר אתה ולהטעמיו מאינון בוסמין וריחין דגן עדן דאסתחי בהו כאמור - וראוי להיות כל איש שורר בביתו לראש אשמורות וכותר ביום השבת הקדוש ואנכי נהגתי לשורר שבחא דמטרוניתא להר"ם לונזאנו ז"ל הכתוב אצלנו בפ"ג דר"ח.

ובהאיר

היום ישוב ליטול ידיו שני להסתלק מן הספק בלא ברכה - וכתב מהר"א שצריך לטבול בשחרית של שבת כי כמו שיש הפרש בין קדושת שבת לחול שלכן צריך לטבול בע"ש גם עתה יש הפרש בין קדושת ליל שבת לקדושת יום שבת כי היא קדושה חמורה דוגמא דכהן הטובל בחליפת שמלותיו בין לבוש ללבוש וכ"ס אס נטמא בחובו שלא יעבור מלטבול טבילה של מצוה לבל יבש לשרת אל הקדש וטומאתו עליו וזה בכל הימים מפני שא"ל לאדם שיהיה נקי מיצה"ר במעשה ההוא מזה היותו מלוכס בחומר היצר אחרי חטא אדה"ר ובהכרח יש לחומר תענוב עם היות שיכוין כל מה שירצה - ומטעם זה יטמא האדם בהוצאת הטיפה שהרי נתלכס בו יצה"ר על כל פנים ולכן צריך טבילה ומלפניו מבהמו' ארץ כי החסיד אחר החיבור טובלת בים כגודע ואם בכל הימים רע ומר האיש המקל כזו - עוד יגדל הכאב מאד בעצם קדושת שבת רב הקדש כי הוא מאבד טובה הרבה מלקבל תוספת נר"ן מבחי' היום כי כל אשר בו מוס' לא יקרב ועל כל פנים בלינה בעוד שלא טבל לא יכח מלקום באשמורת מלעבוק בתור' מפני שהוא טמא כי כדאי הם שאר הפוסקי' המקלין לסמוך עליהם בשעת הדחק ולא יתבטל מדברי תורה - אך על כל פנים יהא זהיר מאד לרחוק עצמו היטב לבל ידבק בו מאומה מן האדם שחמור יותר מצוואה כמו שביארנו בסוף פ' תשיעי ע"ס - ומ"מ אם הזה אנוס ולא תזדמן לו הטבילה יעשה בדרך רחינות הידים בסוד ארחץ בנקיון כפי ככתוב לעיל בפ"ג אחר נקות עצמו ממתכיו ועד יריכו היטב - אכן איש התמים אל יסמך על זה אם לא על נד האינס ניכר כי הטבילה במ' סאה אין למעלה ממנה להאי' את הנשמה הטהורה ולעשותו בריה חדשה כמ"ס בפרק הכז' - ואם טובל לזווגו יטבול ב' טבילות א' להעבי' הזוהמה ואחת לכבוד קדושת היום - ויאמר קודם הטבילה השלשה פסוקים אלו - בה' תתהלל נפשי ישמחו עבדים וישמחו - ח' ה' אלהים עלי יען משח' ה' אותי לכשר עבדים - כל יח

לשם

הנשמה תתהלל יה הללויה - יחזר קב"ה ושכינתיה וכו' - הנה אנכי בא לטבול לכבוד יום השבת ויהיו למאורות ע"כ מ"ג מ"ה ב"ן קס"א קמ"ג קנ"ה אשר בהצדף אתם י"ה אשר תרמזנה לאבא ואימא עול"ת זו"ן שבת בשבת המה יעלו למספר שכ"ת ואהיה כלי מוכן לקבל תוס' נפשו רוח נשמה מבחינת היום לחזות בנופם ה' ולבקר בהיכלו ויהי נועם ה' וכו' - ושם בטבילה שפסט את בגדיו יברך על הציניות ויכוין בהיות הכרחה בנקוד קמץ סוד נקוד א"ל שממנו נעשה כל טלית ז"א עתה בשבת - וכבר כתבנו בחלק הקודם שצריך לזוהר שיהיה בו כשיעור כי רבים טועים בזה ועושים הטלית קטן ומכרכים ברכה לטבילה ובפרט רבים מהאשכנזים יעשו טלית קטן וזרע ארכו וזרע רחבו כפול וכבר צווח ע"ז הרב מנחם לונזאנו ז"ל וכתב כי הירא את דבר ה' יזהר שיהיה בו כשיעור שאמרו רז"ל והוא כל שקטן כן ט' שנים יכול לכסות בה ראשו ורובו וגדול אינו מתבייש לגאת בה באקראי ואף על פי שא"ל לשער שיעור זה היטב מ"מ זאת ישיב אל לבו כי זה שיעור לא מעט וכבר ראיתי א' מגדולי הדור שלא היה מברך על טלית קטן מיראתו שמא אין בו כשיעור לכן ירא אלהים יעשהו כל מה שיוכל כי אם יהיה ארוך ורחב יותר מדאי לא יפסיד ואם לא יהיה בו שיעור יברך ברכה לטבילה ויחלל שבת כי כיון שאין בו כשיעור להתחיי' נמנ' הנצי' משאוי ומי יתיר לו לילך ד"א בלא צינית בשכ' שבת' הרב ז"ל צריך להזהר שלא יסיר מעליו טלית קטן בכל זמן אפי' בלילה כי אותה הבחי' הנעשי' ע"י טלי' קטן אינה מסתלק אפי' בלילה ומותר לשמש מטתו בו וכן דרש בזוהר פ' בכל עת יהיו בגדיך לבנים וכו' על הציניות כנו' כמ"ס פ' שלח לך ומעשה רב פפא יוכיח בשבת שלא ירד עד שהביאו לו חוט של צינית ותקנו - ועל כן האיש הירא ידע לזהר לעשות לו טלית קטן כשיעור וגם שלא לעשות טלית משים דבר אלא ממזמר רחלים כי היכי דליקיים מצות צינית דאורייתא להוציא נפשו מפלוגתא ואף אם לא נזהר בימי החול יהא זהיר מירי שבת בשבתו לכדוק ציניותו היטב קודם שטיפתו שלא יהא בו אחד מהדברים הפוסלים אותו כאשר רבים עתה ע"ה אינם מדקדקי' בהם וכמעט מרחב בלייתן לא נשאר בחוטי ציניותיהם אפילו כדי עניבה ולא יתבוננו שצריך שיהיו הציניות תק' ג' אנבעות ולמעלה מקשר הבדל ובאין מכין יססלו בשאר הימים בביטול' מ"ע וברכה לטבילה ובשבת באיסור מוסיף לחלל את השבת ח"ו ודבר זה מוטל על חכמי העיר להודיע אליהם חומרי הדברים שהקולר תלוי ב'וארס גם בכל פרטי הדברים כמ"ס זוהר רות דף ו' ז"ל דיינא אית ליה למרדך למידן בתר עובדי מתא ואי לאו איהו התפס בחוכייהו ולא יומא דיינא אנא למידן בין גברא לחברי' ולא יתיר לא כל עובדי מתא תליין

תליין

18

I

הנשמה

א

יח

פרק י קצח דיני שבת

תליין על קולריה ואי אטום עינו מעובדי איהו אתפס
 בחוביהו וכשעתא דדינא אתער על עלמא איהו אתרן
 בקדמיתא עד כאן לשונו ובפרקים הבאים הארכנו בזה :
וטוב להזהר שיהיה הטלת לבן בכל הימיו וכיותר
 בשבת שנאמר בכל עת יהיו בגדיך לבנים
 ודרשו ז"ל זה הניב דהיינו שיהיה מלובן הבגד ולא כאותם
 שעושים טלית קטן תמיני נכעיס וכן נראה מדברי הוהר
 פרשת פנחס דטלית לבנה איהו לימנא וכו' ועיין מה
 שביארנו למעלה בפ"ד במה טעמים בכור מחשוף הלכן
 בשבת ע"ש. ואחר כך יכוון עצמו לקראת אלהיו הדור
 בלבושו ואם אפשר לו להיות בגדים אחרים חשובים ליום
 השבת ישנה בגדיו כי כבר ביארנו כי כמו שיש הפרש בין
 חל לשבת כן יש הפרש בין ליל שבת לקדושת היום וראוי
 להדר ענינו בבגדי חמודים יותר משל לילה כמי שמהדר
 ומסלסל ענינו לנחת לקראת חתן ויהא זהיר שלא יכשל
 בלבושו באיסור חלול שבת אשר בהם כשלו ונפלו רבים
 באין מבין בגדן בענין קשר של קיית שיש הרב מהפוסקים
 דס"ל דכל קשר של קיימא אפילו אינו מנשה אומן חייבים
 עליו ויש אומרים שכל קשר שאינו עשוי להתיר באותו
 יום ענינו מקרי של קיימא וכל שהוא ב' קשרים זה על זה
 אפילו אינם של קיימא אסור לקשרן וה"ה להתירן. ואסור
 לנתק או לחתוך זוג של מעעלים התפורים יחד כדרך
 שהאומנים עושי' אף על גב דהתפיר אינה של קיימא דאין
 חילוק בתפירה בין של קיימא לאינה של קיימא וסב"ה התיר
 בתפירה שאינה קיימא אכן אין להתיר בפני ע"ה. חלוק
 לאחר כביסה היא מתקשה ומשפטים אותה בידם לרכשו
 מותר לעשות בשבת שאינו מתכוין לא לרכשו אכל בסודר
 אסור מפני שמתכוין לנחצחו והוי כמלכן ולדעת רש"י
 והא"י אסור לנער בגד מן האבק שעליו אם מקפיד עליו
 כדי ללבושו ואסור לנער בגד שנער במים או שירדו עליו
 גשמים. וכתב הר"ף שטיט שעל בגדיו משפשו מכפנים
 דלא מוכחא מלתא לאתחזוי כמלכן אכל לא בחוץ דדמי
 למלכן והא"י הוא לח מגדרו כגפודן אכל יבש אסור דהוי
 טוחן וזה דווקא אם ממשות הטיט על הבגד אכל אם אין
 שם אלא מראה הטיט והוא מנדר אין זה דומה לטוחן. וכן
 אם חלוק שלו מטונף קצת ואין בו ממשות הנואה והוא יבש
 יכול לגרר בגפודן ולהסיר המראה כדי להתפלל בנקיות
 וכתב בהנהגות אלפסי פרק הורק דאסור לכבד הבגדים
 על ידי מכברות העשויות מקסמים שלא ישתבר קסמיהם
 אכל מותר להסיר הנוצות מן הבגדים וכן יש להזהר במה
 שהזכירו רבים מגדולי הפוסקים דאסור לתת בגדיו לתקן
 בע"ש ואסורין ללובשן כל שידוע שהגוי גמרו בשבת ואם יש
 לתלות שנגמר בע"ש מותר בכל ענין וכתב המרדכי ע"ק
 ד"ט דזה דווקא אם שגר לו הגוי לביתו הבגד אסור ליקח
 כלים מבית האומן בשבת וי"ט. וכל זה בכלים שעושה
 לישראל

לישראל אכל בגו שעושה מלבושים או מעעלים על המקח
 מותר לישראל המכירו לילך וליקח ממנו בשבת וללובשם
 ולנועלם וכלכד שלא יקנוץ עמו דמי המקח כמ"ש הנהגות
 אשירי פרק אין צדין ואסור לקנח מעעליו בספוג בשבת
 כל שאין בו בית אחיזה גזירה שמה יסחוט וכן אין מגדרין
 אותם בסכין או בגפודן מפני שקולף העור והוי מתחק אכל
 מותר ליתן מים ע"ג מעעל כדי לשכשכו אכל לכבסו דהיינו
 שמשפסף דרו זה על זה זה אסור אכל בגד שיש עליו
 לכלוך אסור אפי' לשכשכו דזה כיטפו לא מקנחו בסמרטוט
 טקל ולא בדוחק פן יסחוט וכת' התוספות פ' ח' שרנים
 שאסור לתת מים על הבגד שנתלכלך במי דגלים כדי
 לכטלם דהוי כביבוס דשריינו במים כלולין זהו כיבוסו
 ובגדים השרויים במים אסור לגב' סמוך לאש ואסור לטלטל
 שם איכא לידי סחיטה כשהו' בגד שמקפיד על מימיו ואסור
 לילך בשבת במקום שיוכל להחליקו ולטיפול במים שמה ישרו
 כליו ויכא לידי סחיטה ואסור לשטוח חלוקו בשבת אפילו
 מן הוצעה כמ"ש בא"ח סי' ע"א:

ומצוה לאדם ככל פעם שמיא מכיתו לר"ה או
 כרמלית בשבת למשמש בכליו שלא יהיה
 בהם דבר שאסור לנחת בו בשבת וכתב מור"ם סי' ע"א
 דהא דמותר לנחת במטפחת או סודר שמקנחין בו החף
 דהיינו דווקא אם מחובר לכסות וכתוב בשלטי הגבורים
 דמחובר לכסות היינו כתפירה ב' תכופות ופכל מקום אם
 שכת מלחבר אותה בכסותו מצד שבת יחבר ראש הסודר
 בראש החגורה בקשר שאינו של קיימא ויהיה כחגור ארוכ'
 ויהגור ענינו כל זמן שהולך ב'ר"ה אכן אותן שעושים
 אותו כענין חגורה אין התר כיון שיש לו חגורה בלאו הכי
 וכן יבדוק בגלותו שלא תהא מחט תחובה לו בבגדו וגם
 צריך לבדוק בתי היד' להפכן ולנערן מכל הפרורין הנמצא
 בהם קודם נחתו לרחוב העיר וכתב הטור דדבר שהוא דרך
 מלבוש אכילו אם אינו לוכסו אלא משום אצילי טינוף מותר
 לנחת בו בשבת ולכן מותר ללבוש בגד מפני הגשמים או
 כובע על ראשו (זה בגד מה שמכיא הוא ז"ל ענינו לקנח
 בשם רבינו ז"ל שלא היה יונא לר"ה בק' אפילו במניחים
 מפני הגשמים משום משאוי ויס' לחלק וק"ל) אף שאין
 בראשו ללבושו רק מפני הגשמים וכל שכוונתו שלא
 ינער אותה הגשמים שרי אף שאינו דבר שהוא דרך
 מלבוש. והטלית אין התר להוציאו רק בהתעטף
 בו תחת הגלימה אכל אותם הנוהגים לכרוך הטלית כמו
 אזור ולחברו על בגדיו לא הועילו כלום דלמאן דאוסר שני
 חבורות אסור כל שאינו מפסיק מלבוש כיניהם וכתב הכלכו
 שלא ינא אדם בשבת כמו שהוא מנא בחול בלתי דבר
 אחר שיוכור על ידו שהוא שבת ולא יכא לחללו ואסור לפסו'
 פסיעה גסה יותר מאמה בפסיעה אח' אם אפשר לו בפחו'
 שיהא חצי אמה בין רגל לרגל ואם כוונתו להתחמם מותר
 ואין

להעביר דברים המלכונים את הפנים ע"י מפה שיש בו ג'ם
איסור מחיטה בשבת - והן היום רכות בטוס עושות כל אה
בשבת שלא ברצון חכמים וראוי להיו' כל איש שוור בביתו
ולמחו' כיד אשתו וכנותיו שלא יעשו כל אה ולהודיע אליהן
חומרי הדברים כמה מהעונש יגיע אליהן :

ובבר

בא לפני אשה קשת רוח שפגעה בה רוח
דעה והיו כבורים קרובים שהיתה חולה
חלי הא' תיקה מכמה שנים שהיו פניה מורקות עד
להפליא ולנכי הגדתי והבמתי לאחד מקרוביה שהאשה
היא היתה חולה מחמת רוח דעה אשר בקרבה זה חמש
שנים וכשמע אביה אמה את הדבר וכדאו' נעדה וכאבה
כי גדלה מאד בא לחלות פני למכוא לה מנוח ולהוציא הדו'
ה הוא מן האשה - והלכתי אצלה ומד בשכנכתי אצלה
עמד האשה על דגליה ויען הרוח ויאמר לי בא ברוך ה'
הרופא לשכורי לב מיד אמרתי לו שב ושאלתי לו מי אתה
א"ל פלוגי בן פלוגי מירושלים אשר עיר מולדתי פלוגית -
ושו' שאלתי לו לאמ' מה חסאך ומה פשעך שהצמישו בעונש
המר הזה השיב על שאלתי שכתות ה' והייתי פויה אש
המצלה עשן בשבת וזה לי ה' שנים אשר אני הולך בזה
הנער נע ונד בארץ ואין לי שום מנוחה כי ג' תמוני השבת
הם הולכים עמי אל כל המקומות אשר אני הולך ומפני שיש
אותי ומכרזין לפני כבה יעשה לאיש המחלל שבתות ה'
כי שלשה סוגי בני אדם הם מוכרלים ומחלקים בעונשי
השבת הנזכרי' בפסוק האחד כי תולעתם לא תמות השני
ואשם לא תכב' - וה' וה' דראון לכל אשר בחימת לבא
הרוח בפגרי האנשים אשר כלם יאמרו דראון די ראיה או
אמרתי לו וצל מה נתנו לך רשות להכנס בבושה של זאת
האשה והשיב לאמר על שזאת האשה כוחלת ומפרכסת
בשבתות ה' ומפרכת ברוך על פניה ויתר מימי החול
וחטאתה כבדה מאד כי חדרותי מחו' בידה ולא קבל' וע"כ
כמו פניה בירקון הנפלא הזה אז אמרתי אל האשה היא
הכ' באורא מה ענת' אמתך לפני ה' ואין לחזקה למחלתך
עד תבולי עון פשעך בהמם כעש חמודך כעין אש' כוטה
לנכות בטון ולגפיל ידך אז ולגה ברמעות שלש ובמרר
בכתה ותתיפח היא וכל חדרותיה לאמר הנחש השיאמי
לצבור על דת - חוסה אדוני להביל את כעשי או אמרתי
לה את מאמת באמונה שלימה בדברי חכמים ובגזרות
ואת חוזרת בתשוב' ומתחרטת על הראשונ' ואמרה האשה
אמן אמן ובכתה בכיה גדולה וייד גורתי על אותו הרוח
שינא בהבטיח לו שאנכי אבקש לו מנוח בתקונים הנזכרי'
לפנס עון זה וינא ופרח לו וחזרה האשה לבדיה חדשה
ופניה לא היו לה עוד -

הנה

כל הנשים יפמינו ויידאו את כל הקורו' אותן
ונסורו כל הנשים ולא תעשינה כזאתה חס
ושלום אפס לנסוג כדת יהודיות הטובות במימי נכעונן

וקשיטין

18

2

ואין צ"ל לרבר מזה :

ובתב

הטור דמחמת השלב דרס בשבת על השלב
ואינו חושש וכן מותר לילך ע"ג עשכים
בין לחים בין יבשים כיון שאינו מתכוין לתלוש כמסקנת
הש"ס בשבת ואסור לדרס על שרשי האילנות הגבוהים מן
הארץ ג' טפחים - ועוד נדק להזהר כמה שכתב הר"א
פ"ו דשבת דרוק שנתלש מפיו ומוכן לדוקן שאסור לילך ר'
אמת בר' הר עד שידוק - ועודינו בר' לא יחק לר' הר
ואם דק חייב כמו ששנו במשנה דג"ח וכתב הר"א ש דה"ס
לכרמלית אפילו הוציא פיו לחוף וכתב מהר"ל בשם
הירושלמי דהדוק ברוח בשב' והחזק מפור הדוק חייב ממו'
זורה ולא יטפסף אדם דוק כדגלי ע"ג קרקע משום משה
גומות אבל מותר לדרסו לפי תומא שאינו מתכוין למרח
ולשנות גומות ואף על גב דממלא ממרח הוא כי לא מכוין
שרי משום מאיסותא וכתב באיסור והתר הארץ דנדק
להזהר במקום שנאמרים או שאר שקצים ורמסים ממוים של
ידרום עליהם אפילו דק הילוכו לא נדק לרקד בדריסתן
במקום שממזים מה שאין כן בשאר מויקין נחש ועקרב
דמותר לדרסם בשבת לפי תימו ואפילו במתכוין אלא
שמראה עיניו כאילו אין מתכוין - וכל איש הידא יהא זהיר
בכל אלה ויתר מהמה בכניסתו ויציאתו כיום השבת לכל
יכשל בהם ויחלל את מקדש ה' ח"ו - והעיד רבם האר"י ז"ל
שראה אדם אחד מכמה שנים שמת שהיו מענישים אותו
כשרצו להעלותו למחיצתו על שלא נזהר פע' אחת בשבת
שנכנס מעט עפר תחת מעליו כלתי כוונה ולא נזהר וינא
בו בר' הד וכענש על זה כדי להעלות מדרגה אל מדרגה
אחת יותר עליונה והעיד מרח"ו מורי ז"ל לא היה מכניס עליו
אותו הקאפיליו' כיום השבת כעני הנשמים משום אהל
וכפרט חזן לר' הר לא היה ינא בו משום משאוי ע"כ -

ומצוה

להיות כל איש מצוה בכיתו בשחרית בשבת
ליסד הבית ולתקן מושבו עוד הפעם לכו'
קדשת היום אם מתקלקל מסעודת הלילה אכן האיש הידא
ימחא בידן שלא לכבד הבית שיש רבים מגדולי הפוסקים
מחמירין אפילו אם קרקע הבית הוא מרוקף באבנים או
בקרשים ומורי ז"ל מחמיר אף על ידי גוי א"כ באם האיש
עליה מותר לכבדן על ידי כבד או סמרטוט שאינו מסוין
גומות אבל מותר לרבו הבית כיון שאינו מתכוין להשוות
גומות אלא כדי שלא יעלה האבק כמ"ש במרח דק ג"ה -
ובשם שבע רב שבת אחד האיש ואחד האש' מצוין להלכין
איתם מחלנות לכבוד הכלה כד יגדל החיוב הזה עליהן
לאר בוקר יום השבת להשכים לתקן את הכי' כמושב חשוב
ולתקן ענין בטוב כמיועדים וחגים כי גדול כבוד השב'
החמורה וזה לעיני לבושיהן ותכשיטיהן אף לא לעיני
הקייסות שאמרו חכמים לאשה שתעביר בשבת סדק על
פניה משום נובע ומעשם זה אזהרה לכחול בשבת - וכן

יח

ב

מהעביר

פרק י עונש הכיפים עצמם

ורשונים להניחם מע"ש לכבוד של שב"מ ש' אשה מקושט' לת' ח' אכן בשבת לא תגע בה יד ח' וזה כבוד בנו ישראל ובכלל זה להיות צנועות בלבושיהן שלא תלכנה בחוקות הערלות שלא תראה כחצי שעורה משערן ומכשרן החונה חלילה להן הן הן רואה כי הפגס רב למעלה בהראות משערן החונה וכ"ש מכשרן אל קורות ביתן ומעט קמחי' ויכח ולא תלכסנה בגדים טובים ומשובחים יותר מראי אלא כינונים וכל שכן בנות הכינונים שנריכות להכיר בשיעורן וכל תלכסנה קנאה ללבוש כבנות עשירי עם אלא כל אחת לפי שיעורה וזה גם כן מן הדת יהודיות שלא לאבד ממון בעליהם כי התורה חסה על ממון של ישראל וגם האנשים ישנן בכלל האזהרה הזאת. שאף הם לא יפנו אחר תפארת הבגדים החמודים כי כמה בני אדם גורמים שאחרים מתקנאים בהם כשהם לובשים בגדים נאים שיקנאו בהם והתור' אמרה ולפני עור לא תתן מכשול ולכן מדה טובה לאדם שלא ילכס בגדים טובים ומשובחים יותר מראי לא הוא ולא אשתו ולא בני ביתו כדי שלא יקנאו בו אחרים ולא יפליטו בו עין רעה וגם כי אין דבר מבי' הוללו' וככלות כדעת בני אדם ויסב להם אחורנית לשוב מאהרי ה' ולהתפתות ביגרת הרע כמו הרודף אחר האותו במלבושים יקרים וחמודים ליפות את עצמו כי היא המדה הראשונה רש ולענה שיתעצמו יצרו שיהא מתקן בגדיו ומסלסל בשעריו וכיוצא ומראה שאין בזה עבירה ולא ידע עמ' זה ימנעו אל מדרת הגאווה השנוא' מע"ז ומג' ע' ומע"ד שאם יבזוהו יאמר בלבו לאדם נכבד כמנוני מי יורידני ארץ ובכ"ר אמרו ז"ל א"ר חמי' אין יב' הר מהלך לגדרים אלא באמצע פלטייא וכשעה שהוא רואה אדם מתעצב בעיניו מסלסל בשעריו מתלה בעקבו אומר הדין דידי מ"ט ראית איש חכם בעיניו תקוה לכסיל ממנו וכן פירש בזוהר פרש' וישב שתחלת תפיכת היצר לאדם הוא בתיקון מלבושיו זה לשונו ותתפשהו כבגדו לאמר שכנה עמי ותתפשהו כבגדו בגין דבר שליט י"ד הרע עליה דבר נש אתקין ליה וקשט ליה לכושי' הכלסל בשעריה ה"ד ותתפשהו כבגדו לאמר שכנה עמי אתרב עמי מאן דאיהו זכאה אתתקף לקבליה ואנח ביה קרב מה כתיב ויעזב בגדו בידה וינח החוץ' יסטיק ליה ויתתקף לקבל' ויערוק מיניה בגין לאשתו מיני' ולא יטלוט עליה ע"כ וכזוהר פרשת וישלח ז"ל ר"ש פתח טוב נקלה ועבד לו ממתכבד וחסד לחס האוי קרא על יצר הרע איתמר בגין דאיהו מקטרגא תריר לבבי בר נש ויצר הרע איהו אריס לביה ורעותיה דבר נש בגאותא ואזיל אבתריה מכלכל בשעריה ובר' ז' עד דאיהו אתגבאי עליה ומשיק ליה לגהנם אכל טוב נקלה ההוא דלא אזיל אבתר די' הר ולא אתגבאי כלל ומאיק רוחיה ולביה ורעותיה לבבי קב"ה וכדין הקו' ינה"ר מתהפך לעב' לו דלא יכיל לשלטאה עליוהי וההוא בר נש בליט עליו כמך' א' ואתה תמשול בו ממתכבד

ממתכבד כמה דאמרן דאיהו אוקיר גמיה מסלכל בשעריו אתגבאי רוחיה ואיהו חסד לחס חסר מהימנות' כמך' א' לחס אהיו וכו' לחס אהיהם הם מקריב' ע"כ ועיין למחר' ר' אליהו די וידאש הארץ הרחיב בפרטי הדברים האלה בספר הקדוש ע"ש.

ואם

רע ומר עושה לה בית' הימי' עוד יגדל הכאב מאד בשבתות ה' אשר הן רבים ע"ה שוהין מלעמוד ממטתם בשחרית של שבת ולא עוד אלא כי אחרי עומדם היו שוהין שעה אחד או שתיים לתקן את בגדיהם ולצנוף את צניכסם וכל הארבה ליעשותם בוקה ומכולק' הרי זה משוכח עד נא' לרחוב העיר מקושטי' ומכוסמי' כנשי' כדמין לעז' שנאמר בה ולא תביא תועבה אל ביתך ולהלן הוא אומר תועבת ה' כל גבה לב ויהי להם קין גם חורף כולן שוין לרעה להתפלל אח"כ תפילה חטופ' וקטופה עם שאר תפילות הערדים אוי להם אויה עליהן המעט מהם יתר הכז אשר כזו איש לו ביתר התפילות כימות החול גם כי יוסיפו סרה בתפארת יום המקודש שבת לה' לזלזל בקדושתו הרמה והנישאה ובתפארת התפילות וקריא' ס' ת' שבו אשר חכמי האמת המה הודיעונו כי התפלות ההמורו' ביחיד ובלא כוונה המה נידחו' מהתקבל בשערי התפלות ואין ארוכה עד ישית לב האיש המתפלל אליהם לשוב מחטאתו ולתקן אותן התפלות בעתות תפלה א"עם הזכור בכוונה יתיר' כי בה תתעטפו יתר התפלו' הנידחות להכנס בשערי התפלה ולהכלתי נזהרי' כימו' החול ביושר כוונות התפלות אין ארוכה למחלתם אפס בתפלות של שבת כאשר הוא אהבת כלולות ו' ימי החול כי בתפלות שבו כס יתעטפו יתר התפלות הנידחות והנה אלה הכסילים אשר כתפלתם של חול כך תפלותם בשבת בלא לב ולב במה יתקנו תפלותיהן ואנה ימנעו מנוח לכף רגל' נעות ונדות אנה ואנה והנה דמעת העשוקים ואין להם מנחם. ע"כ בואו אחיוריעי שמעו מוסר וחכמו ואל תפרעו מלהשכים הבוקר אור יום השבת לתקן שאר הימים לבית הכנסת להתפלל תפלתכם עם הזכור בכוונה ישרה כי גדול ענין התחברות עם הזכור לעולם ויותר הרבה מאד בשבת כי ברוך עם הדרת מלך מלכו של עולם והתפלה שבו היא היתה לראש פניה על כל התפלות מכמה עליות מעלה אחר מעלה שאנו מעלין וממליכין למלך המרום ית' ויתרומם בכדר התפלה ותפארת היא לעושיה כי גם הנפש לו תמלא באישור' כולל וכאיש' ור מוסיף נפש ורוח ונשמה אשר תתוספה בו על פי סדר הקדיש של ברכו וסמיכות גאולה לתפלה וקדושת כתר שכחורת מוסף כאשר יבא לפנינו בעזר האל ית' ומי פתוי אשר לא יסכיל תפארת הדרת של תפלה זו בגולה ובגמול ועוז תועלת שבה אל עצמו ואל בשרו וזנה למעלה ולא יגבר בכל עוז להיות עז כגמר וקל כגשר לעשות רצון אביו שבשמים.

ואף

כמה דוד כל יומיו אשתדל למעבד זמרון לזמרה וכו' עד ועל דא מאן דאסגי תשבחאן לגבי קב"ה אסגי שלמ' לעיל' ע"כ וכפ' תרומה ז"ל כד אתי נפרא ונכורא אשתכחו בני כנישתא בעו לאשתבחה בשירים ותשבחאן להתע' רחינא עילא ותתא לאתקנא תקונין ולאתערא חדוה דהא בב"ד לואי מתערין באינון שירין ותשבחאן להתערא רחימו וחדוה לעילא וכפ' ויקהל כד נהיר ימא שכי' קרמ' ונחתא וישראל עאלין לבי כנשתא ומשבחאן למאריהון פתחין בשירין ותשבחאן ע"כ נא ולמד כמה סגולות מעולו' נקבזו בהוד' הדר הסיחות ותשבחות בבתי כנסיות וכ"מ ביתר הימים חף כי לשורר ביום המקודש שבת רב הקדש.

ואולם לא נאמרו כל השיעורין הללו אלא ליראי

ה' וחושבי שמו המכוונים השירים וכז' רח' לאתערא רחימו לעילא וחדוותא סגיא ושלמא רבא לעילא כאשר השמיצנו אבינו רועינו הרש' כי ע"ה במאפרס ההם אפס כי לא תהיה תפארתם כלתי לה' לבח' חף לא לשר' ים סודרים אשר קבצו להם המון שירם להתערכ בקולם לעיני המון העם ויהוללו ההוללים בשירם למזוא חן בעיני שומע' כי אנשים כאלה פנואים ומתועבים בעיניו יתברך כאשר המה עובדים לבני אדם ולא לאלהים והשכי' נועק עליהם לאמר נתנה עלי בקולה ע"כ שנהתיה הסר מעלי המון שירין וזמרת נבליך וכו' והחסיד בכפר חובת הלכבו הביא שנאמ' למלך א' כשר היאך לא ערבה לך השיר והקריאה של פלו' והיה קולו ערב ובקי אמר להם והיאך תערב לי שירי וקריאתי והוא אינו שורר וקורא לא שתע' ד' לי שירי וקריאתי וימא חן בעיני חף אס היתה זאת הכוונה לרנן הכורא בלבד היתה ערב לי שהכורא יתברך לבדו הוא הראוי להעבד ולגדל ולננח ולהרים קול ברוממתו ולמעלה יש שר א' והוא בכסא שיש לו חלף פיות ובכל פה חלף לשונות ובכל לשון ולשון מותן דינות וסבחים לקונו וכמו כן יאותה לנו להלל ולזמר לרנן הכורא לא לזולתו וכס' ברית מטחה ביאר ברוח מבינתו כמה שרים עלמנים שחותם שםס' הו' ר' ון והטעם שהם ממנים על הדינה והשיר והשבח ונקראים עלמות שיר עלמות הממונים על השירה ועל זה תקנו לומ' בחדר תפלת של שבת ואילו פינו מלא שירה כיש' ולשונו רידה כהמון גליו שהי' העליון הוא משורר שירה כמ"ס למצן יומרך כבוד ולא ירום וכמה מהגינות והקלס' יגיע מהם לאיש אשר קילו כנחש ילך להתפאר בעיני בני אדם רח' ליגלן וכן בהשכו כמה מהשבח והמגלה יגיע מהם לאיש המתחסד עם קונו לפאר ולחמם את שם ההל המלך ה' ככחות בכוונה ישרה לא לזולתו וכמ"ס במאמר פ' וישלח דמאן רידע לשבחה למאריה כדק' יאות קב"ה קביל גלותיה ושוים ליה וכלא משבחין ליה - והאיש אשר אתו קול ערב ויב יפה ומתדשל פלכבד הית השם הנכבד ממה שחננו יענוש

ואף אס אנשי המקום מתאחרים ושוהין לבא לבית הכנסת הנה ה'ים התמים היה כנדיק להשכים להיות ראשון לניין לבית הכנס' אשר כבר הורענו בחלק הקודם והדר עוז יקרו הנסגב לאיש המקדים להיות ראשון לבית הכנסת דיתכ בררגא דנדיק בהדיה שכינתא כמו שהשתקנו שם לשון הזוהר כפ' תרומה ע"ש ועל א' כמה וכמה סוכה כפולה ומכופלת תהיון לאיש הישראלי המקדים לב'ה לפלך כהה' דרגא עלאה בענס קדוש' היום שבת דקיימא כרזא דברית כנודע וכו'

וביזור פרשה ויקהל משמע ג"כ שיש להשכים

לבית הכנסת בשחרית של שבת ז"ל ימא רשבתא חדוה איהו לכלא וכלא אתעטר עילא ותתא וכו' כדן כד סליק נהורא עמא קדישא מקדמי לבי כנישת' בחדוה מתעטרין בעטרין קרישין דלעילא בלבושי יקר בשירין ותשבחאן בההוא דקיימא לתתא וסלקין תשבחאן לציילא ועלאין ותתאין כלהו בחדוה ומתעטראן כולהו כחדא פתחי עילאי ואמרין זכאין אינון עמא קדישא בארעא דמאריהון אתעטר עלייהו וכל חילין קרישין מתעטרין בגינהון ע"כ - הנה משם יתבונן האיש המשכיל העילוי רב הנעשה למעל' הבקר אור יום השב' כשמשכימי' ידאיה' וחושבי שמו אל בית הכנס' שהם מתעטרי' בעטרין קרישין דלעילא - ומזה להרבות שם בשירות ותשבחות בקול ששון ובקול שמחה וכת"ס במאמר בשירין ותשבחאן זהיינו זמירות ותשבחות של כבוד שבת וטעם הדבר כמ"ס בזהר פ' בחקתי ז"ל פתח ר' וואמר דומה דודי לבני וכו' הנה זה עומד אחר כתלנו דאע"ג דאינון בגלות קב"ה אתי בכל דיש ירחי ושכתי וזמני לאשגשא עלייהו ולאסתכלא בההוא משכנא הנה זה עומד אחר כתלנו בבתי כנסיות ובכ"ס ובב"ד בעי חדוה ולמחדי בההוא יומא דאכן ידעין דא וישראל אמרי זה היום עשה ה' נגילה ושמחה בו ע"כ - והנה לכבוד הדר מלכינו העומד אחר כתלנו ראוי להיות עם הקדש יואין בשיר ונמשכין בשיר שאין השכי' שורה אלא מתוך שניחת של מצוה ומציאות השיר צריך שתהיה תכלית כוונת המשורר לעורר חכמלת השרון כמ"ס למען יומרך כבוד ולא ירום ושיהיה הכל כביפור תהלותיו וכבוד רוב גורלו ששירים כאלה מעוררים חשק ואהבה דין ישראל לאביהם שבשמים וגורמים דביקות האדם עם קונו כאשר יזכור רוב טובותיו וחסדיו עליו :

וביזור ככמה מקומו' סיפרו בשבח המגיד בשיר

המצלות בפ' וישלח אמרו ז"ל דוד מלכא היה קס כפלגות ליליא ומשבח ומורי ואתגבר בשירין ותשבחאן עד דסליק נפד' וכו' עד דבעי כ"כ לשבח' לק"כ תדיד בנין דאיהו התרעו בשירין ובתשבחאן ומאן רידע לשבחא למאריה כדקא יאות קב"ה קביל גלותיה ושוים ליה ובבוקר פ' ויחי ז"ל תשבחא לתתא עביד עתירו וסלימיתא כמה

פרק י סגולת סי תהלים בשבת

פרק יא

שלימים

וכן רבים המנהגים בשאר הימים ללכת מעוטפים בסליה ותפילין מבייתם לבה"כ הנה בשבת שאין תפילין אל יטעו מללכ' מעוטפי' בסליה ותפילין כדאשיהם מכיתם לבה"כ שלא לאחד כל אות' הסגולות הנזכרי' בזהר שלח לך וכפ' ואתחנן והעתקנום בחלק הקודם ומ"ס שם בזהר דמאן דייעול לכי כגשתא בר נפיק מתרעיה ולא תפילין ברישיה ולא כיני' כלבושיה ואמר אשתחו' אל היכל קדשך ביראתך קב"ה אמר חן הוא מוראוי הא סהיר סהדותא דשקרא וכו' נדק להזהר גם בשכ' שלא יכנס לתוך בה"כ זולת מעוטף בסליהו. וטעם שאין תפילין בשבת לפי פשוטן של דברים הוא מפני שהם ענמי' אות ואם יניח בהם אות אחר היה זלזול לאות שלה' והענין הוא לפימה שביארנו בחלק הקודם כי עמין בתפילין הם להכניס מתוספת קדושת שבת על כרו'ן שלו ובשבת זכה כל איש ישראל לתוספת נשמה יתירה בכל הבחי' מנר קדושת היום וכן בי"ט כמ"ס בתקונים ז"ל ובשבת וי"ט נחיות עליהון נסמתי' ונפשי' באורח אצילות ולפיכך אין טעון בשבת תפילין מדי דהוא אסרגא בטיהרא והמניחם יורה שאין באותם הימים כח להאציל נשמו' יתירות לישראל ואין זלזול גדול מזה ואם יעמיק המשיכיל יותר ידע שכול שגם הוא פוגם בענין העולמות כי בשבת וי"ט עולים כל העולמות למעלה מדרגה אחר מדרגה אלל האורות שהם סוד התפילין וע"י הנח' התפילין בימי החול אנו ממשיכין האורות למטה והמניח' בשבת כאילו אומר שאין כח' בשבת וי"ט בעולמות לעלות למעלה. וכן הם דברי רבינו הר"י ז"ל במלות קצרות אין תפילין בשכ' מפני שהמחין דלמ"ד דנלם שהיו מקיפין בחול על ראש ו' ואמנם יונאים תפילין דקין על ראשונתה בשבת בבגדים בראשו ונעשו בו מוחין פסחים ע"כ.

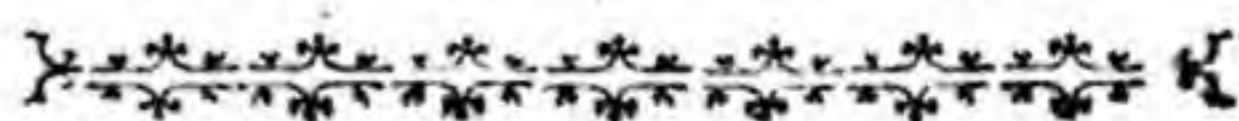
ובתב

הרב עוד שיכין בכניסתו לבית הכנסת עתה בשחרית של שבת כשם שקוני'ת ושהוא כלול בא"ו שכו. וכה יכולל שם נג"ד יכ"ש. וכבר ביארנו בחלק הקודם שהמשכים לבה"כ בעת שעדיין אין שם בני אדם הדבה דלא מחזי כיהרא לומר מזמור אלהים יאמנו שכו' פסוקים ובכל כחוק ממש יקיף יום יום פעם א' התיבה ועתה בשחרית של שבת יקיף התיבה ז' פעמים ויאמר המזמור אלהים יאמנו ויכין שהפסוק הו' הוא הנוכר ושאר הפסוקים כלולים בו ואחר ההקפה יאמר שם הו' של אהא בכח. ואנכי נהגתי לומר בשבת אחר תפלת אליהו הנזכר' בתקונים מזמור כ"ד לרוד מזמור לה' הארץ ותלו' וכלי כמ"ס בזהר בראשית דף כ"ג ובשבת נחית קב"ה בג' אבהן לקבלא בת יחידא דיליה טהאא זמאא חיוון עילאין דהתקריאו בשמא דה' פתיחין ואמרין שאלו שיערים ראשיכם

ענין יענש ועובר על מ"ס הענין תענין לו מברכ' ועל מ"ס כבוד את ה' מהנך וכן אמרו באגדה בפסוק כבוד את ה' מהנך ממה שחנך שאל קולך ערב הדם קולך לפניו לשורר ולומר חייא בן אחותו של ד"א הקפר והיה קולו נאה והיה לומר חייא בני עמוד וכבר את ה' ממה שחנך אמרו על נכות היוצעלי שהיה קולו ערב ונאה והיה עול' ליוצלים והיו כל ישראל מתכנסים לשמוע קולו ופעם א' לא עלה וכאותה השכ' העידו עליו בני בליעל ונאכד מן העול' ע"כ וגם אמנה אזהרה זו איננה אלא למי שקולו נאה כמבואר מתוך דברי המאמר. אך אמנה איננה למי שקולו משונה לגריעותא ואינינו יודע להוליך את הקול עפ"י ניבונם ונעימותם וכן אמר בזהר פרשת ויחי ז"ל צהלי קולך בת גליה מהכ' אוליפנא מאן דבעי לשבחא לקב"ה בקלא בעי ליה קל נעימותא דיערב לאחרנין דשמעין ליה ואי לא לא יקום לארמא קלא ע"כ והמשכים בשבת לבה"כ ואין אחו' קול ערב. יבחר לו להגות בעת כה"א בט"ו שיר המעלות שבת הלים כשפה בחדה ובבעי' קדושה. דבהון שבח דוד מלכא לברתה רמלכא כמ"ס בש' התקונים תקון י"ג ודרשו שיר למעלות ל' מעלות ודאי אינון ל' דרגין דבהון בריתא סלקא לבני אהא וכו'. וא"א מורי' ז"ל היה הוגה בכל הה' ספרים שבת הלים מאשמורת הבקר של שבת עד אחר התפלה והיה אומר שבג' זמנים הם מסוגלים מאד בשבת ור"ח וי"ט ולמעלה מהם בימי חרש אלול. והוא היה מותן בהם סימנין כי פתח באשרי' וסיים באשרי' אשרי כל חובי טו"ר אשרי' אלול' שבת ראש חודש וי"ט אשרי כל חובי בו.

ובזהר

פרשת שמות דף י"ח בפירו' בשבת ז"ל תנא בשפות חיים החיים שירה מוסיפים העליונים כח לדעת ולהכיר ולהשיב מה שלא השיבו ושמים וירץ מוסיפים כח בהאי שירה. ח"ר נחמיה אשרי הזוכה לרעת בלותו שיר דתניא הזוכה בלותו שיר ידע בעניני התורה והחכמה ויחזין ויחקור ויוסיף כח ובבירה כמה שהיה ובמה שג' תיר להיות וכו' זכה שלמ' לדעת דתני' ש' חד ע"ה ידע כזה ותיקן שירים ותושבחות הדבה ורמז בהם העתירות לבא והוסיף כח ובבירה כלשון הקדש עד כאן ומה טובו ומה יופיו הם יזכה להיות בקי ולכוין בקריאתו במקנת הכמנים הנזכרים בכפר יהוה והאומרים ויודע לכוין בס' הוא גודם שפע לכל הנבראם כולם ולעליונים למעלה. ויחזו נדק דרך זה להגות בס' מירי שבת בשבתו כשפה בדורה ובנעימה קדושה לראש אשמורת השבת ולפני התפלה שסגולת' לזמר ולהכרית כל המסטיני' על התפלה כמו שנאריך בכל זה בפרקי חרש אלול בס"ד

פרק

פרק יא מה יאמר קודם התפלה וסדר עבודה

עא

נפש חיה ועוף ודגים ובהמה עשית ופירות ודשאים מן הארמה הנמחת חיים וחסד עשית עם כל החיים ואדם עשיתם למו שלחן ערכת מאוחר לכל אדם בגלם אלהים לעבדך יצרת תמסילהו כמעשי ירדך תחת רגליו כל שנה מאחוריו בחרת באברהם ומבני צקודו את יצחק אהבת מתוך בני ישראל לשמתך לך הלוי לקחת אהרן וארצו לכהן לך קדשת מכל הארצות ציון למושב לך אוית ובבית קדשך ותפארתך שמך שבעת משמור משמרתו כהנים ולוים יום ולילה לא ישכחו ושם יעשה לך זבח ומנחה כאשר אמת. ובכן יהי רצון מלפניך ה' אלהינו שתכנה בית המקדש במהרה בימינו ושם נעשה לפניך את קרבנות חובותינו. ובכל יום נקרב קרבן התמיד שיכפר בעדנו כמו שכתבת עלינו בתורתך כאמור.

וידבר ה' אל משה לאמר. כו את בני ישראל וכו' עד אשה ריח ניחוח לה'. ויאמר ובכן וכך היתה עבודת התמיד בבית אלהינו לפני עלות השחר כהני בית אב שבמקדש פשטו בגדי חול ירדו וטבלו וצלו ונסתפגו ולבשו בגדי כהונ' סמוך לעלו השחר בא המזונה ודפק עליה והם פתחו לו אמר להם באו והפיסו מי תור' את המזכ' הפיסו וכה מי שזכה קרא הכרוז צמדו כהני לעבוד' ולוי' לדוכן וישראל למעמד מי שזכה לתור' את המזבח קדש ידיו ורגליו בטל מחתת הכסף ועלה לראש המזבח פנה הנחלים אילך ואילך וחתה מן המאכלות הפנימיות וירר הגיע לרצפה הפך פניו לנשון הלך למזרח הכבש כעשר אמות כבר הנחלים על הרצפה רחוק מן הכבש שלש טפחים ראו אחיו שירר רמז מהר וקדשו ידיהם ורגליהם נטלו המנדרות והנכורות ועלו לראש המזבח וכל האברים והשרירי שלא נתאכלו כל הלילה סונקין אותם למזרח המזבח החלו מצלין כאשר על גבי התפוח. החלו מצלין בזירין לסדר המצרכה מי שתרם המזבח פסדר מצרכה גדולה וכנדה מצרכה שניה ושני גזירי ענים על מצרכה גדולה ומחזירים האברים והשרירים שלא נתאכלו למצרכה הגדולה שתי מצרכות באש וירדו ובאו ללשכת הגזית.

אמר להם הממנה באו והפיסו מי שחש מי זורק מי מרשן מזבח הפנימי מי מרשן המזרה מי מצלה אברים לכבש הפיסו וכה מי שזכה הגיע וצו' הצניטה אמר להן באו והביאו טלה מלשכת הטלחים הביאוהו ונכנסו ללשכת הכלים הוביאו משו תשעים ושלשה כלי כסף וכלי זהב והשקו את התמיד מיים ובקדוהו לאור האכוקות מי שזכה בתמיד מישכו לבית העטבחים ומי שזכו באברי' הולכין אחריו מי שזכו בדישון מזבח הפנימי ובדישון המזרה היו מקדמין וארכבעה כלים בידם השמי והכוו ושני מפתחות בא לו לפשפש הפנימי ופתחו ונכנסו לס' נא ומהתא להיכל ומהלך וכהיכל עד הפער הגדול ופנו וחו' מי שזכה בדישון מזבח הפנימי כנגס ואני בית הגיב

ראשיתם והנשאו פתחי עולם ויבא מלך הכבוד עד כאן. וכוהר פ' ויקהל דף ר"ה הזהיר הרכה להיות כל אים ועוהר מקדשת כה"כ בשבת יתר מכל הימים ז'ל כיון דעאלו לבי כניסתא עמא קדישא אסור לאשתרלא אפילו כמורך כי כניסתא לא כמילי תשכחן וזלות ואורית' וכדק' חזו' לון ומאן דאשתר' כמילין אחרמין וכמילין דעלפ' דא איהו בר נש דקא מחלל שבתא לית ליה חולקא בעמא דישראל תרין מלאכין ממנן על דא כיומא דשבתא ואיכון שווידיהון על רישיה ואמריווי לפלגיא דלית ליה חולקא בקב"ה ועל דא כעזי לאשתרל' בגלות' ובתשכחן דמאריהון ולאשתרלא באוריתא ע"כ:

הנה מעם מתבאר איסור מוסיף על כל שאר הימי' דאפילו כמורך כי כניסתא אסור לאשתרלא כי על כל אלה כלליים ישראל ילגש חדרה כמדו בהיותו עומ' ככה"כ בשבת ומשכנס לא ידבר שם אפילו דברי מוסר תשובה שלא ימשך לרבוך חול ודקיקה מק' שלא ירוק שם כי הקדושה היא בבבורת רב שם בשבת יתר מאד על שאר הימים כמו שאמר בזה בסוד הנה זה עומד אחר כתליו כמו שהעתיקו למעלה בשם הזהר. ופרסמי ובזכר' בית הכנסת המה יסעו כראשונה באזהרה זו וגם כל העם באחרונה ויגדו בקנס גמר על כל אנשי קהלתם לבלתי יזלו בקדושת בית הכנסת לערוך שיחתם שם כאשר פשתה המספחת הזאת בהם ביתר הימים לחלל את מקדש ה' וכשבת פנחסכ בחילול שבת כמ"ס במאמר דמאן דאשתרל' כמילין אחרמין דא איהו בר נש דקא מחלל שבתא וכיון שהוא יום א' בלבד יתאמנו בכל עז לעקור המנהג הרע הזה מקהלת' וכשיש חתונה או מילה ככנסת ישתרלו בכל דבריהם לערוך אותם לפני כניסתם בכה"כ לפני התפלה ואם יצטרכו איזה דבר בתוך הכנסת יחייטו אותם לגלות החוזה וכן הנהגתי בתוך קהל עדתי והוראות לאל יתברך כי שמעו לי ויחלו ועלימו תפוף אילתי כי איני ישראל כולם קדושים ובאין מבין יוקצים בכמה איסורים וכדרוש להם חומרי הדברים כאשר המה יתקדשו להשות און לשמוע דברי חכמים אשר השינו ברוח קדשם לא כן כשהמשכילי יכשל לערוך שיחתם בבית הכנסת כבדחובו קריה מהן יבאו אבות ומאטות תולדות והקולר תלוי כגוארם וכבר הארכנו במוסר השכל במקומות רבים בענין הזה. ויתחיל הזמירות כגת בששון ובקול זמרה יתר על שאר הימים ואין למחות במאריך בהם אף שהמוחה מכין מעום כישול תורה ודרך ומנהג טוב להולכי בתמים לומר קודם התפלה סדר הצבודה אשר יסד הרב מנחם לכוזאנו ע"ה לבל יום ויום וזה תוארו.

מראש מקדמי ארץ אתה ה' אחר וכו' ימים כל העולמים התחלת והשלמת מחנות מלאכים לבר' לך בראת ומאורות עשית בשמים קבצת נפש

פרק י"א סדר עבודה

וכהן גדול אין מגביה ידיו למעלה מן הציץ הקטיר עשרון סלת מנחה כל זלזה בשמן והקטיר החבתי נתנו לו יין לנסך הסגן עומד על הקרן והסוררים בידו ושני כהנים עומדים על שלחן החלבים ושתי חנוניות בידם תקעו והריעו ותקעו ובאו ועמדו אל המזבח על הצלצל אחד מימין ואחד משמאלו שחה לנסך הניף הסגן בסוררים הקיש זה בצלצל ותקעו או בחנוניות ונגבו או בככלים וכינויות ודכחו הלויים בשיר הגיעו לפר תקעו והשתחוה העם על כל פרק תקיעה ועל כל תקיעה השתחויה.

אשרי העם שככה לו אשרי העם שה' אלהיו.

רבין

כל העולמים אתה צויתנו להקריב קרבן התמיד במועדו ולהקטיר לפניך בכל יום קטרת סמיט ולהיות כהנים בעבודת' ולוויים בדוכנים וישראל במעמדם ועתה בעובותינו חרה בית המקדש ובוטל התמיד ואין לנו יכולי לעשו' חובותינו לפניך ואתה אומרת ונשלח פרים שפתינו לכן יהי רצון סלפניך ה' אלהינו ואלהי אבותינו שיהי' שיח שפתינו חסוב ומקובל לפניך כאלו הקרבנו קרבן התמיד במועדו ועמדנו על מעמדו והקטרנו קטרת הסמים ודכחו הלויים בשיר ותרצנו ותמחול לנו את כל חטאתינו ותכפר לנו את כל פשענו ותעבד' מגפה מנחלתך ואל תשים עלינו כל נגע וכל מחלה ותשלח רפואה שלימה לחולי עמך ותאמר די לזרותינו והצילנו מכל מיני פורענו' המתרגשות לבוא בעולם ותמלא כל משאלותינו לטובה למען עמך ובאחר ושחט אותו על ירך המזבח צפוכה לפני ה' וזרקו בני אהרן הכהני את דמו על המזבח כביט ונאמ' זאת התורה לעולה למנחה ולחטאת ולזשם ולמלואים ולזבח השלמים. וכתב רבי האר"י זלה"ה לבאים בסוד ה' לכיון כי בזמירות מתחלת הקרבנות תתחיל מאור המ' דז"ל אל הים ליכנס בז"א. ולא ישנה מכל סדר התפלות אשר ערכנו בחלק הקודם וכיננין הזמירות לא ישנו בהם מסדר החול ואף כי רבים מחשובי הקדמונים אמרו שלא לומר ש' העקידה בשבת שאין בו דין רק כלו רחמים כבר כתב מהר"ר מנחם לונזאנו ז"ל דאם קבלה כקבל ואם מסכרה יש תשובה דקטורת יוכיח שסודו להעביר רוח הטומאה ולטהר מקדש של מעלה ולכבו' הדין כמ"ש בזה' ואצ"פ כי קרב השבת על כן לא ישנה. והנהגים לומר אחר פ' התמיד פסוקים של מוסף שבת שבו בחזו' שאין יקרימו ענין המוסף לענין הקטורת הקודם וגם שאין מקומו בתפלת תמיד של שחר כלל וראוי למנוע מלאומרו וכבר בדרנו בסדר עבודת המוסף פסוקי מוסף שבת ובאנא בכח יכוין בשם הזה המאיר בשבת כמו שביארנו למעלה. ובהגיע לסדר הודו יאמרו אותו כל הקהל בנחת בקול זמרה ותודה כי הוא שיר נחמד והוא השיר שאמרו דוד ואסף והמשוררים כשהעלו הארון למקומו ואמרו אותו בתורה וקול זמרה בשיר ושכחה וכלי הנשוררים וכן היה ראוי

הגיע למזבח הניחו לפניו והיה חופן מדרש המזבח ונותן לתוכו ובאחרונה כבד את השאר לתוכו והניחו וינא. מי שזכה בדיסון המזבח נכנס וכוז בידו בא ועמד על האכז שלפני המזבח שבה שלש מעלו' אם מצא כ' נרות המזרחיים דולקות מניח ומדשן את השאר ואם מצאן שכבו מדשן ומרליקן ואחר כך מדשן את השאר ומניח הכוז על מעלה בניה וינא עקרו את הטלה שחטו השוחט בנפון וקבל המקבל את דמו בכלי שרת בנפון ובא לו לקרן מזרחית צפונית ונותן מזרחת צפונה ועוד בא לו לקרן מערבית דרומית ונותן מערבית דרומה שיירי הדם היה שופך על יסוד דרומי. הפשיטו התמיד ונתחווה והעלה כל אחד מה שזכה בולכש ומלחום וירדו ובאו ללשכת הגזית:

אמר

להם המזונה ברכו ברכה אחת החלו קורין אהבת עולם ועשרת הדברות שמע והיה אם שמוע ויאמר וברכו ג' ברכות אמת ויציב ועבודה וברכת כהנים אמר להם חדשים לקטורת בואו והפיסו הפיסו זכה מי שזכה וזכה כהן אחר במחתה אמר להם חדשים עם יפנים בואו והפיסו מי מעלה איברים מן הכבש למזבח הפיסו זכה מי שזכה. מי שזכה בקטרת נטל בזך מלא וגדוש קטורת וא' עשר סמים היו בה ואלו הן הצרי והנפורן והחלבנה והלבונה מסקל שבעים שבעים מנה מר וקניעה ושכולת נדר וכרכום מסקל ששה עשר ששה עשר מנה קוסט שנים עשר קלופה שלשה קנמן תשעה בורית כרשינא תשעה קבין יין קפריסין באין תלת וקבין תלתא אם לא מצא יין קפריסין מביא חמר חוור עתיק מלא בדומית רובע הקב מעלה עשן כל שהוא רבי נתן הבבלי אומר אף כפת הידרן כל שהוא נתנו בתוך הכף ונטלו בידו מי שזכה במחתה נטלה ועלה לראש המזבח וחתה מנחלי מערב' שניה ירד ועירן לתוך מחתה של זה ונטלה והלכו להם הגיעו בין האולם ולמזבח נטל אחד המגרפה וזרקה בין האולם ולמזב' שמצו את קולה ודמו ובאו כהני' להשתחו' ולוויים לדרב בשיר. החלו עולים במעלות האולם נכנס מי שדרש מזבח הפנימי ונטל הטני והשתחוה וינא נכנס מדרש המזבח והטיב שתי הנחות ונטל הכוז והשתחוה וינא נכנסו מי שזכה במחתה נכר הגחלים על גבי המזבח וירדן בשולי המחתה והשתחוה וינא מי שזכה בקטר' נטל הכף ונתן הכף לאוהב אם נתפזר לתוכו אוהבו ונתנו לו בחפניו והשתחוה וינא. אמר לו המזונה הקטר הקטיר והשתחוה וינא נכנס כהן גדול הבתחוה וינא באו ועמדו על מעלות האולם. העלה מי שזכה האיברים מן הכבש למזבח אם רנה כהן גדול להקטיר עלה בכבש הושיטו לו האיברים והם עליהן וזרקו ואם רנה הוא סומך ואחרים זורקין החלו אלו שצל מעלו' האולם ומכרכין ברכת כהני' ואומרים את השם ככתבו וידיהם נשאות על גבי ראשיהן וכהן

ראוי לנו לאומרו בכל יום אלא בחול משום ביטול מלאכה
אזנים כל העם ולא פשטה תקנתו אבל בשבת ראוי לומר
אותו בשיר וזמרה מלה במלה כי הוא מרומם בתהלותיו
ופנה למעלה כי הנה בהודו כו כנסנו בחלל היניר שבשב
הוא מתעלה למעלה ממקו' שהיה וע"כ מטע' זה נאמר ויאז
להתחיל בו הניבון להודו' על עליו העולמו' הנמצא בשב' -
ואחר ה' מלך במקום למנצח בנגינו' יאמר השמים מספרי'
ולפי פשטן של דברי טע' המזמור הזה וכן כול' שמתוספי'
עתה בשבת לפי שהם המדברי' או מעצמה בראשי' שכלו
בשבת או מת' שניתנה בשבת וזה המזמור מספר מעש'
בראשי' וממת' כמבואר -

אמנם

בזוהר פ' תרומה דף קל"ה ע"ב ביארו
סודן של דברים באורך וכללות דבריו
בביאור המזמור הוא כך - השמים מספרים ים מלשון וכים
זספירים ומספרים הוא פועל יוצא ומקבל הפועל הוא כבוד
א ופרש' הדברי' לאמר שהשמי' סוד הוצייר דיצירה מנהיגים
ומאירים ומספרים ונותנים זוהר ובהירות לכבוד אל סוד
הנוקבא ואמרו מספרים ר"ל שנותנים שפע וכח האור
שקבלו מן ספר סוד אבא ומן ספר סוד אימא ומן הבהירו'
שמקבל הוצייר מן ספר וספר הוא מותן למדת הכבוד וזהו
מספרים כבוד יי' אל ואחר שהשמים האירו
והכינו הכבוד לקבל המאור' חזר והגיד ומעשה ידיו מגיד
הרקייע שמעשה ידיו סוד התרין עטרין מגיד וממשיך סוד
הרקייע אל הכבוד אל כבוד ויתן אותם אלהים ברקייע
השמי' להאיר על האר' ואחר שאמר השתלשלות שפע
האורה מן הז"א ליסוד ומהיסוד אל הכוכ' חזר ואמר דרך
פרט כי הו"ק כל א' מקבלין דין מן דין וזהו יום ליום יביע
אומר ואולם לפי כי עיקר חוט האורה הוא מן ה' סוד
אבא אל ה' סוד אינא ומן או"א אל ה' סוד
ראש הנדון וממנו לדרך מלכותא קדישא
ע"כ אמר יביע אמר' כי באלו ה' אותיות שם רמז עיקר
הרכון בהשפעה ושיעור הכתוב כך הוא יום ליום יביע אמר
מדה למדה תשפיע ותנניף ההשפעה הנרמז' באותיות
א"מ ואחר שתגיע ההשפעה אל הכבוד כי מדת לילה אז
תתן טרף לביתה וחק לנערותיה הנקראים ג"כ לילה וז"ל
ולילה לליל יחזה דע' כי אפס להם חיות בלתי שפע הדע'
וזהו יחזה דעת כי יחזה כמו יחיה עד שנק' חוה ע"כ כי
היא היתה אס כל חי - ומה שלא אמר יחיה ממש לרמוז כי
זה הדעת הוא סודו' שבשם לא דעת עליון - אין אמר
ואין דברים פירש כי כל זה הסוד הנרמז במלת אמר' אינו
באמר ודברים גשמיים כי זה האמר' נראה ואינו נראה
וזהו אין אמר ואין דברים בלי נפת' קולם כי הם כתומים
וגנוזים בחדרי חדרים ולאמנם ע"ח הגת כתומים וגנוזים
פעולתם וכחם היא הפועלת בכל העול' כלו ובכל הארץ
גא קום ומסוף העולם ועד מחו' תמצא דבריהם וחכמתם

כפי חכמי המדע שבהם מדברי' וזהו ובקצה תכל מיליהם
ומה שתוכל להשיג מהם הוא השמש כלכר וזהו לשמש כס
אהל בהם והשבתך היא עד האהל -

והנה

השמש הוא כחתן יוצא מחופתו והחופה היא
אמו ושי' שממדת הגדולה כבכור מדרת
הגבורה וכאשר יתלוה עם כחת אלה נאדר בכח לרוץ
אר"ח להתיוחד בכת זוגו דרך גבר בצלמא מקנה השמים
סוד היסוד סיומא דגופא מוצאו של שפע ההוא אל הנוקבא
ותקופתו עד קנותם של כל הקצוות ואין אחד מהם נסתר
מהמתו ומאורו וכאשר החתן תורה שבכתב ימלא כולו
שפע אורה אז תורה שבע"פ תתעלה בכוס של ברכה
וז"ל תורת ה' תמימה משיבת הא חמש וכן עדות ה'
נאמנה מחכימת פתי הא חמש וכן פקודיה' וכו' וכן
מנות ה' חמש יראת ה' חמש משפטיה' חמש בסודן
שערי בינה בת קמה באימה וכאמה בתה וזכר כאן ו'
פעמי' שם הויה סוד ו"ק שמקבל מהם תור' ה' חסד עדות
ה' גבורה פקודי ה' ת' מנות ה' נכח יראת ה' הוד משפט
יסוד ויש במזמור יג' פסוקים כמספר יג' מדות התלויות
בו וז' היות נוכחים בו אשר המה יעלו למספר יעק"כ -
וסיימו שם בזוהר ובג"כ תשבחתא דא קאמר דוד ברוח
קדשא על נהירו ונצניו ופולטנו דיומא דשבתא על כל שאר
זמני' בגין רזא דשבתא עלא דקא נהיר בנהירו ומנין בנצניו
ואשתלים בשלימו עילא ותתא וכדין תורת ה' תמימ' שכ'
דמעלי שבת' ברזא חדא בדרקאמן -

הנה

כי אין סוד המזמור הזה אפס בשבת וי"ט
וח' המ שאין כס תפילין והוא ענין מיוחד להם
ושנו בחוזה כת הקודמין שהנהיגו לאומרו בכמה מקומות
גם בחול - ותכף ומיד יסמך אליו מזמור רננו צדיקים וז"ל
הזוהר שם ואתקינו אנשי כנסת הגדול' סידורא דתושבחת
מאנון תושבחן דדוד מרזא דא השמים דאיהו כטיל ברישא
ונהיר לכל שאר ולבתר שהוא נהר דנפיק מערן והא איהו
רזא רננו צדיקים כה' בגין דהאי נהר פנים ונטיל
כולא מרזא דשמים ברזא עלאה ומקורא דחיי כלל דקא
יאות ביומא דא עד כאן ומאעם זה אסור לסית ריוח
בין הדביקים הללו ויכוין בכ"כ כה"ה שבו לעומת כ"כ
אותיות התורה וקס"א תיבות שבו רמז לשם אל"ף ה"י
יו"ד ה"י -

וטעם

אמדת המזמור הזה לפי פשטן של דברים
הוא זכר למעשה בראשית כמ"ש בדבר ה'
שמים נעשו וכו' - ואחר כך אומר מזמור לרוד בשנותי וכו'
וז"ל הזוהר שם ולבתר סיהרא דקא מתפרשת מבט' א'
ביומא דא בגין לאתנהר' מן שמשא דא איהו לרוד בשנותי
את טעמו ולבתר דאתפרשת מיניה אתחברת בכמשא
ותושבחתא דא בכ"כ אתיון דא ל' כה שמשא בסיהרא
עד כאן יכשת תבונן בכל פסוקי ה' יר תמצא כי הוא דבר

פרק יא סוד מוסור השמים מכפרים

הכלה שמכרכת ומשכח' לבעלה אשר גלה מיד צד דרשתי
את ה' וענני ומכל מגדורתי הנילני זה עני קרא וס' שמע
בסוד עניה ענתו' וראוי לכיון בעת אמירתו כי גם האדם
בשנותו את טעמו וריוחו לומר לפני אב'י מלך' אכנו
מלכנו ויגדנו לס' מ' מהר כי נשתנה מדרך וטעם החול
וילך ומה ש' אמר ותשכחת' דא בכ' אתיון הנה לא נזכר בו
ו' להורות נתן כי הוא חתום בעלמא דנוקבא ומכל מקום
באשר לא יחבר כל בה בא בחלוק פ'א בא'ת כ'ס' בסוף
המזמור פורה ה' נפש עבדיו ויש בו קס' תיבות כמספר
אהי' דיודי'ן. וטעם אמירת המזמור הזה לפי פשטן של
דברים הוא מפני שאותו קעשה של דוד היה בשבת וזכו'
השבת נינו'ל כנודע מדברי רז"ל. ואחר כך אמר
תפלה למשה ונתבאר בוהר טעמו ז'ל ולבתר אתחברתא
וסליקו דמטרוניתא עם בעלה ודא איהו תפלה למשה אי'ס
האלהי'ס אתחברתא ואת דבקותא דאתתא בבעלה ע'כ
ונזכר בו סוד הייחוד מלמטה למעלה בסוד תפלה למשה
כלת משה ומלמעלה למטה בסוד אי'ס האלהים ואומרינו
בסוף שיר של פגעים הוא בסוד הזאת המת והכנסת
כלה שביארתי למעלה סוד פרק ד' ע'ס והרב ז'ל ביאר
על נפורה כי היא בחינה א' מבחינת של' לאה ורמו' זה
בר'ת למשה אי'ס האלהים והיא כלת משה המת ייחדת עם
ישראל פנים בפנים. וטעם אמירתו לפי פשטן של דברים
כי הוא גם כן מדבר ממעשה בראשית בטרם הרים יג'רו
ותחולל ארץ וכו'. (א'ה מנחתא כתוב שתפלתו של משה
מעין שם המפורש וז'ס תפלה למש'ה נוטריקון ל' משה
מ'עין ש'ס ה'מפורש:)

ואחר

שנת ייחד' האחת האבה ונתעלית תכלית
העלוי נתחדש כנשר נעוריה אז יאמ' בשפר
מזמור שירו לה' שיר חדש ואס' אל סודו תדרוש ז'ל הזוהר
שה דף קל'ח בשעתא דאינון חיות נטלי כורסי' לארמא
ליה לעילא אינון אמרי תושבחתא דא ואי תימא אמאי
כתיב הכא חדש והא תדיר קאמרי תשכחתא דא לא ודאי
חדש איהו והדש לא אקרי אלא באתחדותא דסיגרא כד
אתנהירת מן שמשא כרין איהו חדש ודא איהו שיר חדש
הושיעה לוימינו וזרין י'דשו הא אתערות' בימינא ובשמאל
לקבלא לה וכו' ובגין דבשבת איהו טליקו דכרסי'א לסלק
לעילא תקונא דתשכחתא דא בשבת ע'כ. והרב ז'ל
ביאר שיר חדש שס' רמו' שאין ביור בשבת בסוד שכירת
הכלים אפס הכל כאשר לכל חדש ממש באצילות. ואחר
כך אומרים שיר למעלות וכו' הנה שם בוהר לא נזכר
מזמורים א'ה אכל כוונתו על סוד הכלה הנקנית בשלוש
מעלות כמ'ס כתקונים י'ג הה'ד שיר למעלות ל' מעלות
אינון ודאי אינון תלתין דרגין דבהון ברתא סלקא לגבי
אבא בחמש נימין דכמור דאינון ה' הזכרות דארכיר ה'
זמנין י'י בהאי מזמור וכו' ועל כי סוד שבת הוא בת עולה
ונקשרת

ונקשרת עם ש' חב'ת כמ'ס כר'מ פרשת פנחס לעומת
זה יאמר אשא עיני אל ההרים האבות חב'ת ובעלותה שמה
מאי'ן יבא עזרי שתקבלי ממאורות הגדולים אבא ואריך.
ומזמור שמחתי באומרים גם הוא נכבחת מדובר בו על
מלכות בית דוד כי בה סוד י'כ בקר תחת הים שבטיה
כמ'ס כוזהר וכו סוד הייחוד' כסאות למשפ'ט כסאות לבית
דוד כי הכל בייחוד נדק ושלום נשקו וזהו אבקשה טו'כ לך
סוד אמרו נדיק כי טוב. ואחר כך אנו בני מלכים משכחים
את הכלה בשיר המעלות אליך נשאתי את עיניך יושבי
בשמי'ס כלפי הכלה ה' אהרונה היושבת
בעלייתו של בעל הנקרא שמים. ומזמור לולי ה' שהיה
לנו וכו' גם הוא נדרש על הכלה כי נקתה מהחינוכים
ועלתה בעשרי' מעלות ואחר הת'יחדם יחד ביחודא שלים
החתן והכלה משכחים יחד הללויה הללו את שם ה' ושם
רמו' הל'ל בימטרמא ארכ'יו'י'ה אותיות יה'ו סוד ז'א להורו'
על שניהם יחדיו וכו' קס'א תיבות לעומת אהי'ה דיודי'ן
עם ד' אותיותיו. ואחר כך אומרים כ'ו כי לעולם חדו
והם לעומת שם ה'יה שכל'א שם ע'כ שהוא כולו בחינת
חם'ד פשוט וגמור ולכן בעשרה הראשונים יש לכיון יו'ד
ובחמשה האחרים ה'י וכו' האחרים יו'ד ובחמשה יו'ד
האחרים ה'י כי הוא מאיר יו'ד בשבת:

ובתב

הרב ז'ל'ה שיש לכיון בכל אחד מהם
המלאך שאומרו ברכיע והם על סדר
הא' כוהמה מסודרים בס' הרקח ובכמה ספרים אחריו.
ואולם לפי פשטן של דברים טעם אמירתן עתה בשבת
לעומת מ'ס למעלה כי רוב המזמורים הללו מהם נתקנו
על זכר מעשה בראשית ומהם נתקנו זכר למת'ת שנתנה
בשבת. כי על כן יאמר עתה כ'ו כל'ח לעומת כ'ו דורות
שהיו מבריות העולם עד דוד מת'ת וכולם לא נתקיימו
בעולם אלא בחסדו יתברך שעדיין לא ניתנה התורה
המקיימת העולם כמ'ס אס' לא בריתי יומם ולילה וכו'.
ואחר כך יקום ויאחזו בשתי כנפות הטלית של פניו שבו
נעשה תקון היצירה במעש' כרי לעשות עמו תקון העולם
הוא בדבור בדרך שאמר בדרך שכתבנו בחלק הקודם
בתפלה כל חול וזה לא ישתנה אף בשבת. ושם יאמר
נוסח ברוך שאמר בפ'ו תיבות ממש כמו בחול ולא יוסיף
עצם שבת עמם כי כל המוסיף גורע ואין אומרים מזמור
לתורה כי אין תורה קריבה בשבת ויאמר מזמור שיר ליום
השבת עד ה' לאורך ימים יתר דברי השבחים דפסוקי
דזמרה בשפה ברורה ובנעימה קדושה עד השירה בכוונה
יתירה יתר מאד על שאר הימים. ורע עלי המעשה אשר
נהגו בקצת קהלות שאין להם שינוי באמיר' פסוקי דזמרה
משבת לחול ולא אריך למי'צבד הכי. ויעבור השליח כבוד
לפני התיבה בקול שמונים ואומר תכף ומיד נשמת כל חי
נפתי יסף עתה בשבת ע'ס תוספ' הנשמה יתירה שניתוסף
בשבת

בשבת • וכן אמרו בזוהר פרשת ויקהל דף ר"ה ע"כ ז"ל
האי יומא אליה יומא דנשמתין דאת עטרא ההוא נהורא
דנשמתין בתושבחה דמאריהון בגין כך משכחי בתושבחה
תשבתתא דנשמתא והיינו נשמת כל חי תברך את שמך ה'
אלהינו ורחל כל בשר וכו' ולית תושבחתא אלא בסטרא
דנשמתא ורוחא והאי יומא קיימא ברוחא ונשמתא איחא
ולאו דגופא ע"כ :

הנה

כי נוסד יסודו על תוספת הנשמה של שבת
ומה שאומרים אותו גם כן ביום טוב היינו כי
הוא מעין דגמא של שבת ומקורא דנשמתין אימא עילאה
פתיחומה גם לסכרת רשכ"י בספר התקונים דשבתות
וימים טובים שוין בתוספת נשמות יתירות ז"ל ולא מצאה
היונה מנוח אלא בשבתות וי"ט בכמה נשמות יתירות דקא
נחתין עמה לדורא בישראל וכו' • אכן האומרים אותם
בהושענא דבא דנפיש ברחמי שגומדרך השכל כי לא
פורע בזוהר אפס ביומא דנשמתא דבגין כך משכחאן
בתשבתתא דנשמתא ומי זה יערב אל לבולתת ריוח בין
הדכיקים האלה בדברים שלא מענין דת עצמו של יום
וכבר הארכנו בזה במוסר השכל במקום אחר שהרוע
ליטול בכחו והורו את אשר לא תהיה מענין התפלות
מקלקל הוא ולא מתקן ונמצא קרח מכאן ומכאן והלואי לא
יענש בשגם הוא נותן טעם לפגם בקדשי שמים למעלה •
וכן מצאנו הנחם נפשי על קצת מקומות שעברתי שגו
בכמה קהלות לומר רשות לנשמת כל חי ורשות לקדים
אשר לא כדת כי לא נצטוונו מאת ה' להיטל להתפלל לפניו
על ידי יתירו ותנועות ולא מצוינו לעבדיו הנביאים ולא
לתנאים ואמוראים אחריהם רמז בזה בתפלתם וזמירתם
ואין עלינו אחריות תקון אשר גבלו ראשונים בפיוטים
ביתדות ותנועות באמצע פסוקי דזמרה וכל שכן כינם
לישתבח וכו' ש ביכולתפלת היוצר ולכן עלינו ליקח עמנו
דברים ברורים וישרים המתוקנים על פי שפר מעלת
המדות העליונות אשר בחר בגביאים טובים ורנה בדברי'
הנאמרים באמת הכי אחי אתה אם איש חכם אתה חזה
להחסי' ולא להעדיף דשב ואל תעש' עדיף והיית דק עסוק
בסדר התפלה היכרה והנכונה המתוקנת ומיוסדת כדת
האמת ואל תפן אלי' כפירים רש' וערכו בקול השוא' בד'
רשויות לשבת • והנכון שלא להאריך בנגונים יתר מאד
בנשמת כל חי כדי לומר ישתבח מיד ואנכי נהגתי
לומר מיד ישתבח בימי החול וכן בשבת כשאני גומר
פסוקי דזמרה קורס השליח נכור ואיני ממתין
להתנהל לאיטם לשירם ולזמרם כי כל מה דמתאמר
במשיכה לפסוקי דזמרה עדיף טפי • ומ' לא יעבור הש"ץ
לומר סדר נשמת כל חי בנועם קולות בשירה וזמרה כי הוא
מהולל בתשבוחות ושתהא כל אות וקראת בקריאה
תמה יפה ומבוארת שלא תהא נתחלפת באות אחרת ולא

נקודה בנקודה אחרת כי דברים שרים סודרים בקול • שירם
שגו ומעלו בקדשי שמים וכולעים את השם כנעימה ויתן
איש בתרוכל העובר לפני התיבה עושה לו פותחת והשאר
מבטלו בקולו ודיו אויה להם אהא עליהם מיום פקודת' האם
כהתל באנוש יהתלו כבורא יתברך לרמוס שבחיו הנאדרים
בקדש הלולים ולהפסיד כוונת השבח בעבור שלא לרחוק
הנועם ישתקע הדבר ולא תעשה כזאת בישראל • ולו חכמו
ישכילו כי כל מה שהוזהרנו מהחכמים ז"ל על הק"ש לא
עליה בלב' הטיבו אשר דברו אפס גם על כל קריא' וקריא'
הטילו חובה שתהא כל אות ואות נקרא' בקריא' נאמנ' שלא
תהא נתחלפת אות באות אחרת ולא נקודה בנקודה אחרת
ושלא ירפה החזק ולא יחזק הרפה ולא יניח הנר ולא יכיר
הנח כק"ש ממש אלא שהזהירונו על הק"ש ביותרלפי שיש
בה יחוד השם וקבלת עול מלכות שמים וכל ישראל חייבין
בה וכמ"ש רבינו יונה בס' היראה דאף בפסוקי דזמרה
ובתפילה נריך לדרדק בכך אשר עון אשמה זו קוץ מאיב
מאד לבלתי השמע במרום קולינו בארץ שבוינו באשר אין
עתרתינו לפניו יתברך ברור מללו אשר בו נשלמה פרים
שפתינו והיא המקיימת אותנו בכשה אחת בין כזה זאבים
וממנה נושע מאריכות הגלות המר ומנמחר ואם זאת
תבוא מליאה מומי החסרונות והשינוי בתנועת השכלת
זהבנת התפל' ומשמעותה הלא תפגום ותפסול בעתרת
בקצת יסועתינו ופרו' נפשינו המבוקשת בתפלה היא
מאת אבינו שבשמים כי לא פרס במבט' שפתינו משמעו'
הבנת בקשתינו והלואי לא תהיה בעוברנו בבקש
מלפניו הפך הכוונה הישרה ודורשי רשומות אמרו קרוב
ה' לכל קוראין לכל אשר יקראוהו בא"מת נוטריקון אותיות
מילות תיבות •

וכבר

העיר חסיד אחד מופלג בחרינו שנראה
אליו אליהו במערה ושאל מאתו לאמר
מדוע אחרו פעמיו לבא והשיב לו בעון השלוחי נכור אשר
לא ידעו להזהר בתפלתם במבטא שפתם כמשפט קריא'
תנועת האותיות והנה בימים נוראים ויום הכפורים יום
חדיר בשנה יום ודיו ותחינה ובקשה ורחמים על אורות
גאולתינו ואם בזאת לא עלתה תפלתם במבטא ישרה
כמשפט מה הועילו תפלתם של שוא ותפל' וזאת גרמה
לכם שכל השנים רבים ורעים לפניכם בישראל שלא נצמג
במרום קולכם ויספר החסיד אותנו את כל הדבר' האלה
אשר הגיד אליו אליהו ז"ל ומס' לבכנו בקרבנו לאמר אוי
כיקמים בפרץ אין • וראוי לאכירי הדועים לכבוד ה'
ולכבוד משיחו לעמוד על הדבר להרים מכשול מאת
המאוררים השרים דברי התפלה וקדיש וקדושה וכיותר
מאת השלוחי נכור העומדים לשרת בין המלך ובין הגם
ישיתו למדמם תפאר' חס יקר דברי התפלה במרוצת
לשונם ובקול השירה והזמרה אפס כי לא תהיה תפארת

פרק יא חובת מנולה לשיצ

א' קולך השמימי ואם לאו ברח דודי ובספר החסידים
סימן תק"ט כתוב ז"ל אל ימשוך שליח זכור לעומתם
משבחים ואומרים או בדרכי קדשך כתוב לאמר אל
ימהר לאומרים שאם ימשוך הריקורם שיגמור יאמרו הקהל
ברוך כבוד ה' ממקומו או ימלוך ה' לעולם לכן יזהר שיגמור
לעומתם ואחר כך יאמרו הקהל ברוך כבוד ה' ממקומו וכן
אל ימשוך שליח זכור כניגון ואנחנו משתחוים כלל אל
בהנף עליו מיד מלך מלכי המלכים כדי שלא יהא נראה
כחוזר למצלה ומוציא עצמו מן הכלל וכפר בעיקר -
ובתקונים דף קל"ט ע"א ז"ל וברי ודאי אינון שלוחיא
דנכורא דריבין דיתכון מילין ולא יומחן להון בהלעטה
בגוונא דערב דבר דאתמר בהון הכשר עודנו בין שיניהם
והו' אכלין בהלעטה ובגוונא דעשו דאתמר ביה
הלעיטני נא ואילא הו' טחנין ליה אתמר בהון ואף ה'
חרה בעם ע"כ.

ואם בעל נפש הוא בעומדו לשרת מעל האלהים
יען כי הוא מעין דוגמ' של מצל' דרך מלכות'
קדישא כמ"ס בתקונים סוף תקון ל"ט ז"ל איהי חזון וקב"ה
חז' דאיהו הו' הדכ' סליק חז' חסדו' ס"ה כחושבן
ארכ' ע"כ - הנה כי סוד החזון מעין דוגמא של מלכות
שמים כי היא תמיד מתפללת לפני בעלה כי ע"כ נקראת
תפלה כנדרע כדי שיתן לה 'חבוק' זוג 'נשוק' ד"ת חז' -
כי על כל אלה אמרו חכמים וידועים כי כשם שאמרו כל
הממנה דיון שאינו הגון כאילו העמיד אשרה כך המעמיד
חז' שאינו הגון כאילו העמיד אשרה ובספר החסידים סימן
תשכ"ט ז"ל כל היושבים בועד הקהל ועוזרי' לשאי' הגוים
סיתפללו הקב"ה מונע טוב מאת הקהל ועתיד' לתת את
הדין על זה וכתוב המה עזרה לרעה וכתוב כושא' פני'
בתורה והתורה צועקת על כל יודעי התורה ועל כל שיש
בידם למחות ומחניפים וכתוב תופשי התורה לא ידעוני
וכתיב על הדועים חרה אפי לכן אם יש רוע מעללים או
בעל מחלוקת וגורם מריבות ויודע להרים קול בנעימות
ורוצה להיות שליח זכור אם יד הנדיקים תקיפה לא ימנעו
כי אין קטיגור נעשה סמיגור וכת' ומליך פשעו כי ע"כ -
ובזוהר ויקרא ז"ל ד"ר אמר אם הכהן המשיח יחטא דא כהן
דלתת' דאתתקן לעבודה ואשתכח ביה חטאה לאשמת
ה"ס הוא חיי לאינון דסמיכין עליה בגוונ' דא שליח דנכור'
דחטי ואשתכח ביה חטאה בגין דעמא לא אשתכחו זכאין
גבי קב"ה ווי לאינון דסמיכין עליה ע"כ.

ואנשי לבב שיתו לבכם אל פרטי הדברים האלה
אשר קרית' לפני הדר כבודכם להיות
בזורים לאיש התמים בכל מדות שמנו חכמים ושיהיה
מתופשי התורה ובכן יאשר אזהרת חכמים אשר הזהירו
אין עומדים להתפלל מתוך שחוק ודברי' בטלים אלא מתו'
שמחה של תורה ובכן יוכל לכוין בתפלתו כי עיקר הנורם
ביטול

רק לעמוד מרעידים ודבר רביר על אופנו בשפה כהרה
ובנעימה קדושה לא יחטאו אל השערה ולא יפנו אל העם
האזנים לאמר למהר לשלחם אפס מוראת שמים יעלו על
ראשם ואל יפנו ימין ושמאל להוציא דבר לפני האלהי' שלא
במשפט קריאתה חם ושלום וטוב בם יבחר ה' וכן ישים
כל מעייניו תהיין אזניו קשובות לקול תחנוניהם אשר
יביתו בעדם ואשר ישאו בעד הקהל רנה ותפלה וביותר
דריכים להזהר בכל אלה בסכתות ובחגים ובמועדי' לכבו'
פני הארון ה' נבאות הנצב לקראתיו כמ"ס הנה זה עומ'
אח' כתלנו משגי' מן החלונ' מני' מן החרכי' כמו שביארנו
בשילחי פרשת בחקתי בזוהר ע"כ.

ומעלת החכם החסיד כמ"ס מנחם לנוחאנו
ע"ה נתעורר על זה ויעש גם הוא
מטעמים כאשר אהבתי וזווח כי כרוכי' על מנהגם של
שלוחי זכור אשר לא טוב עשו בתפלת שבת וי"ט להמתין
להתמהמה במים הכרכות ובקדושה ובפרשת שמע
כעניית ברכו ובעניית אמן יהא שמייה רבא עד שיסיימו
הקהל ואחר כך יאמרו הם כדי להשמיע קולם ונעימותם
כי גדול עונם וכי הם עתידים לתת את הדין והכיא מ"ס
בפרק היכלות אמר רבי ישמעאל אשריה ישראל כמה הם
חביבין לפני הקב"ה יותר ממלאכי השר' שבשעה שמלאכי
השרת מבקשים לומר שירה באים סביבות כסא הכבוד
כהרי' אש וגביעות של להבה ואומר להם הקב"ה החרישו לי
כל מלאך ומלאך וחיה ואופן ושרף עד שאשמע תחלה קול
שירתך ותושבחת של ישראל בני שנאמ' ברוך יחד כוכבי
בוקר ויריעו כל בני אלהים וכו' עד וכשמגיע זמן לומר שיר'
שמעאל השר הגדול עומד על חלונ' הרקיע התחתון
לשמע ולקשיב קול שירות ותשבחות הצולות מן הארץ
כבתי כנחיות ובכ"מ להשמיע לבני ערכו ומפני מה עושה
כן שאין כן רשות למלאכי השרת לומר שירה עד שפותחו'
תחלה ישראל בשירה וכששומע' המלאכי שירות ותשבחות
שאומרים מלמטה הם פותחין קק"ק מלמעלה וכולם באים
וביראה וטהרה ובקדושה בקול א' ובדבור אחד ובנעימה
אחת ולא עוד אלא שנופלין מן המלאכים אף אלפים וריבי
דרכות לתוך נהר דינור ונשרפים מפני שאין להיות בהם
מוקד ומאחר ומשפיל ומרי' שירה וקדוש לפני הקב"ה
כל מקדים ומאחר ומשפיל ומרים שירה וקדוש לפני הקב"ה
בשירה נשרף לתוך נהר דינור וכן כתב רש"י בפסוק וקרא
זה אל זה ז"ל נוטלין רשות זה מזה שלא יקרא האחד ויתחיל
יתחייב שריפה הלא א"כ פתחו כולם כאחד ויהו שיסד
בזנר אור קדושה כולם כאחד צונים ע"כ.

והחי יתן אל לבו אם במלאכי השרת המקדים או
המאחר חייב שריפה אף כי אנוש רמה שראוי
לא יפרוש מן הכבוד והן אמרו בסוף מדרש חזית א"ר זירא
נש' זה פישא אל קורין את שמע כפה אחר וקול א' כנעימה
א'

ע"כ. הכס נא וראה יקר תפארת סוד נשמת כל חי כי כל דבריו ברכות בחשכון עליוני למצל' והם גולות הכותרו' לתשלומא דשבתא ולחשתלמא מינייהו כאמור במאמר. ואיש הרנים כי יחטיא אל השערה מנרעות נתן בסכיבות עוזם ח"י. ובעזוזו זכו לחשי השם להשיג דבור כבואיי. בפיהם על ידי החודים והכוונות בשפר תקון נשמת כל חי בכתובים אנחנו באורך בספר חמד' גנוז' בשע' הייחוד. וקבלה באינו מאת הר"י החסיד ע"ה שגם הוא מסוגל על כל נרה שלא תבא לקבל האדם על עצמו שכשיהא ניגול ממנה לומר נשם' כל חי בתוד' ובקול זמרה בפני עשר' וכו' נפוזו ונמולו רבי' והוא כרוך ומנוסה אכלי.

ובתב

הרב ז"ל אשר הוא מחבמי המדע יכוין כי עתה נבמר ה' מ' דגל'ס דאיתא ליכנס בזעיר ובנשם' כל חי הן פרש' עליו אור מ' דגל'ס דאבא שבחב'ד שחתומים בה הויות העול' ע"ח והו' רמז במספר ד'ת כ'שמת כ'ל ח"י. ואשר להיות כבר היה בו תוספת יתירה של שבת מפאת הלילה מן הנזקב' עתה יכוין לקבל התוספ' יתירה של יום השב' כי כולו מן הדוכרא ועתה מהחל לאמר נשמת כל חי יכוין עצמו לקבל תוספת הנפש ואיש תבונות יתבונן במספר כ'ל ח"י העולה ס"ח במספר המאורות אה"ה הו"ה אה"ה חיי המלך תמורת התפילין ואורח לנדיק לאומר מלה במלה לכיון מנשמת וע' בפ' יסרים כמ' ה' תיבות ואחריהן כמ' תיבות ואחריהם בק' תיבותיהן שהמה סוד י"ס כל א' כלולה מצטרף דאילות הצומדת על כסא הכרוא' ויתבונן בארבעה תוארים כפי ישרי'ם ובדברי נדיקי' וכלשון חסידי'ם ובקרב קדושים לעומת הר' העמודים הנשא בס את הכסא' וגם המה כנגד עכ"ס הכסא הכוללת אברהם יצחק ויעקב ודוד המלך וכשבת מוספים ובכ' ישתבח כי בכ' מספר ע"כ המאיר בשבת כי קדש הוא וישתבח מספרו י"פ ע"כ ויהא זהיר שלא להפסיק בי"ג שבחים שבו בניגון רק ואמר אותם בנשימה א' כמו בחול כו גדל עונו מנשוא המישים ריוח בינותם כמו שביארנו בחלק הקודם. ואולם גם כי אמנה שנוסח זה מהולל בתשכחות להוד הדד השב' מ"מ אם שנה והתחיל בישתבח ולא הזכיר נשם' כל חי אין מחזירין חותו אפס בנוסח לאל אשר שבת שאס לא אמרו מחזירין אותו כמ"ש הפוסקים:

והירא

את דבר ה' העומד לשרת בין המלך ובין העם יהא זהיר מאד לכל ישנה בנוסח הקדים של שבת מנוסח של חול כאשר שגור רבים אשר לא יחממו להוסיף בשבת ויבע קץ משיחיה ויפרוק עפיה כי מה ענין ה'ספה זו בשבת יותר מכימי שאר החול ולא עוד אלא כי אין שום שינוי בין ויקרב משיחיה לויבע קץ משיחי' ועל מגן השחיתו הוד הדד הקדים המתוקן בשפר מעלה המד' ובמספ' ובמשקל הכל מנוי כמו שביארנו באורך בחלק הקודם

ניטול הכוונה בתפלה הוא שיחה בטילה. וכאשר יהיה רוח הכריות נוחה הימנו והם הירא'ה' וחושבי שמו כי הם הנקראים בריות באמת כאמר התנא איזהו מכובד המכבד את הכריות שלא אמר המכבד את הכריות'ת רק על המכבד את הנדיקים נאה לא אשר לא נאה לו כבוד כי לא נאה לכסיל כבוד ואז יהיה רוח המקס נוחה הימנו. אך אין הפי' של רוח הכריות נוחה הימנו להיל' ובילק שנוח עליהם שעריות הקול אף שלא ימצא אתו עמוד היראה והתורה. חלילה להעלות כזאת על דעת איש ישרא' שיהי' רוח המקוס נוחה הימנו הישמע' אל צעקתו היא זין אל אל רינתו הישע אל ה' כל ואל מנחתו. וכאשר אבירי הדועי' ישגוהו על זה המה יהיו בראש מנדיקי הרבים ונדקתם עומדת לעד. ואתה איש התמים העומד לשרת בין המלך ובין העם יהיו לטוטפות בין עיניך דברי אלה וסל נעלך מכל רגלך כי המקוס אשר אתה עומד עליו ארמת קדש הוא דע לפני מי אתה עומ' לפני מלך מלכי המלכה הקב"ה וכה יעשה לך אלהים ובה' יוסיף לשית כל מעייניו כן ואזינו אל שונתך אשר תשא בערם רנה ותפלה ויהיו דברי התפלה סדורים בפיק כמשפטם לכל תחטיא אל השערה וזה בכל הימים וגדול יתר מאד ביקר תפארת תפלת שבתות ה' אשר כל הדברים במספר במשקל הכל מנוי.

צא

ולמד בנוסח נשמת כל חי מ"ש כוזה פרשת תרומה דף קל"ח בסודו ובמספר תיבותיו ז"ל נשמת כל חי הא חכרייא אתערו ביה מילין דקסוט אבל אית לן לאדכרא האי נשמתא דפרחא מההוא חי העולמים ובגין דאיהי דיליה דמניה נפקאן כל ברכאן דשרין ביה והוא אשקי ומברך לתתא האי נשמתא דנפקא מיניה אית לה רשו לברכא האי אתר וע' ד פרחין נשמתין מההוא ח"י במעלי שבתא איכון נשמתין דאינון פרחן ממש מברכין להאי אתר דאקרי ע"ס מתתא (פי' מלכות) וההוא אתר דנפקי מניה מברך ליה לעילא והאי שם מקבלה ברכאן מתתא ומעילא ואת כלילת מכל סטרין ביומי דחול איהי מקבלה משא' נשמתין דקא מברכין לה מתת' כוונ' דשבת' איהי מקבלא מנשמתין עלאין דקא מברכאן לה בארבעין וחמש תבין כחושבן מ"ה כמה דאוקימנא ברזא מ"ה וברזא מ"י דא עלמא עלאה בינה ודא עלמא תתאה ועל דא מן ואילו פינו מלא שירה עד ומלפנים סלקא תושבחתא אחרא עד ק' תיבין ואע"ג דלא קיימא תמן מלה בחושבנא (פי' דכל גימטרי' פקופין ועבורין כהירא) סלקא חושבנ' דזא מ"י ומתמן סלקא תושבחתא אחרא לחשבון מ"ה מאה תיבין תשלומ' דכלא וחר רתיכא על מה דשרי'א דאיהו תשלומא וכל שבח דא וכל מילין אילין כולהו שייפין ידיען בחושבנא לתשלומא דשבת ולחשתלמא מנייהו כדקא חזי זכאה עמא דידעי לסדרא שבחא דמאריהון כדקא יאות ע"כ

פרק יא סוד היוצר בשבת

הקוד' וכל כיוצא בדברים אלו אשר שגנו בם כת הקורמים
במוספים שלא להלכתן לא תשמע ולא תאכה אליהן ולא
תשא עליו חטא. וכבד סגולת ברכו שבקדים הזה היכל
ק"ק דינורה אחד שעלה בכח הקדים לבריאה ישוב להיות
בברכו בריאה ממנו ובאורה נראה אור לקבל תוספ' הנפש
של יום השב' וכאן יוסיף לענותו כנוע' ובשמחה רבה יתר
על ברכו של לילה כמו שביארנו שם.

וישוב

יחל בכדר היוצר המפואר וישבו סינויים
רכים מיוצר של חול להודות ולשבח יתר על
שאר הימים כי עצמו של יום הוא הגורם לתת אור ויקר
ליום הקדוש וגם אמנה אין השינוי על מגן ח' דק המה
מוספין להלכתן וכלא רמיו' בחכמה לחכמי המדע והוא
בסוד היכל לבנת הספיר סוד כותרת יסוד ה' א' והוא עולה
עתה כל השם היכלות דא"ל והנפחתי ביום השבת
ולעומתן נחתם בהר היוצר שם פעמים הכל א' בורא
את הכל ב' ב' הכ' ל' יודק' ג' והכל ישבחו ד' והכל יאמרו ה'
הכל ירוממוך סלה ו' יוצר הכל והמה מסודרים מלמטה
למעלה בורא הכל רמז להיכל לבנת הספיר דכותרת
ויסוד דא"ל הכל יודק' רמז לעליות להיכל' עצם השמים
שבהור' א"ל הכל ישבחו רמז לעליותו להיכל' כנה שבגג
דא"ל הכל יאמרו רמז לעליותו להיכל' הרצון שבת' ת'
דא"ל הכל ירוממוך רמז לעליותו בהיכל' הזכות מבכבדה
יוצר הכל רמז לעליותו בהיכל' אהבה שבחסד דא"ל כמו
שביאר רבי הקדוש ז"ל.

ונוסח

הוד אל ארון סיפר בשכחו הרש' בי זל בפ'
ויקהל תושבחת' דא' איהו ברזא דכ"ב
אתוון עלאין קדשי דמתעטרן באכהן וברתיכא עלאה
קדישא' אתוון ועידין אילין אינון כ"ב אתוון דאינון בעלמ'
תתא' והני אינון א"ל ב' דוק' ג' דול' ד' עה' ולא אית' בין תיבה
לתיבה רוחא אחרא אלא את' רשימא בכל תיבה ותיבה
זבעלמא עלאה אית' רוחא וסטרין קדישין בין את' לאת'
ודא' איהו תושבחת' על תושבחתא דאתוון עלאין דיומ' ז' קא'
משכ' ואמ' למלכא עלאה יוצר בראשית כד תושבחתא דא'
כלק' לעילא שתין רתיכין עלאין מודמנן ונטלי להאי
תושבחתא מעמא קדישא' וכלקין לה להתעבדא בה בכמה
רתיכו' עלאין די ממנן בכל אינון דריק' דבג' ע' כולהו
מתעטרן בתושבתא דא' וכל אינון רתיכין וכל אינון
נשניתין דנדקייא כולהו סלקי' בתושבתא דא' עד רוא'
דכורבייא ע"כ ויתבונן המשכיל לדרק הטב בקריאתו כי
גם הוא במספר במשקל הכל מקו' וב' הדוים הראשונים
ג' בני ה' תיבות ושלריתם בני ד' תי' וב' אחרונים בני
ו' תיבות כמ"ס כוזהר תרומה דק' לב ע"א ז"ל שכתא
דשבת דאינון אתוון דשכ' אל ארון על כל המעשים ברוך
ומבורך בפי כל נשם' אילין אתוון בחמש חמש תיבין דאינון
ז' תרעין דעלמא דאתי תרין אחרנין די כבוס' שין תי' ו'
אינון

אינון בשית שית תיבין דאינון ו' סטרין דעלמא דאתי
ונפקי מתמן כנון שכח יתנו לו כל זכא מרום תפארת
וגדולה שרפים וחיו' ואופני הקדש אילין ב' אתוון בשית
שית תרי אתוון קדמאי בחמש חמש וכולהו שאר אתוון די
באמצעיתא כולהו בארבע ארבע וכו' וכתבתי זה יען הן
רכים עתה ע"ה טועים בטפא ביתא זו ואומרי' בחרוז הא'
ברוך הוא ומבורך ולפי מ"ס כוזהר שניק' להיות ב' אותיות
הא' ויהי ב' תיבין תיבין אס' יאמרו ב' ה' ה' בני ו' תיבין
ומתעתעי' במשפט האורי' ונפלה שניא' זו כפיהם בעבור
היות תיבת ומבורך מתחלת בואו שורק ובמכטת הקריאה
הוא במכטת הוא ושגו' בין ו' שורק של ומבורך לתיבת הוא
ואיס' המשכיל יוכלו וידקדק יפה יפה בו בקריאה נאמנה
לכל יתעתע שפר מעל' המד' אשר גבלו ראשונים ויאמר
סוככים הודו וגם יאמר שרפי' וחיות ואופני הקדש כמשפ'
סדר הצלמו' מלמעלה למטה בי"ע ז'

ותקנו

לומר לא אשר שכ' וכו' על כי אמרו באגר'
שכר' הק' כה' שר לכל בריה וכליל שבת
בראמי' ישב על כסא כבודו וקרא לכולם ובעמדם לפניו
עמד מכסאו והושיב בו שר של שבת ובראותם כך עמדו
ואמרו שירות ותושבחות לשר של שבת מזמ' שיר ליום השבת
אמ' הקב"ה לו אתם אומרים שירה ולי אין אתם אומרים
שירה כיון ששם' שר של שבת כך כי טוב בעיני הקב"ה
לומר שירה לפניו ירדמן הכסא ונווח ואמר טוב להודות
לה' וענו כולם ואמרו ולומר לשמך עליון וכלפי זה אנו
מזכירים פה מה שנתעלה וישב אז על כסא כבודו ושאלנו
משכחי' ומהללים לאל אשר שבת לא לזולתו.

ולפי

סודן של דברים על המלכו' שמים ידבר שבשא'
הימים הוא פעם בעשיה פעם בינורה וכיום
הז' עולה אל הכרי' ועל כי הבריאה' עצמה עולה במקום
האני' יאמר בשפר הכוסח הזה וכיום הז' נתעלה וישב על
כסא כבודו באצילות:

ויתר

דברי היוצר הכל כאשר לכל בסדר החול
ובהגיע תור קריאת ק"ס יתקדש בכוונתו
להיות מיוחדים יחוד הקדוש יחד הש' ע' עם הקהל ולא יחריק
הש' בנשימה כמו שביארנו למעלה. ולתקון מאה ברכות
דשבת יש לכנון כט"ו ויין דאמ' ויניכ' ולכ' ההי"ן של הד' כד
ה' זה העוליס ק' לעומת ק' ברכות דשבת. כן היה אומר
אדוני אבי מורי ז"ל ובהגיעו לכמוק גאולה לתפלה באורו
יראה אור לקבל תוס' הרוח מיו' השכ' כמו שהגיד הרב ז"לה.
ושוב יתקדש בכוונ' יסרה להתפלל כדר הז' ברכו' של שבת
ואומר בה ישמ' משה במתכ' חלקו ופשוטו שהשכ' ניתנה ע"י
משה ובשכ' כזכר לשון מתכ' כמ"ס כי נתן ה' נתן לכם את
יום השכ' ולז' ישמח משה במתכ' חלקו מה שלא זכו האבו'
ופוס' א' מהנביאי' שנתכ' תורה ע"י וכמד' אגר' אמרו בשע'
שינא משה וראה בסכלו' אחיו במצרי' שלא היה להם כוס
מנוחה

מנוחה נתקש' הדבר בעיניו מאד והלך אלל פרעה ו'א' ארזי
המלך ארזן שיש לו עבדים הוא רוצה בקיומם ואתה רוצה
לכלו' עבדיך א'ל' היאך א'ל' מתוך שאת' משתעבד בהם תמיד
כלא מנוח' הם כלי' תן להם יום א' בשבוע שינוחו בו ויסבלו
עול השיעבוד א'ל' בחר להם אתה איזה יום שינוחו בו א'ל'
משה תן להם היום ששולט בו מול שבת אי' שכל' מלאכה
שעשה בו לא תיליח מיד נתן להם יום ששולט בו שבת אי'
והיו צוחין בו בכל שבוע וכשינאו ישראל ממנרים נתן להם
הקב"ה את השבת כיום ששולט בו שבת אי' כיון שרא' משה
שהסכימה דעתו לדעת יורו שמח שמחה רבה לכך תקנו
ישמח משה במתנת חלקו. ולפ' זו יהיה פי' מתנת חלקו
הוא מה שנתן לו הש"י שכל' טוב שהסכימה דעתו לדעת
קונו. והרב זל"ה ביאר בכונתו ישמח משה במתנת
חלקו כי הנה כשעלה משה להר סיני לקבל' התורה נתנו
לו חלק חלקים אורה וכשחטאו ישראל במדבר במעש' העגל
נאכדו ממנו כעון ישראל וכשאר לו חלק א' לכד מכל האלף
ואמנם משה לא חטא לשיאכדו ממנו ולכן הקב"ה השלימם
לו מעל ישראל והם האורה והכתרים שהיו ערוין של ישראל
שהתנכלו מהר חורב ונטלן משה להשלים אשר נטל מאתו
בצבורם. ואמנם ככל' ע' שחוזר משה ומקבל' אותם אלף
חלקים שאכד ונטלן בסוד תוספת שבת והוא בטוב עין
חוזר כתרי ישראל להם ומאלה הכתרים יורשים ישראל
תוספת שבת ככל' ע' ש' ו' ש' ישמח משה במתנת חלקו כי
ביום השבת כותנים למשה מתנת חלקו שניטל ממנו והוא
שש' ושמח במה שהחזיר לו. והדבר פשוט שישמח בו ומה
כיון לומר ישמח משה במתנת חלקו אך הסוד הוא לומר
שאינו רוצה לעכב הכתרים שנטל מישראל כי כיון שנתנו
לו חלקו הוא שמח בחלקו ואינו מתאזה לחלקם של ישראל
ואז הוא חוזר לתת לישראל חלקם ואינו אומר אחר כי אנכי
לא מריתי והם מרו את דברו וכבר אני זכיתי בחלקם אקח
חלק שלי ושלם. כי עבד נאמן קראת לו ולכן כל כתרי
ישראל שהפקדו בידו מחזירן לישראל וזה כי עבד נאמן
קראת לו. וביאר מה היה מתנת חלקו ואמר שהוא אותו
הכליל תפארת אשר בראשו נתת בעומדו לפניך על הר
סיני ונאמר ממנו בדרתו מן ההרוב' לוחות אבנים הוריד
בידו לכד ונטל ממנו אותו הכליל ת"ת וזה מתנת חלקו
שנטל עתה ביום השבת:

ותקנו

זה נתפלה ללמד דעת את כל אישי
ישראל ממנו יראו וכן יעשו לוותר כל אחד
משלו של חברו כל הימים וביותר ביום השבת שצריך האדם
להרדק אפו בו ביום ולהיות עניו בתכליתו להעביר על כל
פסע לכבוד קדושת היום שלא לבא ח' ליד עמל וכעס
דאוקיר אשא רגיה' ומאכד את הנפ' והרוח והנשמה השורים
בתוספת עליו וע' כ' תקנו לומר בסמוך פסוקי ושמחו בני
ישראל את השבת וכו' שהוא אזהרה לשמירת הנשמה
היתירה

היתירה כמ"ס בזהר וע' ר' כתיב בההיא נבמה יתירה
שמירה ושמרו בני ישראל את השבת שומר שבת מחללו וכו'
שהוזהרנו להיות הרך אפים לבמור את הנשמה יתיר' שלא
תבתלק מאיתנו בעוננו כי כאשר יכנס החינוכי תבתלק
ממנו הקדושה ח' וע' כ' תיקנו אחר ישמח משה שבו ביארנו
גודל ענוותנותו והיותו מעביר על פשעי ישראל כך ינהגו
כל אישי ישראל ושמרו בני ישראל את השבת וממנו יראו וכן
יעשו להתנהג בתכלית הענוה והחנינה היום ברעהו כי
ע' כ' לא נתנו ה' אלהינו לגוי הארנות ולא הנחילו מלכנו
לע' א' שצברתם שמירה נוח זואין להם חנינה. ואשר
בתעלומות חכמה סוכר הרזים יכין לו להביט אל האלהים
בהוד הדת תפארת תפלה זו עול'ת שבת בשבתו על
עול'ת התמידות גדולי גדולים אביר יעקב ורחל המעטירה
אשר יחדיו יהיו תמים מלמעלה עד מקום חג'ת ז' א' והאל
הקדוש נקדש בקדש פנימה ופנה לסוכב ברכות שדים
ורחם וירש אותם ויעל גם עלה ולו ישב במקומה בס' תח'
אבותיך יהיו כניך ואור לבדכה ראשונה תתנשא חכמתו
ות' אלה כנכח או' א' ובסניה תתנשא ותעלה בעתו בהודם
ובב' תתרום הדעת ותעלה ביסודם וכד' ההתן בולח
אמרתו ארץ מאורות גולות הכותרות לכתר הכלה נאה
וחסודה ועל סוד הזה נוסח ישמח משה הנה נדרש ישמח משה
הוא החתן השמח במתנת חלקו כי אחר שנטל למנת חלקו
וכוסו במוחין ומקיסין שהם שלו יהיה לו עוד תוספת מתנת
המאורות הגדולים א' וא' כי הוא עולה אליהם כמו שביארנו
לא כן ביתר הימים כי עבד נאמן קראת לו שסוד הייחוד
יהיה ע' א' מא'ט וזהו כי עבד נאמן מט'ט קראת לו להזדווג
ע' א' וחל' מנחתו לא שעה משא' כ' עתה בשבת ומוכיר בה
ושמרו סוד הנקבא לכלל מדת לילה במדת יום. והאומר
זכר למעשה בראשית לא יחכם כי אין החתן עתה כמו
במעשה בראשית עם הכלה כי הוא במרומי ערץ או' א'
והיא מתרפקת על חדה ותירש מקום קדשו ואומר עתה
וינוחו בו כאשר עיקר עליית היום הוא בו ולא בה. ואור
לבדכה ה' חדר החתן יהיה מושך להאיר אל עבר פני
חכמת הכלה ובשיטת' עוז גבורתו יהי מושך להאיר אל
עבר פני כינת כלתו ובשביעית פאר תפארתו יהי מושך
להאיר אל עבר פני דעת הכלה:

ושפט

האורי' בשמו' אה'יה יה' ומהגלן המ'
כמזפ' הערוכי' בתפל' הערבית אפס
במזפט האורים כנקודות השמות עבדי רבנן דמשגו ונפל
שגיאה בהם ואצרכם לפניך כמשפטם:

ברכה

א' הו'יה בראש' ובסופה נקוד קמץ כשניה
בפת יחתה כמשפט המפורש בערבית
והו'יה שבסופה כולה פתח בג' הו'יה נקודה חולם וזרקא
בד' הו'יה נקודה כולה גירי משולבת באהיה בה' וכו' וכו'
הם כמשפט הנקודות הערוכי' בס' בתפלת ערבית ואל

תפן

פרק יא כוונת שבע ברכות

תפן אל יתר משפטי הכוונות אשר באו ביתר הסידור
אשר לא רודו מבוית הא"ר ו'ל וא"כ הוא דלא לוסיק עליה
כאשר הורתיך דעתי בחבור הזה כמה פעמים :

וחזרת

התפלה גם היא נכבדו מרוב כה כבוד
העורך יתר גחל מאד על הנאמרת
בלחשה כי בה תתרום ותתנש קרן חתן הנעים לעלות
לחג'ת חננות או'א ונוסף גם הוא עזוז אכזר יעקב ורחל
אשר גדיל'ים יעשו למו לעלות עד החב"ד דו'א ונעשים לו
במקום כה'י כמו שביאר רבינו ז"ל כי ע"כ יכון לכיון בהם
ע"ד מה שכיוון בלחשה בבחינות ההם איש איש על מקומו
יכנו ובהנשאל עתה בשיעור קומתו הנשגבה יעזוז פאר
חובם מאד וזיוגם עולה יפה ויתפאר המלך בת'ת מפואר
כאשר היתה נאמנה אתו כי על כל אלה יאותה ליראי'ה'
ולחושבי'ה' לכוון את לבבם בתפארת רוס הדרה בל
יחטאו אל השערה מאין פנות אנה ואנה כאשר פשתה
המהפחת הזאת ברכת בני עמינו ביתר הימי' ובשבת זית'
מהם לערוך שירתם בחזרת התפלה ולדרוש לכל חפזים
ביום חתונתם וביום שמחת לבם בעת ההיא ועל משרתי
הקהל חרה אפו למעלה החכה כה"ר מנחם לונזאנו וכתב
מאנה הנחם נפשי על מה שנוהים בקהלותינו לתת
מנה לאיש יהודה ע"מ שיכתוב ידו שאין לו חלק בלאי ישראל
וזוהו השמש שמשכירים אותו הקהל ואינו יכול לקיים לא
מנות בינית ותפילין ולא קרית שמע ותפלה כי הוא נריך
לתת לזה תפילין ולזה טליתו בעוד שקורין קרית שמע או
כשחוזרים התפלה ויערוך שיחתו עם הפרנסים במשפט
הקדושים והמנוות בשבתות ובחגים ובמועדים בעת
חזרת התפלה ומחלל תפארת רוס כוונת התפלה מאתו
ומאנשי הקהל ואפילו הקטן שבכנסת ישלחנו בשליחותו או
להביא ילד או להוליכו ולפעמים הוא נריך לחלל שבתות
וי"ט עד מקור שהשמש דם בעירו כאילו אין לו חלק באלהי
ישראל ולא חלק במנוותיו ועבודתו ח"ו כי על כל שהראוי
לאדירים עם פרנסי הקהלות כבואם לקבל שמש הכנסת
להתנות עמו ככל משפטי התנאים שלא יניא עצמו מן
הכלל ח"ו ולהיות עומד לשרת את הקדש פנימה לא וולת
גלא יחלל את מקדש ה' בשיחה מול האלהים חלילה וכ"ש
בשבת התפלה ושלל תנתן טלית ותפילין בעוד שקורין
ק"ש וחזרת התפלה ואם א"ל לא יתפלל עם הנכיר
ויקדים או יאחר לומר תפלתו שלימה לפנות לו בבית
במתפללים כבודו והוא דרך ישרה שיכיר לו להקדים
לפני התפלה בעזרת בית הכנסת יחד עם פרנסי הקהל
לדרוש לכל חפיהם בשבתות ובמועדים ולא יחלל את
מקדש ה' לדרוש מאתם בעת חזרת התפלה או אפילו
שלא בשעת התפלה אשר כבר אסר הרש"י ע"ה
לאמר לא יחל דברו אפילו הנריך כי כנשתא והשוכן בבית
הזה יתן כלבם לשמוע דברי חכמים :

ואישי

ואישי ישראל את קדוש ישראל יעריצו בתפארת
רום קדוש שבחזרת התפלה אשר מרוממת

היא בתפארתה עתה בשבת יתר על שאר הימים וכתוב
בתשובות הגאונים ז"ל שאין בני א"י אומרים קדושה אלא
בשבת דכתיב גבי חיות הקדש שש שש כנפים לאחד וכל
כנף אחד אומר שירה א' כיום בששת ימי המעשה וכשמגיע
שבת אומרים החיות לפני המקום רבש"ע אין לנו כנף עוד
והק"בה משיב להם יש לי עוד כנף בארץ שאומר שירה
שנאמר מכנף הארץ זמירות שמענו ועל כן יש לאומרה
בנינון ובשפה בדורה ובנעימה קדושה - ואין הלל בשבת
אף שחלוקה בקרבנותיה דלא אקרי מועד כמ"ש בשני
דערכין דף י' ואשר הוא חולה או נחלש מתעניתו מתר לו
לטעום בשבת בין יוצר למוסף דאכתי לא מטא זמנא
דקדושא רבא :

פרק יב

רבותינו

הקדושי' תקנו לנו סדר משבע הברכו'
ויסדו בשפ' נוסח ברכת המנוות לאמ'
בהן אשר קדשנו במנוותיו וזיונו להורות כי בעזר הדד
מעשה המנוות תתקדש הנשמה ותתלבש באור חדש אשר
באותו המלבוש תתלבש בב"ע התחתון וזה היה תכלית
ירידת הנשמה בעולם השפל להלביש השנים עם עדנים
ולהאירה לפנות בוקר כמ"ש בזוהר פרשת ויחי ונעתיק
אותו בפרקים הבאים בס"ד - וזה ביתר הימים לכבוד
הימים לכבוד הוד הדד הנפש העיקרית שבו וגם הוא יגדל
ויוסיף תת כהה לה בכח סגולת מעשה המנוות ואולם
הנבמ' יתירה של שבת אין לה חלק כס כי לא היתה באמנה
אתו במעשה המנוות ביתר הימים והיא עכ"פ טעונה
מלבושי' ותכשיטים כחזרתה כי למה תגדע לתת הנעיר'
לפני הבכירה אטו לא תהא כהנת כפונדקית כי על כן
יאותה לכל אחד מאישי ישראל להתחזק במעוון ביותר
במעשה המנוות בעצם יום השבת מן הבא ליד מנחה
לנשמה יתיר' נפירת צבי תפארה ושימח את נשמתו אשר
לקח לסינות צהלה ושמחה בגוונים שלא תכשיטין הן לה
וככן תהיה רחפה לבית אביה לאמר כל מה שטרח בע"ה
לא טרח אלא בשבילי ומי יצמח כישראל גוי אחד בארץ
ותוסיף תת כחה להשביע בצחצחות חזרות בית אביה את
נפשותם ולרומם קרנם בשמים ממעל וזה חזיתי בקנת
קהלות שגברתי בהם מנהג אנשי הקהל אחר חזר' התפל'
מוכרים פרנסי הקהל מנוות כבוד ס"ת ותכשיטיו כגון
פתיחת הארון להניח ס"ת ולעטר ס"ת כרמוני וזב' וכסף
ולהביא לפני התיבה ולגלגל הס"ת ומכריו שמע הכנסת

קדוה נתנים בעד פתיחת הארון בעד וכו' ואותו שמעלהו בדמים נותנים לו המנוה הסיח עד מוכרם אותם עד תומם.

ואנכי

אמרתיו אליהם כוונתכם רצויה באמת באשר כל אחת מהנה סולם מוצב ארצה ואשם מניע השמימה כח ש הדב ו'ל כי סוד פתיח הארון הוא סוד בקיעת רחובות הנהר אס לבינה והחסדים שלה מתפשטים בעוז התפארת וממנו יוצא הס'ת סוד יסוד אב הדחמים כתון בתיקון סוד יסוד תפארת ישראל ועליו יסיתו שני רמזים סוד גולות הכותרות העונדים עליו ובהיותו על התיבה פותחים אתיו סוד נדיק יסוד התפארת אשר תבקצ להוציא המא' הגדול יסוד אב הרחמי הרמף בתוכו אל אביר יעקב ורחל החופה כללו של דבר כי כל אחד מהנה הכצעות פה עמנו היום פנה למצלה במאורות הגדולים למצלה זעת בשבת שבו ניתנה התורה יש אתם איש'ר כולל ואיש'ר מוסיף במצעה המנוות הלה להעריך ולהאריך המאורות ההם בסוד יתר גדול מאד ומן השפע הנורא ההוא יושפע על נפש האיש הישראלי ולהשביע בצחצחות הנפש היתירה עד להפליא : ומה גם כי ילוח אליהם מצעה הנדקה בעלות במחיר כסף מצעה המנוה ההוא לחזק את ברק הבית ולכל אשר יצא על הבית לחזקה ולמדיני תורה פכקהלם ההוא אשר אין נדקה רבה מזהאת כאשר חכמים הגיחו אס ביקשת לעשות נדקה עשה אותה עם עמלי תורה כמו שהארכנו בפר' ג' דחמו' ע"ש ובשאר הימים משפר התקונים לתפלה הוא מעשה הנדקה כח' ש הרב והן עתה בשבת שאין שם נדקה מה טובם ומה יופים של המתנדבים בעם לקנות במחיר מעשה המנוות האלה והיה מצעה הנדקה שלום וכה ענני החכם המופלג בחסידות כה'ר משה די שיגוביאל נר'ו בהיותי בכרוסה שמסעם זה תיקן בקהלתו למוכרם מדי שבת בשבתו ואנכי אמרתיו לו כי לא יקובל התוספת אס לא יגשה האדם החופה בתוספ' ההוא בדרך יצר לא יכשל בה ואס לא נמנא תקנתו קלקלתו והכרזת המנוות מיגשיתן יותר הוא יזכ' בה דמי למקח וממכ' כמ' ש רש'ל בפ'ה רי"ט ומסיק שם והמחזור בינינו כמו שנהגו חסידו איסאריך רכל מה שהוציא מפיו ליתן נותן לנדקה אפילו קנה חכרו המנוה ואז הוי כקנינת דמים לנזק מנוה ולא דמי למקח וממכר ואין כל אדם יחפז בתקנה זו והמחזור בעיני להיות הדבר נעשית על ידי ערנשי הקהל המכירים במתנדבים ביצם המה יאילו חלשים על הקדשים לאשר פ' יתן כך וכך בעד מ'זה פ' ופ' יתן כך בעד ומ'זה א וכן מדי שבת בשבתו יהא חוזר חלילה וזו היא דרך ישרה לא יכשלו בה ודאי לכל יראי אלהים לשמוע דברי חכמים אף כי ידעתי כי לא נכצלו דלתי ההתר בזה בדחוק ויעמוד הש"ץ על התיבה ויאמר פקול שטונים ובנעימה קדוש אתה הראית

לרצ' וכו' כי מסד עתה בשב' שבו נתנה תורה ואז נתב' לה יסוד אב הדחמים הנקרא אתה בסוד כי אתה אבינו ודאי לאחזקן כל הפסוקים ההם והשתחשעצרי ההיכל יבא' בשפתיו לאמר זה השער לה' נר' קים יבאו בו אזהבה' שיערי ניו'ן מכל משכנו יעקב יפה נוף מצוש כל הארץ הר ציון ירכתי נפו'ן קרית מלך רב מי יתן מציון ישועת ישראל בשוכה' שטת עמו יגל יעקב ישעיה ישראל ועדויה יאוכון ובאו ציון ברינה כו' ויסול הס'ת ביד ימינו ויתננו ביד חזן הכנסת ואף הוא יזהר לקבלו ביד ימינו ומצטרין את סספר תורה ויש לכל הקהל לישא את קולם ולומר נאנה ונאנה כמות ציון כמלך שלמה בעשרה שצטרה לו אמו וכו'.

ובזהר

פ' ויקהל ד'ר'ו ו'ל אר'ש כד מפקין ס'ת בנכורא למקרא בה מתפתחי תרבי שמיא (פי' מתפתחי תרבי שמיא אים כפשוטו לא היינו השערים שהם בתוך השמים בסודן שער כינה ומש' נגלה ע"ק שהוא סתים מכלא וז'ש מתפתחין תרבי שמיא אלו השערים הנז' שהם בתוך השמים) דרחמי ומצודרין את האהב' לצילא ואכעו ליה לב' כלמיא הכי בריך שמי' דמארי' עלמא בריך כתרך ואתרך וכו' וכבר נדפס בכמה סידורים בכמה שניא' והילך יוסר שער נוסחו.

ברוך

שמיא דמארי עלמ' בריך כתרך ואתרך יהא רבותך עם ישראל עמך לעלם ופירקן ימיק ארזי לעמך בבית מקדשך ולאחמאוי לנא מסוב כארך ולקבלא נלותנא ברחמי יהא רצוא קרמך רתורך לן חיין בטיבו ולי אנה פקידא בגו נדיקיא למרחם עלי ולמשר יתי וית כל דיני ודי לעמך ישראל אנת הוא זן לכלא ומפרנס לכלא אנת הוא שליט על כלא אנת הוא דשלי' על מלכיוא ומלכותא דילך היא אנה עברא דקודשא בריך הוא דשגידנא קמיה מקמי דיקר אורייתיה בכל עידן ועידן לא על איניש רחינא ולא על בר אלהין סמיכנא לא באהא דשמיא דהוא אלה קשוש ואורייתיה קשוש וכביאוי קשוש ומאני למ גבר סכוון וקשוש ביה אנה רחין ולשמיא קרי' יקירא אנה אמר תגהון יהא רצוא קרמך רתפתח לבי באריותך ותשלים משאליו דלכא ולכא דכל עמך ישראל לשכול חיין ולשלם.

ואומר

ברוך כתרך ואתרך כ"ל שצ' יסוד אנה המלוכה בתיך יסוד דאימא קאמר וזה כתר'ך ואתרך ושאר דבריו מביארים מאיליהם וראוי לכל אישי ישראל לאחמרו ועיקר הוסדו א"א רן כיום השבת כדמשמע שם כוזהר שהצפן שם כדוא דגבת רוא דס'ת דיומא וכ' ליוכתר הכי אמר ר'ש כד מפקין ס'ת וכו' והיי' אסדרתיה דע'ה' ו'ל שכתב ראיתי למורי ז'ל שהיה נוהג לומר בריך שמיא דמאריה עלמא כשהיו מביאים ס'ת מן ההיכל בשחרית של שבת ע"כ דמשמע דבימות החול לא

פרק יב הוצאת בית בעצת

היה מקפי' עליו. ואותה שאמר לעול' לא ישאל אדם צרכיו בלשון תרגום היינו דווקא ליחיד אבל בכבוד כל בני עשרה שביעתא שרייא ואין קפידא לומר כוסח תפלת בדרך שמייה המיוסדת בלשון תרגום ומשעה שפותחים הארון צריכין כל הנכו' לצמוד ויביטו בו משעה שמוציאי' אותו מן הארון עד כואו אל התיבה ואל יעסוק בצרכי עניניו בעת ההיא כי הוא ביוזי לתורה ומדרך חסידים המפורסמים ללותו עד התיבה אך מי שאינו מפורסם בחסידות לא יעשה ככה דמיחזי כיוהרא כמו שביאר מהרש"ו בכמה מקומות רק מי שיראת אלהים נבע בלבו ולונו מע' אבל מ"מ מי שהיה לו מזות הוצאת ס"ת מתוך הארון מזה עליו ללוותו עד לפני התיב' ועיקר גדול הוא לחב' הס"ת בשתי זרועותיו ולנשקו נשיקין דרחמי' ולא כמו שנוהגים ליבע ביד ולנשק היד כי זה מנהג בורות וחכמי המדע בקל יוכלוהו כי כן ת"ת ישראל סוד התורה נתון בין החסד ובין הגבורה מבריה מן הקצה אל הקצה ולרמוז זה יחבקנו גם הוא בזרוע ימין ובזרוע שמאל ויאמר שמאלו תחת לראשי וימינו תחבקני וסימניך תכבדך כי תחבקה וכשעת הנשק יאמר מי יתנך כאח לי וכולי אמנאך בחוץ אשקך גם לא יכוזו לי והמביא אותו אל התיבה כבואו לפני התיבה ויאמר מגדל עוז שם ה' בו ירוץ צדיק ונשגב וכוד הדבר נתבא' כוזה' שלח לך דף ע"ח ז"ל מגדל עוז דא' תיב' וס"ת דאיהו עוז לשואה ליה בתיבה ולאפקא ליה מנו היכל דיוקנא דהיכל פנימאה דמיניה נפקא תורה והוא מגדל עוז שם ה' איהו ודיוקנא דיליה ואצטרך בשית דרגין בו ירוץ צדיק במאן במגדל וכו' וראוי לכל חרד לדבר ה' לשית לכבו בסורסי הדברים למעלה מפנימה באו בסגנון זה ולא באופן אחר ויתקדש במעוזה וגם כל העם מודא יעלו על ראש' כי כאשר מביאין הס"ת ומצינן אותו לתיבה ירהרנו בתשובה וישיתו את לבם כי ס"ת הוא הצד לכל באי עולם כת' ש' בראשון דצ"ז לעתיד לבא הקב"ה מביא ס"ת בחיקו ואומר כל מי שעוסק בתורה יבא ויטול שכרו ואוי לאותה בושא לאותם שרפו ידיהם מן התורה ומחזיקין בלומדיה מה יעשו כי יקום אל וכו' יפקוד מה ישיבוהו כי ס"ת יתבע עלבונה כמאמר החסיד אוי להם לבריות מעלבוניה של תורה וישיתו את לבם בגת ההיא כי בזכות התורה הוא הקיום וההעדה שיש לנו' בגלות המרהזה ככשה א' בין כמה וכולי וגם קיום כל העולם בכללו תלוי בה כמאמר הכתוב אם לא בריתי יועם ולילה וכו' ובכן בשיתם כל אלה נגד עינם יכוף כל איש כאגמון ראשו לפני הס"ת ויצמוד באימה וביראה ואזני כל העם אל ספר התורה. וכשפותחים אותו לפני העם יכרע וישתחוה לפניו כעבד לפני אדניו ויודה לארון הכל שכתב בו מכל האומות וזכמו בתורתו התמימה ויאמר נגד כתב הס"ת כשיהיה נגד פניו וזאת התורה וכו' תורה ניה לנו משה. ומזה להראות פני הכתב

הכתב לעם העומדים לימינו ולשמאלו ומחזירו לפניו ולאחריו שמנוה על אנשים ונשים לראות הכתב ולכרוע ולומר וזאת התורה וזה לקבל האור היוצא מהס"ת ומנהג הדב' ז"ל היה ללוות את הס"ת עד התיבה והיה נשאר שם עד שהיו פותחים התיק ומראים התורה לנכוד והיה מסתכל היטב באותיות עד שהיה יכול לקרותן והיה אומר שנמשך אור גדול אל האדם ע"י הסתכלותו בס"ת מקרוב עד שיכל לקרות האותיות היטב:

ואשר הוא מחכמי המדע יכוין בראייתו בו כי הס"ת הוא סוד ז"א ואין בו רק אותיות ואין בו טעמים ונקודות כי כל יס' לו נתן למוקבא הנקרא' בית הכנסת הגדולה ולא נשא' לו שאל כלתי אם גזיתו בסוד וכל אשר לאיש יתן בצד כפ"שו הוא הנקב' נפש דוד וכבחינת האותיות והתבנים שבו יתבונן בקדוש' מחשבתו כי האותיות הם סוד הכלים שנשברו וחונה להם על ראשם להאיר להם עומדים האורות והם סוד התבין ויאמר וזאת התורה אשר שם משה סוד יסוד אבא כנודע ואנכי נהבתי לומר גם פ' ויקם עדות פיעקב ותור' שם כישרש כפי מה שביאר בו הר' ומכיים בשבח תורת ה' תמימה וכו' עד גם עבדך נזהר בהם בשומרם עקב רב. **ויתבונן** המסביל בסוד ז' העול' עתה בשכ' לס"ת שהמה לעומ' ז' תחתונות דעצמות דז"א המלבושים הב' פרקין תחתונות דנצח הד' יסוד דא' א' אשר עתה יאיר אל עבר פניה' מאור הגדול ז' תחתונות דאבא שבחינת הכלים דז"א עד פה עלו בסגולת הדר החפלה. וראוי למשכיל לשית עין שכלו עליהם איש על דגלו. **הבה** חכד דז"א שבו פ"ב דנצח דאבא **הריו** גבורה דז"א שבו פ"ב דהוד דאבא **הישרא** ת"ת דז"א שבו פ"ב דיסוד דאבא וכתב הדב' ז"ל הה שהשלישי אורו יתר גדול מן האחרים יען שכ' שלישים דפרק יסוד זה דאבא המה מאירים בגילוי רב יותר מאימא אמנם השנים אחרים אשר המה לעומת כ"ה דאבא המה נעלמים ונגזרים בכ"ה דאימא. **וכן** הד' שהוא נצח דז"א שבו פ"ג דנצח דאבא **וכן** הה' שהוא הוד דז"א שבו פ"ד דהוד דאבא **ואולם** הששי אורו יתר גדול מאד כי הוא סוד יסוד דז"א כולו מגולה מיסו' אימא כנודע שישו' אימ' קצר מיסו' ז"א ואינו מגיה אפס עד ת"ת דז"א איהו שבע' הוא כסוד עטר' דז"א א"ע פ' שאורו מגולה להיותו בסוד נוקבא היא גרועה מכול' כי ע"כ אמר הכל עולים למנין ז' אפילו נשים ביהם סוד הז' הזה כמו שביאר הדב' ז"ל הה:

ובולא דמיחזי כחכמתא בזהר ויקהל דף ר"ס ע"כ ככל אשר כתבנו ז"ל. רוא' דס"ת פיומא דא' הא' אוקמה תנינן כתיב ויקראו בספר תורת האלהים מפורש ושם שכל ויבינו במקרא והא' אוקמה דז"א דאינו

ובששי היה אומר מגדל עוז שפה' בו יחזק
מדיק וכשגב וביארו כזהר פ' שלח לך
כ כ דף

ושוב
יבדק ופניו אל הס"ת והפיוטת הפנימיה"ת
אחיכו בכון דמראה עצמו כאלו חיט מכרך
2 20 על

פרק יב דיני ברכות התורה

על מה שיקרא הלל על דבר אחר דהא מראה עצמו כאילו
מחלק ממנו וכן נהגו רבים מחסידים הראשונים האיתנים
וחשם שלא יהא נראה כמברך מן התורה ליכא שהרי גולל
ס'ת ומכהו בשעת הברכה וגם אין לשחות בשאומר
הברכה כאשר נהגו וברו מלכין רבים לברוע ולהשתחוות
בברכת התורה שאין לשחות אלא במקום שאמר חכמים
כמ'ס רבינו יונה בסוף פ'ה דברכות ואומר ברכו והברכות
בקול רם והאומרן בלחישת קרוב להיות ברכתו ברכה
לבטלה שכבר ביקר ברכת התורה לעצמו ולא נתקנה
ברכה זו אפם מפני כבוד הנכבד וכשאין ברכותיו נשמעים
בנכבד יש חשש ברכה לבטלה ורבינו יונה כתב שאם ביקר
בלחישת שגריק לחזור ולברך בקול רם ושומר נפשו יהא
זריו ונזכר לברך ברכותיו קול ברמ'ה בשמחה ובהל'ה
בקהל רב כל הימים וכיוצא ביום השבת שמ'ו' לנכבד להיו'
אזיהם קטובות לשמוע הברכות מפי המברכים להשלים
ק' ברכות החברות מהן בשבת וכל שאינו מברך בקול רם
גזול להקב'ה ולכנסת ישראל וכיוצא פרשת עקב ז'ל כד
כתחין אינו ברכאן לתתא לית פתחא ופתחא ולית ממלא
לעילא דלא פתח כל אינון פתחין ומכריז ואמרי בכל
דקיעין דא איהו דרונא דשדר פלוגי דא איהו דרונא
בקיומא דקרא יאות ומאן איהו ברכה דאיתכו עלה אמר
ע"כ. הגה כי עיקר הברכה כשיענו עליה אמר ויכוין
בברכתו על מעמד הר סיני אשר בחר בנו מכל האומות
והשמיענו דבריו מתוך האש ונתן לנו תורתו הקדושה כלי
חמדתו שהיה משתעשע בה יום ויום וכעל נפש היפה ילכס
טעונים לאומרה בשמחה רבה בפנותו כי הניל הקב'ה
אותנו מן דת הכוזב והשקר ויראה בעיניו כאילו היה כפות
להשליכו לכבשן האש ונפלט הימנו כי אין אש בוערת בדת
הכוזב והשקר והנחילנו את תורתו תורת אמת ונדיק ומה
שאמר נותן התורה לשון הזה כתב בספר החסידים הטעם
כי הוא יתב'נותן לנו בכל יום תמיד תורתו רהיני כשאנו
עוסקים בה ממציא הוא יתברך שמו בה טעמים ודעים
חדשים ומטבע ברכה אהרונה אשר נתן לנו תורת אמת
יכוין על תורה שככתב וחיי עולכ נטע בתוכינו הוא תורה
שבעל פה והקנו בה לשון נטיעה ע"ש הכתו' דברי חכמים
בדרבנות וכמסמרות נטועים. ואין קפידא אם החליף
ברכותיו וברך אשר נתן בראשונ' וברך אשר בחר באחרונה
וזה מכואר. ואם אחר שכירך וקודם שהתחיל לקרות נמצא
שגילה בספר תורה והוציא ס'ת אחר כשר צריך לחזור
ולברך כל שלא קרא באותו ס'ת כלום. וכן כל שלא הראה
השליח צבור לקורא בפרשת השבוע והראה לו בפרשה
אחרת חייב לחזור ולברך אף על פי שבאותו עמוד עצמו
פ' השבוע אף על פי כן הואיל וכונת המברך היתה בפ'
אחרת צריך לחזור ולברך אכל כל שהראה לו באותה פרש'
עצמה אף על פי שכבר קרא באותו מקום אין קפידא ולכן
האיש

האיש הירא והיו עיניו צופות בכחנה במקום אשר יראהו
וגם שלא יהא שום שגיאה באותו פה' ראשון שיקרא כדי
שלא יהא ברכתו לבטלה כל שלא יקרא אפילו פסוק אחד
באומר וצריך לקרות מעומד ואפילו לשמוך עצמו לצמוד
אסור בדילפי' מקר' דואתה פה עמוד עמדי אכל לנכבד הין
להם לצמוד בעת קריאת ס'ת אפם בקריאת י' הדברות
מעין דובמת קבלתם בסיני וכן היה נוהג מורי ז'ל וכתב
התום' סוף פ'ק דכ"ב שגריק העולה לקרות ע"ה הס' כדו
שלא תהא ברכתו לבטלה אלא שגריק לקרות בלחישת שלא
ישמיע לאזניו כמ'ס שיש לנכבד שלא לקרות עם השליח צבור
הפרש' כי אם לשמוע אותה מפי השליח צבור. וז'ל הזהיר
פרשת ויקהל דף ר'ז כר סליק ס'ת לתמן כדין בעאן כל
עמא לסדרא גרמייא באימתא בדחילו ברתת בזיע כללא
לתתא ולכוונא לבייהו כמה דהשת' קיימין על טורא דסיני
לקבלה אוריתא ויהו' צייתין וירכוז אוריתא ולית רשו לעגא
ולא לאחרא למפתח פומיה באוריתא וכ"ס בבל'ה
אחרא אלא כולאו באימתא כמאן דלית ליה פומא והא
אוקמוה ואזכ' כל העם אל ספר התורה (ואשר
הריוו בסוד ה' יסביל שכונת העם היתה להמשיך ביד
הטעמים) שבחינתא מהאזן דא'ק שהם עיקר כל מיתת
ז' תחתונים כאשר לא קבלו אור האזן אבל ג'ר קבלו
אור האזן ולעומת זה אזכ' כל העם אל ספר התורה
למשיך את אור האזן) ואמרו עוד שם ואסור למקרי בספר'
דאורייתא בר חד בלחוריו וכלא צייתין ושתקין בגין דישמעו
מילין מפומיה כאילו קבילו לה הויה שעתא מטורא דסיני
ומאן דאקרי אורייתא ליהוי חד קאים עליה ושתיק דלא
ישתמע בר דבור חד בלחוריו לא תרין דבורין לשון קדש
חד וחד הוא ולא תרין ואי תרין משתכחין בס'ת גריעותא
דרוא דמהימנותא אשתכח בספר תורה וכעני חד קלא
מתרגם חד וכו' כללא שתקין וחד קארי דכתיב וידבר להם
את כל הדברים האלה לאמר איהו לעילא וכל עמא
לתתא דכתיב ויתנו בתחתית ההר וכתיב ומשה עלה
אל האלהים ע"כ:

נקוט

מהא גודל העונש לקורא עם השליח צבור
דגריעותא אשתכח ברוא דמהימנותא ח'ו
וית'מכן כי מחטיא את הדבי' ומונע מהם לשמוע הקריאה
מפי שליח צבור כי עיקר החיוב לשמוע מפי הקורא בס'ת
ושמע מינה נתיב גדל החיוב על הס'ס' שהא בקי בטעמים
שלא ינערך שיהא אחר קורא עמו לפניו מתוך החומש כמ'ס
ואי תרין משתכחין בס'ת גריעותא וכו' כי ע"כ יהא זהיר
מאד הקורא לסדר הפרש' פעמים שלשה בעני לבין עצמו
לכל נחשיא אל השערה והן סן דברי הזהיר שם ז'ל והוא
דקארי באוריתא ישוי לביה ורעותיה לאינון מילין וכי איהו
סליחא דמאריה בסדר' דהני מלין למשמע לכל עמא דהא
איהו קאים כחגמא עלאה בגין כך מאן דסליק למקרי
באוריתא

פרק יב עונש הקורא עם השיץ הפרשה עח

באוריותא יחדר אינון מילין בקדמיות' בכיתיה ואם לאו לא יקרי באוריות' מנ'ל מההוא דכור ער לא ישמע אוריותא לעמא קרישא מה כתיבאז ראה זיספרת הכינה וגם חקרה ולכתר וואמר לאדם הן ידעת ה' היא חכמה ע"כ וגם בתקון דף קל"ט באה אזרה גדולה ר"ש לר' אברהם בענין ק'ס"ת ז"ל וכרי' בודאי אינון שלוחא דכבודא דריכין כד קראן ס"ת דוחת כון מלין ולא יימרון להין בהלעטה כגוי' דערב רב דאתמר כהון הלעיטמי בא ואי לא הוו טחנין ליה אתמר כהון ואף ה' חרה בעם ע"כ ובפרשת פנחס אמר ע"ז נאמר אז הדת אכנים שלימות תבנה את מזבח ה' אלהיך במוצאות הפה וכ"ש שיחד השליח כבוד מאר שלא ידלג שום פסוק ואפי' תיבה א' כי מדרעות מותן בקדושת הפרש' וכוסף גם הוא פה שאמר בוודא פרשת ויקהל אסיר ליה למאן דקרי באוריותא למעסק פרשתא או אפילו מלה חדא אלא באתר דפסק משה פרשתא לעמא קרישא לאשלמא יפסיק ולא יפסיק מילין דפרשתא דשבתא אחרא בשבתא דא דא דא בשעתא דאפסיקו פרשין קמי קב"ה כל חד וחד אתעטרא זקאים קמיה כיון דאשלימו המ לעמסק פרשין דכל שתא ואתעטרו קמיה קב"ה ואמר אנת משבת פ' ואנת משבת פ' בההיא שבתא קרא לוי' יאל רב ממנא גלג' ג' דתיכין קדשק דתחות ידיו ומני לין בשמזשא באוריותא וכל דתיכא ודתיכא מני ליה להאי דתיכא על פרשתא פ' בשבת פ' ודתיכא פ' על פרשה א' דשבת פ' וכל חד וחד משמא באוריותא ההוא שבת דיליה ואסיר לן לערבא אילין באילין וכו' ועל דא כד מתעטרא פרשתא דא סלקן אינון מלין דההיא פרשתא דאשתלים ככבוד ונטיל לון ההוא דתיכא דאמנא בההוא פרש' וסלין לון קמיה קב"ה ואינון מילין אפס קיימין קיימיה ואמרין אנן פרשתא פלגיא דאשלימו לי כבודא פ' הכי והכי אי אשתלי' כדקא חויליה סלקין אינון מילין ומתעטרו על כודמיה קרישא וההוא דתיכא משמא קמיה כל דתיכא ודתיכא פרשתא דכל שבתא ושבתא וכולהו מתעטרו בגו כודמיה קדיש' וכו' איהי סלקא לאתיהרא לעילא לעילא ואתעביד בלא כללא חדא בג"כ זכאה חולקיה מאן דאשלים פ' דכל שבתא ושבתא כדקא יאת כמאן דאפסיק לעילא ער כאן.

הנה מכווא מדברי מאמר הנכבד הזה כי כאשר משלימין הנכבד לקרות הפרש' היא העולה בשמים מעל לפני המקום ב"ה מעוטרת ועומדת לפני זואמרת אני הפרשה פ' שהש לימו ישראל ואם חסר אפילו פ' אחד שלא נקרא כהון לא מבעיא נתן פגם בפ' אלא גם כי אינה יכולה לעמוד לפני הקב"ה ולהעיד שקרא אותה ישראל ולכן נדק והיות גדול אפילו כתיבה א' לא ידלג ולא יקרא בהלעט' ולא יקרא בע"פ אפילו תיבה א' ואם קרא וטעה אפילו בדקדוק אות א' מחזירין אותו וכתבו

וכתבו בהג"מ שאם קרא הפ' בתפלת שהרית כשב' ודילג השליח כבוד פסוק אחד שדרך לחזור לקרותו הוא ושנים עמו ואפילו הפסוק והתפללו מחזק חזורים וקוראים והיא מהטעם הנזכר שגורם מדרעות לפרשה לבלתי יצטרך חיל להציר עדותה למעלה והיא חסרה וגם מטעם זה אם כפל שגיאה בס"ת במשלים יש להוסיף ס"ת אחד כשר ולהשלים הפרשה בו אף שכבר קרא בו ג' פסוקים לבלתי נתון גרועות בפרשה חס זשלוס באשר לא תשלם בספר תורה כשר כמספטה וכן הנהגתי בקהל עדתי וגם י"ל הנכבד מוטל חוב זה לבלתי יסחור דעתם משמוע קריאתה ביד תומה ולא יחסיאו אל השגרה ומהג' טוב להולכים בתמים להמתין אחד שקראו בספר תורה עד תום קריאת מי שגלה אהריו כרי שלא לאחד משמוע הקריאה ההיא כהונן ולכן שיהין שם עד תום השמי מקריאתו ויודים בין גברא לגברא אך לא ידעל שגלה כבד הבא לקרות אהריו משום כבוד ס"ת כמ"ש המדרש ז"ל ואלו נדיק דרכם לבלתי יאכר אפי' פסוק א' משמו ג פפי הש"ס כמשפט ואמר במדרש תנחומא א"ל הק"כ לישאל בני היו קדין את הפרשה בזמנה בכל שנה ושנה ואני מעלה עליכם כאילו עמדתם לפני כהר סיני ומקבלים אתה:

וצוה מן המבחר שיהיה ביד כל אחד חומש ובינו בו מלה במלה לכל דבר שהשליח צבור קורא ובכך לא יפנה מחשבתו לשום דבר אחר שבעולם כי הוא עון פלילי לדבר בעור שהחון קור' בספר תורת האלהים ואפי' בדברי תורה אין ראוי כ"א לשמוע הדברים היוצאים מפי הקורא ולכוין בהן כפי השגתו והמאנה פיה עובר משום כי דבר ה' בזה ואין ראוי להקל בדבר כלל ואפילו מי שקרא הפרשה ועבר עליה כמה פעמים ואפילו הוא ת"ח ואפילו שהוא עוסק בד"ת ראוי לו לבטל בעוד שהש"ס קורא הפרשה בס"ת שהוא כתוב כהלכתו וכל התורה כולה שמויתן של הק"כ וכ"ש כאשר ישכיל המשכיל התקון הנפלא הנעשה בק'ס"ת בנקודות ובטעמים כמו שביארנו למעלה שראוי לכל בעל כפא להשגיח בזה להעטוף גם הנכבד - ואל יחלל קריאתה בעיני עמי הארץ והקלים שבפנותם את בעלי תורה עוסקים בעמיהם והגין לימודם ופנו עודף כשמיעתה ואין חוששים לכבוד הס"ת הפתוח לעיני הכל - מהכילים הם בעיניהם גם הם רבני הדת והדין וזוסיקים גם הם בהכליהם ובכזית חולין ואינם חוששין לשמוע ומהסנעשו אבות ומאבות תולדות ונמנא גורם חילול ה' גדול ואמר במשנת חסידים כל המחלל את התורה וכו' - וברולס מן שאם לא ימנא בבית הכנסת תשעה שיכונו וישמיעו קריאת הפרשה כמשפט אין כאן נכבד והו"ל כאילו לא קרא אותה כנכבד ונמנא הכרכות שגידו העולים קרובים להשת כרכה

פרק יב שלא לקרות שמיות בעת קטית

ברכה לבטלה כי לא תקנו ברכות אלו אפס בקריא 'התור'
בזכור ולא מקרי לענין קריאת התורה זכור כי אם כפי
עשרה שומעין מלה כמלה דווקא וכן הוה דרב ששת
דמהדר אפיה וגרס אמרו בהגהות אשירי דהיינו דווקא אם
יש עשרה שומעין קריאת התורה אבל אם אין שם אלא
עשרה אסור להיות מהדר אפיה שצריך להיות י' שומעים
לס"ת ע"כ הרי דבעינן דווקא שומעים ואם המשכילים
שהם השומעים ומשכיל באמת יכשלם בספרי תבנותם
קריאת הס"ת למי תהיה על העצים ועל האבנים אשר
לא ידעו להזהר ומה גם למ"ש הר"ף ז"ל שזה דווקא בעין
רב ששת שתורתו אומנותו אבל איכנס אחריו אסור
ובדורינו אין לנו מי שתורתו אומנותו דהשתא רבי יוחנן
אמר על עצמו כבון אלו שאין תורתו אומנותו אלא
אזובי קיר לא כ"ס ועוד דהנכון בעיני בההיא דרב ששת
קאי אמאי דקאמר התם בעי רב כפרא בין פסוק' לפסוקא
מהו והיינו בעוד שהיו מתרגמים הפ' לעמי הארץ ועליהם
קאי רב ששת דמהדר אפיה דיוקא נמי דקתני אכן דידרן
כי אין אנו צריכים לתרגום אבל בעוד שהחזן קור' בתורה
לכ"ע אסור:

בלרו
של דבר ראוי לכל היר' את דבר ה' להשתדל
בכל כח לקרות הפרשה שמו'ת מערב
שבת ואל יעזבנה ואל יטענה לקרותה בעת קריאת ספר
תורה בזכור וכ"ס שלא יהבה ביתר ספרי תבונותיו בעת
ההיא חלילה - ולו בכח יגבר איש הגלגל לשמוע ולהקשיב
באזניו פתוחות כמי ששומע פתגם המלך הלא עלינו
מחדש כאשר חכמים הגידו אשר אנכי מנזך היום יהיו
חביבין בעיניך באלו היום כיתנו חדשים לפניך ואל תקוץ
משמיעתם ונא ולמד מפרשת הקהל שאפילו הטף היו
משיאים לשמוע אע"פי שאין בהם דעת והבחינה כדי
שיקבלו שכר מביאיה' מפני קידוש ה' וקידוש התור' שבענין
הזה מתקדש בעיני כל העם ובעיני המקום ברוך הוא -
ואשריו לאשר בידו למחות שישתדל להזהיר את העם
שבקהל עדתו הברים אל משמעתו להיות אומיה' קשובות
אל ספר התורה ולא יפנו אל לבם אל דבר אחר אפילו
בדברי תורה כי אם לשמו' את דבר ה' ואף גם זאת להזהיר
גדולים על הקטנים שלא ימחוס לזוז אותם ממקומם
בכ"ה בעת קריאת ספר תורה - ועל זאת חרה לנו להחכם
החסיד כה"ר מנחם די לונזאנו ז"ל וכתב על מ"ש בגמרא
דרש ר"א בן עזריה הקהל את העם האנשים והנשים והטף
אנשים באים ללמוד ונשים באות לשמוע טף למה באים
כדי ליתן שכר למביאיהם וכתבו דכתינו בעלי התוספו'
ועל זה סמכו להביא קטנים לבית הכנסת ע"כ - אמר
מנחם בזמן הזה יש טף באים לבית הכנסת לתת עונש
למביאיהם לפי שהוא בא לחלל קדושת בית שלהינו ולשחוק
בו כרחובות קריה ויקומו לנחק זה עם זה זה משחק עם
זה

זה וזה מכה את זה זה מרכז וזה בוכה זה מדבר וזה צועק
זה רץ אילך וזה רץ אילך רץ לקראת רץ ירחץ - ויש אשר
יעשה נרכיו בבית הכנסת ואז יאמרו מיס מים ויש אשר
יתן אביו בידו הפורע ואז ישליכוהו לארץ או יקרעוהו לִי"ב
קרעים סוף דבר מקול צעקתה כוונת המתפללי' והשומעי'
אל קריאת ס'ת נפסדת וכמציא ש"ס מתחלל והמביא טף
בזה האופן לכו"ה אין ראוי להיות לו על זה שכר כי אם
יראב מן הפורענו' הא למנה זה דומה לאיש שיש לו עבד
שוטה והלך לדבר אל המלך ועבדו עמו עמר העב' בשיטותיו
וביזה את המלך וחירפו ואדוניו ראה ושתק הלא יקנוף
המלך על אדוניו העבד ויאמר לו לא עבדך ביוני כי אם
אתה ויפסדו כדו רשעתו ולעבד לא יעשה דבר כי אין
לעבד עון אשר חטא כי השווה אליו חכמה ולא חלק לו
בבינה - והנה כן הדבר הזה ולא עוד אלא שלפעמים גם
האבות משחקים אתם למצן כפות הרוה את הנמלה
ויותר רע כי יגרלו הנעדרים בזה המנהג הרע והתכונה
הזרה וכל אשר יגרלו עוד יוסיפו מרה להבזות בעיניהן
עמין בית הכנסת וקדושתו ולא יתנו כבוד לתורה
וכיון שעבד אדם עבירה ושנה בה גם כי יזקין ממנה לא
יכור סוף דבר ראוי לאדם שלא להביא הטף הקטן מאד
לבית הכנסת בשאר הימים וכל שכן בשבתות ובחגים
ובמועדים כי יפסיד בהביאו ולא ירחיק אך הטף הגדול קצת
יביאנו לבית הכנסת ולא יניחנו לזוז ממקומו וילמדו
ויזרחו לענות קדים וקדושה ולא ימחהו לדבר דברי הבאי
וילמדו לשבת שמה באימה וכיראה וכוה יהי לו שכר טוב
מאת ה' יתברך ועל כמיהם יאמר כל רואיהם יכרוס כי
הם זרע בך ה' ואם יעלים עיניו מהם מדה תהי' באחרונ'
כח'ס במדרש אגדה שהיה מעשה באיש א' שהיה עומד
בכו"ה בחג הסוכות ובנו עומד לנגדו והצבור היו קורין
את ההלל ועונים הללויה ובנו עונה דברי תפלות
אחרו' לו ראה בך שהוא עונה דברי תפלות אחר
להם ומה לעשה לו תמוך הוא הכיחו לו וישחק שוב למחר
עשה כך וכל אותם ח' ימים של חג ולא אמר לו אביו דבר
ולא ינאתה אותה שנה עד שמת אמתו האיש ומתה אשתו
ומת בנו ובן בנו וינאל לוט' אפסו' מתוך ביתו ולא נשתייר
לו אלא זוג א' אחר חוגר וסומא ואחד שוטה ורשע ע"כ על
זאת יחדר לב כל אישי ישראל לנהל את בניו במועד השכל
בכל מקום וביותר בהיותם בבית מקדש המעוז להיות
מוראת המקום עליהם ביתר דברי הרנה והתפלה וביתר
בשבתות ובמועדים מפני כבוד ה' גבאות העומד אחר
כתלינו ובפאת קריאת ס'ת יותר מהם לשמוע את דבר ה'
ולא יחטאו אל השערה מהקטב אזניו כמ'ס ואזני כל העם
אל ספר התורה ודי בזה במצב מוצר שהזהירו בחובלת
מיה זו לחזק ידים רפות במטה רכה וגדולה כזאת ועת'
תחזה כמה שגו בחווה הפשטנים המפסיק' בדברים כין
בכרא

לברא לגברא ובפרט ההשכבות שאומרים על המתים הם
סיבה להעניש אותם וארח נדויים שלא להפסיק בקריאה
כאמנה זו בין קריאה לקריאה אפס לקרוא ליהודי איש
העולה לקרות לא זולת חלילה כי מראש הפרשה ועד סופה
הכל חבל נמרץ וחוט האזרה נקנית במשיכה בלי הפסק
והעלם כגתים כי הפסקות משמשות למנוע שפעת גשם
נרכות ואם לא יסמכו כי ישתוקו יסאזו נהרות דכים ח'ו
אשר מטעם זה כרוא קרי בחיל ב'ע של מעלה מאן
דפסק יתפסק מאן דפסק מילי דאורייתא על מילין אחרנין
יתפסקו חייוהי כמ"ש בזהר פרשת שלח לך ובימי חכמי
התלמוד לא היו מפסיקים בקריאתה אלא לתרגם המקרא
ליתר העם לא זולת וממזג דבר אתה תשמ' גודל העונש
לעוזבי ה' ויוצאים מבית הכנס' בעת קריאת ס"ת לפקו'
איש אל רעהו מבית הכנסת אחר ואיש התמי' לא יצא מבי'
הכנסת אפילו בין גברא לגברא עד תומה של פרשה וכן
מנהג חסידים הראשונים שלא לזוז מבית הכנסת מעת
כניסתם שם עד אחר התפלה.

ואזהרה יתירה למי שקוראין אותו לעלו לקרות
בתורה לבלתי יתאן לעלו מפני סיבה

כי הם מהדברים שמקריין ימיו של אדם כמ"ש בפרק
הרואה אמר רבי יהודה ג' דברים מקריין ימיו של אדם ואלו
הן מי שנותנין לו ספר תורה לקרות ואינו קורא וכו' ולחכמי
המרע הטע' מבואר והוא מד' כנגד מד' כי כל עיקר קריא'
כאמנה זו היא להעלות כלים דמלכי דמיתו אצל אורותיה'
להחיותם כמו שביארנו למעלה ובמזאנו בה באותה מדה
מקריין ימיו ומי שהיה קורא ק' שוקראוהו לקרות לספר
תורה ועלה ומ"מ לא יקרא עם השליח כבוד כלל וכ"ש שלא
יפסיק לומר לש"כ לומר ברכות ריעיו והמחמיר בק"ש שלא
להפסיק בברכותיה לא יקפיד ואיש הירא יזהר שלא יתחיל
בקריאת שמע בשעת ק' ספר תורה שמא יקראוהו
לעלות לתורה:

ובתב מהרח"ו ראיתי למורי כשהיינו בבית
מדרשו שקרא הוא בצמנו הקללות שבפ'

בחקתי ע' כ' ואסדהרתי דמה רח"ו הוא כלפי מ"ש בס'
החסידים סי' תשמ' שהראשונים היו קוראין ע"ה לתוכחו'
כדי שלא יהא אדם חשוב קורא ויקיימו דבריו ואמר שהרב
ז"ל אין דעתו מוחה בזה שנהפוך הוא כי יש לגדול הדור
לקרות לפני הנכבד במריחו רב להחריד לב הנכבד ויחשבו
מחשבה על שחטאו ויתנו לב לשוב מצבירות שבידם ויש
לכל איש ישראל שקראוהו לעלות בתוכחות אף אם אינו
יודע לקרות שלא לסרב לעלות משום אל תקון בתוכחתו
ומ"מ האיש שאין דרכו לעלות בתוכחות וקראוהו לעלות
בהן שלא כדרכו יש לו לברוק במצוי ולפשפש בהם ולשוב
ש' ה' כי על פי הדוב יש כמה שקורין לאד' בס"ת שורש גדול
לדעת כענינו לפי הקריאה ההיא ומגידים מן השמים
עניינו

ענינו בקריא' ס"ת ככו' יגלו שמי' עובד וזהר זל כיתיו היא
מעש' עם תלמידיו שני' להם שלא יכתו' שום א' מתלמידיו
מה ששומעים ממנו ולא נתן רשות לכתוב כי אם דווקא
למהרח"ו שהי' יורד לסוף דעתו ואפילו הכי כל א' היה כות'
עד יום א' שקראו לס"ת להר"ם משולם בפסוק ויכתוב משה
את ספר וכו' וכשיר' מן התיכ' בא' לנשק ירי הרב אל הרב
הלא אמרתי אליכם לאמ' שלא תכתבו מה שאתם שומעים
ממני והשיב אדוני מיו' שזיתנו לא כתבנו אחר לו וכו' ח'ו
התורה עקד' שקרי' בה ויכתוב משה ואז נכהל ולא השיב:

הנה

כענין קריאתו בס"ת לרעת מה קורין לו
ולפיהן לעיין במיליה וכתב בספר החסידים כי מי שהוא
עור או פסח אין לקראותו פ' עורת או שבור וכן כל כיוצא
בזה כדי שלא יתבייש וכן לא יקרא למי שחשוד על העריו'
בפ' עריות ודווקא חשוד אבל בהור שבא העריות אם לא
שב כתשובה ראוי לקוראו כדי שיתבייש ויתן לב לשוב ויהי'
זהיר הש"ץ בקריאתו לפתוח כבי טוב ולסיים כבי טוב חוץ
מפ' האזינו שהסימן הזי' ו'ל' שיש לקרותה כדק' שהיו
מחלקין אותה במקדש שהיו קורין השירה פעם א' לששת
ימי השבוע כמ"ס רב פלסאי גאון ז"ל ואפילו יש שמחה
בקהל שמתוספים העולים לא יחלקו הפרשה יותר ואין
קפידא במה שמסיימים בדבר רע וכן כשקורא הש"ץ
ברכות וקללו לא יחשוב לברך אחר ולקלל א' כשצ' הקללות
כי מקלקל מעשה עבודתו וגדול עונו מנשוא ואין מצטיין
בקללות וכן אין מצטיין בסדר המעש' דפרש' לא מצטי'
שהם מ"כ מסעות ואין להפסיק בהם שהם מכוונות כנגד
טס מ"כ הקדוש כמדע' ואין ספר כ' בשבת והתוס' פ' ג'
דמגילה דף כ' ג' נתנו טעם לדבר ז"ל והא' שאין כ' ספרי
תורה בכל הסבתות לקרא בב' וכיום השבת כמו שעושים
בי"ט נראה לפי שאין בפרשה אלא ב' פסוקים ואין קורין
בתורה פחות מג' פסוקים ואין להתחיל בפרשה של מעלה
או לאי' בפ' של משה משום דלא הוי מענינו של יום ועוד
ז"ל לפי שנהניק להפטיר בכל שבת מענינו של יום ואין קרינן
בשל שבת א"כ יהא נרץ להפטיר בדסליק מנייה והייט
בשבת וא"כ יהיו כל ההפטחות מענין אחד ועוד ז"ל לפי
שלבולס אין קרינן בס"ת כ' בקרבנות אלא באותן שבאים
לכפרה כדפי' לקמן פ' בני העיר שקורין בהן בי"ג ומהני
לישראל כאילו הקריבום אבל קרבנות שבת אין באים
לכפרה ומשום הכי אין קורין בהן ע"כ. וכוסף בשבתות
השנה להוציא ספר כ' לקרות בד' פרשיות שקלים וזכור
פרה החדש וראוי לכל איש ישראל להי' זריז וזכור לשומעין
בזכור אשר כל אחד מהנה שורשה רב והנה פ' שקלים היא
באה בר' חדר על אשר חכמים הגידו שגלו וידוע לפני
מי שאמר והיה העולם שנתיד המן לשקול י' אלפים כבר
בסוף ולכן הקדים קב"ה שקלי ישראל דתנן באחד באחד

משמיעין

פרק יב טעם לקריאת פרשת שקלים וכו'

משה יעין על השקלים וסוד הדבר הוא מ"ס כזה' בראשית דף י"ד ז'ל כיון דאתקדש ימא אשתאך בריאה דחזין דלא אתברי לון גופא וכו' לא ידע קב"ה לאעבכא לקדשא יומא עד דיתברון גופין להני חזין אלא אילנא דדעת טוב ורע אתער ההוא סט"א דרע ובעא לאתתקפא בעלמא וכו' כיון דחמא כך קב"ה אתער מנו אילנא דחיי נשיכו דרוחא ובעט באילנא אחרא ואתער סטרא דטוב ואתקדש יומא וכו' אשר ממנו נקח כי כל מקו' דסט"א חפץ להתגבר מקדים סטרא דקדושה להתגבר כריטלא יחבר העולם כבוד טרה מכה ניץ רפואה פרח לפי כי זה לעומת זה עשה האלהים למעלה שקל הקדש פלס ומאזני מש' פס ולעומתו הם מאז' כי מרמה דסט"א בסוד הטיקל דעשיקת גשמתין והוא שורש להמך שרנה לחסוף נפשות של ישראל וע"כ זכר לדבר בר"ח אדר קורין פ' שקלים והוא ענין פרות נפשינו מיר אויב ומהטיקל אשר בכח סגול' הקריא' תגביר סטרא דקדושה כסוף כי תשא את ראש בני ישראל ישראל דלעילא. ואל יחשוב האיש הישראלי לאחר מאי דהוה היה וכבר נשתחק המן ומה גם אחר הרכן מקדש המעוז ובטלו השקלים ויזלו בעיניו קריאה נאמנה זו ח"ו כי יש להבין להטכיל את אשר הודענו כמה פעמים כי כל הדברים הנעשים למטה כבשמי יש להם שורש למעלה ולכן המזכיר יש לו לדעת כי עדיין שורש המן קיים והוא ת"ש חז"ל כפ' תלחמה לה' כעמלק מחר דור אין לך דור שאין בו מאותו זרע פסול והאכ"ה מאכזר מן העולם ונמשך זה מפני כי השורש עדיין הוא קיים למעלה סט"א ובקריאה נאמנה ההיא כשקלים סטרא דקדושה ע"כ ירים ראש וכל קרני רשעים תגדע והכנעני אז בארץ.

ובשבת

שניה קורין זכור לפני פורים כדי לסמוך מחיית עמלק למחיית המן והענין כמ"ס כזהר במילין ובעובדא אתער מה דאתער לעילא ובכך יזכר עון אבותיו אל'ה' וחטאת אסו' אל'תמח יהיו כגד'ה' תמיד ויכרית מארץ זכרם ארץ העליזונה כת"ש ואת רוח הטומאה אצביר מן הארץ ובכח סגול' קריאתה נכנע וכסבר משה רשעים וישראל עושה חיל.

ובשבת

ג' קורין פ' פרה ארומה להזכיר את ישראל לטהר שיעשו פסחיה' כטהרה ובתלמוד ירושלמי אמרו א"ר חמא בדין הוא שיקדוש החדש לפרשת פרה שהרי בא' במסן הוקם המשכן ושני לו נשרפ' הפרה ומפני מה הקדימה שהיא טהרתן של ישראל עד כאן ואף עתה תועיל קריאתה לטהרתן של ישראל כי כשם שאכר פרה היה מטהר את הטמאים במעשה כסו' כן עת' תועיל לכפס אישי ישראל לטהרן וללכנן מטומאתם כמ"ס זאת התורה לעולה וקריאתה זו היא הללה באבר בכח סגולת הקריאה מיוחדת יחודים למעלה וממשיך שפע כעולמת מיוחד לשמשי ענין אותה הפרשה פעליה נתנו מחמת.

מחנות ומלאכים ומרכבות עליונות כמ"ס כזהר ופיהל והעתקנו לשמו למעלה ולכל ענין וענין שכל פרשה ופרשה יש שפע מיוחד ומיוחד לאות' הכח' שמהן נשתלשל אותם הענינים או המנוות הכתובות באותה הפרשה ובכח קריאתן מעורר כוחות העליונים למעלה כאילו נעשו בתעשה ממנו וע"כ דרשו זאת התורה לעולה וכו' - ושתי פרשיות אלו זכור ופרה כתבו הרבה מן הפוסקים שחייבים לקראתם מדאורייתא ושנריכים בני היישובים שאין להם מקו' לבא למקום שיש ממין בשבתות הללו כדי לשמוע פרשיות אלו שהם מדאורייתא וכל אותם ההיתרות שכתבו הראשונים בהיה דרכ ששת דמהדר אפיה וכלי אינו ענין לפרה זכור ופרה פרה שהם בעשרה מדאורייתא שנריך לכזו ולשמע' מפי הקורא וראוי לרכ' הקהל להכריז בקהל עדתו גודל חיוכם לכונן את לבם ואזכיר כל היס' אל ספר התורה.

עור

זאת אידרש לבית ישראל לכחור איש תמים דעים בהלכות ס'ת בחסידות ויתירות וביתר הטביות להביא מיד ערב שכ' בשכ' הספרות וזה לפני קריאתו בקהל ולעבור אות' באות תיבה בתיבה ומה שנתעווה על ידי הסופר יתקן מעוותו וכן ראיתי אנשי מעשה עושים ואשרי חלקם בחיים ואישור' אישור' עולם אשר חכמי' הגידו כל המכח' את התורה בופו מכוכר על הכריות ואין לך כבוד ותשאר גרול מזה להתפאר בקהל רב בקריא' התורה כס' ההוא וקריאת' זו היא הלולה דלילה וכשהמא' ימא' כה איזה שגיא שגפבל כה התור' היא מונחת בפחי נפש ככלה שמונא כה דבר ערוה ויציאו' ותיגרש ועצם כבוד' תתהפך לקלון אוי' לה לאות' בוסה לאיש אשר בעפר יכור שמונא בפחי נפש מפני כ"ד וכ"ס מלפני מלך אדון האדונים ובדוכ עס ובתך הקהל ויערה ואין לך בוסה גדולה כזו וכל שכן לפי סודן של דברי' אשר הס'ת פה למט' הוא לבומת דיוקן ספר תור' דלעילא וכבר ידעת מה שספרו כזהר פרשת אחרי מות בהנהו דריקי דאתחברו בב"ע בדוחיהון דנדיקיא למכעבי רשמי' על' עלמ' ואשתכח קמיהו דהוא ס'ת ד'איתו לקמן הוה פסו' ומזקר בשפא דמלכא דאשתכח ו' יתירה' בהאי קרא' וזינעית שסע פרסות ואמרו האיל ומשקרו בשמא קדישא לא איתוכון לבכייה ודחו לי ולחבראי מבי מתיבתא ועל כן כל מי שבקי בדברי' אלו יעסוק במנוה זו להסיר כל מוס' מקדשי שמס וישא ברכה וכל המגיה אות' א' כס'ת כאילו כתבה כול' ועל ידי זה אף אם אין ספק בידו לעשות ס'ת לגמ' בעסק מנוה זו יצא י"ח ויוסף גם הוא שגור' לעורר עליונים למעלה ויתן אותם לרחמים וכמ"ס כזהר פרש' ויהי ז'ל חר אבותא אשתכחנא בעלמא ולא יתיב בהוא אתר דישתכחון אינון דלאעז באוריית' ואשתכח בנייהו ס'ת דלא משתקר ביה כך מפקי האי ס'ת בנינים מתערי

פרק יב מעשה רב בימי הארי זל

פא

מתערי על איותתאיו וכ"ש אי כתיב ש"ק כדקא חזיוהא
אוליפנא מילי ע"כ :

ובן

היו זוכין הראשונים לחזו' מראות אלהים בקהל
עדת' בעת קריא' ס' תורה כאשר היו מדקדקים
בס'ת שלהם להיות מתוקן ומשופר מכל שגיאה מסופרים
מוכהקים דאזרחו למכתב ש"ק כדקא יאות ובכן היו
צריקים ומלאכי אלהים מתקבצו' שם בכמוזמוטיחתן וכלה
עד אשר ניתן רשות לצנין לחזות בהם עין בעין . וכימי
הרב ז'ל היה מעשה ביום שבת קדש אמר הרב להחברי' אם
תקבלו שלא תדברו כלום בבית הכנס' בשחרית עד אחר
יציאה מבית הכנסת ולא ימלא אחד מכם פיו בשחוק מכל
מה שתראו כי אני אתפלל עמכם היום ואעבור לפני
התיבה ואקרא לס'ת לשבעה הדושים והשיבו התלמידים
לאמר אנחנו נעשה כאשר אדוני מצוה ואמר להם הנה אנכי
הרואה כי אחד מכם עמוש יעבש על אשר ינחק לו והם
הפצירו בו מאד עד שעשה את חפצם ובאו לכה' כועבר
הרב לפני התיבה ויתפלל תפלת שחרית ובעת הוצאת
ס'ת ראו החברים מלאכים עולים ואוורדים בבית הכנסת
ששים ושמיים לפני הס'ת ככל עזו וחזוה וקרא את אהרן
לכהן ויבא ויקרא הפרשה הוא בעצמו כנצימה קדושה עד
להפליא ואמר הברכה בתחלה ובסוף וכן קרא למשה ללוי
וקרא הפרשה בקול חזק מאד וכן אחריו לאברהם יצחק
ויעקב וכן יוסף הנדיק קראו להיות שמי . ולשטיעי קרא
לדוד בן ישי והיה מראה עצמו מרקד ומשחק משזו ומכרכר
בכל עזו לפני ארון ברית ה' והוא חגור אפו כד ומעיל כד
במתניו כמו שהיה הולך בשעה שהעלה את ארון ה' ויהי
כראות אותו תלמיד אחד בפזו וזכרכורו שחק ונענש ומת
באותה שנה ומכוון הרב היה לקבץ את ז' הדושים בקובץ
אחד ולהתפלל תפלת המוסף עמהם לעורר את הרחמים
למצלה ולהחזיר העטרה ליושנה ומה יצאו חכמי הדור
שאין דורם דומה יפה להתכונן במעשה הגדולים באימה
וביראה ובחרדה ומאבדים טובה הרבה .

הנה

ממנו נקח הוד יקר תפארת עת הוצאת ס'ת
שעת רצון הוא מאד לעורר עילאיו ותתאיו
בכח צדק' עמליתורה אשר עומדים שם וכח סגולת הס'ת
המשופה ומנוקה מכל שגיאה והמכתב מכתב אלהים הוא .
ושומצ' לנו תבא עלינו ברכות טוב . ואחר גמר קריאת
הפרשה יאמרו קדש ויעלה המפטיר לקרות ההפטרה
מצבייכה של פרשה וכתב כלטש החור שהטע' שמפטירין
בנביא הוא מפני שפעם אחד גזרו גזרה על ישראל שלא
יקרא בתורה והיו קורין בנביאים ז' כנגד הז' שהיו צריכי'
לצללות ולקרות בתורה ולא היו קורין ע"ס כל א' פחות מג'
פסוקים והרי בין כולם כ"א פסוקים ולפיכך ה"ף על פי
שהגזרה בטלה מנהגא לא בטיל ותקנו שלא לפחו' מכ"א
פסוקים מעין ענין הפרשה אם לא שישלים הענין בפחות
כא א ח מכ"א

מכ"א פסוקים ומטעם זה נקרא הפטרה על כינפטרין בה
מקריאת התורה בשע' הגזרה ועל כן לא נתקנ' ההפטרה
רק בנכור אחד שקראו בס'ת כיון שהיתה ההפטרה במקומה
בעת הגזרה ומטעם זה ראוי היה שלא לקרות ההפטרה
רק מתוך ס'ת עשוי כדון ס'ת או מגלה כמו שכותבין
המגלה שנתקנה לקרות בנכור ולא חששו לזה הראשונים
ז'ל משום הא דאמרינן בחמישי דגיטין האוי ספר דאפטרות'
אסור למקרי בשבת דלא ניתן להכתב פחות מספר אחד
שלם ואמרינן התם ולא היא דעת לעשו' לה' הפקדו תורתך
שאין לכל נכור יכולת לכתו' נביאי' שלם אם כן אף אם יהיו
נכתבים אין להם דין ספר אלא משום עת לעשו' לה' הכא
נמי בחומשים הנדפסים דהדפוס יש לו דין כתיב' וכמגיל'
אין ז'ל משום עת לעשות לה' כיון שהוא ספר בפני עצמו
על כן כותבים אותו (א"ה עיין בט"ז סימן דפ"ד) וגם
בדברי הרב מהרש"ו לא מצינו שורש אזהרה על זה
כי אין ענין סוד ספר תורה רק בסדר התורה ולא
בנביאים וכתובים .

והנה

סוד ההפטרה בנביאים היינו כדי לתת חל'
של הנביאים עם התורה לפי שהנביאים הם
סוד הנצחים למורי ה' והטעם שלא תקנו להפטיר בכתובי'
משום שלא כמנא' בס' מעין הפרשה וצ"כ ראוי להזהר שלא
יפאירו ההפטרה ע"י הנאמרים ופחותי הקהל ומה גם
שנריך לבוין בברכות המפטיר כי כולם עולים לו לסך הק'
ברכות וברכותיה הם ענין גדול שאנו מתפללים על
מלכות בית דוד ועל העבודה וגאולת ישראל שתתגלה
במהרה בימינו וראוי היה כל אדם לכך אלא שהמפטיר
שליח כולנו והוא מברך על ידינו וצריכים אנו לשמוע אליו
ולכוין ולענות אמן ובכן עולין בברכותיו לכולנו ואין ראוי
להפטיר כי אם ע"י בר דעת שדבריו נשמעים והוא מזה
רבה למענין בה שמחבר תורה נביאים ואומר עליהם
ז' ברכות כז' ברכות של חתן וכלה ולא דבר ריק הוא .
והזיהור חכמים שלא יפטיר המפטיר עד שיגמור הגולל
לגולל הס'ת כרי שלא יהיו הגוללין טרודי' לשמו' ההפטרה
מפי המפטיר והרבה מהפוסקים כתבו כן גם לענין
הברכות שאין המפטיר רשאי להתחיל הברכות קודם
שיומר הגולל כדי שלא יהא טרור ויוכל לבוין לשמוע
הברכות וההפטרה מפי המפטיר ולא יפסיד לקרוא לחתן
בין קריאת המפטיר בס'ת להפטרה .

וצריך

המפטיר שיאמ' הברכות בשפה ברורה
ובנעימה קדושה קול ברמה כדי שיענו כל
העם אמן ויברך לפני ההפטרה ברכה אחת אשר בחר
בנביאים טובים וביום הברכה אינו הנאמרים באמת אלא
ובנביאי האמ' והנדרק ועל כן אין לענו' אמן אחר הנאמרים
באמת כי הוא באמצע הברכה וארבעה לאחריה ברכה
ראשונה נזר כל הגלמים וכו' ופנותת בברוך ומסיימת
בברך

בברך

21

1

פרק יב דיני ברכות הפטרה

תחת רש' ממעלתו צריכים אנו להתפלל עליו כי בשלומה
יהיה לנו שלום וכן הוא מ"ע מדברי קבלה כמ"ס בירמיה
וידרשו את שלום העיר וגומר כי בשלומה יהיה לכם שלום
ויענו כל העם אמן אח"כ יברך לכל הקהל הגדולים עם
הקטנים שמקד הברכות פתוח ועת לחננה היא לעתור
ולרצות עליהם הוא ברחמיו יפגם וינילם מכל צרה ונזקה
ויטע ביניהם אהבה ואחיה שלום ורעות ויתן בלב לשמוע
דברי חכמים ותוכחתם אמן וכל זה קודם אשרי שאין
להפסיק בין אשרי לקדים - ובתקון משמר' החדש כתבנו
שהראוי לאנשי הלבב לקדש את החדש בערב ר"ח ולא
בשב' שלפני ר"ח דהכ' בעתו מתברך ושם ביארנו כוונתו -
אח"כ יחזרו ס"ת למקומו ברוכ ששונים ואוהבי התורה
ילוו אותו עד מקומו ויאמרו מזמור לחדר הכו לה' - רז'
דסבתא הם כנגד ז' קולות - ויש למי שמכנים ס"ת בארץ
להוסיף ולומר שאו שערים ראשיכם והנשא פתחי
עולם וכולי עד תלך הכבוד סלה - וכן בכל הימים
שמיניאיים בהם ספר תורה ואנכי הנהגתי בקהל עדתי
לומר כל הפסוקים האלה כל הנזכר יחד בשירה
ובזמרה וכן אמרן שלמה בשהכנים הארץ לבית
קדש הקדשים :

✠ ✠ ✠ ✠ ✠ ✠ ✠ ✠ ✠ ✠ ✠

פרק יג

תפלת מוסף של שבת מרוממת היא מאד במעלתה נשגבה על האד יקר תפלת של שחרית וכתקנה כנגד קרבן מוסף של שבת וקרבן מוסף היה זמנו מיד בבוקר ולפיכך זמן תפלת המוסף ג"כ תחל להיות מיד בבוקר ואין לאחר אותה וראוי להתפלל אותה מיד אחר תפלת שחרית. ומנהג טוב להולכים בתמים לומר קודם מוסף שבת סדר עבודת המוסף שתיקן החכם כה"ר מנחם די לונוואט ז"ל וזה סדרו.

וביום השבת שני כבשים בני שנה תמימים ושני עשחונים. כלת מנחה כלולה בשמן ונסכו עולת שבת בשבתו על עולת התמיד ונסכה - וכך וכך היתה עבודת מחקף שבת בכית אלהינו בשש שעות ביום הביאוב' כבשים בני שנה תמימים השקוס וכקרום ועקרום שחטם השוחט בצפון וקבל המקבל את דמם בכלי שרת בצפון ובא לו לקרן מזרחית צפונית וכותן מזרח צפונה ויצא בא לו לקרן מערבית דרומית וכותן מערב דרומה שירי הדם היה שופך על יסוד דרומי הפשיטוס ונתחוס והעלה כל אחד מה שזכה בו לכבש ומלחוס ויירדו ככנס כהן גדול השתחוה ויצא ככנסו אחיו הכהנים השתחוה ונאלו בלו ועמדו על מעלות האולם העלה מי שזכה

בברוך האל הנאמן בכל דבריו ולכן אין לענות אמן
בהפסקת בין אמת וזרק לנאמן אתה כי הוא באמצע
הברכה וכן כתבו התוספת בפסחים דף ק"ד ע"ב וברכ'
שנייה רחם והיא חותמת בברוך ואינה פותח' בברוך כדון
ברכה במכה לחבירת' וכן הב' והד' וכתבתי זה כי ראיתי
רבים שונים בזה להפסיק בעניית אמן באמצע' של ברכו'
הכו' שאין להיות בהפטרה דק"ה ברכות אשר בהנרף
אתם ב' שכיך על קריאת ס'ת אחת לפניו וא' לאחריה
יעלו ז' והמה לעומת ז' שקראו בתורה כמ"ש המפרשים .
ואף שבשבת אין צריך לקרות הפרש' כחומש כי אם לשמוע
אותה מפי ש"ץ מ"מ ההפטרה אין אדם יוצא י"ח בשמיע
אותה מן המפטיר אלא צריך שיקרא כולה מתוך הכתב
כפיו וכן היה מנהג הרב ז' לומר זה נתפסט המנהג עכשו
לקרוא כולם בספרם ואין שומעים קול המפטיר אכן אף
אין זאת ישר בעיני לבלתי שמוע אל המפטי' שבידך עליה
והנכון בזה שיפטיר'ו בשפה רפה כל א' בספרו יחד עם
המפטי' ופסוק בפסוק עד תומה וכן נהגתי בקהל עדתי
וכתב רבינו ירוחם נתיב ב' שאכור לספר כשהמפטי' קורא
בנביא עד שישלים כמו בס'ת . וטוב לבנים בתוך שנת
אביהם לומר ההפטרה בבית הכנסת ובכן המת יהיה לו
נחת יתירה כמ"ש בתרעס הנעלם במעשה ההוא יהודאי
דהוה אזיל לביטורי קרדיני' ומנא אדם אחד שהיה מאהב
קוים חכילות גדולות והיה נושא על כתפיו ושני ממונים
מן גהינם הולכים אחריו והיו מבעירים החכילות באש
ושורפים אותו בהליכתו וכו' ושאל לו ההוא יהודאי מאיזה
מקום אתה אל' תגליל העליון הלך האי יהודאי לגליל ושא
בכל מקום היט פה איש שמת מקחכו ועזב בן אל' הן
ותנוק זה יושב בבית המטבח' והוא רשע כאביו הלך ההוא
יהודאי שם ומנא ו'א בא בני ותהיה עמדי הלך עמו וילבש
אותו ומכרו אצל מלמד תנוקות ללמד תורה ולמד תורה
הרבה ואח"כ היה לומד עמו ההפטרה בכה"כ וטוב
נתחכם עד שהיו קורין לו רבי' ובא אביו בחלום לאותו
יהודאי ו'א רבי תנוח דעתך כמו שהנח' את נפשי כי כשע'
שאלמר בני ההפטרה בקהל נושעתי מן הדון הקשה
ההוא ובשעה שאלמר קדש קרעו גור דין לטובה
ובשעה שנתחכם וקרו ליה רבי עטרוני בעטרוותיהם
של צדיקים וכולי .

הנה כי יש תועלת רב לנפש המת בקריאת
ההפטרה כבה"כ להקל מעליו משפ' רשעי'
בגיהנם ומכאן שמכו רבים מבני ישראל לומר ההפטרה
כבה"כ בתוך שנת אביהם ואשרי המכבד את הוריו על
זה אמרו בזוהר פרש' יתרו כבד את אביך ואת אמך בכל
זמני יקר למחרי לון בעוכרי דכשראן כד"א גיל יגיל אבי
בדיק ודא איהו יקרא דאבוי ודאמיה - אח"כ יברך הש"ץ
למלך המולך עלינו ואפילו יהיה מא"ה כיון שחנו עומדים
תחת

שזכה האברים מן הכבש למזבח אם רצה כ"ג להקטיר
עלה בכבש הושיטו לו האברי' וסמך עליהן וזרקן ואם רצה
הוא סמך ואחרים זרקין החלו אלו שעל מעלות האולם
ומכריכים ברכת כהנים הקטיר ב' עשרונים בלתי מנחה
בלולה בשמן. בשבע שעות ביום כותנים לחם הפנים
לפני ה' על שולחן הזהב שבהיכל ומוכיאים את של שבע
שעברה כינור נכנסו ארבעה כהנים שנים בידם שתים
מערכות של לחם מזה שש חלות של ב' עשרונים בלתי
המערכת ושנים בידם ב' בזיכים ובהם שני קומני לבונה
זכה וארבעה מקדימין לפניהם שני לישול שתים מערכות
ושנים לישול שני בזיכים הגיעו לשולחן משכו אלו והניחו
אלו וטפחו של זה בתך טפחו של זה ויאלו נתנו הלחם על
שולחן הזהב שבאולם נתנו מלח על ב' בזיכים הלבונה
והקטירם נתנו לו יין לכרך הסגן עומד על הקדן והכורדי'
בידו ושני כהנים עומדים על שולחן החלבים ושתי מצנצו'
בידם תקעו והריעו ותקעו באו ועמדו אצל המזבחה על
הזינגל אחד מימין ואחד משמאלו שחה לכרך הכסף הסגן
בסודרים הקים זה בלנגל ותקעו אלו בחצונות ונגנו אלו
בנבלים וכנורות ודברו הלויים בשיר הגיעו לפדק תקעו
והשתחוו הע' על כל פדק תקיעה ועל כל תקיעה השתחויה
חלקו משמרות הכהנים שכירושלים את הלח' ביניהם נטל
כהן גדול מחזי החלות שנאמר והיתה לאהרן ולבניו
ואכלוהו במקום קדוש כי קדש קדשים הוא לו מאישי ה' חק
עולם אשרי העם שככה לו אשרי העם שה' אלהיו. ושוב
יתאמן בכונתו להתפלל תפלת מוסף כתקונה ויאמר.
רשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינותיה ברחילו
ורחמיו וכו' הנה אנכי בא להתפלל תפל'
מוסף של שבת לשלמה פרי שפתינו ולהוסיף על המאורות
עליונים למעלה כי אתה תברך נדיק ה' כננה רצון
תעטרהו ותשב כאיתן קשתו ויפוזו זרועי ידיו מירי אביר
יעקב משם דועה אבן ישראל אבן מאסר הבונים היתה
לראש פנה נפשי ישוב יעחני במעגלי צדק למען שמו
וייהי כועס ה' אלהינו וכו' יהיו לרצון. ומנהג יחשלים וכל
אגפיה לאומרה בלחש ובחזרה ויתר מהר נעלה החזרה
מהלחש ובה זוכה האיש הישראלי לקבל תוכף הנשמה
מיום השבת כשאומר איה מקום כבודו להעריצו. בא
וראה כמה המיות עינים נמצא למתפללים תפלת מוסף
בקול רם בחשיכ' יתהלכו ומנשמת' ת' אלוה יהברו ומוסף
גם הוא שיעבדים על הדם של הראשונים כמו שכתוב
בפי' שהראשונים הטילו חרם שלא יתפללו תפלת שחרית
ומוסף ומנחה הלא בחזרה וזה לפי' בחול כ"ש בשבת
הקדש וכל שכן בתפלה נאה וחמוד כזאת הבאה להאדיר
זל הגדיל המאורות הקטנים עם הגדולים ומי יתן והיה
שיקלו באריכות יתר הדברי' אשר מאריכים ביתר דברי
בתפל' ובקריאת ספר תורה אשר אין בס' תועלת לנפש
בא ב

ויחמיו לכלתי ותפללו תפלת המוסף אפס בחזרה
כמשפטה ודינה ומקשה לכו יפול ברעה והשכי' צוהת
עליהם ולא אותי קראת יעקב כי יבעת כי ישראל ואיש
התמים לא יעבוד מלאומרה בחזרה כמשפטה ואל יפן
אל אנשי הקהלה ויאסוף ליו כל חדר ויסדר תפלתו עמה'
בלחש ובחזרה וכן נהגתי בימי גרושי בעוברי דרך ערי
הפראנקייא. ויתפלל ג' ראשונות וג' אחרונות וקדוש
היום באמצע ויש לומר בה זה הנוסח:

תקנת

שבת רגית קרבנותיה. נזית פירושיה
עם סדרי נסכים. מעגניה לעולם
כבוד ינחלו טועמיה חיים זכו וגם האוהבי דבריה גדולה
בחרו אז מסיני נטשו צווי פעליה בראוי ותנונו ה' אלהינו
להקריב בה קרבן מוסף בראוי וכו'. וכן היה מנהג
רבינו הקדוש האר"י ז"ל והוא משפר התקוני' לבאים בסדר
ה' ליראיו והוא מיוסד על סדר אלפא ביתא של תשרי ק'
על שם הגאולה דכתיב אשרקה להם ואקבנם. ופי'
תקנת ר"ל לשון סדר כלומר סדרת שבת רגית קרבנות'
כלומר חף על פי שיש בהקדבת קרבנותיה חלול שבת
אז"כ פ"כ רגית בהם. נזית פירוש העם סדרי נסכים
על שם זו את בני ישראל ששם מפורש קרבן שבת נזית
קרבנות המפורשים בה עם בדרי מערכו' של לחם הפני'
כי שם המערכת מתרגמין שית סדרי' ונסכים מלשון
קשות הכרך אשר יוסף מעגניה לעולם כבוד ינחלו ע"ש
מ"ש באגדה בפ' באתי לגני בזכות ג' דברים ישראל
מתענגי' לפני הקב"ה וא' מהם בזכות שבת דכתיב אז
תתענג על ה' טעמיה חיים זכו ר"ל המכבדים אותה
במיני מאכל ומטעמים חיים זכו. א"כ כמ"ש בזהר
דבעי לאטעמ' מכולא כמו שהארכנו בפרקים של מעלה.
ומיוסד על סדר אלפא ביתא זו לפי שהיא נשמעת על
הגאולה והגאולה עתידה להיות בזכות שבת שנאמר
לבריהם אשר ישמרו את שבתותי וכתיב בתריה
והביאותים ל' הר קדשי וכינור נשמע' על הגאולה תכר' ק'
ע"ש אשרקה להם ואקבנם כי פדיתים נפע"ם יטעו
ההרים עמים לשון נף וטף א' הוא אשר הניף תרגום
דאטיף. ומ"לך והיה ה' למלך יטח' יטו שכם אחד לעבדו
כי עין נעין ירלו זהו ר"ל והד"ג ב' איבא לויתן ויכח עליו
חברים וכן אותיות מנג' פך שבו כולם ע"ש הגאולה כמ"ש
במדרגים וטעם היות במוסף יען כי בו נאמר כתר יתנו
לך ה' אלהינו כי בו מתלבש עלת העלות בכתר ואז
נתקיים כי תעביר ממסלת דיון מן הארץ כבודע
למשכילים ברכמה. ואשר הריחו בסוד ה' הל' עבריו
יתבוכן בסוד המ' רף אשר ברור יוסף הנדיק נאדר כמ"ש
בזהר בראשית דף י"ז ז"ל כיון דההוא עמדא דאמצעיתא
אשתלים ועביר שלם לכל פשרין כדן אתוסף ביה נהירו
מעילא ומכל בטרין כדדוד וכלא ביה ומההוא תוכפת

פרק יג פ"י הקנה דמוסף

והנכון למד את יום השבת וכן כתב מהרש"ו ז"ל.

וטעם

אומרו כאן בשב' ונכחה ובר"ח ונכחו מפני
כי בשבת היא טפילה בז"ח שאיננו עולה
אפס על ידו משא"כ בר"ח שהיא אוכלת משלה והיא
משתמשת בכתר אחד עמו ואיננה טפילה אליו ע"כ הם
יחיד ונכחו בלשון זכר כמוהו במעלה ולכן איש המשכיל
ידקדק בזה ולא ישנה כאשר שגור רבים ולא נתנו הפרש בין
ראש חדש לשבת. וכרוכ הספרים לא הדפיסו פה זכר
למעשה בראשי וסגיא רבה היא והמשכיל יבונהו שעתה
שני היסודות דו"ן שוין כמעשה בראשית וז"ל זכר למעשה
ועוד שחתום בר"ת ב"ראשית ח' להינו ו"אלהי ח' בותינו
ר"ה עם הכולל מספר שם. א"ל במילואותיו ושם הו"ה
פשוטה לתה"ל לשם וקתפאד. המלכות שקנתה שם
זה בעלותה עתה כנה"י דאימא. והפונה לבלתי אמר
למעשה בראשי פה מגרעות נתן ואיש המשכיל לא יעבור
מלאומרו ואף על פי כי בשפר תפלה זו המלכות גם היא
עלתה עמו מ"מ כיון שעיקר העליה לו והיא טפלה אליו יש
לומר גם בתפלה זו וינחו בו כמו בשחרית ולא יאמר וינחו
בס'. ויחתום ברוך אתה ה' מקדש השבת ויכוין ההו"ה
בנקוד שורק מעוטרת בש"י גריש"ן משולבת בשם אהיה
ובר"ח ושבת יכוין אותה בנקוד צירי ושורק. וכן עיקר
ואחר כך בב' ברכות אחרות הווייתיהן הם מנוקדות כמו
שביארנו בתפלה ערבית. וראוי לכל איש ישראל להתאמץ
בכוונתו בתפלת תפלת זו מאד לבל יחטיא אל השערה
ואף שבשאר תפלות שבת אם טעה בהם והחליף של זו בזו
אינו חוזר. אמנם בתפלת מוסף אם החליף של מוסף
באחרת חוזר וכן בשאר התפלות אם טעה והתחיל בכל
חול גומר אותה הברכה אמנם בתפלת מוסף אין ידיו כן
ופובק אפילו באמצע ברכה כמ"ס הרמ"בם ואף על פי
שלפי שורת הדין אפילו יחיד יכול להתפלל תפל' המוספין
כמו בשאר תפלות שאף על פי שהם במקום הקרבת קרבן
יחיד מתפלל אותן וכן בתפלת המוסף מ"מ הירא את
דבר ה' לא יביא עצמו לידי מדה זו להתפלל אותה ביהוד
מפני אריכות שמאריכין אנשי הקהל שלא להתעכב שעה
א' יותר כי הוא מאבד טובה הרב' מלקדש שמוית' ברכים
ונא ולמד מ"ס ר"ש כוזהר וישלח דף קס"ז יב"ב אמר ר"ש
נלותא דסגיאין סליק קמיה קב"ה ומתעטר בהוי' נלותא
בגין דסלקא בגוונין סגיאין ואתכלילת מכמה סטרין
ובגין דאתכלילת מכמה גוונין אתעבידת עטרה ומנחא
על רישא דרדיק חי העולמים ונלותא דיחיד לאו איהי
כלילת ולא איהי אלא בגוון חד וע"ד נלותא דיחיד לאו
איהי מתתקנא לאתקבלא אלא כנלותא דסגיאין ע"כ
וכוזהר פ' בלק דף קנ"ז ע"א הוסיפו עוד בעונשו ז"ל מי
בכס יראה' שומע בקול עבדו אשר הלך חשיכים ואין
גנה לו וכי בגין דלא אתא לנלווי הלך חשיכים אלא אוקמו

עד

דהרהר נפיק יסוד דא דעלמין ואקרו מוסף מהבא נפקין
כל חייליא לתתא ורוחין ונשמת' וכו' וכן בתקוני ואיהי
הוכתא מחטרא דחי עלמין דאיהו מוסף שבת וכולי
ומאותיות מוסף תשכילהו כי מוסף בחילוף המ' באת
ב"ש הוא יוסף הנדיק ועין המשכיל שזה תשכילהו
באבר עתה כוד מלכות גדילים תעשה לה בעלייתו
של בעל ורוזנים נוכד'ו יחד ישראל ורחל יחדיו שו
בביעוריהן וישתוו היסודות מוהדות תכל' ויבטא בשפתיו
פרטי כוונתו לאחר.

ליחרא

שמא דקב"ה ושכינתיה וכו'. הנה אנכי
בא להתפלל תפלת מוסף שבת לתקן
את שורשה במקום עליון לברוך חוג זו"ן יחדיו יהיו תמים
ביסודותיה ולהאדיר ולהגדיל יקר הדדה של רחל להיות
אשת חיל עטרת בעלה על ראש עצמותו העומד למטה
בנ"ה של אימא אשר המה נה"י דכלי זעיר העולה.
ובכח סגולת ברכה ראשונה ירם ונשא חכמה דא'א
בחכמה דא'א וקו ימין המלכות תעלה כננח דא'א מא.
ובכנולת ברכה שניה ירום ונשא בינת הזעיר בבינת
א'א וקו שמאלא של מלכות תעלה בהוד דאימא. ובסגול'
ברכה ג' ירום ונשא דעת דזעיר בדע' א'א וקו האמצעי'
של מלכות תעלה ביחוד של אימא. ובסגולת ברכה ד'
יהיו למאורות הארת המוחין אל כתר מלכות ויעש המלך
מסתה גדול ביום התונתו. ובסגולת ברכה ה' יכנס
ננח דזעיר העומד נגד ננח דא'א בחכמת רחל. ובששי'
יכנס הוד זעיר בבינת רחל. ובשביעית יכנס יסוד זעיר
בדעת רחל להיות נעשים לה מוחין ומן תוספת המאור'
העליונים ישתלשל להאיר מן העולם ועד העולם ומשם
ישתלשל לנו בני מלכים להאיר על נר"ן כי עמך מקור
חיים באורך נראה אור ויהי נועם ה' אלהינו עלינו וכו'
יהיו לרצון.

ומשפט

האורים בשמות אהי"ה יו"ו ומרגלאן
הלא המה כמשפט הערוכים בתפלת
ערבית אפס בשמות הפתיחו והחתימת דלית' שגיאיות
ואערכם לפניך למען תלך בדרך טובים. ברכה א'
הפתיחה והחתימה הויה בנקוד קמץ ומעוטרת בתבין.
בשניה פתיחה כמשפט של גרבית והוית התימת
בקמץ. וכב' הויתה נקודת חולם מעוטרת בפזר גדול
שכדעת כנודע ובר' בה סוד תקנת בדרר תשר"ק כ"ב
אותיות אשר היו למאורות במוחא עילאה מתתא לעילא
בסו' תי' רס"ס לעתיק וימין דלית דכוותיה כמ"ס בזה
ה' רס"ס דסימון דעתיק וימין דלית כויתיה ואחריה הם'
תיבת מנפ"ך מ' כיני כ' נפשו צ' יו"י פ' עליה כ' ראוי.
ויאמר את יום השבת הזה ואף על פי שרש"י ז"ל כתב
בפ"ק דביצה דף ז"ל לומר את יום המנוח הזה פליאה
היא להניח לשון הכתוב את יום השבת ולומר יום המנוח
והנכון

התפלה ע"ש.

ואחר

אומרו המספ כלחשה ישוב ידו שנית
לאומרו קול ברמה ויהמר בה קדושה רבה
כתר יתנו לך ופסגן של רכרי שהתפלה שמתפללין ישראל
למטה ממנה עושים מלאכים המוני מלאכה כתר בראש
מלך מלכי המלכים הקב"ה כמ"ש בזהר פר' ויפלא קס"ו
הוא מלאכה רממנה על כלית הון רישא סגד לפ"ן שמיה
בטיל כל אינון כלותין ועביר מני הו עסרה לחיי העולמים
וכו' ולפי שבשבתות וימים טובים יש בהם תוסף קדושה
ורוב השבח וההודאה לו יתברך וגם כן מוסיפים בהם
תפלת מוספין וגם שהם ימים שכל ישראל נקבני בקדושה
ובטהרה ובכסות נקיה לבתי כנסיות ובתי מדרשו ברוך
עם הדרת מלך לכן תקנו לאומרה בשבתות וי"ט ובתפלת
המוספים כי עיקר קדושת היום הם המוספין ואומרים
ק"ק שהוא הקדושה שאומרים המלאכים ואח"כ אומרים
כבודו מלא עולם וכו' כדי לומר הקדושה שאומרי השרפי
והיא ברוך כבוד ה' ממקומו ולפי שבזמן שמד על ישראל
שלא לקרות ק"ש תקנו שיהיה פליח כבוד אומר אותה
כלחשה ובהכלעה בעמידה בכל תפלת שחרית בין
בחול ובין בשבת שאחר שהיה אומר ממקומו יפן ברחמי
לעמו המיוחדים שמו ערב ובוקר היה מנדר הדברים עד
שאמר שמע ישראל ומאריכוך הקהל על ידי נשימה באחד
הוא אלהינו הוא אלהינו וכו' ואף הוא מתכוין לבמור ק"ש
בהכלעה ואומר עמהם בבת אחת להיות לבם לאלהים
אני ה' אלהיכם ונמצא שפליח כבוד קרא ק"ש כולה והקהל
קראו עמו פ' א' על ידי תחבולה כמו שביארנו וגם כן
קראו עמו סוף פס ק"ש שהוא להיות לבם לאלהים ואחר
שקראו ק"ש היו אומרים הקדושה שאומרים ישראל למטה
והיא ימלך ה' לעולם אלהיך ניון וכשנתבטל השמר בטלו
מלאומרה בכל התפלות וקבעו אותה בתפלת מוסף כמו
שכתבו הגאונים ז"ל ומה נתפשט נוסחת אחד הוא
אלהינו שלא היו רשאים לומר שמע ישראל דק אחד הוא
אלהינו וכן מה שבא בנוסחאות להיות לבם לאלהים אני
ה' אלהיכם שהוא מצין החתימה של ק"ש אבל עכשיו איך
לומר דק הוא אלהינו כי אינו מן הדת לומר שני
פעמים אחד אחד וכן לא יאמר דק להיות לבם לאלהים
אני ה'.

ואשר

הריחו בסוד ה' ותמינת ה' יביט ויבין לו
לכוין בהוד הדרת תפלת המוסף בחזרה
אשר משיב יקרו בשמי"ם ממגל כי יתגדל ויתקדש המלך
הקדוש ויטע אהלי אפרנו בכתר ראש ורחל המעטירה
אף היא גרילי"ם תעשה לה תרנג על ההרי"ם ועולה
ותטע אהלי אפרנה בכתר ראש באר הכת אכל המה
כמ"ש בגמרא בבתובות זאת אומרת הכת אכל המה
ותעמוד לנזמתו ועל כן יאמר בשפר נוסח הקדוש וזכתר
יתנו

עד לא יתכנסון ישראל לבתי כנסיות לנלאה סמ"א קיימ'
זכור כל מהורין עליון דלא יתפשטון ויפקון על עלמין
ותלת זמנין ביום אזלי סמ"א דבר ומוקב ומשטטין בעלמא
והוא עידן אתקן לנלותא בגין דלא הויתמן קטרגא כלל
וכדין איהו עידן לנלותא בגין דאינון אזלי למשטט' בטורי
חשק והר נשפה כדין פתיחין כוי מהורין עליון ונפקי ושריין
על בתי כנסיות כרישהון דנלאן כלותין ומתפלגין מהורין
על רישיהו וקב"ה שאל על ההוא דלא חשת' תמן ואמר
חבל על דפליגא וכו' איך נבה לו כמה דאתפלג ושריא על
אחרין דתמן כמה טבין אתאבדו מיניה וכו' ע"ש באורק
ואם כה נאמר ביתר תפילו של חול כ"ס וק"ו בשפר מעלות
המדות העולות בהוד הדרן של תפלות של שבת ועל ליהן
מלהעלה תפלת מוסף העולה היא על גביהן אשר כמה
מאורות עליונים מתוספים בשמים ממעל בכח סגולתה
אשר מהמה יסתדל מן העולם ועד העולם עד בואה על
ראשי עם קדש ואמר הלך חשיכים להתשלל אותה שלא
עם הזכור תקולקל חלקתו ואין נבה לו ואיש התמים
ישיביל עשות שלא לפרוש מן הזכור ולא יפנה דרך כרמים
דמי הקומה גרועים אשר בוטחים בעצמם וככוונתם
לאומרים ביחוד ולבם הולך חשיכי בין תמור לכירי ויתפללו
ברע עו"ס כוי התעם קו עמו אשר קורא אני עליהם לא
תעשו אתי אלהי כסף ואלהי זהב באשר היתה תשלהם
פלא לב ולב ממעל ללח"ש כהפס וזהבם ולאגשים כאלה
איכבה יערכו אל לבם להתפלל ביחוד אחר כי דרך נשים
להם לבלתי עזר חיל להתגבר על יצרם שעה או שתים
ולבטל מחשבותם בעומדם מלפני הארון ה' אלהי ישראל
וכו' האיוולתי בהמרף תפלה עם הזכור יעלה ארוכה
למחל תפלתם כמ"ש בזהר בפ' פנה אל תפל' הערער
ולא בזה את תפלתם איך זה כי תשרפם כאש להבת יצרם
האספסוף אשר בקרב' למחר לשלח מאת פני הקד' לפנות
להם רבות עתים לפקוד איש אל דעהו ואיש את קרובו
ולערך שם שיחתם שיחת חולין בשב' והלואי לא תהיה כס
גה מדבור ל"ה אשר השיחה בטילה היא אם היוולדת הו'
תוצבות אשר שנה ה' כמו שביארנו במקומו אחרים אשר
השכינה נווחת עליהם הוגעתם ה' בדבריהם ואיה על
שברה כי רבה וה' הטוב יכפר בעד ואשר עניי כשר לו
יחמול על נפשו היקרה ולא יחוש על התעבטו אשר יתעבטו
הזכור יותר חני שעה או יותר כאשר לא יחוש בהתעבטו
ביתר חפציו מורכי הגוף הננוף וערב לו וככן בשיתו אל
לבו להשוות לפחות כבוד עבד לכבוד רבו לא יבא לחלל
יקר הדרן של תפלות של שאר הימים ויותר מהמה בתפל'
נוסף של שבת לבלתי אומדן ביחי' או בקול רם שלא בחור'
ודי בזה הערה במצט מוגר שהזכור ברום מעלה
מניה זו לחזק ידיים רפות וכרכים כוסלות בהוד הדרן של
תפלות וכבר יחדתי הדבור בזה בחלק הקודם בשער
התפלה

פרק יג כור כתר יהנו לך

יתנו לך ה' אלהינו מלאכים המוני מעלה והכונה על
או"ה הנקראים מלאכים המוני מעלה כי הם מלאכי ממע
של רוס הכתר כמ"ס בתקונים והם הנותנים הכתר לה'
אלהינו כד החתן והכלה בכח עם סגולתו בני מלכים
קבוצי מטה המוכרי נפשם על קדושת שמו יתבר' ביחוד.
וגם לכן יאמר בשפר קדושה זו ומשרתיו שואלים איה
מקום כבודו מה שלא יאמר כן במוסף ר"ח. נפשם לשאו"ל
הגיע כי ראו שמלכות שמים עלתה למעלה ממקום
אזילותיה ע"כ דורשים עליה איה מקו"ס כבד' ד' היא
הכבינה כבוד ה' מה שאין כן בר"ח. ומטע' זה מתחננים
ללמדו ממקומו הוא יפן ברחמיו לעמו וכו' כלומר ממקום
ד'היינו המקו' ששם הז' אעתה ז' א' בכתר דאב' והנוקבא
בכתר דאימא אנו מתחננים שכיון שהם גבוה שגבו מאד
במרומים אל ישכחנו נצח נצח וזהו ממקומו הם למעלה
הו' א' יפן ברחמיו הוא הכתר דאבא רב. הרהמים לעמו
המייחדים שמו וכו' וגורמים אותו הזווג. ואשר הוא חכם
הרזים יבטא בשפתיו קודם חזרת שליח גבור התפלה
פרטי כונתה בקצור:

ליהרא

שמה דקב"ה ושכינתיה וכו'. הנה
אנחנו באים לומר חזרת תפלת מוסף
בקול רם לשוב לעורר בקול כל מה שעוררנו בלחם וכבן
תוכיף תת כחה במלכות לעלות ולעמוד יחד עב רודה
ובכח קדושת כתר יתפאר המלך בתפארת מפואר
ובעטר' גיאות וכתר נורא דאבא ואשת חיל אף היא תרלב
ותעלה ותטע אהלי הפרנה בקומת הכותרת המושגב
דאימ' לעומתו וכדילוג קדוש ראשון תעזו קו ימינה בחד
דאימא ובשני תעזו קו שמאלה בבכורה ובשלישי תעזו קו
אמניעתא בת' ת' ובאי"ה תרלב על ההר' לעלות מחג"ת
לחב"ד א' בדעת' ב' בחכמה ד' בבינה ובאורותם
נראה אור בבינה רצון תעטרנו
הנשמה הטהורה מהדרת קדש יום השבת. ובלתי א' המ'ן
עינינו להעלות מ'ן לזו'ן במסירת נפשינו ביחוד. שמע
ישראל לגד'ם זווג הקדוש יהדיו יהיו תאומים מלמעלה
ויהיו נועם ה' אלהינו וכו'. ושוכ יכוון את כונתו לשמוע
חזרת המורף מהש"ן והיו לנזטפות בין עיניו נועם שיח
כוד שיחותיו עד היכן הדברים מניעים ואם בעל נפש
הוא ירגיש בעצמו תורפת רוח גלאין קדישין כל הוד
נשמתו בנבחי ראשי במידי שבת בשכ' בהגיע לקדושת
כתר היו עיניו זולגו דמ'ו' שלים והכרתי שזה מהתעוררו'
הנשמה אשר בקרבי אכן הייתי חוכך ודאב' גל הדב' והייתי
מתאפק שלא לבכות בשבת ואע"פ כן לא אכל להתאפק
כד שמנתי באודה שמנאו תלמידיו לרבי עקיבא שהיה
בוכה בשבת ושאלו מאתו מדוע היה בוכה בשבת ואמר
עונג יש ליהיינו שמדוב רביקוית בהקב"ה היו זולגים
עיניו דמעות כדאשכחן בר"ע עצמו שהיה בוכה בעת
הגיה

הגותו בשיר השיר' כאשר השיג ברוח מבינתו עומק
סודו עד היכן הדברים מניעים וכן ימנא על הדוב
במתפללים בכונה ונראה דבכה"ג שפיר דמי ואין איכור
בדבר והכל לפי מה שהוא אדם יעזו בכונתו בשפר תפל'
זו והשביע בנחצחות נפשו. **ואח"כ** יאמר הין
כאיהנו וסדר פטום הקטורת
בחול ולא כאשר שגו רבים להרמות עניינו ליתר המזמורי'
של חול שאין אומרים אותה בשבת ולא ראי זה כראי זה
שכל עיקר המזמורים בחול להוריד העולמות אחר שעלו
אכל בשבת כולן שעלו לא ירדו ולפיכך יפקד מושכם של
המזמורי' בשכ' לא בן הפיטום הקטורת אחר התפלה שב'
לעולם להבריא החנונים והקליפות שלא יתאחזו בתפלה
אין למנוע מלאומר' אחר התפלה אף בשבת כי לא יעדר
איזה שגיאה ורעיון חיצוני בתפלה וגם אנשים החטאים
בנפשותם המתלוים עם הצבור אשר בין חיותא ליידלתא
וי לברא רעלובתא כי גורמים בחטאתם לנאת הקליפות
הטמונים בנוקבא דתהומא רבא החונה ויבער בקרבם
הכעם ופוגעי' ביקר הדדה של תפלה של שבת. ורפואות
תעלה הוא הוד הרר של פטום הקטורת לבערם
והקרבת פטום הקטורת בבהמ"ק יוכיח כי כמעשהו
בחול כך מעשהו בשבת. ומנאתי ובכת
מאת הראשונים ז"ל תקנו לומר אין כאלהינו בשבת
לפי שאין מתפללים י"ח בשבת ולהשלים חבורן אנו
אומרים ד' פעמים אי"ן כאיהנו אין כאדונינו אין כמלכנו
אין כמושיענו וכן ד' פעמים כ"דה וכן ד' פעמים מ"י
כאלהינו ר"ת אמ"ן וגם ד' פעמים ברוך אלהינו ברוך
אדונינו וכו' וד' פעמי' אתה הוא וכו' כנוסח ברוך אתה של
תפלה וי"ב פעמים אמין עם ז' ברכות שבתפלה לעומת
י"ט של חול ועולים לאדם לתשלום הק' ברכות ויסמוך לו
פטום הקטורת החביב מכל הקרבנות ובסופו פ' השיבנו
ה' א'ך וכשוכה וכו' לתועל' עוד התשוב' אשר יש בסגולתו
כמו בחול ואחריו ג' פסוקי ה' נבאות וכו' וסדר זה לא
ישתנה לא בשבת ולא בי"ט. וכן לא יעבור מלומ' אחריו
מימרא ר"ת ח' מרכים שלום וכו' לפי שיש בו ז' פעמים
שלום להכביד ז' כנפים של שמא"ל שלא יתאחז בתפלה
ויאמר אותו בשבת מן הטעם עצמו של פטום הקטורת
ובזה שגו רבים ואיש התמים לא יחטיא דבר. ואחריו
יאמרו קדיש דרבנן בברכו שאף שבשכ' הכל באים לכה"כ
קודם ברכו ראשון מ"מ הוא תועלת למי ששכח לקבל תום'
הרוח במיכות לגאולה לתפלה שאז לא היה יכול לקבל
תועלת הנשמה בכתר עתה על ידו יכוין לקבלה וסודו
בשבת כמו בהול כמו שביארנו בחלק הקודם והוא קדיש
ליתו' בתך שנת אכיו ואמו ולא ימנע מלאומרו אף בשבת
ואחריו עלינו וכו' ורבים שגו שלא לאומרו בבבת כי אין
ירדת לעולמות בשבת אכן שגו בחוזה כי אין כונתו
בהשתחויה

בהשתחויה זו להוריד העולמות אפס המקיפין. ויאמר
מזמור ה' רועי ולמנצח להים יחננו כמו בחול ועתה בשבת
יוסיף מזמור שיר יסודתו בהררי קדש ולענין קפול הסלית
ירא שמי' יהא זהיר לקפלו שלא כסד' קפולו הראשון כמ"ס
הכ"י וכראה לי דווקא במנחה אבל בשחרית מותר לקפלו
וכראמרינן פ' כל כתבי קערו' שאכל בהם בהרי' מדיחין
לאכול בהם במנחה ונפטרין לכתיהם לשלום:

פרק יד

אחר

התפלה תהינה רגליו קלות כאילות לבא
הביתה לעשות מלאכתו מלאכת שמים
ולקבל פני רבו ולא יפנה דרך הבורים בעם לאבר הוד
יקר הדירה של שבת בפקוד איש את רעהו ואיש את קרובו
אשר ממנה יתר ממנה פינה לחלל הדרת קדושת שבת
רב הקדש בשיחת חולין אשר כמה מהם השליכו אחרי
גיוס הדרת קדושת שבת וכל דבריהם על פי החוב בשבת
מכל משא מתן ומהכלי הכלים ול"ה ורכילות וגדול עונם
מנשוא כמו שביארנו בפרק ח' באורך בתוכחות מגולה
על זה ובעל נפש היפ' לא יבחר בעונג זה עונג הגוף אשר
נהפך הענ"ג לנב"ע צרעת ממחר לגפס יתירה שבו שאין
כל זה מהעונג לה אפס כמו שער בנפשו עד אשר לא תוכל
לשאת ולסבול טיכוף חולאת. וזאת הכליהם הכל שיש בו
חטא כי בת מלך הוא ותעש ברוחם לעלות אל בית אביה
אז אמר' אלכה ואשוב אל מקומי הראשון כי טוב לי אז
מעלה וכי יפקוד עליה אביה לאמר מדוע עזב' את האיש
הישראלי ביום מנוחתו וכיום שמחת לבו אף היא תשיב
אמריה לו קלני מראשי קלני מזרועי ביעסוני בהכליהם
ויחללו את שבת קדשך בחוב שיחות בטילות תחת אשר
אשר היה להם ללוותיני בקדושת השבת בתורה ובסעודה
של מצו' מהתענג ומכל אין נוח לי בתחתוני זאת מנוחת
עדי עד פה אשב כי אינתייה. ואם כן איפה בני התחוק
לכך לעשות כדת היום הסוב היות גזרת ספיר ויהל' וינה
תמה הבאה בכל קורתך אשר לא נסתה כף רגלה הנב על
הארץ. געולה וסורה במעללך אשר לא טובים ישתקע
הדבר וכן לא יעשה:

רק

אין דבר להענג את הנפש הית' אפס בלימודי
ה' ישרים משמחי לב וגם הנפש לו תמלא. וז"ס
אומרים כל המענג את השבת כי השבת כל מציאותו קדש
והוא סוד עולם הנשמות הנפתח בשב' כמ"ס בזה תרומה
דף קל"ו שנשמות שבב"ע התחתון עולין לב"ע העליון
הנשמות עליונות יורדים לעטר להם לישראל וכן נשמות
שנת לבנו בששת ימות ההול כהמים כג"ע תחתון. ויאמר
שם

שם ז'ל וכמעלי שבת' גלגולאן דנשמתין אינו אילין חולין
ואילין אחיין אילין נחתין ואילין סלקין מאן חמי כמה
רתיבין קדישין די משטני לבאן ולבאן כולהו בחד' כולהו
ברבו באילין נשמתין לאעטרא לעפא קדישא לאצטרא
לכמה דריקיא בגנתא דערן לתתא עד שעתא דכחזא
קאים וקארי מקודש מקודש כדון נייחא שכיבו דכל' וחייכי
גהינס כולהו משתככי ואית לון נייחא ונשמתין כולהו
מתעטרן בדוכתייהו אילין לעילא ואילין לתת' זכאה עמא
דחולקא דא' להון וכן אמר עוד שם ובכל מעלי שבת יתיב
בר נש בעולם הנשמות ע"כ. ואחר שיום השבת קדש הוא
מפני שנשמות מתוספות בו יאותה לכל אישי ישראל לעשות
עיקר מהנשמה המתוספת לקדשה בקדושתה בכל מיני
קדושה וקדושת המתוספת לקדשה בהדרגה ככל מיני
סוד הנשמה היתירה המתוספת למעלה ממקום הקדש
ולכן העיקר שתהנה הנפ' יתיר' הוא בעסק התורה וחידושיה
כי הנפש שכימות החול היא נהנית מצסק התורה שצסק
בימי' ההם והנשמה יתיר' אין לה חלק בה כאשר לא היתה
אותו בכל חלקיה בשבת כמ"ס למעלה בריש פי"ב ונריך
להקדישה ולהעריזה בעסק התור' בשב' כיותר לתת מית
חלקה וכוסה ולהפרידה מכל ענייני גשמות הע"ה לבר
הנשמה הטהורה עד אשר מטעם זה אסרו חכמים לשאול
דרכי הגוף בשבת בתפלת י"ח מצני שיום השב' הוא יומא
דנשמתין ולא יומא דגופא כמ"ס בזהר ויקהל והצתקנו
לשוננו לעיל פרק ח' האי יומא יומא דנשמתין ובנין כך
משכחי בתשכחת' נשפ' כל חי ע"כ ובכן תוסיף תת כחה
לה לעלות אל בית אביה בכח חידושי התורה ותגד לאביה
את כל הכבוד ההוא ומוסיף חילא וגבורתא בפמליא של
מצלה כמ"ס בזהר פרשת שלח לך דף קע"ג ת"ח כד עייל
שבתא נשמתין נחתין ושריון על עמא קדישא ונשמתין
דנדיקיא סלקי לעילא בר נפיק שבתא נשמתין סלקין
אינון דשאח עלייהו דישראל סלקין וקיימין בדיוקא קמי
מלכא קדישא וקב"ה שאיל לכולהו מאי חדשא דאורייתא
דאמרת נשמתא דא רפלוני וכלהו מוקמי ההיא מלה בתרי
מתיבתי אינון לתתא וקדש' בריך הוא לעילא חתים להיח
מלה ת"ח כד מלה אתחדש באורייתא ונשמתא דנחתא
בשבתא אתצסקת באינון מילין חרתיין וסלקי לעילא כל
פמליא דלעילא נייטין ההוא מלה וחיות הקדש מתרכן
בגדפין ומתלבשין בגדפין וכד שאיל לון קודשא בריך
הוא ולא תבין ושתקין כדון החיות הקדש מה כתיב
בעמר' תרפינה כנפיה' כד"א עמדו לא ענו עוד וכפתחו
עמדו כל העם ע"כ.

הנה

משם מתבאר גאון עוזם של חידושי תורה
בשבת לתת עוז אל הנפש היפה באישור
כולל ואישור' מוסיף בפמליא של מצלה וזהו באמ' אומרים
כל המענג את השבת כי לא על עונג הגופני אמרו אפס
לענג

פרק יד חקן לפני הנפש בשבת

לענג את הוד הדר קדוש השבת בעצם וכן אמרו בתנא דבי אליהו זכור את יום השבת לקדשו במה את מקדשו במקרא במשנה במאכל ומשתה ובכסות נקיה וכו' . וכן אמרו במדרש ילקוט סימן תתפ"ח זכור את יום השבת לקדשו כינד אדם עושה מלאכה כל ששה ונח בשביעי ומתרגם עב בכיוועם בני ביתו . ואע"פ שאתם עושים מלאכה כל יום ז' שבת לה' עשו אותו כולו תורה מכאן אמרו ישכים אדם ביום השבת וילך לבית הכנסת ולבית המדרש ויקרא בתורה וישנה בכביאי' ואחר כך ילך לביתו ויאכל וישתה לקיים מ"ש לך אכול בשמחה לחמך ע"כ . וזה ליתר העם להגיד איש איש לפי השגתו לקרא בתורה ולשנות בכביאים לתת חלק לנשמת' בראשונ' גם לאחרונ' בסעודה של מצוה . אכן חכמי המדע הבאים בסוד ה' ליראיו יאותה להם לעשות עיקר קביעותא בתורתא של רשב"י ע"ה כזוהר כמו שהיו מהגים חסידיו הראשונים ז"ל כי בו נגלו כל תעלומות חכמה אשר נגלו ואשר עתידים להגלות לקץ הימין ואם ביתר הימים ענמ' מאד במהללי' קריאה נאמנה זו . עוד תתעצם ותתגדל יתר מאד הוד הדרה בעצם יום השבת נאדר בקדש כוד האניל' שבו נאחזים מארי קבלה כמ"ש בתקוני' ומארי קבלה באניל' וכתב הרב ז"ל כי על כן בחול אנו אומרים מזמור הריעו לה' כל הארץ ר'ת הלכה ובשבת אין אומר' מזמור זה רק מזמור השתחו' לה' בהדרת' קדש ר'ת קבלה הורנו לדעת כי הלכה תשתבח בחול וקבלה תשתבח בשב' כי היא קדש גמור אשר אין תמן קליפין כלל בסוד האנילות כאמר' והיה אומר מרי ז"ל שסגולת לימודי ה' בשפר הוה תועלת עצום בשבת אף אם לא ידע שכול לחדש בו דבר ולא אמרו כזוהר פרשת שלח לך לענין חידושי התור' דכד שאל לון ולא תבין דתרפיכ' כנפיה' אפס במי שעוס' ביתר פשטי התורה שגריך לבקש את דבר ה' ולחדש בה דבר לתועלת הנשמת' החדשה אשר בקרבנו . אבל ללומדים בסוד ה' כזוהר ובתקונים אשר הוא מהולל בתוסבחות ממולח טהור קדש בסוד האנילות קריאתו זו היא הללו להקדים ולהעריך הנשמה הטהורה ולתת חיל ועוז רב בפמלייא של מעלה מה שלא יעשה באלף חלפי דרושים בריבבות פשטים . וכ"ש אם השגיג שיג להסקיף ולחזות בנועם ה' במכתב הקדש הרב ז"ל להסכי' בהם במאמרי הזוהר אשר אין לך מדה טובה הימנה . וכן הוא מנהגו לאכופ אליו כל חדר המשכילים בחכמ' מידי שבת בשבתו אחר חנות ולהנות במכתבי הקדש דבר בעתו וכל יקר דלתה עינינו שלי"ת .

ואולם

עתה אחרי זאתנו מבית הכנסת בימות החמה היינו הוגים שיגור שעה אחת אחר התפלה בבית המדרש בסדר המסודר מאתי' בתורה ובכביאים ובכתובים וכזוהר אותם המאמרי' אשר בענין הנשמה

הנשמה הוצק יסוד' מטעם מ"ש כזוה' הא' יומא דנשמתין ובגין כך משכחיכת שבת דנשמת' וכו' והוא סגול' נפלאה להאיר את הנר' מהפגמים שבה וכו' ויתר הוא תקון נפלי' לאשר טרף נפשו באפו להשיבה יחד עם תוספ' הנפש של שבת . ואשר הוא מכת ענוי הארץ ורחו לא חובלה באף ובחמיה יועיל לו לקניית הנשמה העליונ' עוד כל ימי החול להועיל לו להיות עזר כנגדו ליראה את הש' הנכב' והנור' ובמשפט התקון הזה לא ינטרף ליתר החידושים דכלא ביה ומיניה לא תזויע כמו שביארנו ובקריאתו יכוין בשם מצפ"י נקוד לבונה ולא יחוש לפתוח בשב' הספרים שכותבים בראשי הדפי' תיבות כמ"ש הר"ש הלוי סימן כ"ו וזה תוארו ויחלקם לד' חלקים חלק א' מידי שבת בשבתו בשבתות החדש .

תורה

בראשית ויכולו השמים וכולי עד ויהי האד' לנפש חיה . **נביאים** הלא פרם לרעב וכו' עד כי פי' ה' דבר ובסימן ס"ב שוש אשים בה' תגל נפש' וכולי עד תהלה בארץ ובסימן ס"א ר"ח אדני אלהים עלי וכו' עד מצע ה' להתפאר וכו' וביחזקאל סי' א' עד ואשמע קול מרבר . וכישיעיה סימן מ"ב הן עברי אתמך כועד על אויביו יתגבר .

בתובים

תהלים סימן כ"ג נפש' י ישובכו וסי' ל"ה ונפש' י תגיל בה' וכו' וסי' מ"ב נמאה נפש' י וסימן כ"א ר"ח נכון חדש בקרבי וסימן ק"ג כל הנשמה תהלל יה .

ובזוהר

פ' תנוה דף קפ"ב ע"א ר"י פתח חדלנו לבס מן האדם וכולי עד כאשר דויתק . בראשית דף י"ג ע"א פקודא ו' עד כדקא חזי לה וכדף ל"ח ע"א היכלא קדמא' עד לאתעטר' תמן . שם דף מ"ח ע"א תא חזי כד אתקד' יומא וכו' עד עמוד כ' ומן העבוד' הקשה וכפרסה נח דף ס' ע"א רבי יאודה פתח טוב איש א' חונן וכו' עד ע"כ בנשמתהון דגדיקייא . ובפרשת לך לך כל כל סתרי תורה שבה . פ' חיי שרה דף קכ"ד עמוד ד' ואברה' זקן כל דרוש הנשמת' עד דף ק"ל ע"כ כי מלאה הארץ דעה את ה' . פ' וישב דף קפ"א ע"כ ויאמר אברה' אל עבדו וכו' קפ"ב ע"א יבמחה' במעשיו . פ' מקץ דף קנ"ו ע"א וירא יעקב וכו' עד שם באותו עמוד ויהיכ ליה כיבא בכר נש . פ' ויגש דף ר"ה ע"כ ר' יצחק ור"י הוו יתבי וכו' עד וכלא חד וכדף ר"ט ע"א ת"ח בשעת' דטוב אתער וכו' עד בריתי שלום . פ' ויחי דף רכ"ד רבי יהודה פתח החדשים שמעו וכו' עד דף רכ"ה ע"כ ושכנתא עד כלא . שם דף רל"ה ע"א ר"א פתח ויאמר אלי הנבא וכולי עד שם באותו עמוד ואתחב' כחד .

החלק

הכ' **תורה** משפטים וכי ימכו איש את' בתו לאמה לא תנא כנאל

פזאת העבדים וכולי עד שארה כמותה ועונתה לא יברע.

נביאים

ישעיה סי' כ"ה כל כלי יוצר עליך כו' עד כי פאך. שם ל"ח מכת לחזקיהו וכו' עד כל ימי חייו על בית ה' ובסי' כ"ט וילכ צדקה כשירין עד רוחי אשר עליך וכו' מצתה ועד עולם ובסי' נ"ז כי כה אמר'ם וכשא וכו' עד אמר ה' ורפאתיו. **בתובים** תהלים סימן פ"ד נכספה וגם כלתה נפש י-וסי' ק"ג ברכי נפשי וסי' ק"ד ברכי נפשי ואחריו ה' ה' הנז' סי' כ"א וק"ן.

ובזוהר

המאמר פ' תצוה דף קפ"ב הנה"ל ואחר כך בפ' משפטים דף נ"ד ע"א עד דף ז"ח ע"ב דקא אריחו מנו לבושיהון חילין. פ' תרומה דף קכ"ז ע"א ר"ט ור"א ור"א חבא וכו' עד כנלא אחרא וכו' וברך קל"ו ריש ע"א כהאני לילי' שמושא דחכימין עד קל"ח ע"ב אשרי העם שככה לו שם דף ק"ס ע"ב בעוכרא דמשכנא כגוונא דלעיל עד ריש קמ"ג לעלמ' דאתי.

החלק

הג' פ' בהעלותך וידר ה' בענן וכולי ויאנל מן הרוח וכולי עד כי יתן ה' את רוחו עליהם וכולי.

נביאים

אמר ה' מצא חן דאבה מלאתי ובשעיה סימן ס"ג ויזכור ימי עולם עד גואלינו מעולם הוא שמך ובסימן ל' והיה אור הלכנה וכו' עד נשמת ה' כנחל גפרי' בוערה בה. **בתובים** תהלי' סי' קי"ו שובי נפשי למנוחייכי.

וסימן ק"ל קויתי ה' קויתה נפש י-וסימן קל"ט ה' חקרתני ותרע וכולי וסי' נ"א וק"ן. **ובזוהר** המאמר דפ' תצוה הנה"ל ואח"כ בפרשת תרומה דף קס"ה ע"א אתה הראית לדעת וכו' עד ריש קס"ב וכלא חיהו חד. ובפ' ויקהל דף ר"ט ע"א ויעשו כל חכם לב עד ריש דף רי"ד בעלמא דין ובעלמא דאתי. פ' פקודי דף רכ"ט ע"ב ת"ח נשמתא לא סלקא עד כההוא עלמא ודף רמ"ז ע"א הכא קיימין כל אינון לבושיין דנשמתהון וכו' עד סוף ע"ב לאתכל לא דא ברא.

החלק

הרביעי **תורה** ואברהם זקן בא בימים וכולי עד וישבע לו על הדבר הזה. ובפ' בחקתי וכולי עד ולא תבעל נפשי אתכם. **נביאים** ישעיה כ"ו אורח לגדיק מישרים וכו' עד וארץ רפאים תפיל. וביהזקאל סימן ל' וזרקתי עליכם מים טהורים וכולי עד חרפתו רעב בגוים סימן ל"ז הית עלי יד ה' עד דברתי ועשיתי וכלי.

בתובים

סי' פ"ז שמר נפשי והאלפ"א בית"א כולה. ובסימן קמ"ה הללי נפשי את ה' וכו' וק"ן.

ובזוהר

המאמר דפ' תצוה הנה"ל ואחר כך פר' ויקרא דף י"ג ע"א נפש כי תחטא וכולי פר' סוף ע"ב כאילו נטר אורייתא כלא. שם דף כ"ד ע"ב נפש כי תמעול וכו' עד דף כ"ה ע"ב דקאים לגבי ההוא אשא. ובפ' תזריע דף מ"ב ע"ב רבי חזקיה פתח מה רבו מעשיך עד דף מ"ד ע"א בתוקפת יתיר. שם דף מ"ו ע"ב תו פתח בריה אחרא וכו' עד מ"ז נכון היום. ובפ' אחרי מות דף ס"ז ע"א ר"ח עתח נפשי אויתיק וכולי עד דף ס"ח ע"ב והארץ החם. ובפ' שלח לך דף קע"ג ע"א כל מעלי שבתא וכולי עד קע"ד יומא דשבת משאר יומין ובשרש' בלק דף קנ"ז ע"ב ר"א אמר ודאי וכו' עד שם באותו עמו' לאלופ' למזבחתיך תס וישר.

ואחר

סדר הלוי' ואח"כ סדר ברכי נפשי להרמב"ן (א"ה כתוב כחל' ה' בנעילת ויה"ך) מרי שבת בשבתו. ואח"כ יכונו יחדיו לעתור ולרמת תפלה זו לחפצי שמים וכה תוארה.

יהי

רצון מלפניך ה' אלהינו ואלהי אבותינו א להי הרוחות לכל בשר שבזכות קריאת ולימוד הזה אשר קרינו ולמדנו לפניך שתיא שעה זו שעת רחמים בעתיד לך ותעתר לנו ותשביע בנחמיות נפשינו ורוח נכון חדש בקרבנו ונשמת שדי תבינינו נסה עלינו אור פניך ה' לאור באור אצילותך נר"ן כי עמך מקור חיים בארץ נראה אר' להיות מעבדי ה' וצדקתם יהי ה' אלהינו עמנו כאשר היה עם אבותינו אל יעזבנו ואל יטשנו להטו' לבבינו אליו ללכת בכל דרכיו לשמו' מצותיו חקיו ומשפטיו אשר צוה את אבותינו ולא נטה ימין ושמאל מעכו' עבודת' כל ימי חייו בבית ה' ולא יכרת נפשינו ממקום מח'כתה כהכרת נפש הרשעים אשר בקשו המנוחות ונפלו באנחו' בסודם אל תבא נפשינו ובקהלם אל תחר כבודינו ובקהל אנשים אשר בהם תתהלל נפש'ם ואין ברוחם רמיה אפס רוח דעת ויראת ה' וכל הנשמת'ה אשר תהלל יה. בסודם תבא נפשינו ובקהלם תחר כבודנו ושית מנת חלקנו עם בחירי אלהים שאשח אלהים ואשרו במשכנות מבטחים. ובכן יהי נא חסדך ה' עלינו לאסוף את חרפתינו ואתה בטובך תשוב תחיינו ותשוב נפשינו אשר נטרפ' באפנו ונפשינו בשבי הלכה ואזי עבר על נפשינו המים הזרונים ערה הנה שבנו אליך ומתחננים מול הדת כבודך וגדל נא כח ה' שובה ה' חלנה נפשינו השבע נפש שוקקה ונפש רעב' מלא טוב אל תתן לחית נפש תורך חית ענייך אל תשכח לגנח ובעזו סגולת לימוד תורתך תשיב נפשו למנוחתך כאשר בתחלה ובתוספת מחכה על העיקר מקור הנשמות אשר ביום השב' יפתחו ממנה תאזיל להאיר מזיו הדרה וכבודה עלינו עוד כל' ימי המעשה:

יהי

נא חסדך על הנשמות שנת לבנו ונטהרו בשש' ימי

פרק יד חפילה לאחר הלימוד בשבת

ימי המעשה לתת מעור לחסם לעלות בערן גן
אלהים ואחידך ירננו להוסיף להשתעשע כמנוח נכונה
מעלה מעלה אל מקום גן עדן העליון זכר א' על כל
מכון הר ציון ועל מקראיה ענן יומם ועשן ונהא אש להבה
לילה כי על כל כבוד חופה יריון מדשן ביתך ונחל עדניך
תסקס וירדו גשמות העליונות תג"ע העליון לעטר בני
רהומיק אוהבי שמך כהור הדד' השבת גאדר בקדש והיה
בא בעזרתנו להקדישו ולהעריך בקדשנו בין במחשבה
בין בדמיון בין במעשה לבלתי נפקד רע לגאית מן הקד'
פנימה לאתר ראלהים אחרים ונשמרה לפה מחסום לכל
יתער חול ביומא קדישא ואפרשותא דזווגא עלאה אפס
מנוחה שלמה שאתה הוא חנה בה יכית בניך וידעו כי
מאתך היא מנוחתם ועל מנוחתם יקדישו את
שמך ומהוד קדושת השבת שורש הקדושות תשפיע עלינו
עוד כל ימי המעשה להתנהל בהם בקדושה מחשב ודבור
ומצט' ותנחילנו שכ' קדשך באהב' וברצון גם אויבי' תשלי'
חתנו לכל נכשל בעמל וכעס להכעיר בעירה של ביהנס
ולל תהיה דאבה וצרה ויגון ביום מנוחתנו ותזכנו אותנו
וית כל עמך בית ישראל לבוח במנוח' שאין לה קץ ותכלי'
לע' הכעילים שכולו טוב עולם שכולו אהב עולם שכולו
שבת מנוחה לחיי העולמי' עשה למצ' שמך וכו' יהיו לרצון
וכו' ויאמרו קדיש :

הנה

הא ו הדרך ישכון אר הכת היקרה לטהר
אותה מהמספחת אשר עליה מיתר הימים
להדר' ולסלסלה ולחיות' הנשמה היתרה של שבת באורים
גדולים ויאחז נדחך דרכנו להבות בסדר הזה מרי שבת
כשבתנו לפני שגורתנו או ביתר העתי' שביום :

ושוב

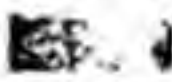
אחר סדר זה לא יפנה אנה ואנה אפס יבא
הל ביתו בחוב שמונים ויאמר קול כרמ' שבת
שלים ומבויך וישב על שלחנו מעוטף לבני' כמלאך השמים
לכבוד הדר השלחן אשר לפני ה' וחליל' לישיב שמה בקלות
ראש חס ושלוש גם מבלי לבוש וכחות העליון כאשר נהגו
רבים מאשר לא נגע אלהים בלבבם כל הימים וכיותר
בימיות החמה כי אחזתם החמה ויסירו הכנדים מעליהם
וישכו לפני השלחן אשר לפני ה' גם מבלי לבוש וכסו ואין
פחד אלהים נגד עינם וכן לא יעשה האיש היבדחלי אפס
כאשר יבא מבית הכנבת ככה יעמד על שלחנו לעשות
סגודתו ולקדש קדושו כאשר עשה בנחתו מכית הכנבת
ליל שבת וגם יהא זהיר לבלתי תת ריוח בין הדבקים בין
הפלת מוסף לסגודת שבת כמו בלילה בלי הספק והעלם
בנות' כמו שביארנו כמה פעמים כי הפסקות משמשות
למנוע ספעת גשם נדבות וכל סכן בסגודת' שחרית של
שבת כי כל כמה שיהא סמוכה יותר לתפל' המוסף תתעלה
יותר ויהא לו מוסף קרן האורם מהמאור הגדול אשר למעלה
ממנו כמודע לבאים בסוד ה' כי בקדושת כתר עליו זו"ן עד
הכתר

הכתר דאז"ל וכוונתו מצ"ק וע"כ סגודתו זו היא דע"ק
והעמד' קרן האורה נקנית במשיכה ובמשיכה לעשו' הסגוד
תבכ' ומיד אחר תפלת מוסף ולא לפנות אחר הכל הכלים
ברוכ דברים לחלל גאון עווה של שבת ח"ו - וגם אשר עשו
רבים וכשלו ונפלו לקדש אחר התפלה ולאכול מימי מתיקה
אשר לא עשו ולא כלום כי אין קידוש אלא במקום סגוד' ואם
קידש ולא סגד אף ידי קידוש לא יבא ונריך לאכול במקום
קידוש לא לתרוכתו הנאונים ז"ל שאם אינו בא לסגוד
ורוה לקדש אינו יוצא באכילת פירות ובעינין שיאכל בזית
פת או פת הבאה בכסנין או שיסתה כוס יין אחר שחייב
עליו ברכה ששתה רביעית שחייב ברכ' אחרונה ואם חיסר
אחת מכל אלה לא עשה ולא כלום ולא נאמרו כל השיבו' ו'
הללו אלא ליתר העם אכן יראי ה' וחושבי שמו הבאי' בסוד
ה' לא נאה ולא יאי להם לעשות כאלה לקדש קידושם דרך
עראי כי אם לפני השלחן אשר לפני ה' ולכונן לכבס לכל
פרטי כוונתו הנשגבה ככל אשר נבאר לפנינו ואם יאמר
קידוש דרך עראי בשחרית' טוב אינ' מצדשי' על עיקר הסגוד'
ובן לא יעשה לעשות את העיקר טפל ואת הטפל עיקר -
אך ורק לאחר לא יוכל לסגוד סגודתו מיד בשחרית מנוה
עליו בבואו לקדש בשחרית לערוך שלחן לפניו ולקדש ולומר'
סדר המסודר אצל הסגודה ולא יקדש דרך עראי ושם יברך
על ההדס כמו בסגודה ממש וטוב יאחר סגודתו כאשר
יחפץ ואז באותה הסגודה אין נריך לקדש עוד רק אם בני
ביתו אינם יודעים לקדש יכל לחזור ולקדש בבית להזניח
בני ביתו - וזו היא דרך ישרה שיכור לו הארס שא"ל לו
לעשות סגודתו מיד אחר התפלה - ולא ימתין לקדש עד
עת הסגודה דאסור להתענות בשבת עד שש שעות ואפי'
לומר ומתפלל אסור כמ"ס המרדכי פ' קמא דשבת ושעות'
אלו לאו משעה שקם ממטתו חשבינן רק מעלות השמש שעות
זמניות כדמשמע בראשון דפרכים דף י"ב ע"כ דמיתיה הא
דשעה רביעית מאכל כל אדם ו' מאכל ת"ח לענין חמץ
בפסח והתם שעות זמניות חשבינן כמ"ס הפוסקי' והמשהא
עד חצות כאילו התענה היום כלו ושומו נפשו והא זהיר
מהר בזה לכל יחלל קדושת ענג שבת ולהקדים לעשות
סגודתו כל האפשר כדי לתת מקום לסגודה ג' שיוכל לקיי'
הזוהר כראוי - ואם מתענה בכל יום ואכילה בשבת נער
הא לו מפני סיכוי וסת לא מפני כך יכמוך על הדב יאודה
החכיד להתענות בשבת ממנו על הארס להרכו' באכילה
וסתיה בשבת וגם שיהיה לו סיכוי וסת אח"כ ולא מפני כך
יתבטל מעונם שבת כמו שביארנו בסגודת הלילה כי כן
הוא למעלה כי המלך המדוש משנה מעשיו מפני הכלה
בשכנסה לחופה ולכן אסור להתענות ביום השבת לבי
סגודת תעמי' למעלה ובה שאמרו בזה ויקהל והעתקוהו
עם למעלה כי אותו תוספת דוב הנמצא בארץ בשבת
ההנהגה שלו אינה רק באכילה וסתיה ומה טוב לאר' אש"פ
שיהיה

פרק יד סעודת יום השבת

פו

סעודת ארבעת יקא קדושא וכו' כנ"ל בפ"ו כי מפני שצלה
זו עד הכתר ראוי א' במוסף וכו' כ"ע"כ לעומתה
סעודת ארבעת יקא קדושא להמשיך מהארתו א' תוספ'
הגמיה היתירה - וסוב יקוף את השולחן דרך ימין
בשתיקה ואחר כך יטול ב' אגרות של הדם כמו בלילה
ויבקק עליהן ויריח בהן ועוריו מריח בהם יקוף בהן את
השלחן וכאן יקדים זכור לשמיר ויאמר זכור ושמיר בדבור
אחד נאמר ואשר הריחו בסדר ה' יבא בשפת ס לפני
הקוף את השלחן:

ליחודא

שמא דקב"ה ושכינתיה הנה אכני בא
להקוף השלחן אשר לפני ה' להמשיך
אר מקוף דכ"ה דאבא ב"ה ובהקפי עוד הפעם יומסק
אליו אר מקוף חג"ת דאבא ויהי נועם ה' אליהו וכו' ויכון
במחשבתו כי כן יומסק אור המקוף דאית' לשולחן אשר
לפני ה' א' שמפני שיקר העליות ביום הם למלך הקדש
על כן אין לרקק בעליות הנוקבא שהיא ספילה אליו -
זכחתו הכ' אגרות של הדם בדיו יאמר כונת הדיח
בכתוב בפרק ז' - וסוב יטול דברו בנועם קולות בזמר
הרב לחן עתי יבושר עם וזה תואח -

אסדר לסעודתא בצפרא דשבתא
ואזמין בה השתא עריקא קדישא -

הוא הדבר אשר דברנו שסעודה זאת נאדרת
בקדש בסוד אז תתענג על ה' ונדיך הזמנה
ואמר שאנו צריכי לסדר רזין בסעודה וז' אסדר לסעודת'
ולא אמר אסדר סעודתא ואמר בצפרא דשבתא לרמוז
שכל בוקר דחול הוא בוקר דאברהם כמ"ס בזהר פרשת
לך וזה ביקר דשבת לא ינטק להקרא בוקר דאברהם
רק בוקר דשבת להיות שכל העולמות הם כלולים בעולם
הבריאה והם עתה ברגל האילול והבוקר הזה תאיר
ותהנה לכל בשוה בסוד חסדי' ועל כן אמר נפדא דשבתא
שהוא כולל לכל שאין הגבורות צריכים מיתוק אלא הן
נמתקים מאיליהן מן העליה שעלו ואחר כך אמר שבעו
סגולת סדר זה יהיה קרוי אלינו ע"ק שכל התוספת של
שבת היא ממנו -

נאוריה ישרי בה בקרוש רבא ובחברא
מבא דביה חדרי נפשא -

הביאור

שאלו מעתדים שיטפיע מאורו
לסעוד' נהוריה ישרי בה פי' מאורו
אור הגנוז אשר בתוכי מא"ק שמתנו קדושא רבא כנודע
ססוד הקירוש הוא נאדר בסוד החכמה וצתיק' הוא חכמה
וא"א הוא בינה דהיינו גולגלתא כתר עתיקא חכמה א"א

בעה

22

2

שהיה מומי חסות שלא ימנע מלאכול ולא יאכר תוספ' שבת
ממנו ומנאלו עונש גדול כי הוא פוגם רוח עליון כמ"ס
בזהר הגו"ל ועיין בפרשה פקודי דף כ"ה עוד מעט הדב'
ואין צורך להאריך עוד בזה - וראינו דברים מגדולי
ישראל האיתנים אשר כל ימיהם בסיגופים ותעניות
ולא פרבו אל לבם לסמוך בהודאה זו של הרב יאודה
החסיד ו"ל:

ואיש

התמים ימלא ביתו מלא דרך ויהדר לפני
סעודתו בשבת אחד עשר תור' להי' מאוכלי
שלחנו כי אף שאמרנו בזהר ואי' יהיו בשבתא חדיו ולא יהיב
חידו לאחרא לא יהיבין ליה עונשא כשאר זמנין וחזין דפרש
חביבם קאמר ולא פרש שבתים סייס לענין העונש שלא
יתענג אכ' מנה מוטלת עליו לשמח לכ האומללים איתו
כי אין טוב לאדם שיאכל ושתה ואמרו כני ישראל העניים
והאכזרנים קמטלים ברעב ובחסר כל אלא יתענג עמנו
ואמרים י' מן אס תבטואם הדכה - וכ' שביעשה סעודה
ביום שמחת לבו והוא בשבת ששכ' אז דין השבת להיות שום
לרין החיים והמועדים ונדיך להיות נמנת פניו הכל על
העניים והאכזרנים להאכילן בפנים שמחות ולרבר על לבם
דברי פיוסים ותנחומי' וזה ילכו ככל עתלו שכל מה שמשמ'
לכ האומללים ההם הוא משמח את המקו' כ"ה דאיון מאנין
תבירין דיליה - וזהו עיקר הכל לשמח למי שאינו שמח
ולהשיב למי שאינו שבע לא כאשר בהגו דבת מבני עמינו
ליום עיקר סעודת של שמחה בשבתות ובחגים וכו' ועדים
זכיות ביום סתונתם ויום שמחת לבם לקרוא קדושים
לעשדי עם ומתרחקים מן עמי עמו יתברך כמתרחק משו'
מועד מומי ניסן ודברו ברע עוסק לאמר לך פן תדבקו
עין הדעה - וחם ליה לזרעא דאברהם לעשות כלה דמאן
דנויף במסכנא כמאן דנזיף בשכינתא ואיש התמים כראש
שמחתו ישית עיקר מגמתו על העניים ועל האכזרנים
לקבוע סעודה מצודת להם כראש הקדושי' ויהיה שם ושמח
אתם ובכן לא תדבקיה שום קטרוג ומאורע דע בשמחתו
ובמקום אחר הארכנו עוד בפרט זה והעתקנו כמה
מאמרי הזהר המדברים בענין זה וכמה מעשיות
המחירים הלכות:

סעודת יום השבת

יהא

שולחנו ערוך יפה ומפה פרוסה כמו בסעודת
הלילה ויכוין שהי"ב לחמים שעליו הם עליוני'
מג' לילה כי הם בסוד י"ג חזונו דרישא דא"א כמ"ס
הרב ז"ל ויעמוד מצומד על השולחן ויהנה בסוד הסעודה
הזאת בזהר פרשת יתרו דף פ"ח ע"כ בסעודתא תנייכ'
בתיב אז תתענג ע"ה וכו' עד מאתן וחמשין עלמין
זאב יבטא בשפתים אתקינו סעודתא וכולי דא היא
כב כ סעודתא

פרק יר פי' פיוט ראדי זל

למה וזש ותיסק עד רישא להיות פנים בפנים ופיה לראש
זא ובית זה כמשך למאמר ישרר לן שופריה ועליה קאי
מאמר נחורא דלעילא כלומר שיסדר ג"כ אל הכלה נחורא
דלעילא .

**חרו חצרי חקלא . ברבור ובקלא
ומללו מלא . דמתיקא כרובשא .**

הביאור שנידך האיש הישראלי שיעשה מעשה
פה למטה לעורר השרשים למעלה
וגבאים בסוד ה' נקראים מחנדי חקלא שכמו שעובדי
הארמה נריכים להסיר העשבים הרעים ולקצור הקוצים
הברקנים מן השרה כדי שתעלה התבואה יפה כן
התלמידי חכמים הלומדי בחכמה זו הם מומרי ומחנדי
הקליפות לבלתי יהנו מן הקדש פנימה כדי שינא הפרי
סוד האור והשפע של הקדושה מכוסם ומתוקן אלינו ואמר
שלעשו' התקון הזה ביום הזה נדיך שיוניאו אלה הדברים
והסוד' מפיו ונדיך שיוניאם בקו"ל ויבטא האותיות
בשפת' דהיינו הדבר' ר' ולכוין בקול לזא וכדיבור לנוקביה
שהם מתחברים יחד בהכל פיו ולכן נדיך שהדבר שיוניא
מפיו יהיה בו פשט וסוד' וזש דמתיקא כרובשא ובכן יהיו
נמתקים העולמות על ידו .

**קדם רבון עלמין . במילין סתימין .
חגרון פתגמין . ותימרון חרושא .**

הביאור שמש ומיללו מלא מתיקא כרובשא
נדיך לכוין ג"כ שהוא מסדר אותם
קדם רבון עלמין דהיינו עתיקא קדישא שהוא רבון כל
העולמות שתחתיו וגם פירש שאלו המילות נדיך לומר
נדיך שיהיו במילין סתימין כהכמה סתימא זו ויתגלה
הדברים ולא היה פחד מהקליפה וגם שתאמרו חידושים
לחדש דבר מתוך דבר לכבוד הדרה של חידוש הנשמה
היתירה הבאה אלינו כחידוש תוספת היסודות עד יכוד
של א"ק גם אנו נריכים לומר חידושים לכבוד אותו החידוש
וכבר ביארנו למעלה באורך ענין זה .

**לעטר פתורא . ברוא יקירא . עמיקא
וטמירא . ולא כלתא אושא .**

אמר שנידך לעטר הפולחן בסוד היקר דהיינו
רוא מפני שנמכך אליה מהיקרו דדיקנא
דעתיקא הנמוך ממנו התרין עטרין שהם סוד חבדים
גבורה כבוד וזש נמיק'א וטמיר'א . עמיקא בסוד עתיק
נמין וטמירא זה העתיקא כא"א . וסוד העתיקא הזה
אינו

בינה ועתה עתיקא הוא א"א שהוא כולל חכמה ונקרא
עתיקא על שמה ושם עתיקא מקבל קדושא רבא מא"ק
כוד הכתר אחר התקון וכלפי זה אנו מעתיקים עתדיתנו
למאמר נהוריה ישרי בה בקדושא רבא שינהיר לה בהארה
הזאת של קדושא רבא ולמאמר ובחמרא טבא וכו' ששם מקום
היין המסומר בכנכיו והיין שם פחד הדורדני' כנזל בפיוט
הלילה על כן אנו זוכרים אותו על היין וזש ובחמרא טבא
דבי תחדי נפשא שזה היין הוא כלול מן השמרים שהם
הדיכין שאינן נראין כלל והיין הזה הם הז' יודין שבשמות
ע"ב וקס"א אשר המה יעלו זכור והם עולין כמספר יין
וזוהו כוד זוכרה' על היין' כי ע"כ נדיך המקדש לכוין
באלו הכ' שמות .

**ישרר לן שופריה ונחוי ביגריה ויחוי
לן כחריה דמתאכר בלחישא**

הביאור ידבר עתה מול הדת ע"ק שישלח
אלינו יופי הגבורות הנמתקים
והגבורות הממתקים הנקרא שופרא כמו משופרי שופרי
ההוא האור רא"ק שהוא בהיר ומאיר בתוך ע"ק מאותו
האור ישלח אלינו להאיר נר"ן שלנו ואומרו ונחוי ביקריה
היינו ע"י ג' תיקוני דיקנא הנקראים יקירו דיקירותא
אשר זו הדרך ישכון אור העתיקא ובכן בהשיג ההשגה
הזאת אז יחוי לן כתריו סודות דזו התורה העמוקים
הנאמרו בלחישא .

**יגלי לן טעמיה . דבחריסר נחמי .
דאינון אח בשמיה כפילא וקלישא .**

הביאור הבית הזה מבואר רובו ככולו בפיוט
הלילה לעיל פרק ז' ואומרו יגלי לן
טעמי' ירצה על הטעמים שהם כבוד העתיקא כמו
שביאר בכמה מקומות .

**צרורא דלעילא . דבידרי כוליא ויחרבי
חילא . והיבק עד ריי'א .**

הביאור ידבר על הכ' מרגלות נוצר ונקא שהם
יכוד הדעת ששם הם החיים ולכל
האצילות ולכל העולמות בכלל . ונבקשה מאלהינו על
זאת שנחור החיים הזה ישפיע מאותן התרין טפין
המתהווים מהבטישה של הנר הזה לדרך הדעת דזא
להאיר אל עבר פני הנוקבא ואז תהיה קומתה שלימה
ויתרבי חילא להיות כבת עשר ותעלה להיות ראשה שזה
לראש הזא והיינו שתוכלל לזה כרחל ויהיו ראשה בראש
לזה

הכוס בשתי ידות יהיו למאורות ב' שמות יין דה"ה
שכאזן א"ק אחד כימין ואחד בשמאל ואחד
באמצע העולים תשעים כמספר תשעה יוד"ן שבשמות
ע"כ ס"ג מ"ה ב"ן אשר בהצדף איתם ה' יודין שבשמות
קס"א קמ"ב קכ"א המה יעלו ליד יוד"ן אשר יד"ן תכין
עמו ויכון מספר הדרס למספר מילוי שם אל"ף ה"י יוד
ה"י. וכמוזוגי את הכוס אל יחסר המזוג אור אלה יהב'
שמות י"ך העולים כמספר הט' יוד"ן כמספר מ"ס
אשר בהצדף אליהם שלשה שמות אלה והרבע
שמות הוי"ה כולם מליאים יאירו ע' אותיות כמפקד הדר
הי"ן והמ"ס ביי"ן יכונו יחדיו לאור באור מספר אל"ף
ה"י יוד ה"י ובהצדף שפר הי"ד יוד"ן שבר' שמות ע"כ ס"ג
מ"ה ב"ן ושכב' שמות קס"א קמ"ב קכ"א ק"א עס ס"ג המה
יעלו למספר בא"ר העליון שבחזה דבינה וימשך לבא"ר
התחתון ב"ן וקכ"א. ובעוז הדרס' אותיות הדרכה יאירו
ט' אותיות שם יוד"ה ו"ה ב' אורים גדולים ט' יודין
שכמספר ג' שמות י"ה הנשגבים ויהי מוצג ה' אלהינו
עלינו ומצפה ידינו כוננה עלינו ומצפה ידינו כוננה ואולם
האים אשר לא בא בסוד מספר השמות אל יטלח ידו בכוס
כוונה זו רק לפני אחוז ב' ידיו בכוס ואמר אל נערך בסוד
קדושים רב"ה ומורא על כל סביביו עזיז ומרת י"ה ויהי ל'
ליסוצה כל הנשמה תהלל י"ה הללו י"ה:

ליחרא שמא דקב"ה ושכ"ה הנה אנכי בא לקיים
מ"ע לקדש על היין קידושא רבא נאדר
בקדש הלולים ומעשה ידינו כוננה עלינו י"ה המתכלה
באור הקדמון שורש כל הענפים במשפט האורים במ"ס
ובי"ן וישוב עוד אל הבא"ר לשאוב וממנה תשתלשל בכל
הצולמות ולמד"ן לאור באור החיים עולם שכולו שבת
מטחה לחי הצולמים ויהי מוצג ה' אלהינו עלינו וכו'.
ואחר כך יאמר מצומד ושם"רו בני ישראל לכלול מדת שמור
בזכור ואחר כך יאמר הפסוק אז תתענג על ה' סוד ע"ק
כמ"ס בזהר ואח"כ יאמר על כן בידך ה' את יו"ס ה' שבת
ו"יקדשהו סברי מרנן ברוך את' וימזוג הכוס ואיש המשכיל
ישכיל הסדר הזה לא יערב ולא יוסף בו. ואחר כך יטול
ידיו וינבס מצומד כמו בלילה ויאמר זמר הרב למכנע
אריפת' וכו' ויכנע כסדר הלילה ומנהג הרב ז"ל היה לבנוע
על הפת שצפה עידיב ויבטא בשפתי' לאמר לפני אכילת
סעודתו ליחדא שמא דק"כ וכו' ככ"ל כפ"ז. ואשר הריחו
בסד ה' ותמינת ה' יביט יאמר בתואר זה **ליחרא**
שמא דקב"ה ושכ"ה הנה אנכי בא לאכיל

סעודה ב' של שבת להמשיך הארה מזכמה ובינה ודעת
ראבא מקום פה העליון ולהמשיך מונוג הזעיר טרף בפיו
כל בו חכ"ו וממתקין חק יטעם לאכול ובג"ד נכון כולו
מחמדים ולש"ן לימודים מן המכריעים ויושפע במאכלינו
שפעת ז' נחלים תהייס דו"א וכו' כסדר הלילה. ושוב
יחכל

אינו דבר היונא לחזק כמו שיונא השפע מהמלכות
שמתפרסם למטה אל כל העולמות אלא הוא הולך
בסוד אל תוך עולם האזני' לכל פרנץ לפי מדרגתו וז"ס
ולאו מלתא אושא כלומר שאינו דבר מפורסמת.

**ואלין ביליא יהוה לרקיעיא ותכן כאן
שריית הלא הרוא שמיא.**

יאמר שלו הדברים שאנו אומרים בכוונה זו נעשו
מהן שמים חדשים כמ"ס הרשב"י בפרשת
בראשית דף ה' ע"א כי כשהדרס עוסק בדברי חכמה ואור'
הידוע אותו החידוש נעשה שמים חדשים ומעשה
הרץ חדשה כמו שמה"א רחיה שם מ"פ כאשר השמים
החדשים אשר אני עושה אשר עשיתי לא נאמר אלא אשר
אני עושה שנעשים בהכל פיהם של המתעסקים בזאת
החכמה וז"ס יהוה לרקיעיא. היינו שמים החדשים.
ואמר ותמן מאן שריית הלא ההוא שמא. הן הן הדברים
הנאמרי' שם בזהר ד"ט ע"א וכיון דאתעביר דקיעין
מנהון מאן שריית בהון דדר ואמר לשמש שם אהל
בהם ההוא שמא קדישא שוי מדוריה ומשכניה בהו
ואתעטר בהו וכו' וכלפי זה אמר כאן אילין מיליית יהוה
לרקיעיא ותמן מאן שריית ה'ה שמא:

**רבו יתיר יסגי לעילאמן דרגיה ויכב
בת זוגיה דרוה פרישא.**

אנו מעת ידים עתה שיתרכ' המס' רבות מהקדוש'
ראבא ויסגי למצלה ממצלתו הרגילה וז"ס
לעילא מן דרגיה ואיתו הרבות קודשא יבא על ראש ז"א
ובכן יסב בת זוגיה להתיוחד עם רחל לעולם אף כימות
החול דהות פרישת מיניה עתה ישוב לקחת' ויהי המשכן
יחד. ואחר כך יאמר מצומד לרוד ה' רועי וכו' ויכוין
בסוד על מי מנוחו וינהלני לאילין מייא דהנחה דקא נגדין
מהוא אתר דנגיד וכפיק מעד"ן ואינון מייא דקרון מי
מנוחות כמ"ס בזהר תרומה דף קע"א ע"א ויכוין בר"ת
ה' לאורק ימים לשם **יר"י** וס"ת אדכ"י ועתה יוסיף
בכוונתו לאורות בעל הסעודה באומרו אר"ך ימים שהם
דכ"א אורו' מהס"ע דא"א שנשארו בו כי ק"ן אורות יורדים
בוז"ן כנודע. ואחר כך יקבל הכוס מיד ב' ידות וילתו
בשתי ידיו ויכוין לשם ב"ן ואם בא בסוד ה' ישכע לכטא
בשפתים פרטי כוונתו הנשגבה באימה וכידאה בתואר
זה:

ליחרא שמא דקב"ה ושכ"ה הנה אנכי
בא לקיים מ"ע לקדש
רבא נאדר בקדש אבא קדישא ומעשה ידינו כוננה ובאחוז
הכוס

פרק יד כור הקדוש

יִהְיֶה רִי מְשׁוּרָא אֲשֶׁר יִכְשַׁר לְזוּכַל יִמְאֵכֶל שְׂאוֹכֵל בְּשֶׁכֶת
הָאֵל עַל פִּי שִׂיאוֹכֵל יִתֵּר מִהַנּוֹדֵךְ אֵינִי הוֹלֵךְ לְחַיְזוֹנִי כְּמֹן בְּחוֹל
אֵלֹהִים כּוֹלֵנוּ כְּכֹלֵם בְּאֵיבָרִים כְּמוֹ שְׂבִיאוֹרְנוּ לְמַעַלָּה בְּפִי וְיִרְאֵה
בְּמִים יֵשִׁים עֵינֵי הַמַּבְחִיתוֹ בְּפִרְקֵי הַהוֹא לְהִיוֹ זֶהִיד בְּנִשְׁוֹדְתּוֹ
וְלִהְיוֹת בְּעוֹדֵתוֹ נִשְׁעִית עַל טֹהֶרֶת הַקֹּדֶשׁ בְּדֶרֶךְ יִשְׂרָאֵל
יִכְשַׁל בְּהַ שׁוֹם שְׂגִיאוֹהֵם הֵן בְּכִלְיוֹ הֵן בְּמֵאֲכָלֵי כְּמוֹ שְׂבִיאוֹרְנוּ
שֶׁם כָּל חֲלָקֵי הָאִישׁוֹר שָׂכֵם וְכַתְּבָהּ בִּי בְּפִי שֶׁלֹּא בְּשֶׁם סֵפֶר
הַתְּחִמּוֹת שְׁטוֹב לְשִׁמּוֹר עֲנֻחָה בְּשֶׁכֶת מֵאֲכָוֹל בְּגִטָּה וְכִמְקוֹם
עֲשִׂיבֵי תַחְבּוֹר מִשְׁנֵי שְׂבָקוֹשִׁי יוֹכֵל לְהִזְהַר שֶׁלֹּא יִפְלֹ מִים
עֲלֵיהֶם בְּשַׁעֲת שְׁתִּיה אוֹ בְּשַׁעֲת נִשְׁלֵת יָדִים וְנִשְׁקָה אוֹתָם
בְּאֵעִי פִי שִׁאִיו מְכוּיִן פְּסוֹק רִשְׁיָה הוֹא וְכָל פְּסִיק רִשְׁיָה
בְּמִידֵי דְאִוְרִייתָא אֲחִיר וְחִיב כְּשֶׁהַגִּיבָה שֶׁל יִשְׂרָאֵל וְאִפִּילוּ
תִּהְיֶה הַגִּיבָה שֶׁל גּוֹיִם דְּהוּי פְּסִיק רִשְׁיָה דְּלֹא נִיחָא לִיה מִכָּל
מְקוֹם מִרְדֵּכָן אִישׁוֹר בְּמֹדֵר אִיכָא וְעַד יִתֵּר הָאִישׁוֹרִים אֲשֶׁר
יִשְׁוֹתִים לְהַכְשֵׁל בֶּם בְּאִין מְבִיק וְנִשְׁתַּמְשִׁים בְּאִין וְנִרְחִיץ
בְּפִירוֹת וּבְשׁוֹשֵׁנִים בְּתַחְבּוֹר וְאִיכָלִין פִּידוֹת שְׁנִשְׁרֹן מִן
הָאִילָן וְנִפְלֹ לְהִרְץ :

והאחרון

הַכְּבִיד אֲשֶׁר נִהְיָ בִּימֹת הַקִּיץ
לְהַתְקַבֵּץ אֲנָשִׁים וְנָשִׁים לְטִיֵּל בְּגִטָּה
וּבְפִרְדִּים וְכֵאִים לְכֵמָה אִישׁוֹרִים וְכַתְּבָהּ הַדְּמָכִים בְּפִי
מֵהַלְכוֹת יִשְׂרָאֵל חִיבִין בֵּית דִּין לְהַעֲמִיד שׁוֹטְרִים בְּרֹגְלִים
זֵהִיו מִסְבִּכִין וּמִחֲפָשִׁים בְּגִטָּה וּבְפִרְדִּים וְעַל הַנִּהְרֹת
כְּרִי שֶׁלֹּא יִתְקַבְּצוּ לְאֲכָוֹל וּלְשִׁתּוֹת שֶׁם אֲנָשִׁים וְנָשִׁים וְיִבְאוּ
לִידֵי עֲבִירָה וְכֵן יִזְהַר בְּדָבָר זֶה לְכָל הָעָם כְּרִי שֶׁלֹּא יִתְעַרְבוּ
אֲנָשִׁים וְנָשִׁים בְּכַתְּיָהֶם לְשִׁמְחָה וְלֹא יִמְשְׁכוּ בֵּין שִׁמְחָה יִבְאוּ
לִידֵי עֲבִירָה ע"כ - גַּם יֵשׁ לְהִזְהַר בְּמִי שֶׁ הַטּוֹר סִי' ט"ח
דְּדַבַּר שְׁנֵאִפָּה אוֹ נִלְלָה אִם בִּישְׁלֹו אֲחֵר כֵּךְ בְּמַשְׁקָה יֵשׁ בּוֹ
מִשׁוֹם בִּישׁוֹל וּמִטַּעַם זֶה אֲשֶׁר לְתַת פֶּת בְּכִלֵי שְׁנֵי שְׁהִיד
כּוֹלֶרֶת בּוֹ וְנִרְאֹה דְּכִרְיוֹ לְחַב גְּדוּלֵי יִשְׂרָאֵל וּלְפִיכֵךְ הָאִישׁ
הַיֵּדֵא יִזְהַר לְבָנֵי בֵּיתוֹ בְּשַׁעֲת עִידוֹי הַמֶּרֶק שֶׁל הַמִּין - שֶׁלֹּא
יִדְּנוּ פֶת בְּקַעֲרָה תִּהְיֶה אֵלֶּה אֲלֹא יַעֲרֹו הַמֶּרֶק בְּתַחֲלִיל וְשׁוֹב
יִתְתִּינוּ עַד שֶׁלֹּא תִּהְיֶה כּוֹלֶרֶת בּוֹ וְאִי יִתְנוּ הַפֶּת שֶׁלֹּא
לְהַכְשֵׁל בְּאִיבָה בֶּל שֶׁכֶת -

ויש

מִן גְּדוּלֵי הַפּוֹדִקִים הָאִישׁוֹרִים לְתַת מֵלַח אִפִּילוּ
בְּכִלֵי ב' כָּל זֶמֶן שְׁהִיד כּוֹלֶרֶת בּוֹ דְּכָל מֵלַח רֶךְ
הוֹא וְנִחוּ לְהַתְכַּשֵּׁל יִתֵּר מִשְׁאֵר דְּבָרִים וּמִתְכַּשֵּׁל אִפִּילוּ בְּכִלֵי
ב' וְהַמְהִיד תִּבְאֵ עֲלֵינוּ בְּרַכָּה אֲבָל תְּבַלִּין מוֹתֵר אֶךְ אֲחֵר
לִיתֵן תְּבַלִּין בְּקַעֲרָה וּלְעַרְוֹ עֲלֵיהֶם מְכִלֵי דְאִשּׁוֹן שְׁמִתְכַּשְׁלוּ
ע"י הַעִירוֹי שְׂכָכֵל מְקוֹם עִידוֹי דְּכִלֵי דְאִשּׁוֹן חֲשִׁיבָא בְּכִלֵי
דְאִשּׁוֹן כְּמִי שֶׁ אֲפֻהִקִים זֶל וּמוֹתֵר לְדֶךְ פִּלְפִלִין הִפִּי הַדְּכָה
וְחֵד וְהוֹא שִׁדּוּכָם בְּקִתָּא שֶׁל חֲכִין אוֹ בְּקַעֲרָה אֲבָל לְחַתְכָם
בְּכִכִּין אֲשֶׁר וְכֵן אֲשֶׁר לִיתֵן הַפִּלְפִלִין לְתוֹךְ בְּגַד לְכַתּוּם
בְּכִכִּין עֲלֵיו דְּמִלִּיר דִּיחָא - וְהַמֵּלַח גַּם הוּא אִין כּוֹתֵתִין
אוֹתָהּ בְּמִדּוֹךְ שֶׁל עֵץ אֲבָל מִדְּסָק הוּא בִיד שֶׁל סִכִּין וְכַעַץ
הַכְּבִיד וְאֵינִי חוֹשֵׁשׁ וְכַתְּבָהּ הִרִי ב' שֶׁ דְאֲשֶׁר לְגִרְוֹר רִגְבִינָה
בְּשֶׁכֶת

בְּשֶׁכֶת בְּמֹדֵר חוֹדֵךְ בְּעַל פִּיטוֹת אֲבָל מוֹתֵר לְחַתְכָם בְּכִכִּין
רֶךְ רֶךְ כְּמוֹ שְׁמִיתֵר לְחַתְכָךְ בְּשֶׁר מִשְׁשֵׁל אוֹ בְּכִלֵי רֶךְ דְּקַפְתָּ שֶׁ
הַתּוֹם זֶל וְיִרְאֵה שְׁמִים יִזְהַר שֶׁלֹּא יִתֵּן לְתוֹךְ פִּי דְבַר שְׁאִינוּ
חֲפִץ לְאֲכָוֹל דְּאֲשֶׁר לְלִוְעָם מִשׁוֹ שְׁחִיבָה גַם כֵּן וְהִכִּי מִשְׁמַע
מִדְּבָרֵי רַש"י בְּשֶׁכֶת דֶּךְ ק' ג' ע"ש וְגַם מִשׁוֹם לֵשׁ נִרְיָק
לְהִזְהַר בְּשׁוֹמִים שְׂדָכוּ מַע"ש כְּשִׁנּוֹתֵן בְּהֵם חוֹמֵץ שֶׁלֹּא
יִטְחֹף לֹא מִעַרְבֵי הַמִּדְּכֵי אֲשֶׁר דְּלֹא יַעֲרַב בְּכָף אֵלֶּה בִיד -
וְהַטּוֹר בְּשֶׁם בְּעַל הַתְּחִמּוֹת כְּתִבְ דְּהִיא רַש"י לְעַרְבֵי הַחוֹמֵץ
בְּשׁוֹמִים הַכְּתוּשִׁים דְּוִיקָא בְּשִׁנְתָנוּ מַע"ש אֲבָל בְּשֶׁכֶת אֲשֶׁר
לְתַתוֹ בְּהֵם מִשׁוֹם לֵשׁ וְיִרְאֵה שְׁמִים יִהְיֶה זֶהִיד לְעִשְׁתּוֹ עַל יְדֵי
זִינוֹי פִּיתֵן הַשׁוֹמִים תַּחֲלָה וְאִח"כ הַחוֹמֵץ וּמִעַרְבוֹ בְּאֲנָכְבוֹ
כְּמוֹ דִּין הַשְּׁתִּיתָא וּמִקּוֹם שְׂדָכוּ לְעִשְׁתּוֹ כֵּךְ בְּחוֹל יִתֵּן
בְּשֶׁכֶת הַחוֹמֵץ תַּחֲלָה וְאִח"כ הַשׁוֹמִים כְּמִי שֶׁ הִר"ס ז'ל -

(אמר)

הַמִּנְיָה כְּתִבְ בְּסִפֵּר שְׂכִיבָה ג' ס' שְׂכ"א ז'ל
אֲחֵר הַמֵּאֲסָף הַמִּנְיָה פְּשׁוּט כְּכָל יִשְׂרָאֵל
לְהַתִּיק בִּינֵי דְגִיס לְחִים הַנִּקְרָאִי חֲאֵב יִיאוֹרֵי בְּשֶׁכֶת ע"י
שִׁמּוֹן וְלִימִינִים וְכַתְּבָהּ חֲלָק אוֹרַח חִיִּים עֲרַעֲרָתִי עַל הַתֵּר
זֶה דְּנִרְאָה דְּלִכ"ע אֲשֶׁר אִי לְהִרְי"ף וְהַדְּמָכִים ז'ל אֶף עַל גִּב
דְּכַכְף נְמִי שְׂרִי לְעַרְבֵי וְלֹא יִטְרוֹף בְּבֹח וְכִמּוֹ שֶׁהַסִּכִּי רִבִּינוּ
הַמִּחְבֵּר ז'ל בְּסִימָן זֶה אֵינוֹ דְּוִיקָא אֲלֹא עִידוּב שֶׁלֹּא בְּכַח אֲבָל
הַלִּישָׁה נְרִיבָה לְהִיוֹת מַע"ש וְאִי לְבַעַל הַתְּחִמּוֹת וְהַעֲוָמוֹרִי
בְּשִׁטְתּוֹ דְּאִפִּילוּ עִידוּב לֹא שְׂרִי אֲלֹא כְּשִׁנּוֹתֵינִי הַמַּשְׁקָה
מַע"ש אֲבָל בְּשֶׁכֶת אֲשֶׁר הַכָּא וְדִיאֵי אֲשֶׁר דְּבְּשֶׁכֶת כּוֹתֵבִין
הַמַּשְׁקָה וְלִשְׁיִן אוֹתוֹ וְאִפִּילוּ לְת"ש הָרֵב בְּעַל הַמַּפָּה עַל
סִבְרָת בְּע"ה תִּתְּ דָּאֵם נִתֵן הָאֲכָוֹל תַּחֲלָה וְאַחֲרֵי כֵךְ הַחוֹמֵץ
וּמִעַרְבוֹ בְּאֲנָכְבוֹ שְׂרִי דְּהוּי שִׁנּוֹי וְכֵן מוֹהֲבִין לְהַתִּיר עַל יְדֵי
זִינוֹי ע"כ וְכַבֵּר כְּתִבְ רִבִּינוּ הַמִּחְבֵּר ז'ל דְּאִפִּילוּ לְרִירֵן דְּהִין
לְנוּ מִנְהַג קְבוּעַ אִפִּילוּ בְּחוֹל כָּל שְׁנֵתֵן הָאֲכָוֹל הוּי שִׁנּוֹי
מ"מ הָרֵב בְּעַל הַמַּפָּה כְּתִבְ דְּכִמְקוֹם שְׂדָכוּ בְּחוֹל לִיתֵן
הָאֲכָוֹל תַּחֲלָה יִתֵּן בְּשֶׁכֶת הַחוֹמֵץ תַּחֲלָה וְאַחֲרֵי כֵךְ הָאֲכָוֹל
וְאִילוּ אֲנִי כְּהִנֵּן אֶף בְּחוֹל לִיתֵן הַחֲאֵב יִיאוֹרֵי תַּחֲלָה וְגַם
בְּשֶׁכֶת מוֹתֵבִין הַחֲאֵב יִיאוֹרֵי תַּחֲלָה וְעוֹד דְּלֹא כְּתִבְ כֵּן בְּס'
הַמַּפָּה אֲלֹא לְעַרְבֵי בְּאֲנָכְבוֹ אֲבָל לֹא בְּכָף וְכ"ש שְׁאִין לִשְׁיִן
אוֹתוֹ וְאֲנִי לִשְׁיִן לִיה בְּכָף וְאִם בְּאִזֵּי לְמוֹד דְּכִינֵן דְּבִלְיָתוֹ
דְּכָה לִכ"ע שְׂרִי כְּמוֹ גְּבִי שְׁתִּיתָא וְכַרְכַּת ב' ת"ה ז'ל הִרִי הוֹא
ז'ל עֲנָמוּ כְּתִבְ דְּאִעֲפִי כֵן נִרְיָק שִׁנּוֹי וְכַחֲאֵב יִיאוֹרֵי לִיכָא
שׁוֹם שִׁנּוֹי וְעוֹד יֵשׁ שְׁעוֹכִים בְּלִילָה עֲבָה מֵאִה - סוֹף דְּבַר
לֹא מִנְחָתִי שׁוֹם הַתֵּר בְּדָבָר וְהוֹא מִנְהַג פְּשׁוּט בְּקוּשְׁט
וְאִין פּוֹנֵה פֶה וּמִפְּנֵךְ וְאִילוּי בְּמִכּוֹרֵאֵם שֶׁ הַרְמָכִים בְּתַשׁוֹ
דְּמוֹתֵר לְגִמּוֹר שְׁחִיקָת הַרִיפּוֹת בְּעֵץ פְּרוֹר בְּקַעֲרָה בְּשֶׁכֶת
וְאִפִּילוּ נְתִיבָה מִים מוֹתֵר וְהַחֲאֵב בְּאִיִּדֵי לֹא גִרְע מִהַרִּיפּוֹי
דְּלִאוֹת זֶס' דִּיכָה הוֹא לֹא מִחוּסַר שְׁחִיקָה וְשְׂרִי לֹא שְׂרִיִּיתִי
לְב"ח כְּתִבְ שֶׁהַרְמָכִים חֲזָר בּוֹ מִתַּשׁוֹ לְחִיבָא וְנִרְיָק שֶׁלֹּא
יִטְרִיף בְּכַח זֶה בְּחֲאֵבֵי יִיאוֹרֵי נִרְיָק שֶׁלֹּא יִטְרוֹף בְּכַח זֶה אִי
אֲשֶׁר עַב"ל וְיִרְאֵה שְׁמִים יִרְחֹק מִמֶּנּוּ וְתִכָּא עֲלֵיו בְּרַכַּת
טוב

(א"ה) כתבו הפוסקים בשומן הזף על פני החלב שצריך להזהר כשילקוט אותו בשב"מ על פני החלב שיזדקק כשיגיע במקומו לחלב להניח קצת עם החלב ודווקא שצריך לאוכלו בו ביום ואם אין צריך רק שחושש שיתקלקל אסור לישראל לעשותו ע"כ.

גם יהא זהיר בענין הסחיטה שלא יסחוט כבשים ושלקות אלא כשאינו צריך למסקה שלהם ואינו סומן אלא לתקנם לאכילה דל"ת כל שהוא צריך למסקה מבהם חייב חטאת אפילו סחט לקרר שיש בה אוכל ומות' לסחוט הירקות שצושים דק דק בשבת מימיהן דהוי כדן חבית שפקקו בפקק של פשתן לפתום נקב שבדפנה שמוציאים בו היין דיש מתירים אע"פ שא"א שלא יסחוט כל שלא יש תחתיו כלי דכיון שאינו נהנה בסחיטה זו הוי פסיק רישיה דלא ניחא ליה ומותר והכא נמי כל שהולך לאיכור מותר ודע שיש ב' מיני סחיטות א' משום תולדה דרש וא' משום מלכוד דהיינו מכבס ואם נשפך שכר או יין ארום או משקים שאינם מלכדים על המפה שעל השולחן וחפץ לנקות ע"כ פ"א שא"א מהם תוך הכף לשפיק החוץ דזה הוי תולדה דמפרק אבל מותר לרחות המשק' על ידי סכין מעל המפ' כנקל ולגרור על ידו המשק' שנשפך שיזוב לאיכור אבל מים או יין לבן שנשפך על המפ' אסור לגרור אפילו בסכין דהוי מכבס כמו שהאריכו בכל זה פוסקים האחרונים - ועל כן יזהרו שלא לנגב במפה כוסות כשע' הדחתן ע"י בגד כמו שעושים בחול גס צריך להזהר בימות החמה שלא לרמ' השלב דהיינו לשוברים לחתיכות דקות כדי שיזובו מימיו אבל נותן הוא לתוך כוס של יין או מים במקום שאין בה חשש תולע' והוא נימוח מאליו ואינו חושש וכן לשבור חתיכה מזנו מותר אפי' אם יזוב קצת מים על ידי זה דלא נתכוון לזה ועוד שהולך לאיכור וזה פשוט ואין חופפין כלים במלח בשבת לפי שהמלח נמחה כשחופף בחזקה כמ"ס המרדכי ואסור לרחוץ ידיו במלח וכל שכן בבורית שנימוח על ידו והוי כולר ולענין אגד גדיים ועופו המקולסים וחטוית תפירתן כתב בשבולי הלקט דמותר לתתם בשבת משום דפסיקת תלוש אינו אסור אלא אם כן מתקנו למדה או לעשות כלי ואפילו שכות דרכנן ליכא אלא היתר גמור הוא ע"כ וכן כתב הב"י בא"ח סימן שי"ד דמותר להפקיע ולחתוך קשרי השפוד שקושרים בטלה או בעוף הצלויים -

(א"ה) כתב בשכנה"ג ששי"ר על הדג' מלחי' שרגילי' לזכא בתוך חביו' קטנו' הנקראים רגילי' ששה דפי' קטני' מחושקים זה ע"כ זה כל ידיו חשוקי' ע"ז וכפיהם יש מנופה נשא אם מותר בשבת לפתוח אותו י"י הסרת החשוקים לאכול הדגים או אסור ואת' ל' דאסור אם יכול להתיר ראש המנופה בסכין ואת' ל' אסור לפעמים נאים מחושקים בחבל אם מתיר לחתוך החבל כדי לפתוח החבית

טוב) ואמו' למלוח חתיכו' צונן וה"ה כל דבר שטעון מליחה כבון בגלי' וסומים ד"א או ס' חתיכות ביחד מפני שנראה כבובש והכובש אסור מפני שהוא כמכשל אלא מטביל כל אחת לכדה ואוכלה ואפילו בחתיכה אחת אסור לשהות יותר משעת אכילה כמ"ס מהר"ל בהל' י"ט ואסור לשפוט בשבת יין או שאר משקה לכלי שיש בו חומץ כדי שגם זה יהיה חומץ אחר כך דהוי כבובש כבשים כמ"ס האחרונים ז"ל :

והבורר

גם היא מן הקשות שבשב"מ וירא להם צריך להזהר בכל דקדוקים וחלוקים כי רוב' רבים עליהו איכורים דאורייתא שהרי הבורר אוכל מתוך פסול' או שהיו לפניו ב' מיני אוכלין ובורר מין ממין אחר והניחו לאכול אחר כך אפילו בו ביום בסעודה אחר' חייב כל שאינו לאכול לאלתר והבורר פסולת מתוך אוכל חייב ואפילו לאכול לאלתר וצריך להזהר הדבה בזה שלפעמים שיש לפניו כלי שיש בו ב' מיני אוכלין מעורבין והו' חפץ לאכול מאחד מהמינים אם הוא נוטל ממנו ואוכל ושוב נוטל מהב' ואוכל לית לן בה דהוי כבורר אוכל מתוך פיסולת לאכול לאלתר דשרי לכ"ע אבל אם בירר יותר ממה שאכל כבר הביא עצמו לידי חייב חטאת ואם יפגע במין הב' וישליכנו מידו ויסלקנו לדדים ה"ז כבורר פסולת מתוך אוכל שאפילו לאלתר חייב לפי שהאוכל שאין לו חפץ בו נידון כפסולת כמ"ס שפי' הטור ודבר זה דבר ההוא הוא ואין אדם יוצא מידי ספק חטאת ואין צריך לומר אם הולך ובורר בידו האוכל שאינו חפץ בו והולך ומסלקו לדדי' עד שנמצא האוכל שהוא חפץ בו לכדה לצד אחד שזה ממש בורר פסולת מתוך אוכל וגם אם בירר והניח אפי' לכו כיו' חייב ולא דווקא במיני פירות. אלא אפילו בשני מיני דגים שהם ניכרים בין החתיכות גדולות ובין הקטנות מהדגים קטנים נכתפקו גדולי ישראל אי שייך בהו ברירה ונטו להחמיר משום דספק חייב חטא' הוא וה"ה בשני מיני כבד גם אם האוכל מרובה על הפסול' או הפסולת מרובה על האוכל יש בזה דעות מחולפות ואי אפשר לקיים את שתיהן אלא בשב"מ ואל תעשה ואיש התמי' צריך לומר בתוך ביתו ערב שבת להיות זהירים להניח מערב שבת כל פרי ואוכל בכלי בפני עצמו כלי פסול' שאין טורח בזה לעשותו וככן יסתלק עצמו מכמה ספיקות חמורים וקרוכים לחטא' וכמו חלב ודשן תשפך נפשו לאכול לכבוד הדדה של שבת בלי שום פקפוק וחכש חטאת ח"ו ואסור לסנן את החומץ מן התולעים שבו בשבת משום נוכח ומשום דאתי לידי סחיטה ובורר פסולת מתוך אוכל והגשים הבורק' הירקות בשבת להסיר הגלים המעופפים צריך להזהיר בעת הכריקה לברור העלין היפים מן המעופפים ולא להפק דהוי כבורר פסולת מתוך אוכל דאפילו כדי לאכול לאלתר אסור כמו שכתב כל הפוסקים כל פרטי דברים אלו (א"ה)

פרק יד אזהרות במאכל השבת

העליון כך הנפש היתירה נוזנת מהמזון העליון שנתגשם בשלחן התחתון הזה כסוד נדיקאזכל לשוכע נפש'ו ואם לא ינהג כעורה באכילתו מאין יבא עזרו ליהנות מנועם ה' וכוזהר פרשת ויקהל אמרו שכששת ימי החול השכינה נהנית מברכת המזון אמנם בשבת השכינה נהנית מעצם הסעודה שאדם מתענג ו'ל בקיבור רזא בחול לא איתנהי אלא מאיכוז מילין דסלקין מנו שכעה וכולי בשבת איהו רזא אחרא כמוזא ממס ובהוא חרה דמנו דשכ'ע'כ וכמה וכמה יתקד'האיש הישראלי באכילתו בתנו לגד ענינו במניאו'האכיל'היה אשר היא באה לת' עוזו וחיל לשכינת עוזינו ולעולם אל יפן בדבר בחומר שבה כי אם כסוד ייחודה למעלה וזו היתה מעלת האכיל'שפילו במצעים הגשמיים היו מייחדים והראיה מענין באר המים שחפרו אברהם ויצחק שפי' כזוהר שהיה עניינם כמו מצות תפלין לנו וכן יעקב בענין המקלות שפגל ברהטים שפי' כזוהר שהי' כוונתו הנחת תפילין וכן במניאו'אכול'סעוד' של שבת יש בפרטיהן ייחוד גמור כמו שביארו כזוהר בכמה מקומות והערד רבי אבא ע"ה אשר דבר בקדשו לפני כל סעודה וסעודה פרטי ייחודיהן כמו שביארו למעלה וגם היה המצאה נכונה לבטא בשפתים פרטי ייחודם לעורר עננו בכוונה יתירה באכילתו ולרעת כי אין אכילתו של אדם עתה הלא דמיון והאכיל'הודאי היא בדכיון'המחשבה באור השכל אל מקום ייחודה כענין שנאמר ויחזו את האלהים ויאכלו וישתו ובכן היה מובטח בסעודתו שלא להכשל בדברים המקלקלים הודה של סעודה. ומורי היה מהג בסעודת שבת להזהר להיות אכילתו שלא יהא בה צד איסור כלל ע"ד שהיה עושה יחזקאל שלא אכל מהבהמה שהורה בה חכם אפילו שהיא מותרת כיון שנפל בה כפק איסור והריש כמה דברים שנפל מחלוקת בין הפוסקים אחרונים הלכה כדברי מי וזה אומר ע"ה מתיר ודבר זה לא היה אוכל באיתו האומר שויה לגביה חתיכה דאיסור' שהוא חמור יותר מהורה בה חכם וכן היה מנהג חסדי הראשונים לפרוש עצמם משכשים שער המותר מיראתם שער א' מצד רי'האיסור וכ"ש כענין דיני שבת החמור שצריך להזהר שלא לאכול סעודתו בכל מקו'אפס מיהודי הכשר המדקדק בו בראוי שאם חשד עליו כאשר נחשדו בכמה מקומות רבים נוכחי ישראל להם אכילתן בשבת לא יאכל אכלו דכל החשוד על הדבר לא דמו ולא מצידו. גם הוא היה אומר שבאכילה זו בשבת יתבדק כל מזונא ומזונא שיאכל ושיסת' בטהר הימים שלא יהא בהו מקטרגא דינה'ר דומיא סגולת לחם הפנים שהיו אוכלים הכהנים בכה'מ'ק כמ"ס כזוהר תרומה דף קכ"ד ע"כ :

וצריך

הבעל תשובה בשבתות ובמועדים להיות עניו בראשו בסגורתו לכל יסודו יסוד הרע למרה פות במאכל ובמשתה היין הרבה וישוב לסודו הרע בשבתות

החכית והאריך שם בנרדי נודדים וכתב בסוף ולכך דעתו מסכמת ראם אפשר להתירם ולחתכם על ידי גוי יחתכם ואם אין שם גוי מותר לחתכ' על ידי ישראל אם אי אפשר על ידי התר החכל או הפקעת ואם אינן קטורים בחכל כראה שיכול לפותחם על ידי גוי כמ"ס רבינו המחבר ז"ל בשם האגור שמימיו לא ראה מי שהורה לשכר הפותחת למורק השבת : וכסב הרב ז"ל דע'ישראל קאמר דאילו ע"י גוי אין להחמי' כיון דאיכא מאן דשרי אפילו על ידי ישראל הכא כמי על ידי גוי שרי כיון דאיכא מאן דשרי על ידי ישראל ע"כ) וכתב בתר'מת הדשן שסכין שהוא תחוב בכותל כל עץ מבע"י שאסור להוציאו בשבת כיון שהוא דבר מחובר אבל אם הוא תחוב בספסל וכן בכל דבר תלוס מותר להוציאו ואם דנה ושלפה מבעוד יום אפילו בכותל שרי כמ"ס הב"י ז"ל וכתבו האחרונים מה שנוהגי' בסעוד' גדולות כדי להכניס האויר נוטלים בשבת על ידי גוי העשזית מן החלון נרא' דאסו' כיון דאיכא'בנין וסתירה כיון דמחבר ארעא וראוי לחוש לדבריהם ולענין הפירות בסעודת שבת כבר כתבנו בפרקים דלעיל אזהרותיהן ויתר מהמה מפורשים בטור סימן ש"י ברינו המוקנה ע"ס :

ובער

נפש היפה ענינו בראשו להסתכ' ככל חלק האיסורים הנזכרים ולהזהר ביותר לכל יכשל באחד מהם לכל יחלל את יקר שבת דכקדש ח"ו ומה גם יקר תפארת סגודת עילאה האחוזה במקום עליון ומרומם על כל ברכה ותהלה אשר מי ימלא גבורות סעודה זו. אשר על כן ירא אלהים יזהר לעשותה בדרך ישר לא יכשל בה בשום שגיאה לכל יפגל בקדשים חלילה. ותמיד בכל סעודתו לא ימנע מעגד ענינו מאמרו אשר הגיד ואמר לפני סעודתו דא היא סעודתא דעתיקא קדישא דחקל תפוחין וזעיר אנפין אתיון לשערא בהדיא ובכן מורא לו יעלה על ראשו להיות נוהג בסעודתו באוכל לפני המלך ולשמר לפיו מחסום לכל יוניא דבר לפני האלהי' לקלל את קדש ה' חלילה ככל אשר הזהרנו בס' בפ' בחומר הדבור בשבת וביותר על השלחן אשר לפני ה' אשר מקלקל ומפגל קדשי הקדשים וכ"ש שזוהר מהדברים אשר הזהירו חכמים שלא יהא גרגרן ובלען בסעודתו חלילה כי עושה אלה הם מהטרא דששו שנא' בו הלעיטני נא כמ"ס כזוהר דות ז"ל תמינא דלא יהא גרגרן ובלען לא במאן דאכיל קמי מלכ' דברכתא לא שריא במעוה הוא דאשתכח כלעין כעשו דכתיב הלעיטני נא מן הארום הארום ג'הי טעמא בבין דחויא כישא שרי במעוה ולא אשכח ולא עוד אלא דאקרי רשע דכתיב וכטן רשע' תחבר מאין לשבע כב'ד אכעו ליה כד אכיל במאן דיתב קמי מלכ' ע"כ וזה כיתר הימיו' כ"ס וק"ו בעוז סודם של סגודת שבת כי על שלחן המלך תמיד יהא אוכל וכו' מהמלך הקדוש יהנה מסוד שפע העליון

עשכרתו ח' ואף שהותר בשבת להתענג במאכל ומשתה לא ינא מזה הריסא למסוך ביין את בשרו כל היום ולקלקל הוד הדם של סעודות שבת בשחוק וקלות ראש חליל' אלא להתענג על ה' כשיצוה ולעולם צריך להיות חדר וירא מחדין ולא ישכח כמה הכעים בעונותיו את-בוראו וצריך לקיים אפילו בשבתות ובמועדים שוב יום א' לפני מיתתך כמ' החסיד בשער התשובה שאם היה יודע שכיום השבת או כיום טוב ימות כמה היה ירא וחרד והיה משכים לקרו' בתורה וכמה מע'ט היה עושה ולא היה נמש' אחר תענוגיו כן צריך שיעשה כל ימיו לתקן את אשר עוות בשבתות וי'ט ובפרט בזמן הסעוד' אשר הוא מעבר מסוכן שאם ימשך אז אחר היין יותר מדאי וגבר עמלק וצריך זהירו גדול כדי שלא יחזור לסורו ויהיה ככל ש' על קיאו כפיל שונה באולתו כמו שאירע לכמה שחורז לסורם מחמ' אכילה ושתיה כי על כן אמרו חסידים הראשונים ע'ה כי עת המאכל והמזון ומצדק לרעת אם אוהב האיש הישראלי את ה' או לא והוא משל לאדם שיש לו כן במדינת הים שבעת שמחתו יזכרנו ע'ד אם לא אצלה את יחזשלים על ראש שמחתי לכן בעת האוכל שהאדם שפח אם יזכור את קונו לבלתי נאלתו ממדכו אהבת קונו כרא' שההכנה קשור' כלבו וכשהוא שוכחו מתוך המאכל אז יתלהב האהפסוף אשר בקרבו ויתחזק על עומדו וכשל השכל ונפל-דמיון הנלחמי' זה עם זה ונפל הא' וקם האחר שמאז אין לו תקומה ולזה ימנע ממנו מאז הדר תשובתו ויפיה-ויתר מאלה צריך הת' ח' להזהר להתבכר על יצחו לבל ימשוך ביין את בשרו אף בשבתות וי'ט דאמר ר' יאודה האי צורבא מרבנן דמרו קרינא עליה כוס זהב באף חזיר ולא עוד אלא שמחלל ש'ס כמ'ס במדרש הנעלם פ' וירא וכו' ויתר הת' ח' המרכיני תורה בקהל רב מיום שבת בשבתו יזירו ענמ' כסעוד' זו ומשתה היין פ' ישתה וישכח מחוקק יתהלך במישרים לטמא את הטהור ולטה' את הטמא ח' ותמא' שאלמו בשני דת' עני' אנשי משמר מותרין לשתות יין בלילות אבל לא בימי' ואנשי בית אב לא ביום ולא בלילה והטעם שחששו פ' יבאו חב קרובות ולא יפיקו בני בית אב של אותו היום וצריכין אלן לסייען והרי אינם ראויים לעבודה משום שכחות ואנשי בית אב היו אסורים בין ביום ובין בלילה לפי שהיו מעלין כל הלילה איברים ופדרים שפקעו מע'ג המזבח אי נמי אם לא גמרו ביום גומרין בלילה אשר משם יתבונן המשכיל שכל מי שהיתה העבודה כבירה עליהם היו אסורים ביין כדי שלא יבאו להתבטל מהעבודה וכן יאות' לו להת' ח' המרכיני תורה להתרחק מהיין מאד ואף שאינו מהמרכיני תורה במשורה ישתה כדי שלא יבא להתבטל מד'ת וימנע ממנו מאז הדר התורה ויפיה:

ואף

ליתר המון העם יאותה להזהר למו לבלתי משך ענמם הרבה במיני התענוגים ולהשליך

כג א קדושת

כמ'ס 23 כימים

פֶּתַח דְּיָחִידָה מְנַחֵה לְמוֹשָׁבִים בֵּין

[illegible][illegible][illegible][illegible]

תהי

[illegible]

דאזע

ותופשי
התורה וזאתה לראש לסיגות נאמר וסכל
מה על שלשנים לכל יתאכזר עכשיו נאמר
בין יומי יומי חסד ודן דכ"ש על ידי יתאכזר
וקלות ראש שאין לך חילול שמיים ברחל בזה אשר עשה
אבות ואיבות יתאכזר וזאת חסד וזאת חסד וזאת חסד
בקרוב

אשר יאמר ליהוה הנה נבדק אל (א"ה כתב בספר
הספדים פתח דס' שלא יאמר אדם בלך ויטן כרי טוב
לעצת על אבותיו בלע אצלו שבת שחרית בזה שצווינו
בשכל ימות הסול :)

וְאֵלֶּם

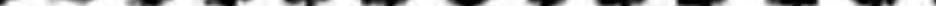
[illegible]

כ על כל אלה אתם אחי ועמי חושם על כבוד סיגור
 כ' פועל הנגמם האחת האהובה הכת הקדש
 לבלתי ילכת בעמתי רשעים ששנים מחסך לפניהם לאר
 ופצקשים למימור ככלע את שבת הקדש בהכלי העולם
 הכל שיש בו חטא שצליהם מאמר כי דבר ס' כהובט' ואח
 להם מעלכו' סל תורה אתם ואת תהיה הקנאות והמרגעס
 לכם לטקוד תמנע כל יום סוף בעסק קתואס בחשק ופלא
 בחשק האיש בחשוקתו אשר לא ראה אותם זה במס עדים
 ובחשקתו ג' כה ע'ו הסמחה וס' רחש עשם ע'ר להפלא כן
 יהיה בעיני עושי המלאכה הרחוקים עמנות כס בכל ו' ימי
 המעשה כאילו הם ביתכם ולרצו זה ביתכם תורת במדת
 להודו דעת את העם אשר נמצו מרפי' דים לחזק בתורת
 ה' בשבתות ה' לכפר עליהם מאלת האעל אשר מעלו בה
 בו' ימי המעשה ותהיה חגיבה עליהם כאילו סיוס ביתכם
 ובן אמר חכמים לא ביתנו שבתות וי'ט לשראל חלוא כרי
 שיעבקו בתורה פלא יעמד' ה' שס סאון מרדה ואן שחפכה
 כשם עסק ולא כשם מלאכה בעולר ;

ולבן

ראוי לכתוב לי חפץ לעשות עתה הסכמת רב

2	23	הקדמ

[illegible]

פרק חמשה עשר

772

אדר ששדמו בשנת שזללסור במקומו או במקום
קביעותו בין עם ישר בין עם רבים בקלנה
שזללסור סחל אל חל כי האכילה בשנת ששזל
ואם אסר שהתחל בלימוד חסמט שעה טוב ל לסטות
עכמו לישן למס ראשו ואכריו הוא עכלל עוש שבת
ורדשו דשמות אפדו שבת ר'ת ש'שז ב'שבת ת'עטג
שאף שאפדו שעה כזס רעס לזריקס ושז לרשעים הינו
ביתר היקס כי כזריק על יד עששו אפשר שיתעכרו בו
כשמות הזריקס למור ולהועיל וכאמר ישן כיום יחזרו
הכסמות ותפדו מלחט שם כי כלילה האדם מפקיר
במקומו כי דהשכינה בסור ב'ידך אפקיד חח' וכלה זכה
וכדי וכלים אסמם כיום לא תמאס סזנה סמח לבק דגלה
כי אפס תקום סמחה וסקדון ותפסיד מס סלקחה כלילה -
ואתם הרשעים הוא בספק כי כלילה אינן נכבסות במקדון
ככבי סעכעיה והעס מוסססות בעלס ואוכלות נשמות
סל רשעים וכלות עקסס כפיכודים ולכן אם ישנו כיום
אפשר שכל יד ואזו סעשס הסוכ עעמו ואתס הרשעים
כיום ההוא כאשר ישנו יתפדו מלחמ ואמסס הסעיה לסי
סחול אדם גדל וסחוב תאר כמ דאססונים וזו אפשר
סאפילו אם ישן כיום ירויח כמ כלילה כמ'ס הרב ול
ואתם כיום הסבת וזו הסעיה כמס שזכה הוא אל הזריקס
כי אין דבר רע מנר כסבת וארכלא אפשר סירויח ולכן
טוב לנפש לישן כיום הסבת סימת סהיה תקסס ענג שבת
כב כ

פרק מז עכב החורה בשבת תקין לביטול תזת של חול

ה' דרש כמונה מרגלות שלח ויציאו דג' קטן בדברי חול וכל שכן בשחוק והתול וטיוול ח' חפס יקבעו ענמם במקום אחד כמכת' תקוע וטול איש איש לפי שיעורו ס' ת' בידו ויעסוק בו בחשיקה וכלי הפסק דברי' בנתיב ח' . וכל שאינו חושש על הונאת היום ומוציא אותו בשיח' בטיל' או בהתגרות בשינה מלכד כי יפקוד עליו חטאת ראשונה כ'אמו' גם תוכפל עונשו כי פוגם קדושת היום למטה ופגם למעלה בשורש המקום אשר נאחז בו קדושת השבת ומרא' במעשיו הרעים שאין לו חלק באלהי ישראל כמ' ש' בזוהר פ' ויקח דף ר' ה' ז' ל' ומאן דאשתדל במילין אחרנין ובמילין דעלמא דא איהו בד' נש דקא מחלל שבתא ולית ליה חולק' בעמא דישיראל ותרין מלאכין ממנן על דא כיומא דשבתא ואימון שו' ידיהון על רישי' ואמריו ווי לפלגי דלית ליה חולק' בקב' ה' ועל דא בעי לאשתדל' בגלותא ובשירין ובתשכחון דמאריהון ולאשתדל' באוריית' ע' כ' הנה הדק היטב לשון הכפול דקאמר במילין אחרנין ובמילין דעלמא להביא אף ה' פנה לבו לבטלה אף שלא יפגום בפגם הדיבור והוא עו'ד ושותק שאין לו חלק עם ישראל הקדושים ולא עם הקב' ה' והוא כו'ף ומחחק מן המלאכים הממונים על ככה ולכן החרד את דבר ה' ימנע ענמו מכל דבר חול ואפילו לצורך ענמו יסקול כל דבריו במספר ובמשקל כמונה מרגלות כד' שלא יבא להכשל בשיחה בטילה אשר גדול עונה מנשוא ביתר הימים ויתר גדול מאד ביום השב' כמו שביארנו בפרק ה' ח' . וכל הרואה כת לנ' או לנכני' עוסקי' כל יום השבת כהכל וכהלה בהכלי העולם ובסיפורים והגדות ממה שהיה ומה שעב' מהמאורעו' אשר לא יועילו ולא יצילו ראוי להוכיחם על זה בדברים טובים ובדברים נכוחים ולהודיע אליהם איך מחללים את כבוד יום השבת בכך ומה תועלת להם לספר דברי' אשר אין בהם תועלת ולנטוש ולהאכיד דברי' אלהים חיים תורה קדושה ואשר מה טובה ומה יופים להו' בתורת ה' כהיום הזה וכל המחדש דברי' חכמה ביום השבת אותה הנשמה מתעטר' מלפ' צ'ל' בכמה עטרו' קדש וקדוה כ' ה' משתעשע בה ונושק אותה ומברכה ברכה שלמה וכמ' ש' בזוהר פ' בראשי' כפ' השמים החדשים והארץ החדשה אשר אני טרא כי כל המחדש דבר בשבת אותו דבר מעלין לפני הקב' ה' ובאותם הדברים נבראים שמים חדשים וארץ חדשה כמו שביארנו בסוד הפיוט של הרב ז'ל' ואילין מילין' והון לרקיעי' ע' שוגם אשר אמרו בזהר שלח דף ק' ע' ג' ז' ל' ת' ח' כד' ע"ל שבת' נשמתין כהתין ושירין על עמא קדישא ונשמתין דנדיקייא כלקי לעילא כד' נפיק שבתא נשמתין סלקין אינון דשארז עלייהו דישיראל וקיימין בדיוקנא קמי' מלכא קדישא קב' ה' שאיל לכולהו מאי חדשא דאורייתא דאמרת נשמתא דא דפ' וכולהו מוקמי' ההיא מילה בכ' מתיבתי אינון לתתא וקב' ה' עילא חתים לההיא מילה ת' ח' כד' מלה לתחדש באורייתא ונשמתא

ינשמתא דנחתא בשבתא אתעסקת באינון מילין חדתין וסלקי לעילא כל פמליא דלעילא נשמתין ההיא מלה וחיות הקדש מתרבין בגדפין ומתלבשין בגדפין וכד' שאיל לון קב' ה' ולא תביד' ושתקין כד' חיות הקד' מה כתיב בעמד' תרפיעה כנפיהם כד' א' כי עמדו לא ענו עוד וכפתחו עמדו כל העם ע' כ' :

ואשר

אינינו לא מן דין ולא מן דין יסקוד על דלתותי כתי' כניסיות ובתי מדרשו' לשמוע בלימודים ונדקה יחשב לו בשמו' את דבר ה' וכזאת וכזאת ידבר באונס להפרישם מאיסורא ואם לא יקבלו ממנו בנח' ידבר אתם קשות על הענין ויגדיל להם חומר האיבור ויודיעם כי כל בר ישראל העושה באלה אין לו חלק בישראל ועם קב' ה' ואם באלה לא ישמעו לו יבדל מהם וממקו' מושב' לסור מתוך האנשים הרשעים ולא יספה בחטאת' כי רעתם רבה וחטאתם כבדה מאד להעלות חרון אף ה' כמ' ש' הרמ' כס' ז'ל' וז'ל' וכן אם היה במדי' שמנהגותיה רעים ואין אנשיה הולכין בדרך ישראל ילך למקום שאנשים נדיקים ונוהגים בדרך טובים ואם היו כל המדינות שהוא יודעם ושומע שמועתם נוהגי' בדרך לא טובה כמו זמנינו או שאינו יכול ללכת למדינה שמנהגותיה טובים מפני הגייסות או מפני החולי ישב לבדו שנאמר ישב בדר וירום ואם היו רעים וחטאים שאין מביאים אותו לישב במדינה אלא' כ' נתערכ עמהם ונוהג במנהגם הרעים יבא למערות ולחוחים ולמדברות ואל ינהיג ענמו בדרך חטאים שנאמר מי יתנני במדבר מלון ארמים ע' כ' . וכבר נזכר על כל זה קמאי דקמאי וכמה נעימים דברי' פי חכם חן החכם הגדול משה אלשיך ז'ל' בספר תורת משה בפסוק לא תבערו אש בכל מושבותיכם ראויים וטובים להשמיע' דברי' ז'ל' לא תבערו אש בכל מושבותיכם דרך רמז ויתכן רמז לבו הוא יתברך כמה קשה יותר לפניו יתברך עביר' אחת אשר יעשה האד' ביום השבת מאשר יעשה בחול והוא כמה שידענו כי עון ענמו אשר יעשה הוא כח סומא המעותר לרנו' כגיהנם והוא בהיותו מתוודע למבער' אש חלק אשר לו כגיהנם כי אשמתו היא אש שתלכטהו מסביב על כן תכפל רעת אשר עושה עבירה ביום שבת שבו אש גיהנם כח ומנטקן והוא יבעירנו ומה גם שכופה את הנפש יתירה שבו לעשו' על ידה כח סומא לישרף בו וזה מאמרו יתברך באומרו לא תבערו אש בכל מושבותיכם והוא כי' כל איש ישראל יש לו מדור מיוחד בגיהנם כאשר לו בג' ע' כמאמרם ז'ל' כל אדם יש לו חלק בג' ע' וחלק בגיה' זכה וכולי ועל זה אמר הוא ית' על המחלל שבת או עובר עבירה זולתה בשבת שיתו לבס' ולא תבערו אש בכל מושבותיכם אשר לכם בייחוד לכל אחד בגיהנם ביום השבת כי קדוש היום ואת' מבערי' בו אש הטומאה ביום שאררכא אור גיהנם מנטקן ומה גם בהיותכם כנפש יתירה עלזנה הבאה לרחמכם ותטמאו' ובכלל

ובכלל הדבר הזה תבדל אשמת המשתעשעים ביום השב' לקרוא בספרי סיפורי מלכים ומלחמותיה ומתאכ'ים לומר כי הוא עונב שבת ואזי להם כי הם ככלע את הקדש בשחת חולין ואת קדוש ישראל נאנו בעסוהו בהכליה והם בהמ'מה להם כי בן קדש לחול לא הכדילו ויהי להם שומר שבת מחללו כפועל בטל על בלי לו שכר בעמלו כי חפץ ה' בשמירת שבת לנחמיו ומעשינו ומינכנו ירינו בשבת ימי המעשה ויכונו לעשו את יום השבת כי בו ינוחו יגיעי כח וזאת המנוחה אל החומר הצושה כל מלאכה על כן זאמרו אמור אין בסיפורי ספר הזכרונות דברי הימים ואכול שבו ודען לרשן עצם ולא דעת ולא תכונה לאמר כי לא זאת המנוחה ולא זאת המרגעה רק אל הנפש היפה נביל' ונשמחה בו יתברך בשמחת הנפשות המתעללות עמו בעולם העליון הלא הוא בהתעורר בערן גן אמירי אמרי תורתו ונתעלסה באהבתו אך נהפוך הוא העובדים פקודי ה' ישירים משמחי לב ללכת אחרי סיפורי סכלי הזמן אשר הם חסך ולא אור ויתעו כזכיהם באמרם הלא בהמה שמן חלקי ותתעב ברשן נפשי ובקריאתם נשבעתי כי אקייט מקרא שכתוב וקראת לשבת ענג ולא ידעו ולא יבינו כי גם זה מיצר סמוך ונא הוא השמח בחלקו כי מנא און לו כי חילל יאורי קדש אלהיו אשר אהב ובהכלי סיפורים בכדוים יספיק:

ויותר מהמה יש בני אדם מתקבנים בשבתות ובמועדים תחת כל עץ רענן יושבי בגלל בלאות נפש' שאפו רוח כתות וזכורות חבורות וית לנים כת מספרי לשון הרע כת דוכרי נכלה ואזני כולם אל דברי עומת אשר ידברו ועל כל קוף וקוף דברי רעתם ונבלותם ימלא שחוק פיהם קול גדול ולא יסף וירא ה' וינאץ באמת באמור מי יתן ועשו מלאכה על האבנים כי אנכי נתתי להם את השבת לקדשו והמה חללוה בהתאסף לרכב סרה בלה' הגדול מע' וגילוי עריות ושפיכו דמים ולנכל פיהם זולת דברים המסתעפי' שאדם דש בעקבו פן ישלח עד עזרינו תחת העץ תחת האילן ולקח עלה סנפן ונוכלו סתאנה או יעקור מעשב הארץ אשר הוא יושב בה ובכלי דעת את השב' הוא מחלל ועל כלשה נותה תור' כרמו אשר דמזה פה באומרה לא תבערו אש בכל מושבותיכם שהוא אש תאכלכם בכל מושבותיכם אשר לכם בגיהנם ביום השבת כמדובר:

א"ה הדב' הגדול כמה ר' חיים בגבנשתי ז"ל לערער גם הוא על ענין הקאזהני' שכתב בשכנה' ג' הימן שכ"ה ז"ל ובעידנו זאת מנהג רע ומר ביום השבת הולכין לקאזהני' ש' ושותים מהקאזהני' שנתכשל בשבת לגורק ישראל רבזה אין ספק שהגוי בשביל ישראל עושה עכף ה' עליהם כהם אלף פעמי' יהודה וישראל רבים בעיר בזה ואין ספק שאם לא היו ישראלים לא היו בעלי הקאזהני' ל

הקאזהני' ש' מכיו' החז' ממ' שהם מכיו' עכשו ולפעמים אומר לו הגוי בפירו' שכבילו בשלנו למנוח חן בעינו וכבר כתב ההגהות והמרדכי ז"ל כהם רח"ם שאף על פי שאינו מכיר את הגוי חזק' לו שלכודך ישראל עושהו חסוד ולפעמי' כסדואה ישראלים הרבה מרבה בשבילם ונשתרכב המנהג הזה ונשתרשו בו רובם ככולם אין גם אחד שלא ישתה קאזהני' מן הגוי ביום השבת אנשים ונשים וטף ורוב מן התלמידים חכמי' בכללם זולת מתי מספר נער יכתבם לא יגיעו לעשרה שזקדים בזה וכבר דרשתי שבו שערברה ביום הקהל שגדו תעני' על הכנרת ועל הדבר ואמרתי רבותי היתה שבת שדבר זה איסור גמור ולא מבעיא שיעינו רואות שהתוגר מרבה בשבילנו וכמעט הדוב עושה בשביל ישראל שאסור אלא אפילו שאינו כיכר שמרבה בשבילנו כל שיש באפשר שירבה בשבילנו אע"פ שאינו מרבה בשבילנו אסור ודעם עוד מוזאת שאומרי לגוי להזני' הקאזהני' לרשות הר"ב מחמתו שהוא רש' הוחדאף על פי שעכשו אין לנו דה"ר אימ' לחייב חטאת אבל איסור מיהא איכא ושמעו לקולי קמת מיוחד סגולה אשר נבע אלהים בלכם ומן היום הוא נמצא מלשתותו בשבת אם לא שמכשלים אותו במיתם שמניחין אותו בתנד בע' ש' אמנם שאר העם עורם מחויקים במנהגם הרע ויר השדים והסגנים במעל הזאת יותר מרל' העם שרי להו מארזיהו ע"כ) ואף שלת"ח הותר אליהם להתנגב בשבת כמאכלם ומשתם ולנות בשניה החכם עיניו בדאשו שלא למשוך הרבה בדבר ושלא להתגרות בפיתו וכיותר הת"ח אשר דרכם לרדוס בקהל עדתם צריכים להיות זהירים וזרזים בעבודתם לזכות את הדכים להודו לבני ישראל מיד שבת בשבתו את הדך ילכו בה ואפילו אם לא יתנו סינה בעיניהם לא יחוש שזה הנוק קודם לענין השלימות להדי' מכשול מדרך עם הקדש ולהשיב דכים מעון:

ובבר בעלז' בזה פרשת תרומה עזו הדר המוכיחים לרכים להשיבם מדרך פשעם ז"ל זכאה בעי למדרך בתר חייביא ולמקני ליה בגין דיעב' מיניה ואתכפיא לבט' אויעביד לנפשי' בגין דיתחשב עליה כאילו הוא כרא ליה וע"ר כתיב באהרן ורכים השיב מעון וכתוב בדיתיהתה לתו וזכמי למחמי במין לכניה וזכי בהאי עלמא וזכי בעלמא דאתי כל מארי דדיקין לא יכלין למידן ליה בהאי עלמא ובעלמא דאתי עאל כי"ג תרעי ולית דמחמי בידה עליה כתיב בבור בארץ יהיה זרע דור ישראל יסודך הון ועושר בביתו ונדקרתו עומדת לעד וכו' וכדווא נפיק וקארי ואמר אסידו סהדתא מאן איה דעבי' נפשאן וזכי לחייביא דהא מלכא שאיל עליה כדן מזדמנין כ' כהדין מאינון עימי ה' ואמרי הא אנן סהדין על פכ"פ זכאה חולקא דהא אבוי ידבר בגיניה לטב דא איהו עביר נפשאן לתתא נפשן דחייביא דהו מסט' אל' כו' ביהן שעתא אודמן.

פירק. מז מסלול החדשים להשיב רבים בעזק

מפני שכל אדם צריך לדעת כי כל המצוות שצונו בהם
לא תתעורר פנים נעשו בהם כי כבוד יאמרו והענין הקב"ה
במצות הצדקה יתנו מכלבם ואלא שיהיה להם צדקה
עבוד לדעת רבו מצותם דעבוד נפשו ודחיהו במוח
יתפרד ש"כ גם הוא יתבדח הסכים שמו לאמרו בהגות
מגדוונתנה לאברהם דהני סלואו ודחיהו כינהו ופעם
טלית דמותיה דמלכותם כימלאך ה' צבאות הוא -
ועוד מעלה ב' דאמתות מדוניא כמ"ס בפ' דהר"א אמר כל
זמנא דהיינו צלמא אכזריא זכא דאמתות ביעייהו חתפ'
בהקדמותא כמ"ס ונתקדש יתחלו אל איש השלך שחב ליש
קב"ה ציון כל ואכזר שחבא דאיהו חתפ' בהו בכל ימי וקיים
בפשיה חתפ' כי זהו חתפ' כו' ואתה חתפ' מפתח חתפ'
וכך בזהו כל קדקד' ב' ע"א ז"ל אפילו בזמנא דדינא תליא
בעלמא ואמתיהו שמו למחבלא לחבלא קב"ה פקד ליה
וא"ל לא תשחת חתפ' עשה דא ת"ס דאיהו בחתפ' דשחב
עשה חתפ' לאמת זכא מן ריחא ואוליף ציון איהו דיהבון
בה זכרון דעשה דא מליון אלא מכפר לחזניהו ואתקבלון
בהעווא לקמאי ע"כ - ונתנה דבי אליהו נתבאר עמ' חתפ'
ד"ה ל' חתפ' היה חתפ' בעצמו שחב דבר גדול לישראל על
ידי עמ' וקסר חבל גדול במתנתו והיה מחוד בכל חפזות
יבארל מי שאינו חתפ' תפלה למדו תפלה מי שאינו ידע ק"ס
למדו ק"ס מי שאינו בקי בצופה טל תורה הכניסו בצופה
טל תורה ולא אהרן כלבד אלא כל המלמד תורה בדבים
לישראל לט"ס המקום חתפ' עליו וזותן בו חכמה ובינה
ודיעם והסכל וזותן חלק עס שלשה דיוקים אברהם יצחק
יעקב ע"כ :

ודבנו

ורבנו הקדוש הוא ר' זל הגד עור מעלת ה' זל
והנה הנשמות מלאך שהם מסוב ודע
ולפעמים חלק הטוב שבאדם ניתן אל רשע א' ולכן תמצא
לפעמים רשעים מעשים קצת מצות בתיקונם כמו
הנרדקים ובעל אר פנייהם הם רשעים במאדים וכן לפעמים
בהפך שהיה נרדק גמור והיו בו קצת פכירות שאינו יכול
להפדר מהן וזה לסיבת חלק הדע שיש בו המתאווה לאותה
בחינה שיש אל הטמאה ואל הפכירה ההיא וכל זה הוא כפי
תערובת הנשמות שקצת טוב של נרדק מתערב ברשע
וקצת הדע של הרשע נתערב בנרדק ואם הנרדק מוכיח את
הרשע והוא אינו שומע לנרדק אז הם נבדלים מהטוב של
הרשע ויתחבר אל הדע שברשע וז' ואתה כי הזהר רשע
ולא שב מדרכו הוא רשע בפניו ימית ואתה את נפשך
הנלית כלומר בעונו לבר שהו' הדע ולא עם הטוב חלק הלך
לז' ואתה את נפשך הנלית שהיה בה חלק הדע הפרט מסך
מלשון ויגל אלהים וכת' עוד שהנשמות שהם מעורב א' לא
וי להם מה מסובלים עונשים זה על זה כי אף אם תקום
בזמנם כל הנרדק להם אינם נקראים שלימים ומתוקני' עד
יתוקן גם כנס אותו שבעורשהן ע' כ' ובגמ' שלישי דתת' אחר

[illegible]

הנה

הנה כמאמר הגביר הזה נתוספה עוד מפרש
 יקר המוכיחם בעם להשיבם מדרך פשעם
 אחד נרמזת היא ההולכת קדמ'ת אמו"ר ברכת עבד
 לברכת רבו יסף הוא מזה לט' יתברך מה הוא יתברך עבד
 נפלאן אוף איהו עבד נפלאן ומה שמנעך בעלמ' להקרי
 ברכת הדב לברכת עבד היינו לאכפיה לסע'א בתחלה
 שלא יקענו על הברכה אבל הוא דעבד נפלאן רמזיניא
 כפ'א לסע'א ואין פחד מהיחזקים המקטרגים תוקדם
 ברכתו לברכת רבו ומה שאמר תבנים טקס להוצי' כהונה

[illegible][illegible][illegible]

דביאסו דאס חו"ל וכל ימיהם שפך דוד
לגמולתו וזעזעו קומוה זל עמוד ליעזר אל

למנוח כל ירושתו הנשפטים בשדה אל בשפכין על ידו שחאן
ואתה יבן ואלהם צופה שתתן האלה יבי יהוה ואתה יחצב וכולה
מגדוד מכל ישראל עתה זה לזה ואם תחמד אותם ע"ב
אלהם תנה רבו בבעת עתה חן יחסי מה ידהגו יהיה לזה
למנוח ריבד ויהי ויהיה מה ויהיה עתה כן אלכוד
עתה שיתקדו חלום של גדול באתניהם ויהיה כעדה
למעלה

פרק מז על מי שיש בידו למחוק ואינו מוחה

שמרה זו מצויה בגדולי ישראל להות כותשים עיניהם מלהשגיח בכל פרטי אנשי עירם ואין מוחה בידם.

ומדוע

לא נחום על כבוד שמו הגדול המחולל בגוים זה כמה ימים גוים מרקדי' בהיכלו עליו עשור ועלי ככל ממכון שבתו השגיח אחינו שבשמים ושאו' ישאל על כוהו אוי שהחזרתי את ביתי ושרפתי את היכלי והגליתי את בני בין א"ה בני היכן הם כהני ולווי אין המה אוי כי בני יצאו ואינם אוי להם לבנים שגלו מעל שולחן אביהם. וזה כמה פעמים ביום כי המד שדי לי מאד וכל האיש הבא כאנשים חכם בעירו אשר ידע נגעי לבבו במדה הגדולה הזאת ישוב וניחם על הדעה על דבר כבוד שמו יתבר' המחולל בגוים ועוז יתאז' כלים גבור להתגבר' בדשעים במילי דשמיא ולא ישא פנים לנער וזקן וכגדול יחל ובקטן יכלה בעוז תוכחתו ולא יחת מפניה' וגם לא יחוש על אהבתם ושנאתם יען כי אהבת המקום ב"ה היא הקודמת וגם כי ביום פקודה כשיביאו אותם הכני אדם אשר מהם פחד ורהב לבב ורעה לבב אהבתו עמהם ולא הזכיחם לכל ישכחו כי יפקוד אליו לאמר לו המפני לא תחיל ומפני לה רשעי' דמי הקומה גדועי' המכעיסים את ה' שמת מבטחך לגור מפניה' מפני האף והחיות' או השנאה אשר יהפוך לבם לשנ' חותך ומרע לא יגדלת מפני האף והחיות' שפוכה מאל אלהי אביך קק' וחילול שמו המחולל בגוים זה כמה ימים רעים ורבים. והן אחת כי קשה הדבר מאד למי שלא זרק מדה בתוכחתו בתחל' נשיאותו להפך שיטתו כי לא יכנעו ממנו לקבל מאתו תוכחות מוסר כמאמר הנביא מה תאמרי כי יפקוד עליך ואת לימדת אותם עליך אלופים לראש פי' שתאמר הטעם אשר לא הוכחת אותם כי יפקוד עליך שמה מפני שהם קשים ממך ולא תוכל להכניעם ואת למדת אותם עליך אופים לראש אתה גרמת לך כי מתחלה נהגת עמהם כמי שצריך אליהם ולא זרקת עליהם מרה באופן כי אם תרנה עתה להפוך השיטה לא תוכל כי גבהו ולא ישנו את דרכם וז' ואת למדת אותה דע לך כי הלא חבלים יאחזוך הם הם עונש אשמתם יאחזוך כמ"ש ואשימם בראשיכם אשר לזה צריך התחכמות רב להזכיחם שיקבלו הימנו לדבר להם כלשון חבה ודברי מוסר השכל ואם גם ככל אלה לא יסבון למנו לא יתייחס וימשוך ידו כי אם הכלל לא יקבל לא יכיר מהמנא איש אחד מעיר ושנים ממשפחה ישמע בקולו.

והנה

אף שאמרו הנח להם מוטב שיהיו שונגים וי' יהיו מזידין היינו דווקא דמפטר מעונש מי שיש בידו למחות ואינו מוחה אבל חיובא דעשה דהזכיח תוכיח רביע עליה דהא רב אמר עד הכאה וכולי דכלא מקבלי עסקינן ואפ"ה לא מפטר מעשה דהזכיח תוכיח והותה שאמרו בהבא על יבמתו כשם שמזה על אדם לומר דבר

דבר הנשמע כך מצוה על האדם שלא לומר דבר שאינו נשמע כבר תירגמה בעל העיטור דמיידי בדבר של א' נתפרסם איסורו בהדיא דחוישינן פן לא יאמינו לו ולא ישגיחו לדבריו ועל זה מצוה שלא לומר דבר שאינו נשמע משו' הנח להם וכו' אבל דבר שנתפרסם איסורו הוכח תוכיח ק' פעמים ואף אם הכלל לא יקבלו שמה המיעוט יקבלו ממנו ואף אם יהיה איש אחד שיקבל ממנו המוסר דבר גדול פעל ועשה ועליו כאמר' אס' תוציא יקר מזולל כפי תהיה וכדאי בזיון לת"ח לומר שאיננו מוכיח על כי דבריו אינן נשמעין אשר בזה יראה פחיתותו וחסרונו כי אם מיראיה' הוא מדוע לא נשמעו דבריו אל העם והלא כלל מאד בידנו כל מי שיש בידו יראת שמים דבריו נשמעים.

והנה

שמו חכמים כלשון המשנה בעקבות משיחא חונפאיסג' וכו' ואין תוכחה ופרש"י שאין לך אדם שיוכל להזכיח שכולם נכשלים בחטא וכשמוכיחין אומרים לו אתה כמונו וז' דבי טרפון בדורו תמהני אם יש בדור הזה מי שמקבל תוכחה אם יאמרו לו טול קיסם מכין שיניך ואמר לו טול קורה מהין עיניך ואמרו חכמים וחכמת המהבן בוויה וכי חכמתו של ר' עק' בוויה היא לא מי שהוא עצמו בזה את דבריו יושב ודורש לא תקח שוחר לא תטה משפט והוא עצמו מטה משפט ולוקח שוחר לא תכיר פנים והוא מכיר כל אלמנה ויתום לא תעמן והוא מעבה והטע' שאין דבריו נשמעים הוא כי אין דברי מוסר נכנסים בלב שומעיהם אלא אם כן יוצאים מפני המוכיח במישור מקרב לבו כמ"ש הקדמונים ע"ה כל דבר שיבא מן הלב יכנס בלב וכל אשר לא יבא כי אם מהפה לא יעבור האזן והיה חכם א' אומר כשהזכיח אדם ואחפון להכיר את התוכחת ההיא אם יבא מן הלב אראה אם נכנס מוסר התוכחה ההיא בלבי והתעוררה נפשי לדבריו אכיר כי בכל לבו אחרן ואם נפשי לא תשית לדבריו ולא התעוררה להחזיר בם בה אדע כי התוכחת ההיא איננה כי אם דבר שפתיים ולבו כל עמו והיו הדברי' האלה אשר אנכי מקנך היום על לב' כן וככן ושננת'ם לבניך כי יכנסו גם כן בחץ שנין כמו שפי' הר"ם אלשיך ז"ל כי עיקר גדול הוא להיות המוכיח איש צדיק וחסיד בכל מעשיו לקטט עצמו תחלה ואח"כ יקטט אחרים והן הן דברי הרשב"י ע"ה מכאן הולפינא כל רישא דעמא דלא אתקן הוא כקדמיתא לא יכלין עמא לאתתקנא ואי איהו מתתקן כולה מתתקני והוא מהטעם הנזכר וגם כי השפעת רוח הקדוש המגיב על ראשי עם קדש שורה תחלה על ראשי גדולי ישראל ויאלל מן הרוח אשר עליהם לראשי עם קדש ואמנם אם ראש העם איננו ראוי לאותה ההשפעה מאין תבא להם ליתר' העם ואיכך יוכל להתקן. כי על כל אלה צריך כל ירא אלהים לשום תכלית הדרוש במשפטי' הדעים ללמד ולהורות וכספר הזהר מזהיר להודיע

להודיע לעם עונשי החטאים יום המיתה ודינה של גיהנם והכניא קורא למעורר את הזכור בתשובה על ידי הדברים האלה בשם דובר תמים כמ"ש שנא' בשער מוכיח וחבר תמים יתעבו כי יש ב' מיני הוכחה א' בדברים קשים וזה נקרא מוכיח והב' בהתעוררו בתמימות ומעונות ודעת בדברים המכניעים לכו של אדם וזה נקרא דובר תמים. ויזהר שלא להעמיד עיקר הדרוש משפטים וחדושים כמ"ש במשנה לא המדרש הוא העיקר אלא המעשה והכוונה שאל מעשה האיש השלם עיקר בדרשותיו מחיובי תורה אלא בחידושים שנובעים למעלה להוכיח את העם לשוכ מדרך פשט. וכן היה עושה ר"מ דהוא דחש בפרקיה תלתא שמעתתא הוא דינים תלתא אגדתא פשטים תלתא מתלי הם דרכי מוס' והוא כמו משלי שה' כולו מוסר כמו שביארנו באורך ביותר מקומות.

ויסוד

גדול לבא אל השלימו בקיום התורה והמזמור ומעשה התשובה הוא לשמוע דברי תוכחו' מוסר מהדורשינו ומוכיחים כאשר חכמי' הגידו שמענו ותחי כפשיכם חפא ב'ו' אם בא לפכיו מוכה בכל איבריו שם לו רטיה בכל אבר ואבר ונמצא כל גופו מלא רטיות אכל הקב"ה אינו כן אדם חוטא בכל איבריו אמר הקב"ה שים רטייה זו באזניך ותתרפא הה"ד שמענו ותחי כפשיכם ע"כ ועל זה נאמר והיה אם שמעו תשמע לקול ה' אלהיך הוא רטייה של אוזן שמיעה זו יביאך לירי חסידות והישר בעיניו תצטע והאזנת למכותיו ושמרת כל חקיו. ואז כל המחלה אשר שמתו במצרים והם יסורין להביאך אל התשובה לא אשים עליך והטעם כי אני ה' רפאך הרופא ברטיה א' ולא כרופא ב'ו' שמנריך רטיה לכל אבר ואבר. וגם הוא מהסגולות המועילות לכפר עונותיו של אדם כמ"ש במדרש שומר טוב שבעשה שהחכם יושב ודורש אגדה אני מוחל ומכפר עונותיהם של ישראל ולא עוד אלא בשעה שהם עונים אמן יהא שמיה רבא אפילו כחתם גז"ד אני מוחל ומכפר עונותיהם. ובמדרש תנאלי ז"ל א"ר ישמעאל באותה שעה כששומעין הגדה עפי חכם ואח"כ עונין איש"ר באותה שעה הקב"ה שמח ואמר למלאכי השרת באו וראו עם זו יצאתי לי כמה הם משבחי אותי באות שעה מלבישין הוד והדר להקב"ה לכך נאמר ברוב עם הדרת מלך ובאדם לאדם מחתת רוזן אם הפסיקו עצמם מד"ת אף אני אפסי' מהם ראיות של תורה ע"כ. ואסוד לקבוע סעודה בשעה שהחכם דורש ואמר בפרק השולח אמר רבה בהני תלת מילי נחתו בעלי בתי' מנכסיהון דמפקי עבדיהו לחירות' ודסיירו נכסיהו בשבתא ודקבעי סצודתיהו בשבת' כעידן כי מדרשא ע"כ והחכמים הראשונים היו מקפידים הדבה בזה כשהיה דויל ננעינהו על דלא אתו לפרק וכתב הדוק' שאין להניח הדרשה כשכיל סעודה ג' שמתו בניו של ר"מ מאותו עין. וכשהולך האדם אל בית המדרש לשמוע אל

בד א הדורש

ואולם האיש השלם ישר ללכת בדרשו בדרך חכמים הקדמונים חכמי התלמוד בחוקי האלהים ותוחתיו לא לזולתו ובכך תחול החיוב הזה על כל בעלי התורה להאזין אליו ושלא לקבוע לימודם בעת ההיא וכל שכן שלא לקבוע סעודה דמחייבי נופה נינהו לא כן באותם הקובעים עיקר דרושם באלפים דרושים ברכבות פשטים רחוקי דרך האמת אשר אז לא חל על בעלי התורה פרטי חייבי הרברים האלה וזה פשוט. כי על כל אלה חל החיוב על החכמים אשר נגע אלהים בלכם לדרוש בדרך ר' מאיר ע"ה להדר ולקלם שמו של הקב"ה ברכים ולהודיע ולהודע כיד ה' הטובה עליו מצלות הגדול' אשר לשומרי שבתות במחשבה וכדבור וכמעש' כאשר ביארנום בפרקי' של מעל' איש על מקומו וגוד' שכר' בעה' ובעה' ב' ולהודי' גורל הפגמים שפוגמים מחללי שבתות ועונשם שזה יסוד גדול אלל הצדיקים כמ"ש בסתרי תורה פ' לך אשר שם קורא לנשמת הנריק בשם אברהם ודרשו וירדוף עד ד'ן רדיף אבתריהו ואורע לון דינא דהוא עלמא ולא יהיב דמיכו לעיני' ביממא וכליליא עד דאזכח להו לאינון חייבין ואתיב לון בתיוכתא לגביקב"ה ע"כ. ועל כן חל החיוב להמריבין תורה להודיע גם מעונש מחללי שבתות ופרטי' הדינים אשר לא ידעו להזהר בס' וכל העם ישמעו וייראו והנה איתא במדרש הגעלם פרשת וירא דף ק"ז א' ר' יעקב הרשעים שקלקלו ברית מילה שבהם וחללו שבת בפרהסיא וחללו את המועד' ושכפרו בתורה ושכפרו בתחי' המתים וכדומה להם יורדים לגיהנם למטה ונדונים שם ושוכ' אינם עולים אכל יקומו ליום הרין ויקומו לתחיית המתים ועליהם נאמר ורכים מיסני ארמת עפר יקיננו וכולי והיו דיראון לכל בשר מאי דיראון די ראי' שהכל ואמת די בראייתם:

ובזהר

פ' תרומה דף ק"ז ע"ב הוסיפו בעונשם המר ז"ל כל אינון דמחללי שבת' וזמני ולא חיישי ליקרא דמאריהון כמה דאינון לא נטרי שבת' וזמני בהאי עלמא הכי נמי לא נטריין ליה בההוא עלמא ולית לון כ"יחא אמר' יוסי לא תימא הכי אלא נטרי שבת' וזמני תמן בגיהנם בעל כרחיהו א' דיהודה אילין אינון

ע"ז 24 I

פרק מז עונש כחללי שבתות

ע"ז דלא נטרי שבתא כהאי עלמא נטרי ליה תמן בע"כ
בכל מצלי שבתא כדזין אזלין בכל אימון מדורים דגיהנם
סליקו דיני דחייבא דהא מלכא קדיש' אתי' וימלא אתקד'
ואיהו אינן על כלא ומיד דינין אסתלקו וחייבא אית' לון
נייחא וכל אימון דמחללי שבתות וזמני בפרהסיא דינין
סליקין מינייהו אכל נור' דגייס' לא אשתכ' מצלייהו לעלמין
וכל חייבי גיהנם שאלו עלייהו פ' ש' אילין דלית לון נייחא
מכל חייבין דהכא אימון מאריהון דרינא תייבין לון אילין
אימון חייבין דכפרו ביה בקב"ה ועברו אורייתא כלא
בגין דלא נטרו שבת תמן בגין כך לית להו מייחא לעלמין
אימון חייבין כלהו נפקין מדוכתיהו ואתייה' לון רשו למיחא
למחמי בהו ומלאך חר' די שמי' פ' איל' ואפיק להו גופ'
דיליהון ועייל לגיהנם לעיניהון דחייבא וחמאן ליה דסחרא
תולעין ונשמתא לית לה נייחא בנורא דגיהנם וכל אימון
חייבא דתמן סחרין להו גופא ומפריי' עליה דא איהו
פלגיא חייבא דלא חייס ליקר' דמארי' כפר ביה בקב"ה
וכפר בכל אורייתא כולא ווי ליה טב ליה דלא יתברא ולא
ייתי לדינא דא ולכסופ' דא ה"ה ד' וינא ודא בפברי האנשי'
הפושעים בי כי תולעתם לא תמית מן גופא ואשם לא
תכבה מן נשמתא והיו דיראון לכל בשר והיו די ראון עד
דכל חייבין דגיהנם דתמן יפרון די דאיה דא ר' יוסי אמר
ודאי הכי הוא בגין דשבת איהו לקבל אוריית' כל' ואוריית'
איהי אש בגין דעברו על אש דאוריית' הא אש דגייס' דליק
דלא שכיך מצלייהו לעלמין ע"כ.

הנה

משם תתבונן עוף העוב' שאנוסה תכתם אף
ביו' השב' ב' רכת אש להבת שלהבת איסור של
גיהנם אכן דברי ה' ח' דף ס"ו ע' בחלוקים ע' ל' זה וביאור
תוספת עונשם באופן אחר ו' ל' ח' ד' הוכח אפילו הרשעים
שבגיהנם מוכתרין כיום השבת ושוקטין ונחין דא' ד' האנא
אין לך רשע מיישראל שאין לו מצעים דמצלייהו ליה לעלמ'
דאתי ואימתי מעלי' להו כיום השב' להו' כולם מוכתרין
בכתר שבת א' ר' יוסי וכי הרשעים שילולו שבת בפרהסיא
יש להם מצלת בכתר שבת א' ל' אין דא' תכן ויהי כיום
השמי לקטו לחם משנה כן נדונים הרשעים משנה להחיות
להם כיום השבת כי יום שבת נקר' שלום ולפיכך אינו נבר'
מהטוב וההנאה שבו בין לנדיקין בין לרשעים ולהורו' שלא
לחנם. אמרה תורה ושמרתם את השבת וזהו ימים על
השבת ויתר מכל התורה כולה ותאלף כל המקי' את השב'
כאילו קיים את כל התורה ע"כ. הנה כי לא נברע דבר
והיה משנה כיום השמי על אש ילקטו יום יום. הנה על כל
אלה התחכמו דכותימו ע"ה ועשו מעמרת' למשמרת עד
אשר ביטלו כמה מצוות עשה בזמנם כגון תקיעת שופר
בר' ה' ונטילת' לולב בחג שחל בשבת אפילו כיום הראשון
דאורייתא והכל מהפחד שלא יבאו ליה חילול שבת כמ' ש'
שמא יעבירו ברי' ד' ילק' פ' ש' א' בקיאל הכק' ויטלטל

ד'

ד' אמות ברשות הרבים.

ועתה

עדת ישראל עם הקדש בדוכי' ה' שיתו לבב'
אל הדברים האלה אם מצוות המלך מלכו
של שלום נדחו מפני השב' דהיינו כרי שלא לבא ליה חילול
שבת אם כן איפה איכבה מכל ודאינו באכרך תולדתינו
בחילול שבת בפרהסיא כאשר פשתה המספח' איסור' מקח
פומבר אשר הותר להם לרבים ממוכרי היין והשכר למכור
לבוים יין בשבת בבית' או אף חוץ לבית' ושכרי' בפרהסי'
על א' יסור מקח וממכר ואיסור פרודיה וחשבונות. ובהיותי
בערי אשכנז שם דאיתי שערורי' בעמין הזה הרבה מאד
לשוכרי האורכרו' ת' עיניו וכפרים מהמלכי' והשכרי' ומכרי'
לבוים בשבת בפרהסיא ואנכי דרשתי על זה בקהל רב כיד
ה' העוכה עלי ופי' אמלא תוכחות כי היו רשעים עדומים
כי שמעתי באומרים לי כי מוכרים בכך מפני שפרכסתם
תלויה בזה. אז אמרתי אליהם אוי לאנשים שכך שומעו
אוי לרור שעלת' לו כך. שיתו לבכם את אשר חכמים הגידו
כי כשרנה הקב"ה ליתן התורה לעשולים רנה לקבל
התורה משום דכתוב בה לא תרמז ומחיותו תלויה בו ועל
חרבך תחיה וכו' א' כ' איפה איכבה יהיה לאדם מיישראל
היתר לחלל שבת משום מחיותו הלא אם היה היתר לעבור
על דבר שמחיותו תלויה בו היה מקבל עשו התורה ולא
היה נוהג באותו הלוא' א' כ' אין זה אפשר כי קבלת התורה
מאז היתה על תנאי מפורש שלא לעבור על לא' א' ברצון
חלילה וכן כתבו הרשב"א והראב"ד ז"ל בהיות דהמכובד
אל יבזבוזו יתר מחומם דהיינו חוקא כמ' ע' אבל ל' יתן
את כל הזן ביתו שלא לעבור אף שיחזר על הפתחים ע"כ
וכ' ש' וק' באיסור גדול כזה חילול שבת בפרהסיא שהוא
כפופר בכל התורה כולה שלא יעבור מפני דררא דממונא
ועה גס כי פרוטה אחר הנדחות בשבת להם יאבד כל
ממונם בא זה ואיכר את זה הן מפני עון חילול השבת והן
כי לא יכליח כמודע מספרי הקדמונים כי כיום השבת
הנהגת העולם הא' ע"י כוכב שבתא ויהו' מחייב חורבן
ושממה וכל המלאכות שיעשו בימא לא יעליחו וכן אמרו
בפיוטי הראשונים והצמיחה איכנה מצלה ואמרו כי אף אשר
יאמר בשבת להעשות בחול מול' היום מחייב לבלתי ינליח
וא' כמי בער ולא ידע וכסיל לא יבין את זאת לאכר את
תמוט וגם את נפשו לבלתי היות לה נחמה בלהבת צרכת
אשו של גיהנם כנו' במאמרים שכוהר ואין ספק שהשמרו'
והחרגונות שהיה במלכות פולין היה על עון חילול שבתו'
שהיה שם כאשר נזכר עליה קמאי דקמאי ואם הוא יתבדך
החריב ירושלם עיר קדשו כעון חילול שבת כמ' ש' כ' כ'
דשבת כ' ש' שיעלה מרון אף ה' בארמות ככריות חס ושלום
להחריבם כאשר החריבם בחומה שפוכה על עון חילול ה'

של שבת :

ורוב

חללי שבת אשר בהם כשלו רבים מבני ישראל
המה

הנה מחמת חסרון ידיעה אחר אינן כקיימים בדיני
ט"ל מלאכות וכתולדותיהן ולא בדיני מוקנה ואיס'
טלטול וכל אשרי יסביל לרע מוכאס ומכאס ותתרשל מהם
כאשר רבי מתופשי התור נטמעו במדה הגדול 'הוא' מאין
פנות אפס לפלפל בהלכות ולענין הלכה לא פנו וכבן
יוקשים בכמה איסורי בשב' עליה אחר התנא שגב' תלמוד
עולה וזרן שהעובד הכא לארס מחסרון ידיעה עולה וזרן
נחשב לו לזרן ודרך תופשי התורה הידאים ללמוד קודם
לכל לימודיהם הלכות שבת בהרמב"ם ובטור בשורשן
וליהיות חזק עליהם תמיד כי שמירת שבת כהלכתו הוא
יסוד לכל דת תורתו ומה גם לרד"ל לכל העם פרטי הדימי'
בשורשם להרים פכשול ערך העם :

והנה

בפרקים של מעלה כבד ביארנו קיצור הדינים
בכל פרט ופרט ופה נבאר עוד קצת דברים
אחרים אשר נכשלים בהם רבים אחד בענין הגידה מש
שהזכיר בעל התרומות שיש להזהר שלא לסגור תיבה או
לסתו' כלים פזוכים טו בשבת דהא פסיק דישיה שינורו
שמה ודרך להפריח מה שנראה בעיניו כרי שלא להכשל
באיסור נידה דכל שכמינו נכור חייב עליו אין בפינו נכור
פטור אבל אסור הילכך זכוכים א"ע פי שאין בתיכון נכור
אסור לנודן ולכן כל מקום שיש חשש זכוכים יזהר להכריח'
תחלה או שלא לסגור התיבה והפגדל לבגדי לא יתן היות
דבר בין הכסוי לתיבה בענין שוכלו לנאת משם וכו' לא
בזיהו ועוד ברין הפרעוש אסור למדו א"כ הוא על בשח
זעוקו ואסור להורגו ואף לא יחללו בידו שפא יהרגט לא
יטלנו בידו ויורקו . (א"ה בשאלות ותשובות חוות יאיר
סי' קס"ד אסור לזרקן במים וכן בפשפשוין ע"ש) וכתוב
בס' החסידים ז"ל אסור להדג פרעוש מראוריתא ולפיכך
בלי לה שאינו יודע אם פרעוש או כינה אל ימיתנה ואף לא
ימוללנה ואף הכנה אינו דשאי להורגה דק כשהוא על
כשרו אבל המפלה את כליו אסור לא מיללו וזרקו גם חיה
ועוף שברשותו של אדם כבון אוזין ותרנגולי וכיוצא אסור
לנודן כבון להכניסן לתוך הלול או לתוך חדר א' לא מכעי'
אם מדרו שאסור מן התורה אלא אפילו לא מדרו כלל אסור
מדבריהם כמו שטענו חיה ועוף שברשותו הנדן פטור
ומתמא פטור אבל אסור ומתול דיתו כשאר חיה ואסור
לתופסו בשבת ונריך לומר זה לדבים שכל א' יזהר ומטע'
זה אותם בני אדם שיש להם כלוב מלא עוף אם פתח
החלון ויכא העוף לחץ יזהרו שלא להחזיר העוף לתוכו
וגם אסור לפגור החלון או הפתח ואין כ"ל אם נכנס עוף
מחץ לתוך הכית כמבאר כל זה בפוסקים ז"ל ואסורים
מדין תורה ואותם שהורגו בבית ובאיש לכלובן לערב אף
שהם אסורים אם ינאו מהכית ומתירא שלא יאכזר אף על
פי שאסור לנודן דוחין אותם כדי להכניסם לבית משום
פקידא אבל לתפס ולטלטל אות' אכזר ואות' שלא הורגו לו

כר כ אכזר

אסור אף לרחותן גם הרבה לא נזכרו בדיני הרות
המני שדנים ואמרו כל חיה ודמש שהם חסכים שמותר
לסתתן ולהצנעה שלא מן הדת שכיון שאינם ממיתין
כל שלא דנין אחריו אסור להורגן ואסור גמור להרוג
הבתיית שאף שיש לחוש שית' ל לתוך המאכל מ"מ מלתא
דלא שכחא הוא ויכול לכפות המאכלים וגם אחר מלאף לא
ימא שתיא מוכמת בפאכל ולכן יש למחות בד ע"ה
אשר התירו לצנמם להורגן . גם יש להודיע את העם כי
הא דבר הזה כשה פצמים במי שיש לו מכה או שמחתך
בא: בעו וכינא שלא לרחוק את המכה להוציא ממנה דם
גם לא יהא מונץ אנכעו בפיו שמתקן הוא בהונאתו וחייב
עליו ופעמים פיהא חייב נמי משום מכה בפטיש דהיינו
כהיהא דמפיים מורמא בשבת כמ"ס הרמב"ם כפי' וגם
בכלל הזהרה לנמי שמתקן אנכעו או שינא דם מחוטמו
שלא יגע בו כבדו ואי משום שלא יכא לידיו דחיקה והונאת
דם ואי משום זוכע שהדם יכע את הכבד ואסור וסומד
נפשו ירחוק במים או יין תחלה להעביר הדם שעליו ואחר
כך יתן עליו בגד נחת ודברם הללו וכיוצא בהן כל
שאפס' לע שותן על ידי גוי וכתקון האמור טפי עריך שלא
לכא ח"ו לידו חלול שבת :

גם

יש להודיע פזיהו שלא לשפסק את המנעלים
בשבת בידו או על ידי בגד וכיוצ' לנחמא ולהזהיר
את העוד שזה נקרא מחליק והייכים עליו משום מחחק -
גם שלא למשמש בשעור וכיוצא מדברים המתמרחים שלא
יכא למרח ולפיכך יזהרו שלא להשתמש בשעור העשויה
לסימן בספר בשבת שאפילו כל שהוא אסור שאין לחיטור
זה שיעור ויתחייב ואסור אפילו ליע כה שפא יכא למרח
ועתידים לתת את הדין אותם המדכקים מרות של שעור
במנדה ב"ט ויש להזהר שלא יטול קיסם של עץ ויקטמנו
לחנות בו שימיו דאסור מן התורה ואפי' ליטלו כדי לחנות
בו שיניו אסור :

אזהרה

בס' שכנ"ה ס' שכ"כ כת' הדב שס על דברי
האור שכת' שמותר לטלטל עצי כשמי' להריח
בהם וקוטמו ומ' ללו להריח בו כתב הדב שס אמר הנאכף
דבים תפסו פשטן של דברים ועבדי עובדא לקטום ולשבר
בדי דם ב"ט ושבת לתת להריח בהם ומקצת החכמים
הקשה לה' זה ופאלו את פי והשכתי דלא ניהא לן בהכי
דאפי' יאיכב' למה טעוניה דמן הדין מית' לא אריך למעב'
הכי מפני ע"ה שידמו מילתא למילתא ויכאו לקטום ולשבר
דבר שאינו מדי' וכ"ס שלרעתי אף מן הדין אסור שאין
הפי' פשובר הכד של דם אלא שאס העץ אינו גריד יפה
קוטס ממנו מעט כדי שתהי' מ"קוס הקטימה לח ויהא ריחו
מודף וזה לא שייק חלא באור הגאב' וכיוצא בו שאין ריחו
מודף אם לא בקטימה אבל כדי דם שאין הקטימ' והשכיר'
בס' כדי ביהיה ריחו מודף לא לתת להרי' שיריחו הא ודאי

חכור 24 2

פרק טו דיני שבת דשכח

אסור והכריח עם דבריו ע"ש (.)

גם

נריך להזהר בדיון האיגרו' דאף דלפי הדיון מותר לקרות באיגרו' השלושה אליו אם אינו יודע מה כתוב בה ושלל יקרא בפיו אלא יעיין בה היינו דווקא באגרו' הבאה פתוחה מכלי חותם אבל אגרת הבאה חתומה ומסוגרת אסור לומר לבוי לפתחה דכיון דהויא מלאכה דאסירא מן התורה לקלקל החותם אכור לומר לבוי לעשות ואף שמקלקל החותם כיון שאין כוונתו לקלקל כי אם כדי לתקן לפתוח האיגרת ולקרותה אסור ואם הוכחה בשבילו מחוץ לתחום טוב לזהר שלא ליגע בה . גם נריך להזהר בדיון הספסל שנשמט א' מרגליו שלא להחזיר אותו למקומו ואפי' להניח נד השמט על הפסל אחר יש מי שאומר כמ"ש הא"ח . וכבר כתבנו לעיל שאסור לסלק הזכוכי' מהחלונ' בשבת אפילו ע"י גוי בשבת כיון דהויא מלאכה דאסירה מן התורה לישראל אכור לומר לבוי לעשות וקצת דיני המוציא מרשות לרשות רמזנו לעיל ונריך להזהר בטבעות שאין עליהם חותם שאין היתר ברור לנאת בהם ואדרבה כתב הרמב"ם שנהגו כל העם שלא לנאת בטבעת כלל וכתב עליו הרב המגיד ומנהג חסידים הוא באותן הארצות ואילו היה אפשר להחזיר כל המקומות לאותו מנהג היה טוב מאד ע"כ .

וירא

שמיה יהא זהיר שלא לשלוח ע"י גוי בשבת מתנות לבית החופה או מאכל לבית האכל נריך דה"ר או כדמלית כי הף שהרמב"ם התיר דבר שאינו מלאכה ואינו אסור אלא מעשה שבות דמותר לישראל לומר לבוי לעשותו בשב' בדבר שהוא נזק דרכה או מפני מצוה מכל מקום יש אומרים והיכא דאפשר לעשותו מבע"י לא יעשו בשבת .

עוד

נריך להזהר במה שאכרו חכמי לקחת בכתב שטרי הדיוטות דהיינו שטרי חובות ומשכונות ואפי' לעיין בהם בלא קריאה אכור .

א"ה

כתב בשכנה"ג סי' ש"א אמר המהספ מכל זה תראה ותבין דמה שנוהגין עכשיו בשמחות וגיל שבות כיון מע"ש הקדושים מי ומי יבואו למחר וביום השבת נותנים הכתב ההוא לאיש א' שיקראם והאיש קורא מן הכתב ומזמין וכן מה שנוהגים לכתוב מתים במות תוך שנת' לומר להם השכבות והפ"ץ קורא מתוך הכתב ואומר ההשכבו' וכן מה שנוהגים שכותבין המדליקין של השנה מי יהיה מדליק בשבוע ההוא והשמש או גזכר הקהל או הפ"ץ רואה מתוך הכתב מי יהיה המדליקין וכן מה שנוהגין שעושין הסכמות וכותבין אותם בכתב מע"ש והפ"ץ מכריז ביום השבת מתוך הכתב שכל זה אכור גמ' הוא ובשלמא מה שמכריזין ההסכמות עפ"י הכתב איכא למי' דכיון דנרכי רבים הם התירו כדרך שהתירו להכריז קרקע בשבת וכמ"ס הריב"ש בתשובה אבל הנך יחרינו אימר

אימר גמור הוא וכבר פרעתי על כל זה פה אומר ובטלתיו ותקנתי שהמכריזי' יכריזו המדליקין יום ו' ע"כ .) וכותל או וילון שיש בו צורות משונות או דיוקנאות של בני אדם של מעשים כגון מלחמת דוד וגולית וכותבין זו צורה פ' וזה דדיוקן פ' אסור לקרות בו בשבת ומליצה ומשלים של שיחת חולין ודברי חשק כגון ס' עמנואל וכן ספר י מלחמות אסור לקחת בהם בשבת ואף בחול אסור משום מושב ליצנים ועובר משום אל תפנו אל האלילים לא תפנו אל מדעתכם ובדברי חשק איכא תו משום מגירה ינה"ר ומי שהחבירן ומי שהעתיקן ואין ז"ל מי שהרפיסן מחטיאים את הדברים בכתוב בא"ח ואסור ללמוד בשבת וי"ט זולת בד"ת ואפילו בספרי חכמות , אסור כמ"ס הרמב"ם בפ' המשנה בפ' שאל גס אסור לחשוב חשבוניות בשבת אפילו הם עברו כגון כך וכך הונאתי על דבר פ' כל זמן פרע מעותיו :

גם

השואל דבר מחברו אסור , חכמים לומר לו הלויני דמשמע לזמן מרובה ואיכא למיחש שמא יכתוב אלא יאמר לו השאלני וכלשון לעז שאין חילוק בין הלויני להשאלני נריך . שיאמר תן לי וכשם שאין לזון בשבת כך אין פורעין בשבת וכשלוה בשבת ואינו רוצה להאמינו יניח משכון אצלו אבל לא יאמר לו הילך משכון דהוי כעובדא דחול כמבואר בפוסקים וכתוב בס' החסידים אל ידור אדם בעיר שיום הסוף בשבת כי א"א שלא יחטא לדבר דבר וכמ"ס רס"ו כתב שמה שאסרו לומר דבר פ' אעשה למחר אפילו לדבר מצוה אסור ע"ש ובמ"ק י כתוב שאסור לכפר בשבת מאוהביו שמתו או שהן בצער וכבר יחדנו הדבור בזה בפרקים של מעלה בגודל איסור השח שיחת חולין בשבת אפילו אם יהיו כלשון הקודש רק המצטרף הוא לבדו כי מחלליה נאמר גם על הדבור הקל ע"ש עוד כתב רבינו ירוחם שמי ששכ' גוי להוליך סחורתו ובא הגוי ולקחה מבית ישראל בשבת אסור וראוי לענש לעושה אלה אם ידע ואשם וגוים המביאי' תבואה בשבת לישראל שמחייבים להם והישראל מוסר לו מפתח לאוצרו והגוי נותנו לשם ומורדים ומזנים אף שיש מי שמתיר מכל מקום מכושר הדבר וירא שמעם ירחק מעשות כביתו כך .

והנה

אף שאמרו חכמים דבור אסור דההור מותר ירא שמעם יתקדש עצמו במתן לו ולא יזהר בעסקיו משום עונג שבת ויהא בעיניו כאילו כל מלאכתו עשויה וכתב בס' האגור דמותר להתיר חרמי צבור בשבת אעפ"י שאינו לנזק השבת הואיל והוא יום כנופיא לרבים הוי כעסקי רבים דשרי לדבר כס' אכל ואין מהרימין בשבת כי אם מדבר שהוא לנזק שבת (א"ח) בספר דברי רבות סי' ש"ח כתב רחבם דשאי לנדות בשב' לכבודו ובס' החסידים סי' ת"ט כתוב דמותר לנדות למי שמילל שבת ע"ש) ומתירים נדרים בשבת אם הם לנזק השבת

פירשו חב אפי' ביד אסור ופי' רש' י כלפי מעלה כלפי ראשי
אנכעותיו ור' ת פירש דהיינו כלפי הגוף וצריך לחוש לשני
הפרחים וכן מותר ליטול הקוץ במחט וכלכר שיזהר שלא
להוציא דם דעבד חכודה ואסור לחק שחין שמוציא דם
בשבת .

והי דכיס עתה ע"ה רופא אליל עברו בכמה
מכשולות וכמעשה כחול כך מעשיהם בשבת
להרחיב פי המכה שיש בה משום לתא דמכה בפטיש
ומירוח רטיה דהוי אב מלאכ' בה כשלו ונפלו ודאוי להודיע'
פרטי דיניו והוא שיבול קנת רטיה ויקנח פי המכה ויחזור
ויגלה ק' תה השני ויקנח ורטיה ענמה לא יקנח מפני
שהוא ממרח . וכן בעגין ההקזה אשר הקלו במה מהם
להקיז דם בשבת שלא על פי רופא מומחה ודא אלהים לא
יסתק על דעתו אס' יש רופא בעד בקי ממנו ויתר פרטי
דינים שבה' סכ"ח . ולא נאמרו כל השיעורים הללו אלא
לחולה שאין בו סכנה אבל חולה שיש בו סכנה מצוה לחלל
את השבת ומסתדרים שלא לעשות על ידי גוי וקטנים
ונכים אלא ע"י ישראלים גדולים וכני דעת וכל הוריו
לחלל שבת בדבר שיש בו סכנה ה' משוכח . וגם היוולדת
היא החולה שיש בו סכנה ומחללין עליה השבת לכל מה
שצריכה קורין לה חכמה ממקום למקום ומילדין אותה
ומדליקין לה נד ולכן ירא אלהים כשתגיע אשתו לחדש הס'
יהא זריו להזמין כל מוכי הלירה מערב שבת כדי שלא
לכא לירי הילול שבת ואין צריך מומחי' כמו בחולה כיו"ה
שקדובה להסתכן מפחד הלירה ח' ונקראת יולדת להלל
עליה את השבת משתשכ על הסעכ' או משעה שהדם
שומת ויורד או משע' שחברותיה נושאאות אותה בודעותי'
שאין בה כח להלך כיון שנראה אחד מאלו מחללין עליה
את השבת ולקדחת לחכמה מותר בשעה שמדגשת קנת
אפילו בספק מותר .

ג צריך להזהי' את העם ברין המילה דקי' ל' דמילה
שלא בזמנה אינה דוחה את השבת ואין דבר זה
תלוי בתפל' הם התפללו מבשר יס לא להקל ולא להחמיר
ומי שנוהר בין השמשות שהוא ספק יום ספק לילה מונים
מן הלילה ונמול לתשיעי שהוא ספק ח' ואם נולד ע"ס בין
השמשות אינו דוחה את השבת שאין רוחין את השבת
סספק וכן אינו דוחה י"ט מספק ואפי' י"ט ב' של גלית
ואפי' לא הוציא אלא ראשו בין השמשות אע"פ שינא כלו
בשבת אינו נמול בשבת ובשיעור בין השמשות אפליגו
תנאי ואמוראי בפוק פ' במה מדליקין וכתב בעל העיטור
מספקא לן הלכה בדברי מי הילכך אי התייליד ינוקא
מסתסקע החמה ספק הוא עד דשלי' בין השמשות דר'
יומי ונמול לעשרה ואי איתליד במוצאי שבת מסתסקע
החמה עברינן לחומרא בדרכה וארס שלא תל מעולם לא
ימול בשבת סמא יתלקל ונמנא תהלל שבת זולת אס' כבר
מל

השבת בגון שגדר שלא לאכול כשר ושלא לשתות יין אע"פ
שהי' ל' פנאי להתיר קודם השבת וכחי בחלוס ג' כמותר
להתיר בשב' ואין דנין בשבת ולכן אסור לתפוס ולהכניס
לכית הסוהר מי שנתחייב אינה עונש כדי שלא יברח
וכ"ס שאסור להלקותו דהוי בכלל דין ואס' יברח אין עלינו
כלום כמ"ס הכ"י סוף סי' רס"ג .

ועוד צריך להזהיר את העם שרכים שונים לחלל
את השבת משום רפואה וצריך להודיעם
דאדרכא כל דבר שהוא משום רפואה אסורה בשבת גזיר'
משום שחיקת סמנים ואס' יש לו מניחם בעלמא והוא
מתחזר והולך כבריא אסור לעשות לו שום רפואה אפילו
ע"י גוי אסור לתת יין לתוך העין ואף על גביו אסור
אס' פותח וסוגר העין . ודוק תפל אפילו על גביו אסור
דמוכחא מילתא דלרפואה עבד ואס' כבר הקל מעליו
חולי העיני' ולא יכול לפתוח עיניו יכול לחלחץ ברוק תפל
ואסור לשתות משקה הממשל בשבת דאין לך נער גדול
מזה ואסור לשום פתילה כפי הטבעת כדרך שנוהגים
לעשות למי שהוא עגור הלא אס' כן ישם אותה בסימו
שיאחזנה בשתי אנכעותיו ויניחנה בנחת ואסור להניח
בגד על מכה שיוציא ממנו דם מפני שהדם ינבע אותו
(א"ה כתב בס' ת"א סימן ככ"ח על דברי ס' הזכרונות
שאסור למי שיש לו מעיין שאסור להחליף את הכבד או
הכייר שמוסק ליחה וגם לפעמים מוציא דם ומוכע הכבד
והוא ז' פסק להתיר ולהחליף בגד אחד דאס' לא יחליף
יכריחו וגדול כבוד הכריות ועוד ראית ליה נערא . ועיין
בס' לקט הקמח דף ל"ה ע"ב דר' בכל דרכי ההתד בזה
והעלה שהטוב והישר שיכין מע"ס הרטיה או העשב
והאפוניס שיטול עוקציהם כדי שיהיו מוכנים מלפני השב'
לכורך המעיין דהרי יש כאן היכר ואין לחוש שיכא לירי
סחיקת הכתמים כדרך שאמרו שדה ארס קלודין בע"ס
שמתוך ששדה אותן מן הערב יש שם היכר לעגמו ולא
יכא לירי שחיקה וגם משום נוכע ליכא שהרי הוא מקלקל
ומלכלך ולא נוכע כמ"ס הדרכ' סי' קל"א ע"כ) ולכחות
קורי עכביש על המכה ירא שמים וזהר שלא לעשות כן
משום שמרפא . ומי שנשמת פר' ידו או רגלו ממקומו לא
ישפפנה הדכה בצונן שזהו רפואתו אלא החץ כדרכו
ואס' נתרפא נתרפא ועס' שינא ממקומו מחזירין אותו
והחושם בשיניו שרפואתו לגמוע בהם מים שרופים
או חומץ לא יומע ויפלוט אלא מגמע וכולע ואס' יש לו נער
ו דול עד שמחמת הכאב נחלש ושאר הגוף לא פלט שרי
לעשות כל רפואות ויש מי שהתיר לומר לגוי להוציא אכן
אין להקל בזה דיש הדכה חולק' בדבר דמסי' בה"ג יש בו
ממז' ונפירן שפרס' ונינין שהם כמין דנועות דקות
שפירשו מעור האצבע כביב הצפורן אס' פירשו רובן כלפי
מילה ומצורו אותו מותר להוציא ביד אכל' אס' לא
פירשו

פרק טו דיני המילה בשבת

לפי המנהג

מל פעם אחד דמותו וקטן שנוהר כשהוא מזהל אף על פי שנמול לח' אינן דוחין את השבת מפניו ומי שנוהר בחדש הזה מלין אותו בשבת אפי' אם לא גמרו שעריו ושפודיו אבל כן ח' אינן מלין אותו בשבת אלא אם כן גמרו שעריו ושפודיו וה' הם אבן ז' שפק כן ח' שאין מלין אותו בשבת אלא כ' גמרו שעריו ושפודיו וכתב הכ' שיש להזהר שלא ימולו כ' מזהלים מילה א' בשבת פזה ימול וזה יפרע הלא המל הוא עצמו יפרע ושמענו בבס תשובת הרשב"ץ שתנוק שלא נמול בזמנו וכתרפא ביום ה' בשבת שימתינו עד למחר כדי שלא יבא יום ג' בשבת וינטרף לחלל עליו את השבת והר"ם איכרלם כתב ומותר לטלטל האיזמל לאחר המילה להצניעו בחצר המעורב אע"ג דאינו צריך לנעור באותו שבת דהא לא הוקצה בין השמשות מאחר שהיה צריך לו באותו שבת :

עוד

צריך להזהיר את העם בדיון שנכסלו בו רבים אשר שמעו דברי הפוסקים האומרי שכל שבו' שהתירו חכמים משום צורך מנוה שמות ג' כ' לצורך אורחיו והם לא ידעו דלא מקרי אורחים לא שנת ארחו אלא בביתו או שזימן אורחים אלא שנת ארחו אחרים כמ"ס בת"ה סי' ע"ב וכל שמומני ריעים אהוביהם ביום חתונתם וביום במחת לכה אין בו דין אורחים להתיר שבות דרבנן וכו' שבו רבים מע"ה ולא הטו און לשמו' דבר חכמים ומתירין שבות דרבנן בכמה דברים מפני האורחים וכך לא יעשה מי שנבע ה' אלהים בלבו דלא מקרי אורח אלא הבא מארץ אחרת ומ"מ המזמן ה' חבירו לכבוד האורח גם חבירו בכלל אורח לענין שבת - אכן זה להיות כדיון אורח לענין שבת אבל לא להיות בסעוד' מנוה אלו שבעה כ' המזמני' הוא העושה מנוה וזה פשוט - ועוד צריך להזהיר את העם אשר שבו בטלית סאחז בו את האור לגענעו כדי שיכבה והוא איסור גמור ולא התירו אלא לפוסטה ולהתכסות בה ולינו חושש אכ' תכבה ואף בזה צריך להזהר שלא יתכוין בכך או יתן עליו שאר תשקין כדי שיכבה כשיגיע גם אבל לא במים משום כיכוס ואיסור גמור לעשות לקטן שיכבה ואף אם בא מעצמו לכבוד צריך למחות בידו ויכולין לקרות לגוי שיכא אעפ"י שבודאי יכבנו דכל כיוצא בזה בהיוק הבא פתאום התירו לקרות לגוי אעפ"י שבודאי יתקן הדבר כמו שכתב הרא"ש ז"ל ואף שהתירו להביל כתבי הקדש מפני הדליקה מ"מ אם נפל הנר על הספר אסור לכבותו וכשעת הדחק שאין גם גוי מותר לומר לקטן שיכבה הדף כגחת עד שיפול הנר לארץ :

גם

הרבה מתופשי התורה לא נזהרו מלהקל לומר דיני השבת בפני ע"ה ובכך כשלו ונפלו בכמה איכורים וכמה פעמים גערתו בהם שלומדים להם דינים שהקלו הפוסקי' כס כגון אותה בהמרו נר על הטבל' מנער ה'ת

את הטבלה והוא מפל אפילו אם הוא דולק רק שלא יכוין לכבותו וע"ה שומעים דברים כאלה ואתו להקל בדברים אחרים בהדמות דבר לדבר ומחללין השבת החמורה וכ"ס בענין זה שלא נאמרו הדברים האלה רק כששכח הנר על הטבלה - אבל אם הניחו עליה מדעתו בע"ס על השלחן אסור לגערה שהרי הטבלה היא במים לדבר האיסור כמ"ס ה"ח סי' רע"ז ובסי' ש"ט שהביא מחלוקת בהניח מדעתו הביא סברת האוסר בסתם וסברת המתיר כלשון י"א ואני נזהר כשמעמדין הממורה עם הנרות על המפה שעל השולחן שלא לטלטל המפה והיה בבל' השבת דהא אפי' אם ניטל האיסור משם אסור לטלטל הכלי דהואיל ונעשה במים לדבר האיסור למקצת השבת אסור כל השב' כולה - והילכך כשנפול נר על השלחן והמפה לא ינער עראל ויעשנו ע"גוי דוקא אפילו דאיכא פסידא טובא וכששכח אותה שם דמותו היינו דוקא כנר של שעה וכיוצא בו שלא יהא בו שמן דכשים שמן א' א' שלא יקרבנו אל הפתילה ונמצא מבעיר :

א"ה

כתב בשכנה"ג סי' רע"ט על דין טלטול הנר דאפילו נתן לחם מצע"י שם ראשו לטלטלה דהיינו דוקא כנר שמשמיתין שם פת ואינו לאכול הפת אבל מיה שמהגים במקומו הרבה לטלטל הסיני' ולגלגלו בעוד שהקנדילא רע"ט הנר דולק כתוכו אם נתנו פת כסיני' מצע"י מותר לטלטלו לצורך מקום הסיני' אם צריך לו וכן אם יושבים באינטבא קטנה והסיני' אם צריך לו וכן אם יושבים באינטבא קטנה והסיני' הוא כמין לקיר וכני אדם היושבים שם סביב הסיני' כי אינם יכולין לישיב כולם מותרים לטלטל את הסיני' ולהניחו באמצע האינטבא כדי שיטכו ג' כ' אותם היושבים מצד הקיר ויאכלו כולם בתוך הסיני' פזהו ג' כ' צורך מקומו וכן כל כה"ג וכן נמי אם מנר אשר עומד הקנדילאר יבא הרח ויכבה את הנר מותר לגלגלו כדי שיהא הקנדילאר לעבר אחר אחר הרוח אינו פולט שם כדי שלא יכבה הנר שהרי זה צריך להיתר האכילה כנר דלוק שאם יכבה לא יהיה לו עונג ומותר לטלטל הסיני' כדלא כדי שלא יהיה הנר לעומת פניו אסור כמ"ס ש"ס מקור ברוך סי' ג' והסכים עמו מהר"א חבון ז"ל שם אם לא היבא דאיכא למיחש דילמא אתו לזלזולי באיסור שבת דאז ראוי להחמיר אמר המאכף ויראה דלטלטל הסיני' עם הנר דלוק כדי לישיב במסכה כמותב הקיר אסור עכ"ל (וירא שמים יהא זריו ונשכר שלא לתת ע"ג השלחן נר בשב' דאף על פי דמותו ליגע בטבלה שני דלוק עליה א"א שלא ינענע וא"א שלא יקרב הפמן שבו אל הפתילה ונמצא מצע"י ומנוה בעשיית כמנהג א"י תוב"ב - ויתר פרטי קיצור דיני הנר ביארנים לחעלה במקומם -

וצריך

יצור לתזהיר את העם בקצת דיני המוקב' ולהודיע טעם איסורו הוא מ"ס הרמ"ה בבב"א

בסוף פרק כ"ו וז' לאסור חכמים לטלטל תקנת דברים בשבת כדרך שעושה בחול ומפני מה נהגו באיסור זה אמרו ומה אם הזהירו נביאים שלא יהא הילוכך בשב' כהלכות של חול ולא יהא שיחת שבת כשיחת החול שנאמר ודבר דבר ק"ו שלא יהא טלטול בשבת כטלטול בחול כדי שלא יהא כיום חול בעיניו ויבא להבכיה ולתקן כלים מפינה לפינה או מכית לבית או להצניע אבנים וכיוצ' בהם שהרי הוא יושב ובטל בביתו ויבקש דבר שיתעסק בו ונמצא שלא שרת ובטל הטעם שנאמר בתורה למצ' יבוא ועוד כשיבקש לטלטל כלים שמלאכתן לאיסור אפשר שיתעסק בהם מעט ויבא לירי מלאכה ועוד שמקצת העם אינם בעלי אומניות אלא בטלין כל ימיהם כגון הסוילין ויושבי קרנות שכל עיהם הם שובתין ממלאכה ואם יהיה מותר להלך ולדבר ולטלטל כשאר הימים נמצא שלא שבת שבתיה הניכרת לפיכך שבתיה מדרבירם אלו היא שבתיה השוה לכל אדם ומפני הדברים אלו נגעו באיסור הטלטול ואסרו שלא יטלטל אדם בשבת אלא כלים הנדק להם כמו שיתבאר עכ"ל והראב"ד וז' כתב שם טעם אחר שטלטול דברים המוקצין נאסר מפני גדר ההוצאה כמו שאסרו בפרק כל הכלים אסור טלטול לאו מדרך הוא וכו' ע"ש וענפיו מרובים וזכיר פה קצור דיניו אותם רשבינו הנה כל הכלי' בטלים בשב' חוץ ממוקצה מחמת חסרון כים כגון סכין של סופרי' שמתקנים בהם הקולמוסים וכיוצא בהם כיון שמקפידים שלא לעשות בהם תשמיש אחר אסור לטלטלו בשב' ואפילו לצורך מקומו או גופו ואפילו אם תחוב כדרך עם שאר סכינים אסור לטלטל אותו הסכין של סופרים אבל הנדק עם הסכינים מותר לטלטל דהי"ל בסים לאיסור ולהיתר דמותר (א"ה) וכתב בשלטי הג' בורים דיני חלקי מוקצה מחמת חסרון כים כיון דבומד לבתיבה) וכלי שמלאכתו לאיסור כלומר שמיוחד לדבר שאסור לעשות בשבת מותר לטלטלו כיון לצורך גופו כגון קורנא לפצוץ בו אבזים וכיון לצורך מקומו דהיינו שצריך להשתמש בתקום שהכלי מונח שם ומותר ליטלו משם ולהניחו באיזה מקום שירצה אבל אם אינו צריך לטלטלו דק מפני שירא שיסבב או יגנב שם אסור אם לא שחיטב עליו מתחילה לתשמיש דמותר אז אף שצריך כוונתו הית' שלא ישכר או יגנב כמו שאמ' ביח שלמי וכל כלי שמלאכתו להתר או להתר ולאסור מותר לטלטלו אפילו אינו אלא לצורך הכלי שלא ישכר או יגנב אבל כל שהוא כדרך מתעסק בעלמא שלא לצורך כלל אסור לטלטלו ורבים אף מתופשי התורה לא נזהרו בזה ומטלטלים אפילו שלא לצורך וכן לא יעשה האיש הירא וכים של תפילין אין לטלטל בשב' כי אם לצור' ולא תשב' להחמי' כם אפילו ליר' דהא אפי' אם ירצה להניחם בשבת אין איסור בדבר כלל כית' ש' ינאו שבתות וי"ט שהם ענפם אות כלומר שאין צורך להניח תפילין אבל אם הניחם מדינא אין איסור בדבר כמ"ש

כמ"ש רבותים בצל התא' פ"ק רי"ט ושכח כלים שנשכח אפילו בשבת שראוי' לשום דבר מותר לטלטלן ואם נשכח במקום שיכולים להזיק כגון כלי זכוכי' שנשכחו על השולחן או במקום שדורשים בו מותר לפנותן משם שלא יזקו בהם אבל של חדש אסור לפנותן שאפילו ידרוס עליהם אין בכך כלום דדבר שאינו מתכוין הוא וזה פשוט ודבר שאין בו שיטת כלי כמו צהרות או אבנים אסור לטלטלן אע"פ שראויים לאיזה כיוון שכל דבר שאינו כלי כלל אסור לטלטלו אפילו לצורך גופו וכו' ש' לצורך מקומו ולפיכך צריך להזהר שלא לטלטל כיוסי הכור אם לא יש לו בית אחיזה דאז מוכח שתור' כלי עליו ומחש' שמסל' חודה או חור שלה אסור לטלטלה אם לא שיחדה מיתית החול לאיזה תשמיש וקצ' המיני' בד' דר' מותר לטלטלו פחו' מר' אמו' ובכרת' מותר לטלטלו כהדיא ממש דחיישינן שמא יזקו בו רבים ובמקום היוקא דרבים לא גזר רבנן שבות ואכן המיוחדת לסגור בה את הדלת מותר לטלטלה בשבת לסגור הדלת ואם לפצוץ בה אבזים אסור אם לא ייחדה לכך תבעי' וענפיה שחתכן מבעי' מותר להניק בו על השולחן בשבת להבריא הזכוכים כיון דלצורך חתכו עשה כלי גמור. וכל דבר מצוקף כגון רעי וקיא וכואה בין של אדם בין של תרנגולי' וכיוצא בהם אם היו בבית שיושבי' בה מותר להציא לאשפה או לבית סכסא אם היו בבית שאין יושבים בה אסור להוציאם ואע"פ שמתר להוציא גרף של רעי ועבים של מי רגלים אסור להחזירן אלא אם כן נתן לתוכם תים או שיזהר שלא להניחו מידו והסכמת כל הפוסקים דכל מוקצה אינו אסור אלא בטלטול אבל כנגיעה בעלמא שאינו מצדו מותר וכן מותר ליקח דבר היתר המוכח על דבר מוקצה וכן מותר לטלטל דבר מוקצה ע"י כפוח דלא הוא טלטול אלא כלאחר יד ולא מקרי טלטול וכן מותר לטלטל מוקצ' בתליו דק הילוכו ומותר לטלטל מניפה בשבת להבריא הזכוכים וכלי שמורה על השעות שקורין רילוני' נסתפקו הפוסקים אם מותר לטלטל ובמדי' דרבנן נקטינן לקולא ומותר לטלטלו אם שכח מצו' על הכר מנער את הכר והת' גות כופלים אבל אם הניחם שם על דעת שיסארו שם בכניסת השבת אסור לנע' אותה אבל אם הניחם מדעתו בחול שם ולא היה דעתו להניחם שמה ושוב שכחם מקרי שוכח ומותר לנער אותם ומותר ללמוד על השלחן שמצות מוכחים עליה מר' אחר אע"פ שא"א שלא יענע אותם בלימודו. וכן בגד שנשכח בו מצות בגלל' מותר לטלטלו דלא אמרי' דכל הבגד נעש' בים למצות הואיל ואין המצו' על עיקר הבגד לא שאינו רשאי ללבושו בשבת דחיישינן שמא ינאו בו ואם שכח כיסו עליו בשבת אם הוא בכיתו יכול לילך עמו לחדר להתיר חבורו וליפול שם להצניעו ואם הוא בשוק אסור להביאו לביתו דק מתיר חבורו בשוק והוא כופל ואומר לבוי' לשומרו ואסור

פרק טו קצת דיני מוקצה

להשתמש בהן אע"פ שמחזירים בקרקע וכן בקני' הרבי' כירק דאין אסור להשתמש בירק אבל ירא שמים ירחק מהיתר זה באתרא דשכיחי ע"ה דלא ליתו לזלזולי בשבת וכתב רש"ל פרק ה' דכ"ז דלהשען באילן בבדי מותר ואם הוא תם וכחלש אסור ע"ש. וכימו' הגשמי' ששוחטים חטים אפוי' בבנו' וזוהי מטר שבה אסור לשלשן בשב' דרך ארוב' שבג' אבל מותר לכסותן ומותר ליתן כלי תחת תח' הדלף בשבת ואם נתמלא שופכו ומחזרו למקומו והוא שיהי' המים הדולפים ראויים לרחיצה אבל אם אינם ראוי' לרחיצה אסור משום שאין עושים גרף של רעי' לכתחילה בשבת ואם בדיעבד נתן כלי תחת דלף שאין המים ראויים לרחיצה והוא נתון בבית שהוא יושב שם דמאזן עליה מות' לטלטלו במים המאזנים שבו.

ועוד

יש דברים פרטיים האסורים תשו' תולדה הא' דין השורה חטים ושעורים וכיוצא בהם במים הרי זה תולדת זורע וחייב בכל שהוא (א"ה) בענין זה היה ויכוח בין הרב כמהר"ר נסי' רוזיליו ובין הרב כמהר"ר חיים אלגאזי בהיתר שריית נמוקין וזירדילי' ש' ששורין בשבת שהר"ן נידד שם לאסורן מהאי דינא דשורה חטים שכתב כאן הרב המחבר והם דברי הרמב"ם והרב כמהר"ר חיים אלגאזי האריך שם למענינו והעלה שמותר לשרותן עיין בביתן בני חיי הלכות שבת סי' רכ"ב באורך.)

והב'

המפרק ביירות דבוקים הרי זה תולד' קורע וחייב כמ"ס הרמב"ם ז"ל בפ"י ומסתברא דאם נדבקו הדפים שבספר אחת באחת בשעת תפירת הספר דמותר האיל ואלא כעשה לקיום ואסור לעשותו בפני ע"ה וירא שמים יהא זהיר שלא לרשום בצפורן על הספר כמו שחשמוין לסימן דאף דלפי דעת הפור מותר מ"מ היינו דוקא בקלף הקשה ואף בקלף הקשה פטור אבל אסור כמ"ס מהרש"ל והירא את דבר ה' יהא זהיר שלא לרשום לא בניד ולא בקלף ולתת שעה בספר ג"כ לסימן כבר כתבנו לעיל דאסור תשום ממרח ומותר לאכול בשבת מרקחות העשויות מצוקאר ועליה' כמה ציורים ממניני צורות עשויו' בדפוס על המרקחת עצמו ולא חיישינן לאיסור מחיקה כמו שביארנו שורש הדבר ברין המצות שמורות ע"ש וכתב בספר החסידים סי' תתק"כ מי שנפל לו דיו או דבר לח על הספר אל ילחכנו בלשון ולא במים מפני שמחק ואם נפל שם מי' לא תגע באידי. הב' שלא יחכ' בידו שומעין ואגוזי' לרבש דהוי תולדה דמחכין החלב. הד' נדק להזהיר לכשי' שלא לשפוק בשבת יין או מים לכלי שיש בו חומץ דהואיל וכעשי' שם חומץ אח"כ הוי ככובש ככשי' וכובש הוא כמכש' ועוד יתר פרטי' כזה נתבאר לעיל במקומם.

הגה

בא ערכתי לפניך קצת דיני השבת דשכיחי סכל כאשר לכל מדברי הפוסקים הראשונים והאחרונים

ואכור ליגע בכים של מעות אע"פ שסילק משם המעות מבע"י הואיל ומיוחדת לכך. וכלי שיש עליו דבר האסור ודבר המותר מותר לטלטלו ובזון שדבר המות' חשוב אצלו מדבר האיסור אבל אם דבר האסור חשוב אצלו יותר מדבר המתיר בטל אצלו ואסור לטלטלו. ואם יוכל לגער האיסור לו יגערנו ולא יטלטלנו עם ההיתר וכל זה לא אמרו אלא שיהיה ההיתר עם האיסור מבע"י אבל אם היה האיסור עליו לבדו מבעוד יום לא מהני מה שהניח אצלו ההיתר בשבת ומיהו אם בשבת עצמו הוכח עליו דבר איסור הואיל ובין השמשות לא התקנאי הו"ל מוקצה לחני שבת ואין מוקצה לחני שבת אלא שכל זמן שהאיסור עליו אסור בטלטול ועל כן מותר להניח דברים של היתר חשובים מן האיסור ומטלטלן ותיבה שיש בתוכה דברים המותרים לטלטל ומעות אם המעו' אינם עיקר מותר לטלטלן על פי התנאי' שנתבאר בדיון המחמה ס' ש"ס ובינה שנוגדה בשב' אסור לטלטלה ויכול לבקף עליה כלי שלא תשכר ובלבד שלא יגע בה ושבת שלאחר י"ט או לפניו נולדה בזה אסורה בזה וכת' הטור ששוריי פתילה שכתב אסור להדליק בהם בי"ט שלאחריו כי הכבייה היא הכנה שבשכיל שנכבה הם נוחין פ"גם אחרת לידלק ופירות שנשרו מן האילן בשבת אסורים אפילו ליגע בהם ויחור של אי' לן שנפשא מערב שב' מהאילן מותר לתלוש ממנו הפיח' בשב' ומותר הטמוני' בתבן ליקח פירות הטמוני' כהול כי אין אותו עפר מהק' וכן או בקש המוקנים יכול לתחוב בהם מחט או כוס ונוטלן וקש נגער מאיליו. גם נדק להודיען איסור שאסרו חכמים להשתמש באילן בין לח ובין יבש וכן בכל דבר שמחבר לקרקע גזרה שמה יעלה ויתלוש והדם מחובר מותר להרוח אבל אתרוג ותפוח וכל דבר הראוי לאכילה אסור להריחו במחבר שמה יקוץ אותו לאוכלו כמבואר בא"ח סי' ש"ו.

(א"ה)

כתב בשכנה ג' וז"ל נשאלתי הנכנס בשבת בגינה ופרדס שיש שם ורדים ופרחי' ואתרוג' שמריחים והריח מריח אם יבדק ברכת הריח כיון דמוקנים הם שמה יבא לקנן ונדד הרב נרדים לאסור ולבסוף העל' לבדק ברכת הריח בכל מין ריח שיהיה דהאסור לא אסר אלא כשיגיע עצמו אל ההדס והאתרוג וריח בהם בהא איבא למדור שמה יבא לדי תלישא בשבת אבל כדון דידן שאינו מכוין להריח אלא שבהכנסו לגינה הבשמים נתנו ריח או ההדס או האתרוג ודאי נדק לבדק דכיון דאינו הולך אצלם להריח לינא למיחש שמה יתלוש ודון מינה דאם כהכנסו לגינה לא הריח מריח הבשמים אלא שהלק' הוא הגיע אל הדבר המריח והריח שלא יבדק ע"ש היטב) וכתב והכ"י בשם אורחות חיים דמותר ליגע באילן ובלבד שלא ינודכו ועוד כתב דכל זה באילן וכיוצ' בו אבל בירקו מותר להשתמש

עובדיהון דרשיעיי' ולא קני לקב"ה אעבר על תלת לאויף דכתיב לא יהיה לך אלהים אחרים על פני לא תעשה לך פסל וכל תמונה ולא תשתחוה להם ולא תעבדם כי אנכי ה' אלהיך אל קנא וכו'. וכוזהר פרשת לך לך ע"א אמרו עוד אית ליה לדריקא למתקק בהדי חייבא ואע"ג דחייבא חקשי קדל הוא לא ישבוק ליה ואית ליה לאתקפא כיד' ולא ישבוק ליה לאתקפא כיריה ולא ישבוק ליה דאישבוק ליה יהך ויחריב עלמא וכו' ושם עמוד כ' כתבאר ג' כ' שבחו ז"ל א"ל ר' אבא אי הוה כתיב והנפש אשר עשו בחרן הוה אמנא הכיאלא ואת הנפש כתיב את לאסגאה זכותא דכלהו נפשאן דהו עמיה רכל מאן דמזכה לאחר' ההוא זכותא תליא ביה ולא אתערי מיניה לעלם מנ"ל דכתיב ואת הנפש אשר עשו בחרן זכותא דאיוון נפשאן הוה אזיל עמיה דאברהם ע"כ :

הנה כי כן האיש השל' אשר יש בורו להוכיח בשב' לשונו עוז יתאזר לקנא קנאת ה' צבאות ולא יכיר פנים לנער וזקן והנקלה כנכב' אך נגד ה' ולא יחניף להם להיות רוח הבריות נוחה הימנו כי אין בריות אפס יראי ה' וחושבי שמו. שהם נקראים בריות באמת לא האנשים המכעיסים את ה' כי אשר רוח הבהמים ההם נוחה הימנו אין רוח המקום נוחה הימנו. ואם בעל נפש אתה לא ימוש מנגד עיניך מעשה אגריפס המלך שבשכיל שהחניפוהו נתחייבו שוכאיהם של ישראל כליה ואף על פי שהיה מלך ועיניו וירא שמים וכל שכן מי שמחניף לרשעים למנוא חן בעיניהם ואינם מוכיחין אותם על מעשיהם הרעים וכ"ש המחניפין לאלמים ולעשירי עם ופנייתם להתכבד בחניפות שלהם ויסירו בטחונם מהכבוד יתברך אשר אין ספק כי גדול כים שברם וכבר דברו חכמים בעונשם כל הצורך במקומות אפוזרי' בסוטה אמרו אר"א כל אדם שיש בו חמפה נופל בגיהנם שנאמר הוי האומרי' לרע טוב וגו' לכן כאכול קש לשון אש ואר"א כל המחניף לרשע לסוף נופל בידו או ביד בנו וכולי וכל עדה שיש בה חמפה מאוסה כגדה ועוד אמרו כל החולק כבוד לכסיל כוזק אבן למרקולים וביומא אמרו אמר רבי אליעזר כל אדם שיש בו חמפה אפילו עוברין שבת צי אמר מקללין אותו.

ובר אדם שיש בו חמפה מביא חרון אף לעולם ותפלתו נמאסת וכולי קשה היא החמפה שהיא שקולה כע"ז וש"ר ומייתי התם קראי וכעון חמפה גשמים נעצרים. כעון חמפה בני אדם נופלים ביד אויביהם ושוללים את שללם כעון חמפה הקב"ה שופך חמתו על הארץ וידו נטויה על הבחורים ועל היתומים ועל האלמנות שנאמר על כן על בחוריו לא ישמח ה' כי כולו חנק ומרע וגדל' מכול אשר הוא מר' בתות שאינן מקבלין פני שכי' כמ"ס בסוטה. וכגמר' כלת"ח שאין תיכו ככה אינו ת"ח

שנאמר

25

1

והאחרונים ז"ל להיות לזכרון בין עיניך כאשר באו הלכות רבות בשבת ומי שאין דעתו רחבה לא יקלוט פרטי הדיונים המצטרפים להיותם כתובים בין כמה הלכות דלא שכיחי השתא ע"כ לרגל המלאכה אשר לפני בספר הזה לזכות את הרכים ראיתי ונתון אל לבי לאסוף בעומרים פרטי הדיונים המצטרפים כקוצרי'ם קצת מהם בפרקי' של מעלה דבר בעתו וקצת מהם פה בפר' הזה למצן ירח' כל ההוג' בספרינו זה אחד חכם ואחד שאינו יודע לישראל ואיש המשכיל כשירקדק בהם שם ימנא רמזו כמה פרטי הדיוני' אשר באו בדרכי האחרוני' אשר כרי שלא לכלכל דע' ההוג' בזכרון שמותיהם פ' אומר ופ' אומר וסידרנו אותם כלשון מעשה בתומה כמנהגינו בספרינו זה מן הטעמי' שכתבנו בהקדמת' הקפ"ע ע"ס. ואיש הירא המרכיץ תורה יאותה לו להגות מידי שבת בשבתו בקהל עדתו כפרטי הדיונים האו באורך בשורשן וטעמא כרי' שידעו כל העם להזהר וכה היה מנהגי מידי שבת בשבתו לדרוש בקהל עדתי ורח עיקר הדרוש הייתי דורש בריני השבת החמורה בדורשן וטעמא כיד' ה' הטובה עלי וכה יעשה כל איש השלם ולא יעבור מלהיות בעיקר דרושו ממשפטי ה' אמן כדרך דריק' הראשונים ז"ל וביותר בתוכחות מוסר בדברים שפרונים בהם בני הדור ולא ישא פנים לשום אדם כי אין חכמה ואין תבונה נגד ה' ויקנא קנאת ה' צבאות כאלוהיה ופנחם ומה טובו ומה יופיו ומה נעים גורלו ואמרו כוזהר ויגש דף ר"ט ע"כ ת"ח כל ההוא בר' כש דמקני ליה לקב"ה לא יכי' מלאכ' דמותא לשלטאה עליה כשאר בני נשא ויתקיים ביה שלם והא אוקמוה כמה דאתמר בפנחם לכן אמור הננינות לו את בריתי שלום ע"כ.

וכוזהר תזריע דף מ"ו ע"כ אמרו ז"ל כמה רעונשא דבר' כש בגין מלה בישא כל ענשיה בגין מלה טבא דאתי לידיה ויכיל למללא ולא מלי' בגין דפנים להווא רוחא ממללא דהא אתתקנת למללא לעילא ולמללא לתתא וכ"ס בקדושה. כ"ס אי עמא אזלין בארשא עקימא והוא יכיל למללא להו ושתיק ולא מלי' כמה דאמינא דכתיב באלמתי דומיה החשתי מטוב וכאבי נעבר נעבר במכתשין דמסאכותא וכולי ושם דרש הכן לפני האב ואמר יש צדיק אובר כנחין דבר חייבין סביאין בעלמא ודינא תליין בחובייהו צדיק אובר בנדרין איהו אתפס בחובייהו כגון אבא דאתפס בחובייהו דבני מאתיה דהו כולה חניפין לגביה והוא לא אסהיד בהו ולא אכסיף לה לעלמין. ומחי' בידן דלא נגרי בהו ברשיעייא והוה אמר לן לרוד אל תתחר במרעים ואל תקנא בעושי עולה אמר אבוי ודאי ק"ה אצי' לי ברא דהא הוה רשו בירי למחא' בירייהו ולא עברית ולא אכסיפנא להו לא בטמירי' ולא באתגליא וכו' ע"ס גמא דעובדא. וכוזהר פ' ויחידך דל"ט ע"א אמרו עוד ז"ל כל מאן דחמי

עובדיהון

א

כה

פרק טו הקן לסחלי שבתות

אשר החשיך מאליהם :

ואם הזכיר מרשות לרשות לכד או הזכיר חזן לתח

תקון פגמו כפ' ד' ימים למת' כ' שמו' **יהי**

דאלפין **יוד דא ואו יוד דא**

ואו אשר

כשם אותיות פשוטות המה עולים פ' ד' - ואם כיוול עונג שבת נרדף להתענות כ' תעניות לתקן הכ' אלפי' אל'ף בביד כ' יודי' ואל'ף בביד י' ד' ואל'ף דל'ת וכל אחד נחלק לשתי' עולין ו'ן עם הכולל - ואם שח שיחת חולין בשבת לע' ד' לפי מה שביארנו בפרק ח' באתר רפגים תקון פגמו כתב' ד' תעניות רומי' דאב מלאב' עיין שם -

ועתה כגיס הכמו ורלו עד היכן מגיע פגם

חילול שבת כיהנה הסא על חסת איש כתב

רכיכו ז'ל תיקון מצוותו כמספר שכי' מומות כמבואר

במקצו ובחילול שבת חפילו לא כתב דק' כ' אותיות נרדף

לתקון מצוותו תכ' ד' מומות כי פגמו דכ' קאר' רסוי כאלו

אזור עלמא לתוס' וכוהזכר' ש' בתקונים - וירא את דבר ה'

ילבש חרדה כמרו כענש היום הזה לשמור ענמו סבא ליד

חלול שבת ח' כמחשבה ודבור ומצוה ולברוק ענמו בכל

פעם ופעם מירי כואו לנא' מרלתי ביתו החונה לכל יבשל

באכאה מרשות לרשות וכל שכן שיחרר לכל חשים יור

בזקט בשום נד ואופן בשבת והחמרים הראשונים

היו אחרים יר' לזקן בשבת תספיה וכן ביתר הלכות

שבת החמרים שיהא דגיל לשכות בהם בעיין היטב הדק

עד פיהו פגמים כפיו כהלכות קריאת שמע כי הוא עיין

גדול לנפשו רוסו ונשמתי הדמיון הוא יזכרו להיות משומרי

שבת כה לבתו אופן -

פרק ששה עשר

בהגיע זמן התבזה יכון ענמו לקראת אליהו

ויחזק נקביו כדק' תפל' של שחרי' ויעקב

וידק' בנתיקון כפי' וכ' ש' חס' יטן שטעון בטילה גמורה

כבזילה של שחרי' להסתלק מן העסק אשר כבתפקו חכמי'

חס' נרדף לערות עליהם תיס' ג' פעמים ועלתה הסכמת'

לשלים' כלל ברכה - ומ' מלטהוד ידים יוסף טהרה על

טהרתו ואף חס' לא ינוס ולא יישן ולא יעבוד מליטול ידיו

לפנית פלית המכסה אף חס' לא יזנו מרד' להן שום לכלוך והף

חס' עמד מליט' ד' שערמ' בחזקת טהרה במנהג' חסידים

הראשונים לפני כל תפילה ותפילה וישן שמעביל שכליהו

כי הוא בשוד נטילת ידים קודם שחג' - וזכר סוד כלמסו

גש' להקדיש קרבן מנחה ככלי טהור בית ה' ואם כל

בכור

שלאמר תכית ומחזן תפנו אכיו אחר נקרא תועב' וביאור

כר' מ' פרשת פנחס סודו ע' ש' סקרו' בעון זה להיות קונן

בכיעות רחמנא ליכל' כי על כן מתמיה הכתוב לאמר

כי גם נביא גם כהן חנפו ועיין גדול לבלתי הלכר ברשת'

הוא להרחיק עצמו מדרוף אשר ההנאה והכבוד כי כאשר

ידרוף אחד הכבוד וההנאה כיון שחנה ליהנות ולהתכבד

מהם חס' יראה עוברים על כל העביחות שבעולם לא יהא

רשאי להוכיח' כי ירא שימנעו ממנו רכיבי השפעתו וזאת

היתה התקלה הגדולה ברכים מתפשטי התורה אשר

ירדפו ליהנות מן העם ועל כן יחנפו להם ואומרים לרע

שבו ולא עוד אלא שאחזים הם עצמם מעשיהם של רשעים

מידים אוי' לרוד' פעלתה לו כך - והת' ח' הפלס בעל נפש

מקרה המליאה לה רעת ויראת ה' ישים בטחמו כמור עשהו

ואל יכיש אל' אלילי כספם וזהבם אשר מהכל ימעטו ולא

לכבוד אשר יתבבד מהם כי כבוד' בקלון יומד וחרפתו לא

תמזה וירחיק מהחמיפות שלא יחניף לשום אדם כי חס'

יחניף לו לא יקבלו תוכחותיו ממנו באומר' הוא מחניף לפ'

ולמה יוכיחי והוא כל עתיד התור' והממו' וכל מי שיכול'

נדר' למחות ואינו מחניף ומקם נקמת ה' מהרשעי' הקב' ה'

בורת עמו כרית לו ולרעו כמצוה רפנחם שנאמר בריתי

היתה אתו החיים והשלום -

ואני טרם אכל' אכאר לק' התנאכה למחללי שבתו'

כתב' בשבילי הלקס' ול' ה' ד' אכרה' זה' ד' יעק'

אחיו סאו לעד בליל שבת כשעלו פכית הסמס' ולא מתנו

להם הקהל שלום ולא המיחוס הקהל שחרית ליכנס לבית

הכנסת כדי שלא יקרא אחרים ק' ומהם כי מסתמא היו כני

תירה ובאחד בשבת גזרו עליהם חס' ז' שכועות' ז' יום

רנופים חוז' משבתות ח' וד' ח' כדי להפלים' ז' עני' המעש'

בנאות' ז' מלקיות כי המהלל שבת חייב כרת ואמר חכמי'

מת בחי' שיש פנה מת' בכרת על כן נתנו' נזקות' ז'

מלקיות לעונות' ז' שנה של כרת ואח' כ' גזרו עליהם בי' ב'

חדשי השנה ג' ימים בכל חדש ב' זה' ושמי' שהסל' ז' ימים

לצמות' ז' כריתו' שבתורה ועוד גזרו עליה' לתת ממנו'

לפדיון כשם לקופת של נדקה פ' כ' - ואמס' און דעתנו

נחה הימנו כי חכמי הדור' שהיו העריכו הסגופים על פי

סקול הדעת ואין לגו' אלח דברי אחרון אחרון חביב מאריה

דמהימנותא מרן האלהי האר' י' ו'ל' אשר השביל ברוח קדשו

עיקר פגם החוטא במקורו ואמר' עשה לו והוא למדנו

בנרדקו ערך הפשוטה הגדולה לפי החטא וכתב שאם עבר

על איזה חב' מלאכה בשבת שנים תג' ד' עינים במחשבה

צמות' ג' אהיה במחלולתם רידי' ז' דאלפי' ז' דההי' ז' העול'

תכ' ד' חוד' תחול' שבת' שהיא סוד החיות' ש' ואם עבר

פלגה פמחות בורד' תולש שער זקנו מניחא מרשות

לרשות תקון' תשובתו להתענות תרפ' ז' תעניות

במספר שנות' פ' ב' ש' ג' נ' ב' - קס' א' קס' ב' קב' א'

אשר

בסוד ה' יטין בבנימין בבית הכנסת שכל פס מקונו'ת
בת' י' שכוזכת' י' זה בו כלול פס חק' כ טכ' ע
 יג' ל פ' ק' - וטוב יטב מיד על מקומו הקבוע ואין נדך
 עתה העקף התיבה שאין סודו דק בשמיעת פלו התקון
 לרחל מור התיבה כבודע ולא במגפה ולא בערבות וזה
 פסוק ואיננו נריכה לפנים ורכים מנו כזה ובעוד
 שמתקבצים העם לא ימשה מהנות בר'ת לפי מישורו -
 ואכזי נהגתי עם החכמים להקדים טעה אחת קורס לכא
 בבית מדרשוטו והימנו הונים בעמדה חלקי האירחא דנשא
 והאידר' דהא וינו אשר הם נביא' סוד י' ב' תיקוני דיקא אשר
 במ עין העל'א עת' במנח' וסוד מנח הדנון דאתגלי עתה
 ובכלל' סתיהן תתבא' ס' ע' ק' ו' א' א' א' א' א' א' א' א' א'
 קריא' כאמ' או לעוד עלינו' למעל' כמדען כמאמר דסכ' י'
 ע'ה לחבריה' אכא חמי' י' ג' חילין גליפין קמלי ונסימין
 כבונמין וכד אתגבר' כל חד מנייהו פמומיוון אחתלק
 וזאת תקן וזאת עמר וזאת עמר כממעות' דתקוני דריק' וכל
 אחרנין אשתאדן ובעוד דב' חד מתפרס בפומי' וכו' נהיר
 וזאת עמר ויתב' כמלכא בנו חליה ע' ב' - ואשרי אמש
 יענה זאת וכן אדם יחזיק במ להבות בהם מירי שבת
 בשבתו אשר אין טפק סמך אדך דחמיס גהלים למעל' בכל
 סעולמות ואישורו אינו' ד' עולם אס ינהג עמנו לקרותן
 בקדושה ובטהרה ובשפה כדורה לא כחטיפה כי טוב מיט
 בכונה מהדכות שלא ככופה כי על כן בחרתי לחלקן
 לעמדה חלקים ולקרותן בבית מדרשוטו לאט לאט איש
 איש הלכו ולפצמם היינו חוגין במ אחר המנחה אך הטוב
 והאשר בהבות במ קורס תפל' המנחה ולומר קריס דרכנו -
(א'ה) בתקום אחד מנחתי כתוב להרכ המחר
 באפס פנאי מיהנו או כספרא דניעות' טבו
 כלול הכל וכן נהגתי -) והנה ביתר הימים כל עוד משהא
 תפלת המנחה לאומרה עם שקיעת החמה הדי זה משוכח
 אכן בשבת לית דין נדך במס' כ' כ' מפני הוד הדדה של
 שזורה ג' וגם לא יש שום חסם דינין כי הנה ביתר הימים
 מתחל' ו' שיעות ביום מדרת הדין שולט בעולם כמ'ס בוזהר
 פ' ח' י' שדה בסוד אוי לנו כי פנה היום כי ינסו כללי ערב
 דאתער דינא קשיא לעלמא וכו' - אמנם בשבת דכ הקדש
 רעוא דמנחא אשתכח סוד הרמזים הגדולים ופוסט' כנפי
 הרמזי על העול' זמן הבוק' ועד הערב כולו מלא רחמים
 ותכנ' מדרת הדין עלפמי' כסוד. שעסקיו רעי' שמ' יודין לפנא
 דמ' הארי' להפחידו ולהכנישו ולולא גילוי מנח הדנון הא'
 מי יוכל לעמו' נגר הדין כי אס תתעור' מדרת הדין ביום
 השב' כי ינסו כללי ערב בית' דמי' ינאו כל הקליפו אשר הם
 טמונים בנוקבא דתהומא רבא וינאו עת גבורתם ויכער
 בקדכס הכעס שהם טמונים כל יום השבת ויטחיתו את
 העולם אכן בהגלות נגלות ליעת מנחת ערב מנח הדנון
 העליון או תבגס מדרת הדין מפניש' והן הן הדברי' הבאמרי'

כה כ כוזהר

בוזהר פרשת תחומה דף ע' ז' ואי תימא אמאי לתת' י'
 האי קרא בגלותא דמנחה דשבתא אלא יאות אינו לעיהו
 בשבת כהסוא גלותא דמנחה ולא בגלותא דסוד דודאי לא
 גלותא דמנחה דשבת כחול בגין דהא כחול בשעת' דמנח'
 תליא דינא בעלמא ולא אינו עת דנון אכל בשבת דכל
 חנוא אתערי וכלא אתכלל כחדא ואף על גב דדינ' אתער
 אתבסמותא אינו וע' ד' בעי לימחא כל דנגין דבר הוי
 יחודא דינא אתחבר ואיתכלל ברחימי' ואתבכ' כלל וברק
 עת דנון כתיב עת דנון כלל' כלל כחדא ודינא אתבגס
 כהוא ומנח והוי חדה ככלא ע' כ' :

ועוד

אמר בוזהר פר' נסא דף ס' כ' ז'ל מנחא
 דגלגלותא רעוא דרעיון רעיותא דז'א לקבל
 ההוא רעיותא דכתיב והיה על מנחו תמיד לרנון להם לפני'
 ה' והוא מנח חקרי דנון דהוא גלויא דכל דינא וגלגלת'
 דמתכסיא בתק' ע' למין וכד אתגליא אתקבלא גלותהון
 דישראל אימתי אתגליא שתיק רבי שמעון שאל תנייטת
 אימתי אתגליא א'ל בשעתא דגלותא דמנחה דשבת' א'ל
 מ'ס א'ל משום דהא' ס'צתא תליא דינא דלתתא ב'ז'א
 וגלויא מנחא קרימא דאתקרי דנון ובהי' ס'צתא אשתכך
 חנוא ומתקבלא גלותא ה' דואני תפלת' לך ס' עת
 דנון מעתיק זמין לגלא' מנחא וכו' כ' אתתקן בגלותא
 דמנחה דשבתא וכו' ת' מ' כשאר דלתתא כד יתגלי מנחא
 אשתכח חונפא דכתיב ומנח אשה זונה היה לך מאכ' הכל'
 והכא כד אתגלי מנחא תיאובתא ורעו' שלים אשתכח וכל
 חנוא זין אשתככו ומתכפיין קמיה מהא מנח' נהרין ת' כתי
 דינין כד אתגליא הא דנון כלהו משתכבין קמיה ה' ד'
 דינא יתיב כלומר יתיב באתריה ודינא לא אתעבד ע' כ' -
דנה אס חנכ' ה' דעת בסתרי תורה תשכל לרע'
 ממ' אמרים הנכבדים האלה גאון עווא של
 תפלה זאת בכת הזאת אחר אין לך טעה בעולם עת
 דנון ורחמים כאותה טעה לקבול התפלות ולתקון עון
 קלקלת כוונת התפלות ביתר הימים אשר נפסלו מהכנס
 אל הקדש הפמיה ועתה אס יתחמץ ככוונתו בתפלה זו
 בגילוי דנון עלאה דאשתכך חנוא ומתקבל' גלות' ומנח'
 מזור וארוכה לו עלתה להתקבל יתר תפלות אשר לא
 נתקבלו לו עד עתה מחסרון הכוונה או מהיותם נאמדות
 שלא עם הכבוד ובתפלה זו עתה ככוונה יש בה מהמגולה
 הפלא ופלא יתר על כבודת שאר התפלות אשר כתבו
 בחיבורינו זה פיס גס במ מהמגולה הזאת בתתו את לבו
 להגלותן אכן לא ראי זה כדאי זה אשר מגול' שאר התפלו'
 תועילו להוכיח תפלות הפסולות ממחשכים ולהעלות
 ממקום פסולי המקדשין כלבד ובסגולת כוונת תפלת
 מנחת שבת עת דנון היא גס להיות נענה ולאשר כל
 פשאלותיו אשר הרבה והעביר בתפלות ההן כמ'ס ענני
 באמת ישעך ח'ס וא' העטף ואמי תפלת' כי יצטוף לשאר
 התפלות

25 2

פרק י' חוכות למחפלים מנחה בשרית

והתפללות אתו והירא את דבר ה' ישית על לבו גאון עוזה
הם הדירה של תפלה זו ויחוס ויהמול על עצמו לכל יתגר'
בשינה בעת ההיא כאשר פשתה המרפחת הזאת ברכת
מבני עמינו הוויס פוכבים אוהבי לנוס במשכב הנהרים
מאז קומם מסעודתן ותעבור המנחה ויחללו עוז הדירה של
תפילה זו לאומרה בחטיפה שלא עם הנכבד. ויש אשר
יחריכו יין משתיהם עד הערב עד הגיע' לשכרותו של לוט
ואין איש כס על לב לאמר מה העת והעונה ההיא ומה
טעם יש בה הכזה יהיה עת לרנן להם לפני ה'. ואיה
איפה תפארתם אשר הכמים הגידו כתיב ישיחו בי יושבי
פער וכגינות שותי שכר וכמיק ליה ואני תפילתי אמר דוד
לפני הקב"ה רכש' ע אומות העולם בשמותין ומשתכרין
יושבי ומנגנים ואני לא כן אלא ואני תפילתי לך ה' עת
רנן חף על פי שאני אוכל ואני שותה אני בא לפיך ע"כ
ואם מהמת שכרותם הדב יבאו להתפלל אותה בלא לב ולב
ובקלות ראש אשר קשה מכול' שקול טיבותיהו ושדי אחיזרי
ומי בקש זאת מידכם רמוס חניניו יתברך בעת המושגב
הנפלא ההוא בשכרות וכחב דברים הדברים לחלל כבוד
הדר השבת וקדושת המקדש המעו ויקר תפארת התפלה
אשר מושב יקרה בשמיה ממעל לחש"ב יתר תפלות שאר
הימים הנה על עם נכל כזה לא ספר בסכחו דוד המלך
הקדוש חלילה. הפס לקדושים אשר נבע אלהים בלבם
להיות אוכלים ושותים לשוכע נפסם כמשפ' במד' במשקל
ובמשורה ועודם דשנים ורעננים בקדושת עונג שכ' ישמחו
ויעלזו לפני אלהים וישישו בשמחה ושמח' עוז חרות תפלתם
על ראשם אכן המשתכרים בנגינות שותי יין ושכר ובאים
לפני קונם בפריעות רב לעמוד בתפלה הסטן עול ומשטין
לאמר מה טובם ומה יופים של דרך הגוים לבלתי בואם
לפניך בתפלה בשכרות ובקלון ובחרפה כאשר באו בניך
בתוך מקדש עוזיק בפריקת עול מלכות והלואי תהיה
מוראתן אותך כמוראת ב' כי אם שר חשו ביקרא אותם
לכא לפניו אז יאמר דוכי עמך הכליחה אין דעתנו אתנו
ולפני הדר כבודך לא חשו לבא גם בלא דעת א"כ איה איש'
תפארת ישראל אשר בם תתפאר.

ליחורא

שמא דקב"ה ושכינתיה וכו' הנה אנכי
בא להתפלל תפלת מנחת שבת שתיקן
יצחק עקידא ליחורא שכינתא בקב"ה בררעא שמאלא
ובכן מנח רנן העליון יריע חף יזרח במנח המלך הקדוש
והיה על מצחו תמיד לרנן להשכית אויב ומתנקם ויק
את הפלשתי על מצחו והנרעת זרחה על מצחו וכרנו' נק'
תרום קרננו כי עמך מקור חיים באורך נראה אור בשמן
הטוב על הראש יורד על הזק"ן וזק"ן אהרן שיוור על פי
מדותיו ויהי נועם ה' אלהינו וכו' יהו לרנן וכו'. ואחר כך
ינלח דברו בפרשה התמיד מעומד ואחר כך יאמר סדר
העבודה להרב מנחם דיגל"ז זאנו ע"ה.

ובבן

וכך היתה עבודת תמיד של בין הערבים
בבית אלהינו בח' שעות ומחנה ביום הביא
תמיד כבש בן שנתו השקוהו ובקרוהו ועקרוהו שחטו
השוחט בצפון וקבל המקבל את דמו בכלי שרת בצפון
ובא לו לקרן מזרחית צפופית ונותן מזרחת נפוצה ועור
בא לו לקרן מערבית דרומית ונותן מערבית דרומית שייח
הדם היה שופך על יסוד דרומית הפשיטו התמיד וכתחוהו
והעלה כל א' מה שזכה בו לכבש ומלחום וירדו ערכו שני
כהנים ב' גזירי עגים על האש העלה מי שזכה האיברים
מן הכבש למזבח אם רצה ב"ג להקטיר עלה בכבש
הושיטו לו האיברים וסמך עליהם וזרקן ואם רצה הוא
סמך ואחרים וזרקין באו חדשי' והפיטו לקטור וזה מי
שזכה וזכה בהן אחר במחתה מי שזכה בקטרת נטל בוך
מלא וגדוש קטורת וי"א שמנים היו בה ואלו הן הנרי וכולי
עד אף כיפת הידרן כל שהוא כתנו בתוך הכף ונטלו בידו
מי שזכה במחתה נטל מחתת הכסף ועלה לראש המזבח
וחתה מבחלי מערכה שניה ירד ועירן לתוך מחתה של
זהב ונטלה בידו והלכו להם הגיעו בין האולם ולפזמכ
שמעו קולה רנו ובאו כהנים להשתחו' ולויים לדבר בשיר
נכנסו מי שזכה במחתה כבר הבחלי' ע"ג המזבח ודרדן
בשולי המחת' והשתחוה וינא מי שזכה בקטרת נטל הבוך
ונתן הכף לאזהבו אם נתפזר לתוכו אוהבו מתנו לו
בחפניו והשתחוה וינא אמר לו הממנה הקטר הקטיר
והשתחוה וינא נכנס כ"ג השתחוה וינא נכנסו אחיו
הכהנים השתחוה וינאו הקטיר עשרון סלת מנחה כלולה
בשמן

ועתה

בנים שמעו לי ורע קדש ברחבי ה' שיתו
לבכם משפט הדברים האלה לחוס על
כבוד קונכ' להתענג על ה' לא זולת וכל תפרקו עול מלכו'
שמים מעליכם אפילו רגע קטון בשבת כי נבאיתן מנוות
עונג שבת לחלל יקר הדרת ויקר כבוד אלהינו חלילה והיה
כשבתכם בסעודה לא ימיש תמיד מנוגד עיניכם לפני מי
אתם עומדים ולפני מי אתם עתידים לעמוד לעת מנחת
ערב לרנן לכם לפני ה' ובכן תהיה יראתו על פניכם
לי תנהג בקדושה ואזהרה יתירה והשתיה כדת של תורה
באוכל לפני האלהים בסוד ויחזו את האלהים ויאכלו וישתו
ויכון הלכ בבונה ישרה ותמימה באיש אשר יכון עצמו
ויכין

ובענין הדר תפלת ילך ה' עת רמון תכל אור חביון
עוז מנח רמון דא"א אשר בו מתגלה יסוד

והרב ז"ל פירש מה ענין אלה העולין שבהכחצ
יסוד ראו"א שכתק מנח דו"א עם החו"ג

קס'ת

וישוב יסוד סדרו ככל יום מ'מקור ופ'התמיד ואשרי
וסדר חדושה ובא לבנין גואל וכו' וטעם סדר

והיו למאורות עמר, שמות יהו"ת חסדים ונכורות
דאבא ועמר שמות אהי"ה חו"ג דאמא העולין

מציץ

פרק טו חפלה קודם עמידה מנחה ערב

וזה כישראל ב' ישר' וכתבו התוס' בחגיגה דאמרינן במדרש ג' מעידים זה על זה ישראל ושבת והקב"ה ישרא ושבת מעידים על הקב"ה שהוא אחד הקב"ה וישרא מעידים על השבת והקב"ה ושבת מעידים על ישראל שהם יחידים באמונת וע' כתבו לומר אחת אחד בשבת באמונה אף על פי שאינו מדבר מעניינו של שבת כמו ערכית ושחרית. ונ"ל שנכון לומר עתה בתפלה זו ויכונו כ"ס מן הטעמים שביארנו בפרקים של מעלה וגם שמעפדו מ"ב על דבר שמתעורר עתה כל ה' שמות דמ"ב דאנא בכח שבהם היתה כוונתנו בד' תפלות היום ישונו עתה לנוח לשורשן ואם ויכונו כס' וכן כהנתי אף כי לא מצאתי לפי דברי הרב ז"ל אפס בה וכו'.

והזרת

התפלה תתרומוס ותתנשא גבהה מאד בסוד הדדה יתר מאד על של לחס כמבוא' במכתבי הקדש הרב ז"ל. ואשר הריחו בסוד ה' יעם גם הוא מטעמים כאשר אהבתי לבטא בעשיתם כללות כוונתה:

ליחרא

שמא דקב"ה ושכינתיה הנה אנכי בא לומר חזרת תפלת מנחת שבת להעלו' ישראל ולאהב כח"כ שלהם בחג"ת דריקנא קדישא ורחל ויעקב המה יעלו בנה"י דז"א היושבים עתה בגד חכ"ד דאנא ובגאון עווה של ברכה אחת יעלה במול העליון ובשניה יעלה בתקון הא' ובסגולת קדושת ג' פעמים קדוש יהיו למאורות ת"י נישני ות"י עלמין ות"י עיבר שלשתן בוצע ובקדוש אחד יהיו מוסך שפע חכמה דריקנא ובשני יהיו מוסך שפע מת"ת דריקנא ובשלישי יהיו מוסך שפע יסוד דריקנא. ובעוו ברכה ג' יעלה בתקון העשירי ובעוו ברכה ד' יומסך הארת מוחין אלו בכתר כבוד הדר המלכות ועליה עין נור סס אל' שדי פשוט והוא יתפאר בשם אל שדי במילואותיו ובעוו הדרת שלשה אחרונות ויוסך נה"י דז"א למוחין בחכ"ד דנוקבא ויהיו מעם ה' אלהינו וכו' יהיו לרצון וכו'.

ושוב

אחר חזרת התפלה יאמר נדקתך כאשר מתבאר בזהר פרשת תרומה דף קנ"ז וז"ל תלתא אינון דאסתלקו מהאי עלמא כהאי זמנא וכלהו כלילן במשה חר משה נביאה מהימנא עילאה וחד יוסף נדיקא וחד דוד מלכא בבין כך תלת מדוקי דינא הכא חר דיוסף נדיקא קדים לכל הני ודא איהו נדקתך כהדרי אדא איהו יוסף דאיהו בלחודי כהדרי אל ככולהו טורין עילאין וחד משה נביאה מהימנא ודא איהו דכתיב ונדקתך אלהים עד מרום אשר עשית גדולות בבין דאיהו נטיל לכל בסרין. ימינא ושמאלא וחד איהו דוד מלכא ודא איהו דכתיב נדקתך דרך לעולם ותורתך אמת דא דוד מלכ' כדון אתכנס כלל כהאי זמנא תורה שבכתב ותורה שבעל פה וכו'. כשעתא דמית יוסף יבשו מקורין ומבועין

קב"ת יאמר וזמנא ליום השבת וכו' ואין לומר קדיש אחר קב"ת במנחה כמ"ס הרמב"ם פי"ב מכלכו' תפלה ע"ס. ובעוד שמחזירים הס"ת למקומה יכוון ענינו לקראת אלהי להתפלל תפלתו בבגדיה אשר שור הדדה של תפלה זו פגנה במהלליה מאד על כל שאר התפלות ואם בא כבוד בתי המורה יאותה לו לבטא בעשיתם כללות סבר כוונתה בסמוך:

ליחרא

שמא דקב"ה ושכינתיה וכו' הנה אנכי בא להתפלל ז' ברכות בתפלת המנח' להעלות ישראל ולאהב אלהי דריקנא ורחל ויעקב המה יעלו בנה"י דז"א הנבחרים בגד חג"ת אבא ובגאון עוו ברכה אחת תהל אדרתקון י"א ננח דריקנא בחכמת הוציר ובגאון עווה של ברכה ב' תהל אדר תקון י"ב הוד דריקנא בבינתו. ובגאון עוו ברכה ג' תהל אדר תקון י"ג יסוד דריקנא ברענו. ובעוו הדר ברכה ד' יוסף הארת מוחין אלו בכתר כבוד המלכות והיה המסכן אחר כיחודא שלם יחדיו יהיו תמים מלמעלה ועליה עין נור מאד אל ירוה והוא יתפאר במאור שם א"ל שדי' להתיכב על ה' כיחוד כבוד הדר המלכו' להעלות מ"ן לאו"א להוריד מ"ן דכרין במסור נפשינו על יחוד קדושת שמך בתפלתנו זו ועל מנוחתם יקדישו את שמך ובעוו הדר ברכה ה' יחם ונשא קו ימין דמלכות בגנח דז"א חוץ לריקנא ובשפית יחם ונשא קו שמאלה בהודו. ובז' יחם ונשא קו אמצעיתא ביסודו. והיה כועס ה' אלהינו וכו' יהיו לרצון וכו'.

ומשפט

האורים אה"י יה' וזמנא ליום השבת כמפסן של ערבית ושחרית אפס בשמות הפתיחות והחתימות יסתנו.

ברכה

אחת הוי"ת הפתיחה מעוטרת כולה פתה ועליה תרג' ימנית ע"כ אות ואות והחתימ' בסודק וליה תרגא האמור.

ובב

פתיחתה כמשפט של ערבית והחתימה בנקוד נירי.

ובג

הויתה נקודתה כפתח.

ובר

יכוין אותה כולה קמץ משולבת באה"י והה' כמו בערבית וכן הו"ו והי"ו. וחייב כל אדם למחור נפשו על קדושת ה' באמור ועל מנוחתם יקדישו את שמך להודיר שפע עליונים למעלה כבודע. וכתב האור המפלא רבינו האר"י ז"ל שטעם שאין אומרים יסתחו במלכותך במנחה מפני שאין לבכוד הדר המלכות שמהה בהית דורה למעלה בריקנא והיא נשארת למטה גס יעקב בלי זוג (א"ה כתב הרב ז"ל סג"ל ומי בעמך כושרא ולא בעמך ישראל והוא סוד הכתר אשר הסיגו עתה ישראל וזהו

ומבועין וכלהו שבסין נפלו בגלותא פתחו עליו ואמרו
צדקתך כהררי אל משפטך תהום רבה וכו' נשעתא דמית
משה אתחטף שמשא בסוהרא ואנעל תורה שבכתב נהורה
דאספקלריא דנהרא בשעתא דמית דוד מלכא כנישת
מיהרא כהנהא וארמיתא דבעל פה כבישת נמי נהורא
וכו' וכו' כ' אמרינן הכי בדוקי דינא כמא דאתמ' ע"כ :
הנה משם באירה מעם הכי ג' צדקי דינא כמחמת
פכת וכבר מפורש במאמר זה כי צדק
לחקדים פ' צדקתך כהררי אל וכו' ואחריו וצדקתך אל הים
וכו' לכן המענה תועה מדרך הסכל . והבא בסוד ישרים
יצין לו לבין כי ג' צדקי דינא אלו הם במקום נפלת אשים
להפלות מ' ע"ג' צדקים הרמוזים בהם ע"ד הנעשה
כעמידה בסוד ועל מנוחתם יקרישו את שמך . ושעם היות
פסוק צדקתך כהררי אל' כיוסף כי הוא סוד דר' יוסף
עולם ויום' עולה כמספר ה' פעמים **א** אשר שם
חביון עוז ה' חסדים הנקראים כל' אחד אל'
והכוונה צדקתך סוד היסוד כהררי שה' חב' ת"ח אשר
בהם אל' פור ה' סודו' שמוטל הכדוק ומשפטיו תהום רבה
ירמזו לה' ג' דתהום רבה סוד יסוד דמקבא אשר שם יורדים
וכבן אד' ש' שהא שם פ' ש' שבו צד' ובהמ' סוד שם ב'ן
שכנוקביהם תוש' ע' כש' ע' נהורין המאירים בהם וצדקתך
אלהים על מעשה אים האלהים ואחר כך צדקתך נד' על
דוד צדק מלכותא קדישא ופי כי מקראי קדם אלו המה
פמקום נפילת אפים לכן אס חל בשבת יום שאס היה סול
לא היו אמרי' במנחה נפילת אפים אין אמרי' בו צדקתך
וכל שכן בשבת ור' ח' כי כבר יש כה פנימאות הת' עגמו
שהיו צדקים אלו הנרמזים בפסוקים אלו עומדים בשאר
השבתות במקומן לעלות מ'ן לאו' אולבן אינה צדיקה
אליהם . ואח' יאמרו הללויה המסודר בסוד הא' כיוקריש
ואחר כך יאמר השמי מומורם ה' רועי ולמנחת אלהים יחננו
וכו' ויוסיף עתה מומור ה' מלך גאון לבש וכו' וממור
קל' צ' הנה מה טוב ומה נעים וכו' וק'ן אהרן . והנה רבים
מבני ישראל תפשו שיטה משוכשת לבשל עגמם מת' ת'
אחר המנחה והוא מ'צ'ם שמתו שלשה צדקים באותה
שעה ועל זה פשתה המעפחת להיות מכאליס מת' ת'
וקריעים עצמם כמושב לנים בפתי שצדי החירות
וכרחובה של עיר כתות כתות כשיחת חולקן בשבת
והלואי לא תהיה שואה עמוקה פי זרות בלה' ד' ולסון שקר
וכל פה דובר נבלה ומכאיבים האחת אהובה בפש יתירה
השורה אתם בטרם לכתה אל בית אחיה וידה על ראשה
תתפחת פרש כפיה תחת עשות ג'ה קישוטי חידושי
תורה להעלותה בעוז הרש להדאות א פני אחיה כששו'
וכשמחה ואין בהם תבונה שלא אמרו זה לא לעבין קביעות
מחדש דרכים באותה שעה אחר המנחה דקי' ל' אכ' ב' ד'
שקת כל מדרשות שבעיר בטלים :

וכן

וכן אמר כוהר פ' תרועה דף ע' אל עת רצון כלל
כלל כחורא ודעא אתבסס כהאא מצא וזהו
חדש בכלל ומשה אסתלק מעלמא כהאא מצא דמנחה
דשבת כשעתא דעת רצון אסתכח ובהאא אסתא רצונו
הוא לעילא וכערא לתתא ועל דא נבולות רעין בשבת
משעתא דמנחה ולעילא מאן תרעין נבולות תרעין דכי
מדרשא כגון לאדכר' לשמיה ר' מ' דאורייתא אתבטלא מניה
בהאא ומבא כי מדרשא דמשה אתבטל כל שכן אמרינן
מאן חמי תרעין דכי מדרשא דמשה נבעל דלא נבעל
אחרנין כוליה אורייתא דמשה עניבא עליה האא ומבא
מאן לא עניב בין סך תרעין דכי מדרש' נבעל ע' כ' אשר
מטי'ם זה יש למסע לקובצים מדרש' מן האמחה ולמבלש
שלא יקבעו רק לפני המנחה וזה לעבין הכבוד אכל ללמוד
בל אחד בביתו לא אסרו אדם מימיו ואפילו ללמוד שמים
שנים מותר כמ' פ' כי ד' סימן שם' ד' כדק נשיא שמת שכל
בתי מדרשו' שכלל מקום בטלן ואשר הספד אין נכנסים
לכית המדרש ואפילו הכי התירו שם להתחבר שנים שנים
וללמוד בבתייהם ואין הרגלי' לאסור אינר קביעות סיחיד
בכחן וסתקע הרבר . ואף לבכוד לא אמרו לא כדי פמתוק
בך כל אים ישראל יאבח עליהם בעת הזאת אף שהא שבת
יגן קשה סילוקן של צדקים לפני הקב"ה מאד והוא השמש
ג' כ' שאסר לקבוע מדר' כסכס שפית וכל שכן אכ' החכמה
אב הנבואה אבינו רועינו נשערכנו ע"ה שיאותה לנו
להאמח על ככה ואפילו בשבת ולעורר הלכות עשו סימן
לרבר לבטל בתי מדרשות אך לא בשבת כראש כל חזנות
ברוב דברים של הוללות וסכלות זל"ה וליננות בפסוק
וקלות ראש שלילה ובהפוך הוא אשר עת זא' תהי מנוחתה
של שלשה האנשים לקבוע מדרשות בעת ההיא להרחיק
בני ישראל עם הקרש פן העבירה וזה פשוט ומבאר
בעיני כל בעל דעת .

ודע כי מקובל אצלנו שסדרה אחרונה שלא נהייתה
כמוה תהיה בעקבי הקץ ס' חדשים כמ' פ' לכן
יתבסס עד עת זל' רס ילדה והיום המחדש יכבד הנרה מכל
שלפניה ויום שבת יסיה הנרה עד עת מנחה וזא' ישראל
יהיו נצבים ברצון כשעת מנח' ומיד יתפרס' משני הקדוש
בעול' זיושיענו והיינו רבתי בעת רצון עמיתך וכו' יסוע'
עזרתך דהיינו בעת גלוי מנח' דא' רצונו דדע' כמ'
שביארנו למעלה .

לבן יאותה לנו לקבוע לימודינו אחר המנחה או
אחר סעודה שלישי במקום השירים והמומורם
להגות בנביאים בפסוקי גאולת ישראל כפי שהות היום
יכוין בך יאתו כשם **מצפץ** כמקור זכה . כישיש
פי' מ' כה אמרה' בעת רצון וכו' . עד
ומאסישכס אלהי ישראל וכסימן' י' יור' היום כמ' וסלי עד
קדוש ישראל . ג' סימן' מ' נחמו נחמו עמי וסלי עד אים
לא

פרק יז חפלה אחר הלימוד

פרק יז

אחר

המנחה זמן סעודה ג' ואם עשאה קודם לכך לא קיים מצות סעודה ג' דהכי משמע מדברי הוזהר פרשת יתרו דף פ"ט ז"ל ת"ח בכל שית יומי דשבת כד מטא שעתא דנלותא דמנחה דינאן תקיף סלטא אכל בשבת כד מטא עידן נלותא דמנחה דעווא דרעיון אשתכח וכו' קל כרוזא כפיק אתערז קרישי עליונין אתערז עמא קרישא דאתבחר לעילא ותתא אתערז חרותא לקדמות מאריכוון אזדמנו בתלת חרוון בתלת אבהן אזדמנו לקדמות מהימנותא דחרוה דכל חרותא זכאה חולקיהו ישראל קרישין בעלמא דין ובעלמא דאתי דא היא ירותא לבון מכל עמין וע"ד כתיב בגי וכן בני ישראל ע"כ.

הנה

מבואר ממאמר הנכבד הזה כי לאחר שיתגלה מנח הרצון דע"ק אח"כ מכריו הכרוז על עסק סעודה ג' - ולכן אף אם נמשכה סעודת שחרית עד שהגיע זמן ההנחה יפסיק הסעודה ויתפלל תחלה ושוכ אחר התפלה מיד יסעוד סעודה ג' ולא יאחרכ שאחר שנמשכה סעודת שחרית עד אותה שעה לא יוכל לאכול אח"כ אלא אכילה גסה - וצריך להזהר מאד בסעוד ג' לפי שהוא המועיל להנצל ממלחמת גוג כאשר חכמים הגידו ג' פעמים כתיב היום להגיל מג' פורעניו והשלישי יותר בה להנצל אז שנאמר ביום בא גוג - וזא ולמד מה נאמר שם וינא חגי העיר בגולה והם אותם שלא קיימו סעודה שלישי והנשים חסכנה בעבור שמתרשלו מלקיים סעודה ג' - דאילא תימא הכי מדוע לא יבער החימה בגויים ההם מיד וימתין עד שנעשה כל זה ואחר כך וינא ה' ונלחם בגויים ההם היר' תקצר מלהלחם עמהם מתחלה אלא כי בזה נפלא עון בית ישראל ונחתם דינם של העושים כן א' האנשים וא' הנשים אשר כולן שוו בשיעוריהן באיב זה - וכן אמרו על החכם החסיד כמח"ר חיים הכהן שהיה מגזים בדברים אלו לנשים והיה קורא הפ' כזורתו לפניה לאמר דאז כי סגולת מצוה א להנצל ממלחמת גוג ואם לא מרה תהיה באחרונה וינא חגי העיר בגולה כו' והנשים תשכנה דחמנא לינלן ועל כן אשרי אנוס יעשה זאת להיות זהיר מאד לאשר אותה ולקיימה אף אם הוא שבע והחכם עיניו כראשו שלא ימלא בטנו בסעודת שחרית כדי ליתן מקום לסעודה ג'.

ואיתא

בזהר פ' יתרו דף פ"ח וזי לבר נש דלא חשלים חדותא דמלכא קרישא ומאז חדותא דיליה חילין ג' סעודתי מהימנותא ומאז דגרע סעודתא

לא נערר - ובסימן כ"ד רני עקרה וכו' עד וזרקתי להגלות ובסימן ס"ד קומי אורי וכו' עד וינטלם וינשאם כל ימי עולם - וכירמיה סימן ל' כה אמר ה' הנני שבו וכו' עד ולא יהרס עוד לעולם - ובסימן ל"ג כה אמר ה' עוד ישמע במקום הזה וכו' עד ורחמתי ויסיים בפסוקי חבקוק סי' ב' ינאת לישע עמך וכו' מחנ"ת ראשמי ת רשע וכו' עד מנח הרצון הכורת לראשם מומח"ץ פאתי מואב וקרקר כל בני שת והם מסוגלים מאד לאומרן בעונה זאת בקול ששון ובקול שמחה והוא סגולה נפלאה להנצל מחבלי משיח ואשרי אנוס יהנה בסד' הזה מיד אחר המנחה עד מקום סידו מנעת לעורר מנחא דרעווא דרעוין דבה חירא דכלא והיה על מנחו לרצון להם לפניה למחר לגלימ ולהרים קרן משיחו ואשריו אם השגי ישיג למצוא עת רצון לפני ה' לבא תשועת ישראל על ידו ובמעשיו : ויאמר אחר קריאת הכביאי'.

יהי

רצון מלפניך יהיה אלהינו ואלהי אבותינו שכזכות קריאת הכביאים אשר קרינו ולמדנו וזכות פסוקיהם ותיבותיהם ואתיותיהם וגקורותיהם וטעמיהם ושמותיהם הקדושים הרמזים והמזדפים בהם ורמזיהם וסודותיהם היוצאים מהם שתהא עתה עת רצון לפניך לכו' רחמך את כעסך ויגולו רחמך על מדותיך ותתנהג עמנו ה' אלהינו במדת החסד ובמדת הרחמים ותכנס לנו לפניך מש"ה ובטובך הגדול ישוב חרון אפך מעמך ומעירך ומארכך ומחללתך וקיים לנו פ' אלהינו את הכשורות ושועות ונחמות אשר הכטחתנו וכישרתנו על ידי נביאיך אלה ונא נא לישע עמך לישע את משיחך ויפן מנחא דא"א רעווא דכל רעוין במנח ז"א ומחץ פאתי מואב וקרקר כל בני שת יהיו כמון יסוער מגורן ובעשן מארוכ ובע' הד' רמז"ח הרצון את נמ"ח דוד מהר' תנמיח וקרטתרום ביסועתך כי ליסועתך קיינו כל היום ועל כן נקוה לך ה' אלהינו ליאות מהרה בת"ת עוזך זה גללים כרות יכרתון לתקן עולם במלכות שדי ותראה לפניך זכות נביאיך אלה וזכור כי עפר אנחנו ואין בנו תורה ומעשים טובים אשר בהם נסען להמלט מחבלי מחיח ואין מי יעמוד בעדינו אפס שמך הגדול יעמוד למלטנו ולהושיענו בזכות נביאיך הקדושים וקנא לשם קדשך וסאריית צאנך והשכ ישראל אל נוה וארמון על משפטו ישב וכאה התמשלה הראשונה ממלכת לבת ירושלי ומלך מלך והשכיל וקיים לנו את הדבר שהבטחתנו כה אמר ה' בעת רצון עניתיך וביום יסועה עזרתיך ואנרך והתנך לברית עם להקי' ארץ להנחיל נחלות שוממו' לאת' לאכורים נאז לאשר כחשך הגלו על דרכים ירעו וככל שפיים מרעיתך כי לך אנו מחכים וליסועתך אנו מצפים אל תבישנו משכרנו ה' אלהינו - עשה למען שמך ואז' יהיו לרצון וכו' - ויהי כועס וכו' :

אדר

פרק מז עונש המבטל סעודה ג'

קא

ולכן

כל בעל נפש יהא זהיר בחייו שלא לבטל אחת מהנה ח"ו לא בימות החמה ולא בימיו הגשמים קיץ (וחורף כולן שוין לטובה וכימו' הגשמים נריך להיות זהיר יותר בסעודה זו כדי לקבל שכר על קיומה בקיץ אך אם לא יקיימנה בחורף מודע הדבר כי מה שסופר בקיץ סעודה שלישית אינו רק להיותו דעב כמו שביארנו בפרק כ' בשם מהרי"ל: ומי ימלל גבורות מצוה זו אשר האריכו בה קדושים משרתי עליון בספריהם ובפרש' כס' הוהר אשר להיותו כגלם אלהים דונמא עלמנה נצטוו בה משום והלכת בדרכיו ופוק חזי למרן הקדו' אור המופל' האר"י ו'ל את אשר ריכר בקדשם ודונמאם בעליונים למעלה ההוא אמר סעודה ח' דחקל תפוחין זכסעודה שהיא היא האוכלה וסעודה כ' דע"ק וכסעודה שהיא הו'ל' הוא האוכל וסעודה ג' דו'ל' וכסעודה שהיא ע"ק הוא האוכל אשר לעומת סוד האוכלים הוא הסדר אשר סידר הרשב"י בפרשת האוינו סדר הסעודות ואמר חד סעודתא דמארוניתא וחד סעודתא דמלכא קרישא וחד סעודתא דע"ק וכולי וסדר השנוי בפרשת יתרו סעודה ח' חקל תפוחין וכ' ע"ק וב' ז'ל' ריכר על בעל הסעודה ההיא פי הוא העיקר בה להזמין את האחרים אתו ובכך נאמנו מאד דברי הרשב"י בשתי המקומות וסדר מהר תלונות המפרשים ז"ל.

סעודה שלישית

וידא

שולחנו ארוך יפה יפה ומפה פרוסה כמו בסעוד' האחר' ויערך בה י"ב לחמים כמו בשאר הסעודות אלא שהם עליונים מאד יותר על סעודה שחרית כי הם בסוד י"ג תיקוני דיק' כמ"ש הרב ז"ל ואפי' שאינו מריך אלא לבוית פת לא יעבור מלערוך את שלחם בסדר זה כאשר יעריכנו לסעודה גדולה וכמ"ש פ' פקודי דף רנ"ב ו'ל' האי רוחא עילאה דאקריאל כד ההוא פתורא אתענג בכלהו סעודתא בסעודתא תליתאה בתראס מסיים ואמר על כל אינון קרמאי ואמר אז יבק' ע' כשחר אורן וכו' כבוד ה' יאספק וכל אינון ע' כהרין אחרנין פתח בכל סטרי ואמרי הנה כי בן יבוק גבר ידא' ח' שמע מינה שדריך להיות שולחנו ערוך גם בסעודה ג' והמכילה זאת תחת רבים מהאחרים בה להיות מול זלים בה ולאכול אותם דרך עראי ולא ארך למעבר הכי וגם אינו נסן מנהג האסטונים' העקלנין לקיימה במימי תרגומא כי מצוות' בפת דווקא והסברא מחייבת כך דמאחר שדריך כל אדם להשלי' ק' ברכות על פיירות וריח טוב איך יפחות כמ' ברכות הנמנאים בסעודה זו וכן וכן ראינו אנשים חכמים וידועי' בערב פסח שחל להיות בשבת מקיימים הסעודה במנהג עמיה בענין שזחייב ברכת מון ואין לשנות - ונכון להיות

סעודתא תנייה אחי פגמיותא לעילא וענשיה סני ומאן דאשלי' להו קלא מכרזא עליה או תתענג על ה' וגומר והאכלתיך נחלת יעקב אחיך תא חזי בסעודתי' אילין אשתמודען ישראל דאינון בני מלכ' ומאן דפגי' חד סעודת' מינייהו אחי דלאו מכני מלכא הוא דלאו מזרעא דישראל הוא ויהיין עליה חומרא דתלת מילין דכ' דגיהנס וחבלי משיח ומלחמ' גוב ומגוב וכו' א"ר יוסי ודאי כך הוא ווי ליה לבר כס' דלא אשלי' חדות' דמלכ' קרישא ומאן חדות' דיליה אילין ג' סעודתי' מהימנות' דאכדה ימחק ויעק' כלילן בהו וכלהו חדו על חדו מהימנותא מכל סטרי תאנא כהרין יומא מתעשרין אבהן וכל בנין ינקין' מה דלא בכל שאר חבין ומנין כהרין יומא כל דינין אתכפיין ולא מתערין בעלמא כהרין יומא אוריתא מתעשרא בעטרין שלמיין כהרין יומא חרותא ותפנוקא אשתמע בר'ן עלמין ער כאן.

הנה

מבואר כמה נודך נמנא לענין סעודה זו ואין לה לאתה הכושה למתדשלים בה כי ישנו בחטאתם ככל הגוים עדלי' כמ"ש אחי דלאו מכני מלכא הוא דלאו מזרעא קרישא הוא ויהיין ליה חומרא וכולי הטו' סיות גודת ספיר ויסלום ערת ישראל דע קדש ברכי' ס' כמשל כבהמות עמי התועבות ולא יזכר שם ישראל עוד על בלימה מי בעד ולא ידע מי פתי ולא יבין את זאת ולא יחדר לכו ויתר ממקומו וכל שכן האוכלים למעדי' ביתר הימים מתשתם למשתה ינאו לא ידעו שובעה לא שקעה שמנ' ס' סעודה זו ער שדע' סעודה כ' ודחה בעבודם כרוכ אחי' ואמין כח איש לא נערד ואין קן במזונו כי תשרפם כאש להבת האשפכוף אשר בקדשם והוא נח' ש' ינח' ש' נס ובעו' הרר תפארת סעודת' שבת קנו גם לאכול אותם אכילה גסה וילכו כמי שפלאו שר מלאו קיח באשר אין חלק לנחש אשר בקרנם בסעודות אלה ולא עבדו כח לסבול דוחניותם הקדוש וסע' כשוכב כלב יס וכנפוד בראש חבל אייה להם אלה עליהם תיוס הפקודה קודא אני עליהם כי ישא' דרכי' ה' נדיקים ילכו גם ופושעי' יכשלו גם כי על כל אלה האנשים הניגשים אל ה' יתקדשו ואף אם הם שבעי' בלחם מסעודו' שחרית רוחא שכיח לקיים סעודה זו בכל האפשר לא ימנע טוב להולכים בתמים בדרך ה' כמו שביארנו בפ' ח' דקב"ה שני עובדיו ואכיל ופתי מפני כבוד הכלה כמ"ש באתי לגבי אחותי כלה אכלתי יערי עם דבשי שתיתי ייני עם חלבי וכו' ע"ש באריכות - ואבטו דועינו הרשב"י ע"ה היה מתהלך ומתפאר על זאת כמ"ש בזהר פרשת האינו כעי בר נס למיכל ג' סעודתי' דמהימנות' כשבתא ולמחרי בהו דהא כל מהימנותא ביה אשתכח אמר רבי שפעון אסהדנא עלי דסן ומאי לא בטילנא אילין ג' סעודתי' ובגיניהו לא אנפדיכ' לתעניתא אפי' כיומי אחרני' וכ"ש בשבת ז"כ.

ולכן א ס כו

פרק יז פי' פיוט בני היכלא

והסעודה של חמשה של כל העולמות כולם וז' בגו עירין
וכל גרפין עירין הם ז' וע"ק וכל גרפין היינו כל
העולמות עם עולם המלאכים וכלי' כתות של מלאכי
השרת שהם בעלי כנפים.

חרושתא . בראי שעתא . רביה רעוא
ולית זעפין .

הביאור כמו שביארנו למעלה כי ביתר ימי
המעשה בעת הזאת היו מתעוררים
כחות הדינים והקלי' והיו בעלי הכנפי' של הקדושה וכל
העולמות מצטערים מתגבורת הדינים והקלי' ועתה
בעת הזאת מתגלה מצח הרצון וז' רביה רעוא ולית
זעפין כי הם סומכים בנוקבא דתהומ' רבא :

קרבו לי . חזו חילי . דלית דיני
רתקפין לבר נטלין . ולא עאלין .
הני כלבין רחציפין .

הביאור ישפך שיחתו לאמר אתם בני היכלא
תקריבו אלי וראו החולאי אשר נדכתי
ונחלתי בקושי הגלות והעתיחו בעדי עתה בעת רצון
וכ"ת הדין רחוקין הא לית דינין רתקפין שכבר נמתקו
בשבת ואם בשביל הקליפות הן לבר נטלין ולא אעלין
שהן כוסעות חוץ לתחום שבת בגו נוקבא דתהומא רבא
ולא עצרו כח להכנס ח"ו אל הקדש פנימה אלה הכלבים
ע"ז נפש ומי מעכב על כן העתירו בעדי .

והא אומין . עתיק יומין . למצח ערי
יהון הרפין רעו דיליה דגלי ליה
לבטל כל קריפין . ישוי לון בגוקבדון
ויטמרון בגו כפין .

הביאור דהא אומין והכין עתיק יומין למצחיה
שהוא סוד הדעוא דא ער דיהון חלפין
ער שילכו ולא יראו עוד וז' רע' דיליה דגלי ליה כלומ'
הרמון הזה שגלה אותו העתיק יומין הוא לבטל הקלי'
מכל וכל ואנו מעתידים בעדינו לאמר שישו לון בגוקבדון
דהיינו נוקבא דתהומא רבא ויטמרון בגו כפין הן כיפין
תקיפין שיש בנוקבא דתהומא רבא וכמו שהביפה היא
מכלת מטומאת קבר התהום כן הכיפה הזאת שהוא
הנרוד יהא חקיק עלע שם המפורש החתם פי התהום
סיהיו הקליפין בתוכו עד שיתבטלו מכל וכל .

דרי השרא במטרתא בחרוחא דדא
הביאור

להיו' כל איש מאסף אליו אשתו ובניו יחד על שולחנו למען
לא יתרשלו במנוה הזאת אשר היא קלה בעיני רבות בכו'
אשר לא נגע אלהים בלבן . ובמנוה הזאת א' האיש ואחר
באט' ש' בחיוביהן כמ"ש הפוסקי' וכינתר צדיק להן להזהר
בכל ענייני השבת על כי הם כולם צורך לכלה העלמנה
אשת חיל כי היא העולה במעלות עלמנו' בכל תפלה ובכל
סעודה מאלו עד עלותה אל מקום הקדש בתפלת המנחה
ואח"כ מלחם אביה תאכל וכינתר צדיקים להזהר בסעודה
זו אשר היא לעומת מלחמת גוג כרי להמלט ממנה גם
בנשים שנא' בהן והגשים תשכבה כמו שביארנו למעלה
ולכן טוב לאיש להודיע לאשתו חיוכ הדבר ולפני שבתו על
שולחנו יורז לאשתו ובניו לבא לסעוד סעודה זו .

והיה כשבתו על השלחן אשר לפני ה' ויאמר דא
היא סעודתא דזא ויקיף ויריח כהדם ויחזור
ויקיף כסדר שאר הסעודות ויאמר פיוט הרב זל לחן אלהי
עוז תהלתיו זה תוארו .

בני היכלא דכסיפין . למחוי זוז זעיר
אנפין . ידון הכא . בראי חכא . דבה
סלכא בגלופין .

הביאור כי בני היכלא הם כל הז' של עולם
הכריא' שהם עתה בני היכלא דמלכ'
דהיינו שהם כנה"י ראשונים והם שוקקין להדבק בנה"י
דזא כדי לעלו' אתם למעלה וליהנות מהזיו שזרחה בזא
מהסתכלותו בא"א . ואנו מעתידים שישרה הארתם
בשולחן שלנו כמו בשולחן של מעלה כבוד הדר המלכות .
זא ייהון הכא בראי תכא . ונקרא עתה תכא לפי כי
עתה אין המ' בסוד זוז והתרגום ירושלמי מתרגם תיכא
תכא . והכוונה כי היא עתה כמו תיבתו של נח שבתוכה
מימים מתינים שוכים וכן במלכות עתה כל העולמות
וחייליהן ואמר דבה מלכא בגלופין . ראף על פי שאין לה
הארת זוז מ"מ הזא בסוד ייחוד כותן אליה מוחין דהיינו
הז' מרגלאן אשר מאמצעות חקיקת האותיות נמצא גם
כן זא בתוכו וזה דבה מלכא בגלופין פי' בחקיקות
של השמות :

צבו לחרא . בראי וערא . בגו עירין
וכל גרפין .

הביאור לומר אתוון בני היכלא הנזכ' תרמו
במאד מאד להמציא בראי ווערא סוד
סעודה ג' דזא שהומין איתו ע"ק ומטרוכיתא בה והם
בוועד אחד ובאמצעות סעודה התעוררות סעודתו פה
תהיה הסעודה של מעלה ליהנו' הזא מצויא פקייחא
והסעודה

וחושבי שמו בסעודה זו ואין פחד כמו שנתבאר ויהנו כסו' הסעודה איש איש לפי השבתו. וראוי להיות כל איש האדם בסעודה זו בזהר פרשת נשא דף קכ"ט ע"א במאמר מצאח דבולגלתא וכו' עד אשר עין בעין נראה אתה ה' ויש יתר מאמרים אך לא יהנה אדם בזה. ואחריו לו יהיה חן בשירות וחשבות לבסוד הדירה של סעודה זו כמו בשאר הסעודות. וישלים סעודתו כדי ה' הטובה עליו ויאמר פסוקי מן המזמור קראתי יי' ומזמור הנה מה טוב וכו' יורד על הזק"ן. וישול ידיו למים אחרונים כמו בסעוד' פחדית וערכי' ולא ישנה כאשר שגו רבים במשכלים לומר שאין צורך במים אחרונים לעת כזאת וכבר הארכנו הדיבור בזה בחלק הקודם בפער מים אחרונים ע"ש ויברך ברכת המזון בכונה ישרה ויהא זהיר להזכיר בה קדושת השבת שאע"פ כי לפי הדין אין סעודה זו כדינא של ר"ח שאם שכח ולא הזכיר איס' חזור מ"מ האיש הירא לא יביא עצמו לירי מדה זו כי מנרצות כתן מנידו במאורו עליונו' למצלה ח' ואם תשכח סעודתו עד ליל מוצאי שבת ויום א' הוא ר"ח אם אכל פת כלילה יזכיר של ר"ח ואם היו אוכלים פירות בעלתא יזכיר של שבת ולא של ר"ח ואף מ"מ שאם משכח סעודתו עד מוצאי שבת דמזכיר של שבת בב' המ' דאוליכין בתר התחלת הסעודה לא אמרו לא קורס שיתעכל המזון שאכל בשבת ולא כאשר שגו רבים למשוק כ"ן את כשרם כל מוצאי שבת שאין ראוי להם לומר רנה וזה פשוט.

ואשרי אנוש יעשה זאת להתקדש במצו' אלהיו לבטלי לכת אחר הכת המושכים עצמם כ"ן וכשכר בסעודה זו יותר מדאי כי לא זאת המנוחה ולא זו התרגעה חלילה כי אם לאכול לשוכה הנפש היפה בשמחה ובסוב לבב לקיים וקראת לשבת ענג וימשוך בה וכן הראוי לו שיעור מה שיהיה תוספת לקדושת השבת כמו שביארנו למעל' באופן שלא יעבור מצט' רגע בפריק' על מוצאת שמים מצלין בשחוק וקלות ראש ח'ו. וכמו כן צריך להזהיר להתחללי' בה ושהיה עינים עד סוף לשקיעת החמה ואז יערכו השלחן במהירות ובבהלה ואוכלין כזית פת או פירות בחפזון רב. כ"ל אריך למצבד שכי ואין זה כבוד השבת יום קדוש ומורא לתקן האדם מאכלו ומשתיו בדרך זה האם בסעודה כזאת ימלא פיו לאמר דא היא סעודתא דז'א דעתיקא קדישא וחלל תפוחין אתיין לסגרא בהדיה. הקריבא נא לפחתך הירכך או ישא פניך ואילו היה בא איש שר וחשוב א כיתך כמה היית מזהר אתו בכבוד והדר גדול בכל האפש' ואפי' אורח הדיוט לא היית עושה לו כן בדרך כהלה וחפזון וכל שכן וק' בסעודה הנשגבה כזאת כי לא כזה ולא יא' לזולל בה לעשותה דרך עראי חלילה כי אם להתחיל בה מבעוד יום כדי שיוכל לאכול בכחת ובטובה כאוכל לפני המלך

הביאור לומר איני נשען לשאל שאלות אלו יען עתה הוא עת רמז בחזרותא דז'א דסעודתא דיליה ולכן כל מי שקובע סעודה זו לעשות' כתקנה הוא כיכול מחבלי משיח ולכן יאותה לנו לקדש מקרא של גאולה בעת הזאת כמו שביארנו למעלה.

ושוב אחר הפיוט יאמר מזמור לרוד ה' דעני וכלי ואחר כך יטול ידיו מעומר ויבנם מעומר כיתר הסעודות ויבצע על ב' ככרות ע"ד האמור בשאר הסעודות ואין קידוש על היין בסעודה זו דאיתקש קידוש היום לקידוש הלילה מה לילה סג' בחד ומא' אף כיום סג' בחד ומא' והרי כבר קידש בסעודת שחר' ואף לפי סודן של רבנים לא יתכן כי הנה נתבאר למעלה כי במנחה דעו' דרעוין אשתכ' עתיק' קדיש גלי רמז דיליה ולכן כל דינין מתכפיון ואשתכח רעותא וחידו' בכלא ועל כן אין לקדש על היין לפי כי היין הוא להמשיך מאותו יין המשות' בענביו והיינו בסוד אימא עילאה כבודע ואמנם יהיה צורך בב' סעודות להמשיך משם הכרחה לסעודת הלילה וגם לסעודת היום בסוד שמאלו תחת לראשי אכל בסעוד' זו שהמלך הקדוש ביוזן מצ'ק שאין שם דינין הדומים ליון ואפי' תיין המשתח' שכינה אין לקדש על היין שלא לעורר אכל באמצע הסעודה צריך לשתות לפי כי אז הוא בסוד שתיתי ימי וכן היה מנהג הדב' ז"ל ואחריו שלימים וכן רבים ואין לשנות אלא כל אחד יכרך לעצמו על היין כדין שאר יין הבא בתוך הסעודה וכזה שגו רבים להפטר בכרחה אחר מהם כדין הקידוש ובמסובים לאכול כ"ע מידו דכל אחד מכרך לעצמו אפי' הסיב יחד שאין יכולין לענות אחן משום דחיישינן שמא יקדים קנה לוטט. ואשר הדיחו בסוד ה' באחזו שבוס בב' ידיו יכוין לב' שמות י"ה דאלפ' ין העולים במספ' מול'א אשר שמה עליה ה"א בתפלת המנחה. ובסעודתו ג' כ' יבטא בשפתים פרט כוונתה כשאר הסעודות ופה יאמר.

לשם יחד וכו' הנה אנכי בא לקיים מצות סעודה שליטית של שבת לתקן את שורשה בתקום עליון לעורר זוגא דעתיקא קדישא ותהי בפיו' כדכש למתוק על פ' מדותיו ח"ך יטבם לאכול וגח'ן יאסף וה' לשון מן המכריעי' ויטב' במאכליו מויו שפעתו וכשכב' לחם וכחיה טובים וישי' נועם ה' וכו' ושוכ' יאכל ר' מכשור' אשר יכס' ר'לו.

ומצוה להיות לו בסעודה זו רגיש לעורר עינא פקייחא עילאה שכן הסעודה למעלה היא ההנאה שנהנה המלך הקדוש מעינא פקייחא כמ"ס הרב ז"ל וע"כ יש להיות בסעודה זו רגיש וכן נהגו שלימים וכן רבים ודרך חסידים הראשונים לחיות ששים ושמיים הדבה מאד בסעודה זו יתר על כל שאר סעודות והבאים בסוד ה' הדעו' שתוכה להם לגלות סודי התורה ליראי ה'

כז כ ב וחושבי

פרק ח"י מוצאי שבת

שמלך וכל שכן שראוי לתקן מאכל ומשתה מיוחד לסעודה זו כמו ביתר הכ' הסעודה שלא יהא פגום מסעודה אחרת כדמשמע בזהר בראשית ז' וכלכר דלא יפגום מכלא חד ליומא ואי אית תרין לתרין אחרין לתרין סעודתין אחרין דיומא שפיר וכו' אשר משם מתבאר להכין לו מאכל מיוחד לכל סעודה וסעודה שלא תהיה פגומה ומעין ג' הנלות גדולות אשר חכמים הגידו והכניחו למקיים ג' סעודות בשבת משם שכול האיש הישראלי גודל מעלות למעלה מה הן ומה הן מעוררות בשמים מעכל אשר אין פה יכול לדבר ולא האזין יכולה לשמוע ומשם שכול מתן שכן יוכן בהפכו בעונם המכסלן וככן עוז יתאזר לשבת בשם ה' בעסקי הדת ג' סעודות הללו להיות תבטיל מיוחד מתוקן ומתוכל לכל ג' סעודות הללו לכל אחת ואחת להיות לו שמחה וענג ביחוד בפני עצמו :

וגם מצבין אשר הפליגו חכמים בשבת מקיימי ג' סעודות בשבת בב' הנלות גדולות לו להיות דבר תלוי באכילת הגוף ובהנאתו משם ידון הישראלי ק"ו למאשר ולמקיים הג' תולדות בראי במשפט הכתוב ולכוין בס' בכוונה יסרה ושכר המצב את השבת ולא אל עבמו וא' בשח' בלתי לה' לברך ושכר שומר שבת מחללו ולא יחטיו אל השערה להמת זהיר וזריז במשפט חוקות ותרודתין אשר עין לא ראתה מתן שכרן ורכסוב לבית ישראל הרחמן הוא יזכו להיות משומרי שבתות כפולכתן וכא' לביון גואל אמן כן יהי רצון :

פרק יח

אחר מאכל סעודה ג' אם עדיין כשאר זמן מן היום ישוב עוד ללימוד לחבר יום ללילה בדרך שביארנו בשאר הימים כל אחד לפי השגתו. וכבר נהגו בחכמי תפוצות ישראל לקחא האלפ' א' ביתא דתמאיה אפי' וס' שיר המעלו כומר בע' ההי' ואף שאין דעת רבינו הקדוש ז"ל נוחה הימנו מן שנוהג לאומדן סמוך ללילה דאין מרצין לו לאדם בשבת בעמו אבל לפני שקיעת החמה כאה ויא' מנהגן של ראשונים והם סגולה נפלאה להמלט מכף החי' וזכרם והמקטרגים אשר נחבאו במקבא דתהומא רבא בשבתא ובתורה לזאת עתה בנאת השבת כל א' ואחר ליצנות מלאכתו אשר הופקר עליה כמ"ס בזהר ולפיכך על ידי קריאת המזמורים אלו לפני נאתם נמלט מהם לכל יגשו בקרב מחמיה והוא ע"ר קדמיה לרשיעא עד לא יקדימין כמו שנבאר בחלק הכ' בפרקי חרש אול בכל פרטי סגולותיו. וכ"ס בסדר האלפ' א' ביתא שכל ענייניה תפלות ותחננים להתחנן לפני האל ידריכנו לעבודתו

לעבודתו ותהיה תורתו אומותינו ולא ינא מתחת ידינו דבר שאינו מתוקן אלא כל מי שנינו יהיו מכוונים א' האמת והדרך וכוונת הראשונים ז"ל בזה מפני שממחרת השבת כל אחד ינא לפעלו איש איש כמלאכתו אשר המה עושים ולא יבצר מבא איה תקלה על ידו. וע"כ אנו מקדימין תפלה לזרה ומבקשים מאת אלהינו על זאת שישמור אותנו ויחשוך אותנו מחטוא לו ויורנו הדרך הטובה והישרה שכלך בה ויעביר עינינו מראות שוא וידבקנו בתורתו התמימה ובעשיית פקודיו כאשר כתוב בה באריכות. ולפיכך האיש הישראלי לא יסוף קריאה נאמנה זו כי יזכה בה לכמה דברים ואין ראוי לההכיל בדברים כאלה אשר נהגו אותם הקדמוני' ז"ל ואיש המסכיל אם יהיה בקי בגופה של תורה יוכל בה אשר כל אות מהם יש בה סגולה בפני עצמה להועיל לדבר מיוחד ואף על פי שאין בעל הנס מכיר בנסו עכ"ל לא יבצר מהועיל אף אם לא ידע שכו"ל קריאתו זו היא הללו והמקום ברחמינו יגמור בעדו כדוב חסדיו אבל הסכל ומי שאין לו לב להסכיל אומר מה יושיענו זהומה ועי' זה מזה והכל דברי אלהים חיים וכו' לדבר יחבל לו. וכן בכל ענין וענין שתקנו ד"ל או גאונים או אחרונים לתועלת רבים או יחיד יחזיק במעוז האיש הישראלי לקיים כל דבר בין מתפלות בין מתחננים בין מכל דבר שיהיה ולא יתגרל בעיניו לומר אני תורתו אומותי מה לי עם אלו העניינים כי לכל אחד יש לו ענין וסגולה בפני עצמה מה שמעילה התפלה לא מעיל תלמוד ומה שמעיל הלימוד לא מעיל התפלה וסנייהם כאחד טובים וצריך לאחוז מזה וגם מזה אל תנח ירך וזה כלל גדול בתורה. כללו של דבר שיש לאיש התמים לאחוז דרך ראשוני בקריאת המזמורים אחר סעודה ג' מיד ולא יאחר עד אחר שקיעת החמה לאשר ולקיים דברי הרב ז"ל שמיאן בקריאתן בעת ההיא. ואף בזה היה מערער מורי ז"ל כי לא נאמרו כל השיעורין הללו רק לפאנים בסודה זאת פועל ה' לו יביטו ויודעי בינה לעתים אך לא למחות ביד יתר העם שקורין בהן אף אחר השקיעה כי אחר שאינם בקיאים בגופה של תורה ויבינו במקור כלכד מן זה יערכו א' לכו לאמר להם לא תהבו כאלה כי אין השעה צריכה לכך חלילה לעשות כאלה כי אם לא יתעסקו באלה יתעסקו בשיחה בטילה בעתות ההם והן עומדין להתפלל מתוך קלות ראש ומתוך דברים בטלים. וכיונא בזה היה אומר לענין הגות במקרא כלילה כי לא אמרו רק לבקי בתורה שבכתב ובתורה שבעל פה שגכוז להיות האבה בתורה שבעל פה במדת לילה ותורה שבכתב במדת היום אך מן שאינו בקי אפס במקרא אם נאמר לו אין נכון להנות במקרא כלילה נמצא בטל מכל וכל. וכדבר הזה שגו רבים מתופשי התורה אשר לא ידעו לכלכל דברי הרב ז"ל במשפט והתורה חוברת שק ותובעת עלבוניה מהם. וכלכדנו כשהיתנותם להתגרש מהסתפח בגלותם' ובהדי

וכהרי הוצא לקי כרנא. ומורי זל היה אומר במוצאי שבת קודם ערבית בשירה ובזמרה פסוקי ישעיה ס"א חסרי ה' אזכיר תהלות ה' וכו' עד ונטלם ונשאלם כל ימי עולם ואחריהם פסוקי חבקוק ב' יצאת לישע עמך וכו' עד למנצח בנבינותי:

ומנהג

חסידיו גאוני אשכנז היה למשך כל הזמן משקיעת החמה עד זמן ערבית בשירים ותושבחות בנעימות רב ומפזזים ומכרכרי' בחוב שושנים לכבוד דוד שבת מלכתא ללוות אותה ביציאתה מעין כניסתה פבמזמורי חתן וכלה ומתפללים תפלת ערבית בעוז וחדוה בשירה ובזמרה בעין תפלה של לילי ימים טובים וכה יעשה וכה יוסיף כל איש חכם לב כקהל עדתו לכבוד הד' המלכה והוא סגולה נפלאה להנמית כל שוטני נפשם ומובטחי' להזת כל ימות השבוע בששון ובשמחה יען היות קדושת יום השבת שורש כל הימים והואיל ויהיה שם ושם בשורש הימים בכניסתו ויציאתו ככה יהי לו מושך עוז וחדוה בענפים וקדמונים אסתכחיו אקרא כי בשמחה תגא' אז ובשלום תוכלון:

והנה

ביתר הימים מנהג ותיקין הוא לומר תפל' ערבית עם שקיעת החמה כמו שביארנו בחל' הקודם והוא ממ' ש' כו' ח' פ' בראשית אומר רב בצפר' כשהחמה זורח הוא זמן תפלה ומשש שעות ולמעלה עד ט' שעות זמן תפלת מנחה ומשקיעת החמה עד שתחשך תפל' ערכי והסעם פי' שם כי מאז ואילך נכעלות דלתות שמי' מעבור תפלה.

ואולם

אור מוצאי שב' אשתני למעלותא ואין השערי' נכעלין עד אחר גמר הסד' ויאות לאישי ה' לאחר תפלת ערבית בשליחות ותשכחות ולהיות נמשכין כה עד שיעור היות תוספת מחול על הקדש והכי משמ' בזה ויקהל ד' א' ז' כד נפק שבתא נריכין ישראל דלתתא לאתעכבא דהא יומא רבא עילאה הוא ואנטריק לאתעכבא עליה דכהא יומא אושפיזא רבא ויקירא קא שרי' עליה בגין כך בעי לאתעכבא לאתחזאה דלא דחקין באושפיזא קדישא כדון פתחי ישראל ואמרי והוא רחום יכפר עון וכולי.

שם

דלאו לענין מלאכה בלבד אמרו להוסיף מחול על הקדש אלא אף גם לענין והוא רחום כמו שנתבאר שם וכל המאחר יותר הרי זה משוכח מפני רבים מעמי הארץ דלא קים להו בשיעורא דרבנן ובלתי א' תפל' ערבית עיניהם תלויות לעשות בכל מלאכה ובאים לירי חלול שבת החמורה.

והנה

כתב הסוד סיגן רס"א ספק חשיכה ספק אינו חשיכה הוא בין השמשות שהוא ספק יום ספק לילה וזמנו משתשקע החמה ואילך ובסוף פרק במה

במה מדליקין איפליגו תנאי במילתא ואפסיקא בש"ס הלכתא בר' יאודה דאמר אינוהו בין השמשות מזתשקב החמה וכל זמן שפני מורח מארמיין הכסיף התחתון ולא הכסיף העליון בין השמש' הכסיף התחתון והשוה לעליון לילה וכיאר רס"י ז' הכסיף השחור התחתון תחתון של כיפת הרקיע עליון גובהא של כיפה אינה ממזר' להכסיף ואף על גב דאיפלגו אמראי בפירוש דברי ר'י כבר פסקו רבותא דר'י ודרא' ש' והרמב"ם ז' דהלכתא כרבה דקא מפרש לה הכי אינוהו בין השמשות משתשקע החמה וכל זמן שפני מורח מארמיין והכסיף התחתון ולא הכסיף העליון כתי' בין השמשות ואמרין התם דליריה הוי שיעור בין השמשות תלתא דכעי מיל דהיינו שיעור רביע שעה.

ור"ת

ז' לקשיא ליה פגוה בפ' מי שהיה טמא רבי יאודה אומר משקיע' החמה עד צאת הככבים ד' מילין ותירץ דהתם קאמר מתחלת השקיעה והכא קאמר מסוף השקיעה ורכינו נסים ז' כתב דברים אלו יותר מבוארים דרעת ר"ת הוא דב' שקיעות הן דמזתשק' החמה דמתכיתין דפרק במה מדליקין היינו מסוף שקיעת החמה כלומר משעה שנשקעה ברקיע והיא עדיין כנגד חלונה ולפי שלא עברה חלונה ועדיין אינה מהלכת ע"ג כיפה פני רקיע מארמיין כנגד מקומה ומשקיע' החמה דפ' מי שהיה טמא היינו מתחל' שקיע' החמ' שהתחילה להכנס ברקיע נמצא שמתחלת השקיעה עד בין השמשות שהוא סוף השקיעה שלשת מילין ורכיע וכן כתב ה"ס בפ"ה בשם ר"ת והרמב"ם ז' וכתב שכן הדברים ותהרי"ק ז' כתב שכן הוא דעת הרא"ש ז' בפ' דתעניות לענין מן כל תעניות סתם עד שקיעת החמה כתב דשקיעת החמה היינו צאת הככבים ואף על גב דאמרין בפרק מי שהיה דמשקיעת החמה עד צאת הככבים ד' מילין פי' ר"ת היינו מתחלת שקיעת החמה כשהחמה מתחלת ליכנס בעביו של רקיע אבל שקיעת החמה היינו סוף שקיע' והוא זמן צאת הככבים קטנים רגופים אלמא דגם הרא"ש קאי בשיטת ר"ת וכתב עוד שהבאון מהר"י אבואב ז' השוה דברי הסוד שם כפי' רס"א דרעת ר"ת וכן פסק מהר"ק בש"ע סי' הנזכר ויראי ה' וחושבי שמו יאותה להם לחשוש לסכרת ר"ת וסיעת מרחמיה ז' להחמי' ולא להקל כגון באיסור מלאכה במוצאי שבת מפני חומרה שבו שאף שיש חולקים על סכרת ר"ת היינו דווקא במידי דאית' לידן קולא כגון בין השמשות של ע"ש אכן במוצאי שבת ויו"ה חמירי ספיקא לא נפקא כיון דאיכא כל המי רבותא מערכה מול מערכה וזמן הראי' לאיש הירא לתפוס כגד החומר שבו לכל יכשל באיסור כרת של שבת ח'ו ואין אנו בקיאינן עתה במראית הככבים וטוב ויפה לשער אותו במספר השעות שיה' א' ורכיע ולא יחטיא אל השערה ובהיותי בויניציא שלחתי

פרק חי שיעור בין השמשות

שלחתי קונטרסים אחד על ענין זה לעמיתי בתורה החכם
 בותיק המקובל משם זכות נר"ו וכני ישיבתו ה"י ועלימו
 תטוף מלתי וקוסמים כל חכמי הישיבה להמתין מלהכדיל
 עד שעה אחת ומחזק משקיעת החמה כדי להוסיף ג"כ
 מחול על הקדש ויחזו צדיק דרכם להתנהל לאטו בתפלת
 ערבית במחזאי שבת עד שיעור היות תוספת מחול על
 הקדש ופסד' אכרהם הלוי ז"ל היום אפטרופוס גדול לשב'
 בכניבתו וביציאתו יותר מכניסתו כמו שהזכר בארובה
 לעיל בפרק כ' והיה טעמו כי בכניבתו אין חסם חלול
 שבת שכבר אמרו שתוספת' ההוא רצה לעשותו כולו תוספת
 עושה רצה לעשות ממנו מקצת עושה אפס שיוסיף איזה
 זמן שיהיה ודאי יום מחול על הקדש אמנם במחזאי שבת
 שפוגעים באיסור חילול שבת שם הוא עיקר האזהרה
 ביותר ועד כאן היה מנהג החסיד הדב' מסעוד ז"ל
 בעיור לכלתי דליקו את הנר כמ"ש עד שיכריז השמש
 על פי המורה:

ותכלית

הדבר הוא כוד נפלא ואגיד לך הענין
 בקצור כפי האפשר והוא סוד מלכים
 דמיתו כמ"ש באדרא ובספרא דנביעותא מלכין קדמאין
 מיתו וזיכיהון לא אשתכח וארעא את בטלה ולעומ' מ"ש
 וארעא את בטלת כתוסף בחלת בני גד ובני ראובן ואע"ג
 שנחרבו ה' ערים של סדום וכו' ואכרהם הפלג עליהם
 כמ"ש בהבראם כה' בראם ולא הועיל בתפלתו לפי כי לא
 נמנא שס' צדיקים כי לכן היתה השבירה ולעומת מ"ש
 זיכיהון לא אשתכח והוא חלק הצומח יהיה נתקן על ידי
 ללב ומיניו והדם של הכדלה ולעומת חלק האדם הוא מ"ש
 בזהר עת אשר שלט האדם באדם לרע לו להחזיר טיקל
 דעשיקת נשמתו ולעומת הימים היינו תוספת מחול על
 הקדש בכניסה ועיאה כי הנכ' בכניסה מתעורר שהוא
 מדורא ראשא להתבר על הקדשה ומתעורר מסטרא
 דימינא ההוא שלהוביתא ראשא ומתגבר עליו ומכניס
 לתהומא רבא וזה הוא הסיבה שניתוסף מחול על הקד' גם
 ביציא' כי כל כמה שמתאחר אין יוצא ההוא מדור' מתהומא
 רבא ומנא שמוסיף מחול על הקדש ועל כן ראוי וכוון
 לאחר תפלת ערבית עד שינא הספ' מלכס ודי בזה הערה
 ויתפללו תפלת ערבית כשאר הימים ויכוין היטב כפסוק
 והוא רחום יכפר וכו' דתקובא שפירא איהו כהאי ליליא כון
 דריכא אתהדר לאתרין כמ"ש בזהר ויקהל וכן בעמידה
 יהא זהיר וכוזכר לומר באתה חוכן אתה חננתנו שמתוך
 שהוא סכמה שכל היורה להכדיל בין דבר לדבר חכמה
 היא לו וכל שכן היורה להכדיל בין קדש לחול ובין טמא
 לטהור ולפיכך קבעה בברכת החכמה ואף כי לענין הדין
 אם טעה ולא הכדיל בתפלה אין צורך לחזור מפני שצריך
 להכדיל על הכוס מ"מ איש היורא אל יכח עגת לירי מרה
 ז' כי קרוב לעשות איזה מלאכה קודם שיכדיל על הכוס
 כאין

כאין מכין כי כל זמן שלא הכדיל בתפלה אסו' במלאכה
 עד שיכדיל ומדרך היוראים ללמד לנשותיהם ובנותיהם
 שאינן מכדילין בתפלה ללמדן שיאמרו קודם הדלק' הנר
 כמ"ש ברוך אתה המכדיל כו' בלא שם ומלכות וכל שכן
 כשנדיקות לעשות מלאכות גמורות ובי"ט שחל כמ"ש
 מלמדן אחת לומר ברוך המכדיל בין קדש לקדש כדי שלא
 יכשלו באיסור עשויות מלאכה קודם ההכדלה והנה כי כן
 מה לו לאדם להכנס בתוך זה כיון שיפטר מכל שגויא
 בהכדיל בתפלה ומה גם לפי סודן של דברים לאשר
 הריחו כבוד ה' ליריאו שהוא סוד בעילת מצוה לחתן
 העליון ופוד' אשר כל יום השבת היה כחתן יושב בחופתו
 כמ"ש הדב' ז"ל שראוי וכוון שלא יעבור מלהזכירו בתפלה
 עכ"פ ופה שתקמו לומר ד' הכדלות שהם קדש לחול וכוון
 אור לחושך ובין ישראל לעמים ובין יום השמימי לששת ימי
 המעשה הם לעומת ד' קליפות הדמויות כפסוק והנה רוח
 סערים באה מן הצפון ענן גחל ואש מתלקחת וגבה
 לו סביב וסנו בזה הרכה מן המדפיסים להשמיט
 מכאן ופיוס השכיני לששת ימי המעשה ונריך לאומרו
 גם כאן.

ואחר

התפלה ואמר קדיש עד לעילא ויאמר ויהי
 טועם וכו' יושב כסתר וכו' ונתקן לומר
 מומר זה כי הוא שיר של פגעים והוא נאמר על כל דבר
 אימתה ופחד על המקטרגים ולפי כיעתה המה יוצאי'
 מנוקבא דתהומא רבא אמצעתיים שלא יקטרגו עלינו
 ולא ישלטו בנו וסגולתו כסגולת ק"ש אשר היא רמ"ח וחרב
 פיפיות להצחית המקטרגים ועל כן יש מויהי כועס עד
 כשועתי התיבות שכתביא את שמע חסרה' תיבות ולפי'
 כופלים פסוק אורך ימים וכו' שיש בו ה' תיבות להשלים
 חסרת תיבות הק"ש:

ובזהר

פרשת ויקהל דף ר"ז אמצו ובשעתא
 דפתחי ישראל ויהי טעם וקדושת' רסדר'
 כל אינון חייבין דגיהנס פתחין ואמרי'ן זכאין אתון ישראל
 עמא קדישא זכאין אתון צדיקין דכטרי פקורי אורייתא
 חוי לון דלא זכו למטרי אורייתא כדין חמה קרים וכחזא
 אתער ואמר ישונו נשעים לשאלה וכו' וכוזהר
 בראשית דף י"א כיון דנפיק שבתא כמה חילין ומשירין
 פרחין ומסטטן בעלמא וע' ד' אתתקן שיר של פגעים דלא
 ישלטון על עמא קדישא וכיון דחמו לון בבלותא ובכעותא
 ובשידותא ומכדילין בבלותא ועל כסא פרחין מתתן ואולי
 ומשטטי וטאסן לגומדכרא ג' אינון גרמין ביש' לגרמיהו
 חר מאן דלייט גרמיה ב' מאן דרדיק נהמא או פרחין
 דאית בהו כזית ג' מאן דאוקיר שרגא במפקמו דשבתא
 עד דלא מסו ימאל לקדושה דמידרא דגריס לכור דגיהנס
 להדלקא בהאי מורא עד דלא מטא זמניה דחד דוכת' אית
 בגיהנס לאינון דקא מהללי שבתות ואינון דעכושין בגיהנס
 לישין

לויטין ליה לההוא דאוקיד שרגא עד דלא מטא זמניה ואמר
 ליה הנה ה' מטלטלך טלטלה גבר בגין דלא יאות הוא
 לאדלקא נורא כד נפיק שבתא עד דמכרילי ישראל כנולתא
 ומכרילי ככסא בגין דער ההוא זמנא שבת הוא וקדושה
 דשבת טלטלא עלגא וכשעתא דמכרילין על כסא כל אינון
 חיילין וכל אינון משדיין דאתמכון על יומא דחול כל חד
 וחד יתוב לאתריה ולפולחניה דאתמני עליה דכר אעל
 שבתא ואתקדש יומא קדש אתער וטלטל בעלמא וחול
 אתער מוטלסמותיה עד שעתא דנפיק שבתא ואע"ג
 דנפיק שבתא לא תיכני לאתריה עד שעת דאמר ישראל
 האכריל בין קדש לחול כדון קדש תסתלק ומשדיין
 דאתמניאו על יומא דחול מתער ותיכין לאתריה כל
 חד וחד על מטריה דאתפקד עליה ועב"ד לא שלטין עד
 דיהון נהדין מדוא דשרגא וכולהו אקרון מאורי האש בגין
 דמרוא דנורא דגדא מוטלסמותיה דנורא אתין כולהו וטלטל
 על עלמא תתאה דא כד כ"כ ארלין שרגא עד דלא אטלימו
 ישראל קדושה דסדרא אינון חייבין דגיהנ' מנדיקי עליהו
 דינא דקכ"ה ואינון מקיימין על ההוא בר נש כל ברכאן
 דקאמר נכורא ויתן לך האלהים וכולי ברוך אתה בעיד
 וכולי עד כאן:

הנה מבואר מכאן טעם שיר של פגעים וסדר
 קדושה בעונה ההיא ועל כן יש לאומרה
 בזמנא כדרי להתעכב בעגין שיתאחדו תפני כך דשעים של
 גיהנם מלחוד לרינס ובכך מרחמים עליהם שאינן חוזרים
 עד שינפח כנסייה אחרון אחרון של ישראל לומר סדרא
 של קדושה וכל המתעכב ה"ו משוכח ומתבדק מפיהם
 במכואר במאמר. והן עתה דבות כנות התירו לעצמן
 להדליק את הנר מיד שיאמרו הקהל ברכו שלא ברגון
 חכמים וראוי להיות כל איש מזהיר לבני ביתו על ככה
 פירא שלא יגרמו דעה לעצמן ח"ו ושלא ידליקו עד אחרון
 קדושה דסדרא אף אם הוא זמן המותר לעשו' כל מלאכה
 כל כמה שהזכור עדיין לא אמרו קדושה דסדרא ופ"מ אם
 הנר הוא דלוק מותר לטלטלה ממקום למקום וזה פשוט ויש
 לכון בסדר הקדושה הוא לפי פסגן של דברים כי הוא
 קבלת שמים שמקבלין עליהם הדשעים ומנדיקין את הדין
 עליהם וגם היה הסעם רכיון דגריכים אנו להכריל בין
 קדש לחול משום קדושת שבת לחול אנו אומרים סדר
 קדושה להכריל בין קדש אלהינו יתבדק ויתעלה לשאר
 קדושות כי הוא מוכרל ומופרש מנ' עולמות בי"ע וע"כ
 לעצמותם מסבחים ג' פעמים קדוש ועל כי קדושת שבת
 יתקדש משאר קדושה י"ט לא נתקן אלא אחר קדושת שבת
 לבר והוא טעם משפיק קצת לפי פסגן של דברים.

ואולם אשר היינו בסוד ה' יכוין ככונה בתזמור
 ויכוונעם להמשיך אור החוד מהתפללות
 וו'ן

של שבת כדי שיתקיים עד יום הג' בולו לצורך יחוד אור
 וו'ן העשה בימי המעשה בכח משה ידיו ותפללות יכו
 תידי יום ביום ונדיק לאתרו תעמוד עם כוונותיו כאשר
 ביארנום בחלק הקודם ואחר כך ישב ויאמר סדר הקדושה
 ויכוין כי הוא דרך ירידה להמשיך אור מתוספת שבת
 דאכילות אל פנים דבריאה באמירתו כלסון הקדש ולהאיר
 אל אחוריה בתרגום ויעמוד בו כל ו' ימי המעשה וכללות
 כוונתה להעלות מלכות שמים ככח **ת"י** דאכב"יתן
 ובכך יתין הקליפו' ובקדוש הראשון תהיה
 כוונתו על הת' ששולה לחכמה הכקרא קדש ויורד
 לתקומו מלא שפי' ובכך נקרא קדוש. ובקדוש הב' יורד
 ביסוד ובב' יורד היסוד ומחברו בהו"ה בכבאות סוד הננס
 וההוד אשר משם תתמלא מלכות שמים מאור כבוד החכמ'
 הוא מאמרנו שלא כל הארץ כבדו וזכמו שביאר הדב
 ו"ל באורך ואחר כך ישלימו סדר עדכית ככל הימים.

ואחר עדכית מונאי שבת מנוה לקדש את
 הלכנה אם כד עבד עליה שבעה ימים
 מהמולד אבל קודם לכן אינן לאומרה כמ"ש בפרקי ד"ר
 בס"ד ע"ס. וכבואו אל ביתו יאמר בקול ששני הפיוטים
 ויחזרו ויש שזכר בהם אליהו ו"ל והם מסוגלים הדכה מאד
 להיות כל איש מנליה בכל דרכיו בימי השבוע וגם כי תקובל
 אלגנו שאין אליהו כה לא בע"ס ולא בעי"ט וכל סגן בשפ'
 וי"ט עצמו ולפיכך אנו מתפללים כיון שעבר השב' ויכול
 לבא סיבא ויבשר בשורות טובות ישועו' ונחמו' וסכי אתמר
 בתוספתא שבמונאי שבת יושב אליהו תחת עץ החיים
 וכותב זכיו' של שופרי שבתו' וצורו' ו"ל היה ודין הדכה
 באמירתו וכן בפסוקי אליהו ביותר והגיד לי שקיבל
 מד כותיו אשר הוא תועלת ענוס להמלט מדינה של גיהנם
 כשמכריון כמונאי שבתו' ויסבו דשעים לשאל' שיש נדיקי'
 שנדיקין במונאי שבתות לשוב שמה וליהו' מ"ב ל' רין
 כדי להגן על הנדיקים ולא יטעם לשוב לשאל' בהיו' הוא
 סכול יסודין על אותם הנדיקים ו"ס הנאמר בתנא דבי
 אליהו בית ישראל הריני כפר' משכבותם ודברים נאותין
 הן וכן נהגנו אחריו לאומדן קודם הכדלה דמשמע כזהר
 דער ההוא זמנא שבת וקדושה דשבת שלים עלגא וכולי
 ואין משם שיתעוררו הדינים בקריאת המקד' כיתר הימים
 וכוון להיות' כל איש ישראל זהיר ומהיר במלאכתו מלאכ'
 שמים ולא יפנה אנה ואנה בהגיע עת זמן הכדלה פן יבא
 להכשל באכילה ובסתיה קודם הכדלה או מלאכה בלא
 מתכוין וכל המוסף גורע ויכין עצמו מיד בהגיע זמן
 הכדלה להכריל על הכוס כמשפטו ודינו אשר חכמי הגידו
 שכסם שחייב אדם לקדש את השבת ככניסתו על הכוס
 מ"ס זכר את יום השב' זכריו על היון כן חייב לט' איתו
 ביציאתו ע"י כוס דהך זכירה אמרו חכמים שהיא בין
 כניסה בין ביציאה שנריכים להזכיר שבת ולהכריל
 בקדושה

פרק ח"י ערבית כוצאי שבת

בקדושה משאר ימים בבניסה בקידוש וביציאה בהכלה לומר שהוא מוכרל בקדושה משאר הימים והכדלה זו תקנו גם כן בכוס של יין כמו בקידוש ומצוה להיות מן היין שקידש ממנו בכניסתו כמ"ס בגמרא וכו' טוב למלאות כוס של הכדלה בסופו רב עד שיספיק ממנו החוץ משום הא דאמרין כל בית שאין היין נשפך בו כמים אין בו בימן ברכה :

ורנה

סדר ההכדלה יכ"ה שם רמז כי תכלית ההכדלה הוא לצורך בנין והענין הוא בשני פנים וצריכים זה לזה תחלה בנין הפרצוף של מלכות במים ואחר כך להכנות בבנים והיינו מה שביארנו במאמר ז"ל א תקרי בניך אלא בוניך כלומר שאם אין ענין הפרצוף והכלה שלמה בשלימות איברים לא יתכן להכנות בבנים ולכן בה סי' יבנה בסד' ההכדלה כי באה להפריש ולהכדיל הכלה מכל בן נכר לפי כי במ"ס חזור גיהנם דהיינו הקליפה ואותה מדורא דאכה דאתטמא כנוקבא דתהומא רבה מע"ס ועתה יוצא מ"ס ולכן צריך להכדיל כדי להכדיל אותה מן הקדושה וכדמשמע ממאמר בהעתקנו למעלה מפרשת בראשית דף י"ד דכיון דנפק שבתא כמה חילין ומשריין פרחין כו' וחשבין לשלט' על עמא קדיש' וחמאין לון בצלות' מכדילי בצלות' ומכדילי על כסא פרחין מתמן ס"מ כי הקליפות המה נכבעות מפני ההכדלה שנאמר בחזון הדעת וגם מפני ההכדלה הנאמר על הכוס וזאת שנית ענין נר לראיית הנפרנים כמ"ס הזהר פ' ויקהל דף ר"ח ז"ל כיון דעאל שבתא כל אינון דרגין דלתתא וכל אינון דנהרין ושלטין כולהו עאלין ואתכלילו בהאי שרגא וכו' כיון דנפק שבתא אפיין לון לכל חד וחד כאילו הויה שעתא אתבריאו וכו' כדין אתברכא האי שרגא ואתכפין קמיה לאנהרא וכו'.

ויתבונן

האיש הישראלי לברך על הנר העליון גמור ערכתי נר למשיחי כמ"ס הזהר בלק דף ר"ד כי צריך תקון לענין נר זה ומהו התקון לעשות אותו בכוד כ"ר הוא מ"ס בזהר תרומה נר מצוה מהו נר אלא כד מקבלא מבין תריין דרועין דמ"ח שייפין עילאין והיא פתחא ב' דרועין דילה לבביהו כמנין כ"ר ובהתברך על הנר ומשך עליה אור מלמעלה כמ"ס ראיתי וזכה מיוחדת זה כולה וסבעה מורותיה עליה ז' וסבעה מצינות לנרות אשר על ראש ולבן מברך בורא מאורי האש להמשיך עליה מחמת מיני אש עליונים כמ"ס בזהר פ' צו דף כ"ז חמש אשים היו נחתין על קרבנא וכו' ורא כינה מדאית דילה מלכות בת יחידה ומראה כבוד ה' באש באש אוכלת ולכן מברך בורא מאורי האש היינו אש עליון ה' מיני אש שהם מראים על נר זה של הכלה ולכן נמי נמשך ממנה אור לאור לתחתונים כמ"ס שם בפרשה ויקהל סכא בענין לאכפיוא אנבען קמי שרגא בנין לאחזאה דרגין

דרגין דלתת' דנהרין מנו דרגא דלעילא ומהכא שלטין ונהרין מינה ואקרון מאורי האש וכו' ובג"כ מברכין בורא מאורי האש ולא מאורי מאיר וכו' בין דנפקא שבתא אפיין לון לכל חד וחד כאילו הויה שעתא אתבריאו וכו' אשר משם למדנו כי מה שמברכי' בורא מאורי האש ואין אומרים מאיר להיות כי כן כל אותם הבחינות שהם בעולמו ככל מוצאי שבת כאילו הם נבראים מתחלה והם מאירים מאש של השכינה ולכן צריך להמשיך אליה מתחלה מאות' מאורי האש העליונה דאמא וע"י כך בורא אותם דרגין דלתתא אש דשכינתא ומאיר עליהם וזמנא לענין כפיית ד' אנבעות דיד ימין דקא תשכיל מ"ס שם לקמן ז"ל וכיון דהאי אשא דנפיק מאשא דלעילא אתברכא כבד' דנהר' וכו' בהויה שעתא דקא מברכין על אשא אודמין ארבע רתיבין ד' משריין לתתא לאנהרא מהויה אשא מברכא ואינון אקרון מאורי האש בג"כ בעיין לאכפיוא ד' אנבען ירא דיעינא לאנהרא לון מנו ההוא נהרא דשרגא דאתברכא הכה משם מתבאר בפירוש כי אין להכפות האנבעות לאור הנר רק הד' אנבעות שהם רמז למרכבה עליונה על הגדול ולא יראה הגדול ויכפוף ראשי האנבעות כגד פניו ויסתכל בפנינים דקא ופס כזהר נאמר אנבען לבו בלא סופרין אינון אנפין פנימאין אתכסין ורוא דא וראית את אחורי אילין אחורי אנבען ופני לא יראו אילין אנבען לבו בלא סופרין דאינון אנפין פנימאין ע"כ :

וענין

ראית הנפרנים ג"כ נתבאר שם מה המה ולמה אכחו מתכוננים בהם ז"ל לבושא קדמא דאתלבש ארס ביה בג"ע הוה מאינון מלכוסין מאינון רתיבין דאקרון אחוריים ואינון לבושין דאקרון לבוסי סופרא וכו' כיון דחכ אתעדו מיניה אינון לבושין ורחיל מרוחין כישיין ואסתלקו מיניה אינון משריין קדישין ולא אסתארו ביה אלא אינון סופרי דאנבען דסחרין לון לטופרין מחרנו דוזהמא אחרא ומנהג טוב להולכים בתמים להיות להם אבוקה של שעות הנקרא רונג כלשון המקרא והיא מיוחדת לכך לא לזולת וטעמו של דבר נודע ליודעי חן כי מספר דוכ"ב הוא כמספר שם ס"ג דאמא המאיר לזו"ן סד' ו' כש"ע נהרין דא"א אשר זה ירמז שם ש"ע זה וככה שם זה אנו מכדילין ש"ע קליפות וע"ס יאכלב בא"ס שמספרו שם אלהים בתלוי יורין עם הכולל שבאמא :

ומורי

ז' לבשהיה מדליק נר זה היה אומר פסוק כי עמך מקור חיים באור נראה אור הן אדני יהוה יעזור לי מי הוא ירשיעני הן כולם כבד יכלו ע"כ יאכלס ה' דמה ידך כל וחזיון וכולי אף א"ס צריך יאכלס ונהנו לברך עני בשמים על הקדש וכן הוא בזהר פ' ויקהל סכ' וכפ'

חיי עונש לבלתי מומין הדם כשר

קה

וצפ' זו דף ל"ה ז"ל עד דהוה אולי אשכחו חד גברא דהוה
 אתיו ו' ענפי הדם בידים קריכו גביה אמרי ליה למה לך
 האי אמר לרווח אובדא אר' א שפיר קאמרת אבל ג' חילין
 למה א"ל חד לאברהם חד לינחק חד ליעקב וקסירנא להו
 כחדא וארחנא בהו בגין דכתיב לריח שמניך טובים
 בגין דבהאי ריחא אתקיים חולשא דנפשא במדינותא דא
 ואתקיימ' אתגבדו ברכאן מעיל' ותת' אר' א זכא' חולקהון
 דישראל בעלמא דין ובעלמא דאתית' ח' לית עלמא
 מתקיימא אלא על ריחא ומריחא דא אשתמודעא ריחא
 אחרא דהא בשעתא דנפיק שבתא נתפרדה החבילה
 וסלקא נפשא יתיר ואשתארון נפש' ורוחא מתפרשן עניינן
 אתא ריחא דאומתקרבן דא ברא' ואדאן וצ"ד בעי ריחא
 בתר ריחא לקבלא ריחא כיון דאתקבל ריחא מתקרבן
 כחדא וחדאן .

הנה

כי מזה מן המובח' לחזר אחר ההד' משולש'
 כי כן כ"י שאלה שמכוני באשישות הם האבות
 כמ"ש בזהר פ' שמיני דף מ' וכן בסוף התקונין ריש תקון
 ז' ו"ל כל מיני בשמים אינון טבאן לכדכא עלייהו ואנן
 דעברין כהדם בגין דאית ביה תלת עלין דאתקריאו ג'
 הדסין רמיון לתלת אבהן וכו' . וכבר כתבנו בפרק ח'
 בשם מורי ו"ל שכליל מוכאי שבת בשע' הכרל' כשמכרכים
 על ג' כרי הדם הכשרות אז הנפש יתיר' ונאחז באותו הרי'
 ומיד אותם הג' מלאכין השורין על ההדם הולכים עמה
 ומלוין אותה עד מקומה והנפש יתירה בשעת הליכתה
 מברכת לבע' ה"ב ומי שלא זימן ג' כרי הדם מע"ש כשכאי'
 ג' המלאכים אינם מוכאים מקום למנוחתם והולכין להם
 והנפש לכדה נשארת עבודה וכליל מוכאי שבת כשמכרכי'
 על הדם שוטה מלאך מסטרא דשמאלא מתלווה עם הנפש
 והנפש מקלל' לבע' ה"ב על שלא טרח בשכילה לזמן ג' כרי
 הדם לשלשה המלאכים הבאים אתה ע"ש כי ע"כ אלה
 כל איש הירא במקומו' שיטנו בנמצא יהא זריז ונזכר מע"ש
 להזמין לו הדם הכשר משולש' בהלכתה לבלתי יבדק
 כהדם השוטה ויגרום רעה לעצמו ח"ו . וכתב רבינו הקדו'
 שאר' זלה"ה שמהכ' אגודות של הדם של שבת יטול בוח
 עתה אגודה א' לבדה קטורה כמו שהיא דהכי משמע
 מלשון הזהר הנז' וקסירנא להו כחדא וארחנא בהו וירי'
 בה ג' פ' ליתן כח תוספת שבת לגר' ולהשאיר להם ברכה
 לימי החול ויאמר ריח ניחו' ח' אש"ה לה' ויכוין בכוונתו
 כהדר הכתוב בפ"ח לעיל וכתב עוד מהרש"ו מורי ז"ל היה
 אומר כי במוכאי שבת יכול כל איש לדעת באיזה מקו' יושב
 אז נפשו והוא שבכחו להדיח כהדם של הכרלה אס הריח
 בא לו תכף כשהרי' כהדם בידוע הוא שהנפ' והרוח והנשמת'
 למצלה קרוב לחוטמו ואם מתאחר לכא הריח בחוטמו
 בידוע שרחוקים מן החוטם ועד' ז' יתפשט עד כי לפעמים
 שאיר נפשו למטה כרגליו כמ"ש בתקונים דף קל"א בסוד
 כו א ותגל

ותגל מרגלותיו ותשכב ונפקא מינה לפשפש במעשי ולשוב
 אל ה' בשבת ההוא . ובמקומות דלא שכיח הדם הנכון
 להדיח להם בתפוחים יותר משאר דברים כדמשמע בסוף
 התקונים ריש תקון ו' ז"ל בראשית תמן תרי אש ואילין
 אינון ב' אישין דאינון בורא מאורי האש ועלייהו אתמר
 במכוני באשישות ואמאי אמר בהון במכוני אלא כלילי
 שבתא נשמה יתירה קא נחתא לכמכא לשכינתא תתאה
 וכד אתא מוכאי שבת אסתלקת נשמתא יתירתא דבה
 ונפש ונפש מיד דאיהי אסתלק' ווי נפש דלית מאן דמתק'
 לה כההוא זמנא איהי אמרת לישראל במכוני באשישות
 דאינון מאורי האש וכו' לבת מלך דהוה בבי מדע' מרחימו
 דבעלה אזל בעלה איהי נפלה למשכב צווחת ואמרת
 סמכוני באשישות הא איהי בבי מריעא היא אומרת דפדוני
 במאי בתפוחים ואילין אינון עני בשמים וכו' ע"ש אשר
 מעם מתבאר שבמקומות שהדם אינו נמצא התפוחים
 קודמים לכל מיני בשמים וכן באחרונ' שנקר' תפוח כמ"ש
 התוס' פרק אר"ע וכן עשו בדברי רבים משלומי אמוני
 ישראל בערי אשכנז .

וצריך

להזהר שלא למזוג כוס של הכדלה אלא
 בהחזיק היין בימינו ממתק אותו בבחינת
 הימין הוא יסוד המים אבל לא יתן לתוכו מים כלל לא
 בתחילה ולא בסוף כי המים הם סוד החדר והוא המכניס
 לדיכין תקיפין לומרי ומכטלם בסוד אל זועם בכל יום
 ועתה בהכדלה אין הרנון לרחות אותם אלא למתק אות'
 ולתת להם הארה מן הגר של הקדושה כי ע"כ רואים
 האנכבות כנו' ליהמים סוד החדר מכטל אותם לגמרי'
 ולכן אין מ'זנים אותה במים ולכן הוצרך הדין ללמדנו
 מכדילין כשאר משקים חוץ מן המים . וצריך להיו' ההכדל'
 מיושב כרי שיקבעו בישיבה ולגאח השומעין בברכת
 המכדק וגם לפי סודן של דברים כן הוא כמ"ש בזהר כל
 מילין דאינון מעלמא דנוקבא כאשר ביארנו למצלה ואחז
 היין בימין וההדם בשמאל ומכדק על היין ואין צריך לשעוס
 מן הכוס קודם שיפסיק ברכה אחרת כי הוא מכהן בורות
 ותלמיד תועה כתבו ובמקו' קודם שיפסי' ברכ' אחר כתב
 קודם שיפסיק בברכ' אחרת ואינו .

ושוב

נוטל ההדם בימין והיין בשמאל ומכדק על
 ההדם ומזויד ההד' אל השמאל ויבדק כרא'
 מאורי האש ויביט בידו הימנית באמור למצלה ואחר כך
 יבדק המכדיל בין קדש וכו' וזה הסדר הנכון יבג'ה כמ"ש
 ולא כאשר שנו רבים לשנות הסדר ולומר מאורי האש תחל'
 ואחריו עני בשמים ולמדו כן מדברי הזהר פרשת ויקהל
 שפירש שם סוד מאורי האש ואחר כך סוד
 הבשמים ע"ש ושנו בחווה שמאמר ההוא חזיל לשטתיה
 שהיא מאר סוד קידוש של שבת וכד סיים בסוד קידוש
 השבת שארי באפרשת בין קדש לחול וכוונתו לבאר סוד

פרק ח"י קצח מ הלכות הברלה

הנצות ולא בדר המצות וזה פשוט לעיני כל חזוה ולכן אין לשמית מהדר שנבלו ראשונים ונריכין להיות עיניהם של השומעין גם כן תלויות להביט בכוס ובגר ולא יפנו אנה ואנה וכל שכן שלא יערוך שיחתם בעת ההיא ואף הנשים חייבות בהברלה כשהם שחייבות בקידוש ונריכות להיות זהירות בה ולהיות חזניות קשובות לשמוע הברכות מפי המחוייב בהברלה בכוונה ישרה וע"ר כל הנזכר למעלה עיקר ההברלה בסוד הנשים הוא עלמ' דנוקבא לא שמפני שיש חולקים בדבר לומר שהן פטורות על כן לא יברילו לעצמן שלא יברכו כפק ברכה לבטלה אלא ישמעו ההברלה מן האנשים שערין לא ינאו י"ח או יאמרו המבריל בלא שם ומלכות כנז"ל ומותרות במלאכה ואפילו שמעו כל בניהבית הברלה בבית הכנסת אחת נתכוונו שלא לנאת מברילין בבית כמ"ש הב"י לדעת הר"ן סוף פ"ג דר"ה (א"ה עיין בס' מ"א סימן רנ"ו שמתיר אפילו לשליח נכור עצמו לברך שנית בביתו) וכן אם בעל הבית ניטל ממנו חוש הריח מותר לברך על הכשמי' להוציא בני ביתו הקטנים שהגיעו לחינוך או להוציא מי שאינו בקי אכן אם מברך לעצמו אינו מברך על הכשמים ומכאן תשכיל שאין צריך לברך כל אחד על ברכת הריח לעצמו ליהנות מריחו כאשר שגו רבים וכשלו באיסור ברכה שאינה צריכה שכבר נפטרים בברכת המבריל ואין צורך לברך כל אחד ברכה זו לעצמו ועיין בט"ח סימן ר"ג - וכתב הרמב"ם סימן פ"ט מהלכות ברכות שאין לברך על בשמים של ערוה כגון קופה של בשמים תלויה בצוהרה או מיני שושנים שבראשה לפי שאסור להריח בהם ונראה לי שאפילו הסירם מעליה אסור דודאי יבא לידי הרהור וגם השושנים שמתקטטות בהן הנשים אינן אלא תכשיט ואין מברכין על הריח אלא אם כן נעשה להריח וכזה כשלו ושגו רבים מע"ה וצריך להודיעם שאם בירכו על בשמים אלו לא ינאו וצריך לחזור ולברך על בשמים אחרים דאין כאן ברכה לבטלה ואם אין להם כמה להריח לא יברכו ברכה זו דהא לא חייבו חכמים אפק למי שיש לו ואם אין לו אין צריך לחזור אחריהם כמ"ש הרא"ש ז"ל :

ובן הדיו כנר דמברך עליו אם יש לו ואם אין לו אין צריך לחזור אחריו דאינו אלא זכר בעלמא כמו שנמצא באגדה שבמונאי שבת זימן הקב"ה לאדם הראשון ב' רעפים והקיפן זה בזה ויבא מהם אש וביקך כורא מאורי האש ולפיכך מברכין על הנר במונאי שבת על כי עיקר נריותו היתה כמ"ש ואמרו בפרקי ערבי פסחים לברך על אכוקה וכתבו התוספות שאם אין לו אכוקה צריך להדליק נר לגורק שברלה חוץ מהנר המיוחד להאיר בבית והכי משתמע לישנא דמאורי האש - גם צריך להזהר שלא לברך על נר שהדליקה שפחתו מבעוד יום

יום בשבת דאין מברכין על הנר שלא שבת ממלאכת עבירה וכיון שאם היה מדליקו ישראל היה עובר לא שבת ממלאכת עבירה מקרי וכן מאש שביער הגוי בשבת בבית ישראל באיסור אסור להדליק ממנו לברך עליו אבל לא בעינן אור ששבת ממלאכה כמו במונאי יו"ה ומברכין אף על אור היונא מהאכנים שלא שייך בו שבת ממלאכה אפילו הכי מברכין עליו שגם תחלת בריית האור היה במונאי שבת על ידי אדם הראשון שהקיש אכנים זה בזה כנז"ל מה שאין כן ביוה"ך שאין מברכין שם לא על כי דבר חדש הוא שלא נהגו ממנו כל היום ואינו זכר כמ"ש ולפיכך אין מברכין אלא על אור ששבת כגון עששית שתהיה דולקת והולכת כל היום כמ"ש הפוסקים שם - ואף לפי סודן של דברים אים תתבונן תמצא טעם לברך על פי מאמר הזהר הנז"ל דכיון דאעל שבתא כל אינון דרגין דלתתא וכל אינון דנהדין ושלטין כולהו עאלין ואתכלילו בהאי סדגא ואתטמרו ואתגביוו ביה ולא אתחזית אלא ההיא נקודה בלחודה וכלהו אתטמרו בכוונה כל יומא דשבתא כיון דנפק שבתא אפיק לון כאילו ההיא שעתא אתבריא וכולי אשר מתבאר משם בהדיא כי כל אילין דרגין מתטמרינן בשבתא באותה נקודה ובמונאי שבת מוציאה אותם ולכן כאשר מוציאי אותם אש מברכין עליו אבל במונאי יוה"ך לא כן לפי כי מבערב ההיא נקודה עולה היא למעלה ואינה מוציא אותם ולכן באה הדוגמה פה שלא לברך על האש היוצא עתה מן העצים ומן האכנים והבוננהו -

ועוד

התיורא ג"כ לברך על הנר שהדליקה השפחה מישראל או שהדליק ישראל מבית הגוי ואין חשש מה שאין כן במונאי יום הכפורים שאין לברך על נר שהדליק ישראל מגוי מן הטעם הנז"ל רבינו אור ששבת וגם על פי סודן של דברים כי יום הכפורים הוא בסוד אימא עילאה שאין שם אחיזה לקליפה ולכן החמירו שם יותר - גם צריך להזהר כשמשמים הנר בתוך פנס מפני הרוח שלא לברך באותו הנר עד שיהא רואה את הסלהבת ומשתמש לאורה כמ"ש בירושלמי וכתב הטור שהסומא אינו מברך ברכה זו וישמע מאחרים מפני שאין לברך על הנר עד שיאותנו לאורו דהיינו עד שישתמש בו להכיר בין מטבע למטבע או בין צפורן לכשר וזה אין שייך בסומא ואף על פי שמברך יוצר אור היינו באור היום דהא מ"מ נהנה ממנו ע"י אחרים שרואין ומוליכין אותו בדרך ואין צריך שיראה הא עצמו מה שאין כן כאן שצריך שהוא עצמו יהנה ממנו וישתמש בו - ויתר מהמה בני הזהר להיו' זהיר בכבודה של שבת גם בניחאיה ולנהרות בנרות ובשירות ותשכחו' בשעת הברלה כמו באור השבת ללנות את הכלה הנעימה בהוד והדר וכיותר בכדר ההברלה וברכותיה אשר עוון בשחקים :

וכתבו

ובתבו גורי הא"ר ז"ל שכתב להחזיק כח הזכירה לומר קודם ההכרלה על הכוס **השבעתי** עליך **פורה** שר של שכחה שתסיר

ותשליכהו על טור רמייח בשם ארמי'מם רמי'מם מית'ם ית'ם מ'ם ונח מצא חן בעיני'ה' . ואולם לא יעשה דבר אם לא תדע שכו'ל שורש סוד השם הזה ואכארונו פה למען לא תשגה במכת' השם הזה כאשר שגו רבים . והכוונה כי אותיות פ'ו דפורה אלהים פשוט וה'ר אלהים ברכו וה'ה אותיות אלהים אשר השכחה בחינת קטנות בחינ' שם אלהים כגודע ועוד תהיה הכוונה בו כי אותיות פ'ר שכו' הוא סוד פ'ר גבורות ואותיות ו'ה שכו' הוא סוד ו'ן כי כס'מח'ר'א' ש'ר זה הנקרא פורה ותכוין בט' ארמי'מם שם אדם כלילי'ה' ומה'מ'ט' והוא הנקרא **מ'ם** שר של שכחה היונק מאחוריים דבינה ותכונה שם כסוד **מ'ם** ושומר כח השכחה ממך :

ותאמר

לבריו ומעמיה אין איש אתי וארמסם בחמתי וגומר ויכוין לבריו גי' הכרלה כח שם ע'כוכח ריכוע שם הוי"ה אשר בהסיר מספר כ'ו של השורש המה יעלו למספר הכר'לה אשר זהו השם המאיר בהכרלה בברכת היין וככן תתפרד הקליפה של השכחה אם לא יעשה דברים הפוגמים את הנשמה וזה הוא הפירוש אשר חכמים הגדולים אינו דומה מי שסונה פרקוק' פעמים למי שסונה ק'א פעמים ואסמיכינהו רבגן למילתייהו אקרא בין ע'כוכח אלהים ל'אשר ר'ת גי'ק'א ל'א ע'כוכח גי'ק' כי ע'כ'ק' פעמים יש לשלש שכחה הנקרא מ'ם שליטה לכא לירי שכחה ולא יותר וזהו אומר' אשרי מי שכלל לכאן ותלמודו בידו כי לכאן גי'ק'א שם דמו כי כלומדו כמספר לכא'ן אז תלמודו בידו ולא ישכח לעולם . ואחר היחוד הזה אם הריחו בסוד ה' יבטא בשפתים פרטי כוונת ההכרלה קודם שיכרך בגוסח זה :

ליחדא

שמה דקכ"ה ושכינתיה וכו' . הנה אנכי בא להכדיל על הכוס לתקן שורשה במקום עליון ובברכת הגפן יהיה אור שם ע'כ'יוד ה'י'ו' ה'י אשר הוא כמספר' הוי"ה ברכו' י'ה' י'ה' י'ה' והוא כמספר הכר'לה בהסיר מספר שורשו ממנו להאיר בעולם האצילות ומע'ינא מתוק הדינין בשורשן ביין המזומר בענכיו ובמספרו מספר ז'יוד'ין דע'כ'ס'ג'וגם מספר אותיות ע'כ'ס'ג' מ'ה' כ'ן קס'א קמ'ג'ק'א ובברכת הבשמים יהיה אור שם ס'ג'י'ד'ה'י'ו'ה'י'להאיר בעולם הכריחה ובהדחי' כס' מע'ינא מתוק הדינין בהתאספס שנית בשורשם בחוטמא דזעיר ותהילתי אחטו'לך ובברכ' מאורי האש יהיה אור' שם מ'ה'י'ד'ה'י'ו'ה'י'להאיר בעולם הי'ירה ומאורי האש מיכאל גבריאל רפאל נוראל הנגבים

הנגבים שמה יחליפו כח מאור הכ'ר מלכות שמים אז אוכלת אש לשלוט בימי המעשה ובברכת המכדיל יהיה אור שם כ'ן י'ד'ה'י'ו'ה'י'להאיר בעשיה ולהכדיל בין הקדש ובין החול דקליפה השוכנת שמה יהיו כחיון יסוער מגורן וכעשן מארובה אנא ה' הושיעה נא אנא ה' הנליחה נא ויהי כועס ה' אלהינו וכו' כוס ישוצות אש וכו' ויברך הברכות כנועם כמו בשבת ואחר כך יהא זהיר לשתות מן הכוס כמלא לוגמיו שביעור שתיות יין להתחייב בכרכה אחתה יש ספק אם בכז' או ברכינית ובעלמא צריך להזהר לשתות או פחות מכזית או רביעית כדי להסתלק מן הס' והכא בהכרלה א"א לשתית פחות מכזית דכל דבר הטעון כוס צריך לשתות ממנו כמלא לוגמיו שהוא רוב רביעית ואם המכדיל אינו רוצה לצעוס רשאי ויטעום אחד מהמסוכין כשיעור כדון כוס של ברכה ובדבר הזה שגו רבים מע'ה ומכדילים וטועמים טעימא בע למא כלכד ולא צריך למצבד הכי והמדרקקים רגילין לשתות כולו ואין משקין ממנו בני ביתם וכ'ס' לגשים :

ובתב

מהר"ו מורי ז"ל היה אומר אחר ההכרלה ויתן לך האלהים כמו שנוהגים לומר ע'כ' והכוונה כי אף שבשאר הלילות שהוא זמן שליטת העשיה אין לקרות מקרא כי הוא סוד העשיה ואין לעורר הדינין מכל מקו' עתה אחר ההכרלה מיד אין חשש כל כמה שלא סעד סעודת ד' ומורי ז"ל כתב לכיון הפסוק יתן ה' לך את הכרכ'ה ע'כ'ס'ג' מ'ה' כ'ן העולין מספר הכרכ'ה המאירים באסמיק עולם האצילות ור'ת אס'מ' אכתריאל ס'ג' מטטרון משלח ירך דמו לח'כד דיכירה ואזרח השוכ רמו ליסוד האצילות והיה מוסיף פ' מאין כמך ה' גדול אתה וגדול שמך בגבורה מי לא יראך מלך הגוים כי לך יאתה כי בכל חכמי הגוים וככל מלכותם מאין כמך מפנין זהב יאתה על אלוה נורא הוד . ומסיים בפ' והאכן הזאת אשר שמתני מצבה יהיה בית אלהים וכל אשר תתן לי עשר אצטרנו לך ויהי דוד לכל דרכיו משכיל וכו' . ואחר כך ק'ך צירופי אליהו ז"ל ושוכ יקרא פתיחת אליהו פתח אליהו ואמר וכו' המובא בס' התקונין אשר היא סוגלת ומסוגלת מאד אל הנפש בעת הזאת וגם בעת עמוד בברית אצל כשאז של אליהו עם הק'ך צירופי אליהו ואחר כך קודם שילמד יסעוד :

סעודה רביעית

גרסי'ן כפ' כל כתבי אמר רבי חנינא לעולם יסדר אדם שלחנו כמובאי שבת אף על פי שאינו צריך אלא לכזית וכולי רבי אבהו עבדין ליה באפוקי שבתא עינלא תליתא הוה אכיל מיניה כוליתא כי גדל אכמי בריה רמר ליה למא לך כולי האי לא צמוד נשכין 27 2

פרק ח' מעם סעודה ר'

בשכונ בוליותא ממעלי שבתא שבתא אריה אכלה
 ופי רש"י במונאי שבת נמי כבוד שבת ללוותו בינייתו
 דרך כבוד באדם שמתא את המלך בביתו מן העיר
 ע"כ ואמרו חכמים אבר אחר נכרא באדם ונסכוו שמו
 ואינו נהנה בשום אכילה שיאכל האדם אלא כשיאכל
 במונאי שבת ללטה - וה"ר מנחם עזריה ז"ל כתב ר'
 סעודות בשבת מעוררים ארבע דגלי המרכבה דרמיוון
 במלת שבת ש' תלת אכילן ב"ת דגל הד' דור אברהם
 מניל מדינה של גיהנם יצחק מחבלי משיח יעקב ממלחמ'
 גוב ורוד מניל מחיכות הקבר ע"ש באורך מלתא בטעמ'
 ואמנם העיקר בזה הוא כי כדרך שבהכנסת שבת
 ניתוסף מחול על הקדש וזה מועיל לאדם לתוספת שבת
 לקבל נפש יתירה וכיוצא כך יהיה ביניאזה כי מה שהאיש
 הישראלי עושה מתמיד ומעמיד עליו אותה הארה
 שניתוסף בו כיום השבת וכנגד התוספת הנמצא לאדם
 בענין הסעודות כך ימצא לו בסעודה זו לכבוד השבת
 כי הנה זה הוא כבוד הבריה כי שם הן עולמותאן
 דמטרוניתא והסריסים רואי פני המלך והוא הגורם להשא'
 באדם חלק הנשמה כמורע -

ולכן

אסור להתעסק במלאכה ואפילו בדברי
 תורה וגם שלא להסיר בגדי שבת עד אחר
 סעודת מונאי שבת והאוכלים אותה עד אחר ארבע שעות
 בלילה לא עשו ולא כלום - וגם היא תועלת נפלא להשאיר
 ברכה בכל סעודת החול על ידי אכילה זו ולהאיר בכל
 סעודתו ימי החול מקדושת שבת שמניא אות סעודה זו
 כנגד אור חוזר דכל סעודות שבת - והאיש הירא לא
 יעבור מלעשותה כי מאכר טובה הרבה - והיא זהיר
 לסדר את שלחנו בכבוד כסעודת שבת ויסוד בזה כ' ככרו'
 - ויעמוד בה ויאמר -

אתקינו

סעודתא דמתימנותא אתקינו סעודת'
 דא היא סעודתא דרוד מלכא משיחא
 דאברה' ויצחק ויעקב אתיין לסעד' כהדיה -

ליחדא

שמא דקודשא בריך הוא ושכינתיה וכולג'
 הנה אנכי בא לסעוד סעודה ר' של שכ'
 ללוות את המלכה וללוות מהנפש יתירה בחינת חיה שבה
 המתחלקת עתה ולהשאיר ברכה בכל סעודתו בו'
 ימי החול ולהאיר בהם מקדוש השבת ובכן בכח סגולתה
 שמרנו כאישון ב"ת עין ובכל כנפיק תסתירנו והושיענו
 מנער חיכות הקבר ותשכין את כר'ן במשכנות מבטחי'
 ויהי נועם ה' וכולי - ואחר כך יטול ידיו ויברך ויקח
 מהב' ככרות שלפניו האחר מהם ויבצע ומורי ז"ל היה
 נוהג לבצוע בסעודה זו בפרוסה כבחינת דוד סוד המלכו'
 לחם עוני כמורע ולא הוכח לנו - ויהדר בסעודה זו אחר
 מין שתאב עליו ביותר אף שהוא ביוקר דר' אברה' עברין
 ליה פגלא תליתא לאכול מיניה כוליתא כנו"ל ואשרי
 העובר

העובר את ה' בשמחה -

ושוב

ילווה אליה ר'ת במדרש הנעלם פרשת
 תולדות יצחק דף קל"ו ע"ב ויהי יצחק בן מ'
 שנה וכו' עד ה' ר' בת בתואל הארמי ובמאמר פנה אלי
 וחנני שבזוהר קדושים דף פ"ד ע"א ר' אבא פתח וכו' עד
 פנה אלי וכו' - ושוב יאמר מומור זכור ה' לדוד - ושוב
 יטול ידיו למים אחרונים ויברך ברכת המזון ויאמר ב'ה
 מגדול ישועות מלכו כעין של שבת - ואשרי אנוש יעשה
 זאת וכן אדם יחזיק בה אשר בזה יזכה להצית שלחנו
 מסודר כגן עדן כאשר הובא בזוהר תרומה וכי פתורא
 אית לכשמתין בההוא עלמא אין וכי נשמתין אכלין אין
 וכו' ומה גם לזמן התחיה והעיקר לאכול מאותה סעודה
 המזומנת לגדיקים לעתיד והקב"ה מסב עמהם כאשר
 חכמים הביח בפסוק יבא דודי לבנו ויאכל פרי מגדיו
 אמרו ישראל והקב"ה אומר באתי לגבי אחותי כלה ובהלוות
 על השלחן ד'ת יזכה לשמוע פירוש התור' שהקב"ה דורש
 שם לפני הגדיקים והשביע בצחצחות נפשו - ומאורות
 נת'ן סכיכות עוז ומלך ביופיו תחזנה עינינו באהרה
 בימינו :

דברי המחבר

הנה

נא ערכתי אל גדיק ועובר אליהם ח'י פרקין
 במשפטי השבת ראה דברית קדישא ח'י על
 האר' מה וההערות הראויות יהיו לטוטפות בין עיני איש
 איש מכני ישראל כי לא תשכח מפיהם איש א' אלהיו ידרוש
 דבר בעתו ולא ילך אלא ואנא לבקש את דבר ה' כי ישלים
 חוקי הרשום בכתב אמת כולו של אכן ושליו ואל איש ישראל
 כינעלם ממנו אחד משפטי השב' והוא לא ידע איך יהיה
 משפט השער ומעשהו אשר עמו אנכי בשורה להביד לו
 כדת מה לעשות הם זכרון לראשונים וגם לאחרונים למען
 דעת כל עמי הארץ לשמור חוקיו ומשפטיו לעתים
 מזומנים ונוסף גם הוא כוונות ישרות להכין ולהורות
 אותם במועדם לאנשים חכמים וידועים אנשי מר'ות
 אחרי דרך מבא השמש הא'רי זל"ה ספיר גזרתם לנחות'
 הדרך ילכו בה במבטא שפתים אשר כתבתי להורותם
 דק ארוכה וקצרה כי הן תהיה לאיש הירא הבא בסוד ה'
 ליריאו למשען ולמשענה ויהי ידיו אמונה יחזיק במעוז
 יעשה שלום לו המורם מהם כיוצא בהן הן הנה היו אמרות
 אחרות לימודי ה' אשר גרסה נפשי לתאבה מירי שבת
 בשבתו הכל מיד ה' עלי השכיל וזה חזיתי יהיה לי למשיב
 נפש ולריח נחוח לאור'ת לפני ולכל בני ישראל יהיה אור
 במשכותם :

ובער

נפש היפה המליאה לש רוח דעת ויראת
 ה' יכלכל רבריו במשפט יתר מאד ממח
 שהגתי

קו

דברי המחבר

אחריותה תהי' מצאת כי עול כי דאקת מעלי ונאמר
התרפית כיום נרה נר כחכה ואולם בעבור זאת הכי אחי
אתה אאמיך במי פי חוה להעדיף ולא להחסר החזק
במוסר אל תרף נרה כי היא חזק ולתת מערכים
לנפשך ותעד נוסח וחליתת תאז שלום שלום כהשקט
ובטח :

שהצנתי למנו פה ואשר כפשו אותה ויעש לקרבה אל
המלאכה לעשות אותה כמשפט הרשום בכתב כאן יחזיק
במעוול ולא ירפינה כי לוית חן הם לראשו לאורות לפניו
במשפט האורים לפניו וכמתר פנים ממנה וטוט
מנהגו הטוב אשמו בראשו מאשר לא עברו מאמה והיה
לשיכים בעיניו באמור אליו איה איפה תפארתך כי דלקת
אחרי

סדר שבת תם ונשלם שבת לאל בורא עולם

מפתחות

קמתי אני לפתוח לדורי

אזמרה לאלהי בעודי

מקראי קדש

פסוק

ויהי ערב ויהי בקר יום השמי
שבתון שבת קדש

והשיג לכם דש את בני
והיה אם לא יתחסא ביום השלישי
והיו הדברים האלה על לבך
סמיכות מנות הגר למוראת המשקלות
ביומו תתן שכרו
דרך נדק תרדוף
אשרי אנוש יעשה זאת
למה תשקלו כסף בלא לחם
מה תאמרי כי יפקוד עליך
ואתה כי הזהרת רשע ולא שכ
כי עונותי עברו ראשי כמשא כו'
פנה אל תפלת הערער
קרוב ה' לכל קראיו
והיה שדי בצריך
שמני כחותם על לבך
ואזני כל העם אל ספר התורה

דף יא ע"ב
דף ג ע"ב
דף ז ע"א
דף ו ע"א
דף זכ ע"ד
דף לז ע"א
דף ו ע"ב
דף לו ע"ד
דף לז ע"ב
דף ה ע"ב
דף נב ע"ב
דף נא ע"ר
דף ו ע"ב
דף לו ע"א
דף עא ע"ב
דף ז ע"א
דף מ ע"א
דף עח ע"ר

ז

בתי מדרשות ומאמרם

כל התורה אקרי דק
ההולך במדבר ואינו יודע מתי שבת
אירא מה שבת לה' קדש אופ' ר' ש קדש
אלמלא שמרו ישראל ב' שבתות דף שס ע"ד וד' לז ע"ב
תקונים זכאה איזה מאן דמתקן ליה דירה
תקנת עזרא לקרוא בתורה בב' וכה'
המענג את השבת זוכה לנחלה
וכ' מה אחרת היתה לו
זהר פ' ויקהל דאי אתוספן שעת
משה יציאות השבת שתיים
תכלין יש לנו ושבת שמה
כל המשלים פרשיותיו עם הנכור
ככרי

ספרי זוהר ר' את בניו אל תאכלו לחם
אל תהי לשון ארמי קלה בעיניך
כל הקורא בלא נעימה
תקנת עזרא לכבס בגדיהם בה'
כל ת"ח שנמצא רבב על בגדו
ר' ז' אלעאי היה מתעטף בסדינין
כשתקן שלמה הע"ה ערובין
ח' ל' לישע לר' מאיר עד כאן ת"ס
הזהיר בגר שבת הויין ליה בגיס ת"ח
אשה מקושטת לת"ח בע"ס
והנכע לכת עם אלהיך זו הוצאת המת
שיעור תוספת שבת ב' רביעי מיל
לכל נתת בת זוג ולי כו'
בעונש המדבר בבית הכנסת
מאמרי הזהר בסוד סעודות שבת
ועוד נתבאר בדרך נכון
גדולה הכנסת אורחים מהקבלת כו'
כל המענג את השבת
עטיפא בקיטפא לחם הוא כזהר
רב ששת דמהדר אפיה וגרים
ר' מ' מים אמרעיים בין גבינה וכשר
אל תקרי בניך אלא בוכיך
תנא רבי אליהו בית ישראל הריני

דף יז ע"ב
דף יז ע"א
דף שס ע"א
דף כה ע"א
דף שס
דף כו ע"ב
דף כז ע"א
דף שס
דף לא ע"ד
דף מד ע"ב
דף נד ע"ב
דף כט ע"א
דף מז ע"ב
דף מז ע"ב
דף מח ע"ב
דף ק ע"ד
דף שס ע"ד
דף נז ע"ד
דף סז ע"ב
דף עט ע"ב
דף נז ע"ב
דף קג ע"ב
דף קד ע"ב

חרושים מדברי מהר"ח

מנהג הרב שלא לנגב עצמו מימי הטביל'
כתב מה' רחוב ענין קנינת הנפרנים
דברי הרב זל' בענין קריאת שמו"ת שיום עצמו שלא קרא
דין לו תקון
דברי מהר"ח שאין לקרות התרגום בטעמי' דף יז ע"ב
ברי מהר"ח בענין התספורת אחר חנות דף יט ע"ב
מנהג הרב לכבוע על כפר של עירוב דף כז ע"ב
דברי מהר"ח לומר זכור ושמור בר"א והפרט דלילה ליום
דף מח ע"ד
דברי

דברי מהרש"ו לשתות מים קודם הסעודה דף ע"ב
דברי מהרש"ו מורי ז"ל לא היה אוכל גבינה אחד
בשר בו כיום דף כז ע"ב

דף מר ע"ב
דף מה ע"א
דף מח ע"ד
דף נא ע"ב
דף נט ע"ד
דף נו ע"ב
דף ס ע"א
דף סא ע"ב
דף סב ע"א
דף סז ע"א

סדר הכונה לקבל נר"ן אחד שבת
תפלה קודם ערבית בנגלה ובנסתר
תפלה להקפת השלחן ולהרויח בהדס
תפלה הלפני קידוש לבאים בסוד ה'
ועוד בדרך פשוט
תפלה קודם סעודה בנגלה ובנסתר
פיוט הרב מנחם ר"ל ז"ל
מקדאי קדש לפני כה"מ
אתערותא דחכימי אחד השבת
תפלה למתקדשים בעת הזוהר

דברי מהרח"ו מורי זל לא היה מדבר בשבת אלא
לשון הקודש
דברי גורי האד"י זל התר הזווג כחול כשהיא
מעוכדת ומניקה וכו'
דברי מהרח"ו אלס האשה מוחלת
דברי מהרח"י כברכ' ההדס אחר בה"מ בשבת דף סב ע"ג
דברי מהרח"ז ראיתי למורי שקרא הוא בעצמו
התוכחות
פי' לפיוט הרב אומר בשבחינ
פי' לפיוט למכנע אריפתא
פי' לפיוט אסדר לסעודתא
פי' לפיוט כני היכלא
דברי מהרח"ו מורי זל לא היה נוהג לומר אלפא ביתא
קודם ערבית כמ"ס ולא היה חושש
דף קכ ע"ד

דף סט ע"ב
דף ע ע"ד
דף עא ע"א
דף עה ע"ג
דף עז ע"ב
דף עז ע"ג
דף עח ע"ב
דף צס
דף פא ע"ב
דף פכ ע"ב
דף פס
דף פג ע"ג
דף פז ע"ב
דף פז ע"א
דף פס ע"ב
דף פט ע"ד
דף צ ע"א
דף צח ע"ד
דף צס ע"ב
דף צט ע"ב
דף צט ע"ג
דף ק ע"ג
דף ק ע"ג
דף קכ ע"א
דף קי ע"א
דף קוע"ג

תפלה לטבילת שחרית
סדר כניסתו לכה"כ בשבת
סדר עבודת התמיד מה"ד מנחה ז"ל
בדר קבלת תוספת נר"ן מיום השבת
נוסח ברך שמיא מדויק
מקראי קדש בעת האזאת ס"ת
תפלה לפני קס"ת
מקראי קדש לעולים לס"ת
סדר עבודת מוסף להדב הכו'
תפלה לפני המוסף בנגלה
ובנסתר
תפלה לחזרת מוסף
תפלה להקפת השלחן בשחרית
תפלה קודם הקדוש בנגלה ובנסתר
וקודם סעודת שחרית
סדר כוכת פ' אזותי ענג
מזמורים שאומרים לפני כה"ת
תפלה לפני מנחה
סדר עבודת המנחה להדב הכו'
תפלה קודם ואני תפילתי
תפלה קודם עמוד לעמידת מנחה
מזמורים שג"ל אחר מנחה
תפלה על הגאולה אחר המנחה
תפלה לפני סעודה ג'
תפלה קודם ההכדלה
תפלה קודם הסעודה של מ"ט

בית תפלה

תפלה ללימוד אור השישי
תפלה לאשמורת יום השישי
כוונת הקבלת שבת בסוד המחשבה
תפלה להפטר מכרת
תפלה למעשה הצדקה
תפלה לקריאת פמ"ת בע"ש
ווירוי דברים אחר קריאת שמו"ת
כוונת התספורת
חדר כונת הטבילה בנגלה
וכנסת
סדר וכוסח טבילת הידים בסוד ארחץ
כונת הרחינה במי חמץ
כונת חליפות שמלות
תפלה למצות עירוב
תפלה כוללת למנחה וקבלת שבת בע"ש
תעלה בנסתר לתפלת מנחה בע"ש
תפלה לאיש המדליק המנורה בע"ש
תפלה קודם שיר השירים
תפלה קודם קבלת שבת
יוקבאי קדש מי שלא פנה לקרות שה"ש
מקראי קדש לאומרן ע"ש לתקון השכי'
סדר שיח השדה להריחו בסוד ה'

ל"ד

כפתות

תוכחת על פנים הכעס
תוכחת לעורכים שיחתן בשבת כמו בחול
תוכחת למשוררים שירי עגבים
תוכחת למקלין ראשם כב' המ
תוכחת על עסקי התשמיש
תוכחת לנשים בענין טבילתן
תוכחת למקילין לאכול סקערה א' עם הנדה
תוכחת למכרכין על סלית קטן פחו' משיעור
תוכחת למעבירות סדק בשבת
תוכחת לאכר דרך נשים לו להתקטט כמוהם
תוכחת לפייטנים
תוכחת איסור מוסף דבור בכה"כ
תוכחת לשמשי כה"כ
תוכח' למזכרי המנו' בשב' ראפשר בענין אחר דף ע"ז ע"א
תו' על מכרכים ברכ' התורה בנכוד בלש
תוכחת לאשר אינם מקשיבים לקריאת ס' ת
תוכחת למכילאים הנאנאים לכה"כ
תוכחת לאשר לא חזים לו' מוסף בחזרה
תוכח' למפקידי' איש א' רעהו בשב' לערוך שיחת דף כד ע"א
תוכחת לסוכאי וין בשבתות
תוכחת לבעלי מלאכה שאינן הוגין בתורה
תוכחת להולכים לטויל תחת כל עץ רענן
תוכחת על השותים קהו' של גוים בשבת
תוכחת למי שיש בידו למחות ואינו מוח דף נב ע"ב וכו' ע"ב
דברי הר' מכם במדינה שמנהג ותייה רעים
תוכחת למחללי שבתו'
תוכחת למתפללים מנחה בשכרות
תוכחת למכטליד' ת' אחר המנחה
תוכחת לנשים שמכטלות ג' סעודות
תוכחת למזלזלים בקריא' מוזמרים כמ"ס
תוכחת לאשר לא ידעו לכלכל דברי האר"י במשפט שם

חידושי 'שחיד' שהרב המכתב

שלא לאכול מאכל שבת בימות החול
שלא לשנות הכתוב השישי בה"א
שלא להכין הבכת שבת מיום ה'
שלא יפול קשה ה'ת ראשו בשעת התספור'
שלא להסתפר אחר חצו' אפילו בחול
שלא לגלח מעת המולד אף כי אינו ר"ח
שלא לגלח תחת כורון
שלא ליטול הנפרטים בימי החול
שלא לקדץ נפרטי ידים ורגלים ביום ה'
רחמ' פניו ידיו ורגליו אף אם רחץ כל גופו
עיקר מניית טועמיה חיים וכו'

בדר קריאת שמות ב ימות החול
בדר הלימוד לאור שמי
מאמר התקונים אחר שיר השירים כע"ס
מאמר הזוהר לומר קודם קידוש
לימוד במאמרי הזוהר בסעודת ליל ס'
לימוד למתקדשים בשעת זיווג
לימוד באשמורת יום ש"ק
לימוד ליום שבת ותפלתו
לימוד לסעודת שחרית שבת
לימוד קודם מנחה
לימוד אחר המנחה
לימוד לסעודת ב'
לימוד המזמורים למ"ס
מקראי קדש לנר הכרלה
פסוקים אחר ההכרלה
לימוד לסעודה ד'

תכחות מוסר

על ד' רברים קדושת מחשבה ודבור ומועסה דף ה ע"ב
תוכחת על איסור ביטול ת"ת דף ו' ע"א
תוכחת האוכלים למעדרנים בימי החול דף שס ע"ד
תוכחת על שגם הברית דף ח ע"ב
תוכחת על המתרשלים בהכנת צודכי שבת דף יב ע"ב
תוכחת למי שיש לו ומצמצם בהוצאת שבת דף יג ע"ב
תוכחת למוכרים בע"ש פחות שבמינין דף יד ע"א
תוכחת למכבד שבת ויד עני לא החזיק דף שס ע"ג
תוכחת לאוכלים פת של גויס בשבת דף טו ע"ג
תוכחת למשחיתים פאת זקנס דף כ ע"ב
תוכחת לעובדים הלאו דלא ילכש גבר דף שס ע"ג
תוכחת למזלזלים בטבילה דף כא ע"ג וד'
תוכחת למצבירים שער בית השחי דף כד ע"ד
תוכחת לכאים כלל שבת בבגדים נואים דף כו ע"א
תוכחת לסוכאיין בע"ש דף כז ע"ג
תוכחת למזלזלים בתפלת מנחה בע"ש לאומרה בתורת
תשלומין דף כח ע"ד
תוכחת למתפללים מנחה בע"ש בחפזן דף כט ע"א
תוכחת לרבות כנות המזלזלות בכבוד שבת דף ל ע"ד
ועוד בזלזול הדלק נר שכ' כבדי חול הנואים דף לב ע"ג
תוכחת באיבוד אמרה לבוי בשבת דף לו ע"ב
תוכחת העורכים שיחתם אחר ערבית שבת דף מח ע"א
תוכחת באיבוד כתם יינס דף נב ע"א
תוכחת למקילין בקידוש שבת ומפסיקין בשיחה בטילה
בויכלו דף נד ע"ב
תוכחת למקילים ראשן לפני השלחן דף נה ע"ב
תוכחת

מפתחות

קט

מנהג המקובלים לגלות רוח תורה בסעוד' דף קכ"ב
מנהג חסיד' למשך בשמים עד זמן ערבית שם ע"ד
מנהג חסיד' לברך על נר של שבת דף קד"ד
מנהג חסיד' לברך בתפוחים בתקום שאין הדם דף קה"ב
מנהג ותיקין ללמד לבנות לומר ברוך המברך
בשמד לויקין הנר דף קנ"ד
מנהג מאד"א הלו' לאחר את העם מצעות מלאכה
דף קנ"ג

הכריח מדברי הדכ להגות תפילין בע"ס
הכריח מדברי הזהר שאסור לשתו כבאי כלה דף מב"ב
שלא ללמוד משנה בשבת דף מב"ג
מנהג רבו ללמוד בקדיש ברכו ליל שבת
הכריח לומר ערבית בעינים פקוחות
מנהג הדכ לומר יגדל מן המ אחר
לומר אשת חיל בישיבה על השלחן
חדש הדכ לו' כליל המור וזכור וכיום להפך
שלא להפסיק בין קידוש לטעמים
מנהג רבו לאכול תפוחים כליל שבת
הזהיר הדכ שלא לסלק העצמו' עד אחר בה"מ דף סא"ב
הכריח מהזהר שהיחיד מברך על הכוס בשב' שם ע"ג
הכריח מהזהר שיש לערוך השלחן ליל שבת אחר
ברכת המזון דף סב"ג
הכריח מהזהר שאסור ליראי ה' ולשמש מצותם
בחול דף סג"א
הזהיר שלא לומר את קינו סעוד' במקום ע"ה דף פט"ג
מנהג רבו לכבוע במעודה ד' כפרוסה דף קו"ג

טוב טעם

טעם שאין להגות במקרא כלילה דף י"ב
טעם תענית אנשי מצמד דף ט"ב
טעם הכנת שבת דוקא ביום ו' דף י"ב
טעם מעשה הנדקה בע"ס דף י"ד
טעם לקריאת שמות בע"ס דף י"ז
טעם שאין לקרות טעמים ובתרגום דף י"ז
טעם שיש לו מזמור שיר אחר כמות דף י"ח
טעם שהמלך מסתפר בכל יום דף י"ט
טעם סוד התספור בע"ס דף י"ט
טעם הסכילה בע"ס וסודם דף י"ט
טעם מנו' הפאה דף י"ט
טעם יסוד ניפרנים בע"ס דף כ"א
טעם בגד לבן בשבת דף כ"א
טעם וסוד העירוב דף כ"ד
טעם שמורענים לגר מצות תחום שבת דף כ"ד
טעם שאין תפילין בשבת דף כ"ה
טעם הדלקת נר שבת וסודה דף כ"ה
טעם יסוד רחיצ' מין חמין ע"ס דף כ"ז
טעם המטה ראשה למזרח כו' דף כ"ז
טעם וסוד תוספת שבת דף כ"ז
טעם שניק לנאת השדה דף כ"ז
טעם שניק לקבל שבת פניו למערב דף כ"ז
טעם היו' תקון הגור' ע"י האיש וההלכה ע"י האשה דף כ"ז
טעם חובב ב' נרו' לשבת דף כ"ז
טעם וסוד קריאת כ"ד פרקי שבת דף כ"ז
טעם ושמרו אחר ופרוש עלינו דף כ"ז
טעם שכלילה ובמקום אומרים זכר למעשה דף כ"ז
טעם שתקנו' תפילות משונות דף כ"ז
טעם נוסח חמדת ימים איתו וכו' דף כ"ז
טעם שאומרים אמת אחר ויכלו דף כ"ז
טעם וסוד ברכה מעין ש"ב דף כ"ז
טעם וסוד מזמור ה' רועי דף כ"ז
טעם וסוד כל הקדושים ש"ל מצומד דף כ"ז

מנהגי הארי והחסידים

שלא לעכב שכר שכיר כידו דף סו"ב
שלא לעקור שום שער מהוקן דף כ"ב
שלא להסתפר עם הגוי דף כ"ב
לאכול בשלחן של ר' רגלים וי"ב לחמים דף לא"א
מנהג חסיד' למדר ד' תקונים מטה ושלחן וכו' דף ל"ב
מנהג חסידים לתקן ו' פתילות דף ל"ב
מנהג חסיד' להכין מצ"ס ב' כרי הדם כשר דף לה"א
מנהג ותיקין להטמין החמין מצ"ס שם ע"ד
מנהג ותיקין להקדים ב' שעות קודם הלילה דף לו"ב
מנהג האר"י וגוריו לנאת השדה לקרא שבת דף מ"ג
מנהג הדכ לקום בעת אמירת ופחם דף מו"א
מנהג הדכ לדבר בשבת כלה"ק דף נח"א
מנהג הדכ ליטול ידיו ולגבס מעומד דף נה"ב
מנהג הדכ לנשק ידי אמו כליל שבת דף נח"ב
מנהג חס' להרכות בפירו' כדי להשלים ט' דף ס"ד
מנהג הדכ לשוב להריח בהדם אחר כל סעוד' דף סב"ג
זריזים מקרימין כליל שבת לקרות ק"ס דף סג"ד
מנהג הדכ בזמנים המותרים בזווג והאסור דף סג"ג
מנהג חסיד' שלא להתענג הרכה בשינה דף סח"ג
מנהג חסיד' לומר שהרי' מוכף מנחה כלחם דף פב"א
מנהג הדכ לומר פיתום הקטורת אחר כו' דף פג"ד
מנהג הדכ להשאיר בכוס הקידוש מצ"ס יין דף נד"ג
מנהג הדכ בהוצאת הס"ת דף נז"ב
מנהג חסיד' לשלש הטלית על המנח דף נט"א

מפתחות

שפר התקונים

טעם שאין אומרים אשר בחר בנו	שם ע"ד	תקון לטהר המחשבה	דף דע"א
טעם אכילת דגים	דף נז ע"ב	תקון להרהור באשה ח"ו	שם ע"א
טעם טעודת שבת כנר ובשר ודגים	שם	תקון להפגם הסתת הינה"ר ממנו	שם ע"ב
טעם איבוד בשר בחלב	דף נח ע"א	תקון להשראת נר"ן בשבת עליו	דף ד ע"ב
טעם איסור הדיבור בשבת	דף נט ע"א	תקון לפגם המחשבה ודבור ומעש' בו ימי החול דף ה ע"ד	דף ד ע"ב
טעם המזמורים הנוספים בשבת	דף סז ע"א	תקון לפגם הכרית דף ו ע"א וד' נז ע"א וד' עח ע"ב	דף ד ע"ב
טעם נשמת כל חי	דף ער ע"א	תקון למי שראה קרי ביה"כ	דף ח ע"ב
טעם הל' ארון ולאל אשר שבת	דף עב ע"ד	תקון לנולד שלא יפגום כריתו	שם
טעם ישמח משה	שם ע"ב	תקון להשיב עליו הנשמה	דף ט ע"א
טעם מ"ש אתה הראת לדעת	דף עז ע"ד	תקון לגרש מעליו כח הטומאה	דף יג ע"א
טעם ז' העולים לס"ת	דף פ ע"ב	תקון לגרש הקליפות	דף יו ע"ב
טעם שאין להפסיק במסעות אלה ממנו	שם	תקון פגם הימים	דף יז ע"א
טעם שאין ספר כ' בשבת	שם	תקון למסתפר עם הבוי	דף כ ע"ד
טעם שקלים וזכור ופרה	דף פא ע"ב	תקון למי שאינו יכול לטבול	דף כג ע"ב
טעם ההפטרה ולמה נקרא' הפטרה	דף פב ע"ב	תקון לכל יתאחזו החזונים במלכותו	דף כו ע"ג
טעם תקנת במסך שבת	דף פג ע"ב	תקון להעלות התפלות הפגומות דף כח ע"ב ונח ע"ג	דף כז ע"ג
טעם מ"ס במסך שמע ישראל	דף פ"ג ע"ב	תקון לפגם אשר הרס ביער בשדה תפוחים דף לא ע"ג	דף לא ע"ג
טעם אין כאלהינו בשבת	שם	תקון הפיכת השלחן	שם
טעם ז' פעמים שלום שזכר במימרא ד"א	דף כ ע"א	תקון לפגם פירוד ג' יחודים	דף לר ע"ב
טעם שינה לנדיקים טובה להם	דף נב ע"ד	תקון לפגם נרגן מפריד אלוף	שם ע"ד
טעם שהנמיחה איננה מעלה בשבת	דף נה ע"א	תקון לחשוב בניס	דף לו ע"ב
טעם איסור מוקצה	דף יט ע"ב	תקון לעייפות הברכים	דף נד ע"א
טעם הקבלת פניה רכ בשבת	דף סט ע"א	תקון להכריח מצליו שלשה שרים מס"א בשעת תשמיש	דף סז ע"א
טעם טבילת שחרית בשבת	דף נח ע"א	תקון לעומד בעת צרה	דף עה ע"ב
טעם ואני תפילתי	דף נט ע"ב	תקון למאה ברכות בשבת	שם ע"ד פר ע"ד
טעם ובא לניין במנחה	דף נט ע"ב	תקון לכפש המת	דף נא ע"ג
טעם ג' עולים לס"ת במנחה	דף קכ ע"ג	תקון להכביד ז' כנפים של ס"מ	דף פ"ג ע"ד
טעם המזמורים אחר השירה ג'	דף קג ע"ג	תקון למי שאינו יודע לחדש בתורה	דף פד ע"ג
טעם וסוד תוספת מחול על הקדש	דף קד ע"א	תקון לפגם הכעס אשר טרף נפשו	שם
טעם ויהי נועם וכדר קדושה	דף קד ע"ב	תקון למחלל שבתות	דף נז ע"ג
טעם ההבדלה	דף קה ע"ב	תקון להנצל מחבלי משיח	דף ק ע"ד
טעם שאין מיוזנים כוס ההבדלה	שם ע"ד	תקין להנצל מדינה של גהינם	דף קה ע"ג
טעם פסוקי אליהו ז"ל	דף קו ע"ב	תקון לזכירה	דף קו ע"ב
טעם כפיית האצבעות	תקון		
טעם שמברכין על האש			
טעם סעודה ד'			

תם ונשלם חלק של שבת
ה' יזכנו לעולם שכלו שבת

$\frac{1}{2} \left(\frac{1}{2} + \frac{1}{2} \right) = \frac{1}{2}$

[illegible]

1. $\frac{1}{2}$

כפתות

דף ח ע"ב	תוכחת על פגם הכעס	דף ח ע"ב
דף כ"ט ע"ב	תוכחת לעורכים שיחתן בשבת כמו בחול	דף ז ע"ב
דף ס ע"ד	תוכחת למשוררים שירי עגבים	דף מ ע"ב
דף ס"ב ע"א	תוכחת למקלין ראשם בב"ה	דף נב ע"ד
דף סה ע"א	תוכחת על עסקי התשמיש	דף נט ע"ד
דף סו ע"א	תוכחת לנשים בענין טבילתן	דף סד ע"א
דף ס"ז ע"ד	תוכחת למקילין לאכול בקערה א' עם הנדה	דף סח ע"ג
דף סט ע"ג	תוכחת למברכין על סלית קטן פחו' משיעור	דף פד ע"ד
דף צ ע"ג	תוכחת למעבירות הרק בשבת	דף צ ע"ד
דף ע"ד	תוכחת לאסור דרך נשים לו להתקשט כמוהם	דף נח ע"א
דף עא ע"ב	תוכחת לפייטנים	דף ק ע"ב
דף עה ע"ד	תוכחת איסור מוסיף רבוב בבה"כ	דף קכ ע"ב
דף עו ע"ד	תוכחת לשמשי בה"כ	דף שס ע"ב
דף ע"ז ע"א	תוכח' למזכרי המצו' בשכ' ראפשר בענין אחר	דף קד ע"ד
דף עח ע"ג	תו' על מברכים ברכ' התורה בנכבוד בלחש	דף קו ע"א
דף עט ע"ג	תוכחת לאסור אינם מקשיבים לקריאת ס'ת	דף שס ע"ד

תוכחת לאשר לא חזים לו' מוסף בחזרה	דף פב ע"א
תוכח' למפקידו' איש א' רעהו' בשב' לערוך שיחת' דף כד ע"א	
תוכחת לסובאי ויין בשבתות	דף פח ע"ב
תוכחת לבעלי מלאכה שאינן הוגין בתורה	דף נ ע"ב
תוכחת להולכים לטייל תחת כל עץ רענן	דף נ ע"ד
תוכחת על השותים קהו' י של גוים בשבת	דף נא ע"א
תוכחת למי שיש בידו למחות ואינו מוח' דף נב ע"ב וכו' ע"ב	
דברי הר"מ כס במדינה שמנהג ותייה רעים	דף נג ע"ד
תוכחת למחללי שבתו'	דף שס
תוכחת למתפללים מנחה בשכחות	דף נח ע"ב
תוכחת למכטלי ד'ת אחר המנחה	דף נט ע"א
תוכחת לנשים שמכטלות ג' סעודות	דף ק ע"ד
תוכחת למזלזלים בקריא' מזמורים כמ"ס	דף קכ ע"ד
תוכחת לאשר לא ידעו לכלכל דברי האר'י במשפט	דף שס

חידושי שחידשהרב המכתב

דף ו ע"ג	שלא לאכול מאכל שבת בימות החול	דף כח ע"ד	דה בתורת
דף יא ע"ד	שלא לשנות הכתוב השישי בה"א	דף כט ע"א	דף כח ע"ד
דף יב ע"א	שלא להכין הכנת שבת מיום ה'	דף ל ע"ד	דף כט ע"א
דף יט ע"ב	שלא יפול משערו ראו בשעת התספור	דף לב ע"ג	דף ל ע"ד
שס	שלא להסתפר אחר חנו"א פילו בחול	דף לו ע"ב	דף לב ע"ג
שס	שלא לגלח מעת המולד אף כי אינו ר"ח	דף מח ע"א	דף לו ע"ב
דף כ ע"ב	שלא לגלח תחת הירדן	דף נב ע"א	דף מח ע"א
דף כא ע"ב	שלא ליטול הנפרטים בימי החול	דף נה ע"א	דף נב ע"א
שס	שלא לקבץ נפרטי ידיים ורגלים ביום א'	דף נה ע"ב	דף נה ע"א
דף כד ע"ג	רחי"כ כיון ידיו ורגליו אף אם רחץ כל גופו	דף נה ע"ב	דף נה ע"ב
דף כז ע"ב	עיקל מנה טועמיה חיים וכו'	דף נה ע"ב	דף נה ע"ב
הכריח		דף נה ע"ב	דף נה ע"ב

בדר קריאת מצות ב ימות החל
בדר הלימוד לאור שמי
מאמר התקונים אחר שיר השירים כ"ט
מאמר הזוהר לומר קודם קידוש
לימוד במאמרי הזוהר בסעודת ליל ש'
לימוד למתקדשים בשעת זיווג
לימוד באשמורת יום ש"ק
לימוד ליום שבת ותפלתו
לימוד לסעודת שחרית שבת
לימוד קודם מנחה
לימוד אחר המנחה
לימוד לסעודת ג'
לימוד המזמורים למ"ט
מקראי קדם לנר הכדלה
פסוקים אחר הכדלה
לימוד לסעודה ד'

תכחות מוסר

על ד' רבירים קדושת מחשבה ודבור ומועצה דף ה ע"ג
תוכחת על איסור ביטול ת"ת דף ו' ע"א זכ'
תוכחת האוכלים למעדנים בימי החול דף שס ע"ד
תוכחת על פגם הברית דף ח ע"ג
תוכחת על המתדשלים בהכנת צדכי שבת דף יב ע"ב
תוכחת למי שיש לו ומנמנס בהוצאת שבת דף יג ע"ב
תוכחת למוכרים בע"ש פחות שבמינין דף יד ע"א
תוכחת למכבד שבת ויד עני לא החזיק דף שס ע"ג
תוכחת לאוכלים פת של גויס בשבת דף טז ע"ג
תוכחת למשחיתים פאת וקנס דף כ ע"ב
תוכחת לעובדים הלאו דלא ילכש גבר דף שס ע"ג
תוכחת למזלזלים בטבילה דף כא ע"ג וד'
תוכחת למעבירים שער בית השחי דף כד ע"ד
תוכחת לכאים כלל שבת בבגדים נואים דף כו ע"א
תוכחת לסובאי יין בע"ש דף כז ע"ג
תוכחת למזלזלים בתפלת מנחה בע"ש לאומרה בתורת
תשלומין דף כח ע"ד
תוכחת למתפללים מנחה בע"ש בחפזן דף כט ע"א
תוכחת לרבות כמות המזלזלות בכבוד שבת דף ל ע"ד
ועוד בזלזול הדלק נר שכ' כבגדי חול הנואים דף לב ע"ג
תוכחת באיסור אמירה לגוי בשבת דף לו ע"ב
תוכחת העורכים שיחתם אחר ערבית שבת דף מח ע"א
תוכחת באיסור בתם יונס דף נב ע"א
תוכחת למקילין בקידוש שבת ומפסיקין בשיחה בטילה
בויכלו דף נד ע"ב
תוכחת למקילים ראשן לפני השלחן דף נה ע"ב
תוכחת